

Minden vég egyben kezdet is:
a Háromtest-trilógia záró részében
a hard sci-fi kínai mestere zsebre teszi
az egész univerzumot

CIXIN LIU

A HALÁL VÉGE

3/3

EUROPA

CIXIN LIU
A HALÁL VÉGE

A HÁROMTEST-TRILÓGIA
3/3

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2019

AZ I. ÉS II. KÖTET SZEREPLŐINEK LISTÁJA

(A kínai nevekben a vezetéknev szerepel elől.)

Ye Wenjie: fizikus, akinek a családját üldözték a kulturális forradalom idején. Ő kezdeményezte a kapcsolatfelvételt a trisolarisiakkal; előre megjósolta a trisolarisi krízist.

Yang Dong: fizikus, Ye Wenjie lánya.

Ding Yi: elméleti fizikus, Yang Dong párja, az első, aki felvette a kapcsolatot a trisolarisi cseppekkel.

Zhang Beihai: az Ázsiai Flotta tisztje, aki az ítéletnap csata alatt eltérítette a *Természetes szelekció* nevű hajót, ezzel megőrzött egy reménysugarat az emberiség számára a legsötétebb órán; valószínűleg az egyik legelső tiszt, aki megértette a sötét csaták természetét.

Say főtitkár: az ENSZ főtitkára a trisolarisi krízis idején.

Manuel Rey Diaz: Falképző; ő vetette fel a hatalmas hidrogénbomba ötletét a trisolarisiak elleni védekezésül.

Luo Ji: Falképző; a sötéterdő-elmélet felfedezője; a sötéterdő-elrettetés megalapítója.

KORSZAKOK

Az időszámítás kora	...–201x
A krízis kora	201x–2208
Az elrettentés kora	2208–2270
Az elrettentés utáni kor	2270–2272
A sugárzás kora	2272–2332
A bunker kora	2333–2400
A galaxis kora	2273–ismeretlen
A fekete térség kora a DX3906 rendszerben	2687–18 906 416
A 647-es univerzum idővonala	18 906 416–...

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT ELŐSZAVÁBÓL

Azt hiszem, ezt *történelemnek* kellene neveznem, de mivel másra nem hagyatkozhatom, csak az emlékezetemre, a történetírás szigorúsága hiányzik belőle.

Még csak az sem pontos, ha *múlnak* nevezem, mert mindaz, amikről ezeken a lapokon beszámolok, nem a múltban történt, nem jelenleg történik, és nem a jövőben fog megtörténni.

A részleteket nem akarom feljegyezni, csak egy keretet a történetíráshoz vagy az emlékiratokhoz. Már így is számtalan részletet megőriztek és zártak lepecsételt, lebegő palackokba – remélhetőleg elérik majd az új univerzumot és ott fennmaradnak.

Így aztán csak egy keretet jegyeztem le, ami egy nap talán segít majd abban, hogy kitöltsük részletekkel. Ez a feladat természetesen nem ránk vár – én csak remélni tudom, hogy eljön ez a nap.

Sajnálom, hogy ez a nap nem létezett a múltban, nem létezik a jelenben és nem fog létezni a jövőben.

Nyugat felé mozdítom a napot, és ahogy változik a fény beeső szöge, a mezőn, a friss hajtásokon úgy csillannak meg a harmatcseppek, mint számtalan, hirtelen kipattanó szem. Elhalványítom a nap fényét, hogy hamarabb érkezen el az alkonyat, aztán csak nézem a saját körvonalaimat a távoli horizonton, a lenyugvó nap előtt.

Integetek az árnyalaknak, és az árnyalak visszainteget. Mikor saját magam árnyát látom, ismét fiatalnak érzem magam.

Gyönyörű időszak ez, épp megfelel az emlékezéshez.

I. RÉSZ

I. SZ. 1453. A MÁGUS HALÁLA

XI. Konstantin szünetet tartott, hogy összeszedje magát. Félretolta a város védvonalainak térképeit, melyek az asztalán halmozódtak, szorosabbra húzta magán bíbor köpönyegét, és várt.

Időérzéke pontos volt: a rengés épp akkor jött, amikor várta, erős, erőszakos reszketés, mely mintha egyenesen a föld mélyéből tört volna elő. Az ezüst gyertyatartó rezgett, zizegett. Egy leheletnyi porfelhő abból a porrétegből, amely talán ezer éve ült már a Nagy Palota tetején, leszállt, a gyertyalángok közé sodródott, és a porszemcsék apró szikrákban robbantak fel.

Minden harmadik órában – ennyi időbe telt az oszmánoknak újratölteni a hatalmas ágyúkat, amelyeket egy Orbán nevű mérnök tervezett – ötmázsás kőgolyók csapódtak neki Konstantinápoly falainak. Ezek voltak a legerősebb falak a világon – először II. Theodosius húzott ide falat az ötödik században, és azóta folyamatosan megerősítették és továbbépítették őket. Főleg ezeknek köszönhette a bizánci udvar, hogy oly sok hatalmas ellenséget túlélte.

A hatalmas kőgolyók azonban most minden egyes becsapódással lyukakat ütöttek a falakba, mintha egy láthatatlan óriás harapna beléjük. A császár szinte látta maga előtt a jelenetet: a robbanás során szétrepült törmelék még a levegőben volt, de a számtalan katona és polgár seregnyi bátor hangyaként

lepte el a falakon ejtett friss sebet a porral teli égbolt alatt. Azzal töltötték be a lyukat, ami épp a kezük ügyébe akadt: a város más épületeiből vett építőanyagokkal, földdel teli lenvászonzsákokkal, drága arab szőnyegekkel... Még a porfelhőt is látta maga előtt, ahogy átítatja a lemenő nap fénye, miközben lassan tart Konstantinápoly felé, akár egy arany szemfedő.

Az öt hét alatt, amióta a várost ostromolták, naponta hétszer rengett meg a föld, olyan rendszeres időközönként, mint valami kolosszális méretű óra ütései. Egy másik világ időszámítása és ritmusa volt ez, a pogányok ideje. A rengésekkel összehasonlítva a sarokban álló, kétfejű sassal díszített rézóra ütése, ami a kereszténység időszámítását jelezte, gyengének, törékenynek tűnt.

A rengések elhaltak. Kis idő múlva Konstantin császár, minden erejét összeszedve, visszaterelte gondolatait az előtte lévő valóságba. Intett, hogy tudassa az őrrrel, készen áll fogadni azt, bárki legyen is, aki az ajtó előtt várakozik.

Phrantzész, a császár egyik legbizalmasabb szolgája lépett be, szorosan mögötte karcsú, törékeny alak haladt.

– Helena megérkezett – közölte Phrantzész, és oldalra lépett, hogy látszódjék mögötte a nő.

A császár a nőre nézett. Konstantinápoly nemeshölgyei általában a mívesen kidolgozott díszítésekkel teli ruhákat kedvelték, míg a közrendűek egyszerű, formátlan, fehér köntöst viseltek, mely leomlott a bokájukig. Ez a Helena azonban mintha a kettőt ötvözte volna. Aranyszállal átszótt tunika helyett a közrendűek fehér ruháját viselte, erre azonban fényűző köpenyt borított, melyet a nemeseknek fenntartott bíbor és vörös helyett

sárgára festettek. Arca egyszerre volt érzéki és elbűvölő. Egy virágot idézett fel, olyat, ami inkább rothadna el csillogás közepette, mint hervadna el a magányban.

Prostituált, valószínűleg olyan, aki egész sokra vitte.

Helena lesütötte a szemét, egész testében remegett, a császár azonban látta, hogy szemében a lázas ragyogás olyan izgalomról és hévről árulkodik, ami ritka a hozzá hasonlók közt.

– Tehát értesz a varázsláshoz? – kérdezte a császár.

Szeretett volna minél hamarabb túlesni ezen a meghallgatáson. Phrantzész általában óvatos volt és alapos. A körülbelül nyolcezer katonának, akik most Konstantinápolyt védték, csak kis része származott az állandó hadseregből, körülbelül kétezren pedig genovai zsoldosok voltak; a többi Phrantzész toborozta a város lakói közül, egyszerre mindig csak egy keveset. Bár ez a legutóbbi ötlete nem különösebben keltette fel a császár érdeklődését, tehetséges miniszterének pozíciója megérdemelte, hogy legalább egy esélyt adjon neki.

– Igen, meg tudom ölni a szultánt. – Helena halk hangja remegett, mint selyemszálak a szellőben.

Öt nappal korábban Helena a palota előtt állt és követelte, hogy engedjék a császár elé. Mikor megpróbálták félrelökni, kis csomagot vett elő, amivel lenyűgözte az őröket. Nem tudták pontosan, mit mutatott nekik, azt azonban igen, hogy nem olyasmi, amit szabad lenne birtokolnia. Ahelyett, hogy a császár elé vitték volna, elfogták és kivallatták, hogy kisedjék belőle, hogyan tett szert erre a tárgyra. Vallomása bizonyítást nyert, és ekkor Phrantzész elé vitték.

Phrantzész most elővette a kis csomagot, széthajtogatta a

lenvásznat és a császár asztalára helyezte a tartalmát.

A császár éppolyan megkövülten meredt rá, ahogy öt nappal korábban az örök – de velük ellentétben ő azonnal tudta, mit lát maga előtt.

Több mint kilenc évszázaddal korábban, Nagy Justinianus uralkodása alatt az aranyművesmesterek két színarany, drágakövekkel kirakott kelyhet alkottak, gyönyörű ragyogásuk megragadta az ember lelkét. A két kehely a drágakövek alakját és elrendezését kivéve mindenben egyforma volt. Az egyiket az egymást követő bizánci császárok birtokolták, a másikat több más kincssel együtt elfalazták egy titkos kamrába a Hagia Sophia alapozásakor 537-ben, amikor a nagy templomot újjáépítették.

Annak a kehelynek a ragyogását, amelyet a császár ismert, elhomályosította az idő múlása, amelyik azonban előtte volt, olyan fényesen csillogott, mintha csak tegnap készült volna.

Eleinte senki nem hitte el Helena vallomását, azt gondolták, valószínűleg lopta egyik gazdag vendégétől. Bár sokan hallottak a titkos kamráról a nagy templom alatt, kevesen ismerték pontos elhelyezkedését. Ráadásul a titkos kamra a templom alapjainak hatalmas kövei között bújt meg, sem ajtók, sem folyosók nem vezettek hozzá. Hatalmas mérnöki teljesítmény nélkül lehetetlen lett volna belépni a kamrába.

Négy nappal korábban azonban a császár elrendelte, hogy gyűjtsék össze a város értékes kincseit, arra az esetre, ha Konstantinápoly elesne. Ezt a döntést csak a kétségbeesés diktálta, hiszen ő maga is tudatában volt, hogy a törökök minden, a városba vezető utat elzártak, szárazföldön és tengeren is, és sehová nem menekülhetne kincseivel.

Harminc munkás dolgozott éjjel-nappal, három napon át, hogy elérjék a titkos kamrát, melynek falai olyan hatalmas kőtömbökből épültek, mint Kheopsz nagy piramisa. A kamra közepén óriási kőszarkofág feküdt, melyet tizenkét vastag, egymást keresztező vasabroncs zárt le. Újabb napba telt, hogy átfűrészeljék a vasabroncsokat, aztán öt munkás – számtalan őr figyelő tekintete előtt – végre le tudta emelni a szarkofág tetejét.

A szemtanúkat nem a csaknem ezer éve elrejtett kincsek és szent tárgyak nyűgözték le, hanem a rajtuk heverő, még mindig friss szőlőfürt.

Helena azt állította, öt nappal korábban hagyta a szőlőt a szarkofágban, és azt is kijelentette, hogy a szőlő felét már megették, csak hét szőlőszem maradt a száron.

A munkások összevetették az általuk megtalált kincseket a kőszarkofág fedelének belsején talált listával: minden megvolt, kivéve a kelyhet. Ha a kelyhet ekkorra nem találták volna meg Helenánál, és nem hallgatták volna meg a vallomását, minden jelenlévőt halálra ítélték volna, még akkor is, ha mind megesküdnék rá, hogy a titkos kamra és a szarkofág érintetlennek tűnt.

– Hogy sikerült megszerezned? – kérdezte a császár.

Helena teste még jobban reszketett. Úgy tűnt, varázsereje nem volt elég ahhoz, hogy biztonságban érezze magát. Rémületteljes tekintettel nézett a császárra, és kipréselte magából a választ.

– Ezek a helyek... úgy látom őket... úgy látom őket, mintha... – Kereste a megfelelő szót. – ...nyitva lennének.

– Be tudnád mutatni nekem? Vegyél ki valamit egy lezárt ládából.

Helena megrázta a fejét, nyelvét megbénította a félelem. Phrantészra nézett segítségért.

– Azt mondta, csak egy bizonyos helyen képes a varázslatra, de nem mondhatja el, hol, és senkinek nem szabad követnie. Máskülönben a varázsereje örökre megszűnik – szólalt meg Phrantész.

Helena hevesen bólogatott.

– Európában ezért már máglyán égettek volna meg – jegyezte meg a császár.

Helena a földre roskadt és átkarolta magát. Apró alakja olyan volt, akár egy gyermeké.

– Tudsz embert ölni? – faggatta tovább a császár.

Helena azonban csak remegett, míg végül Phrantész többszöri nógatására bólintott.

– Remek – jelentette ki a császár. – Tegyétek próbára!

Phrantész hosszú lépcsősoron vezette lefelé Helenát. A falmélyedésekben égő fáklyák halovány fényköröket vetettek maguk köré. Minden fáklya alatt két fegyveres katona állt, páncéljuk élénk, reszkető mintákban tükrözte a lángok fényét a falakra.

Phrantész és Helena végül egy sötét pincehelyiség elé értek. A nő szorosabbra húzta maga körül köntösét. Itt tárolta a palota a jeget, amit nyaranta hasznosítottak.

A pincében most nem volt jég. A sarokban, a fáklya alatt egy rab kuporgott, öltözéke alapján anatóliai tiszt. Vad tekintete úgy villogott Phrantész és Helena felé a vasrácsokon túlról, akár a farkasé.

– Látod ezt az embert? – kérdezte Phrantzész.

Helena bólintott.

Phrantzész egy báránybőr zsákot nyomott a kezébe.

– Most elmehetsz. Hajnal előtt térj vissza a fejével.

Helena kivett a zsákból egy handzsárt, ami félholdként csillogott a fáklyafényben. Visszaadta Phrantzésznek.

– Erre nincs szükségem.

Elindult felfelé a lépcsőn, léptei nem keltettek zajt. Ahogy áthaladt a fénykörökön, amelyek a fáklyákat övezték a sötétségben, alakja mintha átváltozott volna – hol nő volt, hol macska –, míg el nem tűnt.

Phrantzész az egyik tiszthez fordult.

– Erősítétek meg az őrséget ezen a részen. – A rab felé bökött.

– Tartsátok állandó megfigyelés alatt!

Miután a tiszt távozott, Phrantzész intett a kezével. A sötétségből egy férfi alakja bontakozott ki. Egy szerzetes fekete köntösét viselte.

– Ne menj túl közel hozzá – mondta Phrantzész. – Ha szem elől téveszted, az nem baj, de semmilyen körülmények között ne engedd, hogy észrevegyen.

A szerzetes bólintott, és éppolyan csendesen ment fel a lépcsőn, mint a nő.

XI. Konstantin azon az éjjelen semmivel nem aludt jobban, mint bármelyik másik éjszakán, amióta megkezdődött Konstantinápoly ostroma: a nehéz ágyúzás lökései minden egyes alkalommal felriasztották, épp, mikor már elaludt volna. Még hajnal előtt kiment a dolgozószobájába, ahol Phrantzész várta.

A boszorkányról már meg is feledkezett. Apjától, II. Mánueltől és bátyjától, VIII. Ióannésztól eltérően Konstantint gyakorlatias gondolkodás jellemezte, és tudta, hogy akik a csodákban bíznak, azokra idő előtti halál vár.

Phrantész az ajtó felé intett, és Helena hangtalanul belépett. Éppolyan riadtnak tűnt, mint amikor a császár legutóbb látta. Keze remegett, ahogy felemelte a báránybőr zsákot.

Konstantin, amint meglátta a zsákot, tudta, hogy csak pazarolta az idejét. A zsák lapos volt, és nem folyt belőle a vér. Egyértelmű volt, hogy nincs benne a fogoly feje.

Phrantész arcán azonban nem látszott csalódottság, inkább szórakozottnak tűnt, zavartnak, mint aki alva jár.

– Nem hozta el, amit akartunk, igaz? – kérdezte a császár.

Phrantész elvette a zsákot Helenától, a császár asztalára tette és kinyitotta. Úgy nézett a császárra, mint aki kísértetet lát.

– Majdnem megtette.

A császár benézett a zsákba. Az alján valami lágy, szürkés akármicsoda hevert, ami régi ürüfaggyúra emlékeztette. Phrantész közelebb tolta a gyertyatartót.

– Annak az anatóliainak az agya.

– Felvágta a koponyáját? – Konstantin Helenára pillantott. A nő úgy reszketett köpenyében, mint egy ijedt kisegér.

– Nem, a rab holtteste sértetlennek tűnt. Húsz emberem figyelte, őrségváltásonként öt, különféle szögekből. A pince őrei is riadó készültségben voltak, egy szúnyog sem juthatott volna be.

– Phrantész elhallgatott, mintha emlékei megdöbbenették volna.

A császár biccentett, hogy folytassa.

– Két órával Helena távozása után a rab hirtelen rángatózni kezdett és holtan esett össze. A helyszínen lévő szemtanúk közt volt egy tapasztalt görög orvos és több, számos csatát megjárt veterán. Egyikük sem látott még senkit így meghalni. Helena egy óra múlva visszatért és megmutatta nekik ezt a zsákot. A görög orvos felvágta a holttest koponyáját. Üres volt.

Konstantin szemügyre vette az agyat a zsákban. Teljes volt, semmi sérülés nem látszott rajta. A törékeny szervet nagy gonddal emelték ki. Konstantin Helena ujjaira meredt, melyek a köntös széleit markolták. Elképzelte a karcsú ujjakat, amint kinyújtva egy gomba felé nyúlnak a fűben, vagy virágot szednek le egy ág végéről...

A császár felemelte tekintetét a fal felé, mintha olyasvalamit figyelne, ami a falon túl kel fel a horizonton. A palota megrázkódott a hatalmas ágyúk újabb lövésétől, de a császár most először nem érezte a remegést.

Ha tényleg léteznek csodák, akkor itt az ideje, hogy megtörténjenek.

Konstantinápoly kétségbeesetten szorult helyzetben volt, de még nem veszett el minden remény. Ötheti véres küzdelem során az ellenség is súlyos veszteségeket szenvedett. A török holttestek halma helyenként olyan magasra emelkedett, mint a városfalak, és a támadók éppúgy kimerültek már, mint a védők. Pár napja egy bátor genovai flotta áttörte a blokádot a Boszporuszon, értékes utánpótlással és segítséggel. Mindenki úgy vélte, előőrsként érkeztek, és további támogatás követi majd őket a keresztény világ többi részétől.

Az oszmán táborban alacsony volt a harcmorál. A legtöbb

parancsnok titokban szerette volna elfogadni a fegyverszünetet, amit a bizánci udvar ajánlott, és kész volt visszavonulni. Egyetlen ember volt az oka, hogy az oszmánok még nem vonultak vissza.

Ez az ember folyékonyan beszélt latinul, értett a tudományokhoz és a művészetekhez, tehetséges volt a hadviselésben. Nem habozott belefojtani fivérét a fürdőkádba, hogy biztosítsa útját a trón felé; csapatai előtt fejezett le egy gyönyörű rabszolgalányt, hogy mutassa, nem kísértik meg a nők. II. Mehmed szultán volt a tengely, amely körül az oszmán hadigépezet kerekei forogtak. Ha a tengely eltörik, a gépezet darabjaira hullik.

Talán valóra vált a csoda.

– Miért vállalkoznál erre? – kérdezte a császár. Még mindig a falat nézte.

– Szeretném, ha emlékeznének rám. – Helena már várta ezt a kérdést.

Konstantin bólintott. A pénz, a kincsek nem vonzották ezt a nőt; nem volt olyan kamra vagy lakat, ami távol tarthatta volna attól, amit megkívánt. A tiszteletre azonban vágyhatott egy prostituált.

– A keresztések leszármazottja vagy?

– Igen. – Helena elhallgatott, majd gondosan hozzátette: – Nem a negyedik kereszties hadjáratban részt vevőké.

A császár Helena fejére tette a kezét. A nő letérdelt.

– Menj, gyermek. Ha megölöd II. Mehmedet, te leszel Konstantinápoly megmentője, és mindörökké szentként fognak emlékezni rád. A szent város szent asszonya leszel.

Alkonyatkor Phrantzész a Szent Romanosz-kapu közeli falakra vezette Helenát.

A falak mellett, a földön a homok feketévé vált a haldoklók vérétől. Holttestek heverték mindenfelé, mintha csak az égből hullottak volna le. Kicsivel távolabb az óriási ágyúk fehér füstje ott lebegett a csatamező felett, valóságátlenül könnyedén és kecsesen. Még távolabb, az ólomszürke ég alatt az oszmán tábor oly messze terjedt, ameddig a szem ellátott, a párás tengeri szélben lobogó zászlók oly sűrűn sorakoztak, hogy egész erdőt alkottak.

A másik irányban az oszmán hadihajók úgy lepték el a Boszporuszt, mintha fekete vasszögek seregét szúrták volna a tenger kék szövetébe.

Helena lehunyta a szemét. *Ez az én csatamezőm; ez az én háborúm.*

Gyermekkora legendái jutottak eszébe, a történetek, melyeket apjától hallott. Európában, a Boszporusz túloldalán volt egy provence-i falu. Egy nap felhő ereszkedett le a falura, és a felhőből gyermekek hadserege sétált elő, páncéljukon vörös keresztet ragyogtak fényesen, fejük felett angyal repült. Őse, a falu egyik lakója csatlakozott hozzájuk a hívásukra, és áthajózott a Földközi-tengeren, hogy Istenért harcoljon a Szentföldön. Egyre magasabbra jutott a ranglétrán, és templomos lovag lett. Később Konstantinápolyba jött, ahol találkozott egy gyönyörű nővel, egy szent harcossal. Egymásba szerettek és életet adtak ennek a dicső családnak...

Később, amikor nagyobb lett, megtudta a valóságot: a történet nagy vonalakban igaz volt. Őse valóban részt vett a gyermekek

keresztes hadjáratában, nem sokkal azután, hogy a falvakban pestis pusztított, ő pedig abban a reményben csatlakozott, hogy megtöltheti a gyomrát. Mikor leszállt a hajóról, Egyiptomban találta magát, ahol több mint tízezer másik gyermekkel együtt eladták rabszolgának. Többévnnyi szolgaság után megszökött és Konstantinápolyba sodorta az élet, ahol valóban találkozott egy női harcossal, egy szent lovaggal. Az ő sorsa sem volt azonban jobb, mint a férfié. A Bizánci Birodalom azt remélte, a kereszténység elit csapatai érkeznek majd, hogy segítsék őket a hitetlenek elleni harcban, ehelyett azonban törékeny nőkből álló sereg jött, szegények, mint a koldusok. A bizánci udvar nem volt hajlandó támogatni ezeket a „szent harcosokat”, és a női lovagokból prostituáltak lettek.

Helena „dicső” családja több mint száz éven át épphogy csak meg tudott élni. Apja idejére már egyre kínzóbb szegénységben éltek. Az éhes Helena úgy döntött, folytatja azt a foglalkozást, amit dicső őse űzött, de mikor apja megtudta ezt, megverte, majd azt mondta, megöli, ha még egyszer rajtakapja... hacsak haza nem hozza az ügyfeleit, hogy ő jobb árat tudjon kialkudni és félre tudja tenni a pénzt, „persze Helena számára”.

Helena elhagyta otthonát, innentől egyedül élt és egyedül űzte a foglalkozását. Járt Jeruzsálemben és Trabzonban, még Velencébe is ellátogatott. Már nem volt éhes, és gyönyörű ruhákat viselt. Tudta azonban, hogy semmiben nem különbözik a fűszáltól, ami az út mentén nő a sárban: rálépnek az utazók, és onnantól meg sem lehet különböztetni a piszoktól.

Aztán találkozott a csodával.

Helena nem akart Jeanne d'Arcként tekinteni önmagára, hiába

volt ő is olyan nő, akit isteni ihletés vezérelt. Mit kapott az orléans-i szűz Istentől? Csak egy kardot. Helenának azonban olyasvalamit adott Isten, amitől a legszentebb nővé válik Mária után.

– Nézd, az ott el-Fātiḥ tábora – mutatott Phrantzész a Szent Romanosz-kapuvál szemben lévő vidékre.

Helena arrafelé pillantott és bólintott.

Phrantzész újabb birkabőr zsákot nyomott a kezébe.

– Három portréja van benne, különböző szögekből, különböző öltözékben. Adtam egy kést is – szükséged lesz rá. Az egész fejére szükségünk van, nem csak az agyára. Legjobb, ha alkonyatig vársz. Napközben nem lesz a sátrában.

Helena átvette a zsákot.

– Ne feledd a figyelmeztetésemet!

– Nem fogom.

Ne kövessetek! Ne lépjete be oda, ahová mennem kell! Máskülönben a mágia nem fog működni, soha többé.

A kém, aki legutóbb szerzetesnek öltözve követte Helenát, elmondta Phrantzésznek, hogy a nő igen óvatos volt: több alkalommal is visszafordult, körbejárt, míg el nem ért a Blachernae negyedbe, a városnak abba a részébe, amelyet legerősebben támadtak a törökök ágyúi.

A kém figyelte, ahogy Helena belép egy minaret romjai közé, ami egykor egy mecset részét alkotta. Mikor Konstantin parancsot adott rá, hogy pusztítsák el a mecseteket a városban, ezt a tornyot meghagyták, mert a legutóbbi pestis során pár beteg berohant oda, és miután meghaltak, senki nem akart a közelébe menni. Mikor megkezdődött az ostrom, egy eltévedt ágyúgolyó

leomlasztotta a minaret felső részét.

A kém követte Phrantzész utasítását és nem lépett be a minaretbe, de kikérdezett két katonát, akik egyszer már jártak a minaretben, mielőtt eltalálta az eltévedt ágyúgolyó. Elmondták a kémnek, hogy őrszemet akartak állítani az építmény tetejére, de letettek róla, mikor rájöttek, hogy nem elég magas. Elmondták azt is, hogy nincs odabenn semmi, csak pár holttest, amelyek már annyira lebomlottak, hogy csak a csontváz maradt belőlük.

Phrantzész ezúttal senkit nem küldött, hogy kövesse Helenát. Nézte, ahogy a nő átjut a falak tetején tolongó katonák tömegén, világos köntöse élesen elütött a sárral, vérrel bemocskolt páncéloktól. A kimerült katonák azonban ügyet sem vetettek rá. Helena lement a falakról, majd anélkül, hogy nyilvánvalóan megpróbálta volna lerázni azt, aki esetleg követi, elindult a Blachernae negyed felé.

Leszállt az éj.

XI. Konstantin a padlón száradó vízfoltot, szertefoszló reményeinek metaforáját nézte.

Tucatnyi kémje nyomán maradt itt ez a folt. Múlt hétfőn a kémek – akik az oszmán erők egyenruháit és turbánjait viselték – apró vitorlással merészkedtek át lopva a blokádon, hogy üdvözöljék az európai flottát, amely jön, hogy erősítést hozzon az ostromlott Konstantinápolynak. Csak az üres Égei-tengert látták, a flottának, melyről mindenki beszélt, még az árnyékát se. A csalódott kémek teljesítették kötelességüket és visszajutottak a blokádon át, hogy elhozzák a császárnak a borzalmas hírt.

Konstantin végre megértette, hogy a segítség, melyet az

európaiak ígértek, álom volt csupán. A kereszténység királyai ridegen úgy döntöttek, hagyják, hogy Konstantinápoly a hitetlenek martaléka legyen, azok után, hogy ez a szent város oly sok évszázadon át ellenállt a mohamedánok támadásainak.

Riadt kiáltások ütötték meg a fülét odakintről. Egy őr lépett be, és közölte, hogy holdfogyatkozás kezdődött – borzasztó előjel. Azt beszéltek, Konstantinápoly nem esik el, amíg a hold ragyog.

Az ablak keskeny részén át Konstantin nézte, ahogy a hold eltűnik az árnyékban, mintha egy sír nyelné el fenn, az égen. Tisztában volt vele, anélkül, hogy tudta volna, miért, hogy Helena sosem fog visszatérni, ő pedig sosem fogja ellensége fejét látni.

Eltelt egy nap, majd egy éjszaka. Helenáról semmi hír nem érkezett.

Phrantzész és emberei megálltak a Blachernae negyed minaretje előtt, majd leszálltak lovaikról.

Mindenki döbbenetben állt.

Az újonnan felkelt hold hideg, fehér fényében a minaret teljesnek tűnt, éles csúcsa a csillagos ég felé mutatott.

A kém megesküdütt rá, hogy amikor legutóbb itt járt, a minaret teteje hiányzott. Ezt számos más tiszt és katona is megerősítette, akik ismerték a környéket.

Phrantzész azonban rideg, dühödt tekintettel nézett a kémre. Nem számít, hányan tanúsították az ellenkezőjét, a kém minden bizonnyal hazudott: az ép minaret vasszilárd bizonyítékul szolgált erre. Phrantzésznek ugyanakkor nem volt ideje arra, hogy büntetést szabjon ki: most, hogy a város nemsokára elesik, senki nem menekülhet a hódító büntetése elől.

A mellette álló katona, mikor meglátta Phrantész arckifejezését, úgy döntött, inkább csendben marad. Tudta, hogy a minaret hiányzó tetejét nem pusztította el az ágyúgolyó. Két héttel korábban ő vette észre egy reggelen, hogy a minaret felső fele eltűnt, de előző éjjel nem lőttek az ágyúk, és arra is emlékezett, hogy nem látott törmeléket a földön a minaret körül. A két katona, aki aznap reggel vele volt, azóta elesett a csatában, ő pedig most nem akart mondani semmit, mert tudta, hogy nem hinnének neki.

Phrantész és emberei beléptek a minaret alsó részébe, ahol szemügyre vehették a pestis áldozatainak holttestét, melyek darabjait a kóbor kutyák széthordták a romok között, élő embernek azonban semmi nyoma nem volt.

Felmentek a lépcsőn és elérték az emeletet, ahol a fáklyák reszkető fényénél megpillantották az egyik ablak alatt összekuporodva fekvő Helenát. Úgy tűnt, alszik, de félig lehunytt szeme visszatükrözte a fáklyafényt. Ruhája szakadt volt és piszkos, haja rendetlen. Arcán pár véres karmolásnyom húzódott, talán saját maga ejtette őket.

Phrantész körülnézett. A minaret tetején voltak, üres, kúptetejű helyiségben. Látta, hogy mindent vastag por borít, de pár nyomot is észrevett a porban, mintha hozzájuk hasonlóan Helena is csak nemrég érkezett volna.

A nő felébredt, és kezével a falat markolászva felállt. Az ablakon bevilágító holdfénytől az arcát körülvevő kócos haj ezüstös glóriának tűnt. Tágra nyílt szemmel bámult maga elé, látszott rajta, hogy csak nagy nehezen tér vissza a jelenbe. Utána azonban ismét lehunyta a szemét, mintha próbálna

belekapaszkodni az álomba.

– Mit csinálsz itt? – kiáltott rá Phrantzész.

– Nem... tudok *odamenni*.

– Hova?

Helena még mindig félig lehunyt szemmel állt előttük, hogy ízlelgesse az emléket, mint egy gyerek, aki magához szorítja kedvenc játékát és nem hajlandó lemondani róla.

– Oly sok *ott* a szabad tér, olyan kényelmes... – Kinyitotta a szemét és rémülten nézett körül. – Itt azonban... olyan, mintha koporsóban lennék, akár bent vagyok a minaretben, akár odakinn. *Oda* kell mennem!

– Mi van a küldetéseddel?

– Várj! – Helena keresztet vetett. – Várj!

Phrantzész kimutatott az ablakon.

– Már túl késő a várakozáshoz.

Hullámokban tört rájuk a zaj. Aki alaposan figyelt, észrevehette, hogy két forrásból származik.

Az egyik zaj a városfalakon kívülről jött. II. Mehmed úgy döntött, holnap indítja meg a végső támadást Konstantinápoly ellen. Az ifjú szultán ebben a pillanatban épp az oszmán táboron lovagolt át, és megígérte katonáinak, hogy ő csak magát Konstantinápolyt akarja; a kincsek és Konstantinápoly asszonyai a katonáké lesznek, és a város eleste után három napot kapnak a fosztogatásra, övék lesz minden, amit akarnak. A szultán ígérete hallatán minden katona éljenzésben tört ki, örömrivalgásukba trombiták és dobok hangja vegyült. Az örömteli zaj, valamint a táborok előtt égő tüzek füstje és szikrái a halál fojtogató dagályaként borultak rá Konstantinápolyra.

A Konstantinápoly felől érkező zaj ezzel szemben gyászos volt és visszafogott. A város minden lakója végigvonult az utcákon, és a Hagia Sophiánál gyülekeztek, hogy részt vegyenek egy végső misén. Ez a jelenet sosem játszódott még le a kereszténység történelmében és nem is fog soha többé: az ünnepélyes himnuszok kíséretében, a gyertyák halovány fényében a bizánci császár, a konstantinápolyi pátriárka, Kelet ortodox keresztényei és Itália katolikusai, a teljes páncélzatot viselő katonák, Velence és Genova kereskedői és tengerészei, hétköznapi polgárok sokasága mind összegyűlt Isten előtt, hogy felkészüljön élete utolsó csatájára.

Phrantész tudta, hogy terve kudarcot vallott. Lehet, hogy Helena nem volt több ügyes csalónál, és semmiféle varázserővel nem rendelkezett – ez a lehetőség messze a legjobb volt, amit el tudott képzelni. Volt azonban egy másik, veszedelmesebb eshetőség is: hogy valóban rendelkezett varázserővel, és már el is ment II. Mehmedhez, akitől új küldetést kapott.

Elvégre mit adhatna neki az összeomlás szélén álló Bizánci Birodalom? Valószínűtlennek tűnt, hogy a császár ígérete, mely szerint szentként fogják tisztelni, valaha is valóra válhat: sem Konstantinápolyról, sem Rómáról nem lehetett elképzelni, hogy szentté avat egy boszorkányt és szajhát. Sokkal valószínűbb, hogy Helena úgy tért vissza, hogy két új célpont lebegett a szeme előtt: XI. Konstantin és maga Phrantész.

Nem volt-e erre már korábban is példa: Orbán, a magyar mérnök? Először XI. Konstantinnak hozta el óriás ágyúi terveit, a császárnak azonban még arra sem volt pénze, hogy a bérét megadja, nemhogy arra, hogy ilyen hatalmas szerkezetek

építését finanszírozni tudja. Orbán ekkor elment II. Mehmedhez, és a napi többszöri ágyúlövések állandó emlékeztetőül szolgáltak árulására.

Phrantész a kémre nézett, aki azonnal előhúzta kardját és Helena mellkasába döfte. A kard áthatolt a nő testén és beleakadt egy résbe mögötte, a falon. A kém megpróbálta kihúzni a kardot, de nem sikerült. Helena megfogta a kard markolatát, és a kém inkább elengedte a fegyvert, hogy ne kelljen hozzáérnie a kezéhez.

Phrantész és emberei távoztak.

Helena egyetlen hangot sem ejtett kivégzése alatt. Lassan leengedte a fejét, és ahogy már nem sütött rá a holdfény, az ezüstös glória, melyet fürtjei alkottak, elsötétült. A holdfény megvilágított egy talpalatnyi helyet a padlón a minaret sötétjében; vékony vérpatak csorgadozott végig rajta, mint egy karcsú, fekete kígyó.

A városon kívülről és belülről jövő zajok is elhallgattak a nagy csatát megelőző csendben. A Keletrómai Birodalom utolsó hajnalát üdvözölte ezen a Földön, Európa és Ázsia, szárazföld és tenger találkozásánál.

A minaret emeletén a női mágus a falnak szegezve halt meg. Ő volt talán az egyetlen igazi mágus az emberiség egész történelmében. Tíz órával korábban sajnos a mágia igen rövid kora is véget ért.

A mágia kora 1453. május 3-án kezdődött, délután négy órakor, mikor a magas dimenziójú töredék először találkozott a Földdel. 1453. május 28-án, este kilenc órakor ért véget, mikor a töredék teljesen maga mögött hagyta a Földet. A világ huszonöt

nap és öt óra után visszatért normális keringési pályájára.

Május 29-én este Konstantinápoly elesett.

Mikor a nap véres mészárlása a vége felé közeledett, XI. Konstantin szembefordult a beáradó oszmán hadakkal és felkiáltott:

– A város elesett, de én még élek! – Ezután letépte magáról császári palástját és kardot rántott, hogy fogadja a rátörő hordákat. Ezüstös páncélja egy pillanatig úgy csillogott, mint sötétvörös kénsavval teli edénybe dobott fémes fóliadarabka, aztán eltűnt.

Konstantinápoly elestének történelmi jelentősége még évekig nem volt nyilvánvaló. A legtöbбекnek csak az jutott róla eszébe, hogy ez jelezte a Római Birodalom utolsó, ziháló lélegzetvétélét. Bizánc ezeréves keréknyom volt az ókori Róma kerekei mögött, és bár egy ideig ragyogásnak örvendett, végül úgy párolgott el, mint víztócsa a napsütésben. Az ókori rómaiak egykoron ott füttyörésztek hatalmas, fényűző fürdőikben, és azt hitték, birodalmuk éppúgy örökké fog tartani, akár a gránit, melyből azok a medencék épültek, amelyekben épp úszkáltak.

Nincs lakoma, ami örökké tartana. Minden véget ér egyszer. Minden.

A KRÍZIS KORA, 1. ÉV: AZ ÉLET LEHETŐSÉGE

Yang Dong meg akarta menteni magát, de tudta, hogy nem nagyon reménykedhet.

Az irányítóközpont legfelső szintjének erkélyén állt, és a leállított részecskegyorsítót tanulmányozta. Ebből a magasságból az ütköztető teljes, húsz kilométeres területét látta. A megszokottól eltérően az ütköztetőt körülvevő gyűrű nem alagút volt a föld alatt; egy földszín feletti betoncső zárta magába. A létesítmény gigantikus pontnak tűnt a lemenő nap fényében.^{1}

Milyen mondat végén áll ez a pont? Remélhetőleg csak a fizika végét jelenti.

Yang Dong egykoron hitt egy alapvető dologban: az élet és a világ lehettek ugyan csúnyák, de mikro- és makronagyságrendben minden harmonikus és gyönyörű. Mindennapi életünk világa csak hab, amely a mély valóság tökéletes óceánja felszínén lebeg. Most azonban úgy tűnt, hogy a hétköznapi világ gyönyörű héj; a mikrovalóságok, amelyeket magába zár, és a makrovalóságok, amelyek magukba zárják, sokkal csúfabbak és kaotikusabbak.

Túl ijesztőek.

Jobb lett volna, ha abba tudja hagyni az efféléken való tépelődést. Választhatott volna olyan pályát, aminek semmi köze nincs a fizikához, férjhez mehetett volna, szülhetett volna

gyerekeket, élhetett volna békés, elégedett életet, mint számtalan más ember. De persze számára egy ilyen élet csak félig élt élet lett volna.

Még valami nyugtalanította Yang Dongot: az anyja. Véletlenül észrevette, hogy anyja számítógépére pár erősen titkosított üzenet érkezett. Ez heves kíváncsiságot váltott ki belőle.

Az idősek nagy részéhez hasonlóan Yang anyja sem ismerte mélyrehatóan az internetet vagy saját számítógépét, és a titkosított dokumentumokat csak törölte, ahelyett, hogy digitálisan megsemmisítette volna. Nem tudta, hogy még ha újraformázná is a merevlemezt, az adatokat akkor is könnyen helyre lehetne állítani.

Yang Dong életében először titkolózott az anyja előtt és helyreállította az információt a törölt dokumentumokban. Több napba telt, amíg átolvasta a helyreállított információkat, így szerzett tudomást a Trisolaris világról és a titkokról, melyeken a földönkívüliek és az anyja osztoztak.

Yang Dong igen megdöbben. Anyjáról, akire egész életében támaszkodott, kiderült, hogy olyasvalaki, akit egyáltalán nem ismert, olyasvalaki, akinek létezését el sem tudta volna képzelni ebben a világban. Nem mertte szembesíteni az anyját azzal, amit talált, soha nem is merné megtenni, mert abban a pillanatban, ahogy rákérdez, az anyja átalakulása a gondolataiban teljes lesz és visszavonhatatlan. Jobb volt úgy tenni, mintha az anyja még mindig az a személy lenne, akit mindig is ismert, és így élni tovább az életét. Számára természetesen egy ilyen élet csak félig élt élet lesz.

De valóban olyan rossz dolog lenne csak fél életet élni?

Amennyire látta, az őt körülvevő emberek egy jelentős része csak fél életet élt. Amíg az embernek jól megy a felejtés és az alkalmazkodás, a fél életet leélheti elégedettségben, akár még boldogságban is.

De ha a fizika végét és az anyja titkát összeadja, ebből a kettőből összeállt egy teljes élet. Neki miye maradt?

Yang Dong a korlátnak dőlt és az alatta tátongó mélységbe nézett, ami megrémítette, de egyben csábította is. Érezte, hogy a korlát megremeg, ahogy a súlya mindjobban ránehezedik, ezért aztán hátralépett, mint akit áram rázott meg. Nem mert tovább itt maradni. Megfordult, hogy visszamenjen a terminálhelyiségbe.

A központ itt tartotta annak a szuperszámítógépnek a termináljait, ami az ütköztetőben keletkező adatokat elemezte. Néhány napja minden terminált lekapcsoltak, most azonban pár közülük ismét világított. Yang Dong ettől kicsit nyugodtabbnak érezte magát, de tudta, hogy már nincs közük a részecskegyorsítóhoz – más projektek vették át a szuperszámítógépet.

A helyiségben csak egy fiatalember volt, aki felállt, amikor Yang Dong belépett. Vastag, élénkzöld keretes szemüveget viselt, ami jellegzetes külsőt kölcsönzött neki. Yang elmondta, hogy csak pár személyes tárgyáért jött, Zöldszemüveges azonban, mikor meghallotta a lány nevét, igen lelkesen magyarázni kezdte neki a terminálok futó programot.

A Föld matematikai modelljéről volt szó. A korábbi, hasonló projektektől eltérően ez a modell egyesítette magában a biológia, a csillagászat, a légkör- és az óceánkutatókat, valamint más

tudományterületek tényezőit, hogy szimulálja a Föld felszínének alakulását a múlttól a jövőig.

Zöldszemüveges pár nagy képernyőre hívta fel Yang figyelmét. Ezeken nem számsorok futottak végig és nem diagramok ívei húzódtak, helyette élénk, színes képek látszottak rajtuk, mintha valaki a magasból szemlélné a kontinenseket és óceánokat. Zöldszemüveges fogta az egeret és ráközelített pár helyre, hogy közelképeket mutasson egy folyóról vagy fás ligetről.

Yang Dong érezte, ahogy a természet lehelete beszivárog erre a helyre, melyet egykor absztrakt számok és elméletek uraltak. Úgy érezte, mintha fogságból szabadult volna.

Zöldszemüveges magyarázata után Yang Dong összeszedte a holmiját, udvariasan elbúcsúzott és megfordult, hogy távozzon. Érezte, hogy Zöldszemüveges a hátát bámulja, de már megszokta, hogy így viselkednek vele a férfiak, és nem bosszantotta a dolog, inkább megnyugtatta, mint télen a napfény. Hirtelen erős vágyat érzett, hogy másokkal kommunikáljon. Visszafordult, hogy szembenézzen Zöldszemüvegessel.

– Hisz Istenben?

Yang Dongot magát is megdöbbenetete saját kérdése, de a terminálokon kivetített modellt elnézve nem volt teljesen helytelen kérdés. Kissé megkönnyebbült.

Zöldszemüveges hasonló mód meglepődött. Kis idő után képes volt becsukni a száját, aztán óvatosan visszakérdezett:

– Milyenfajta „istenre” gondol?

– Csak Istenre. – Az egész lényét átható kimerültségérzet visszatért. Nem volt türelme magyarázatba kezdeni.

– Nem hiszek.

Yang a nagy képernyőkre mutatott.

– De az élet létét irányító fizikai paraméterek teljes mértékben könyörtelenek. Vegyük például a folyékony vizet: csak egy szűk hőmérséklet-tartományon belül létezhet. Ha az univerzumot nézzük, teljes egészében, még nyilvánvalóbbá válik a dolog: ha az ősrobbanás paraméterei akár csak a milliárd milliomodrészével eltértek volna attól, ahogyan történt, akkor nem léteznének nehézelemek, így élet sem. Ez nem elég bizonyíték az intelligens tervezésre?

Zöldszemüveges megrázta a fejét.

– Nem tudok eleget az ősrobbanásról ahhoz, hogy erre válaszoljak, de a Földön létező környezettel kapcsolatban téved. A Föld hozta létre az életet, de az élet is megváltoztatta a Földet. A bolygónkon jelenleg található környezet kettejük kölcsönhatásának az eredménye. – Megragadta az egeret és kattintgatni kezdett. – Végezzünk el egy szimulációt!

Az egyik nagy képernyőn előhívott egy konfigurációs panelt, egy ablakot, melyet sűrű számmezők töltöttek ki. Kiikszelt egy jelölőnégyzetet a teteje felé, és minden mező elszürkült.

– Ikszeljük ki az „élet” opciót, és nézzük meg, hogyan alakult volna nélküle a Föld. Átállítom durva szimulációra, hogy ne menjen el túl sok idő a számításokkal.

Yang Dong egy másik terminálra pillantott, és látta, hogy a szuperszámítógép teljes kapacitással üzemel. Tudta, hogy egy ekkora gép annyi áramot fogyaszt, mint egy kisebb város, mégsem állította le Zöldszemüvegest.

A nagy képernyőn újonnan létrejött bolygó jelent meg: felszíne még vörösen izzott, akár egy faszéndarab, ami épp kikerült a

kohóból. Telt az idő, múltak a földtörténeti korok, és a bolygó lassanként lehűlt. A felszínen a színek és minták lassú, hipnotikus tánca folyt. Pár perccel később narancsszín bolygó jelent meg a képernyőn, ami mutatta, hogy a szimuláció végigfutott.

– Ez csak a legelnagyoltabb számítások szerint zajlott, a pontosabbakhoz több mint egy hónap kellene. – Zöldszemüveges megmozdította az egeret és ráközelített a bolygó felszínére. Széles sivatag suhant végig a képernyőn, furcsa formájú, az ég felé tornyosuló hegycsúcsok, becsapódási kráterhez hasonló kör alakú mélyedések.

– Mi ez, amit nézünk? – kérdezte Yang Dong.

– A Föld. Élet nélkül így nézne ki most a bolygó felszíne.

– De... hol vannak az óceánok?

– Nincsenek óceánok. Folyókák sem. Az egész felszín száraz.

– Azt akarja mondani, élet nélkül nem létezne folyékony víz a Földön?

– A valóság alighanem még döbbenetesebb lenne. Ne feledje, ez csak egy durva szimuláció, de legalább látni rajta, mekkora hatással volt az élővilág a Föld jelenlegi állapotára.

– De...

– Úgy véli, az élővilág nem egyéb törékeny, vékony, lágy héjnal, ami a bolygó felszínébe kapaszkodik?

– Hát nem az?

– Ha így gondolja, akkor nem vette figyelembe az idő hatalmát. Ha egy egész bolygón hangya folyamatosan hordaná a rizsszem méretű göröngyöket, egymilliárd év alatt elhordaná az egész Tai-hegyet. Amíg elég időt ad neki, az élet erősebb, mint a fém és

a kő, hatalmasabb, mint a tájfunok és a vulkánok.

– De a hegyek kialakulása geológiai erőktől függ!

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy az élővilág nem képes hegyeket emelni, de a hegyláncok eloszlását meg tudja változtatni. Tegyük fel, hogy van három hegy, kettőt közülük növényzet borít. A harmadikat, amelyik kopár, hamarosan lelapítja az erózió. A „hamarosan” itt millió években értendő, ami földtani szempontból csak egy szempillantás.

– Akkor hogyan tűntek el az óceánok?

– Ehhez meg kellene néznünk a szimuláció során keletkezett jegyzeteket, és az rengeteg munka lenne. Tapasztalataim alapján azonban tudok tippelni: a növények, állatok és baktériumok mind fontos szerepet játszottak a légkörünk jelenlegi összetételének létrejöttében. Élet nélkül nagyon más lenne a légkör. Lehetséges, hogy egy ilyen légkör nem lenne képes megvédeni a Föld felszínét a napszállástól és az ultraibolya sugárzástól, az óceánok pedig elpárolognának. Az üvegházhatás hamarosan olyanná változtatná a Föld légkörét, amilyen a Vénuszé, és a vízgőz fokozatosan elpárologna az űrbe. Pár milliárd év alatt a Föld teljesen kiszáradna.

Yang Dong nem felelt, csak nézte a sárga héjjá száradt bolygót.

– Vagyis a Föld, amelyen most élünk, olyan otthon, melyet az élővilág alakított ki saját magának. Istennek semmi köze hozzá. – Zöldszemüveges kitérte a karjait, mintha át akarná ölelni a hatalmas képernyőt. Nyilvánvalóan elégedett volt a szónoklatával.

Yang Dong nem érzett kedvet hozzá, hogy ilyesmiről társalogjon, de abban a pillanatban, hogy Zöldszemüveges

kiikszelte az élet opcióját a beállítások közt, egy gondolat villant az agyába. Feltette a rémisztő kérdést.

– És mi van a világegyetemmel?

– A világegyetemmel?

– Ha hasonló matematikai modellel szimulálnánk az egész világmindenséget, és az elején kiikszelnénk az élet lehetőségét, hogyan festene az így létrejött univerzum?

Zöldszemüveges egy pillanattig tűnődött.

– Ugyanígy festene. Mikor az élővilág környezetre gyakorolt hatásáról beszéltem, csak a Földre gondoltam. De ha a világegyetemről beszélünk, az élet rendkívül ritka kell hogy legyen, így a világegyetem fejlődésére gyakorolt hatását figyelmen kívül hagyhatjuk.

Yang Dong hallgatott. Újra elbúcsúzott, és igyekezett hálás mosolyt erőltetni az arcára. Távozott az épületből és felnézett a csillagokkal teli égboltra.

Anyja titkos dokumentumaiból tudta, hogy az élet nem olyan ritka jelenség az univerzumban. Ami azt illeti, az univerzum kifejezetten zsúfolt.

Mennyire változtatta meg a világegyetemet az élet?

Attól félt, eluralkodik rajta a hullámként rátörő rémület.

Tudta, hogy már nem képes megmenteni magát. Megpróbálta leállítani a gondolatait, üres sötétséggé változtatni az elméjét, de egy kérdés makacsul tovább gyötörte:

Vajon a természet valóban természetes?

A KRÍZIS KORA, 4. ÉV: YUN TIANMING

Zhang doktor megérkezett, hogy ellenőrizze Yun Tianminget. Mikor távozott, otthagyt neki egy újságot, és közölte, hogy mivel Tianming már ilyen régóta itt van, a kórházban, tudnia kellene, mi zajlik a világban. Tianming nem értette a dolgot: a szobájában volt tévé. Lehet, hogy az orvos valami másra gondolt.

Átböngészte az újságot, és arra a következtetésre jutott: a kórházba kerülése előtti időhöz képest jelentősen csökkent a Trisolarisról és a Föld–Trisolaris Mozgalomról, az FTM-ről szóló hírek dominanciája. Most már volt pár olyan cikk is, aminek semmi köze nem volt a krízishez. Újra győzött az emberi hajlam, mely szerint a jelenre koncentrálunk, és a csak négy évszázad múlva bekövetkezendő események átadták helyüket a napjainkban zajló életnek.

Ez nem lepte meg Tianminget. Megpróbált emlékezni arra, mi történt négyszáz évvel korábban: Kínát a Ming-dinasztia uralta, és – bár ebben nem volt biztos – Nurhacsi épp megalapította a birodalmat, amely milliók lemészárlása után a Mingeké helyébe lépett; Nyugaton épp véget ért a sötét középkor; a gőzgép megjelenése még több mint száz évet várat magára, ami pedig az elektromosságot illeti, annak felfedezése még háromszáz évvel odébb van. Ha akkoriban bárki is azon aggódik, vajon mi lesz négyszáz év múlva, kinevették volna. A jövő miatt aggodalmaskodni éppolyan nevetséges volt, mint a múlton

bánkódni.

Ami őt magát illeti: annak alapján, ahogy állapota alakult, neki még a jövő évvel sem kell foglalkoznia.

Az egyik hír azonban felkeltette a figyelmét. A címdalton volt.

A NEMZETI NÉPI KONGRESSZUS
HARMADIK ÁLLANDÓ BIZOTTSÁGÁNAK
KÜLÖNLEGES ÜLÉSE ELFOGADTA
AZ EUTANÁZIÁRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNYT

Tianming nem értette a dolgot. A különleges ülést azért hívták össze, hogy a trisolarisi krízissel foglalkozzanak, ennek a törvénynek azonban látszólag semmi köze nem volt a krízishez.

Miért akarta dr. Zhang, hogy tudjak erről a hírről?

Egy köhögésroham rákényszerítette, hogy letegye az újságot és megpróbáljon aludni egy keveset.

Másnap a tévé is bemutatott pár interjút és riportot az eutanáziatörvénnyel kapcsolatban, de úgy tűnt, túl nagy közérdeklődéstől nem kell tartani.

Tianming nehezen aludt aznap éjjel: minden lélegzetvételért meg kellett küzdenie, a kemoterápiától gyengének érezte magát és hányingere volt. A szomszédos ágyból a beteg- és szobatársa átült az ágya szélére és tartotta neki az oxigéncsővet. Li volt a vezetékneve, ezért mindenki „Lao Li”-nek, azaz Öreg Linek szólította.

Lao Li körülnézett, hogy meggyőződjön róla, a másik két társuk, akikkel osztoztak a kórtermen, alszik, aztán megszólalt:

- Korábban el fogok menni, Tianming.
- Kiengedték?

– Nem. Arról a törvényről beszélek.

Tianming felült.

– De miért? A gyerekei annyira törődnek magával, olyan gondoskodók...

– Épp ezért döntöttem úgy, hogy megteszem. Ha még túl sokáig húzom, el kell adniuk a házukat. Minek? A végeredmény úgyis ugyanaz: gyógyíthatatlan vagyok. Ugyanakkor felelős a gyermekeimért és a gyermekeim gyermekeiért.

Lao Li sóhajtott, gyöngéden megveregette Tianming karját és visszatért az ágyába.

Tianming nézte az árnyakat, melyeket a lengedező faágak festettek az ablak függönyére, és lassan álomba merült. Amióta rátört a betegség, most először látott békés álmot.

Apró origamihajón ült, ami evező nélkül sodródott a nyugodt vízen. Az ég ködös sötétszürke volt. Szemerkélt az eső, de a vízcseppek láthatóan nem érték el a víz felszínét, amely tükörsima maradt. A szintén szürke víz minden irányban beleolvadt az égbe. Sem láthatár nem látszott, sem part...

Tianminget, mikor reggel felébredt, megdöbbenette, hogy álmában annyira biztos volt benne, hogy *ott* mindig szemerkélni fog az eső, a felszín mindig sima lesz, az ég pedig mindig ködös sötétszürke.

A kórház készült lefolytatni a procedúrát, amit Lao Li kért.

A hírcsatornák hosszadalmas belső megbeszélés során döntöttek a „lefolytatás” szó mellett. Az „elintézni” nyilvánvalóan helytelen lett volna, a „végrehajtani” szintén nem hangzott helyénvalónak, a „befejezni” mintha azt sugallta volna, hogy a halál már

egyébként is biztos lett volna, de ez se lett volna teljesen pontos.

Zhang doktor megkérdezte Tianminget, elég erősnek érzi-e magát ahhoz, hogy részt vegyen Lao Li eutanázia-szertartásán. Az orvos sietve hozzátette, hogy mivel ez az eutanázia első esete, amelyre a városban sor kerül, jobb lenne, ha képviseltetnék magukat a különféle érdekcsoportok, például valaki, aki a többi beteget képviseli. Semmi másra nem célzott.

Tianming így sem tudott elvonatkoztatni attól, hogy a kérés mögött rejtett üzenet bújik meg, mivel azonban Zhang doktor mindig jól bánt vele, beleegyezett. Ezt követően hirtelen ráébredt, hogy Zhang doktor arca és neve ismerősnek tűnik – vajon ismerte már az orvost a kórházba kerülése előtt is? –, de nem tudta, pontosan honnan. Azt, hogy nem korábban támadt ez az érzése, betudta annak, hogy a találkozásaik az állapotának és a kezelésének a megvitatására szorítkoztak. Az, ahogy egy orvos a munkája végzése közben viselkedik és beszél, más, mint amikor csak úgy beszél valakivel, mint a másik emberrel.

Lao Li családtagjai közül senki nem volt jelen a procedúránál. Úgy döntött, nem számol be nekik döntéséről, és azt kérte, hogy a városi Állampolgári Ügyek Irodája – nem a kórház – értesítse családját, amint a procedúra lezajlott. Az új törvény megengedte, hogy ekként intézze az ügyeit.

Számos riporter megjelent, de legtöbbjüket távol tartották a helyszíntől. Az eutanáziahelyiséget a kórház sürgősségi osztályának egyik kórterméből alakították ki, egyik oldalfalát egyirányú tükör helyettesítette. A szemtanúk láthatták, mi történik a helyiségben, a páciens azonban nem láthatta őket.

Tianming áttolakodott a nézelődők tömegén, míg el nem ért az

egyirányú tükörig. Amint meglátta az eutanáziahelyiség belsejét, előntötte a félelem és az undor. El tudta volna hányni magát.

Bárki felelt is a helyiség dekorációjáért, alaposan kitett magáért: az ablakok előtt új, csinos függönyök lógtak, a vázákban friss virágok voltak, a falakon számtalan rózsaszín papírszív. A helyzet emberivé tételére tett jó szándékú kísérlet azonban épp az ellenkezőjét érte el: a halál rémisztő komorságába kísérteties vidámság vegyült, mintha kriptából akart volna nászszobát kialakítani valaki.

Lao Li a helyiség közepén lévő ágyon feküdt, és megbékéltnek tűnt. Tianming ráébredt, hogy még csak el sem búcsúzott tőle rendesen, és elszorult a szíve. Két jegyző is volt odabenn, akik épp a procedúra jogi részének utolsó lépéseit végezték el. Miután Lao Li aláírta a dokumentumokat, a jegyzők távoztak.

Újabb férfi ment be, hogy elmagyarázza Lao Linek a procedúra egyes lépéseit. Az illető fehér köpenyt viselt, bár nem volt világos, hogy valóban orvos-e. Először az ágy lábánál lévő nagy képernyőre mutatott, és megkérdezte Lao Lit, mindent el tud-e olvasni rajta. Lao Li bólintott. A férfi ekkor megkérte Lao Lit, hogy az ágy melletti egér segítségével próbálja megnyomni a gombokat a képernyőn, és elmondta, hogy amennyiben a művelet túl nehéznek bizonyulna, más beviteli módok is elérhetőek. Lao Li próbát tett az egérrel, és közölte, hogy remekül működik.

Tianmingnek eszébe jutott, hogy Lao Li egyszer említette, még sosem használt számítógépet. Mikor készpénzre volt szüksége, elment a bankba. Ez lehetett az első alkalom Lao Li életében, amikor egeret használt.

A fehér köpenyes férfi ekkor elmondta Lao Linek, hogy egy kérdés fog megjelenni a képernyőn, és ugyanezt a kérdést ötször fogják feltenni. Valahányszor megjelenik a kérdés, hat gomb lesz alatta, melyeket 0-tól 5-ig számoztak. Ha Lao Li igenlő választ akar adni, akkor azt a gombot kell megnyomnia, ami a képernyőn lévő útmutatásban szerepel, és ami a kérdés minden feltevésekor véletlenszerűen változik. Ha nemmel akar válaszolni, akkor 0-t kell nyomnia, és a procedúra azonnal leáll. „Igen” vagy „Nem” gomb nem lesz.

Elmagyarázta, hogy a folyamat azért ilyen bonyolult, hogy elkerüljék azt a helyzetet, amikor a páciens egyszerűen újra és újra megnyomja ugyanazt a gombot, anélkül, hogy minden egyes alkalommal átgondolná a választ.

Bement egy ápolónő, és tút szúrt Lao Li bal karjába. A túból kiinduló cső egy laptop méretű automatikus injektorhoz volt erősítve. A fehéreköpenyes elővett egy lezárt csomagot, lehámozta róla a többréteges védőfóliát, és egy sárgás folyadékkal teli üvegcsét vett elő belőle.

Óvatosan beletöltötte az üvegcsé tartalmát az injektorba, majd az ápolónővel együtt távozott.

Lao Li egyedül maradt a helyiségben.

A képernyőn megjelent a kérdés, és egy lágy, gyöngéd női hang fel is olvasta.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza a 3-at. Ha nem, válassza a 0-t.

Lao Li megnyomta a 3-at.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza az 5-öt. Ha nem, válassza a 0-t.

Lao Li megnyomta az 5-öt.

A folyamat még kétszer megisméltődött, aztán:

Véget akar vetni az életének? Ez az utolsó kérdés. Ha igen, válassza a 4-et. Ha nem, válassza a 0-t.

A rátörő szomorúságtól Tianming megszédült, és majdnem elájult. Még az anyja halálakor sem érzett ilyen szélsőséges fájdalmat és haragot. Szeretett volna ordítani Lao Linek, hogy válassza a 0-t, törje át az üvegfalat, fojtsa el azt a halk, gyöngéd hangot.

De Lao Li megnyomta a 4-et.

Az injektor hangtalanul életre kelt. Tianming látta, hogy az üvegcsőben csökkenni kezd a sárgás folyadék szintje, majd eltűnik. Lao Li nem mozdult. Lehunyta a szemét és elaludt.

Körülötte a tömeg széteszlott, de Tianming ott maradt, ahol eddig állt, és kezét az üvegnek szorította. Nem nézett az odabent fekvő, élettelen testre. Szeme nyitva volt, de nem látott semmit.

– Nem érzett fájdalmat. – Zhang doktor olyan halkán szólalt meg, hogy hangja egy szúnyog zümmögésének tűnt. Tianming érezte, hogy az orvos a vállára teszi a kezét. – Nagy adag barbiton, izomlazító és kálium-klorid kombinációja. A barbiton kezd hatni először, és a páciens mély álomba merül, aztán az izomlazító leállítja a légzést, a kálium-klorid pedig megállítja a szívet. Az egész folyamat nem több húsz vagy harminc másodpercnél.

Zhang doktor egy idő után levette a kezét a válláról, majd Tianming hallotta az orvos távolodó lépteit. Nem fordult meg.

Hirtelen eszébe jutott, honnan ismeri az orvost.

– Doktor úr! – szólalt meg halkán. A léptek megálltak.

Tianming még mindig nem fordult meg. – Maga ismerte a nővéremet, nem igaz?

Az orvos hosszas szünet után válaszolt:

– Igen. Gimnáziumi osztálytársak voltunk. Párszor magát is láttam, amikor még kisgyerek volt.

Tianming gépies léptekkel elhagyta a kórház főépületét. Most már minden világos volt. Zhang doktor a nővérenek dolgozott, a nővére pedig a halálát kívánta. Nem, azt akarta, hogy „lefolytassa a procedúrát”.

Bár Tianming gyakran felidézte a nővérel töltött boldog gyermekkort, felnőttként eltávolodtak egymástól. Különösebb konfliktusra nem került sor közöttük, és egyikük sem bántotta a másikat. Eljutottak azonban odáig, hogy teljesen másfajta emberként tekintsenek a másikra, és mindketten azt érezték, hogy a másikuk megveti őt.

A nővére ravasz volt ugyan, jóllehet okos nem, hasonlóképpen a férfihoz, akihez feleségül ment. Nem futottak be sikeres karriert, és még akkor sem engedhették meg maguknak, hogy saját lakást vegyenek, amikor már a gyerekeik is felnőttek. Mivel a férj szüleinél nem fértek el, a család Tianming apjánál lakott.

Tianming ezzel szemben magányos típus volt. Sem a munkájában, sem a magánéletében nem volt sikeresebb a nővérenél. Mindig egyedül élt, munkásszállókon, melyet a munkaadója biztosított, és teljesen a nővéreire hagyta a törékeny egészségű apjuk gondozásának feladatát.

Tianming előtt hirtelen világos lett a nővére gondolatmenete. Az egészségbiztosítása nem volt elég ahhoz, hogy fedezze a kórházi tartózkodása költségeit, és minél tovább tart ez a kórházi

tartózkodás, annál nagyobb lesz a számla. Az apja kifizette ugyan az élete során gyűjtött megtakarításaiból, ugyanezt a pénzt azonban sosem ajánlotta fel arra, hogy segítsen Tianming nővérének és családjának házat venni – ami nyilvánvaló kivételezés volt. A nővére szemszögéből nézve az apja azt a pénzt költötte, ami az övé kellett volna hogy legyen. Emellett a pénzt olyan kezelésekre pazarolták, ami csak meghosszabbította az életét, de nem gyógyította ki a betegségből. Ha Tianming az eutanáziát választja, a nővére öröksége megmarad, ő maga pedig kevesebbet szenved.

Az ég csupa ködös, szürke felhő volt, akárcsak álmában. Tianming felnézett a végtelen szürkeségre, és felsóhajtott.

Rendben. Ha a halálomat akarod, meghalok.

Eszébe jutott Franz Kafkától *Az ítélet*, melyben egy apa megátkozza a fiát és halálra ítéli. A fiú olyan könnyedén egyezik bele, mintha csak arra kérték volna, hogy vigye le a szemetet vagy csukja be az ajtót, és távozik otthonról, végigfut az utcákon, a hídig, és átugorja a korlátot, hogy halálába zuhanjon. Később Kafka elmondta az életrajzírójának, hogy mikor a jelenetet írta, „egy heves magömlésre” gondolt.

Tianming most már megértette Kafkát, a keménykalapos, aktatáskás férfit, aki több mint száz évvel korábban némán járta Prága ködös utcáit, és aki éppolyan egyedül volt, mint ő maga.

Mikor visszatért a kórházi szobájába, valaki várt rá: egy egyetemi csoporttársa, Hu Wen.

Wen állt a legközelebb ahhoz, hogy az egyetemi éveiből ismert barátnak nevezhesse. Nem igazán volt barátságának nevezhető,

ami köztük volt: Wen azok közé tartozott, akik mindenkivel jól kijöttek és mindenkinek tudták a nevét, de Tianming még neki is az ismerősei legtávolabbi köréhez tartozott. Amióta lediplomáztak, nem találkoztak.

Wen nem virágot vagy hasonlót hozott, hanem egy kartonnyi dobozos italt.

Pár, feszengéssel teli üdvözlő szó után Wen feltett egy kérdést, ami meglepte Tianminget.

– Emlékszel arra a kirándulásra elsőéves korunkban? Az első olyanra, amire az egész csoport ment?

Persze hogy emlékezett rá. Az volt az első alkalom, hogy Cheng Xin melléült, és hogy beszélt hozzá.

Ha a lány nem kezdeményez, Tianming valószínűleg sosem szedte volna össze a bátorságát, hogy beszéljen vele a hátralévő négy egyetemi évük során bármikor is. A kiránduláson Tianming leült, egymagában, és nézte a Peking melletti Miyun víztározó távolba nyúló víztükrét. A lány leült mellé és beszélni kezdett.

Miközben beszélgettek, a lány kavicsokat dobált a víztározóba. Beszélgetésük hétköznapi témákról folyt, olyasmikről, amikről az épp ismerkedő évfolyamtársak beszélgetni szoktak, de Tianming még így is emlékezett minden egyes szóra. Cheng Xin később hajót hajtogatott egy papírlapból, és a vízre engedte. A szellő lassan egyre távolabb sodorta a kishajót, míg apró ponttá nem vált a távolban...

Egyetemi éveinek ez a legszebb napja aranyfénnel ragyogott emlékeiben, bár a valóságban az időjárás aznap nem volt épp a legfényesebb: szemerkélt az eső, a víztározó felszínén apró hullámok fodrozódtak, és a vízbe dobált kavicsok nedvesnek

éreződtek a kezében. Attól fogva azonban Tianming imádta azokat a napokat, amikor szemerkél az eső, beleszeretett a nedves föld és a vizes kavicsok szagába, és időről időre papírhajókat hajtogatott, hogy az éjjeliszekrényére tegye őket.

Hirtelen arra gondolt, vajon békés álma ebből az emlékből született-e.

Wen azonban arról akart beszélni, ami később történt a kirándulás során – olyan eseményekről, amelyek nem tettek különösebb benyomást Tianmingre, Wen szavainak köszönhetően azonban sikerült felidéznie az elfakult emlékeket.

Cheng Xin pár barátja odament és elhívta a lányt. Wen ekkor leült Tianming mellé.

– Ne légy ennyire büszke magadra. Ő mindenkivel kedves.

Tianming persze tudta ezt, beszélgetésük azonban másfelé terelődött, mikor Wen meglátta kezében az ásványvizes palackot.

– Te meg mi a fenét iszol?

A palackban a víz zöld volt, levél- és fűdarabkák úszkáltak benne.

– Pépesítettem pár zöldnövényt és a levüket a vízbe kevertem. Ez a létező legorganikusabb ital.

Jókedvében találták, ezért beszédesebb volt a szokottnál.

– Egy nap talán alapítok egy céget, ahol ezt az italt gyártják. Biztosan népszerű lesz.

– Gondolom, borzalmas az íze.

– Szerinted a cigarettának és az alkoholnak jó íze van? Még a Coca-Cola is orvosságízűnek tűnt valószínűleg, amikor először kóstoltad. Ami függőséget okoz, az mind ilyen.

– Haver, az a beszélgetés megváltoztatta az életem! – jelentette

ki Wen. Kinyitotta a kartondobozt és kivett egy doboz italt. A doboz zöld volt, rajta füves mező képe. A márka neve: *Zöld vihar*.

Wen kinyitotta a dobozt és Tianming kezébe nyomta. Tianming belekortyolt: illatos, gyógynövényre emlékeztető, enyhén kesernyés ízt érzett. Lehunyta a szemét, és mintha újra ott lett volna a víztározó partján, a szemerkélő esőben, Cheng Xin pedig mellette...

– Ez a különleges változata. Ami nagy tételben a piacra készül, az édesebb – mondta Wen.

– Sokan veszik?

– Rengetegen! Most a költségek jelentik a legnagyobb akadályt. Azt hinnéd, a fű olcsó, de amíg nem tudom nagyobb tételben beszerezni, addig drágább, mint a gyümölcsök vagy a magvak. És hogy biztonságos legyen, a hozzávalókat méregteleníteni kell és fel kell dolgozni, ami bonyolult egy folyamat. A kilátásaink azonban fantasztikusak. Nagyon sok befektetőt érdekel, és a Huiyuan Italgyár meg akarja venni a céget, hogy baszódni kezdjenek meg.

Tianming Wenre bámult, és nem tudta, mit mondjon. Wen repülőgépmérnökként végzett, erre most italgyáros vállalkozó lett belőle. Az a fajta ember volt, aki megtette, amit akar, aki tett róla, hogy a dolgok megtörténjenek. Az ilyen embereké az élet. A Tianminghez hasonlók azonban csak nézhették, ahogy az élet elhalad mellettük, ők pedig elhagyatottan hátramaradtak.

– Tartozom neked – mondta Wen. Három hitelkártyát és egy papírcetlit nyomott Tianming kezébe, körülnézett, majd közelebb hajolt, és odasúgta neki: – A számlán hárommillió jüan van. A PIN-kódot megtalálod a cetlin.

– Sosem védettem le, vagy valami ilyesmi – mondta Tianming.

– De a te ötleted volt. Nélküled nem létezne a *Zöld vihar*. Ha beleegyezel, mostantól kvittek vagyunk, jogi értelemben legalábbis. De ami a barátságunkat illeti, mindig az adósod maradok.

– Nem tartozol semmivel, sem jogilag, sem más értelemben.

– El kell fogadnod. Tudom, hogy szükséged van a pénzre.

Tianming nem válaszolt. Számára ugyan ez csillagászati összeg volt, őt azonban nem izgatta. A pénz nem fogja megmenteni az életét.

A remény ugyanakkor makacs egy teremtmény. Hu Wen távozása után Tianming konzultációt kért egy orvossal. Nem akarta Zhang doktort, helyette, rengeteg fáradozás után, sikerült elérnie a kórház igazgatóhelyettesét, egy híres onkológust.

– Ha a pénz nem lenne akadály, lenne számomra gyógymód?

Az idős orvos előkereste Tianming aktáját a számítógépen, és kis idő után megrázta a fejét.

– A rák a tüdejéből elterjedt az egész testében. Műtétnek nincs értelme, csak az olyan hagyományos módszerek maradtak, mint a kemo- és a sugárterápia. Még ha lenne is pénze... Ne feledje, fiatalember: *az orvos csak azt a beteget tudja meggyógyítani, akinek ez a sorsa, Buddha csak azt tudja megváltani, akinek ez a sorsa.*

Tianmingben a remény utolsó szikrája is elhalt. Szíve békére lelt. Aznap délután kitöltötte az eutanázia iránti kérelmét.

Kezelőorvosának, Zhang doktornak nyújtotta be a kérelmet. Zhang mintha belső erkölcsi dilemmától szenvedett volna; nem állta Tianming tekintetét. Annyit mondott, hogy akár abba is

hagyhatják a kemoterápiás kezeléseket; nincs értelme tovább szenvednie.

Tianmingnek már csak egyvalamiről kellett döntenie: arról, hogyan fogja elkölteni a Wentől kapott pénzt. A „helyes” dolog az lett volna, ha az apjának adja, és hagyja, hogy ő ossza szét a család többi tagja között. Ez azonban egyenlő lett volna azzal, hogy a nővérenek adja, és ezt Tianming nem szeretete volna. Már így is meg fog halni, ahogy a nővére akarta; nem érezte úgy, hogy ennél többel tartozna neki.

Megpróbálta végiggondolni, vannak-e álmai, amik még nem teljesültek. Jó lett volna beutazni a világot egy luxus tengerjáró hajón... a teste azonban már nem volt elég erős hozzá, és nem maradt sok ideje. Kár. Szívesen feküdt volna a napsütötte fedélzeten, hogy végiggondolja az életét, miközben a tenger hipnotikus hullámzását nézi, de kiszállhatott volna valami idegen ország partjára is egy esős napon, hogy leüljön egy kis tó mellé és nedves kavicsokat dobáljon a fodrozódó hullámokkal teli vízbe...

Megint Cheng Xin járt a fejében. Mostanában egyre gyakrabban gondolt rá.

Aznap este megnézte a híreket a tévében.

Az ENSZ Planetáris Védelmi Tanácsának tizenkettedik ülése elfogadta a 479-es határozatot, mellyel elindította a „Célunk: a csillagok” projektet. Az ENSZ Fejlesztési Programjának bizottsága, a természeti erőforrások ENSZ-bizottsága és a UNESCO jogosult azonnal életbe léptetni a projektet.

A Célunk: a csillagok hivatalos kínai weboldala ma délután kezdi meg működését. Az ENSZ PVT pekingi rezidens képviselői hivatalának egy tisztviselője szerint a projekt magánszemélyektől

és vállalkozásoktól is elfogad ajánlatokat, civil szervezetektől azonban nem...

Tianming felkelt és szólt az ápolónak, hogy sétálni akar, mivel azonban már lámpaoltás után voltak, az ápoló nem volt hajlandó kiengedni. Tianming visszatért a sötét szobájába, széthúzta a függönyt és kinyitotta az ablakot. A Lao Li régi ágyában fekvő új páciens morgott valamit.

Tianming kinézett. A város fényei homályos ragyogásba vonták az éjszakai égboltot, de pár ezüstös fénypontot így is ki lehetett venni.

Tudta már, mihez akar kezdeni a pénzével: vásárol Cheng Xinnek egy csillagot.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: INFANTILIZMUS A KRÍZIS KITÖRÉSEKOR

A krízis kora első húsz évének számos eseménye érthetetlennek tűnt azok számára, akik előtte és akik utána születtek. A történészek ezt az időszakot a „krízis-infantilizmus” cím alatt foglalták össze.

Általánosan elfogadott elképzelés volt, hogy az infantilizmus válaszként született a civilizáció egészét érintő, korábban soha nem tapasztalt fenyegetésre. Az egyes emberekre ez talán igaz is volt, de az egész emberiségre alkalmazva túl egyszerű magyarázat lett volna.

A trisolarisi krízis társadalomra gyakorolt hatása sokkal mélyebb volt, mint amilyennek az emberek elsőre képzelték. Pár, nem tökéletes analógiával élve: biológiai szempontból azzal a pillanattal volt egyenértékű, amikor az emlősök ősei kimásztak az óceánból a szárazföldre; vallási szempontból azzal, amikor Ádámot és Évát kiűzték az Édenkertből, a történelem és szociológia szempontjából pedig... nincs rá megfelelő analógia, még olyan sem, ami nem tökéletes. A trisolarisi krízissel összehasonlítva eltörpült minden, amit az emberi civilizáció mindaddig megtapasztalt. A krízis a kultúra, a politika, a vallás és a gazdaság legmélyebb alapjait rázta meg. És bár hatása a civilizáció legmélyebben fekvő magjáig is elért, következményei gyorsan megjelentek a felszínen is. A krízis-infantilizmus

legalapvetőbb oka ezen hatás megjelenésében és az emberi társadalomra jellemző konzervativizmus közti kölcsönhatásban keresendő.

A krízis-infantilizmus klasszikus példái a Falképző-projekt és a Célunk: a csillagok projekt. Mindkettő az ENSZ tevékenységének keretein belül létrejött nemzetközi törekvés volt, és mindkét kezdeményezés teljességgel érthetetlen azok számára, akik nem abban a korszakban éltek. A Falképző-projekt megváltoztatta a történelmet, és hatása innentől olyan mértékben áthatotta a civilizáció alakulását, hogy tárgyalásának egy másik fejezetet kell szentelnünk. A Célunk: a csillagok projekt ezzel szemben indítása után gyorsan elhalt, és többé nem lehetett hallani róla.

A Célunk: a csillagok projekthez két fő motiváció vezetett: először is az, hogy növelni akarták az ENSZ hatalmát a krízis kitörésekor, másodsor pedig az, hogy megjelent a meneküléspárti mozgalom, és nagy népszerűsége tett szert.

A trisolarisi krízis volt az első alkalom, amikor az egész emberiségnek egyetlen közös ellenséggel kellett szembenéznie, így teljesen természetes volt, hogy sokan az ENSZ-be vetették reményeiket. Még a konzervatívok is egyetértettek abban, hogy az ENSZ-t teljesen át kell alakítani, több hatalommal kell felruházni és több erőforrással kell ellátni. A radikálisok és az idealisták egy Egyesült Föld mellett érveltek, és amellet, hogy az ENSZ az egész világ kormánya legyen.

Az ENSZ státuszának emelését főként a kisebb országok támogatták, mert a krízisben lehetőséget láttak arra, hogy több technológiai és gazdasági segílyre tegyenek szert; a nagyhatalmak ezzel szemben hűvösen reagáltak az elképzelésre.

Ami azt illeti, a krízis kitörése után minden nagyhatalom nagy erőket fordított az űrbeli védelmi rendszerekre, részben azért, mert rájöttek, hogy az űrbeli védelemhez való hozzájárulás képezi majd a jövő nemzetközi kapcsolataiban nemzetük erejének és politikai státuszának alapját, részben azonban azért is, mert mindig is szerettek volna ehhez hasonló, nagyszabású alaputatásokat finanszírozni, de állampolgáraik igényei és a nemzetközi politika által megszabott korlátok miatt ez korábban kivitelezhetetlennek minősült volna. A trisolarisi krízis bizonyos értelemben olyan lehetőséget nyújtott a nagyhatalmak vezetőinek, mint Kennedynak a hidegháború – csak éppen a trisolarisi krízis pár nagyságrenddel nagyobb volt. Bár minden nagyhatalom vonakodott attól, hogy törekvéseit az ENSZ égisze alá helyezze, az igazi globalizációt követelő hangok erősödésének köszönhetően kénytelenek voltak pár szimbolikus, politikai ígéretet tenni az ENSZ-nek, melyeket persze nem állt szándékukban betartani. Az ENSZ által szorgalmazott közös űrbeli védelmi rendszer a nagyhatalmaktól kevés valódi támogatást kapott.

A krízis kora első éveinek történelmében kulcsszerepet játszott Say ENSZ-főtitkár. Úgy hitte, eljött az ideje egy új ENSZ létrehozásának, és szorgalmazta, hogy az intézmény, amely addig alig volt több a nagyhatalmak találkahelyénél és nemzetközi fórumnál, átalakuljon független, valós hatalommal bíró politikai szervezetté, amely irányítja majd a Naprendszer védelmének kiépítését.

Ezen cél érdekében az ENSZ-nek számottevő erőforrásokra volt szüksége, de a nemzetközi kapcsolatok valós helyzetét tekintve

ez a követelmény teljesíthetetlennek tűnt. A Célunk: a csillagok projekt Say kísérlete volt arra, hogy megszerezze a kellő erőforrásokat az ENSZ számára. Az eredményektől függetlenül már maga a kísérlet is ékes bizonyítéka volt Say főtitkár politikai intelligenciájának és képzelőerejének.

A projekt alapját az űregyezmény adta, ami a krízis előtti politika eredménye volt. A tengerjogi egyezmény és az antarktisi szerződés elvein alapuló egyezmény hosszú idő alatt készült el. A krízis előtti űregyezmény azonban csak a Kuiper-övön belüli erőforrásokról szólt; a trisolarisi krízis kényszerítette rá a világ nemzeteit, hogy messzebbre is tekintsenek.

Mivel akkor még a Marson sem járt ember, a külső világúrról folytatott bármiféle vita értelmetlen volt, legalábbis az űregyezmény lejárta (ötven év) előtt. A nagyhatalmak azonban tökéletes politikai hadszíntérnek tekintették az egyezményt, és kiegészítették egy, a Naprendszeren kívüli erőforrásokról szóló függelékkal. A függelék gondoskodott arról, hogy a Kuiper-övön kívüli természeti erőforrások kiaknázása és minden, velük kapcsolatos gazdasági tevékenység az ENSZ égisze alatt kell hogy történjen. A függelék igen alaposan belement annak részletezésébe, mi számít „természeti erőforrásnak”, de a kifejezés lényegében olyan erőforrásokra utalt, amelyeket nem foglaltak el korábban a nem emberi civilizációk – ez az egyezmény tartalmazta egyben a „civilizáció” fogalmának első definícióját is a nemzetközi jogban. A történészek erre a dokumentumra Krízis-függelék néven hivatkoznak.

A Célunk: a csillagok projekt második motivációs tényezője a meneküléspártiság volt. Abban az időben a meneküléspárti

mozgalom még mindig korai szakaszában járt, és következményei sem voltak még nyilvánvalóak, így sokan még mindig az emberiséget ért krízis lehetséges megoldásaként tekintettek rá. Ezen körülmények között a többi csillag – különösen azok, amelyek saját bolygókkal rendelkeztek – értékessé vált.

A Célunk: a csillagok projektet felvető első kezdeményezés azt javasolta, hogy az ENSZ árverezze el bizonyos csillagok és ezek bolygóinak jogait. A tervek szerint államok, vállalkozások, civil szervezetek és magánszemélyek licitálhattak volna, az árverés bevételeiből pedig az ENSZ-nek a Naprendszer védelmének kialakítására irányuló alapkutatásait finanszírozták volna. Say főtitkár elmagyarázta, hogy a világegyetemben számtalan csillag található – a Naprendszer száz fényéves körzetében több mint háromszázezer, ezer fényéves körzetén belül pedig több mint tízmillió. A legóvatosabb becslés szerint is ezek legalább egytizede rendelkezett bolygókkal. Ha a csillagok egy kis részét elárverezik, az nem lesz nagy hatással az űrbeli fejlesztések alakulására.

Az ENSZ szokatlan határozata széles körben váltott ki figyelmet és érdeklődést. A Planetáris Védelmi Tanács (PVT) állandó tagjai átgondolták a dolgot, de mind úgy döntöttek, hogy az előre látható jövőben nem fog előnytelen következményekkel járni a határozat elfogadása, másfelől ha ellene szavaznak, az a jelenlegi nemzetközi politikai légkör fényében igen sokba kerülne nekik. Még így sok vita és kompromisszum követte azonban a javaslatot, míg meg nem született a határozat végleges verziója, amely az árverést a több mint száz fényévnnyire lévő csillagokra

korlátozta.

A projekt az indulását követően szinte azonnal el is halt, mégpedig elég egyszerű okból: senki nem vásárolta meg a csillagokat. Összességében csak tizenhét csillagot sikerült eladni, és mindet a kikiáltási áron. Az ENSZ összességében csak körülbelül negyvenmillió dollárt keresett a projekten.

A győztes licitálók egyike sem fedte fel személyazonosságát, az emberek sokat töprengtek azon, miért költöttek ennyi pénzt egy haszontalan papírdarabra – még ha a papír jogilag érvényes okiratnak minősült is. Lehet, hogy menő dolog volt egy másik világot birtokolni, de mi értelme, ha az ember csak nézheti, de nem érintheti meg? Némelyik csillag szabad szemmel mégcsak nem is látszott.

Say nem tartotta kudarcnak a projektet. Azt állította, épp az lett az eredménye, amire számított. A Célunk: a csillagok projekt alapján véve politikai nyilatkozat volt az ENSZ részéről.

A Célunk: a csillagok projektet gyorsan elfelejtették. Klasszikus példája volt az emberiség logikátlan viselkedésének a krízis kezdetekor. A születéséhez vezető tényezők ugyanazok voltak, amelyek a nagyszabású Falképző-projekt kiötlését is előidézték.

A KRÍZIS KORA, 4. ÉV: YUN TIANMING

Yun Tianming felhívta a telefonszámot, amelyet a Célunk: a csillagok projekt kínai irodájának weboldalán talált.

Ezután felhívta Hu Went, hogy megszerezze tőle Cheng Xin pár alapvető adatát: elérhetőségét, személyi igazolványszámát és egyéb hasonló tudnivalókat. Minden reakcióra fel volt készülve Wen részéről a kérés hallatán – szarkazmusra, sajnálkozásra, meglepődésre –, ehelyett azonban, hosszas csend után, csak halk sóhajt hallott.

– Persze – felelte Wen. – De valószínűleg épp nem tartózkodik Kínában.

– Csak ne mondd el neki, hogy én kérem.

– Ne aggódj. Nem közvetlenül tőle fogom megkérdezni.

Tianming másnap SMS-t kapott Wentől mindazokkal az információkkal, amiket kért, de Cheng Xin munkahelyével kapcsolatban semmit nem tartalmazott az üzenet. Wen elmondta, hogy senki nem tudja, hová ment Cheng Xin, miután előző évben elvégezte az Űrrepülés-technológiai Akadémiát. Tianming látta, hogy a nőnek két postai címe van: egy Sanghajban, egy pedig New Yorkban.

Aznap délután Tianming megkérte Zhang doktort, hogy adjon engedélyt neki a kórház elhagyására, mert van egy elintéznivalója. Az orvos vele akart menni, de Tianming ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen.

Taxiba ült és elment a UNESCO pekingi irodájához. A krízis kitörése után a UNESCO minden pekingi irodája gyorsan terjeszkedni kezdett, és most az egyik, a negyedik körgyűrűn kívül álló irodaépület majdnem egészét elfoglalta.

Hatalmas csillagtérkép köszöntötte Tianminget, ahogy belépett a Célunk: a csillagok tágas irodájába. Az éjfélete háttéren ezüstvonalak kötötték össze a csillagokat csillagképekké. Tianming látta, hogy a térképet nagy felbontású képernyőre vetítették ki, és egy számítógép segítségével rá lehetett közelíteni, sőt keresni is lehetett rajta. Az iroda egy recepcióst leszámítva üresen állt.

Tianming bemutatkozott, a recepciós pedig izgatottan elsietett és egy szőke nővel tért vissza.

– Ő a pekingi UNESCO igazgatója – magyarázta –, és egyike a Célunk: a csillagok projekt megvalósításáért felelős személyeknek az ázsiai és csendes-óceáni térségben.

Az igazgatón is látszott, hogy nagyon örül Tianmingnek. Kezet fogott vele, és folyékony kínaisággal elmondta neki, hogy ő az első kínai személy, aki érdeklődést mutatott egy csillag megvásárlása iránt. Ő maga jobban örült volna egy ceremóniának, hogy minél nagyobb médianyilvánosságot kapjon a dolog, de tiszteletben tartotta Tianming kérését, hogy tartsák titokban a személyazonosságát. Látszott rajta, nagyon sajnálja, hogy nem nyílik lehetősége hírverést kelteni a projekt körül.

Ne aggódjon, gondolta Tianming, más kínai nem lesz olyan ostoba, mint én.

Egy jól öltözött, szemüveges, középkorú férfi lépett be. Az igazgató dr. He néven mutatta be, és a Pekingi Obszervatórium

egyik kutatójaként. A csillagász majd segíti Tianminget a vásárlás részleteiben. Mikor az igazgató távozott, dr. He megkérte Tianminget, hogy üljön le és szólt, hogy szolgáljanak fel teát.

– Jól érzi magát? – kérdezte.

Tianming tudta, hogy nem igazán néz ki egészségesnek. Mióta azonban abbahagyta a kemoterápiát – amit kínzásnak érzett –, sokkal jobban érezte magát, mintha az élete meghosszabbodott volna. Nem felelt dr. He kérdésére, ehelyett megismételte a kérését, melyet már telefonon is közölt velük.

– Ajándékba szeretnék venni egy csillagot. A csillag tulajdonjogát a megajándékozott személy nevére szeretném bejegyeztetni. Magamról semmilyen személyes adatot nem fogok megadni, és szeretném, ha a személyazonosságomat titokban tartanák előtte.

– Ez eddig rendben. Van elképzelése, hogy milyen csillagot szeretne vásárolni?

– Legyen olyan közel a Földhöz, amennyire csak lehet. Legyenek bolygói. Lehetőleg a Földhöz hasonló bolygói.

Dr. He megrázta a fejét.

– A számok alapján, amiket mondott, lehetetlen. A feltételeknek megfelelő csillagok ára túl magas. Csak bolygók nélküli csillagot tud venni, és az sem lesz közel. Hogy őszinte legyek, az összeg, amit ajánl, még bolygók nélküli csillagokhoz is kevés, de a tegnapi hívása után, tekintettel arra, hogy Kínában maga az első, aki érdeklődését fejezte ki a projekt iránt, úgy döntöttünk, hogy az egyik csillag kikiáltási árát lecsökkentjük arra az összegre, amit ajánl. – Megmozdította az egeret, hogy kinagyítsa a csillagtérkép egyik régióját. – Ez az. Ha igent mond, a

magáé.

- Milyen messze van?
- Innen körülbelül 286,5 fényévnnyire.
- Az túl messze van.

Dr. He felnevetett.

– Látom, nem teljesen tudatlan csillagászat terén. Gondoljon csak bele: van bármi különbség aközött, hogy 286 fényévnnyire van vagy 286 milliárd fényévnnyire?

Tianming átgondolta a kérdést. A csillagásznak igaza volt. Nem látott különbséget.

– Ennek a csillagnak van egy nagy előnye – mondta dr. He. – Szabad szemmel is látható. Véleményem szerint, ha az ember csillagot vásárol, az esztétika a legfontosabb tényező. Sokkal jobb egy távoli csillagot birtokolni, amit lát is, mint egy közelebbit, amit nem lát. Elvégre mást nem tudunk kezdeni vele, mint hogy nézegetjük. Nem igaz?

Tianming bólintott. *Cheng Xin látni fogja a csillagot. Az jó.*

– Mi a neve?

– Először Tycho Brahe vette lajstromba több száz évvel ezelőtt, de rendes nevet sosem kapott, csak egy számot. – Dr. He a fénylő pont fölé vitte a kurzort, a képernyőn pedig betűk és számok sora jelent meg: DX3906. A csillagász ezután türelmesen elmagyarázta Tianmingnek a betűk és számok jelentését, beszámolt neki a csillag típusáról, abszolút és látszólagos magnitúdójáról, elhelyezkedéséről a fősorozatban, és más tudnivalókról.

Az adásvétellel járó papírmunka nem tartott sokáig. Dr. He mellett két jegyző gondoskodott arról, hogy minden megfelelőképp történjen. Ezután újra megjelent az igazgató, az

ENSZ Fejlesztési Programjának és az ENSZ természeti erőforrásokkal foglalkozó bizottságának egy-egy képviselőjével. A recepciós hozott egy üveg pezsgőt, és mindenki ünnepelt.

Az igazgató bejelentette, hogy a DX3906 tulajdonjoga mostantól Cheng Xiné, és drágának tűnő, fekete bőrmappát adott át Tianmingnek.

– A csillaga.

A hivatalnokok távozása után dr. He Tianminghez fordult.

– Nem kell válaszolnia, ha nem szeretné, de feltételezem, egy lánynak vette a csillagot?

Tianming egy pillanatig habozott, de aztán bólintott.

– Szerencsés lány! – sóhajtott fel dr. He. – Jó dolog gazdagnak lenni.

– Jaj, ugyan már! – szólalt meg a recepciós, és kinyújtotta a nyelvét dr. He felé. – Gazdagnak? Ha lenne harmincmilliárd jüanja, venne egy csillagot a barátnőjének? Nem felejtettem el, mit mondott két napja!

Dr. He eléggé zavarba jött. Tulajdonképpen tartott attól, hogy a nő mindjárt kifecsegi, mit mondott a Célunk: a csillagok projektről: „Az ENSZ-nek ezzel a trükkjével már megpróbálkozott pár csaló, több mint tíz évvel ezelőtt. Akkor a Holdon és a Marson árultak telkeket. Csoda lenne, ha még egyszer valaki bedőlne neki!”

A recepciós szerencsére más irányban folytatta:

– Ez nemcsak a pénzről szól, hanem a *romantikáról!* A romantikáról! Érti maga egyáltalán?

A fiatal nő az egész vásárlási folyamat alatt időről időre olyan pillantásokat vetett Tianming felé, mintha csak egy tündérmeséből lépett volna elő a férfi. Arckifejezése eleinte

kíváncsi volt, aztán döbbsent és csodáló, végül, ahogy átadták Tianmingnek a csillag tulajdonjogáról szóló papírokat a bőrmappában, arcára irigység ült ki.

Dr. He megpróbált témát váltani.

– Amilyen gyorsan csak lehet, elküldjük a hivatalos dokumentumokat a megajándékozottnak. Az utasításai alapján semmilyen információt nem fogunk elárulni önről. Illetve akkor sem tudnánk, ha akarnánk – elvégre még csak a nevét sem tudom! – A csillagász felállt és kinézett az ablakon. Már besötétedett. – Most elvihetem önt megnézni a csillagát... úgy értem, a csillagot, amit a hölgynek vett.

– Az épület tetejéről nem láthatom?

– Nem. A városban túl nagy a fényszennyezés. Messze ki kell mennünk a külvárosba. Ha nem érzi jól magát, választhatunk másik napot is.

– Menjünk most. Nagyon szeretném látni.

Több mint két órán át autóztak, mígnem Peking ragyogó fénytengere a messzi távolba került mögöttük. Hogy eltávolodjanak az elhaladó autók fényeitől, dr. He lehajtott az útról egy mezőre, aztán lekapcsolta a lámpákat és kiszálltak az autóból. A késő őszi égen különösen fényesen ragyogtak a csillagok.

– Látja a Nagy Göncölt? Képzelden el egy átlót, ami átszeli a négy csillag alkotta négyszöget, és hosszabbítsa meg! Igen, abba az irányba. Látja azt a három csillagot, ami lapos háromszöget alkot? Húzzon egy vonalat az alapra merőlegesen, és hosszabbítsa meg! Látja? Ott van. Az az a csillag, amit a hölgynek adott.

Tianming egymás után két csillagra is rámutatott, de dr. He azt mondta, egyik sem az.

– A kettő közt van, de egy kicsit délre. A látszólagos fényessége 5,5. Általában csak az veszi észre, aki hozzászoktatta a szemét. Ma azonban ideális az időjárás, elvileg látnia kell. Próbálja így: ne nézzen közvetlenül rá, kicsit mellé próbáljon. A perifériás látása érzékenyebb lesz a halvány fényre. Miután meglátta, odafordíthatja a tekintetét...

Dr. He segítségével Tianming végre meglátta a DX3906-ot. Nagyon halvány volt, valahányszor levette róla a tekintetét, megint meg kellett keresnie. Bár az emberek általában csupa ezüstös fényűként gondoltak a csillagokra, az alapos megfigyelés feltárta, hogy mindegyikük más színekkel rendelkezik. A DX3906 sötétvörös volt. Dr. He megígérte Tianmingnek, hogy ad némi segédanyagot ahhoz, hogy más évszakokban is megtalálja a csillagot.

– Szerencsés ember maga, ahogy a lány is, akit megajándékozott – jegyezte meg dr. He.

– Nem hinném, hogy szerencsésnek mondhatom magam. Hamarosan meg fogok halni.

A csillagászon nem látszott, hogy meglepte volna az információ. Cigaretára gyújtott és csendben szívta. Kis idő után megszólalt:

– Még akkor is úgy gondolom, hogy szerencsés. A legtöbb ember haláláig egyetlen pillantást sem vet az univerzumnak arra a részére, amely túlmutat a világon, amelyben élünk.

Tianming egy pillanatig dr. Hét nézte, aztán visszafordult az ég felé és könnyedén rátalált a DX3906-ra. Dr. He cigarettájának

füstje ott gomolygott a szeme előtt, a halovány csillag pedig átsziporkázott a füstfátylon. *Amire Cheng Xin is meglátja, én már nem leszek ezen a világon.*

Természetesen a csillag, amit látott, és a csillag, amit Cheng Xin látni fog, csak egy 286 évvel ezelőtti kép volt. A halvány fénysugárnak háromszáz éven kellett átkelnie, hogy a retinájukat érje. Újabb 286 évnek kell eltelnie, mire az a fény, amelyet a csillag ebben a pillanatban kibocsát, eléri a Földet. Addigra Cheng Xin rég elporlad már.

Milyen lesz vajon az élete? Talán gondol majd rá, hogy valahol, a csillagok tengerében van egy csillag, ami az övé.

Tianming utolsó napja.

Szerette volna, ha van benne valami különleges, de nem volt. Szokása szerint hétkor ébredt; a napfény egy sugara ugyanoda esett a falon, ahová mindig is szokott; az idő nem volt valami szép, de nem is túl csúnya; az ég ugyanolyan szürkés-kék volt; az ablak előtti tölgyfa ágai kopárak (ahelyett, hogy valamelyikbe kapaszkodott volna egy árva, szimbolikus levél); még reggelire is ugyanazt hozták.

Ugyanolyan nap volt, mint bármelyik másik élete eddigi huszonnyolc év tizenegy hónap és hat napján.

Lao Lihez hasonlóan Tianming sem értesítette családját a döntéséről. Megpróbált írni egy levelet, amelyet átadhatnak az apjának a procedúra után, de feladta, mert nem jutott eszébe semmi, amit írhatna.

Tízkor egyedül ment be az eutanáziahelyiségbe, olyan nyugodtan, mint aki a napi kivizsgálásokra megy. Ő volt a

városban a negyedik ember, aki elszánta magát a procedúrára, így a média nem érdeklődött túlzottan. A helyiségben csak öten voltak: két jegyző, egy vezető, egy ápolónő és a kórház egy képviselője. Dr. Zhangot nem látta.

Békében halhat meg.

Kérésével összhangban a helyiséget nem díszítették semmivel. Egy átlagos kórterem üres, fehér falait látta. Otthonosan érezte magát.

Megmondta a vezetőnek, hogy ismeri a procedúrát, nincs rá szüksége. A vezető bólintott és átment az üvegfal túloldalára. A jegyzők elvégezték, amit kellett, aztán magára hagyták az ápolónővel, akin már nem látszott az az idegesség és félelem, amit az első alkalomnál le kellett küzdenie. Biztos kézzel, de gyöngéden szúrta a tűt Tianming vénájába. A férfi különös kötődést érzett az ápolónővel kapcsolatban – elvégre ő volt az utolsó ember, aki mellette volt ezen a világon. Azt kívánta, bár tudná, ki segítette világra huszonkilenc évvel korábban. Ez a kettő azon kevés emberek közé tartozott, akik őszintén segíteni akartak rajta élete során. Köszönetet akart mondani nekik.

– Köszönöm.

Az ápolónő rámosolygott és távozott. Léptei csendesek voltak, akár a macskáéi.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza az 5-öt. Ha nem, válassza a 0-t.

Értelmiségi családba született, de szüleiből hiányzott a politikához való ész és a társas kapcsolatokhoz szükséges ravaszság, így nem vitték sokra az életükben. Bár nem éltek a felsőbb osztályok életét, ragaszkodtak ahhoz, hogy Tianmingnek

olyan iskoláztatást biztosítsanak, ami szerintük illet a felsőbb osztályokhoz. Olvasmányait a híres klasszikusok közül választhatta, a zenének, amit hallgatott, komolyzenének kellett lennie, akikkel barátkozni próbált, azoknak pedig olyan családokból kellett származniuk, amelyeket szülei kulturáltnak és kifinomultnak ítélték. Azt mondták Tianmingnek, hogy a környezetükben lévő emberek vulgárisak, érdeklődési körük közönséges, míg az ő ízlésük sokkalta felsőbbrendűbb.

Általános iskolában Tianmingnek sikerült szert tennie néhány barátira, de soha egyiküket sem hívta meg magukhoz, hogy együtt játsszanak. Tudta, hogy a szülei sosem engednék, hogy ilyen „közönséges” gyerekekkel barátkozzon. Mire középiskolás lett, teljesen magányossá tette a szülei felől egyre erősebben ránehezedő nyomás, amely az elit oktatás felé tolt. Szülei ebben az időben váltak el. Válásuk oka egy fiatal nő volt, aki biztosítási ügynökként dolgozott. Anyja ezután egy gazdag vállalkozóhoz ment feleségül.

Így aztán mindkét szülője olyan „közönséges” ember mellett kötött ki, amilyenekről korábban azt mondták Tianmingnek, hogy tartsa magát távol tőlük. Ekkor végre ráébredtek, hogy nincs meg az erkölcsi fölényük ahhoz, hogy ráerőltessék azt a fajta végzettséget, amit szántak neki – az azonban, amit eddig tettek vele, már épp elégnek bizonyult. Tianming nem tudta levetkőzni neveltetését, ami úgy zárta gúzsba, mint a rugós bilincs: minél jobban küszködött, hogy kiszabadítsa magát, annál erősebben szorította. Középiskolás éveit során egyre magányosabb és magányosabb lett, egyre érzékenyebb és érzékenyebb, és egyre jobban eltávolodott a többiektől.

Gyermekkoráról és ifjúkoráról csupa szürke emléke maradt.

Megnyomta az 5-ös gombot.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza a 2-t. Ha nem, válassza a 0-t.

Az egyetemet ijesztő helynek képzelte: új, ismeretlen környezetnek, új, ismeretlen tömegnek, tele olyasmikkel, amikhez csak nehezen tud majd hozzászokni. És mikor először belépett az egyetem kapuján, nagyjából minden megfelelt az elképzeléseinek.

Amíg nem találkozott Cheng Xinnel.

Tianming korábban is vonzódott már lányokhoz, de nem ennyire. Úgy érezte, körülötte mindent, ami eddig hideg volt és idegen, most átítatott a meleg napfény. Először nem értette, honnan jön ez a fény. Olyan volt, mint amikor sűrű fátyolfelhő mögött bújik meg a nap: a holdszerű gömb csak halovány korongnak tűnik az ember szemében. Csak mikor eltűnik, akkor ébred rá az ember, hogy ez nyújtott nappal minden világosságot.

Tianming napja a nemzeti ünnep körüli egész hetes szünet elején tűnt el, amikor Cheng Xin távozott az iskolából, hogy hazalátogasson. Úgy érezte, körülötte homályos és szürke lett minden.

Majdnem teljesen biztos volt, hogy nem egyedül ő érez így Cheng Xinnel kapcsolatban. Ő azonban nem szenvedett úgy, mint a többi fiú, mert reménye sem volt arra, hogy megkapja, amire vágyik. Tudta, hogy a lányok nem szeretik a távolságtartását, az érzékenységét. Nem tehetett mást, mint hogy távolról csodálja, fürdőzik a belőle áradó meleg fényben, és csendesen gyönyörködik a tavasz szépségében.

Cheng Xin eleinte hallgatag lány benyomását keltette Tianmingben. A szép lányok ritkán voltak tartózkodóak, ő azonban nem volt jégkirálynő. Keveset beszélt, de meghallgatott másokat, tényleg meghallgatta őket. Mikor beszélt valakivel, figyelmes, nyugodt tekintete elárulta beszélgetőpartnerének, hogy fontos a lány számára.

Cheng Xin más volt, mint a csinos lányok, akikkel Tianming egy gimnáziumba járt. Nem hagyta figyelmen kívül a fiút; valahányszor meglátta, elmosolyodott és köszönt neki. Néha, amikor csoporttársai kirándulásokat és bulikat szerveztek, a szervezők – szándékosan vagy véletlenül – megfélekeztek Tianmingről, Cheng Xin azonban megtalálta és meghívta őt is. Később ő lett az egyik első csoporttársa, aki csak Tianmingnek szólította, a vezetékneve nélkül. Találkozásaik és beszélgetéseik során – bár nem sok ilyenre került sor – a legmélyebb érzés, amit Xin keltett Tianming szívében, az volt, hogy ő az egyetlen, aki megérti sebezhetőségét, és igazán törődik a fájdalommal, amit a fiú átélhet.

Tianming azonban sosem tulajdonított nagyobb jelentőséget a dolognak, mint amekkora jelentőséggel valóban bírt. Ahogy Hu Wen is mondta: Cheng Xin mindenkivel kedves volt.

Egy alkalom különösen megmaradt Tianming emlékeiben: pár csoporttársával épp egy kisebb hegyen túráztak. Cheng Xin hirtelen megállt, lehajolt, és felemelt valamit a túraösvény kőlépcsőjéről. Tianming látta, hogy egy csúnya, puha és nedves hernyó tekergőzik a lány ujjai közt. Mellette egy másik lány felkiáltott. *Ez undorító! Miért fogtad meg?* Xin azonban óvatosan letette a hernyót az ösvény mellé, a fűbe. *Mert valaki ráléphet.*

Tianming valójában nagyon kevésszer beszélt Xinnel. Az egyetem négy éve alatt emlékei szerint csak párszor beszélgettek egymással négszemközt.

Húvös, kora nyári este volt. Tianming felment a könyvtár tetőteraszára – ez volt a kedvenc helye. Kevés diák járt ide, így egymaga lehetett a gondolataival. Az éjszakai égbolt tiszta volt a nyári vihar után, még a többnyire nem látható Tejút is ragyogott az égen.

– Tényleg úgy néz ki, mint egy tejből lévő út!^{2}

Tianming a hang felé fordult. Cheng Xin állt mellette. Haját összeborzolta a szél, és a fiúnak erről álma jutott eszébe. Aztán ő és Xin együtt nézték a galaxist odafenn.

– Mennyi csillag! Mintha köd lenne – jegyezte meg Tianming.

Xin odafordult felé, majd az alattuk elterülő egyetemi épületekre és a városra mutatott.

– Odalenn is gyönyörű. Mi itt élünk, nem a távoli galaxisban.

– De nem űrközlekedési mérnöknek tanulunk? Nekünk az a célunk, hogy elhagyjuk a Földet.

– De azért, hogy jobbá tegyük az itteni életet, nem azért, hogy magára hagyjuk a bolygót.

Tianming természetesen megértette, hogy Xin az ő távolságtartására és magányára akart finoman rámutatni. Válasza azonban nem volt erre. Ennél közelebb sosem került a lányhoz. Lehet, hogy csak a képzelete játszott vele, de mintha érezte volna a testéből áradó meleget. Azt kívánta, bár irányt változtatna a szellő, hogy a lány pár hajszála az arcához érjen.

A négyévnyi alapképzés véget ért. Tianming nem jutott be, de Cheng Xin könnyedén bekerült egyetemük mesterképzésére. A

diploma után hazament a nyárra, Tianming azonban ott maradt az egyetemen, és egyetlen célként az lebegett a szeme előtt, hogy az új félév kezdetekor ismét lássa a lányt. Mivel a kollégiumban nem maradhatott, kivett egy szobát a közelben és megpróbált munkát találni a városban. Számtalan helyre küldte be az önéletrajzát, egyik állásinterjú a másikat követte, de minden eredmény nélkül. Mielőtt felfogta volna, a nyár már el is telt.

Visszalátogatott az egyetemre, de sehol nem találta Cheng Xint. Óvatosan utánaérdeklődött, és megtudta, hogy a lány és témavezetője a sanghaji Űrrepülés-technológiai Akadémiára mentek, Cheng Xin ott fogja elvégezni a mesterképzést. Ez ugyanazon a napon történt, amikor Tianming végre talált munkát egy új cégnél, amelyet az új űrközlekedési technológiák polgári alkalmazására alapítottak, és nagy szüksége volt képzett mérnökökre.

Tianminget így elhagyta a Napja. Tél köszöntött a szívébe, és kilépett a való életbe a társadalomban.

Megnyomta a 2-es gombot.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza a 4-et. Ha nem, válassza a 0-t.

Azután, hogy dolgozni kezdett, egy ideig boldog volt. Rájött, hogy versengő iskolatársaihoz képest az üzleti élet szereplői sokkal toleránsabbak és könnyebben kezelhetőek. Még azt is hitte, hogy véget értek magányos, elszigetelt napjai. Miután azonban pár irodai intrika során a vesztes oldalon találta magát, megismerte a nagybetűs élet kegyetlenségét, és visszavágyott egyetemi életébe. Ismét visszavonult a csigaházába, és eltávolodott a tömegektől. Ez természetesen katasztrofális

hatással volt a karrierjére. A verseny még egy ilyen, állami tulajdonú cégnél is hevesen folyt. Magának való embernek nem volt lehetősége előrehaladni; Tianming évről évre egyre jobban lemaradt.

Két nővel is járt ezekben az években, de kapcsolatai gyorsan kihűltek. Nem azért, mert Cheng Xint még mindig a szívében őrizte – Tianming számára ő mindig a felhőfátyol mögött rejtőző Nap maradt; nem vágyott másra, mint hogy láthassa, érezhesse fényét és melegét, és nem is álmodott volna arról, hogy akár csak egy lépést tegyen felé. Még csak nem is érdeklődött, mi van mostanában a lánnyal. Arra tippelt, intelligenciájának köszönhetően megcélozza a doktori képzést, de magánéletét illetően nem bocsátkozott feltételezésekbe. Közte és a nők között saját, visszahúzódó személyisége volt a fő akadály. Küszködött élete felépítésével, de túl nehéznek bizonyult.

Tianming alapján véve nem volt alkalmas arra, hogy a társadalomban éljen, de arra sem, hogy a társadalmon kívül. Nem voltak meg benne a képességek, amik ahhoz kellettek volna, hogy remekül kijöjjön a társadalommal, de a forrásai sem voltak meg ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja. Csak annyit tehetett, hogy kapaszkodik a szélébe és szenved. Fogalma sem volt, merre tart az életben.

Végül azonban meglátta az út végét.

Megnyomta a 4-es gombot.

Véget akar vetni az életének? Ha igen, válassza az 1-et. Ha nem, válassza a 0-t.

Amire felfedezték nála a tüdőrákot, már a végső stádiumban

járt. Lehet, hogy korábban félrediagnosztizálták. A tüdőrák azok közé a rákok közé tartozott, amelyek a leggyorsabban terjednek a testben. Nem volt sok ideje hátra.

Nem félt, mikor elhagyta a kórházat, az egyetlen, amit érzett, a magány volt. Az elidegenedés érzése mindaddig egyre nőtt benne, de egy láthatatlan gát visszatartotta, és így kialakult egyfajta egyensúly, amit már el tudott viselni. Most azonban a gát leomlott, és az évek során felgyülemlett magány súlya sötét óceánként zúdult rá. Nem bírta elviselni.

Látni akarta Cheng Xint.

Habozás nélkül vett egy repülőjegyet és még aznap délután Sanghajba repült. Mire taxival elérte a célját, valamennyire lehűlt benne a buzgalom. Azt mondta magának, hogy mivel úgyis meg fog halni, nem kellene zargatnia a lányt. Még csak nem is hívhatja fel Cheng Xin figyelmét a jelenlétére. Csak látni akarta, egyszer, messziről, ahogy egy fuldokló küzd azért, hogy még egyszer levegőt vehessen, mielőtt örökre elsüllyed.

Mikor ott állt az Űrrepülés-technológiai Akadémia kapuja előtt, még jobban lecsillapodott. Láta már, mennyire irracionálisan viselkedett az elmúlt pár órában. Még ha Cheng Xin ide is jött megszerezni a doktoriját, mostanra végeznie kellett a tanulmányaival, még az is lehet, hogy nem itt dolgozik. Beszélt az őrrrel a kapunál, és megtudta, hogy több mint húszezer ember dolgozik az Akadémián; ha meg akar találni valakit, tudnia kell, pontosan melyik részlegen keresse. Csoporttársaival rég nem tartotta a kapcsolatot, így több információval nem szolgálhatott az őr számára.

Gyengének érezte magát, nehezen kapott levegőt. A kaputól

valamivel arrébb leült egy kis időre.

Még mindig lehetséges volt, hogy Cheng Xin itt dolgozik. A munkaidő a vége felé közeledett; ha itt vár, még megláthatja.

Az Akadémia épületegyüttese igen széles kapuval rendelkezett. A mellette lévő alacsony, fekete falba hatalmas, aranszín betűkkel az intézmény hivatalos nevét vésték, ami az alapítás óta egyre hosszabb lett. Nem lehet, hogy egy ekkora létesítménynek egynél több bejárata is van? Tianming nagy nehezen felállt és megkérdezte az őrtől. Igen, ezen kívül még négy bejárat volt.

Lassan visszament az ülőhelyéhez, leült és várt. Más választása nem volt.

Az esélyek ellene szóltak: ahhoz, hogy lássa, Cheng Xinnek itt kellett dolgoznia azután is, hogy végzett, benn kellett lennie az irodájában, nem üzleti úton valahol, és ezt a kijáratot kellett választania a másik négy helyett, amikor befejezi a munkát.

Ez a pillanat egész eddigi életére emlékeztette: elkötelezett várakozás egy halvány reménysugárra.

A munkanap véget ért. Az emberek szállingózni kezdtek kifelé az épületekből: egyesek gyalog, mások biciklivel vagy autóval. Az emberek és járművek áradata nőtt, aztán elapadt. Pár óra után már csak néhány járókelőt lehetett látni.

Cheng Xin nem jelent meg.

Tianming biztos volt benne, hogy észrevette volna, akkor is, ha a lány autóval van. Ez azt jelentette, hogy már nem dolgozott itt, esetleg ma nem jött be dolgozni, vagy másik kijáraton távozott.

A lenyugvó nap fényében az épületek és fák árnyéka hosszúra nyúlt, mintha száanalomból rengeteg kar nyúlt volna Tianming felé.

Addig ült ott, amíg teljesen be nem sötétedett. Nem is emlékezett rá, hogy sikerült leintenie egy taxit, ami kivitte a repülőtérre, hogy repült vissza a városába, és hogyan tért vissza egyszemélyes szobájába a munkahelye által biztosított szálláson.

Úgy érezte, már halott is.

Megnyomta az 1-est.

Véget akar vetni az életének? Ez az utolsó kérdés. Ha igen, válassza a 3-at. Ha nem, válassza a 0-t.

Mit szeretne sírfeliratnak? Még abban sem volt biztos, hogy lesz egyáltalán sírja. Peking közelében drágák voltak a sírhelyek. Még ha az apja akar is majd venni neki egyet, a nővére alighanem tiltakozik majd – ő még él, és még lakása sincsen! Az a legvalószínűbb, hogy a hamvai egy falfülkébe kerülnek a Babaoshan köztemetőben. De ha lenne sírköve, azt szeretné, hogy ez álljon rajta:

Jött, szeretett, adott neki egy csillagot, távozott.

Megnyomta a 3-as gombot.

Az üvegfal túloldalán mozgolódni kezdtek az emberek. Épp mikor Tianming lenyomta az egér gombját, az eutanáziahelyiség ajtaja kivágódott, és egy csapat ember áradt be.

Elöl a vezető rohant; odasietett a kapcsolóhoz, ami lekapcsolta az automata injektort. Mögötte a kórházigazgató jött, aki kirántotta az injektor kábelét a konnektorból. Utánuk az ápolónő érkezett, aki olyan erősen rántotta meg a Tianming karjába szúrt túbén végződő csövet, hogy a férfi összerándult az erős fájdalomtól, és a tú kiszakadt a karjából.

Mindenki a cső köré gyűlt, hogy megvizsgálja.

– Nem sokon múlt, de egy csepp sem került a szervezetébe – jelentette ki valaki.

Az ápolónő elkezdte bekötözni Tianming vérző bal kezét.

Az eutanáziahelyiség ajtajában egyetlen ember állt, de Tianming úgy érezte, az egész világ fényesebbé vált. Cheng Xin.

Tianming nedvességet érzett a mellkasán – Cheng Xin könnyei átitatták a ruháját.

Mikor először meglátta, azt gondolta, a lány semmit nem változott. Most azonban észrevette, hogy a haja rövidebb lett – már nem omlott a vállára, csak a nyakáig ért. A hajvégek kecsesen göndörödtek. Tianming még mindig nem volt elég bátor ahhoz, hogy kinyújtsa kezét és megérintse a lány haját, ahogy már oly régóta vágyott rá.

Tényleg haszontalan vagyok. De a mennyországban érezte magát.

A csend az édenkert békéjének tűnt, és Tianming szeretne volna, ha sokáig tart. *Nem tudsz megmenteni,* mondta gondolatban a lánynak. *Hallgatni fogok rád, és nem kérem ismét az eutanáziát, de akkor is ugyanott kötök ki. Remélem, elfogadod a csillagot, amit adtam neked, és rátalálsz a boldogságra.*

Cheng Xin mintha meghallotta volna a férfi gondolatait. Felemelte a fejét. Szemük most először került ilyen közel egymáshoz, közelebb, mint Tianming valaha is álmodni mert volna. A lány könnyektől most még gyönyörűbb szemének tekintete összetörte a szívét.

Amit azonban Cheng Xin mondott, más volt, mint amire

számított.

– Tianming, tudtad, hogy az eutanáziatörvényt kifejezetten miattad hozták?

A KRÍZIS KORA, 1–4. ÉV: CHENG XIN

A trisolarisi krízis kezdete épp egybeesett azzal, hogy Cheng Xin elvégezte az alapképzést, és kiválasztották, hogy csatlakozzon a munkacsoporthoz, amely a Hosszú menetelés rakéták új generációja hajtóműrendszerének tervezésén dolgozott. Mások számára álommunkának tűnt: fontos volt és jelentős hírnévvel járt.

Cheng Xin azonban elvesztette lelkesedését választott hivatása iránt. A kémiai meghajtású rakétákat egyre inkább az ipari forradalom elején megjelenő, hatalmas gyárkéményekhez hasonlónak látta. A korabeli költők dicsőítették a gyárkémények erdőit, úgy vélték, egyet jelentenek az iparosodott civilizációval; a ma embere éppígy dicsőítette a rakétákat, úgy vélték, az űrkorszakot képviselik. De ha az emberiségnek a kémiai meghajtású rakétákra kell hagyatkoznia, sosem válik igazi űrutazó fajjá.

A trisolarisi krízis mindössze rávilágított erre a tényre. Színtiszta örület lett volna kémiai meghajtású rakétákra építeni a Naprendszer védelmi rendszerét. Cheng Xin határozottan igyekezett szélesíteni a tudását, és atommeghajtással kapcsolatos tárgyakat is felvett. A krízis kitörése után az űrrepülőgépekkel kapcsolatos tevékenységek minden szempontból felgyorsultak, még a régóta halogatott első generációs űrrepülőprojekt is zöld utat kapott. Cheng Xin munkacsoportja kapta a feladatot, hogy

megtervezzék a repülőgép által az űrben használt hajtóművek prototípusát. Szakmai szempontból Cheng Xin jövője fényesnek tűnt: képességeit elismerték, a kínai űrkutatásban pedig a legtöbb főmérnök karrierje a hajtóműtervezéssel kezdődött. Mivel azonban ő a kémiai hajtóműveket a múlt technológiájának tartotta, nem érezte úgy, hogy hosszú távon messzire jutna ezen a területen. Nem a megfelelő irányba indulni rosszabb volt, mintha semmit nem csinált volna, a munkája azonban megkövetelte a folyamatos összpontosítást és a figyelmet. Az egész helyzet nagymértékben frusztrálta.

Ekkor jött a lehetőség, hogy otthagyja a kémiai meghajtású hajtóműveket. Az ENSZ különféle, a bolygó védelméhez kötődő ügynökségeket kezdett létrehozni. A korábbi ENSZ-ügynökségektől eltérően ezek az új ügynökségek közvetlenül a PVT-nek feleltek, és különböző országokból származó szakértőket alkalmaztak. A kínai űrközlekedési rendszer számtalan embert küldött ezekhez az ügynökségekhez. Egy magas rangú tisztviselő új pozíciót kínált Cheng Xinnek: legyen tanácsadó a PVT Stratégiai Hírszerző Ügynöksége technológiai tervezőközpontjának igazgatója mellett. Az emberiségnek a trisolarisiak elleni küzdelemmel kapcsolatos hírszerző tevékenysége mindaddig az FTM-re összpontosított, a PVT Stratégiai Hírszerző Ügynöksége, a PSH azonban a közvetlenül a trisolarisi flottával, valamint anyabolygójukkal, a Trisolarisszal kapcsolatos tevékenységekre koncentrált. Olyan emberekre volt szükségük, akik jelentős tudással rendelkeztek az űrrepülés technikai részleteit illetően.

Cheng Xin habozás nélkül elfogadta az állást.

A PSH központja régi, hatemeletes épületben volt, nem messze az ENSZ központjától. A tizennyolcadik század végén emelt épület vastag falú, jól megépített létesítmény volt, mint egy tömör gránittömb. Mikor Cheng Xin először lépett be ide, egy, a Csendes-óceánt átívelő repülőút után, megborzongott, mintha egy várba lépett volna be. Az épület nem olyannak tűnt, mint amilyenek az egész bolygó hírszerző ügynökségének a főhadiszállását képzelte, inkább olyannak, ahol elsuttogott szavakból szövevényes intrikák születnek.

Az épület nagyrészt üresen állt, Cheng Xin az elsők közé tartozott, akik szolgálatra jelentkeztek. Egy még össze nem szerelt irodai bútorokkal és épp csak kibontott kartondobozokkal teli irodában találkozott a PSH technológiai tervezőközpontjának igazgatójával, a főnökével.

Mihail Vadimov a negyvenes éveiben járt. Izmos, magas férfi volt, aki erőteljes orosz akcentussal beszélt angolul. Cheng Xinnek beletelt pár pillanatba, mire egyáltalán rájött, hogy angolul beszél. Vadimov leült egy kartondobozra és panaszosan kijelentette, hogy több mint tizenkét éve dolgozik az űrtechnológia területén, és semmiféle technikai tanácsadásra nincs szüksége. Minden ország sietett saját embereivel feltölteni a PSH-t, arra azonban jóval kevésbé voltak hajlandóak, hogy anyagilag is támogassák. Vadimov ekkor mintha rájött volna, hogy egy reményekkel teli fiatal nővel beszél, akit szavai meglehetősen lelomboznak, és vigasztalni próbálta.

– Ha ez az ügynökség valóban történelmet ír – amire igencsak megvan a lehetősége, még ha nem is lesz túl dicső az a történelem –, kettőnkre úgy fognak emlékezni, mint az elsőkre,

akik megjelentek itt.

Cheng Xint felvidította, hogy főnökével azonos a foglalkozásuk. Megkérdezte Vadimovot, mivel foglalkozott eddig. A férfi nemtörődöm hangon megemlítette, hogy dolgozott a *Burán* űrhajón, majd egy bizonyos teherszállító űrrepülőgép vezető tervezője volt, az ezt követő időszakról azonban csak nagy általánosságban beszélt. Azt állította, pár évre diplomáciai pályára lépett, majd „egy részlegnél” dolgozott, ahol „ugyanazt csináltuk, amit most itt”.

– Jobb, ha nem nagyon kérdezősködik jövőbeli kollégái korábbi munkahelyeiről. Rendben? – kérdezte. – A főnök is itt van – mondta aztán. – Az irodája odafenn van. Be kellene ugrania hozzá köszönni, de ne pazaroljon sokat az idejéből.

Cheng Xint a szivarfüst erős szaga fogadta, amint belépett a PSH igazgatójának tágas irodájába. A falon hatalmas festmény függött, a kép nagy részét ólomszürke égbolt és homályos, hóborította talaj foglalta el, a háttérben pedig, a felhők és a hó találkozásánál pár sötét alakzatot lehetett kivenni. Közelebbről megnézve kiderült róluk, hogy piszkos épületek, nagy részük egyszintes, deszkaburkolatú vityilló, de állt köztük pár európai stílusú, két-három szintes ház is. Az előtérben lévő folyó alakjából és más földrajzi jelekből ítélve a kép New Yorkot ábrázolta a 18. század elején. A kép leginkább a hideg benyomását keltette, ami Xin szerint elég jól illett az alatta ülő személyhez.

A nagy kép mellett egy kisebb lógott. Ennek fő témája egy ősi kard volt, arany kézvédővel és fényesen ragyogó pengével. A kardot bronz páncélkesztyűs kéz tartotta, melynek csak alkarja

látszott. A kéz azért emelte fel a kardot, hogy kiemeljen vele a vízből egy vörös, fehér és sárga virágokból font koszorút, ami a felszínen lebegett. A nagyobb képpel ellentétben ez a kisebb élénk színekkel bírt, de ennek ellenére volt benne valami hátborzongató. Cheng Xin észrevette, hogy a koszorú virágait vércseppek pettyezik.

Thomas Wade, a PSH igazgatója sokkal fiatalabb volt, mint amire Xin számított – fiatalabbnak tűnt Vadimovnál, és klasszikus arcvonásaival vonzóbb is volt nála. Xin később rájött, hogy a klasszikus hatást főleg Wade arcának kifejezéstelensége nyújtja – mintha hideg, élettelen szobor lett volna, amit a mögötte lévő festményből emeltek át a valóságba. Wade nem tűnt elfoglaltnak – előtte az asztal teljesen üres volt, Xin sem számítógépet, sem iratokat nem látott rajta. Mikor Xin belépett, a férfi felnézett, de szinte azonnal vissza is fordult a kezében tartott szivar tanulmányozásához.

Cheng Xin bemutatkozott és több udvarias frázis közt kifejezte örömét afölött, hogy lehetősége nyílik tanulni a férfitől.

Wade felnézett, hogy szemügyre vegye. Xin úgy vélte, kimerültséget és lustaságot lát tekintetében, ugyanakkor valami mélyebbet is, valami éleset, amitől kényelmetlenül érezte magát. Wade arcán mosoly jelent meg, mintha víz szivárgott volna elő egy repedésből a folyó befagyott felszínén – igazi melegség nem sugárzott belőle, és nem nyugtatta meg a lányt. Xin próbálta mosollyal viszonzni a férfi mosolyát, de Wade első szavaitól arca és egész teste megdermedt.

– Hajlandó lenne eladni az anyját egy bordélyháznak?

Xin megrázta a fejét – meg sem próbált válaszolni a kérdésre,

megrémült, hogy nem értette, mit kérdez a férfi. Wade azonban intett felé a szivarjával.

– Jó. Menjen, végezze a feladatát!

Miután beszámolt Vadimovnak a történetekről, a férfi felnevetett.

– Ez csak egy mondás, ami népszerű volt a... ahol dolgoztunk. Úgy hallottam, a második világháború idejéből ered. A veteránok ezzel ugratták az újoncokat. A lényege: a mi munkánk az egyetlen a Földön, amelynek a legbelső lényege a hazugság és az árulás. Rugalmasnak kell lennünk az általánosan elfogadott erkölcsi normák terén. A PSH kétféle emberből áll: vannak, akik a technológiák szakértői, mint maga, mások pedig a világ különféle hírszerző ügynökségeinek veteránjai. Ez a két csoport nagyon eltérő módon gondolkodik és cselekszik. Szerencse, hogy én mindkettőt ismerem és segíthetek nekik összeszokni.

– De a mi ellenségünk a Trisolaris. Ez mindenben más, mint a hagyományos hírszerzés.

– Vannak dolgok, amelyek nem változnak.

Az ezt követő pár napban a PSH új gárdájának többi tagja is szolgálatra jelentkezett. A legtöbben a PVT állandó tagjai közül kerültek ki.

Nagyon udvariasan kezelték egymást, de senki nem bízott senkiben. A technológiai szakértők tartották a távolságot és úgy viselkedtek, mint akik minden percben attól félnek, hogy meglopják őket. A hírszerzés veteránjai barátságosak és társaságkedvelők voltak – folyton azt keresték, mit tudnak ellopni.

Minden éppolyan volt, ahogy Vadimov megjósolta: ezeket az embereket sokkal jobban érdekelte, hogy egymás után kémkedjenek, mint az, hogy információkat szerezzenek a Trisolarisról.

Két nappal Cheng Xin érkezése után a PSH megtartotta első általános megbeszélését, annak ellenére, hogy még nem mindenki érkezett meg. Wade-en, a PSH igazgatóján kívül három helyettes igazgató is jelen volt: egy Kínából, egy Franciaországból és egy az Egyesült Királyságból.

Először Yu Weiming helyettes igazgató szólalt meg. Cheng Xinnek fogalma sem volt, mivel foglalkozhatott Kínában – a férfinak az a fajta arca volt, amire csak többszöri találkozás után emlékszik az ember. Szerencsére a kínai hivatalnokok nagy részétől eltérően nem volt szokása hosszas, csapongó beszédet tartani. Bár csak a PSH küldetésével kapcsolatos közhelyeket ismételte, legalább tömören és lényegre törően beszélt.

Yu helyettes igazgató azt mondta, megérti, hogy a PSH-ba mindenkit a saját országa küldött, így két irányba tartoznak hűséggel. A PSH nem követelte meg, még csak nem is remélte, hogy az ügynökség iránti hűségüket a kötelesség fölé helyezik, amellyel hazájuknak tartoznak. Mivel azonban a PSH feladata az egész emberi faj védelme, reméli, hogy a jelenlévők mindegyike megpróbálja legalább a megfelelő egyensúlyt megtartani a kettő között. Tekintettel arra, hogy a PSH közvetlenül foglalkozik a trisolarisiak jelentette fenyegetéssel, az új ügynökségek közül nekik kell a leginkább egységesnek lenniük.

Cheng Xinnek feltűnt, hogy Yu helyettes igazgató beszéde közben Wade az asztal lábait rugdosta, és székével lassanként

távolabb araszolt a konferenciaasztaltól, mintha nem akart volna ott lenni. Később, mikor felkérték, hogy mondjon pár szót, csak megrázta a fejét. Végül, miután mindenki, aki beszédet akart mondani, már elmondta a magáét, Wade mégis felszólt.

A konferenciateremben szerteszét heverő kartondobozhalmokra és frissen érkezett irodaeszközökre mutatott.

– Szeretném, ha ezeket elintéznék egyedül. – Úgy tűnt, az ügynökségen folyó munka előkészítésére és beindítására utal. – Kérem, ne pazarolják az időmet, vagy az övékét – mutatott Vadimovra és beosztottjaira. – A Technológiatervező Központ űrrepülőgép-tervezési tapasztalattal bíró munkatársai maradjanak. A többiek elmehetnek.

Úgy tucatnyi ember maradt a konferenciateremben, amely így jóval kevésbé tűnt zsúfoltnak. Amint a nehéz tölgyfa ajtók bezárultak, Wade alaposan megdöbbentette őket.

– A PSH-nak kémszondát kell küldenie a trisolarisi flotta felé.

A döbbent munkatársak egymásra néztek. Cheng Xin is meglepődött. Számított arra, hogy gyorsan rátérnek a munka érdemi részére, de ez a lényegre törő bejelentés és minden felvezetést nélkülöző tempója meglepte. Annak fényében, hogy a PSH-t épp csak most alapították, és jelenleg sem országos, sem regionális szervekkel nem rendelkezett, nem tűnt alkalmasnak jelentős projektek indítására. Ami azonban igazán elképesztette, az Wade felvetésének merészsége volt. A technikai nehézségek és más akadályok leküzdhetetlenek tűntek.

– Mik a pontos követelmények? – kérdezte Vadimov. Ő volt az egyetlen, aki mintha meg sem rezzent volna Wade bejelentésétől.

– Privátbeszélgetést már folytattam a PVT állandó tagjainak delegáltjaival, de hivatalosan még nem tártuk a PVT elé az elképzelést. Annak alapján, amit tudok, a PVT tagjait leginkább egy bizonyos követelmény érdekli – és ezen a téren nem hajlandóak kompromisszumra –: a szondának el kell érnie a fénysebesség egy százalékát. A többi paraméterről a PVT állandó tagjainak eltér az elképzelése, de biztos vagyok benne, hogy a hivatalos megbeszélés során képesek lesznek valamiféle kompromisszumra.

A NASA egyik szakértője szólalt meg:

– Tisztázzunk valamit. A küldetés paramétereit tekintve – és feltételezve, hogy csak a gyorsulással foglalkozunk, nem kell azzal is törődnünk, hogy a szonda lassítani is tudjon – a szonda csak két-háromszáz év múlva fogja elérni az Oort-felhőt. Ott utoléri a lassuló trisolarisi flottát és megvizsgálja őket. Már elnézést, de számomra úgy tűnik, ezt a projektet jobb meghagyni későbbre.

Wade megrázta a fejét.

– A sophonok beavatkozása miatt már nem biztos, hogy a jövőben képesek leszünk jelentős technológiai fejlődésre. Ha az emberiség arra ítéltetett, hogy csigatempóban másszon át az űrön, akkor jobb, ha minél hamarabb belevágunk.

Cheng Xin gyanította, hogy Wade tervét – legalább részben – a politika motiválja. A PSH státusza nagymértékben nőni fog, ha nekik köszönhető az emberiség első kapcsolatfelvételi kísérlete egy idegen civilizációval.

– Az űrrepülés jelenlegi technológiai fejlettségét tekintve azonban húsz-, talán harmincezer évbe telne eljutnunk az Oort-

felhőig. Még ha most azonnal elindítjuk is a szondát, négyszáz év múlva, amire a trisolarisi flotta ideér, még csak annyit mondhatunk, hogy épp csak kiléptünk az ajtón!

– Pontosan ezért kell a szondának elérnie a fénysebesség egy százalékát.

– Ehhez százszorosára kellene növelni a jelenleg elérhető maximális sebességünket! Teljesen újfajta hajtóműre lenne rá szükség. A jelenlegi technológiával nem tudunk ekkora gyorsulást elérni, és semmi okunk nincs feltételezni, hogy az előre látható jövőben áttörést érünk el ezen a téren. Alapjaiban lehetetlen, amit felvetett.

Wade öklével az asztalra csapott.

– Elfelejtí, hogy más erőforrásaink is vannak! Korábban luxusnak számított az űrrepülés, mára azonban abszolút szükségessé vált. Olyan erőforrásokat is megkapunk, amilyeneket korábban el sem mertünk volna képzelni. Addig dobálhatjuk ezt a problémát az erőforrásainkkal, amíg meg nem hajolnak a fizika törvényei. Hagyatkozhatunk nyers erőre is, ha az kell, de fel kell gyorsítanunk a szondát a fénysebesség egyszázadára!

Vadimov ösztönösen körbepillantott a helyiségben. Wade ránézett.

– Ne aggódjon. Sem riporterék, sem más kívülállók nincsenek még a közelben sem.

Vadimov felnevetett.

– Kérem, ne vegye rossz néven. De ha azt mondja, hogy erőforrásokkal dobáljuk a problémát, amíg a fizika törvényei meg nem hajlanak, akkor az ügynökségünkön az egész világ

röhögni fog. Kérem, a PVT előtt ne ismétlje meg!

– Már így is tudom, hogy mindannyian nevetnek rajtam.

Mindenki hallgatott. A munkatársak alig várták már a megbeszélés végét. Wade egymás után rájuk nézett, aztán tekintete megpihent Cheng Xinen.

– Nem, nem mindenki. Ő nem nevet. – A nőre mutatott. – Cheng, maga mit gondol?

Éles tekintetétől Cheng Xin úgy érezte, Wade nem is az ujjával, hanem egy karddal bökött felé. Tehetetlenül nézett körbe. Ki ő, hogy bármit is mondjon?

– Itt a KD-t kell alkalmaznunk – mondta Wade.

Cheng Xin még jobban összezavarodott. *KD? Közbeszerzési dokumentáció? Kuvaiti dinár?*

– De hát maga kínai! Hogyhogy nem hallott még a KD-ről?

Cheng Xin a helyiségben lévő másik öt kínaira nézett, akik éppannyira zavartnak tüntek, mint ő.

– A koreai háború során az amerikaiak rájöttek, hogy a fogságba ejtett kínaiak közül még a közkatonák is rengeteget tudnak a stratégiájukról a harcmezőn. Kiderült, hogy a parancsnokaik bemutatták csapataiknak a csatatervet, hogy megbeszéljék, hátha ezáltal találnak módokat a fejlesztésére. Természetesen, ha bármelyikük is a jövőben a trisolarisiak fogságába esne, nem szeretnénk, ha *ilyen* sokat tudna.

A jelenlévők közül páran nevettek. Cheng Xin végre megértette, mit jelent a KD: „katonai demokrácia”. A többiek a konferenciateremben lelkesen támogatták Wade javaslatát. Az elit szakértők természetesen nem feltételezték, hogy egy egyszerű technológiai tanácsadó briliáns ötletekkel tudna szolgálni, de

nagyrészt férfiak voltak, és úgy gondolták, hogy ha lehetőséget biztosítanak neki, hogy beszéljen, akkor tökéletes ürügyet találtak külső jellemzői megcsodálására. Cheng Xin mindig igyekezett konzervatív módon öltözni, de így is állandóan meg kellett küzdenie az effajta zaklatással.

– Lenne egy ötletem... – kezdte.

– A fizika törvényeinek meghajlítására? – Egy idősebb francia nő, Camille szólalt meg, az Európai Űrügynökség köztisztjeletben álló, tapasztalt szaktanácsadója. Megvetéssel nézett Cheng Xinre, mintha úgy érezné, a lány nem tartozik ide.

– Inkább a fizika törvényeinek *megkerülésére*. – Cheng Xin udvariasan rámosolygott Camille-ra. – A rendelkezésünkre álló, legígéretesebb erőforrás a világ országainak nukleáris fegyverkészlete. Ha nem kerül sor nagyobb áttörésre a technológia terén, akkor ezek képviselik a legnagyobb erejű energiaforrást, amit ki tudunk lőni az űrbe. Képzelden el egy űrhajót vagy szondát, amelyet sugárvitorlával szerelünk fel – olyasmivel, mint a napenergia-vitorla, egy vékony hártyával, ami képes arra, hogy a sugárzás hajtsa. Ha a vitorla mögött bizonyos időközönként atombombákat robbantunk...

Páran kuncogtak. Camille nevetett a lehangosabban.

– Drágám, rajzfilmbe illő, amit felvázolt előttünk. Megrakja az űrhajót atombombákkal, és kihúzza egy hatalmas vitorlát. A hajón ott a hős, aki nem kicsit hasonlít Arnold Schwarzeneggerre, és dobálja a bombákat a hajó mögé, ahol felrobbannak és lökik a hajót előre. Nagyon *menő!* – A vidámság a hallgatóság többi tagjára is áttért. Camille folytatta: – Nézze át újra a házi feladatait elsőéves korából, és mondjon el még valamit: egy, hány

atombombát kell szállítania a hajónak, és kettő, ezzel a fajta tolóerő-tömeg aránnyal mekkora gyorsulást képes elérni.

– A fizika törvényeit ugyan nem sikerült meghajlítani, de a főnök kérésének másik részét teljesítette – szólalt meg egy másik szakértő. – Sajnálom, hogy egy ilyen csinos lány a nyers erő hatása alá került. – A nevetés fülsiketítővé erősödött.

– A bombák nem a hajón lesznek – felelte Cheng Xin nyugodtan. A nevetés hirtelen abbamaradt, ahogy a zengő cintányér hallgat el, mikor valaki ráteszi a kezét. – Maga a szonda apró mag lesz, szenzorokkal, amelyeket egy hatalmas vitorlához erősítettek, teljes tömege igen kevés lesz, szinte pillékönnyű. Könnyedén hajtják majd előre a rajta kívül zajló atomrobbanások.

A konferenciaterem lecsendesült. Mindenki azt próbálta elképzelni, hol lesznek a bombák. Míg a többiek Cheng Xint gúnyolták, Wade arca rideg volt és mozdulatlan, most azonban fokozatosan kiült rá az a mosoly, ami olyan volt, mint amikor víz szivárog elő a jég repedéséből.

Cheng Xin fogott pár papírpoharat a mögötte lévő vízautomata mellől, és sorba rakta őket a konferenciaasztalon.

– Hagyományos, kémiai meghajtású rakéták segítségével először az atombombákat lőjük ki, és elhelyezzük őket a szonda útvonalának első szakaszán. – Fogott egy ceruzát, és hegyével előre egyik papírpohártól a másikig tolta. – Ahogy a szonda elhalad az egyes bombák mellett, felrobbantjuk a bombákat, közvetlenül a vitorla mögött, és ezzel egyre jobban felgyorsítjuk a szondát.

A férfiak mostanra levették a tekintetüket Xin testéről. Végre

hajlandóak voltak komolyan venni a javaslatát. Csak Camille meredt rá továbbra is úgy, mint egy idegenre.

– Hívhatjuk a módszert menet közbeni meghajtásnak. Ez a kezdeti szakasza a gyorsulási szakasz, ami a teljes útvonalnak csak apró részét teszi ki. Legdurvább becslés szerint, ha ezer atombombát használunk fel, egy körülbelül öt csillagászati egységnyi útvonalon tudjuk eloszlatni őket, a Földtől a Jupiter pályájáig. De ha sűrűbben helyezzük el őket, eloszlathatjuk őket a Mars pályáján belül is. Ez mindenképpen elérhető a jelenlegi technológiák segítségével.

A csendet csak pár suttogás törte meg, majd a hangok egyre hangosabbá és izgatottabbá váltak, mint ahogy a szemerkélő eső viharrá fokozódik.

– Ez ugye nem egyedül a maga ötlete volt? – kérdezte Wade, aki feszült figyelemmel követte a beszélgetést.

Cheng Xin rámosolygott.

– Egy űrkutatási körökben ismert régi ötleten alapul. Elsőként Stanisław Ulam vetette fel, még 1946-ban. Nukleáris impulzusmeghajtásnak hívják.

– Dr. Cheng – szólalt meg Camille –, mindannyian hallottunk már a nukleáris impulzusmeghajtásról. De a korábbi javaslatok mindegyikénél szükség volt arra, hogy az üzemanyag a hajó fedélzetén legyen. Az ötlet, hogy az üzemanyagot az űrjármű útvonala mentén helyezzük el, a maga találmánya – legalábbis én korábban még soha nem hallottam róla.

A vita egyre hevesebbé vált. Az összegyűlt szakértők úgy vetették magukat az ötletre, mint kiéhezett farkasfalka egy darab friss hústra.

Wade ismét rácsapott az asztalra.

– Elég! Most ne ragadjanak le a részleteknél. Egyelőre nem azt próbáljuk eldönteni, hogy megvalósítható-e a javaslat, hanem arra próbálunk rájönni, van-e értelme tanulmányozni, hogy megvalósítható-e. Most koncentráljunk a legfontosabb akadályokra!

Rövid csend után Vadimov szólalt meg:

– Az a legjobb az ötletben, hogy könnyű belevágni.

Mindenki azonnal megértette, mire céloz. Cheng Xin tervének első lépéséhez atombombákat kellett nagy számban pályára állítani a Föld körül. Az emberiség nemcsak hogy rendelkezett az ehhez szükséges technológiával, de a bombák már ott is voltak az indítóeszközökön: a meglévő interkontinentális ballisztikus rakétákat könnyedén át lehetett alakítani erre a célra. Az amerikai Peacekeeper, az orosz Topol és a kínai Dongfeng rakéták mind képesek voltak közvetlenül alacsony Föld körüli pályára állítani a robbanótöltetüket. Még a közepes hatóerejű ballisztikus rakéták is képesek voltak erre, ha utólag gyorsítórakétákkal szerelik fel őket. A krízis kirobbanása utáni, nukleáris leszereléssel kapcsolatos tervekhez képest – melyek azt igényelték volna, hogy a robbanótölteteket és a rakétákat a Föld felszínén szereljék szét és pusztítsák el – ez a terv sokkal olcsóbbnak ígérkezett.

– Kitűnő! Egyelőre hagyjuk félbe Cheng Xin menet közbeni meghajtással kapcsolatos ötletének megtárgyalását. Egyéb ötletek? – Wade körbenézett a teremben.

Páran mintha fel akartak volna szólalni, végül azonban úgy döntöttek, hallgatnak. Mind úgy vélték, ötletük nem

versenyezhet Cheng Xinével. Végül ismét minden szem a lányra szegeződött, ezúttal azonban teljesen más tekintettel.

– Még kétszer összeülünk megvitatni a dolgot, hátha eszünkbe jut egyéb lehetőség is. Ugyanakkor akár neki is kezdhetünk a menet közbeni meghajtás megvalósíthatósági tanulmánya elkészítésének. Szükségünk lesz egy kódnévre.

– Mivel valahányszor egy bomba felrobban, a szonda sebessége szintet lép, kicsit olyan, mintha egy lépcsőn mennénk fel – jelentette ki Vadimov. – Azt javaslom, hívjuk Lépcső-programnak. Amellett, hogy a végsebességnek el kell érnie a fénysebesség egy százalékát, egy további paramétert is szem előtt kell tartanunk: a szonda tömegét.

– A sugárvitorla lehet nagyon vékony és könnyű is. Az anyagtudomány jelenlegi fejlettségét tekintve akár ötven négyzetkilométeres vitorlát is létre tudunk hozni úgy, hogy a tömege nem haladja meg a körülbelül ötven kilót. Ennek elég nagyoknak kell lennie. – Egy orosz szakértő szólalt fel, aki egyszer már irányított egy napenergia-vitorlával kapcsolatos, jóllehet kudarccal végződő kísérletet.

– Akkor a kulcs magának a szondának a tömege lesz.

Minden tekintet egy másik férfi felé fordult. A Cassini-Huygens űrszonda főtervezője tette a kijelentést.

– Ha pár egyszerű szenzorral látjuk el, és figyelembe vesszük a szükséges antennát és radioizotópos energiaforrást, ami ahhoz kell, hogy adatokat tudjon sugározni felénk az Oort-felhőtől, akkor két-három ezer kilogramm elég lesz rá.

– Nem jó! – Vadimov a fejét rázta. – Olyannak kell lennie, amilyenek Cheng Xin mondta: pillekönnyűnek.

– Ha a legalapvetőbb szenzorokra korlátozzuk a felszerelését, talán ezer kilogramm elég lesz. Így viszont nem garantálhatom, hogy sikerrel fog járni – a megkötései azt jelentik, hogy szinte semmivel nem tudok dolgozni.

– Valahogy el kell érnie, hogy működjön – mondta Wade. – A szonda teljes tömege, a vitorlával együtt, nem lehet több egy tonnánál. Az egész emberiség minden erejét arra fordítjuk, hogy kilőjünk ezer kilogrammot – reméljük, hogy így elég könnyű lesz.

A következő hét folyamán Cheng Xin csak repülőgépeken aludt. A Vadimov vezette munkacsoport tagjaként ide-oda ingázott az Egyesült Államok, Kína, Oroszország és Európa űrügynökségei között, hogy koordinálja a Lépcső-program megvalósíthatósági tanulmányának elkészítését. Ennek a hétnek a leforgása alatt Xin több helyre látogatott el, mint egész addigi életében összesen, de városnézésre nem nyílt alkalma, leszámítva azt, amit az autók és a konferenciatermek ablakain keresztül látott.

Először azt hitték, rá tudják venni az űrügynökségeket, hogy közösen készítsék el a megvalósíthatósági tanulmányt, ez azonban lehetetlen politikai manővernek bizonyult. Végül minden egyes űrügynökség független tanulmányt készített. Ennek a megközelítésnek megvolt az az előnye, hogy a négy tanulmány összehasonlításával pontosabb eredményt kaptak, ugyanakkor azt is jelentette, hogy a PSH-nak sokkal többet kellett dolgoznia. Cheng Xin keményebben dolgozott ezen a projekten, mint pályafutása során bármin – elvégre az ő ötlete volt.

A négy megvalósíthatósági tanulmány előzetes jelentése gyorsan megszületett, és a négy jelentés nagyban hasonlított

egymáshoz. Először egy jó hírrel szolgáltak: a sugárvitorla területét le lehet csökkenteni huszonöt négyzetkilométerre, és fejlettebb anyagok használatával a tömegét is csökkenteni lehet, húsz kilogrammra.

Ezután következett egy nagyon rossz hír: ahhoz, hogy elérje a megkövetelt sebességet, a fénysebesség egy százalékát, a szonda teljes szerkezetének össztömegét nyolcvan százalékkal csökkenteni kell – mindössze kétszáz kilogrammra. A vitorla tömegét levonva ez azt jelentette, a szenzoroknak és a kommunikációs eszközöknek bele kell férniük mindössze száznyolcvan kilogrammba.

Wade arca meg sem rezzent.

– Ne keseredjenek el. Nekem még rosszabb hírem is van: a PVT legutóbbi ülésén leszavazták a Lépcső-programot javasoló határozatot.

A PVT hét állandó tagja közül négyen szavaztak nemmel, és meglepően hasonló okból: a PSH technikai részlegével ellentétben, akik komoly háttérrel rendelkeztek űrrepülés terén, a delegáltakat nem érdekelte a hajtómű technológiai megvalósítása. Azt kifogásolták, hogy a szonda hírszerzési képessége túlságosan korlátolt – az amerikai küldött szavaival élve „gyakorlatilag nulla”.

Azért gondolták ezt, mert a tervezett szonda nem volt képes lassulni. Még annak figyelembevételével is, hogy a trisolarisi flotta lassít, a szonda és a flotta körülbelül a fénysebesség öt százalékát kitevő relatív sebességgel haladt volna el egymás mellett (feltéve, hogy a flotta nem fogja el a szondát). Így aztán a szondának rendkívül kevés ideje lett volna bármiféle adatot

gyűjteni a flottáról, és mivel alacsony tömege miatt nem lett volna praktikus olyan, aktív érzékelő berendezésekkel felszerelni, mint például egy radar, a szonda képességei a passzív érzékelésre korlátozódtak, főként az elektromágneses hullámok észlelésére. A trisolarisi technológia fejlettségét tekintve majdnem teljesen biztosnak tűnt, hogy az ellenség nem elektromágneses sugárzást használ, hanem olyan közvetítő közeget, mint a neutrínó vagy a gravitációs hullámok – olyan technológiát, amely jelenleg meghaladja az emberi technológia szintjét.

Emellett a sophonok jelenléte miatt a szonda küldésének terve minden részletében ismert lesz az ellenség számára, ami esélytelenné teszi a szonda számára, hogy bármiféle értékes információra szert tudjon tenni. Ahhoz képest, hogy a terv végrehajtása milyen hatalmas ráfordítással járna, csak minimális előny származna belőle. A terv értéke nagyrészt szimbolikus volt, és a nagyhatalmakat egyszerűen nem érdekelte eléggé. A PVT másik három állandó tagja is csak azért szavazott igennel, mert izgatta őket a meghajtás technológiája.

– És a PVT-nek igaza van – jelentette ki Wade.

Mindenki csendben gyászolta a Lépcső-programot. Cheng Xin volt a leginkább csalódott, de azzal vigasztalta magát, hogy ahhoz képest, hogy fiatal még és nem rendelkezik különösebb eredményekkel, nem is rossz, hogy az első eredeti ötlete eljutott eddig. Az biztos, hogy a saját elvárásait meghaladta.

– Szomorúnak tűnik, Ms. Cheng – mondta Wade. – Mintha azt hinné, le fogunk mondani a Lépcső-programról.

Minden szem Wade-re szegeződött. Senki nem volt képes

megszólalni.

– *Nem* állunk meg! – Wade felállt és róni kezdte a köröket a konferenciateremben. – Mostantól, legyen szó akár a Lépcső-programról, akár bármilyen más tervről, maguk nem állnak meg, amíg *én* nem mondom, hogy álljanak meg. Megértették? – Megszokott, közömbös hangja a múlté volt. Úgy ordított, mint egy felbőszült vadállat. – Haladunk tovább, előre! Előre! Semmi nem állíthat meg minket a haladásban!

Wade megállt Xin mögött. A lány úgy érezte, mintha egy vulkán tört volna ki mögötte. Összerezcent és majdnem ő is felkiáltott.

– Mi a következő lépés? – kérdezte Vadimov.

– Egy embert küldünk oda.

Wade visszatért rideg, érzelemmentes hangjához. A jelenlévők, akik még mindig előbbi kitörése hatása alatt álltak, csak kis idő múlva fogták fel, mit is mondott. Vadimov a Lépcső-program következő lépéséről kérdezett, tehát Wade nem arról beszélt, hogy a PVT-hez küld valakit – hanem arról, hogy ki a Naprendszerből. Azt javasolta, hogy élő felderítőt küldjenek a rideg, fagyos Oort-felhőhöz, a Földtől egy fényévnyire, hogy kémkedjen a trisolarisi flotta után.

Wade a konferenciaasztal lábába rúgott, és hátralökte székét, hogy a többiek mögé ülhessen, és folytassák a megbeszélést. Senki nem szólalt azonban meg – mintha megisméltődött volna az előző heti megbeszélés, amikor Wade először vetette fel az ötletet, hogy egy szondát küldjenek a trisolarisi flottához. Mindenki Wade szavait forgatta a fejében, és próbálta megfejteni a talányt. Hamar rájöttek, hogy az ötlet nem is annyira

nevetséges, mint amilyenek elsőre tűnt.

A hibernáció már viszonylag érett technológiának számított. Az életfunkciók felfüggesztésével egy ember képes volt ekkora útra. Feltéve, hogy ez az ember hetven kilót nyom, maradt százötven kiló a hibernációs felszerelésre és a szonda törzsére – olyan lesz, mint egy koporsó. És utána mi lesz? Kétszáz évvel később, amikor a szonda eléri a trisolarisi flottát, hogyan fogják felébreszteni ezt a személyt, és mihez fog kezdeni az illető?

Ezek a gondolatok minden jelenlévőnek ott kavarogtak az agyában, de senki nem mondott semmit. Wade azonban mintha olvasott volna mindannyiuk gondolataiban.

– El kell küldenünk az emberiség egy képviselőjét az ellenség szívébe – jelentette ki.

– Ehhez az kell, hogy a trisolarisi flotta elfogja a szondát – mondta Vadimov. – És hogy maguknál tartsák a kémünket.

– Nagy valószínűséggel megteszik. – Wade felnézett. – Nem igaz? – A konferenciateremben lévők megértették, hogy a kísértetként körülöttük lebegő sophonokról beszél, és hogy tőlük négy fényévnyire, azon a távoli világon más, láthatatlan lények is követik ezt a megbeszélést. A sophonok jelenléte olyasmi volt, amiről az emberek hajlamosak voltak megfeledkezni, és amikor eszükbe jutott, az ijedségen kívül a jelentéktelenség érzése is eltöltötte őket – mintha hangyaboly lettek volna egy velük játszadozó, kegyetlen gyermek nagyítójának üvege alatt. Nagyon nehéz volt megőrizni a magabiztosságukat így, hogy tudták: bármilyen tervet ötölnek is ki, az ellenség már azelőtt ismerni fogja, hogy elmagyarázták volna a feljebbvalójuknak. Az emberiségnek alkalmazkodnia kellett a hadviselésnek ehhez az

új fajtájához, ahol teljességgel kiismerhetőek az ellenség számára.

Wade most azonban kicsit mintha változtatott volna a helyzeten. Az általa felvázolt forgatókönyv szerint előnynek számított, hogy az ellenség tud a tervről. A trisolarisiak minden részletet tudnak a szonda röppályájáról, így könnyedén el tudják majd fogni. Bár a sophonoknak köszönhetően a trisolarisiak rengeteget megtudhattak az emberekről, bizonyára érdekelni fogja őket, hogy elfoghatnak egy élő példányt is, közelebbi tanulmányozás céljából.

A hagyományos hírszerzéssel támogatott hadviselésben értelmetlen lett volna olyan kémeket küldeni, akinek személyazonossága ismert az ellenség előtt. Ez a háború azonban más volt: az, hogy az emberiség elküldi egyik képviselőjét a trisolarisi flottához, már önmagában is bátor cselekedetnek minősült, és mit sem változtatott a helyzeten, hogy a trisolarisiak már jó előre tudják, ki lesz ez a személy. A PSH-nak még azt sem kellett kiötölnie, mit fog tenni a kém, amint odaér: onnantól, hogy az illető biztonságosan és sikeresen beférközött a flottába, a lehetőségei végtelenek. Az, hogy a trisolarisiak gondolkodása teljesen átlátszó és így védtelen a hadicselek előtt, még vonzóbbá tette Wade ötletét.

El kell küldenünk az emberiség egy képviselőjét az ellenség szívébe.

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MŰLT-BÓL: HIBERNÁCIÓ – AZ EMBER ELSŐ IDŐUTAZÁSA

Egy új technológia képes átalakítani a társadalmat, mikor azonban a technológia még gyerekcipőben jár, nagyon kevesen fogják fel, mekkora potenciál rejlik benne. Egy példa erre a számítógép: feltalálásakor mindössze a hatékonyság növelésére használták, és páran úgy vélték, ötnél több nem is kell belőle az egész világnak. A hibernációval ugyanez történt. Mielőtt valósággá vált, az emberek azt hitték, arra lesz csak jó, hogy lehetőséget nyújt a halálos betegségben szenvedőknek a jövőben keresni a gyógymódot. Ha messzebbre tekintettek, azt is láthatták, hogy hasznosnak tűnik a csillagközi űrutazáshoz is. Amint azonban valóra vált, a szociológus szemével nézve azonnal feltűnt, hogy teljesen megváltoztatta az emberi társadalom arculatát.

És mindez egyetlen elképzelésen alapult: *a holnap jobb lesz.*

Ez viszonylag új elképzelésnek számított, a krízis előtti pár évszázad terméke volt. Korábban a haladásról alkotott efféle elképzelés nevetségesnek számított volna. A középkori Európa anyagi javakban szűkölködőnek számított az ezer évvel korábbi, ókori Rómához képest, intellektuálisabb téren pedig visszamaradottabb volt. Kínában az emberek rosszabbul éltek a Wei- és Csin-, valamint az Északi- és a Déli-dinasztiák alatt, mint korábban, a Han-korszakban, a Jüan- és a Ming-dinasztia kora

pedig rosszabb volt, mint azelőtt a Tang- és a Szung-dinasztiáé. Az ipari forradalom után azonban a haladás a társadalom állandó jellemzőjévé vált, és az emberiség egyre erősebben hitt a jövőben.

Ez a hit a trisolarisi krízis előestéjén érte el tetőpontját. A hidegháború már jó ideje véget ért, és bár léteztek problémák, például a környezetszennyezés, ezek csak kellemetlenségnek számítottak. Az élet tárgyi körülményei gyors ütemben fejlődtek, és ez a folyamat egyre gyorsulónak tűnt. Ha valaki közvélemény-kutatást tartott volna arról, milyennek látják az emberek a jövőt, lehet, hogy különböző válaszokat kapott volna arra, milyen lesz a világ tíz év múlva, de kevesen kételkedtek volna abban, hogy száz év múlva az emberiség a paradicsomban él majd. Az embereknek nem esett nehezére hinni ebben – csak saját életüket kellett összehasonlítaniuk a száz évvel korábban élt ősükével!

Ha a hibernáció lehetséges, miért akarna bárki is itt ragadni, a jelenben?

A szociológus szemével nézve az a biotechnológiai áttörés, amit az emberi klónozás jelentett, sokkal kevesebb bonyodalommal járt, mint a hibernáció. A klónozás erkölcsi kérdéseket vetett fel, és akiknek erkölcsi nézetére hatott a kereszténység, azokat többnyire zavarta. A hibernáció azonban gyakorlatiasabb problémákat hozott, olyanokat, amelyek az egész emberiséget érintették. Amint a technológia kereskedelmi felhasználása eléggé elterjedtté válik, azok, akik megengedhetik maguknak, át fognak ugrani a segítségével a paradicsomba, az emberiség hátramaradó része pedig itt reked az ehhez képest

lehangoló jelenben, hogy létrehozza számukra ezt a paradicsomot. Még aggasztóbb volt azonban a legnagyobb ígéret, amellyel a jövő kecsegtetett: a halál feletti győzelem.

A modern biológia tudománya rohamosan fejlődött, és az emberek kezdték azt hinni, száz vagy kétszáz éven belül kiiktathatják a halált. Amennyiben ez így lesz, úgy azok, akik hibernáltatták magukat, megtették az első lépést az örök élet felé vezető úton. A történelem során most először a Halál nem bánt mindenkiel egyformán. Ennek a következményeit el sem lehetett képzelni.

A helyzet nagyban hasonlított a krízis utáni menekülésvágy borzalmas időszakához. A későbbi történészek korai meneküléspártiságnak vagy időbeli meneküléspártiságnak hívták. Így a világ kormányai már a krízis előtti időkben is éppolyan keményen igyekeztek korlátozni a hibernáció technológiáját, mint a klónozásét.

A trisolarisi krízis azonban mindent megváltoztatott. A jövő paradicsoma egyetlen éjszaka leforgása alatt földi pokollá vált. A jövő már a halálos betegek számára sem tűnt vonzónak: amire felébrednek, a világ már talán lángtengerbe borult, ők pedig még egy aszpirint sem találnak majd.

Így aztán a krízis kitörése után a hibernáció technológiája minden akadály nélkül fejlődhetett. Hamarosan pénzért is elérhetővé vált, és az emberiségnek ekként a kezébe került az első eszköz, melynek segítségével nagy távokat tehetek meg az időben.

A KRÍZIS KORA, 1–4. ÉV: CHENG XIN

Cheng Xin a Hainan-szigeti Sanyába érkezett, hogy a hibernációt tanulmányozza.

A trópusi sziget különös helyszínnek tűnt ahhoz, hogy itt működjön a Kínai Orvostudományi Akadémia legnagyobb hibernációs kutatóközpontja. Míg a kontinensen tél közepén jártak, itt a tavasz uralkodott.

A hibernációs központ buja növényzet mögött rejlő fehér épületben működött. Odabent tucatnyi tesztalany vett rész kísérleti, rövid távú hibernációban. Mindeddig egyiküket sem azzal a céllal hibernálták, hogy évszázadokat aludjon át.

Cheng Xin megkérdezte, lehetséges-e a hibernáció fenntartásához szükséges felszerelés tömegét száz kilóra csökkenteni.

A kutatóközpont igazgatója csak nevetett.

– Száz kilóra? Szerencse, ha száz tonnára le tudjuk csökkenteni!

Az igazgató túlzott, de nem sokat. Körbevezette Xint a központban, és a fiatal nő megtudta, hogy a hibernáció nem egészen olyan, mint amilyennek a közvélekedés elképzei. Először is, nem kellett hozzá elképesztően alacsony hőmérséklet. A folyamat során a testben lévő vért fagyás elleni krioprotektív anyagra cserélték, majd mínusz 50 Celsius-fokra hűtötték a testet. Egy külső kardiopulmonáris bypass-rendszer segítségével a test

szervei képesek voltak igen alacsony aktivitást fenntartani.

– Olyan, mint a számítógépeken a készenléti mód – mondta az igazgató. A teljes rendszer – a hibernációs tartály, a létfenntartó rendszer, a hűtőberendezés – körülbelül három tonnát nyomott.

Cheng Xin, miközben megvitatta a központ munkatársaival a hibernációs berendezés lekicsinyítésének lehetséges módjait, váratlanul rádöbbsent valamire: ha a test hőmérsékletét mínusz 50 Celsius-fok körül kell tartani, akkor a fagyos mélyűrben a hibernációs kamrát nem hűteni kell, hanem melegíteni. A Neptunuszon túli űrön át tartó hosszú út során a kinti hőmérséklet meg fogja közelíteni az abszolút nulla fokot. Ehhez képest a mínusz 50 fok egy kohó izzó belsejének tűnik. Tekintetbe véve, hogy az út száz vagy kétszáz évbe is beletelhet, a legpraktikusabb megoldást a radioizotópos fűtés kell hogy jelentse. Így az igazgató állítása, mely szerint a szerkezet száz tonnát is nyomhat, nem állhat messze az igazságtól.

Cheng Xin visszatért a PSH központjába, hogy jelentést tegyen. Az összes releváns kutatási eredmény összevetése ismét depresszióval töltötte el a PSH munkatársait, ezúttal azonban reménykedve tekintettek Wade-re.

– Mit bámulnak? Nem vagyok isten! – Wade körbenézett a konferenciateremben. – Mit gondolnak, miért küldte ide önöket az országuk? Azért, hogy felvegyék a fizetésüket és rossz hírekkel árasszanak el? Én nem tudok megoldást erre. A maguk dolga, hogy megtalálják! – Belerúgott a konferenciaasztal lábába, és széke jobban hátracsúszott, mint eddig valaha. Ügyet sem vetve arra, hogy a konferenciateremben tilos a dohányzás, szivarra gyújtott.

A résztvevők a teremben jelen lévő új tagokra, a hibernációs szakértőkre néztek. Egyikük sem szólalt meg, de meg sem próbálták titkolni, szakértőként mennyire dühítik és frusztrálják őket az ostoba fanatikusok, akik a lehetetlent kérik.

– Talán... – Cheng Xin tétován nézett körül. Még mindig nem szokott hozzá a katonai demokráciához.

– Előre! Semmi nem állíthat meg minket a haladásban! – Wade szájából a szavakkal együtt a füst is kiáradt Xin felé.

– Talán... nem kell élő személyt küldenünk.

A csapat többi tagja ránézett, aztán egymásra, aztán a hibernációs szakértőkre. A szakértők a fejüket rázták, nem értették tisztán, mire gondol Cheng Xin.

– Lefagyaszthatnánk valakit mínusz 200 Celsius-fokos hőmérséklet alá, és kilőhetnénk a testet. Nem lenne szükség létfenntartó vagy fűtőrendszerekre, és a testet magába záró kapszula lehetne kicsi és könnyű is. A teljes tömege nem kellene hogy meghaladja a száz kilót. Számunkra egy ilyen test holttestnek minősülne, de a trisolarisiaknak nem biztos.

Az egyik hibernációs szakértő megszólalt:

– Ez nem hibernáció, hanem krioprezerváció. Egy hirtelen lefagyasztott test újraélesztésének legnagyobb akadálya, hogy nem tudjuk megakadályozni, hogy a kiolvadás során jégkristályok keletkezzenek és károsítsák a sejteket. Ez történik a fagyasztott tofival is, amikor kiolvasztás után olyan lesz, mint a szivacs. Ó, gondolom, önök közül nem sokan ettek fagyasztott tofut. – A szakértő, aki kínai volt, az őt körülvevő, értetlen nyugati arcokra mosolygott. – Szóval lehet, hogy a trisolarisiaknak van megoldása arra, hogy megakadályozzák ezt

a károsodást. Lehet, hogy képesek hihetetlenül rövid idő alatt visszaállítani a test normális hőmérsékletét: egy ezredmásodperc vagy mikroszekundum alatt. Mi nem vagyunk képesek ilyesmire, legalábbis úgy nem, hogy a folyamat során ne párologjon el az egész test.

Cheng Xin nem nagyon követte a vitát, mert egyre csak egyvalami járt a fejében: ki lesz ez a 200 Celsius-fok alá hűtött, fagyasztott holttest, akit kilőnek a mélyűrbe? Mindent megtett annak érdekében, hogy előrehaladjon és ne törődjön a következményekkel, de nem tudta elnyomni borzongását, amikor ez jutott az eszébe.

– Nagyon jó – mondta Wade, és biccentett a lány felé. Amióta Cheng Xin ismerte, ez volt az első alkalom, hogy megdicsérte valamelyik alkalmazottját.

A PVT jelenlegi ülésén a Lépcső-program legújabb változatának megszavazására készültek. Wade privát beszélgetései az egyes országok delegáltjaival optimizmusra adtak okot. Mivel a módosított terv az első közvetlen kapcsolatfelvételt jelenti majd az emberiség és egy Földön kívüli civilizáció között, jelentése minőségében eltért egy szonda küldésétől. Emellett a trisolarisiakhoz küldött személyről el lehetett mondani, hogy időzített bombát jelent, amelyet az ellenség szívébe küldenek. Ha ügyesen használja ki, hogy az emberiség trükkök és megtévesztés terén minden tekintetben felsőbbrendű a trisolarisiaknál, az illető megváltoztathatja az egész háború folyását.

Mivel az ENSZ Közgyűlésének különleges ülése aznap estére tervezte a Falképző-projekt bejelentését, a PVT ülését majdnem

egy órával elhalasztották. A PSH munkatársai az ENSZ tanácsterme előtti előcsarnokban várakoztak. A PVT korábbi ülésein csak Wade és Vadimov vehetett részt, a többieknek kint kellett maradniuk, várva, hogy beszólítsák azt, akinek a szakértelmére éppen szükség van. Ezúttal azonban Wade megkérte Cheng Xint, hogy tartson vele és Vadimovval a PVT ülésére is, ami nagy megtiszteltetést jelent egy alacsony rangú technikai tanácsadónak.

Miután a közgyűlés megtette bejelentését, Xin és a többiek látták, hogy egy riporterek seregétől körülvelt férfi áthalad az előcsarnokon, és egy másik kijáraton távozik az épületből – nyilvánvalóan a nemrég bemutatott Falképzők egyike volt. Mivel a PSH-nál mindenkinek a Lépcső-program kötötte le a figyelmét, nagy részüket nem érdekelték a Falképzők, és csak páran hagyták el az épületet, hogy vethessenek egy pillantást a férfira. Így aztán mikor sor került a híres merényletre, a PSH-tól senki nem hallotta a lövést, csak a hirtelen felbolydulást látták az üvegajtókon át. Cheng Xin és a többiek kirohantak, és azonnal elvakították őket a fölöttük lebegő helikopterek éles keresőfényei.

– Istenem! Megölték az egyik Falképzőt! – sietett oda hozzá egyik kollégája. – Úgy hallottam, többször is fejbe lőtték!

– Kik lettek a Falképzők? – kérdezte Wade. Hangjában nem csendült különösebb érdeklődés.

– Én sem tudom pontosan. Úgy tudom, hárman a jól ismert jelöltek közül kerültek ki. Ez azonban, akire rálóttek, a maga népéből való. – Cheng Xinre mutatott. – Csak hát senki nem hallott még róla korábban. Valami pasas.

– Ebben a rendkívüli időben senki nem csak „valami pasas” – mondta Wade. – Bármelyik véletlenszerűen választott emberre rábízhatnak hirtelen egy komoly feladatot, és bárki fontos embert lecserélhetnek, amikor csak szükséges. – Előbb Cheng Xinre nézett, majd Mihail Vadimovra. Ekkor a PVT egyik titkára félrehívta.

– Fenyeged engem – suttogta Vadimov Cheng Xinnek. – Tegnap kiborult és közölte velem, hogy maga könnyedén a helyemre kerülhet.

– Mihail, én...

Vadimov felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. Az egyik helikopter éles keresőfénye átvilágított a kezén, látszott bőre alatt a vér.

– Nem viccelt. Az ügynökségünk nem köteles követni a megszokott munkajogi procedúrákat. Maga állhatatos, nyugodt, keményen dolgozó és kreatív is, felelősségérzete magasan meghaladja azt, ami a hivatalos beosztásából következne. Ritka ennyi jó tulajdonság kombinációja ebben a korban. Xin, én tényleg örülök, hogy maga a helyemre kerülhetne... de akkor sem képes megtenni, amit én teszek. – Körülnézett az őket körülvevő káoszban. – Maga nem adná el az anyját egy bordélyháznak. Ha a munkánknak erről a vonatkozásáról van szó, maga még mindig gyermek. És őszintén remélem, hogy mindig ilyen is marad.

Camille masírozott hozzájuk, kezében papírköteggel. Xin érezte, hogy a Lépcső-program megvalósíthatóságának időközi jelentése az. Camille pár pillanatra a magasba emelte a papírköteget, aztán, ahelyett, hogy odaadta volna valamelyiküknek, lecsapta a földre.

– Baszódjanak meg mind! – kiáltott fel Camille. Még a fölöttük mennydörgő helikopterzaj ellenére is odafordultak páran, és rájuk bámultak. – Ezek a köcsög disznók semmihez nem értenek, csak a dagonyában baszakodáshoz!

– Kikről beszél? – kérdezte Vadimov.

– Mindenkiről! Az emberiségről! Fél évszázada eljutottunk a Holdra, most azonban még mindig nincs semmink és még mindig nem vagyunk képesek semmire!

Cheng Xin lehajolt és felvette a papírköteget – valóban az időközi megvalósíthatósági jelentés volt az. Vadimovval együtt átlapozták, de tele volt szakkifejezésekkel, nehéz lett volna átfutni. Közben Wade is visszatért közéjük – a PVT titkára arról értesítette, hogy az ülés tizenöt perc múlva kezdődik.

A PSH igazgatója jelenlétében Camille némileg lecsillapodott.

– A NASA elvégzett két apró tesztet az űrbeli nukleáris meghajtással kapcsolatban. Az eredményeket a jelentésben olvashatják. Gyakorlatilag az áll benne, hogy a tervezett űrhajónk még mindig túl nehéz ahhoz, hogy elérje a szükséges sebességet. Úgy számították, hogy az egész szerkezet tömegét a tervezett tömeg egyhuszadára kell csökkenteni. Egyhuszadára! Az tíz kiló!

De várjanak, küldtek azért némi jó hírt is. Kiderült, hogy a vitorla súlyát le lehet vinni tíz kilóra. Megsajnálta minket, és közölte, hogy 0,5 kilónyi hasznos rakományunk lehet. Ez azonban a legfelső határ, mert a rakomány tömegének legkisebb emelése is azzal jár, hogy vastagabb kábelek kellenek a vitorla rögzítéséhez. A rakomány minden egyes pluszgrammjához három grammal több kábel kell. Így aztán fél kilónk van. Ahogy

az anygalkánk megjósolta: pillekönnyűnek kell lennie!

Wade elmosolyodott.

– Meg kellene kérnünk Monniert, anyám kiscicáját, hogy ő menjen. Bár még neki is le kellene fogynia feleakkorára, amekkora.

Mikor a többiek boldogan elmerültek a munkájukban, Wade komornak tűnt, mikor azonban a többiek kétségbe estek, ő nyugodtnak látszott és vicces kedvében volt. Cheng Xin eleinte a férfi vezetői stílusának tudta be ezt a furcsaságot, Vadimov azonban közölte vele, hogy nem jó emberismerő. Wade viselkedésének semmi köze nem volt vezetői stílusához, vagy ahhoz, hogy lelkesíteni akarná az embereit – egyszerűen csak szerette látni, ahogy mások elveszítik a reményt, még akkor is, amikor ő maga is azok között volt, akinek reményvesztetté kellene válnia. Élvezte mások kétségbeesését. Cheng Xint meglepte, hogy Vadimov, aki mindig igyekezett nagylelkűen beszélni másokról, ilyen véleménnyel van Wade-ről, most azonban valóban úgy tűnt, mintha Wade élvezné, hogy hármukat szenvedni látja.

Cheng Xin gyengének érezte magát. Hirtelen utolérte az elmúlt napok kimerültsége. Leroskadt a fűbe.

– Keljen fel! – szólt rá Wade.

Cheng Xin most először nem volt hajlandó engedelmeskedni az utasításának. A földön maradt.

– Fáradt vagyok – mondta fahangon.

– Maga és maga – Wade Camille-ra és Cheng Xinre mutatott – a jövőben nem veszítheti el ennyire az önuralmát! Haladniuk kell előre, semmi nem állíthatja meg önöket a haladásban!

– Nem tudunk továbbmenni – mondta Vadimov. – Fel kell adnunk.

– Azért hiszi, hogy nem mehetünk tovább, mert nem tudja figyelmen kívül hagyni a következményeket.

– Mi lesz a PVT ülésével? Mondjuk le?

– Nem, tovább kell mennünk, mintha semmi nem történt volna. Új dokumentumok elkészítésére azonban nincs lehetőség, ezért szóban mutatjuk be az új tervünket.

– Milyen új tervünket? Egy ötszáz dekás macskát?

– Természetesen nem.

Vadimov és Camille szeme felragyogott. Cheng Xin is mintha összeszedte volna erejét, és felállt.

Katonai kísérő járművek és helikopterek kíséretében egy mentőautó indult útnak a negyedik Falképzővel, Luo Jivel, akire rálóttek. New York fényei előtt Wade alakja fekete kísértetnek tűnt, csak a szeme csillogott hideg fénnel.

– Csak egy agyat küldünk – jelentette ki.

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A LÉPCSŐ-PROGRAM

A 14. századi Kínában, a Ming-dinasztia idején a kínai haditengerészet feltalált egy fegyvert, amely a *Huolong Chu Shui*, azaz „a vízből kiemelkedő tüzes sárkány” nevet kapta. A fegyver többfázisú, puszkaporos rakéta volt, hasonló elven működött, mint a modern kori hajóromboló rakéták. Magát a rakétát (a *Huolong*-ot) gyorsítórakétákkal szerelték fel. Kilövésekor ezek a gyorsítórakéták hajtották a rakétát az ellenséges hajó felé, úgy, hogy csak kicsivel a víz felszíne fölött repült. A gyorsítórakéták, ahogy kiégtek, meggyújtották a rakétában egy csomóban elhelyezett kisebb, nyílszerű rakétákat, melyek elöl kilóttek és hatalmas kárt tettek az ellenséges hajókban.

Az ősi hadviselés tanúja volt az ismétlődő nyílpuska megszületésének is, amely megjósolta a modern kori géppuskákat. Mind nyugaton, mind keleten megjelentek, kínai változatait már az i. e. 4. századi sírokban is megtalálták.

Mindkét fegyverrendszer feltalálása olyan kísérlet volt a kezdetleges technológiák újfajta módokon történő felhasználására, amely abban a korban elképesztő erőről tett tanúbizonyságot.

Visszatekintve a krízis kora elején életbe léptetett Lépcső-program ehhez hasonló kísérlet volt: képes volt egy kis szondát felgyorsítani a fénysebesség egy százalékára, mindössze az

abban a korban rendelkezésre álló primitív technológia segítségével. Ezt a teljesítményt lehetetlen lett volna elérni olyan technológiák nélkül, amelyek még legalább százötven évig nem voltak hozzáférhetőek.

A Lépcső-program idejére az emberiség már elindított pár űrjárművet a Naprendszeren kívülre, és a Neptunusz holdjain is képes volt leszállni a szondáival. Így az a technológiai háttér, ami ahhoz kellett, hogy a szonda gyorsulásának útján atombombákat helyezzenek el, viszonylag fejlett volt. Az azonban, hogy úgy irányítsák a szonda repülési útvonalát, hogy minden egyes bomba mellett elhaladjon és mindegyiket a megfelelő pillanatban robbantsa fel, nagy technikai kihívások elé állította őket.

Minden bombának akkor kellett felrobbannia, amikor a sugárvitorla elhaladt mellette. Az egyes bombák távolsága a vitorlától a robbanás pillanatában 3000 és 10 000 méter közé esett, a bomba hatóerejétől függően. Ahogy a szonda sebessége nőtt, az időzítésnek egyre pontosabbnak kellett lennie. A hibahatár azonban még akkor is nanoszekundumnyi volt, amikor a vitorla elérte a fénysebesség egy százalékát; ezt a kor technológiájának köszönhetően könnyedén meg lehetett valósítani.

Magának a szondának nem volt hajtóműve. Irányát teljes egészében az határozta meg, hol helyezkednek el hozzá képest a felrobbanó bombák. Az útvonal mentén minden egyes bombát apró pozicionáló hajtóművel szereltek fel. Ahogyan a vitorla elhaladt az egyes bombák mellett, a távolság a vitorla és a bomba közt alig pár száz méter volt. Ennek a távolságnak a módosításával változtatni lehetett a szögön, melyet a vitorla zár

be az atomrobbanás keltette hajtóerővel, és így szabályozni lehetett a repülés irányát.

A sugárvitorla vékony hártya volt, és csak úgy tudta magával vinni rakományát, hogy maga mögött húzza. Így a szonda hatalmas ejtőernyőre emlékeztetett – leszámítva, hogy „felfelé” repült. Ahhoz, hogy a vitorla mögött 3–10 kilométerrel zajló atomrobbanások ne tegyenek kárt a rakományban, a vitorlát a rakományhoz rögzítő kábeleknak nagyon hosszúnak kellett lenniük, körülbelül 500 kilométeresnek. Magát a kapszulát, amelybe a rakományt helyezték, ablatív réteg borította. Ahogy az atombombák egymás után felrobbantak, az ablatív réteg elpárolgott, és hűtötte a kapszulát, egyben csökkentette tömegét.

A kábelek egy „Repülő penge” nevű nanoanyagból készültek, vastagságuk egytizede volt a pókfonalénak, és szabad szemmel nem lehetett látni őket. Nyolcgrammnyi anyagból akár száz kilométernyi kábel is készülhetett, ugyanakkor elég erős volt ahhoz, hogy biztonságban maga után tudja húzni a rakománnyal teli kapszulát a gyorsulás során, és még az atomrobbanások keltette hatalmas sugárzás hatására se szakadjanak el.

A *Huolong Chu Shui* természetesen nem volt ugyanaz, mint a kétfázisú rakéta, és az ismétlő íjpuska sem egyezett meg a gépfegyverrel. Ugyanígy a Lépcső-program sem hozhatta el az emberiség számára az új úrkorszakot. Mindössze egy kétségbeesett kísérlet volt arra, hogy mindent felhasználjanak, amit a rendelkezésükre álló primitív technológia nyújtott.

A KRÍZIS KORA, 1–4. ÉV: CHENG XIN

Már fél órája zajlott a Peacekeeper rakéták folyamatos kilövése. A hat rakéta nyoma egybeolvadt, és olyannak tűnt a Hold fényében, mint a mennybe vezető, ezüstös út.

Minden öt percben újabb tüzes gömb emelkedett fel ezen az ezüstös úton az ég felé. A fák és emberek vetette árnyak úgy söpörtek végig a földön, mint a percmutató. Ennél az első kilövésnél harminc rakétát lőnek ki, és ezzel háromszáz nukleáris töltetet állítanak pályára, 500 kilotonna és 2,5 megatonna közti hatóerővel.

Ugyanebben az időben Oroszországban és Kínában is az égbe emelkedtek a Topol és Dongfeng rakéták. A jelenet ítéletnapra emlékeztetett, de Cheng Xin a rakétanyomok vonalából látta, hogy nem interkontinentális csapásokról, hanem orbitális pályára állításról van szó. Ezek a szerkezetek, melyek milliárdok halálát okozhatták volna, soha többé nem térnek vissza a Föld felszínére – ehelyett hatalmas erejüket összeadva egy tollpihét igyekeznek majd felgyorsítani a fénysebesség századrészére.

Xin szeme forró könnyekkel telt meg, és fényes, csillogó medenceként ragyogott minden egyes, az égbe emelkedő rakéta fényében. Újra és újra azt mondta magának, hogy bármi történjék is ezután, az mindent megért, hogy eddig sikerült eljuttatnia a Lépcső-programot.

A két mellette álló férfit, Vadimovot és Wade-et azonban

mintha nem indította volna meg az előttük lejátszódó látványos jelenet. Még csak fel sem néztek az égre, inkább dohányoztak és halkán beszélgettek. Cheng Xin nagyon jól tudta, mi a beszélgetés tárgya: az, hogy kit fognak kiválasztani a Lépcső-programra.

A PVT legutóbbi ülésén először került sor arra, hogy olyan javaslat alapján hoznak határozatot, amelyet még csak le sem írtak, a nő pedig tanúja lehetett az általában szűkszavú Wade érveléstechnikájának. Wade azzal érvelt, hogy ha feltételezzük a trisolarisiakról, hogy képesek feléleszteni egy mélyfagyasztott testet, akkor van értelme azt is feltételeznünk, hogy egy hasonló állapotban lévő, csupasz agyat is képesek életre kelteni, és egy külső eszköz segítségével társalogni is tudnak vele. Egy efféle feladat pofonegyszerűnek tűnhet egy olyan civilizáció számára, amely képes egy protont két dimenzióban kiteríteni és integrált áramköröket beépíteni a létrejövő felületbe. Az agy bizonyos értelemben nem különbözik egy egész személytől: benne rejlenek annak a személynek a gondolatai, a személyisége és az emlékei. A hadicselek szövésére való képessége mindenképpen. Ha sikeresek, az az agy időzített bomba lesz az ellenség szívében.

Bár a PVT tagjai nem teljesen értettek egyet azzal, hogy az agy egyezik az egész személlyel, jobb választásuk nem volt, főleg mivel a Lépcső-program iránti érdeklődésük nagyrészt annak a technológiának volt köszönhető, amivel a szonda felgyorsítható a fénysebesség századrészére. A javaslatot végül öt igen szavazattal és két tartózkodással megszavazták.

Amint a Lépcső-program zöld utat kapott, előtérbe került annak a kérdése, hogy kit kellene elküldeni a szondával. Cheng Xinnak még ahhoz sem volt elég bátorsága, hogy megpróbáljon

elképzelné egy ilyen személyt. Még ha az illető agyát el is fogják a trisolarisiak és újra is élesztik, élete ezután – már ha ezt a létezést életnek lehet nevezni – végeérhetetlen rémálommá válik. Valahányszor erre gondolt, szívét mintha jeges kéz ragadta volna szorításába és hűtötte volna le mínusz 200 Celsius-fokra.

A Lépcső-program többi irányítója és kivitelezője nem szenvedett efféle lelkiismeret-furdalástól. Ha a PSH egy ország hírszerző ügynöksége lett volna, az ügy már rég megoldódott volna. A PSH azonban csak egy közös hírszerző ügynökség volt, melyet a PVT állandó tagjai hoztak létre, így aztán amint a Lépcső-program nyilvánosságot kapott a nemzetközi közösség előtt, a téma rendkívül érzékeny kérdéssé vált.

A fő gondot az jelentette, hogy az alanyt meg kellett ölni a kilövés előtt.

Miután a krízis keltette kezdeti pánik lecsillapodott, a nemzetközi politikát egyre inkább egy széles körben elterjedt konszenzus kezdte uralni: nagyon fontos annak megakadályozása, hogy a válságot bárki is a demokrácia elpusztítására használja fel. A PSH minden egyes munkatársra utasítást kapott az országától, hogy a Lépcső-programban részt vevő alany kiválasztásakor abszolút óvatossággal járjon el, és ne kövessen el olyan politikai baklövést, ami rossz fényt vet az országára.

Wade ismét egyedi megoldással állt elő a nehézség leküzdésére: a PVT-n, majd az ENSZ-en keresztül is szorgalmazta, hogy minél több ország engedélyezze törvényileg az eutanáziát. Még ő sem volt azonban biztos benne, hogy a terve működni fog.

A PVT hét állandó tagja közül három is gyorsan engedélyezte az

eutanáziát, ezek a törvények azonban mind egyértelműen gondoskodtak arról, hogy csak a gyógyíthatatlan betegségekben szenvedők számára legyen elérhető. A Lépcső-program szempontjából ez nem minősült ideálisnak, de úgy tűnt, ezzel elérték a határát annak, ami politikai szempontból még elfogadható.

Így a Lépcső-program jelöltjeit a gyógyíthatatlan betegek közül kellett kiválasztani.

A mennydörgésszerű hangok és az eget bevilágító erős fények elhaltak. A rakétakilövések véget értek. Wade és a PVT több másik megfigyelője autójába ült és távozott, csak Vadimov és Cheng Xin maradtak ott.

– Ne nézzük meg a csillagát? – kérdezte a férfi.

Cheng Xin négy nappal azelőtt kapta meg a DX3906 tulajdonjogát igazoló papírokat. Teljességgel meglepődött, és szédítő öröm töltötte el. Egy teljes napig ismételte magában, hogy *valaki adott nekem egy csillagot, valaki adott nekem egy csillagot, valaki adott nekem egy csillagot.*

Mikor elment Wade igazgatóhoz, hogy jelentést tegyen neki, annyira sugárzott róla a boldogság, hogy Wade megkérdezte, mi baja van. Cheng Xin megmutatta neki az okiratot.

– Haszontalan papírdarab – mondta a férfi, mikor visszaadta neki. – Ha van egy kis esze, akkor enged az árból és azonnal el is adja. Máskülönben semmire nem megy vele.

Cheng Xint azonban nem zavarta a férfi cinizmusa – előre tudta, mit fog mondani. Nagyon keveset tudott Wade-ről azon kívül, hol dolgozott eddig: a CIA-nél szolgált, majd a

Nemzetbiztonsági Hivatal helyettes titkára lett, végül idekerült. Magánéletéről semmit nem tudott meg azon kívül, hogy van egy anyja és az anyjának van egy kiscicája. Senki más sem tudott róla semmit. Még azt sem tudta, hol lakik a férfi – olyan volt, mint egy gép, amikor épp nem dolgozott, kikapcsolva állhatott egy ismeretlen helyen.

Nem bírta ki, hogy ne említse a csillagot Vadimovnak is, aki lelkesen gratulált neki.

– Minden lány magát irigyli a világon – jelentette ki –, az élő nők és a halott hercegnők is. Maga kell hogy legyen az első nő az emberiség történelmében, akinek csillagot ajándékoztak. – Létezik-e nagyobb boldogság egy nő számára, mint hogy csillagot kap valakitől, aki szereti?

– De ki lehet az? – suttogta Cheng Xin.

– Nem lehet nehéz rájönni. Az biztos, hogy gazdag. Elvégre most költött pár milliót egy jelképes ajándéokra.

Cheng Xin a fejét rázta. Jó pár csodálója és udvarlója akadt, de *ennyire* egyikük sem volt vagyonos.

– Ugyanakkor kulturált lélek is. Kitűnik a tömegből. – Vadimov felsóhajtott. – És épp olyan romantikus gesztussal állt elő, amit kibaszott nevetségesnek tartanék, ha könyvben olvasom vagy filmen látom.

Cheng Xin is felsóhajtott. A sokkal fiatalabb Xinnek voltak olyan rózsaszín ábrándjai, amiket a jelenlegi kigúnyolna. Ez az igazi csillag azonban, ami a semmiből jelent meg, messze felülmúlta az egykori romantikus álmokat.

Biztos volt benne, hogy nem ismer olyan férfit, aki ilyesmit tenne.

Talán egy titkos csodálója volt, aki hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, hatalmas vagyonának egy részét erre az apró szeszélyre költi, hogy kielégítse azon vágyát, amit Cheng Xin sosem fog megérteni. Így is hálás volt azonban érte.

Aznap éjjel Cheng Xin felmászott a One World Trade Center tetejére, hogy láthassa végre a csillagát. Alaposan átnézte az okiratot kísérő anyagokat, melyekben elmagyarázták, hogyan találja meg. New York fölött azonban ködös volt az ég. Másnap és az azt követő napon szintén. A felhők hatalmas, incselkedő kezeket formáltak, melyek eltakarták az ajándékát és nem voltak hajlandóak előadni. Xin azonban nem érzett csalódottságot; tudta, hogy olyan ajándékot kapott, amit nem vehetnek el tőle. A DX3906 ebben az univerzumban volt, és túlélhette még akár a Földet és a Napot is. Egy nap majd látni fogja.

Aznap este a lakása erkélyén állt, felnézett az égre, és elképzelte a csillagát. Odalentről a város fényei halovány sárga ragyogással vonták be az eget beborító felhőket, Xin azonban úgy képzelte, csillaga rózsás fényt vet a felhőkre.

Álmában elrepült a csillag felszíne fölött. Rózsás árnyalatú gömbnek látta, és perzselő lángok helyett hűs tavaszi szellőt érzett. Odalent egy óceán tiszta vizét látta, melyen át látni lehetett a ringatózó, rózsaszín algafelhőket...

Mikor felébredt, nevetett magán. Űrkutatási szakértőként még álmában sem feledhette el, hogy a DX3906-nak nincsenek bolygói.

Négy nappal azután, hogy megkapta a csillagot, Cheng Xin és a PSH pár másik alkalmazottja Cape Canaveralra repült, hogy részt vegyen az első rakéták kilövési ceremóniáján. Ahhoz, hogy a rakéták Föld körüli pályára álljanak, ki kellett használniuk a

bolygó forgását, ezért az interkontinentális ballisztikus rakétákat ideszállították eredeti állomáshelyükről.

A nyomok, melyeket a rakéták hagytak maguk mögött, lassan eltűntek a tiszta égbolton. Cheng Xin és Vadimov megtekintették az útmutatót, amelyet a lány a csillag megtalálásához kapott. Mindkettejüknek voltak némi csillagászati ismereteik, és hamarosan már a csillag irányába kémleltek, de egyikük sem tudta kivenni.

Vadimov két, a hadsereg által kiutalt távcsövet vett elő. Segítségükkel könnyedén megtalálták a DX3906-ot, és utána már távcső nélkül is képesek voltak rá. Cheng Xin a halvány, vörös pontra bámult, ami szinte hipnotizálta; próbálta felfogni az elképzelhetetlen távolságot önmaga és a csillag között, próbálta úgy átfogalmazni ezt a távolságot, hogy az emberi agy is megértse.

– Ha betenném az agyamat a Lépcső-program szondájába, és kilőném a csillag felé, harmincezer évbe telne, amire odaér.

Cheng Xin nem kapott választ. Mikor megfordult, látta, hogy Vadimov már nem a csillagot nézi, hanem az autónak dőlve mered maga elé. Az arca zaklatottságot sejtetett.

– Mi a baj?

Vadimov kis ideig hallgatott.

– Menekülök a kötelességem elől.

– Miről beszél?

– Én vagyok a legjobb jelölt a Lépcső-programra.

A pillanatnyi sokk után Cheng Xin ráébredt, hogy Vadimov igazat beszél. A férfi komoly háttérrel rendelkezett úrutazás, diplomácia és hírszerzés terén, kitartó volt és megfontolt... Még

ha a szóba jöhető személyek körét bővítenék az egészségesekkel is, akkor is ő lenne a legjobb választás.

– De maga egészséges!

– Igaz. De akkor is menekülök a kötelességem elől.

– Nyomást gyakoroltak önre? – Cheng Xinnek Wade jutott az eszébe.

– Nem, de akkor is tudom, mit kell tennem, csak épp nem tettem meg. Három éve vagyok házas, nemrég ünnepeltük a lányom egyéves születésnapját. Nem félek a haláltól, de ők sokat jelentenek nekem. Nem akarom, hogy lássák, hogy egy holttestnél is rosszabbá válok.

– *Nem kell* megtennie. Sem a PSH, sem a kormánya nem utasította erre, és nem is tehetik!

– Igen, de akkor is el akartam mondani... akkor is én vagyok a legjobb jelölt.

– Mihail, az emberiség nem csupán elvont fogalom. Ahhoz, hogy szeretni tudja az emberiséget, először az egyes embereket kell szeretnie, úgy, hogy teljesíti kötelességét azok iránt, akiket szeret. Abszurd lenne, ha hibáztatná magát ezért.

– Köszönöm, Xin. Megérdemli az ajándékát. – Vadimov felnézett Cheng Xin csillagára. – Én is szívesen adnék a feleségemnek és a lányomnak egy csillagot.

Az égen ragyogó fénypont jelent meg, majd újabb. Fényük árnyékot vetett a földön. Épp a nukleáris meghajtást tesztelték az űrben.

Teljes gőzzel zajlott a Lépcső-program alanya kiválasztásának folyamata, ez azonban közvetlenül kevés nyomást gyakorolt

Cheng Xinre. Felkérték, hogy végezzen el pár alapvető feladatot, például ellenőrizze a jelöltek tudását az úrkutatás terén, ami az alapvető követelmények közé tartozott. Mivel a jelöltek köre a gyógyíthatatlan betegekre korlátozódott, szinte lehetetlennek tűnt olyasvalakit találni, aki rendelkezik a szükséges szakértelemmel. A PSH minden rendelkezésére álló csatornán át fokozta a törekvéseit, hogy még több jelöltet találjon.

Egy régi egyetemi csoporttársa látogatóba jött Cheng Xinhez New Yorkba. A beszélgetés arra terelődött, hogy mi történt a többi csoporttársukkal, és a barátja megemlítette Yun Tianminget. Cheng Xin már hallotta Hu Wentől, hogy Tianming a tüdőrák végső stádiumában jár, és nem sok ideje van hátra. Azonnal elment Yu helyettes igazgatóhoz, hogy javasolja Tianminget jelöltnek.

Cheng Xin egész hátralévő életében emlékezni fog erre a pillanatra. Minden egyes alkalommal, amikor eszébe jutott, be kellett vallania magának, hogy magára Tianmingre nem nagyon gondolt.

Mivel üzleti ügyben vissza kellett térnie Kínába, és ráadásul a csoporttársa volt Tianmingnek, Yu helyettes igazgató őt kérte meg, hogy képviselje a PSH-t és beszélje meg vele a dolgot. A lány beleegyezett. Még mindig nem gondolt túl sokat az ügyre.

Miután végighallgatta Cheng Xin történetét, Tianming lassan felült az ágyon. A lány megkérte, hogy feküdjön vissza, ő azonban azt mondta, kis ideig egyedül akar lenni.

Cheng Xin halkán becsukta maga mögött az ajtót. Tianmingből pedig kitört a hisztérikus nevetés.

Mekkora kibaszott nagy idióta voltam! Azt hittem, hogy mivel szerelemből nekiadtam egy csillagot, ő majd viszonzni fogja a szerelmemet? Azt hittem, hogy azért repülte át a Csendes-óceánt, hogy angyali könnyeivel megmentsen? Miféle tündérmesét hitettem el magammal?

Nem, Cheng Xin azért jött, hogy arra kérje: haljon meg.

Újabb, logikus következtetés jutott eszébe, és ettől még jobban rátört a nevetés, míg már levegőt is alig kapott. Az időzítésből ítélve Cheng Xinnek fogalma sem volt, hogy ő már az eutanázia mellett döntött. Más szavakkal élve, ha Tianming nem választotta volna magától is ezt az utat, ő megpróbálta volna rávenni, hogy ezt válassza. Talán még csábítással, nyomásgyakorlással is próbálna hatni rá, amíg bele nem egyezik.

Az *eutanázia* szó „jó halált” jelent, abban a sorsban azonban, amit Cheng Xin szánt neki, semmi jó nem volt.

A nővére azért akarta a halálát, mert azt gondolta, csak pazarolják rá a pénzt – ezt Tianming még meg is tudta érteni, és hitt abban, hogy a nővére őszintén azt szeretné, ha békében halna meg. Cheng Xin ezzel szemben azt akarta, hogy az örökkévalóságig szenvedjen. Tianming rettegett a világűrtől. Mint mindenki, aki űrkutatóval kereste a kenyerét, ő is jobban értette a világűr baljós természetét, mint az átlagember. A pokol nem a Földön volt, hanem a mennyekben.

Cheng Xin azt akarta, hogy Tianming egy része, az, amelyben a lelke rejlik, örökké odakint vándoroljon abban a fagyott, végtelen, sötét mélységben.

Tulajdonképpen még ez lenne a legjobb, ami történhet.

Ha a trisolarisiak valóban foglyul ejtik az agyát, ahogy Cheng

Xin akarta, akkor kezdődne csak az igazi rémálom. Az idegenek, akikben semmi közös nincs az emberiséggel, szenzorokat kapcsolnának az agyához, és érzékszervi kísérleteket kezdenének végezni rajta. Leginkább természetesen a fájdalomérzet érdekelné őket, így egymás után megtapasztalná az éhséget, a szomjúságot, a korbácsolást, az égést, a fulladást, az elektrosokkot, a középkori kínzási módszereket, azt, amikor ezer apró darabra vágják...

Ezután átkutatnák az emlékezetét, hogy megtudják, a szenvedés mely fajtájától retteg a legjobban. Felfedeznék azt a kínzási módszert, amelyről egy történelemkönyvben olvasott egyszer: az áldozatot először addig korbácsolták, ameddig ujjnyi bőre sem maradt épen, aztán szoroson bekötözték, és miután elállt a vérzés, letépték a kötszert, hogy az összes seb egyszerre szakadjon fel újra... Aztán olyan jeleket küldenének az agyába, amik ennek a kínzásnak az érzetét keltik benne. A történelemkönyvben az áldozat nem sokáig maradt életben ezután, az agya azonban nem tudna meghalni. A legtöbb, ami megtörténhet vele, az, hogy a soktól eszméletét veszti. A trisolarisiak szemében ez olyan lesz, mint amikor egy számítógépet zárolnak. Egyszerűen újraindítanák az agyát, hogy újabb kísérletet végezzenek vele, melyet a kíváncsiság vagy pusztán a szórakozás iránti vágy motivál... Nem tudna elmenekülni. Kezek és test nélkül nem tudna öngyilkosságot elkövetni. Agya olyan lenne, mint egy elem, amelyet újra és újra feltöltenek fájdalommal.

Soha nem érne véget.

Tianming visított a nevetéstől.

Cheng Xin kinyitotta az ajtót.

– Tianming, mi a baj?

A férfi visszafojtotta nevetését és mozdulatlaná dermedt, akár egy holttest.

– Tianming, az ENSZ–PVT Stratégiai Hírszerző Ügynöksége nevében kérdezem: hajlandó vagy-e vállalni a felelősséget mint az emberi faj tagja, és elfogadod-e ezt a küldetést? A dolog teljes mértékben önkéntes. Nyugodtan nemet mondhatsz.

Tianming a lány arcát nézte, komoly, de buzgalommal telt kifejezését. Cheng Xin az emberiségért, a Földért harcol... De mi zavarja ebben a jelenetben, ami körülveszi? A lemenő nap fénye beáradt az ablakon, és vérfoltot festett a falra; odakinn a magányos tölgyfa ágai sírból kiemelkedő csontvázkaroknak tűntek...

Tianming szája sarkában megjelent egy mosoly árnya, egy szenvedő, melankolikus mosolyé. A mosoly lassan szétterjedt az arcán.

– Persze hogy vállalom.

A KRÍZIS KORA, 5–7. ÉV: A LÉPCSŐ-PROGRAM

Mihail Vadimov meghalt. Mikor átkelt a Harlem-folyón, autója áttörte az Alexander Hamilton híd korlátját, és a vízbe zuhant. Több mint egy napba telt kiemelni az autót. A boncolás során kiderült, hogy Vadimov leukémiában szenvedett, a balesetet retinabevérzés okozta.

Cheng Xin meggyászolta Vadimovot, aki úgy törődött vele, mintha a bátyja lett volna, és segített neki hozzászokni az élethez egy idegen országban. Leginkább a nagylelkűsége hiányzott neki. Bár Cheng Xin intelligenciájára sokan felfigyeltek, és mintha túlragyogta volna Vadimovot – még ha elvileg Vadimov tanácsadója volt is –, ennek ellenére a férfi soha nem adta jelét féltékenységnek. Sőt bátorította, hogy egyre magasabb és magasabb szinteken mutassa ki briliáns gondolkodását.

A PSH-n belül kétféle reakciót lehetett megfigyelni Vadimov halálát követően. A technikai részleg nagy része, ahogy Cheng Xin is, gyászolta főnökét. A hírszerzéssel foglalkozók ezzel szemben sokkal jobban fájlalták azt, hogy Vadimov testét nem sikerült időben kiemelni, így agya használhatatlan lett.

Cheng Xin fejében lassanként megszületett a gyanú. Túl valószínűtlennek tűnt, hogy mindez véletlen legyen. Mikor a gondolat először felötlött benne, borzongás futott végig rajta: túl ijesztő, túl alantas volt ahhoz, hogy el bírja viselni.

Konzultált pár orvos szakértővel, és megtudta, hogy a leukémiát elő lehet idézni szándékosan is. Csak annyi kellett hozzá, hogy az áldozatot megfelelő mértékű sugárzásnak tegyék ki. Az időzítés és a dózis meghatározása nem volt könnyű: ha az áldozat túl keveset kap, akkor a betegség nem fejlődik ki időben, ha azonban túl sokat, akkor a sugárbetegség megöli. Időzítés szempontjából Vadimov betegségének előrehaladott stádiumából kiindulva, úgy tűnt, nagyjából akkor kezdtek az életére törni, amikor a PVT világszerte szorgalmazni kezdte az eutanáziatörvények meghozatalát. Ha gyilkos keze van a dologban, rendkívül ügyes lehetett az illető.

Cheng Xin titokban egy Geiger-számlálóval osont be Vadimov irodájába és lakásába, de semmi szokatlant nem talált. Rábukkant viszont a Vadimov családját ábrázoló képre, amelyet a férfi a párnája alatt tartott: a felesége egy nála tizenegy évvel fiatalabb balerina volt, a kislány pedig... Cheng Xin megtörölte a szemét.

Vadimov egyszer elmondta Cheng Xinnek, hogy babonából sosem tette ki a családja fényképeit az asztalára vagy az éjjeliszekrényére, mert úgy érezte, ezzel veszélybe sodorná őket. Inkább elrejtette a képeket, és csak akkor vette elő, amikor meg akarta nézni őket.

Valahányszor Vadimovra gondolt, Cheng Xinnek eszébe jutott Yun Tianming is. Tianminget és hat másik jelöltet egy titkos bázisra vitték a PSH igazgatósága közelében, hogy alávéssék őket a végső teszteknek, és kiválasszák, melyikük a legalkalmasabb. Amióta találkozott Tianminggel Kínában, Cheng Xin egyre nehezebbnek érezte a szívét, majd teljesen eluralkodott rajta a

depresszió.

Eszébe jutott legelső találkozásuk. Első egyetemi félévük legelején jártak, és sorban minden hallgató bemutatkozott, aki úrközlekedési mérnöknek tanult. Ő észrevette Tianminget, amint egyedül ül egy sarokban. Attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta, látta rajta azt is, mennyire sebezhető és mennyire magányos. Ismert már más fiúkat is, akik elszigeteltek és elhagyatottak voltak, de így még egyikükkel kapcsolatban sem érzett: mintha bepillantott volna a szívébe és láthatta volna a titkait.

Xin a magabiztos, optimista fiúkat szerette, azokat, akik olyanok voltak, mint a napfény, akikből vidámság sugárzott és ez felvidította a velük lévő lányokat is. Tianming pont az ellentéte volt mindennek, ugyanakkor Cheng Xin mindig is úgy érezte, gondoskodnia kell róla. Valahányszor találkoztak, mindig óvatos volt vele, félt attól, hogy megbántja, még ha akaratlanul is. Más fiúk sosem váltották ki belőle ezt a védelmező ösztönt.

Mikor egy barátja eljött hozzá New Yorkba, és szóba került Tianming, Xin rájött, hogy bár már emlékezete egy távoli sarkába rejtette a fiút, alakja mégis meglepően élesen visszatért, amikor felidézte.

Egy éjjel újabb rémálmod látott. Megint a csillagánál járt, a vörös tengeri algák azonban feketévé váltak. A csillag ezután fekete lyukká omlott össze, fénytelen hiánnyá az univerzum szövetén. A fekete lyuk körül apró, ragyogó tárgy keringett, melyet foglyul ejtett a fekete lyuk gravitációs tere, és sosem lesz képes menekülni többé: egy lefagyasztott agy volt az.

Felriadt és New York fényeinek ragyogására nézett, ami

átszivárgott a függönyön. Most fogta fel, mit tett.

Bizonyos szemszögből nézve mindössze a PSH kérését továbbította, amire Tianming nemet is mondhatott volna. Xin azért javasolta őt, mert meg akarta védeni a Földet és civilizációját, Tianming élete pedig már majdnem véget ért – ha ő nem ér oda idejében, akkor a férfi halott lenne. Bizonyos értelemben megmentette az életét. Semmi olyat nem tett, amit szégyellnie kellene, semminek nem kellene a lelkiismeretére nehezednie. Ugyanakkor azt is megértette, hogy így tudja valaki eladni az anyját egy bordélyháznak.

Cheng Xin a hibernációra gondolt. A technológia elég elterjedt volt már ahhoz, hogy legyenek olyan emberek – nagyrészt gyógyíthatatlan betegek, akik a jövőben keresték a gyógymódot –, akik hosszú álomba merültek. Tianmingnek megvolt az esélye – társadalmi helyzetét elnézve anyagilag ugyan nehezen engedhetné meg magának a hibernációt, ő azonban segíthet neki. Ez is egy lehetőség volt, egy esély, amelyet elvett tőle.

Másnap meglátogatta Wade-et.

Wade szokása szerint az irodájában ült és meggyújtott szivarját bámulta. Cheng Xin nagyon ritkán látta olyan tevékenység közben, amit általában az igazgatói feladatokhoz kapcsolt: nem látta telefonálni, dokumentumokat olvasni vagy megbeszélésekre járni. Nem tudta, mikor kerített sort Wade az ilyesmikre, ha egyáltalán megtette. Mindig csak így látta, ahogy asztalánál ült és a gondolataiba mélyedt, mindig a gondolataiba mélyedt.

Cheng Xin elmondta neki, hogy alkalmatlannak tartja az ötös számú jelöltet, és szeretné visszavonni ajánlását. Kérte, hogy

vegyék le a férfit a szóba jöhető listájáról.

– Miért? Ő bizonyult a legalkalmasabbnak a tesztjeink szerint.

Wade megjegyzése megdöbbsentette Cheng Xint és jeges félelemmel töltötte el szívét. Az egyik első teszt során, amit elvégeztek, a jelölteket az általános érzéstelenítés egy speciális típusának vetették alá, melynek hatására minden testrészük és érzékszervük elvesztette érzékelési képességét, de a tudatuk éber maradt. A kísérlet során azt a helyzetet próbálták szimulálni, amelyben egy, a testtől függetlenül létező agy találja magát. A kísérlet vezetői ezután kiértékelték a tesztalany idegen körülményekhez való pszichológiai alkalmazkodóképességét. Természetesen mivel a teszt megalkotói semmit nem tudtak a trisolarisi flottán belül uralkodó állapotokról, a szimulációt csupa elképzelt körülménnyel alkották meg. A teszt összességében elég kemény volt.

– De csak az alapképzést végezte el – mondta Cheng Xin.

– Az biztos, hogy magának magasabb végzettsége van – bólintott Wade –, de ha a maga agyát használnánk ehhez a küldetéshez, az kétségkívül a legrosszabb agy lenne, amit választhattunk volna.

– Nagyon magányos típus. Senki mást nem láttam még, aki ennyire visszahúzódó lett volna. Semmiféle képességgel nem rendelkezik, ami segítené hozzászokni és alkalmazkodni a körülményeihez.

– Épp ez az ötös számú jelölt legjobb tulajdonsága! Maga az emberi társadalomról beszél. Aki jól érzi magát ebben a közegben, az ahhoz is hozzászokott, hogy támaszkodjon rá. Amint elszakítják az emberiség többi részétől és idegen

környezetben találja magát, nagy valószínűséggel végzetes idegösszeomlást kap. Maga tökéletes példája annak, amiről beszélek.

Cheng Xinnak el kellett ismernie, hogy Wade logikája kifogástalan. Ő minden bizonnyal összeomlana már a szimulációtól is.

Teljes bizonyossággal tudta, hogy nem lesz képes rávenni a PSH legfőbb igazgatóját, hogy mondjon le a Lépcső-program egyik jelöltjéről, de nem akarta feladni. Megacélozta magát. Bármit hajlandó lesz kimondani, ha ez kell ahhoz, hogy megmentse Tianminget.

– Soha semmihez nem kötődött életében. Nem érez felelősséget az emberiség iránt, ahogy szeretetet sem. – Mikor kimondta, Cheng Xin eltűnődött, nem lehet-e, hogy tényleg van ebben valami igaz.

– Valami márpedig van, amihez kötődik ezen a Földön.

Wade tekintete továbbra is a szivarra szegeződött, de Cheng Xin érezte, hogy figyelme most a szivar égő végéről óráterelődött, és átvitt rá valamennyit a láng hevéből. Megkönnyebbülésére Wade témát váltott.

– Az ötös számú jelölt egy további kitűnő tulajdonsága a kreativitás. Ez pótolja, ami a szakmai tudásából hiányzik. Tudta, hogy az egyik ötlete milliárdossá tette az egyik csoporttársukat?

Cheng Xin látta ugyan mindezt Tianming aktájában – tehát mégis ismert valakit, aki gazdag. Abban azonban egyetlen percig sem hitt, hogy Hu Wen ajándékozta neki a csillagot. Már az ötlet is nevetséges volt. Ha Hu Wen kedvelte volna őt, egy menő autót vagy gyémánt nyakláncot vett volna neki, nem csillagot.

– Azt hittem, nincs olyan a jelöltek között, aki akár csak megközelítené azt, ami az alkalmassághoz kell. Maga azonban megerősítette a hitemet az ötös számú jelöltben. Köszönöm.

Wade végre felnézett, és fagyos ragadozómosolyával Cheng Xin felé fordult. Mint korábban is, most is mintha élvezettel nézte volna a lány kétségbeesését és fájdalmát.

Cheng Xin azonban még nem veszítette el minden reményét.

Elment a Lépcső-program jelöltjeinek hűségesküvétele alkalmából rendezett ceremóniára. Az üregyezmény értelmében, melyet a krízis kitörése után módosítottak, minden olyan személynek, aki a Föld erőforrásait kívánta használni arra, hogy elhagyja a Naprendszert – akár a gazdaság fejlesztése céljából, akár kivándorlás, tudományos kutatás vagy egyéb célok miatt –, annak először hűségesküt kellett tennie az emberiségnek. Eddig mindenki úgy hitte, hogy amit ez a kikötés előír, arra csak a távoli jövőben fog sor kerülni.

A ceremóniára az ENSZ Közgyűlésének termében került sor. Ellentétben a Falképző-projektet bejelentő üléssel ez a mostani nyilvánosság előtt zártan zajlott. A Lépcső-program hét jelöltjén kívül csak Say főtitkár, a PVT soros elnöke és pár megfigyelő volt jelen – köztük Cheng Xin és a PSH-nak a Lépcső-programon dolgozó más tagjai –, és csak az első két sor telt meg velük.

A ceremónia nem tartott sokáig. Egymás után minden egyes jelölt felemelte kezét az ENSZ zászlaja felé, melyet Say főtitkár tartott, és elismételte az esküt, mely szerint „minden időnkben hűséges lesz az emberiséghez, és sosem hajt végre olyan tettet, amely ártana az emberiség jólétének”.

Yun Tianming előtt négy jelölt sorakozott: két amerikai, egy orosz és egy brit férfi. Mögötte még ketten álltak: még egy amerikai és még egy kínai. Minden jelölt betegesnek tűnt, ketten kerekesszékekben ültek, ugyanakkor mindannyian jókedvűnek látszottak – mint az olajlámpás, amely még egyszer hevesebben ég, mielőtt kialszik.

Cheng Xin Tianmingre nézett. Amióta legutoljára látta, a férfi soványabb és sápadtabb lett, de igen nyugodtnak tűnt. Nem nézett hátra, a lány felé.

Az első négy jelölt eskütétele minden gond nélkül lezajlott. Az egyik amerikai – egy ötvenes éveiben járó, hasnyálmirigyrákban szenvedő fizikus – küszködve talpra állt kerekesszékéből és egyedül kapaszkodott fel az emelvényre. A jelöltek szavai visszhangoztak az üres teremben, hangjuk törékeny volt, de elkötelezettséggel teli. Csak az okozott kisebb megakadást, amikor a brit férfi azt kérdezte, esküdhetne-e a Bibliára. Teljesítették a kérését.

Tianming következett. Cheng Xin, bár ateista volt, ebben a pillanatban azt kívánta, bár kikaphatná a férfi kezéből a Bibliát és imádkozhatna hozzá. *Tianming, kérlek, tedd le az esküt, kérlek! Tudom, hogy van benned felelősségtudat. Hűséges leszel az emberiséghez. Ahogy Wade is mondta, vannak itt dolgok, amelyektől nem lennél képes elszakadni...*

Nézte, ahogy Tianming fellép az emelvényre, nézte, ahogy odaáll Say főtitkár elé, aztán szorosan lehunyta a szemét.

Nem hallotta, hogy Tianming elismételné az esküt.

A férfi kivette az ENSZ kék zászlaját Say kezéből és könnyed mozdulattal ráborította a mellette lévő állványra.

– Nem fogom letenni az esküt. Idegennek érzem magam ebben a világban. Sosem tapasztaltam örömet vagy boldogságot, és túl sok szeretetet sem kaptam. Természetesen mindez betudható a hibáimnak...

Hangja nyugodt volt, mintha visszatekintene az életére. Cheng Xin, aki az emelvény előtt ült, reszketni kezdett, mintha ítéletre várna az apokalipszis napján.

– ...de nem fogom letenni ezt az esküt. Semmiféle felelősséget nem érzek az emberiség iránt.

– Akkor miért egyezett bele, hogy részt vesz a Lépcső-programban? – kérdezte Say. Hangja gyöngéd volt, ahogy a tekintete is, mellyel Tianminget nézte.

– Látni akarok egy másik világot. Az, hogy hű maradok-e az emberiséghez, attól függ, milyen civilizációval találkozom a trisolarisiak között.

Say bólintott.

– Az eskütétel teljes mértékben önkéntes. Mehet. Kérem a következő jelöltet!

Cheng Xin úgy reszketett, mintha jégverembe esett volna. Alsó ajkába harapott, és kényszerítette magát, hogy ne sírjon.

Tianming átment a végső próbán.

Az első sorban ülő Wade hátrafordult, hogy Xinre nézzen. Élvezte, hogy még több kétségbeesés és fájdalom tanúja lehet. Szeme mintha beszélt volna Cheng Xinhez.

Most látja, milyen fából faragták.

De... mi van, ha igazat beszélt?

Ha még mi is elhittük, akkor az ellenség is el fogja hinni.

Wade ismét előrefordult, aztán eszébe jutott valami

létfontosságú, és visszafordult Cheng Xin felé.

Jó móka, nem igaz?

Tianming váratlan ellenkezése megváltoztatta a teremben uralkodó légkört. Az utolsó jelölt, egy negyvenhárom éves amerikai – egy Joyner nevű HIV-pozitív nő, aki mérnök volt a NASA-nál – szintén nem volt hajlandó letenni az esküt. Elmondta, hogy nem akart idejönni, de kényszerítve érezte magát, mert ha nem hajlandó rá, akkor a családja és a barátai megvetéssel fordulnak majd el tőle, és hagyják egyedül meghalni. Senki nem tudta, hogy igazat mond, vagy Tianming adott ötletet neki.

Másnap éjjel Joyner állapota váratlanul romlani kezdett. Egy fertőzésből tüdőgyulladás lett, amitől leállt a légzése, és még pirkadat előtt meghalt. Az orvosi részlegnek nem volt elég ideje, hogy kivegye és gyorsfagyasztásnak vesse alá az agyát, így használhatatlanná vált.

Tianminget választották, hogy végrehajtsa a Lépcső-program küldetését.

Elérkezett a pillanat. Cheng Xint értesítették, hogy Tianming állapotában váratlan rosszabbodás állt be, és azonnal el kell távolítaniuk az agyát. A műtétre a Westchesteri Gyógyászati Központban kerül sor.

Cheng Xin a kórház előtt állt és habozott. Nem mert belépni, de nem lett volna képes távozni sem. Nem tehetett mást, mint hogy itt állt és szenvedett. Wade, aki vele jött, egyedül indult előre, a kórház bejárata felé. Megállt, megfordult és kigyönyörködte magát a lány szenvedésének látványában, aztán elégedetten véghez vitte a végső csapást.

– Van még egy meglepetésem a maga számára. Ő adta a csillagot.

Cheng Xin megdermedt. Körülötte mintha minden átalakult volna. Eddig csak árnyakat látott, az élet valódi színei csak most tárták fel magukat. A rátörő érzelemhullámtól megbotlott, mintha eltűnt volna talpa alól a föld.

Berohant a kórházba és végigfutott a hosszú, kanyargós folyosókon, míg két biztonsági őr meg nem állította az idegsebészeti részleg előtt. Megpróbált kiszabadulni a szorításukból, de túl erősen tartották. Az igazolványa után tapogatózott, meglóbálta feléjük, majd folytatta őrült rohanását a műtő felé. A műtő előtt álló tömeg meglepetten nyitott utat neki. Cheng Xin berontott az ajtón, amely fölött vörös fény ragyogott.

Elkészt.

Egy csapat fehér köpenyes férfi és nő fordult felé. A testet már kivitték a helyiségből. Az orvosok között egy munkaasztalon körülbelül egy méter magas, hengeres, rozsdamentes acélból készült szigetelőtartály állt. Épp most zárták le, még nem oszlott szét a folyékony hélium fehér köde. A köd lassan lefelé gomolygott a tartály oldalán, szétterült a munkapadon, apró vízesések soraként folyt le a szélén, majd tócsába gyűlt a padlón, ahol végre eloszlott. A ködben a tartály túlvilági látványt nyújtott.

Cheng Xin a munkaasztalra vetette magát. Mozgásától a fehér ködfelhő szétfoszladozott, és a lányt hideg levegő vette körül, ami egy pillanattal később már szerte is oszlott. Úgy érezte, mintha egy pillanatra megérinthette volna, amit keresett, mielőtt kicsúszik a kezéből egy másik időbe, egy másik térbe, és örökre

elveszíti.

Leborult a folyékony héliummal teli tartály elé és zokogni kezdett. Bánata megtöltötte a műtőt, kiáradt a kórház épületéből, elárasztotta New York városát. A bánat tóvá, majd óceáná duzzadt a feje fölött, ő pedig az alján hevert és úgy érezte, mindjárt belefulladás.

Nem tudta, mennyi idő telt el, mígnem egy kéz nehezedett a vállára. Az is lehet, hogy a kéz már jó ideje ott volt, és talán a kéz tulajdonosa is jó ideje beszélt már.

– Van még remény. – Egy öregember hangja volt. – Van még remény.

Cheng Xint még mindig rázta a zokogás, alig kapott levegőt. Amit azonban ezután mondott ez a hang, az felkeltette a figyelmét.

– Gondolkodjon! Ha újra tudják éleszteni ezt az agyat, mi lenne az ideális tárolóeszköze?

A hang nem üres közhelyekkel vigasztalta, hanem konkrét ötlettel állt elő.

A lány felemelte fejét és a szemében ülő könnyeken át is felismerte a fehér hajú öregembert: a világ legjobb agysebésze volt, aki a Harvard orvosi egyetemén tanított. Ő volt a műtétet vezető sebész.

– Igen, az a test, amihez ez az agy eredetileg tartozott. Az agy minden sejtjében ott van a genetikai információ, ami a teste újraalkotásához szükséges. Klónozzák majd, beleültethetik az agyat, és így újra egész ember lesz.

Cheng Xin a rozsdamentes acéltartályra nézett. Arcán könnyek gördültek le, de nem törődött velük. Végül összeszedte magát, és

mindenkit megdöbbsentett.

– De mit fog enni?

Kirohant a mütöböl, éppolyan sebesen, ahogy berontott.

Másnap Cheng Xin visszament Wade irodájába, és egy borítékot tett az asztalára. A lány éppolyan sápadtnak tűnt, mint a gyógyíthatatlan betegek.

– Kérem, hogy ezeket a magvakat is helyezték el a Lépcső-kapszulában.

Wade kinyitotta a borítékot, és az asztalra öntötte tartalmát: több mint egy tucat kis tasakot. Érdeklődve vette sorra őket.

– Búza, kukorica, burgonya, ezek meg... néhány zöldség, ugye? Nahát, csilipaprika?

Cheng Xin bólintott.

– Az egyik kedvence.

Wade visszarakta a tasakokat a borítékba és visszatolta neki az asztalon.

– Nem.

– Miért? Mindössze tizennyolc grammot nyom az egész.

– Minden erőnkkel arra kell törekednünk, hogy még a tizennyolc grammnyi fölösleges súlyt is eltávolítsuk.

– Csak képzelje azt, hogy az agya tizennyolc grammal nehezebb!

– De *nem* nehezebb, ugye? Ha hozzáadjuk ezt a súlyt is, az lassítaná az úrjármű végső haladási sebességét, és több évvel későbbre halasztaná a találkozást a trisolarisi flottával. – Wade arcára újra kiült az a rideg, önelégült mosoly. – Egyébként is, ő már csak egy agy. Nincs szája, nincs gyomra. Mi értelme lenne?

Ne higgye el azt a tündérmesét a klónozásról. Beleteszik majd egy szép kis inkubátorba, és életben tartják.

Xin legszívesebben kitepte volna Wade kezéből a szivart, hogy az arcán nyomja el, de visszafogta magát.

– Megkerülöm magát, és a felettesei elé tárom a kérésemet.

– Nem fog sikerülni. Utána mihez kezd?

– Felmondok.

– Nem fogom engedni. Még hasznára van a PSH-nak.

Cheng Xin keserűen felnevetett.

– Nem akadályozhatja meg. Eddig sem maga volt az igazi főnököm.

– Semmi olyat nem fog tenni, amit nem engedek magának.

A nő sarkon fordult és kifelé indult.

– A Lépcső-programnak a jövőbe kell küldenie valakit, aki ismeri Yun Tianminget.

Cheng Xin megállt.

– Az illetőnek azonban a PSH munkatársának kell lennie, és az én irányításom alá kell tartoznia. Érdekli a dolog? Vagy inkább beadja most a felmondását?

Cheng Xin továbbindult kifelé, de már lassabb léptekkel. Végül másodjára is megállt. Wade újra megszólalt:

– Ezúttal jobb, ha biztos a döntésében.

– Beleegyezem, hogy a jövőbe küldjenek – mondta Xin, és nekitámaszkodott az ajtókeretnek, hogy el ne essen. Nem fordult vissza.

Cheng Xin csak egyetlenegyszer látta a Lépcső-program űrszondáját: amikor a sugárvitorla kinyílt a Föld körüli pályán. A

hatalmas, huszonöt négyzetkilométer területű vitorla egy pillanatra a Földre tükrözte a Nap fényét. Már Sanghajban volt, és látta, ahogy a fekete égbolton megjelenik egy lángoló, narancsvörös folt, majd fokozatosan elhalványul. Öt perccel később már el is tűnt, mint egy szem, ami a semmiből jelent meg, hogy lenézzen a Földre, majd szemhéja lassan lecsukódott. A szonda útja, az, ahogy felgyorsult és kifelé száguldott a Naprendszerből, szabad szemmel nem volt észlelhető.

Megnyugtatta a tudat, hogy Tianminget mégis csak elkísérték a magvak – bár nem azok, amelyeket ő választott, hanem olyanok, amiket az űrmezőgazdasági részleg válogatott nagy gonddal össze.

A hatalmas vitorla 9,3 kilogrammot nyomott. Négy, egyenként 500 méteres kábel rögzítette az űrkapszulához, aminek átmérője mindössze negyvenöt centiméter volt. A kapszulát egy réteg ablatív anyag borította, így a kilövési tömeg 850 gramm volt. A gyorsulási szakasz után a teljes tömeg 510 grammra csökken.

A gyorsulási szakasz a Földtől a Jupiter pályájáig tartott. Az út mentén összesen 1004 atombombát helyeztek el, melyek kétharmada fissziós, a többi fúziós bomba volt. Olyanok voltak, mint egy sor akna, melyek egymás után robbantak fel, ahogy a Lépcső-program űrjárművének elhaladása aktiválta őket. Az út mentén számos szondát is elhelyeztek, hogy nyomon kövessék a kapszula iránytartását és sebességét, valamint apró módosításokat hajtsanak végre a hátralévő bombák pozícióján. Szívdobbanásokként ragyogtak fel az egymást követő atomrobbanások, vakító fényként villantak fel a vitorla mögött az űrben, és a sugárzás vihara egyre csak hajtotta a pillekönnyű

terhet előre. Amire a jármű elérte a Jupiter pályáját, és a 997. atombomba is felrobbant, a megfigyelő szondák szerint sikerült elérni a fénysebesség egy százalékát.

Ekkor következett be a baleset. A sugárvitorláról visszatükröződő fény frekvenciaspektrumának elemzése kimutatta, hogy a vitorla csavarodni kezdett, talán azért, mert az egyik vontatókábel elszakadt. A 998. atombomba azonban felrobbant, mielőtt módosítani lehetett volna a helyzetén, és így a jármű letért az előírt útvonalról. A vitorla továbbcsavarodott, a jármű radarjele rohamosan halványult, végül eltűnt a megfigyelőrendszerből. Útvonalának precíz paraméterei nélkül soha többé nem fogják megtalálni.

Ahogy telik az idő, az űrjármű röppályája egyre jobban és jobban eltér majd az előre jelzettől, és egyre csökken a reménye annak, hogy a trisolarisi flotta elfogja majd. Utolsó becsült iránya alapján hatezer év múlva fog elhaladni egy másik csillag mellett, és ötmillió év múlva hagyja el a Tejutat.

De a Lépcső-program legalább egy félsikert magáénak tudhatott: először sikerült ember alkotta objektumot kvázi-relativisztikus sebességre felgyorsítani.

Többé már nem volt ok arra, hogy Cheng Xint a jövőbe küldjék, a PSH azonban így is megkérte, hogy vesse alá magát a hibernációnak. Innentől az volt a küldetése, hogy a Lépcső-program összekötőjeként működjön a jövőben. Ha azt akarják, hogy ez az úttörő tett kétszáz év múlva bármi hasznára legyen az emberiség űrutazásra tett törekvéseinek, akkor valakinek, aki érti minden részletét, ott kell lennie, hogy elmagyarázza a holt adatokat és szóra bírja a néma dokumentumokat. Természetesen

lehet az is, hogy Cheng Xin jövőbe küldésének oka a hiúság volt: annak vágya, hogy a Lépcső-programra emlékezzen a jövő is. A korszak más, hatalmas mérnöki projektjei is hasonló erőfeszítéseket tettek, hogy összekötőket küldjenek a jövőbe, hasonló okokból.

Ha már a jövő ítélkezni akar küzdelmeink fölött, most legalább eljött a lehetőség arra, hogy odaküldjünk valakit, aki tisztázza mindazon félreértéseket, amelyeket az idő múlása okozott.

Ahogy Cheng Xin tudata lassan kialudt a hidegben, a lány egyetlen vigasztaló gondolatba kapaszkodott: ahogy Tianming, úgy most már ő is a végtelen mélység felé sodródik.

II. RÉSZ

AZ ELRETTENTÉS KORA, 12. ÉV: A BRONZKOR

A *Bronzkor* fedélzetéről most már szabad szemmel is látszott a Föld. Ahogy a hajó lassulni kezdett, azok, akik épp nem voltak szolgálatban, a hajótatban lévő nyitott térbe mentek, és a széles hajóablakokon át a Földet figyelték.

Ebből a távolságból a Föld még mindig csak egy csillagnak tűnt, de már látni lehetett ragyogásában a halványkéket. Megkezdődött a végső lassulási szakasz, és ahogy beindult a csillaghajtómű, az emberek, akik eddig zéró gravitációban lebegtek, lassan az ablakok felé sodródtak, ahogy az ősszel lehulló falevelek, végül leereszkedtek a széles üvegtáblákra. A lassítás keltette mesterséges gravitáció egyre fokozódott, míg el nem érte az 1 G-t. Most az ablakok alkották a padlót, és a rajtuk fekvő emberek olyannak érezték a súlyt, mint az előttük lévő Földanya ölelését. A helyiség megtelt izgatott morajlással.

- Itthon vagyunk!
- El tudod hinni?
- Végre újra láthatom a gyerekeimet!
- Végre lehet gyerekünk!

Mikor a *Bronzkor* elhagyta a Naprendszert, a törvény úgy rendelkezett, hogy a hajón csak akkor születhet újabb ember, ha valaki meghalt.

- A barátnőm azt mondta, várni fog rám.

– Már ha neked még ő kell. Most már az emberiség hőse vagy, repülnek majd rád a csajok!

– Ezer éve nem láttam repülni még madarakat se!

– Hát nem olyan, mintha minden csak álom lett volna, amin átmentünk?

– Most is olyan, mintha álmodnék.

– Rettegek a világúrtól.

– Én is. Amint visszaértünk, nyugdíjba vonulok. Veszek egy farmot, életem hátralévő részében szilárd föld lesz a talpam alatt.

Tizennégy év telt el a Föld egyesített flottájának teljes pusztulása óta. A túlélők, miután külön-külön gyilkos csatákba bonyolódtak egymással a sötétségben, minden kommunikációt megszakítottak az anyabolygóval. A *Bronzkor* azonban még másfél éven át továbbra is fogta a sugárzást a Föld felől – ezek nagy része felszíni kommunikáció volt ugyan, de voltak köztük az űrbe sugárzott üzenetek is.

A krízis korának 208. évében, november elején azonban a Föld felől érkező rádióüzenetek egyszer csak megszűntek. Minden frekvencia elhallgatott, mintha a Föld egy lámpa lett volna, amit hirtelen lekapcsoltak.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: NÜKTOHÜLOFÓBIA

Mikor az emberiség végre rájött, hogy az univerzum sötét erdő, amelyben mindenki vadászik mindenkire, a gyermek, aki egykor mások után kiáltott a lobogó tábortűz mellett, eloltotta a tüzet, és ott reszketett a sötétben. Még egy szikra is megrémítette.

Az első pár napban még a mobiltelefonok használatát is tiltották, és minden antennát kikötöttek. Ez a lépés, amelytől korábban ellepte volna az utcákat a lázongó tömeg, most a népeesség széles körű támogatását élvezte.

Aztán fokozatosan visszatért az észszerű gondolkodás, ahogy a mobilhálózatok is helyreálltak, az elektromágneses sugárzással kapcsolatban azonban szigorú korlátozások léptek életbe. Minden rádióközvetítésnek minimális határfokkal volt csak szabad üzemelnie, és aki megszegte az előírást, azt kockáztatta, hogy emberiség elleni bűncselekményért áll bíróság elé.

A legtöbb ember minden bizonnyal felfogta, hogy a korlátozás túlzó és értelmetlen. A Föld az analóg jelek korában bocsátotta ki a legtöbb elektromágneses jelet az űrbe, amikor a tévé- és rádiótornyok nagy teljesítménnyel üzemeltek. Mikor azonban a digitális kommunikáció átvette az uralmat, a legtöbb információt már drótokon és optikai kábeleken közvetítették, és még a digitális jelek rádión történő átvitele is sokkal kisebb energiát igényelt, mint az analóg jeleké. A Föld felől az űrbe kiáradó

elektromágneses jelek mennyisége olyan mértékben csökkent, hogy a krízis előtt egyes kutatók már attól kezdtek félni, hogy a barátságos idegenek nehezen fogják felfedezni a Földet.

Az elektromágneses hullám emellett a legprimitívebb, energetikailag legkevésbé hatékony módja annak, hogy információt juttassunk el az űrbe. A rádióhullámok az űr végtelenségében egyre gyengültek, minőségük romlott; a Földről érkező legtöbb elektromágneses jelet két fényévnyinél nagyobb távolságban már nem lehetett fogni. A csillagok közt élő hallgatók csak olyasmit tudtak volna érzékelni, mint Ye Wenjie üzenete, amely a Nap energiáját használta antennának.

Ahogy az emberiség technológiája egyre fejlettebb lett, két, sokkal hatékonyabb sugárzási módszer is elérhetővé vált: a neutrínó- és a gravitációs hullámok. Utóbbi volt az elrettentés fő eszköze, melyet az emberiség később a Trisolaris ellen alkalmazott.

A sötét erdő elmélete óriási hatást gyakorolt az emberi civilizációra. A gyermekben, aki a tábortűz hamvai mellett ült, az optimizmust felváltotta az elszigeteltség és a paranoia érzése – magányos lélek lett az univerzumban.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 12. ÉV: A BRONZKOR

A *Bronzkor* fedélzetén a legtöbben azzal magyarázták a Föld felől érkező jelek elhallgatását, hogy a Trisolaris teljes egészében meghódította a Naprendszert. A *Bronzkor* felgyorsított és elindult egy huszonhat fényévvvel távolabbi, Föld-szerű bolygókkal rendelkező csillag felé.

Tíz nappal később azonban a *Bronzkor* rádióüzenetet kapott a Flottaparancsnokságtól. Az üzenetet egyszerre küldték el a *Bronzkor*-nak és a *Kék úr*-nek, amely a Naprendszer túlsó végén járt. Az üzenet röviden beszámolt arról, mi zajlik a Földön, és értesítette őket a trisolarisiak ellen megalkotott elrettentő rendszer sikeres megalkotásáról. A két hajó parancsot kapott rá, hogy azonnal térjen vissza a Földre. Azt is közölték, hogy a Föld hatalmas kockázatot vállalt azzal, hogy kiküldte ezt az üzenetet az elveszett hajóknak, és nem fogja megismételni.

A *Bronzkor* először nem bízott az üzenet eredetiségében – nem lehet, hogy csapda, melyet azok állítottak, akik meghódították a Naprendszert? A hadihajó azonban abbahagyta a gyorsulást, és többször is kérte a Földet, hogy erősítse meg az üzenetet. Nem érkezett válasz, a Föld teljes rádiócsendbe burkolózott.

Épp mikor a *Bronzkor* újra gyorsulni kezdett volna, hogy eltávolodjon otthonától, megtörtént az elképzelhetetlen: egy sophon terült ki a hajón alacsony dimenziókban, és hozott létre

kvantum-kommunikációs csatornát a Földdel. A legénység végre megerősítést kapott a történelekről.

A legénység megtudta, hogy mint a Föld Egyesült Űrflottáját ért tömegmészárlás egyedüli túlélőit, hősként tiszteli őket az emberiség. Az egész világ lélegzet-visszafojtva várta visszatértüket. A Flottaparancsnokság a legénység minden tagját a legmagasabb katonai kitüntetéssel tüntette ki.

A *Bronzkor* megkezdte útját hazafelé. Már kint járt a világűrben, a Földtől körülbelül 2300 csillagászati egységre, messze túl a Kuiper-övön, de még nem közelítette meg az Oort-felhőt. Mivel közel maximális sebességen haladt, a fúziós üzemanyag nagy részét elfogyasztotta a lassítás. Föld felé vezető útjának hátralévő részét alacsony haladási sebességgel kellett végrehajtania, így tizenegy évbe telt.

Előttük kis fehér pont jelent meg, ami egyre növekedett. A *Gravitáció* volt az, a hadihajó, amelyet eléjük küldtek, hogy köszöntse a *Bronzkor*-t.

A *Gravitáció* volt az első csillagközi osztályú űrhajó, amelyet az itélelnapi csata után építettek. A modern űrhajókat már nem egy előre rögzített terv alapján építették, hanem több modulból rakták őket össze, amelyeket különféle konfigurációban lehetett összeszerelni. A *Gravitáció* azonban kivételt képezett ez alól: a hajó fehér hengerre emlékeztető külseje olyan szabályos volt, hogy szinte már nem tűnt valódinak – olyan volt, mint egy alapforma, amit egy matematikai modellezőszoftver ejtett az űrbe, és ami inkább volt plátói ideál, mint valóság.

Ha a *Bronzkor* legénysége látott volna már gravitációhullám-antennákat a Földön, a *Gravitáció*-ban felismerték volna azok

majdnem tökéletes másolatát. A *Gravitáció* egész törzse egy hatalmas gravitációshullám-antenna volt – ahogy a földfelszínen lévő testvérei, úgy a hajó is képes volt gravitációs hullámok segítségével üzeneteket küldeni az univerzum bármely sarkába, akár egy pillanat alatt. Ezek a Földről és az űrből eredő gravitációs hullámok alkották a Föld sötéteredő-elrettentő rendszerét a Trisolarisszal szemben.

Újabb nap utazás után a *Bronzkor* a *Gravitáció* kíséretében geoszinkron pályára lépett, és lassan beúszott a Föld körüli pályán keringő űrkikötőbe. A *Bronzkor* legénysége látta, hogy sűrű tömeg lepi el az űrkikötő lakható részének széles sávját, mintha az olimpia nyitóünnepségén vagy a mekkai zarándoklaton lettek volna. A hadihajó a tömegeből feléjük dobált virágcsokrok színes viharán kelt át, a legénység tagjai pedig szeretteiket kutatták a tömegben. Odakint mintha mindenkinek örömkönnyek ültek volna a szemében.

A *Bronzkor* törzsén egy utolsó remegés futott végig, és a hajó teljesen megállt. A kapitány helyzetjelentést küldött a Flottaparancsnokságnak, és kijelentette, hogy szeretne egy minimális létszámú legénységet hátrahagyni a hajón. A Flottaparancsnokság azt felelte, hogy jelenleg az a legfontosabb, hogy a legénység minden tagja minél hamarabb találkozhasson szeretteivel, és semmi szükség arra, hogy bárkit is a hajón hagyjanak. A flotta egy másik kapitánya egy kisebb csapat kíséretében felszállt a hajóra. Könnyes öleléssel köszöntöttek minden szembejövőt.

Egyenruhájukból nem volt világos, a három űrflotta közül melyikből érkezett a csapat, de hamar elmagyarázták a hajón

lévőknek, hogy az új Naprendszer-flotta a Föld egyetlen, egységes flottája, és akik részt vettek az ítéletnap csatában – beleértve a *Bronzkor*-on szolgálókat is –, mind kulcsfontosságú szerepet kapnak az új flottában.

– Még a mi életünkben le fogjuk győzni a Trisolarist, és megnyitunk egy újabb naprendszert az emberi gyarmatosítás előtt! – jelentette ki a flotta kapitánya.

Valaki azt felelte, hogy ő már túl rémisztőnek találja a világűrt, és szívesebben maradna a Földön. A flotta kapitánya azt mondta, hogy ez teljességgel elfogadható. Az emberiség hősei szabadon választják meg életútjukat, ugyanakkor el tudja képzelni, hogy egy kis pihenés és kikapcsolódás után meggondolják magukat. Ő mindenesetre remélte, hogy a híres hadihajót újra látni fogja bevetés közben.

A *Bronzkor* legénysége elhagyta a hajót. Hosszú folyosón érték el az űrkikötő lakható részét. Tágas tér terült el körülöttük, és a hajóéval ellentétben itt friss, édes illata volt a levegőnek, mintha nemrég esett volna az eső. A háttérben ott forgott a Föld kék gömbje, míg a hatalmas teret betöltötték az üdvözlő tömeg örömteli kiáltásai.

A flotta kapitányának kérésére a *Bronzkor* kapitánya névsorolvasást tartott. A flotta kapitánya ragaszkodott a névsorolvasás megismétléséhez, hogy biztosak lehessenek benne, hogy a legénység minden egyes tagja leszállt, jelen van és számba vették.

Csend.

Bár körülöttük tovább táncolt és integetett az ünneplő tömeg, most már nem adtak ki hangot. A *Bronzkor*-ról leszálltak már

csak a flotta kapitányának a hangját hallották. A férfi arcán még mindig ott ült a kedves mosoly, de a hátborzongató csendben hangja éles volt, mint a kard pengéje.

– Ezennel értesítem önöket, hogy katonához méltatlan magatartásuk miatt eltávolították önöket a hadsereg kötelékéből, és önök többé nem tagjai a Naprendszer-flottának. A szégyenfolt azonban, amelyet a flottán ejtettek, eltörölhetetlen. Családjukat nem fogják látni többé, mert ők nem kívánják látni önöket. A szüleik szégyellik önöket, és legtöbbször rég elvált a házastársa. Bár gyermekeiket a társadalom nem diszkriminálta, az elmúlt évtizedben az önök szégyenteljes viselkedésének árnyékában nőttek fel. Megvetik önöket!

Ezennel átadom önöket a Nemzetközi Flotta igazságszolgáltatásának.

A flotta kapitánya csapatával együtt távozott. Az ünneplő tömeg ezzel egy időben hirtelen eltűnt, és csak sötétség maradt a helyükön. Pár elszórtan világító fény megvilágította a katonai rendőrség állig felfegyverzett tagjait, akik körülvették a *Bronzkor* legénységét; emelvényeken álltak a tágas tér szélein, és fegyvereiket a legénységre szegezték.

A legénység pár tagja körülnézett és látta, hogy a *Bronzkor* körül keringő virágcsokrok valódiak voltak, nem holografikus képek – most azonban a hajó olyan látványt nyújtott tőlük, mint egy gigantikus koporsó, ami arra várt, hogy eltemessék.

A legénység mágneses csizmáit tápláló áramforrást lekapcsolták, és a katonák szabadesésben szálltak felfelé, mintha lőgyakorlathoz használt próbabábuk sodródtak volna tehetetlenül.

Valahol egy rideg hang szólalt meg:

– A legénység minden fegyveres tagja köteles azonnal átadni a fegyverét. Ha nem hajlandóak együttműködni, nem garantálhatjuk a biztonságukat. Le vannak tartóztatva szándékos emberölésért és emberiség elleni bűntettekért.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 13. ÉV: A TÁRGYALÁS

A *Bronzkor*-ügyet a Naprendszer-flotta hadbírósága tárgyalta. Bár a Nemzetközi Flotta fő létesítményei a Mars pályája, az aszteroidaöv és a Jupiter pályája közelében helyezkedtek el, a nagy érdeklődés miatt, ami a Nemzetközi Föld részéről kísérte az ügyet, a per helyszínéül a flotta geoszinkron pályán keringő bázisát választották.

A számtalan megfigyelő kedvéért, akik a Földről érkeztek, hogy tanúi legyenek a tárgyalásnak, a bázist forgatni kezdték, hogy mesterséges gravitációt hozzanak létre. A tárgyalóterem hatalmas ablakain túl egymást követte a kék Föld, a ragyogó Nap és a csillagok ezüstös sziporkázása, az értékek harcának kozmikus metaforájaként. A tárgyalás egy hónapon át tartott ezen fények és árnyékok váltakozása alatt. Kivonatok következnek a tárgyalási jegyzőkönyvből.

Neil Scott, 45 éves, férfi, kapitány, a Bronzkor parancsnoka.

...

BÍRÓ: Térjünk vissza azokhoz az eseményekhez, amelyek ahhoz a döntéshez vezettek, hogy megtámadják a *Kvantum*-ot.

SCOTT: Akkor elismétlem: én hoztam meg a döntést a támadásról, és én adtam ki rá a parancsot. Nem beszéltem meg előre

egyetlen más tiszttel sem a *Bronzkor* legénységéből.

BÍRÓ: Következésképpen próbál minden felelősséget magára vállalni, ez azonban valójában nem számít bölcs döntésnek sem a maga részéről, sem azokéről, akiket védeni próbál.

ÜGYÉSZ: Már bebizonyosodott, hogy a támadás előtt a teljes legénységre kiterjedő szavazást tartottak.

SCOTT: Mint arról már beszámoltam, a legénység 1775 tagjából csak 59 támogatta a támadást. Nem a szavazás miatt döntöttem a támadásról, és nem arra alapoztam döntésemet.

BÍRÓ: Tudna mutatni egy listát azzal az 59 névvel?

SCOTT: A szavazás anonim módon zajlott a hajó belső hálózatán. Megtekintheti a hajónaplót és a csatanaplót is, ami megerősíti, amit mondtam.

ÜGYÉSZ: Megint hazudik. Rengeteg bizonyítékunk van rá, hogy a szavazás nem anonim módon zajlott. Emellett az eredménye sem hasonlított arra, amit itt leírt nekünk. Utólag meghamisította a feljegyzéseket.

BÍRÓ: Be kell mutatnia a szavazásról szóló valódi feljegyzést.

SCOTT: Nincs ilyenem. Az volt az eredménye, amit elmondtam.

BÍRÓ: Mr. Neil Scott, hadd emlékeztessem arra, hogy ha továbbra is akadályozza a bírósági vizsgálatot, azzal árt legénysége ártatlan tagjainak. Voltak, akik a támadás ellen szavaztak, de a nélkül a bizonyíték nélkül, amellyel egyedül ön szolgálhat, nem tudjuk felmenteni őket a vád alól, és a *Bronzkor* minden tisztjét és tiszthelyettesét, valamint a fedélzeten szolgáló minden személyt bűnösnek kell nyilvánítanunk.

SCOTT: Miről beszél? Maga igazi bíró? Ez itt igazi bíróság? Hol van az ártatlanság vélelme?

BÍRÓ: Az ártatlanság vélelme emberiség elleni bűncselekmények esetén nem áll fenn. A nemzetközi jognak ezt az alapelvét a krízis korának kezdetén állították fel, azzal a céllal, hogy az emberiség áruói ne menekülhessenek meg az igazságszolgáltatás elől.

SCOTT: Mi nem vagyunk az emberiség áruói! Hol voltak maguk, amikor a Földért harcoltunk?

ÜGYÉSZ: De, teljes mértékben áruók! Kétszáz évvel ezelőtt az FTM elárulta az emberiség érdekeit; önök ma a legalapvetőbb erkölcsi alapelveinket árulják el.

SCOTT: *(hallgat)*

BÍRÓ: Szeretném, ha tudatában lenne annak, milyen következményekkel jár, ha bizonyítékot hamisít. A tárgyalás kezdetekor minden vádlott nevében felolvasott egy közleményt, melyben kifejezte sajnálatát a *Kvantum* fedélzetén lévő 1847 férfi és nő halála fölött. Most itt az ideje, hogy bizonyítsa is, mennyire sajnálja.

SCOTT *(hosszú hallgatás után)*: Rendben. Elmondom a valódi eredményeket. A szavazás eredményét megtalálja a *Bronzkor* hajónaplójának egy titkosított bejegyzéséből.

ÜGYÉSZ: Azonnal megkezdjük a titkosított adatok megfejtését. Nagyjából meg tudná becsülni, hányan szavaztak a *Kvantum* megtámadása mellett?

SCOTT: 1670-en. Ez a legénység 94 százaléka.

BÍRÓ: Csendet! Csendet a tárgyalóteremben! Hadd emlékeztessen a hallgatóság tagjait, hogy a tárgyalás alatt csendben kell maradniuk!

SCOTT: De nem számított. Még ha 50 százaléknál kevesebben is

szavaztak volna igennel, akkor is támadtam volna. A végső döntés az enyém volt.

ÜGYÉSZ: Ügyes próbálkozás volt. De hadd emlékeztessen valamire: a *Bronzkor* nem olyan volt, mint az újabb hajók, például a Naprendszer túlsó végén lévő *Természetes szelekció*. Az ön hajója kezdetleges mesterséges intelligenciával rendelkezett. Beosztottjai aktív közreműködése nélkül ön egyedül nem lett volna képes végrehajtani a támadást.

Sebastian Schneider, 31 éves, férfi, parancsnokhelyettes, a célzórendszerek és támadási mintákért felelős személy a Bronzkor fedélzetén.

...

ÜGYÉSZ: A kapitányon kívül maga az egyetlen tiszt, aki rendszerszintű jogosultsággal rendelkezik egy támadás megakadályozásához vagy leállításához.

SCHNEIDER: Igen.

BÍRÓ: De nem tette meg.

SCHNEIDER: Nem.

BÍRÓ: Mi járt a fejében abban a pillanatban?

SCHNEIDER: Abban a pillanatban – nem a támadás pillanatában, hanem amikor felfogtam, hogy a *Bronzkor* nem tér többé haza, hogy mostantól a hajó lesz az egész világom – megváltoztam. Nem folyamatként zajlott le bennem, egyszerűen csak tetőtől talpig más ember lettem. Mintha a legendás mentális pecsét okozta volna.

BÍRÓ: Komolyan felmerült önben ez az eshetőség? Hogy a hajóját mentális pecséttel szerelték fel?

SCHNEIDER: Természetesen nem. Ez csak egy hasonlat volt. A világűr már önmagában is egyfajta mentális pecsét. Abban a pillanatban feladtam egyedi énemet. Létezésemnek csak úgy volt értelme, hogy a közösség fennmarad. Ennél jobban nem tudom elmagyarázni. Nem számítok rá, hogy meg fogja érteni. Bíró úr, még ha ott lenne is a *Bronzkor* fedélzetén, és elmenne a Naprendszerből húszezer csillagászati egységre vagy még messzebbre, akkor sem értené meg.

BÍRÓ: Miért?

SCHNEIDER: Mert tudná, hogy visszajöhet ide! A lelke itt maradna, a Földön. Csak ha hajója mögött az űr feneketlen mélységgé válna, csak ha a Napot, a Földet és minden mást elnyelné az üresség, akkor lenne esélye megérteni az átváltozást, amelyen akkor keresztülmentem.

Kaliforniában nőttem fel. 1967-ben, a régi naptár szerint, szülővárosom egyik gimnáziumi tanára, Ron Jones valami nagyon érdekeset csinált... kérem, ne szakítson félbe. Köszönöm.

Hogy segítsen a diákjainak megérteni a náciizmust és a totalitarizmust, megpróbált egy totalitárius társadalmat szimulálni a diákjaival. Öt napra volt csak szüksége, hogy sikerrel járjon, és az osztály apró fasiszta állammá vált. Minden egyes diák önként lemondott az egyéniségéről és a szabadságáról, eggyé vált a kollektívával, és vallásos buzgalommal igyekezett elérni a kollektíva célját. Végül a tanár kísérlete, ami ártalmatlan játéknak indult, majdnem irányíthatatlanná vált. A németek filmet forgattak Jones kísérletéről, maga Jones pedig könyvet írt róla, *A harmadik*

hullám címmel. Mikor ott, a *Bronzkor* fedélzetén megtudtuk, hogy arra ítéltünk, hogy az örökkévalóságig járjuk a világúrt, mi is totalitárius állammá váltunk. Tudja, mennyi időbe telt?

Öt percbe.

Igen. Öt perce zajlott a megbeszélés a teljes legénység részvételével, amikor ennek a totalitárius társadalomnak az alapvető értékei megkapták a legénység túlnyomó többségének a támogatását. Szóval hadd mondjak el önnek valamit: ha az emberek elvesznek az űrben, öt percbe telik elérni a totalitarianizmus állapotát.

Borisz Rovinszki, 36 éves, férfi, parancsnok, a Bronzkor főtisztje.

...

BÍRÓ: Maga vezette az első átszálló csapatot a *Kvantum* fedélzetére a támadás után?

ROVINSZKI: Igen.

BÍRÓ: Voltak túlélők?

ROVINSZKI: Nem voltak.

BÍRÓ: El tudná mondani, mit látott?

ROVINSZKI: A *Kvantum* fedélzetén tartózkodók halálát az infraszonikus hullámok okozták, amelyeket a hajó törzse keltett, amikor eltalálták a felrobbanó hidrogénbomba elektromágneses impulzusai. A testek jó állapotban voltak, külsérelmi nyomok nem látszottak rajtuk.

BÍRÓ: Mit csináltak a holttestekkel?

ROVINSZKI: Emlékművet építettünk nekik, ahogyan a *Kék űr* is.

BÍRÓ: Ezt úgy érti, hogy az emlékműben hagyták a holttesteket?

ROVINSZKI: Nem. Azt is kétlem, hogy a *Kék úr* legénysége által épített emlékműben voltak holttestek.

BÍRÓ: Nem válaszolt a kérdésekre. Azt kérdeztem, mit csináltak a holttestekkel.

ROVINSZKI: Feltöltöttük velük a *Bronzkor* ételraktárait.

BÍRÓ: Mindegyiküket az ételraktárba vitték?

ROVINSZKI: Mindegyiküket.

BÍRÓ: Ki döntött úgy, hogy étkezési célra használják fel a holttesteket?

ROVINSZKI: Én... tényleg nem emlékszem. Akkor teljesen természetes dolognak tűnt. Én feleltem a logisztikáért és az ellátásért a hajón, és én irányítottam a holttestek raktározását és elosztását.

BÍRÓ: Hogyan fogyasztották el a holttesteket?

ROVINSZKI: Semmi különösét nem csináltunk velük. A zöldségekkel együtt bekerültek a bio-újrahasznosító rendszerbe, aztán megfőzték őket.

BÍRÓ: Ki ette ezt az ételt?

ROVINSZKI: Mindenki. A *Bronzkor* fedélzetén mindenkinek a négy kábel egyikeben kellett ennie, és minden étel ugyanonnan jött.

BÍRÓ: Tudták, hogy mit esznek?

ROVINSZKI: Természetesen.

BÍRÓ: Hogyan reagáltak rá?

ROVINSZKI: Biztos vagyok benne, hogy voltak, akiket kényelmetlenül érintett, de senki nem tiltakozott. Emlékszem, egyszer a tiszti kábelben ettem, és hallottam, hogy az egyik tiszt azt mondja: „Köszönöm, Carol Joiner.”

BÍRÓ: Hogy értette ezt?

ROVINSZKI: Carol Joiner volt a *Kvantum* kommunikációs tisztje. Éppen őt ette.

BÍRÓ: És ezt honnan tudta?

ROVINSZKI: Mindannyiunkat elláttak egy nyomkövetésre és azonosításra szolgáló, rizsszem nagyságú kapszulával. A bal kar bőre alá ültették be. Néha nem lett eltávolítva a főzési folyamat során. Gondolom, a tiszt megtalálta a tányérján, és a kommunikátora segítségével leolvasta.

BÍRÓ: Csendet! Csendet a tárgyalóteremben! Kérem, vigyék ki azokat, akik elájultak! Mr. Rovinszki, felfogta, hogy a legalapvetőbb törvényt szegte meg, ami emberré tesz bennünket?

ROVINSZKI: Minket olyan erkölcsi szabályok kötöttek, amelyeket ön nem képes megérteni. Az ítéletnap csata során a *Bronzkor*-nak meg kellett haladnia a tervezett gyorsulási paramétereit. Az energiarendszerek túlterhelődtek, a létfenntartó rendszerek majdnem két órán át nem kaptak elég áramot, ami hatalmas károkat okozott az egész hajóban. A javításokat csak lassan lehetett végrehajtani. A hibernációs rendszerekben is kárt tett a leállítás, és már csak körülbelül ötszáz ember fért el bennük. Mivel több mint ezer embernek kellett ennie, ha nem szerzünk be további élelemforrásokat, a legénység fele éhen halt volna. Még ezek nélkül a korlátok nélkül is, ha figyelembe vettük, hogy ki tudja, milyen hosszú út áll előttünk, a lelkiismeretünkkel nem lett volna összeegyeztethető, ha ennyi értékes fehérjét csak úgy otthagytunk az űrben, és nem használjuk fel.

Nem próbálok védeni magam, sem bárki mást a *Bronzkor* fedélzetén. Most, hogy visszaálltam a Földhöz kötött emberek gondolkodásmódjára, nagyon nehezen mondom ki ezeket a szavakat. Nagyon nehezen.

Neil Scott kapitány végső vallomása:

Nincs túl sok mondanivalóm, csak figyelmeztetni szeretném önöket.

Az élet elért egy evolúciós mérföldkövet, amikor az óceánból kiért a szárazföldre, de az első halak, amelyek kimásztak a partra, már nem voltak többé halak.

Ugyanígy, amikor az emberek igazán kilépnek az űrbe, és megszabadulnak a Földtől, nem lesznek többé emberek. Így csak annyit mondanék mindannyiuknak: mikor az jár a fejükben, hogy elindulnak a mélyűrbe, és vissza se néznek, kérem, gondolják át! Sokkal nagyobb árat fizetnek érte, mint képzelnék.

Neil Scott kapitányt hat másik magas rangú tiszttel együtt végül életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték gyilkosságért és emberiség elleni bűncselekményekért. A legénység fennmaradó 1768 tagjából csak 138-at nyilvánítottak ártatlannak. A többiek húsztól háromszáz évig terjedő börtönbüntetést kaptak.

A Nemzetközi Flotta börtöne a Mars és a Jupiter pályája közti aszteroidaövben helyezkedett el. Így a raboknak nem adatott meg, hogy eljussanak a Földre. Bár a *Bronzkor* elérte a geoszinkron pályát, a rabokat arra ítélték, hogy hazafelé vezető,

háromszázötvenmilliárd kilométeres útjuk utolsó harmincezer kilométerét már ne tehessék meg.

Mikor a rabszállító hajó felgyorsult, utasai ismét ott lebegtek fel-le a hajótatban, mint a lehullott levelek, melyek sosem érhetnek el a fa gyökeréig. Nézték, ahogy az álmaikat kísértő kék gömb ismét összezsugorodik és ismét csak egy fénylő ponttá válik a sok csillag között.

Mielőtt elhagyták volna a flotta bázisát, Rovinszki egykori parancsnok, Schneider egykori parancsnokhelyettes és úgy tucatnyi másik tiszt őreik kíséretében még egyszer, utoljára visszatértek a *Bronzkor* fedélzetére, hogy segítsenek átadni a hajót új legénységének.

Több mint egy évtizeden át ez a hajó volt az egész világuk. Belsejét gondosan kidíszítették mezőket, erdőket és óceánokat ábrázoló hologramokkal, igazi kertekben kertészkedtek, halastavakat és szökőkutakat alakítottak ki, otthonukká változtatták a hajót. Most azonban mindez eltűnt, a hajón tartózkodásuk minden nyomát eltörölték. A *Bronzkor* ismét csak egy rideg csillagközi hadihajó volt.

Akivel a folyosóin találkoztak, mind hidegen nézett rájuk, vagy úgy tett, mintha észre sem venné őket. Mikor tisztelegtek, vigyáztak, hogy tekintetük ne tévedjen feléjük, hogy világos legyen a rabok számára: a tisztelegés csak az őket kísérő katonai rendőröknek szól.

Schneidert egy gömb alakú kabinba vitték, ahol három tiszt a hajó célzórendszerének technikai részleteit akarta megtárgyalni vele. A három tiszt úgy bánt vele, mint egy számítógéppel: érzelemmentes hangon tették fel kérdéseiket, majd várták a

válaszát. Az udvariasság minimális jelét sem mutatták, egyetlen fölösleges szót sem ejtettek ki a szájukon.

Alig egy óra múlva már végeztek is. Schneider párszor megérintette a lebegő irányítópanelt, mintha megszokásnak engedelmeskedve ablakokat zárna be rajta. Hirtelen erősen belerúgott a gömbkabin hajlított falába, és a helyiség túlsó végébe lökte magát. A falak ezzel egy időben megmozdultak, és a kabin két kisebb helyiségre vált szét. A három tiszt és a katonai rendőr az egyik felében rekedtek, Schneider pedig egyedül maradt a másikban.

Schneider előhívott egy lebegő ablakot. Ujjai olyan gyorsan mozogtak, hogy szinte elmosódtak. A kommunikációs rendszer irányítópanelja volt előtte, és most életre keltette a hajó nagy teljesítményű csillagközi kommunikációs antennáját.

Halk, pattanó hang hallatszott. A kabin falában apró lyuk jelent meg, és a helyiség megtelt fehér füsttel. A katonai rendőr fegyverének csöve átfurakodott a lyukon és Schneiderre szegeződött.

– Ez az utolsó figyelmeztetés! Azonnal hagyja abba, amit csinál, és nyissa ki az ajtót!

– *Kék úr*, itt a *Bronzkor*. – Schneider halkán beszélt. Tudta, hogy az, hogy üzenete milyen messzire jut el, nem függ a hangerőtől.

Egy lézersugár lőtte át Schneider mellkasát, párologó vére vörös gőzben tört elő. Schneider a saját véréből alakult vörös ködön át zihálta el utolsó szavait.

– Ne gyertek vissza! Ez már nem az otthonotok!

A *Kék úr* eddig is több habozással és gyanakvással reagált a Föld kérlelő üzeneteire, mint a *Bronzkor*; mindeddig csak fokozatosan lassultak, így mikor a *Bronzkor*-ról érkező figyelmeztető szavak utolérték őket, még mindig távolodtak a Naprendszerből.

A hajó abbahagyta a lassulást, és gyorsulni kezdett, hogy teljes sebességgel meginduljon előre.

Mikor a Föld megkapta az erről szóló jelentést a Trisolaris sophonjaitól, a két civilizációnak először akadt közös ellensége a történelemben. Ugyanakkor a Földet és a Trisolarist is vigasztalta az a tény, hogy a *Kék úr* jelenleg nem rendelkezik azzal a képességgel, hogy részt vegyen a sötétedő-elrettentési stratégiában a két világ ellen. Még ha teljes erejéből próbálná is sugározni a két naprendszer űrbeli elhelyezkedését az egész világegyetem felé, akkor is alig lenne rá esély, hogy bárki is meghallja. Háromszáz évbe telne, hogy a *Kék úr* elérje a Barnard-csillagot, a legközelebbi olyan csillagot, amelyet – Ye Wenjie-t utánozva – szuperantennaként használhatna. A *Kék úr* azonban nem váltott irányt a Barnard-csillag felé, még mindig az NH558J2 irányába haladt, amit még kétezer évig nem fog elérni.

A *Gravitáció*, a Naprendszer egyetlen olyan hajójaként, ami alkalmas volt csillagközi űrutazásra, azonnal megkezdte az üldözést. A Trisolaris felvetette, hogy küld egy gyors cseppet – hivatalos nevén erős kölcsönhatású űrszondát –, ami utoléri és elpusztítja a *Kék úr*-t, a Föld azonban határozottan elutasította az ötletet. Az emberiség szemszögéből a *Kék úr* belügynek számított. Az ítéletnap csata a legnagyobb seb volt, amely valaha érte az emberiséget, és a fájdalom egy évtized alatt nem csökkent jöttányit sem. Politikai szempontból abszolút elfogadhatatlan lett

volna hagyni, hogy újabb csepp támadjon emberekre. Bár a legtöbb ember szemében a *Kék űr* legénysége már idegenné vált, úgy érezték, csak az emberiség számoltathatja el őket.

A Trisolaris, tekintve, hogy rengeteg idő maradt még addig a pontig, ahonnan a *Kék űr* már fenyegetést jelenthet rá nézve, belenyugodott a döntésbe, ugyanakkor határozottan kijelentette, hogy mivel a *Gravitáció* képes gravitációs hullámok segítségével sugározni, biztonsága élet-halál kérdése a Trisolaris számára. Ezért cseppeket küldtek kísérőként, hogy a *Gravitáció* mindenképpen előnnyel rendelkezzen a *Kék űr*-rel szemben.

A *Gravitáció* így két, tőle pár ezer méterre lévő cseppel haladt alakzatban. A két fél méretkülönbsége nagyobb kontrasztot már nem is alkothatt volna. Ha valaki elég messziről nézte őket ahhoz, hogy teljes egészében lássa a *Gravitáció*-t, a cseppeket már nem észlelhette, ha viszont elég közlelről nézte ahhoz, hogy kivehesse az egyik cseppeket, megláthatta volna, amint sima felszíne visszatükrözi a *Gravitáció* képét.

A *Gravitáció* nagyjából tíz évvel a *Kék űr* után épült. Gravitációs hullámokkal működő antennáját leszámítva technológiailag nem volt sokkal fejlettebb, hajtóműrendszerei például alig rendelkeztek nagyobb teljesítménnyel, mint a *Kék űr*-éi. A legénység leginkább arra alapozta bizalmát a hajsza eredményességében, hogy a *Gravitáció* sokkal nagyobb üzemanyagtartályokkal rendelkezett.

A hajók jelenlegi sebességét és gyorsulását figyelembe véve még így is ötven évre volt szüksége a *Gravitáció*-nak ahhoz, hogy utolérje a *Kék űr*-t.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ

Cheng Xin egy hatalmas fa tetejéről nézett fel a csillagára. A csillag miatt ébresztették fel.

A Célunk: a csillagok projekt rövid élete során összesen tizenöt személy lett tizenhét csillag birtokosa. A másik tizennégy ember elveszett a történelem számára, törvényes örököseik nem voltak fellelhetőek. A Nagy Szakadék olyan volt, mint egy hatalmas szita, túl sokan nem jutottak át rajta. Mostanra Cheng Xin maradt az egyetlen, aki egy csillag törvényes tulajdonosa.

Bár az emberiség még mindig nem indult el egyetlen csillag felé sem a Naprendszeren túl, a technológia fejlődésének gyors üteme azt jelentette, hogy a Föld háromszáz fényéves körzetén belül lévő csillagok már nem csak jelképes értékkel rendelkeztek. A DX3906-ról, Cheng Xin csillagáról kiderült, hogy mégiscsak vannak bolygói. Az eddig felfedezett két bolygó közül az egyik nagyon hasonlónak tűnt a Földhöz tömegét, pályáját és légkörének spektrumanalízisét tekintve is. Ennek eredményeként értéke csillagászati magasságokba emelkedett. Mindenki meglepődött, amikor kiderült, hogy a csillagnak már van tulajdonosa.

Az ENSZ és a Naprendszer vissza akarta szerezni a csillagot, de törvényesen nem tehették meg anélkül, hogy a tulajdonos át ne ruházná rájuk a jogot. Így aztán Cheng Xint 264 évnyi hibernáció

után felébredtették álmából.

Az első, amit ébredése után megtudott, mint ahogy arra számított is, az volt, hogy a Lépcső-programról senkinek nincs információja. A trisolarisiak nem fogták el a szondát, és fogalmuk sem volt arról, hol lehet. A Lépcső-programot elfeledte a történelem, és Tianming agya eltűnt az űr végtelenségében. Ez a férfi azonban, aki egygé vált a semmivel, egy valódi, létező világot hagyott szerelmére, egy világot, amely egy csillagból és két bolygóból állt.

A DX3906 körül keringő bolygókat egy Ai AA nevű nő fedezte fel, aki csillagászatból doktorált. Disszertációja részeként kifejlesztett egy új technikát: az egyik csillagot gravitációs lencseként használta a másik megfigyeléséhez.

Cheng Xin úgy vélte, AA egy folyton körülötte repdeső, életvidám madárra emlékeztet. AA elmondta neki, hogy ismeri a hozzá hasonlókat, akik a múltból érkeztek – az „időszámítás korából”, ahogy a régebbi naptár után hívták –, mivel disszertációjának témavezetője is egy múltból érkezett fizikus volt. AA rengeteget tudott a régi időszámítás koráról, ezért kapta meg első állását az ENSZ Űrbeli Fejlesztési Ügynökségénél, ahol Xin kapcsolattartója lett.

Az ENSZ és a flotta kérése kényelmetlen helyzetbe hozta Cheng Xint. Büntudatot érzett, amiért egy egész világ tulajdonosa lett, annak viszont már a gondolata is beteggé tette, hogy eladjon valamit, amit szintiszta szeretetből ajándékoztak neki. Felvetette, hogy minden tulajdonjogáról lemond a DX3906-ot illetően, ha a tulajdonjogról szóló okiratot megtarthatja emlékül, de azt a választ kapta, hogy ez így nem kivitelezhető. A törvény

értelmében a hatóságok nem fogadhattak el ekkora értékű ingatlant az eredeti tulajdonos kompenzálása nélkül; ragaszkodtak hozzá, hogy megvásárolhassák. Cheng Xin azonban nem volt hajlandó eladni.

Hosszas gondolkodás után új javaslattal állt elő: a két bolygót eladja, de a csillag tulajdonjogát megtartja. Egyben aláír egy megállapodást az ENSZ-szel és a flottával is, melyben engedélyezi az emberiségnek a csillag energiájának felhasználását. A jogi szakértők végül arra a következtetésre jutottak, hogy ez a javaslat elfogadható.

AA elmondta Cheng Xinnek, hogy mivel csak a bolygókat adja el, a csillagot nem, az ENSZ sokkal alacsonyabb összegű kompenzációt kínál, de még így is óriási összegről van szó, ezért céget kell alapítania a pénz megfelelő kezelésére.

– Szeretné, hogy segítsék a cég vezetésében? – kérdezte AA.

Cheng Xin igent mondott, AA pedig azonnal felhívta az ENSZ Űrbeli Fejlesztési Ügynökségét, hogy felmondjon.

– Mostantól magának dolgozom – jelentette ki. – Szóval hadd mondjak egypár szót az érdekeiről. Maga teljesen megőrült? Az összes elérhető lehetőség közül a legrosszabbat kellett kiválasztania? Eladhatta volna a csillagot is a bolygókkal együtt, és maga lenne most a leggazdagabb ember a világegyetemben! Vagy nemet mondhatott volna a vételi ajánlatra, és megtarthatta volna magának az egész rendszert! A törvény teljes mértékben védi a magántulajdont, senki nem vehette volna el magától. Aztán hibernáltathatta volna magát, hogy akkor ébresszék fel, amikor már lehetséges elrepülni a DX3906-ra. Akkor elmehet oda – milyen óriási lehet! Az óceán, a kontinensek... és tehet velük,

amit akar, persze engem magával kellene vinnie...

– Már meghoztam a döntésemet – jelentette ki Cheng Xin. – Majdnem háromszáz év van köztünk. Nem számítok arra, hogy azonnal meg fogjuk érteni egymást.

– Jól van – sóhajtott fel AA. – De újra kellene értékelnie a kötelességről és lelkiismeretről alkotott elképzeléseit. A kötelességtudat hajtotta, hogy lemondjon a bolygókról, a lelkiismerete miatt tartotta meg a csillagot, és ismét csak a kötelességtudat vette rá, hogy lemondjon a csillag energiakibocsátásáról. Maga is azok közé a múltbeli emberek közé tartozik, mint a témavezetőm: a két ideál között őrlődik. A mi korunkban azonban a lelkiismeret és a kötelesség nem tartoznak az ideálok közé: mindkettőnek a túlzásba vitelét mentális betegségnek tartják, társadalmi nyomás okozta személyiségtorzulás a neve. Kezeltetnie kellene magát.

Cheng Xin még úgy is könnyedén rátalált a DX3906-ra, hogy odalent ragyogtak a város fényei. Ahhoz az évszázadhoz képest, amelyikből érkezett, sokkal tisztább volt most a levegő. Elfordult az éjszakai égbolttól, hogy szemügyre vegye a valóságot, ami körülvette. Ő és AA olyanok voltak, mint két hangya egy kivilágított karácsonyfa csúcsán, körülöttük pedig karácsonyfaerdő állt: a csupa fénybe burkolózó épületek levelekként lógtak az ágakról. Ez a hatalmas város azonban a felszínre épült, nem a föld alá. Az elrettentés kora elhozta a békét, és az emberiség történelmének második barlanglakó szakasza véget ért.

Végigsétáltak az ágon, a vége felé. A fa minden egyes ága

forgalmas sugárutat alkotott, tele lebegő, információval teli áttetsző ablakokkal, melyektől az utca ezerszínű folyónak tűnt. Időről időre egy vagy két ablak otthagya a forgalmas utat és követte őket egy darabig, mikor azonban AA és Xin nem mutatott érdeklődést, az ablak visszasodródott az áramlatba. Ezen az águtcán minden épület lefelé csüngött. Mivel ez volt a legmagasabb ág, fölöttük már csak a csillagos ég volt. Ha egy alacsonyabban fekvő ágon sétáltak volna, körülvették volna őket a fölöttük lévő ágról lógó, kivilágított épületek, ők pedig úgy érezték volna magukat, mintha apró rovarok lettek volna, amelyek csillogó, ragyogó levelekkel és gyümölcsökkel teli álomerdőn repülnek át.

Cheng Xin az úton sétáló gyalogosokra nézett: egy nő, két nő, egy csapatnyi nő, még egy nő, három nő – mindannyian nők voltak, és mind gyönyörűek. Csinos, fénylő ruhát viseltek, mintha ennek az elvarázsolt erdőnek a nimfái lettek volna. Néha idősebb emberek mellett haladtak el, ők is mind nők voltak, de a kor nem csorbított szépségükön. Mikor elérték az ág végét, és megtekintették az alattuk elterülő fénytengert, Xin feltette a kérdést, ami napok óta nem hagyta nyugodni.

– Mi történt a férfiakkal?

Felébredése óta egyetlen férfit sem látott.

– Hogy érted ezt? Mindenhol ott vannak. – AA körbemutatott az őket körülvevő emberekre. – Például ott, látod azt, aki a korlátnak dől? És azt a hármát, ott? És azt a kettőt, aki felénk jön?

Cheng Xin rájuk bámult. Az embereknek, akikre AA rámutatott, sima, bájos arcuk volt, hosszú hajuk a vállukra omlott, testük lágy volt és karcsú, mintha csontjaik banánból

lettek volna. Mozgásuk kecses volt, gyöngéd, hangjuk pedig, amit feléjük sodort a szellő, édes és lágy... Az ő évszázadában ezeket az embereket rendkívül nőiesnek tartották volna.

Egy pillanattal később már rájött a megoldásra. A trend már korábban is nyilvánvaló volt. Az 1980-as évek lehetett az utolsó korszak, amikor a hagyományos értelemben definiált férfiasság számított az ideálnak; onnantól kezdve a társadalom és a divat is azokat a férfiakat helyezte előtérbe, akik hagyományosan nőiesnek tartott tulajdonságokat mutattak. Eszébe jutottak saját korának, a huszonegyedik század elejének ázsiai popsztárjai, akiket első pillantásra csinos lányoknak tartott volna. A Nagy Szakadék megszakította ugyan az emberi társadalom fejlődésének ezt a folyamatát, az a fél évszázadnyi béke és nyugalom azonban, amit az elrettentés kora hozott, felgyorsította a trendet.

– Igaz, hogy az időszámítás korából érkezettek eleinte általában nehezen különböztetik meg a férfiakat a nőktől – mondta AA. – De tanítok neked egy trükköt. Figyeld meg, hogyan néznek rád. Egy hozzád hasonló klasszikus szépséget mindenki nagyon vonzónak tart.

Cheng Xin ránézett és egy kicsit zavarba jött.

– Nem, nem! – AA felnevetett. – Én tényleg nő vagyok, és nem tetszel úgy. De őszintén szólva fogalmam sincs, mi olyan vonzó a te korod férfijaiban. Durvák, vadak, piszkosak... mintha nem fejlődtek volna ki egészen. Hozzá fogsz szokni a szépség korához, és élvezni fogod.

Közel háromszáz évvel ezelőtt, amikor Cheng Xin a hibernációt választotta, számtalan nehézséget elképzelt, amivel a

jövőben találkozhat, erre azonban nem készült fel. Gondolatban végigvette, milyen lesz élete hátralévő részét ebben a nőies világban leélni – és eluralkodott rajta a melankólia. Felnézett az égre, és a csillagát kereste.

– Megint őrá gondolsz, igaz? – AA elkapta a vállánál fogva. – Még ha nem is ment volna el az űrbe, és veled töltötte volna élete hátralévő részét, mostanra az unokáitok unokái is halottak lennének. Ez egy új kor, egy új élet! Felejtsd el a múltat!

Cheng Xin megpróbálta megfogadni AA javaslatát és igyekezett másképpen gondolkodni. Kényszerítette magát, hogy visszatérjen a jelenbe. Alig pár napja volt csak itt, és az elmúlt háromszáz év történelmét még csak nagy vonalakban értette meg. Leginkább az a stratégiai egyensúly döböntette meg, ami a sötétedő-elrettentésnek köszönhetően alakult ki az emberek és a trisolarisiak között. Egy gondolat ötlött az agyába.

Egy világ, melyben a nőiesség és az elrettentés uralkodik?

Cheng Xin és AA visszasétáltak az ágon. Újra melléjük sodródott pár információablak, és az egyiknek ezúttal sikerült felkeltenie Cheng Xin figyelmét. Az ablakban egy férfi jelent meg, aki egyértelműen a múltból érkezett: elvadult külseje volt, teste sovány, haja kusza. Fekete sírkő mellett állt. A férfira és a sírkőre árnyék vetült, de a szempár élénken csillogott, ahogy tükröződött benne a távoli hajnal fénye. A képernyő alján egysornyi szöveg jelent meg.

Egykor, az ő idejében a gyilkosokat halálra ítélték.

Cheng Xinnek ismerősnek tetszett a férfi arca, de még mielőtt alaposabban megnézhetné volna, a kép eltűnt. Helyén egy középkorú nő jelent meg – legalábbis Xin nőnek vélte. Hivatalos,

matt színű ruhát hordott, amitől Xin politikusra asszociált. Épp egy beszéd közepén tartott. A korábbi szöveg a beszéd feliratainak egy része volt.

Az ablak mintha észrevette volna, hogy érdeкли Cheng Xint. Nagyobbra váltott és elkezdte a hangot is játszani a kép mellé. A politikus kedves, szeretetteli hangon beszélt, mintha szavait barnacukor szálai fűznék össze, beszédének tartalma azonban rémisztő volt.

– Miért a halálbüntetés? Válasz: mert gyilkolt. De ez csak az egyik helyes válasz. Egy másik helyes válasz ez lenne: mert túl kevés embert gyilkolt meg. Egy ember megölése gyilkosság, pár emberé vagy egy tucatnyié még több gyilkosság, ezrek vagy tízezrek megölését azzal kellene büntetni, hogy ezerszer végezzük ki a gyilkost. De mi a helyzet ennél nagyobb számoknál? Pár százezernél? Halálbüntetés, igaz? Mégis, akik ismerik a történelmet, most habozni kezdenek. Mi van, ha milliókat ölt meg? Elhihetik nekem: egy ilyen embert senki nem tartana gyilkosnak. Ellenkezőleg: lehet, hogy még csak azt sem feltételeznék róla, hogy megszegte a törvényt. Ha nem hisznek nekem, tanulmányozzák a történelmet! Mindenkit, aki milliókat ölt meg, nagy embernek, hősnek tartanak. És ha ez az ember elpusztított volna egy egész világot, és megölt rajta mindenkit, aki él – megváltóként ünnepelnék!

– Luo Jiről beszélnek – mondta AA. – Bíróság elé akarják állítani.

– Miért?

– Bonyolult ügy. De alapjában véve annak a világnak az elpusztítása miatt, aminek a pozícióját az univerzumba

sugározta. Nem tudjuk, volt-e élet azon a bolygón, de fennáll a lehetősége. Szóval feltételezett világgylilkossággal vádolják, ami a törvényeink szerint a legsúlyosabb bűn.

– Nahát, maga biztosan Cheng Xin!

A hang megrázta Xint. Az előtte lebegő ablakból jött. A politikus órá nézett, arca csupa meglepetés és öröm, mintha csak egy régi barátot látna.

– Maga az a nő, aki annak a távoli világnak a tulajdonosa! Maga csodálatos ember, amiért elhozta nekünk kora szépségét! Maga az egyetlen emberi lény, aki valaha is egy teljes világgal rendelkezett, és meg fogja menteni a mi világunkat. Mindannyian magában bízunk. Ó, elfelejtettem bemutatkozni...

AA az ablak felé rúgott és kikapcsolta. Cheng Xint teljességgel lenyűgözte a korszak technológiai szintje. Fogalma sem volt, hogyan közvetítették a képét a szónok felé, és el nem bírta képzelni, hogyan tudta a szónok kiszúrni őt a milliárdnyi ember közül, aki nézte a beszédét.

AA Cheng Xin elé sietett, és miközben beszélgettek, hátrálva haladt előtte.

– Te megtetted volna, hogy elpusztítasz egy világot, csak hogy létrehozod ezt az elrettentést? És, ami még fontosabb, ha az ellenséget nem sikerült volna elrettenteni, megnyomtad volna a gombot, hogy két világot is biztosan elpusztíts?

– Értelmetlen a kérdés. Sosem hoznám magam ilyen helyzetbe.

AA megállt, vállon ragadta Cheng Xint és a szemébe nézett.

– Tényleg? Nem tennéd?

– Persze hogy nem. Rosszabbat nem is tudnék elképzelni, mint hogy ilyen helyzetbe kerüljek. Sokkal rosszabb a halálnál. – Nem

értette, mi váltotta ki AA-ból ezt a komolyságot.

AA bólintott.

– Ez megnyugtat. Holnap még beszélünk. Fáradt vagy, pihened kell. Egy hétbe telik teljesen helyrejönni a hibernáció után.

Másnap reggel AA felhívta Cheng Xint.

AA izgatottnak tűnt a képernyőn.

– Megleplek és elviszlek egy nagyon menő helyre. Gyere fel! A kocsis a fa tetején vár.

Cheng Xin felment és egy repülő autót látott, nyitott ajtókkal. Beszállt, de AA-t nem látta sehol. Az ajtó zajtalanul becsukódott, az ülés pedig Xin köré idomult, és szorosan tartotta, akár egy marok. Az autó lágyan felemelkedett, és beolvadt az erdőváros forgalmának áradatába.

Korán volt még, az erdőn áthaladó autón át-átvillantak a földdel majdnem párhuzamos napsugarak. Az óriásfák sűrűje fokozatosan gyérebbé vált, végül eltűntek az autó mellől a fák, és Cheng Xin kinézve csak füves rétek és erdőségek szédítő zöld mozaikját látta a kék ég alatt.

Az elrettentés korának kezdetén a nehézipar nagy része kiköltözött Föld körüli pályára, és a Föld természetes ökológiai egyensúlya helyreállt. A felszín most az ipari forradalmat megelőző időkre emlékeztetett. A népességcsökkenés, valamint az ételtermelés további iparosodása miatt a művelhető föld nagy részét hagyták parlagon heverni és visszatérni a természethez. A Föld kezdett hatalmas parkká válni.

Ez a gyönyörű világ valószerűtlennek tűnt Cheng Xin számára.

Bár felébredt a hibernációból, úgy érezte, még mindig álmodik.

Fél óra múlva az autó leszállt, és az ajtaja automatikusan kinyílt. Xin kiszállt, az autó pedig a levegőbe emelkedett és elrepült. Mikor a propellerek keltette szél elült, csend uralkodott a tájon, csak időnként zavarta meg a távoli madárdal. Cheng Xin körülnézett, és elhagyatott épületek között találta magát – lakóépületeknek tűntek, az időszámítás korából. Az épületek alját benőtte a borostyán. Az új korszak élő, zöld növényzetével benőtt múlt látványa a valóság rég hiányzó érzésével töltötte el.

AA nevét kiáltotta, de egy férfi hangja válaszolt.

– Helló!

Megfordult és az egyik, borostyánnal benőtt emeleti erkélyen egy férfit vett észre. Nem ennek a kornak egy lány, gyönyörű férfiját, hanem valakit a múltból. Cheng Xin megint úgy érezte, hogy álmodik, folytatódik rémálma az időszámítás korából.

Thomas Wade volt az. Még mindig fekete bőrdzsekijét viselte, de kicsivel idősebbnek tűnt. Lehet, hogy Cheng Xin után hibernálták, lehet, hogy korábban ébresztették fel, mint őt, lehet, hogy mindkettő.

Cheng Xin tekintete Wade jobb kezére szegeződött. A fekete bőrkesztyűs kézben egy fegyvert látott, régi, az időszámítás korából származó pisztolyt, ami rá szegeződött.

– A benne lévő golyót arra tervezték, hogy víz alól lőjék ki – mondta Wade. – Sokáig eláll. Ugyanakkor több mint kétszázhetven év telt el. Ki tudja, működik-e? – Arcán megjelent az ismerős mosoly, ami akkor látszott rajta, amikor élvezte mások kétségbeesését.

Villanás. Robbanás. Cheng Xin erős ütést érzett a jobb vállán,

és a lövés ereje nekivetette a mögötte lévő, omladozó falnak. A sűrű borostyán tompította a lövés zajának nagy részét. A távolban tovább csiripeltek a madarak.

– Nem használhatok modern fegyvert – jelentette ki Wade. – Most már minden lövést rögzít a közbiztonsági adatbázis. – Hangja éppolyan nyugodt volt, mint akkor, amikor rutinfeladatokat vitatott meg vele.

– Miért? – Cheng Xin nem érzett fájdalmat. Válla zsibbadt volt, mintha nem is az övé lenne.

– Én akarok a Kardtartó lenni. Maga a vetélytársam, és győzni fog. Nem érzek ellenszenvet maga iránt. Akár hiszi, akár nem, borzalmasan érzem magam.

– Maga ölte meg Vadimovot? – kérdezte Cheng Xin. Szája sarkából vér szivárgott.

– Igen. A Lépcső-programnak szüksége volt rá. Az új tervemnek pedig nincs szüksége magára. Mind a ketten nagyon jók voltak, most azonban az utamban áll. Tovább kell haladnom, előre, tekintet nélkül a következményekre.

Újabb lövés. A golyó áthatolt Xin hasának bal oldalán. Még mindig nem érzett fájdalmat, de az egyre terjedő zsibbadás miatt nem volt képes tovább talpon maradni. A falnak támaszkodva lecsúszott, és fényesen csillogó vérnyomot hagyott maga mögött a borostyánon.

Wade újra meghúzta a ravaszt. A fegyvert végre utolérte az elmúlt közel háromszáz év, és most nem hallatszott durranás. Wade hátrahúzta a szánt, hogy eltüntesse a ki nem lőtt lőszert a töltényűrből, majd újra Cheng Xinre szegezte a fegyvert.

Jobb karja ekkor felrobbant. A levegőbe fehér füstfelhő

emelkedett, és Wade jobb alkarja eltűnt. A körülötte lévő zöld levelekre égett csont- és húsdarabok záporoztak, a fegyver azonban sértetlenül esett az épület aljához. Wade nem mozdult. Jobb karjának csonkjára meredt, majd felnézett. Egy rendőrautó tartott felé.

Mikor a rendőrautó megközelítette a földet, több fegyveres rendőr ugrott ki a propellerek keltette szélben hullámzó sűrű fűbe. Mind karcsú, fürge nőknek tűntek.

AA volt az utolsó, aki kiugrott az autóból. Cheng Xin már csak homályosan ugyan, de látta, hogy AA arcán könnyek csordulnak végig, és hallotta, ahogy zokogva magyarázkodik.

– ...meghamisította a telefonhívásomat...

Cheng Xinbe éles fájdalom hasított. Elveszítette az eszméletét.

Mikor felébredt, a repülő autóban találta magát. Vékony hártya tapadt rá és fogta át szorosán. Nem érzett fájdalmat, még a testét sem érzékelte. Tudata ismét kezdett kihunyni. Vékony hangon, amit senki nem hallott saját magán kívül, egy kérdést tett fel.

– Mi az a Kardtartó?

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: A FALKÉPZŐK KÍSÉRTETE A KARDTARTÓ

Luo Ji találmánya, a Trisolaris elleni sötéteredő-elrettentési technika kétségkívül hatalmas eredménynek számított, a Falképző-projekt azonban, ami idáig vezetett, nevetséges, gyerekes tett volt csupán. Az emberiség, akár egy kisgyerek, aki először kerül társaságba, zavart rémülettel támadt a baljós univerzumra. Mikor Luo Ji átadta az elrettentőrendszer irányítását az ENSZ-nek és a Naprendszer-flottának, mindenki azt hitte, hogy a Falképző-projektnek, a történelem egy legendás részének ezennel vége.

Az emberek figyelve az elrettentés felé fordult, és új tudomány született: az elrettentés játékelmélete.

Az elrettentés fő elemei a következők: az elrettentő és az elrettentett – a sötéteredő-elrettentésben ez az emberiség és a Trisolaris –; a fenyegetés – az, hogy sugározni kezdik a Trisolaris pozícióját, hogy ezzel biztosítsák mindkét világ pusztulását –; az irányító – az a személy vagy szervezet, akinél a sugárzást elindító kapcsoló van –; valamint a cél – a Trisolaris kényszerítése arra, hogy mondjon le inváziós terveiről és ossza meg technológiáját az emberiséggel.

Arra a rendszerre, ahol az elrettentés az elrettentő és az elrettentett teljes pusztulásával jár, azt mondják, hogy a tökéletes elrettentés állapotában van.

Az elrettentés más formáitól a tökéletes elrettentést az különbözteti meg, hogy amennyiben az elrettentés nem jár sikerrel, a fenyegetés végrehajtása semmilyen előnnyel nem jár az elrettentő számára.

Így a tökéletes elrettentés sikerének kulcsa az, hogy az elrettentett hisz abban, hogy a fenyegetést majdnem teljes bizonyossággal végre fogják hajtani, ha ő akadályozza az elrettentő céljait. Ez a valószínűség, az elrettentési fok fontos paraméter az elrettentési játékelméletben. Ahhoz, hogy az elrettentő sikerrel járjon, az elrettentési foknak meg kell haladnia a 80 százalékot.

Az emberek azonban hamar felfedeztek egy lelombozó ténytet: ha az egész emberiség kezébe helyezzük a sötéterdő-elrettentő hadművelet végrehajtásának hatáskörét, az elrettentési fok a nullához közelít.

Nehéz dolog arra kérni az emberiséget, hogy tegyen meg valamit, ami két világ pusztulását okozza; a döntés mélyen gyökerező erkölcsi alapelveket és értékrendet sértene. A sötéterdő-elrettentés sajátosságai még nehezebbé tették a feladatot. Ha az elrettentés nem jár sikerrel, az emberiség legalább még egy nemzedéknyi ideig életben marad; bizonyos értelemben senki jelenleg élő emberre nem lenne hatással a dolog. Ha azonban az elrettentés nem jár sikerrel, a fenyegetés végrehajtása és az üzenet sugárzása azzal fog járni, hogy a pusztulás bármely pillanatban bekövetkezhet, ami sokkal rosszabb eredmény, mint nem váltani valóra a fenyegetést. Így aztán ha az elrettentés nem jár sikerrel, az emberiség egészének reakciója könnyedén megjósolható.

Az egyén reakciója azonban nem jósolható meg.

A sötéterdő-elrettentő hadművelet sikere Luo Ji kiszámíthatatlanságán alapult. Ha az elrettentés nem jár sikerrel, tetteit saját személyisége és pszichológiai jellemzője irányítják majd. Még ha racionálisan cselekszik is, érdekei nem feltétlenül fognak tökéletesen egybeesni az emberiség érdekeivel. Az elrettentés korának kezdetén mindkét világ gondosan kielemezte Luo Ji személyiségét, és részletes matematikai modelleket állított fel. Az elrettentési játékelmélettel foglalkozó emberi és trisolarisi tudósok meglepően hasonló eredményekre jutottak: attól függően, milyen a mentális állapota abban a pillanatban, amikor az elrettentés kudarcot vall, Luo Ji elrettentési foka 91,9 százalék és 98,4 százalék között van. Ilyen esélyekkel a Trisolaris nem fog kockáztatni.

Erre az alapos elemzésre természetesen nem volt lehetőség közvetlenül a sötéterdő-elrettentő hadművelet megalkotása után. Az emberiség azonban ösztönösen is gyorsan erre a következtetésre jutott, az ENSZ és a Naprendszer-flotta pedig olyan gyorsan adta vissza Luo Jinek az elrettentőrendszer aktiválásának jogkörét, amilyen gyorsan csak lehetett. Az egész folyamat, melynek során Luo Ji átadta nekik a hatáskört, majd visszakapta, összesen tizennyolc órát vett igénybe. Ez azonban elég hosszú idő lett volna ahhoz, hogy a cseppek elpusztítsák a Napot körülvevő atombombákat és megfosszák az emberiséget a lehetőségtől, hogy sugározni kezdjék mindkettejük pozícióját. Azt, hogy a trisolarisiak ezt elmulasztották, széles körben a háború során elkövetett legnagyobb stratégiai baklövésüknek tartották, az emberiség pedig, bőrén hideg izzadsággal,

fellelegezhetett.

Így aztán a sötéterdő-elrettentő rendszer aktiválásának kulcsa mindig is Luo Jinél volt. Ő tartotta először a kezét a Nap körüli atombombák detonátorán, majd a gravitációs hullámok közvetítőjén. A két világ közti stratégiai egyensúly, mint egy fordított piramis, bizonytalanul pihent egyetlen apró ponton.

A sötéterdő-elrettentő rendszer Damoklesz kardjaként lebegett a két világ fölött, és Luo Ji volt az egyetlen hajszál, ami a kardot tartotta. Így aztán Kardtartóként kezdték emlegetni.

A Falképző-projekt mégsem tűnt el nyom nélkül a történelemben: az emberiség nem menekülhetett a Falképzők kísértetétől.

Bár a Falképző-projekt korábban soha nem látott anomália volt az emberiség történelmében, a sötéterdő-elrettentő hadműveletnek és a Kardtartónak is megvoltak az előzményei. A kölcsönösen biztosított megsemmisítés elve, amely a NATO és a Varsói Szerződés országait jellemezte a hidegháború idején, a tökéletes elrettentés példája volt. 1974-ben a Szovjetunió elindította a Periméter-védelmi rendszert (orosz nevén „Система Периметр”, más néven „Holt kéz”). Ez azt volt hivatott garantálni, hogy a Szovjetunió működő ellencsapási képességgel rendelkezzen abban az esetben is, ha az amerikaiak vezette első csapás megsemmisíti a szovjet kormányt és a legmagasabb szintű katonai parancsnoki központokat. Az egész egy megfigyelőrendszeren alapult, amely bizonyítékot gyűjtött a Szovjetunióon belül zajló atomrobbanásokról; minden adatot betápláltak egy központi számítógépbe, amely értelmezte az adatokat és eldöntötte, bevesse-e a Szovjetunió a nukleáris

fegyverarzenálját.

A rendszer szíve egy titkos irányítóhelyiség volt, mélyen a föld alatt. Ha a rendszer úgy dönt, hogy elindítja a válaszcsapást, az itt szolgálatban lévő operátor kell hogy elindítsa.

2009-ben egy tiszt, aki évtizedekkel korábban szolgálatot teljesített ebben a helyiségben, elmondta egy riporternek, hogy akkor még csak huszonöt éves hadnagy volt, aki épp csak kikerült a Frunze Katonai Akadémiáról. Ha a rendszer úgy döntött volna, hogy szükséges a válaszcsapás, ő mondta volna ki a végső szót a világ teljes elpusztításáról. Abban a pillanatban a Szovjetunió és Kelet-Európa valószínűleg lángokban állt volna, szerettei a felszínen majdnem teljes bizonyossággal mind meghalnak. Ha megnyomja a gombot, fél órán belül Észak-Amerika is földi pokollá vált volna, a bekövetkező nukleáris tél pedig az egész emberiség vesztét okozta volna. Kezében tartotta volna az emberiség sorsát.

Később számtalanszor feltették neki a kérdést: *ha valóban eljött volna ez a pillanat, megnyomta volna a gombot?*

A történelem első Kardtartója azt felelte: *Nem tudom.*

Az emberiség azt remélte, hogy a sötéteredő-elrettentés éppolyan jól végződik, mint a kölcsönösen biztosított megsemmisítés a 20. században.

Telt az idő a különös egyensúlyban. Az elrettentés már hatvan éve működött, és még mindig az immár több mint százéves Luo Ji kezében volt a kapcsoló, amivel indítani lehetett a sugárzást. Az emberekben a róla kialakult kép közben fokozatosan megváltozott.

A keményvonalas héják, akik a Trisolarisszal szembeni

radikális megközelítés hívei voltak, nem kedvelték őt. Az elrettentés korának kezdetén amellettkampányoltak, hogy még szigorúbb feltételeket kell szabni a trisolarisiaknak, és végső célként a Trisolaris teljes lefegyverzését tűzték ki. Teljesen abszurd felvetésekkel is előálltak, egyik elképzelésük például a „meztelen áttelepítés” lett volna, melynek keretén belül azt követelték, hogy minden trisolarisi dehidratálódjon, majd teherszállító hajók vigyék őket az Oort-felhőig, ahol felveszik őket az emberi űrhajók és elhosszák őket a Naprendszerbe, ahol a Marson vagy a Holdon elhelyezett dehidratóriumokban tárolják majd őket. Ezután kisebb csoportokban rehidratálják őket, amennyiben a trisolarisiak hajlandóak teljesíteni bizonyos követelményeket.

A visszafogottabb galambok szintén nem kedvelték Luo Jit. Leginkább az foglalkoztatta őket, hogy a 187J3X1 csillag, amelynek elhelyezkedését Luo Ji az univerzum felé sugározta, vajon rendelkezik-e olyan bolygókkal, amelyeken élet és civilizáció található. A két világ egyetlen csillagásza sem volt képes egyértelmű választ adni erre a kérdésre: lehetetlen lett volna bizonyítani azt is, hogy igen, és azt is, hogy nem. Annyi azonban bizonyos volt, hogy fennállt a gyanúja annak, hogy Luo Ji világggyilkosságot követett el. A galambok abban hittek, hogy az emberiség és a Trisolaris békés egymás mellett élésének alapjait az általános „emberi” jogok határozzák majd meg – más szavakkal élve: annak elismerése, hogy az univerzumban minden civilizált lény alapvető, elidegeníthetetlen jogokkal rendelkezik. Ahhoz, hogy ez az ideál valósággá válhasson, Luo Jit bíróság elé kell állítani.

Luo Ji egyikükről sem vett tudomást. Kezében tartotta a gravitációshullám-alapú sugárzási rendszer kapcsolóját, és fél évszázadon át töltötte be némán a Kardtartó pozícióját.

Az emberiség ráébredt, hogy a trisolarisiakkal kapcsolatos mindenféle eljárásnál figyelembe kell venniük a Kardtartót is. Az ő beleegyezése nélkül semmilyen, emberek kitervelte eljárás nem lesz hatással a Trisolarisra. A Kardtartó így nagy hatalmú diktátorrá vált, olyanná, amilyenek a Falképzők voltak.

Ahogy múlt az idő, Luo Jit egyre inkább kiszámíthatatlan szörnyetegnek és világgyilkos önkényúrnak kezdték látni.

Az emberek rájöttek, hogy az elrettentés kora fura idő. Az emberi társadalom egyrészt a civilizáció korábban soha nem tapasztalt fokát érte el: mindenhol érvényesültek az emberi jogok, és virágzott a demokrácia. Másfelől azonban az egész rendszer egy diktátor árnyékában létezett. A szakértők úgy vélték, hogy bár a tudomány és a technológia általában hozzájárul a totalitarizmus eltörléséhez, olyan időkben, amikor a civilizáció fennállását krízis fenyegette, a tudomány és a technológia képes volt új totalitarizmust létrehozni. A hagyományos totalitárius államokban a diktátor csak más embereken keresztül tudta gyakorolni hatalmát, ami csökkentette a hatékonyságot és bizonytalansághoz vezetett. Így az emberi történelem folyamán sosem létezett száz százalékban hatékony totalitárius társadalom. A technológia azonban lehetővé tette a szupertotalitarizmust, melynek a Falképzők és a Kardtartó is aggasztó példája volt. A szupertekhnológia és a hatalmas krízis együttesen képes volt visszavetni az emberiséget a sötét középkorba.

Abban azonban a legtöbb ember egyetértett, hogy az elrettentésre szükség van. Miután a sophonok feloldották az emberi technológia haladásának blokkolását, a trisolarisiak pedig elkezdtek megosztani tudásukat az emberiséggel, az emberi tudomány nagy léptekkel és ugrásokkal haladt előre. A Trisolarishoz képest azonban így is két vagy három technológiai korszakkal voltak lemaradva; az elrettentőrendszer leszerelésére csak akkor akartak gondolni, amikor a két világ nagyjából egyforma szintet ért el a technológiai fejlettség terén.

Még egy lehetőség felmerült: az, hogy az elrettentőrendszer irányítását mesterséges intelligenciára bízzák. Alaposan kiértékelték ezt a lehetőséget, és rengeteg energiát öltek megvalósíthatóságának vizsgálatába. Legnagyobb előnye az igen magas elrettentési fok volt. Végül azonban mégsem valósították meg a javaslatot: túlságosan rémisztő volt a gondolat, hogy a két világ sorsa fölötti döntést gépekre bízzák. A kísérletek azt mutatták, a mesterséges intelligencia általában nem hoz helyes döntést, amikor az elrettentés bonyolult körülményeivel szembesül – ami nem volt meglepő, tekintve, hogy a helyes döntéshez többre volt szükség logikus gondolkodásnál. Emellett az ember irányította diktatúra lecserélése gép irányította diktatúrára nemcsak hogy nem töltötte el jobb érzéssel az embereket, de politikai szempontból is rosszabbnak tűnt. Végül pedig fennállt a lehetőség, hogy a sophonok befolyásolják a mesterséges intelligencia logikáját. Bár efféle befolyásolásra mindeddig nem találtak bizonyítékot, már a lehetősége is elképzelhetetlenné tette az ötlet megvalósítását.

Megszületett a kompromisszum: lecserélik a Kardtartót. Még

ha a fentieket mind nem is vették volna figyelembe, Luo Ji akkor is elmúlt százéves. Gondolkodása és elmeállapota egyre megbízhatatlanabbá vált, és az embereket egyre kényelmetlenebbül érintette, hogy mindkét világ sorsa az ő kezében van.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ

Cheng Xin felépülése gyors ütemben folyt. Az orvosoktól megtudta, hogy még ha mind a tíz, 7 mm-es töltény el is találja, és még ha a szíve meg is sérül, a modern orvostudomány akkor is képes lett volna feléleszteni és teljesen rendbe hozni – bár ha az agyát is eltalálja a golyó, már más lett volna a helyzet.

A rendőrség elmondta neki, hogy az utolsó gyilkosság a világon huszonnyolc évvel korábban történt, ebben a városban pedig majdnem negyven éve nem került már sor emberölésre. A rendőrség kiesett a gyakorlatból a gyilkosságok megakadályozása és észlelése terén, ezért történhetett, hogy Wade majdnem sikerrel járt. A rendőrséget Wade egyik vetélytársa értesítette, aki szintén jelentkezett a Kardtartó pozíciójára, bizonyítékkal azonban nem tudott szolgálni, mivel Wade szándékait csak annak az érzékenységének köszönhetően érezte meg, ami ebből a korból hiányzott. A rendőrség, mivel kételkedett a vád valóságtartalmában, sok időt elpazarolt. Csak akkor cselekedtek, amikor rájöttek, hogy Wade úgy állított be egy telefonhívást, mintha AA-tól érkezett volna.

Sokan eljöttek meglátogatni Cheng Xint a kórházban: tisztviselők a kormánytól, az ENSZ-től, a Naprendszer-flottától, átlagemberek, és természetesen AA és a barátai is. Xin mostanra már könnyedén meg tudta különböztetni a férfiakat a nőktől, és

kezdett hozzászokni a modern kor férfijainak teljességgel elnőiesedett külsejéhez – feltűnt bennük az az elegancia, ami az ő kora férfijaiból hiányzott. Vonzódni azonban nem vonzódott egyikükhöz sem.

A világ már nem tűnt furcsának, és Xin vágyott rá, hogy jobban megismerje – ám egy kórházi szobában rekedt.

AA egy nap eljött és levetített neki egy holografikus filmet. A film, *A Jangce meséje* abban az évben elnyerte a legjobb filmnek járó Oscart. Egy *buszuanzi* versformában íródott versen alapult, melyet a Szong-dinasztia korának egy költője, Li Zhiyi írt:

Te a Jangce egyik végén élsz, én a másikon.

*Bár nem találkozhatunk, kedvesem, mindennap rád
gondolok.*

Ugyanabból a folyóból iszunk...

A film egy közelebbről meg nem határozott aranykorban játszódott, és egy szerelmespárról szólt: egyikük a Jangce forrásánál élt, a másik a torkolatánál. A pár egyetlenegyszer sem találkozott a film folyamán; egyszer sem látták egymást, még képzelt jelenetben sem, szerelmüket azonban tökéletes szomorúsággal és pátosszal sikerült ábrázolni. Az operatőr is nagyszerű munkát végzett: a Jangce-delta alsó fekvésének eleganciája és kifinomultsága, valamint a Tibeti-fennsík életerejé és keménysége kontrasztot képzett és kiegészítette egymást, Cheng Xin úgy vélte, szédítő keveréket alkotott. A filmben nem volt meg az az esetlenség, ami saját korának kereskedelmi forgalomba kerülő filmjeit jellemezte; a történet olyan

természetesen folyt, mint maga a Jangce, és minden erőfeszítés nélkül magával ragadta Cheng Xint.

Az idő folyójának egyik végén élek, gondolta Cheng Xin, de a másik vége most üres...

A film felkeltette Xin érdeklődését új korának kultúrája iránt. Amint eléggé felépült ahhoz, hogy járni tudjon, AA elvitte pár tárlatra és koncertre. Cheng Xin tisztán emlékezett rá, hogy járt a Factory 798^{3} kiállításain és a sanghaji biennálén, ahol látta a kortárs „művészet” különös alkotásait, és nehezen tudta elképzelni, hová fejlődött ez a fajta művészet háromszáz év alatt. A tárlaton látott képek azonban realiztikusak voltak – gyönyörű színek tele életerővel és érzéssel. Úgy érezte, minden egyes festmény egy szív, ami gyöngéden dobog az anyatermészet és az emberi természet között. Ami a zenét illeti, úgy vélte, minden, amit hall, klasszikus szimfóniákra hasonlít, és a zeneszámok a filmbeli Jangcéra emlékeztették: lenyűgöző erő áradt belőlük, ugyanakkor megnyugtatták és lecsillapították. Addig nézte a víz folyását, mígnem a folyó megállni látszott, és olyan volt, mintha ő haladna a forrása felé, messzire, messzire...

A kor művészete és kultúrája a legkevésbé sem hasonlított arra, amilyennek képzelte, de nem is egyszerű visszatérést jelentett a klasszikus stílusokhoz. Inkább a poszt-posztmodernizmus örvénylő szublimációja jellemezte, ami új esztétikai alapokra épült. *A Jangce meséje* például mély értelmű metaforákat tartalmazott az univerzummal, a térrel és idővel kapcsolatban. Cheng Xint azonban leginkább az nyűgözte le, mennyire eltűnt a komor kétségbeesés és a bizarr zajok, amelyek a huszonegyedik század posztmodern kultúráját és művészetét

annyira jellemezték: helyükre korábban soha nem tapasztalt nyugalom és optimizmus került.

– Szeretem ezt a te korodat – mondta Cheng Xin. – Meglep, mennyire.

– Még jobban meglepődnél, ha tudnád, kik a művészek, akik ezeket a filmeket, festményeket és zeneszámokat alkották. Mind trisolarisiak, innen négy fényévnyire. – AA-ból kitört a kacagás, amikor látta, hogy Xin a döbbenettől eltátja a száját.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MŰLT*-BÓL: KULTÚRATÜKRÖZÉS

Az elrettentés létrehozása után megalapították a Tudományos Világakadémiát – egy, az ENSZ-szel egyenrangú nemzetközi szervezetet – abból a célból, hogy fogadja és dolgozza fel mindazt a tudományos és technikai információt, amelyet a Trisolaris sugárzott a Föld felé.

Az emberek eleinte arra számítottak, hogy a Trisolaris szporadikus, összefüggéstelen részletekben osztja majd meg tudását a Földdel, és csak azután, hogy a Föld nagyobb nyomást gyakorol rá, azt a keveset pedig, amit hajlandóak megosztani az emberiséggel, szándékos hazugságokkal és félrevezető elképzelésekkel fűszerezik majd, hogy a Föld tudósainak alaposan át kelljen szitálniuk, miközben az igazság szemcséit keresik benne. A Trisolaris azonban rácáfolt az elvárásokra: rövid idő alatt elképesztő mennyiségű tudást adtak át módszeresen. A kincset érő információhalmaz nagyrészt alapvető tudományos információkból állt, beleértve a matematika, a fizika, a kozmológia, a (trisolarisiak biológiáján alapuló) molekuláris biológia és több más tudomány területét is. Minden témakör egy teljes rendszert alkotott.

Olyan sok információ érkezett, hogy a Föld tudóstársadalmát túlterhelte az áradat. A Trisolaris ezután folyamatos segítséget nyújtott mindezen tudás tanulmányozásához és feldolgozásához.

Egy ideig az egész világ hatalmas egyetemre emlékeztetett. Miután a sophonok nem zavarták többé a részecskegyorsítókat, a földi tudósok végre képesek voltak kísérleti úton is bizonyítani a trisolarisi fizika alapvető elméleteit, és így az emberiség végre meggyőződhetett az előttük feltárt ismeretek igaz voltáról. A trisolarisiak több esetben még panaszkodtak is arra, hogy az emberiség túl lassan dolgozza fel az új tudásanyagot. Úgy tűnt, az idegenek nagyon várják, hogy a Föld utolérje a Trisolarist tudományos ismeretek terén – legalábbis a legalapvetőbb tudományokban.

Az emberiség, mikor ezzel a meglepő reakcióval szembesült, több magyarázatot is talált rá. A leghihetőbb magyarázat szerint a trisolarisiak megértették az emberi tudományos fejlődés gyorsuló ütemének előnyeit, és rajtunk keresztül akartak újabb ismeretekre szert tenni. A Földet úgy kezelték mint a tudás akkumulátorát: miután teljesen feltöltődött a trisolarisiak tudásával, még több energiát ad majd.

Maguk a trisolarisiak így magyarázták cselekedeteiket: a tudás nagylelkű ajándékát azért adták, mert tisztelik a földi civilizációt. Azt állították, hogy a Trisolaris még többet kapott a Földtől: az emberi kultúra új látásmódot biztosított a Trisolarisnak, lehetővé tette, hogy a trisolarisiak új értelmet találjanak az életben és a civilizációban, és korábban nem ismert módokon tudják értékelni az anyatermészet és az emberi természet szépségét. Az emberi kultúra széles körben elterjedt a Trisolarison, gyorsan és alapjaiban változtatta meg a trisolarisi társadalmat, fél évszázad alatt több forradalmat is kiváltott, és a társadalom szerkezetét, valamint a politikai rendszert hasonlóbbá tette a Földéhez.

Ebben a távoli világban elfogadták és tisztelték az emberi értékeket, és a trisolarisiak imádták az emberek kultúráját.

Az emberiség eleinte szkeptikus volt ezekkel az állításokkal szemben, de a kultúratükrözés hihetetlen hulláma, ami ezután következett, igazolni látszott mindezt.

Az elrettentés korának tizedik éve után a Trisolaris a további tudományos eredmények mellett a kultúra és a művészet eredményeit is sugározni kezdte feléjük: az emberekéit utánzó filmeket, regényeket, költészetet, zenét, festményeket. Az utánzatok meglepő módon sem furák, sem gyerekesek nem voltak: a trisolarisiak szinte azonnal kifinomult, minőségi alkotásokat hoztak létre. A tudósok kulturális tükrözésnek nevezték el a jelenséget. Az emberi civilizációnak innentől fogva létezett egy tükre a világegyetemben, melyen keresztül új szemszögből, új módon érthette meg önmagát. Az ezt követő tíz évben a trisolarisi tükröző kultúra népszerűvé vált a Földön, és kezdte átvenni az erejét veszített, dekadens bennszülött földi kultúra helyét. A tükröző kultúra lett az új kulturális és esztétikai ideálokat kereső tudósok új forrása, amiből meríthettek.

Ezekben a napokban, ha külön nem közölték, nehéz volt megmondani, hogy egy filmet vagy regényt emberek vagy trisolarisiak alkottak. A trisolarisi műalkotások szereplői mind emberek voltak, a cselekmény a Földön játszódott, semmi nyoma nem volt benne idegenségnek. Ez, úgy tűnt, nagymértékben megerősíti azt, hogy a trisolarisiak elfogadták a földi kultúrát. Ugyanakkor maga a Trisolaris továbbra is rejtélybe burkolózott, magáról a világról szinte semmilyen információmorzsát nem sugároztak. A trisolarisiak ezt azzal magyarázták, hogy saját,

durva bennszülött kultúrájuk nem áll készen arra, hogy megmutassák az embereknek, a két világ biológiai jellemzői és természeti környezete közti hatalmas szakadék miatt pedig egy efféle bemutató váratlan gátakat állíthatna a jelenleg zajló, értékes információcsere útjába.

Az emberiség örült, hogy azt láthatta: minden jó irányba alakul. A sötét erdőnek ebbe a zugába bevilágított egy napsugár.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ

Aznap, amikor Cheng Xint kiengedték a kórházból, AA elmondta neki, hogy Sophon találkozni szeretne vele.

Cheng Xin megértette, hogy AA nem az intelligenciával felruházott, szubatomikus részecskékről beszél, melyeket a Trisolaris küldött, hanem egy nőről, egy női robotról, akit a legfejlettebb emberi mesterséges intelligencia és bionikus technológia segítségével hoztak létre. A robotot a sophonok irányították, és a trisolarisiak nagyköveteként működött a Földön. Az alsóbb dimenziókban kibomló sophonokkal ellentétben az ő megjelenése egészen természetes párbeszédre adott lehetőséget a két világ között.

Sophon egy hatalmas fán élt a város szélén. A repülő autóból nézve a fákon kevés volt a levél, mintha ősz végén jártak volna. Sophon a legfelső ágon lakott, ahol egyetlen levél lógott: egy elegáns, bambuszból készült lakhely, melyet fehér felhő vett körül. Mivel az égen nem voltak felhők, nyilvánvaló volt, hogy a fehér köd Sophon házából ered.

Cheng Xin és AA végigmentek az ágon, míg el nem értek a csúcsáig. Az utat sima kavicsok szegélyezték, kétoldalt dúsan nőtt a fű. Csigalépcsőn mentek le a ház ajtajáig, ahol Sophon üdvözölte őket. Kecses alakján a gyönyörű japán kimonó olyan volt, mintha viruló virágok borították volna testét, mikor

azonban Xin meglátta a nő arcát, a virágok elvesztették színüket. Tökéletesebb szépséget el se lehetett volna képzelni, és a szépséget életvidám lélek tette élénkké. Mikor elmosolyodott, mintha tavaszi szellő kavarta volna fel a tó vizét, melyen a szelíd napfény ezernyi, lágyan hullámozó fényszilánkká vált volna. Sophon lassan meghajolt előttük, és Xin úgy érezte, egész lényé a 柔 „puha” jelentésű kínai írásjelet illusztrálja, formájában és jelentésében is.

– Üdvözlöm önöket! Szerettem volna ellátogatni nagyra becsült otthonukba, de ott nem tudtam volna megfelelően szórakoztatni önöket a teaszertartással. Kérem, fogadják el alázatos bocsánatkérésemet. Úgy örülök, hogy látom önöket! – Sophon újra meghajolt. Hangja éppolyan lágy volt, mint egész teste, alig hallható, de ellenállhatatlan báj sugárzott belőle, mintha minden más hangnak el kellene hallgatnia és félre kellene állnia, amikor megszólal.

Cheng Xin és AA követték Sophont az udvarba. Feltűzött hajában remegtek az apró, fehér virágok, időről időre pedig megállt, hogy rájuk mosolyogjon. Cheng Xin teljesen megfélekedett róla, hogy a nő egy idegen megszálló, akit egy négy fényévnnyire lévő, nagy hatalmú világ irányít; csak egy kedves, szelíd nőt látott, akit a túlradó nőiesség különböztetett meg mindenki mástól, ahogy egy festéksűrítmény cseppje képes bármit nőies árnyalatúra festeni.

A kertet átszelő ösvényt kétoldalt bambuszok szegélyezték. A bambusz körül fehér köd kavargott derékmagasságig. Kis fahídon keltek át a csörgedező forrás felett, majd Sophon oldalt lépett, meghajolt vendégei felé és bekísérte őket a szalonba. A

szalont tisztán keleties stílusban rendezték be, csupa napfény volt, a falakon hatalmas nyílások, amitől kerti lakra emlékeztetett. Látták odakinn a kék eget és a fehér felhőket, melyeket maga a ház bocsátott ki magából, és odakinn tekergőző indákká oszlottak szét. A falon apró *ukijo-e* japán fametszet lógott, mellette legyező, melyre ecsettel kínai tájképet festettek. Az egész hely egyszerű eleganciát sugárzott.

Sophon várt, míg Cheng Xin és AA le nem ültek törökülésben a tatamikra, majd ő maga is kecsesen helyet foglalt, és módszeresen elhelyezte maga előtt a teaszertartás kellékeit.

– Türelmesnek kell lenned – suttozta AA Xin fülébe. – Két óra is eltelik, mire ihatunk végre a teából.

Sophon elővett kimonójából egy makulátlanul tiszta fehér kendőt, és elkezdte törölgetni az ugyanilyen makulátlanul tiszta eszközöket. Először alaposan végigtörölt minden egyes kecses merőkanalat, melyek hosszú nyelét egyetlen darab bambuszból faragták ki. Ezután áttörölgetett minden egyes, fehér porcelánból és sárgarézből készült teáscsészét. Egy bambusz merőkanállal tiszta forrásvizet mert egy cserépedényből egy teáskannába, majd finoman kidolgozott réz parázstartó fölé helyezte, hogy felforrjon. Ezután porrá tört zöld tealeveleket szedett a teásdobozból a teáscsészékbe, és bambusz teahabaróval körkörös mozdulattal elsimította. Minden egyes lépést szándékosan lassú mozdulatokkal végzett el, egyes lépéseket még meg is ismételt. Csak a teaszertartás eszközeinek végigtörölgetése közel húsz percbe telt. Sophon egyértelműen nem az eredmény, hanem a szertartásos jelentőség kedvéért végezte el mindezt.

Cheng Xin azonban nem unatkozott. Sophon kecses, lágy

mozdulatai hipnotikus, igéző hatást gyakoroltak rá. Időről időre lágy szellő söpört végig a helyiségen, Sophon halovány karjai pedig mintha nem saját maguktól mozogtak volna, hanem a szellő sodorta volna őket ide-oda. Jáde simaságú kezei mintha nem a teakészítéshez szükséges eszközöket simogatták volna, hanem valami lágyabbat, könnyebbet, felhőszerűbbet... mintha magát az *időt*. Igen, az időt simogatta. Az idő formálhatóvá vált és lassan kígyózott előre, mint a bambuszligetekben átsodródó köd. Egy másik időben jártak. A vérrel és tűzzel teli történelem itt eltűnt, a mindennapi gondok világa visszavonult valahova messzire. Csak a felhők maradtak, a bambuszliget és a tea illata. Sikerült elérniük a *wa kei szei dzsaku*-t – a harmónia, a tisztelet, a tisztaság és a nyugalom egységét, a teaszertartás négy alapelvét.

Ki tudja, mennyi idő múltán a tea elkészült és újabb, bonyodalmas, szertartásos mozdulatok sora után Sophon átnyújtotta a teáscsészéket Cheng Xinnek és AA-nak. Xin belekortyolt az ízekben gazdag, zöld italba, és testét elöntötte az illatos, keserű érzékelés. Elméje mintha kitisztult volna.

– Mikor mi, nők mindannyian együtt vagyunk, olyan gyönyörű a világ. – Sophon hangja még mindig lassú volt és lágy, alig hallható. – Világunk azonban egyben nagyon törékeny is. Nekünk, nőknek gondoskodnunk kell a védelméről. – Ezután mélyen meghajolt, hangja izgatottá vált. – Előre is köszönjük a gondoskodását! Köszönjük!

Cheng Xin nagyon is megértette, amit nem mondott ki, ahogyan a teaszertartás igazi jelentőségét is.

A következő találkozás visszavonta Cheng Xint az őt körülvevő

bonyolult valóságba. Egy nappal azután, hogy látogatást tett Sophonnál, hat, az időszámítás korából származó ember – mind férfi – jött el hozzá látogatóba. Ők voltak a jelöltek, akik azért versengtek, hogy Luo Ji utódai lehessenek a kardtartói poszton, koruk harmincnégy és hatvannyolc közé esett. Az elrettentés kora kezdetéhez képest egyre kevesebb, az időszámítás korában hibernált ember ébredt fel, de még így is saját réteget alkottak a társadalmon belül. Mindannyiuknak akadtak nehézségei a beilleszkedéssel a modern társadalomba. Az időszámítás korából származó legtöbb férfi, tudatosan vagy tudattalanul, megpróbált nőiesebb külsőre szert tenni, hogy beilleszkedjen az új, nőies társadalomba, a Cheng Xin előtt álló hat férfi azonban makacsul ragaszkodott divatjamúlt férfias megjelenéséhez és személyiségéhez. Ha pár nappal korábban találkozott volna velük, Xin megnyugtatónak találta volna a jelenlétüket, most azonban nyomasztónak érezte.

Szemükben nem látott napfényt, arckifejezésük maszknak tűnt, ami elfedi valódi érzelmeiket. Úgy érezte, mintha hat rideg, kemény kőből épült városfal állna előtte. A fal, melyet durvává és keménnyé tettek az eltelt évek, mintha ránehezedett volna és ez borzongással töltötte el: halál és vérontás érzését keltette.

Cheng Xin először köszönetet mondott annak a jelöltnek, aki értesítette a rendőrséget – ezt őszintén tette, elvégre a férfi megmentette az életét. Az illető negyvennyolc éves volt, Bi Yunfengnek hívták, és egykor a világ legnagyobb részecskegyorsítóinak tervezői közé tartozott. Cheng Xinhez hasonlóan őt is összekötőnek küldték a jövőbe, abban a reményben, hogy a részecskegyorsítót újra tudják indítani, amint

az emberiség áttör a záron, amelyet a sophonok helyeztek rájuk. Sajnos azonban az ő korában épített részecskegyorsítók közül egy sem maradt fenn az elrettentés koráig.

– Remélem, nem követtem el hibát – mondta a férfi. Talán humoros akart lenni, Cheng Xin és a többiek azonban nem nevettek.

– Azért jöttünk, hogy meggyőzzük: ne szálljon harcba a kardtartói pozícióért. – Egy másik férfi azonnal a tárgyra tért. Cao Binnek hívták, harmincnégy éves volt, a legfiatalabb a jelöltek közül. A trisolarisi krízis kitörésekor fizikusként dolgozott, a híres Ding Yi kollégájaként. Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a sophonok lezárták az alapkutatót, csalódottsággal töltötte el a gondolat, hogy a fizika pusztán matematikai játékká vált, eltávolodott kísérleti alapjaitól és hibernációba dermedt, arra várva, hogy levegyék róla a zárat.

– Ha bejelentem, hogy jelölöm magam, maguk szerint győzni fogok? – kérdezte Xin. Azóta töprengett ezen, hogy hazatért Sophon házából. Még aludni sem bírt emiatt.

– Ha megteszi, majdnem teljesen biztos, hogy maga fog győzni – jelentette ki Ivan Antonov. A jóképű orosz a második legfiatalabb volt a jelöltek között a maga negyvenhárom évével. Lenyűgöző pályát futott be eddig: egykor az orosz haditengerészet legfiatalabb altengernagya volt, később a balti flotta parancsnokhelyettese lett. Gyógyíthatatlan betegség miatt hibernáltatta magát.

– Ennyire erős az elrettentési képességem? – kérdezte mosolyogva Cheng Xin.

– Jó pár eredményt mondhat a magáénak. Régen a PSH-nál

szolgált. Az elmúlt pár évszázad során az ügynökség elképesztő mennyiségű információt gyűjtött össze a Trisolarisról. Az ítéletnap csata előtt még figyelmeztette is az emberi flottákat a cseppek közelgő támadásáról, bár a figyelmeztetését nem vették komolyan. A PSH-ra napjainkban legendás szervezatként tekintenek, és ez jó pontokat szerez magának. Emellett maga az egyetlen ember, aki egy másik világgal is rendelkezik, ami képessé teszi arra, hogy megmentse ezt a világot – még ha gyanús is ez a logikai ugrás, az emberek így gondolkodnak...

– Hadd térjek a lényegre – szakította félbe Antonovot egy kopasz férfi. A J. Hopkinsnak hívták, legalábbis így mutatkozott be. A személyazonossága teljesen a homályba veszett, amire felébredt a hibernációból, ő pedig nem volt hajlandó semmiféle információval szolgálni magáról, még a kitaláció szintjén sem. Így aztán nem kevés nehézsége támadt az új világba való betagozódása terén, bár rejtélyes múltja hozzájárult ahhoz, hogy esélyes jelölt legyen. Antonov és az ő elrettentő erejét tartották a legerősebbnek. – A nép szemében az ideális Kardtartó megrémíti a trisolarisiakat, anélkül, hogy megrémítené az embereket, vagyis ezeket a lányokat és a lányos férfiakat. Mivel efféle személy nem létezik, afelé fognak hajlani, aki nem rémíti meg őket. Maga nem ijesztő, egyrészt mert nő, másrészt olyan nő, aki a szemükben angyalinak tűnik. Ezek a nyápicok naivabbak, mint a mi időnkben a gyermekek: csak a felszínes tulajdonságokat nézik... Tudja, ők azt hiszik, hogy minden a lehető legjobb irányba halad, és nemsokára elérjük a világbékét, ahol mindent a szeretet ural. Az elrettentés már nem olyan fontos, ezért gyöngédebb kézbe adnák a kardot.

– Talán nem igaz, amiben hisznek? – kérdezte Cheng Xin. Hopkins lekezelő hangneme idegesítette.

A hat férfi nem válaszolt, csak egymásra néztek. Tekintetük még sötétebb és ridegebb lett, Cheng Xin köztük állva úgy érezte magát, mint aki egy kút fenekén áll. Megremegett.

– Gyermekem, maga nem alkalmas arra, hogy Kardtartó legyen. – A jelöltek legidősebbike szólalt meg, egy hatvannyolc éves férfi, aki hibernálása előtt Dél-Korea külügyminiszter-helyettese volt. – Politikai tapasztalata nincsen, fiatal még, nincs meg az ítélőképessége ahhoz, hogy helyesen mérje fel a helyzeteket, és hiányoznak magából a pszichológiai tulajdonságok is, melyeknek egy Kardtartóban meg kell lenniük. Magára csak a kedvesség és a felelősségtudat jellemző.

– Nem is hinném, hogy tényleg Kardtartó akar lenni. Tudnia kell, milyen áldozatokkal jár. – Az utolsó jelölt, egy tapasztalt ügyvéd most először szólalt meg.

Ez az utolsó szónoklat elhallgattatta Cheng Xint. Nemrégiben tudta csak meg, mit kellett elviselnie Luo Jinek az elrettentés korában.

A hat jelölt távozása után AA Xinhez fordult.

– Nem hinném, hogy amin a Kardtartó keresztülmegy, azt életnek lehet nevezni. Rosszabb a pokolnál is. Miért vágynak rá ennyire ezek a múltból érkezettek?

– Az, hogy egyetlen ujzmozdulattal eldönthetik az egész emberiség és egy másik faj sorsát, nagyon vonzó lehetőség egyes, abból a korból érkezett férfiak számára. Vannak, akik egész életüket annak szentelik, hogy ilyen hatalomra tegyenek szert. A

megszállottjaivá válnak.

– Te is a megszállottja vagy?

Cheng Xin nem felelt. A dolgok már nem voltak ennyire egyszerűek.

– Nehéz elképzelni, hogy valaki ennyire sötét lelkű legyen, ennyire örült, ennyire romlott. – AA most Wade-ről beszélt.

– Nem ő a legveszélyesebb.

Ez igaz volt. Wade kegyetlensége nem rejlett mélyen. A többrétegnyi álca, amely alá az időszámítás korának embere rejtette valódi szándékait és érzéseit, elképzelhetetlen volt AA és kortársai számára. Ki tudta, hogy mi rejlett annak a hat férfinak a rideg, kifejezéstelen arca mögött? Ki tudta, hogy egyikük nem egy újabb Ye Wenjie vagy Zhang Beihai-e? Ami még rémisztőbb, hányan lehettek köztük?

A gyönyörű világ feltárta törékenységét Cheng Xin előtt: olyan volt, akár egy csodálatos szappanbuborék, ami tövises bokrok között száll át. Egyetlen érintés elég lett volna, és minden elpusztul.

Cheng Xin egy héttel később elment az ENSZ központjába, hogy részt vegyen a DX3906 rendszer két bolygójának átadási ceremóniáján. A PVT elnöke utána beszélt vele, és az ENSZ, valamint a Naprendszer-flotta nevében megkérte, hogy jelentse be: jelentkezik a Kardtartó pozíciójára. Az elnök elmondta, hogy a hat eddigi jelölt mindegyikével kapcsolatban felmerültek kétségek. Ha bármelyiküket is megválasztják, tömeges pánik tör ki, mert a népesség egy jelentős hányada óriási veszélynek, fenyegetésnek élte meg jelöltségüket. Kiszámíthatatlan

következményekkel járna, ha bármelyiket megválasztanák. Ráadásul az összes eddigi jelölt bizalmatlanul viseltetett a Trisolaris irányában, és agresszív módon fordult felé. Ha valamelyiküket megválasztják, ez a második Kardtartó talán szövetkezni fog a Föld keményvonalasaival és a Nemzetközi Flottával, hogy szigorúbb szankciókat vessenek ki a Trisolarisra, és nagyobb engedményeket követeljenek tőlük. Egy ilyen lépés véget vethetne a két világ közt alakulóban lévő békének és a tudományos, valamint kulturális eszmecserének, ez pedig katasztrófához vezetne – Cheng Xin azonban mindezt megakadályozhatja.

Miután az emberiség történelmének második barlanglakó kora véget ért, az ENSZ visszaköltözött régebbi központjába. Cheng Xin ismerte a helyet: a főtitkárság épületének külseje éppúgy nézett ki, mint háromszáz évvel korábban, még az előtte lévő téren álló szobrok is tökéletes állapotban maradtak fenn, ahogy a gyep is tökéletes volt. Cheng Xinnak eszébe jutott az a kétszázhetven évvel korábbi, mozgalmas éjszaka: a Falképző-projekt bejelentése, Luo Ji meglövése, a kaotikus tömeg az ideoda ingó reflektorfényben, az, ahogy a haja lobogott a helikopterek keltette szélben, a mentőautó, amely villogó vörös lámpákkal és vijjogó szirénával elindult... mindezt éppolyan tisztán látta maga előtt, mintha csak tegnap lett volna. Wade ott állt, háttal New York fényeinek, és kimondta a mondatot, amely megváltoztatta Cheng Xin életét: „Csak egy agyat küldünk.”

E nélkül a mondat nélkül mindannak, ami most történik, semmi köze nem lenne hozzá. Ő csak egy átlagember lenne, aki több mint kétszáz éve meghalt. Minden, amihez valaha is köze

volt, nyom nélkül eltűnt volna az idő hosszú folyójának forrásánál. Ha szerencséje lett volna, most tizedik generációs leszármazottjai várnák a második Kardtartó kiválasztását.

Ő azonban élt. Szembefordult a téren hömpölygő tömeggel. Egy őt ábrázoló hologram lebegett fölöttük színes felhőként. Egy fiatal anya odament hozzá, és alig pár hónapos gyermekét Cheng Xin karjába adta. A kisbaba rámosolygott, Xin pedig magához ölelte, és arcát a gyermek sima arcához szorította. Melegség töltötte el a szívét, és úgy érezte, egy egész világot tart a karjában; ez az új világ éppolyan kedves és törékeny volt, mint a kisbaba a karjában.

– Nézzétek, olyan, mint Szűz Mária, Jézus anyja! – kiáltotta a fiatal anya a tömeg felé. Visszafordult Cheng Xinhez, összetette két kezét, szeméből könnyek folytak. – Ó, gyönyörű, kedves Szűzanya, óvd meg ezt a világot! Ne hagyd, hogy ezek a vérszomjas, kegyetlen emberek elpusztítsanak benne minden szépséget!

A tömeg egyként kiáltott fel örömeiben. A kisbaba megriadt a karjában és sírni kezdett, Cheng Xin pedig szorosabban ölelte magához.

Van más választásom?

A válasz azonnal érkezett, kétséget nem tűrően.

Nem, egyáltalán nincs.

Ennek három oka volt.

Az első: ha valakit kikiáltanak megváltónak, az éppolyan, mint ha a *guillotine* alá löknék. Nem választás kérdése. Ez történt Luo Jivel, és most megtörténik vele is.

A második: a fiatal anya és a karjában tartott puha, meleg

csomag rádöbbsentette valamire. Most először értette meg saját érzéseit, amit ez iránt az új világ iránt érzett: anyai ösztön volt. Az időszámítás korában sosem érzett hasonlót. Tudat alatt ebben az új világban mindenkit a gyermekének tekintett, és nem bírta volna elviselni, ha bármelyiküket bántalom éri. Korábban tévesen felelősségtudatnak vélte, de nem, az anyai ösztönt nem lehetett észszerűsíteni, és nem menekülhetett előle.

Még egy, harmadik tény is állt előtte, áthatolhatatlan falként. Még ha az első két ok nem is létezett volna, ez a fal akkor is ott magasodott volna előtte. Yun Tianming.

Pokol volt, feneketlen mélység, ugyanolyan, mint az, amelybe Yun Tianming vetette magát az ő kedvéért. Most már nem hátrálhatott meg. El kellett fogadnia a karmát. Rajta volt a sor.

Cheng Xin gyerekkora tele volt anyai szeretettel, de csak az anyja szeretetével. Egyszer megkérdezte az anyját, hol van az apja. Sok más egyedülálló anyával ellentétben az ő anyja nyugodtan válaszolt: azt mondta, nem tudja, majd egy sóhaj kíséretében hozzátette, hogy bár tudná. Cheng Xin azt is megkérdezte, honnan jött ő, Cheng Xin, és az anyja elmondta neki, hogy ő találta.

Nem hazudott: Cheng Xin valóban talált gyermek volt. Az anyja sosem ment férjhez, egy este pedig, amikor egy férfival randevúzott, egy három hónapos kisbabát talált egy padon a parkban, mellette egy üveg tejet, ezer jüant és egy cédulát, rajta a kislány születése napjával. Az anyja és a barátja eredetileg el akarták vinni a gyermeket a rendőrségre, akik átadták volna a város polgári ügyekért felelős hivatalának. Cheng Xin árvaházban nőtt volna fel. Az anyja azonban inkább úgy döntött,

hazaviszi a kisbabát, és majd reggel megy el a rendőrségre. Talán az tette, hogy egy éjszakára anya lehetett, talán más oka volt, mindenesetre másnap reggel úgy érezte, nem tudja elküldeni a gyermekeket. Valahányszor arra gondolt, hogy elszakad ettől a kicsi élettől, megsajdult a szíve, ezért aztán úgy döntött, ő lesz Cheng Xin anyja.

A barátja szakított vele emiatt, az ezt követő évtizedben pedig négy vagy öt másik férfival is találkozgatott, de végül mindannyian elhagyták Cheng Xin miatt. A lány később megtudta, hogy egyik férfi sem tiltakozott egyértelműen az ellen, hogy az anyja úgy döntött, megtartja őt, de amint valamelyikük a türelmetlenség vagy meg nem értés legapróbb jelét adta, az anyja szakított az illetővel. Nem lett volna hajlandó engedni, hogy Cheng Xinnek bármi bántódása essen.

Kicsi korában Cheng Xin sosem érezte, hogy a családja ne lenne teljes. Úgy érezte, épp olyan, amilyennek lennie kell: egy apró világ, amely anyából és lányából áll. Ebben a kis világban volt minden szeretet és öröm, és a lány még úgy is érezte, hogy egy apa már fölösleges lenne. Később már érezte az apai szeretet hiányát – eleinte csak homályos érzékelésként, később azonban egyre növekvő fájdalomként. Ekkor történt, hogy az anyja mégiscsak talált számára egy apát: egy nagyon kedves férfit, aki csupa szeretet és felelősségtudat volt. Nagyrészt azért szeretett bele Cheng Xin anyjába, mert látta, mennyire szereti a kislányt. Így aztán Cheng Xin életében megjelent egy második Nap is, és úgy érezte, kis világa most már tényleg teljes, és bárki más már fölösleges lenne. Ezért aztán a szüleinek nem született újabb gyermeke.

Később Cheng Xin elhagyta a szüleit, hogy egyetemre menjen, innentől pedig az élete olyan volt, akár egy elszabadult ló, amely egyre messzebb és messzebb vitte tőlük, mígnem végül már nemcsak térben, hanem időben is el kellett távolodnia tőlük – a jövőbe kellett küldeni őt. Az este, amikor legutoljára látta a szüleit, örökre az emlékezetébe vésődött. Hazudott a szüleinek, azt mondta, másnap visszajön; nem lett volna képes elbúcsúzni, így anélkül távozott, hogy bármit is mondott volna. Ők azonban mintha tudták volna az igazságot.

Az anyja megfogta a kezét.

– Drágám, mi hárman a szeretetnek köszönhetően vagyunk együtt.

Cheng Xin aznap egész éjjel az ablakuk előtt állt. Agyában minden, az éjszakai szellő, a csillagok fénye és minden más az anyja szavait ismételte. Három évszázaddal később végre készen állt szeretetből tenni valamit.

– Jelöltetem magam Kardtartónak – mondta a fiatal anyának.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV: A GRAVITÁCIÓ, AZ OORT-FELHŐ KÖZELÉBEN

A *Gravitáció* fél évszázadon át üldözte a *Kék úr*-t. Végre kezdte megközelíteni célpontját. Már csak három csillagászati egység választotta el a vadászt az úzött vadtól – a másfél fényévhez képest, melyet a két hajó megtett, ez már csak centiknek tűnt.

A *Gravitáció* tíz évvel korábban átkelt az Oort-felhőn. Ez a Naptól fényévnnyire lévő régió, az üstökösök szülőházája képezte a Naprendszer szélét. A *Kék úr* és a *Gravitáció* voltak az első emberi űrhajók, amelyek átkeltek ezen a határon. A régió azonban egyáltalán nem érződött felhőnek. Nagy néha porból és jégből lévő, fagyott gömb, egy csóva nélküli üstökös száguldott el tőlük több tízezer vagy több százezer kilométerre, szabad szem számára láthatatlanul.

Amint a *Gravitáció* maga mögött hagyta az Oort-felhőt, a hajó elérte az igazi mélyűrt. Innen nézve a Nap ugyanolyannak tűnt a hajó mögött, mint bármely másik csillag, elvesztette valódiságát és egy illúzióhoz lett hasonlatos. Minden irányban csak a feneketlen mélység látszott, és az egyedüli objektumok, amelyek létezését az észlelés is megerősítette, a cseppek voltak, melyek alakzatban repültek a *Gravitáció*-val. A cseppek körülbelül öt kilométeres távolból vették körül a hajót, szabad szemmel épp csak hogy látni lehetett őket. A *Gravitáció* fedélzetén lévők szívesen figyelték meg távcsővel a cseppeket a hajó ablakain át,

mert létezésük megnyugtatta őket ebben a végtelen ürességben. Bizonyos értelemben a cseppek megfigyelésével önmagukat nézték, mert a felszínük visszatükrözte a *Gravitáció* képét; kicsit torzan, de a felület tökéletes simaságának köszönhetően különösen élesen. Megfelelő nagyítással a nézők még a hajóablakot is megtalálták, és benne saját maguk tükörképét.

A *Gravitáció* fedélzetén lévő százvalahány fős legénységnek és tisztjeinek nagy része nem tapasztalta meg ezt a magányt, mert az elmúlt ötven év nagy részét hibernációban töltötték. A rutinnak számító előrehaladás közben a legénység mindössze öt vagy tíz tagjának kellett szolgálatban lennie. Ahogy a legénység tagjai felváltva hibernáltatták magukat, mindenki körülbelül három-öt évig teljesített szolgálatot.

Az egész üldözés során összetett gyorsulási játszma zajlott a *Gravitáció* és a *Kék úr* között, a *Kék úr* ugyanis nem volt képes folyamatosan gyorsulni, mert ezzel értékes üzemanyagot vesztett volna és végül elvesztette volna mozgóképességét. Még ha sikerült is volna megszöknie a *Gravitáció* elől, öngyilkosságot követett volna el a mélyűr végtelen, üres sivatagában, ha üzemanyagtartályait hagyja kimerülni. A *Gravitáció*-nak ugyan több üzemanyag volt a fedélzetén, mint a *Kék úr*-nek, de ennek a hajónak is megvoltak a maga korlátai. Mivel fel kellett készülnie a visszaútra is, üzemanyag-tartalékait négy egyenlő részre kellett osztania: kellett a gyorsuláshoz, hogy eltávolodjanak a Naprendszerből, kellett a lassításhoz a hazaút előtt, kellett a gyorsuláshoz a Naprendszer felé, és kellett a lassításhoz, mielőtt megérkeznek a Földhöz. Így az üldözés során a gyorsuláshoz felhasználható üzemanyag mindössze negyedét tette ki a

készletüknek. Szerencsére a *Kék űr* eddigi manővereinek és a sophonok által szerzett információknak köszönhetően a *Gravitáció* pontos elképzeléssel rendelkezett a *Kék űr* üzemanyag-tartalékáról, utóbbinak azonban fogalma sem lehetett az előbbi üzemanyagszintjéről. Így aztán ebben a játékban a *Gravitáció* minden kártyát ismert, amelyet a *Kék űr* kezében tartott, a *Kék űr* azonban információhiánytól szenvedett. Az üldözés során a *Gravitáció* folyamatosan magasabb sebességgel haladt, mint a *Kék űr*, de egyik hajó sem közelítette meg a maximális sebességét. Ráadásul az üldözés kezdete után huszonöt évvel a *Kék űr* abbahagyta a gyorsulást, talán mert felhasználta az összes üzemanyagot, amit mert.

Az üldözés fél évszázada alatt a *Gravitáció* többször is üzent a *Kék űr*-nek, és elmagyarázta, hogy nincs értelme menekülni. Még ha a *Kék űr* legénysége a Földről utánuk küldött üldözőktől meg is tud menekülni valahogy, a cseppek utolérják és elpusztítják őket. Ha azonban visszatérnek a Földre, igazságos tárgyalás vár rájuk. Megvan a lehetőségük arra, hogy nagymértékben lerövidítsék az üldözést azzal, hogy megadják magukat. A *Kék űr* azonban figyelmen kívül hagyta kérésüket.

Egy évvel korábban, amikor a *Gravitáció*-t és a *Kék űr*-t harminc csillagászati egység választotta el egymástól, történt valami, ami nem érte teljesen váratlanul a *Gravitáció* legénységét: hajójuk és az őket kísérő két csepp az űr egy olyan részébe ért, ahol a sophonok elvesztették az őket az otthonukhoz fűző kvantumkötelékeket, és így megszakadt a valós idejű összeköttetés a Földdel. A *Gravitáció* innentől csak neutrínó- és rádióhullámok segítségével tudott kommunikálni

anyabolygójával. Üzeneteiknek három és fél évbe telt elérni a Földet, és a válaszra is ugyanilyen hosszan kellett várnia a hajónak.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: TOVÁBBI KÖZVETETT BIZONYÍTÉKOK A SÖTÉT ERDŐRE – SOPHONVAK RÉGIÓK

A krízis korának kezdete körül, amikor a Trisolaris sophonokat küldött a Föld felé, felderítési céllal hat másik sophont is útnak indított a galaxis más régiói felé, közel fénysebességgel.

Ezek a sophonok nemsokára mind vakrégiókba értek és megszakadt az összeköttetés az anyabolygójukkal. A legtávolabbi észlelhető sophon hét fényévnnyire jutott el. A később kibocsátott további sophonok ugyanerre a sorsra jutottak. A legközelebbi vakrégiót azok a sophonok találták, amelyek a *Gravitáció*-t kísérték: ez mindössze körülbelül 1,3 fényévnnyire volt a Földtől.

Amint a sophonok közti kvantum-összefonódás megszakadt, nem lehetett többé helyreállítani. Amelyik sophon vakrégióba ért, az örökre elveszett.

A Trisolaris értetlenül állt az előtt az interferencia előtt, amely összezavarta a sophonokat: nem tudták, természeti jelenségről vagy „ember” alkotta dologról van-e szó. Mind a Trisolaris, mind a Föld tudósai az utóbbi felé hajlottak.

Mielőtt elvakították volna őket, a sophonok csak két, bolygókkal rendelkező, közeli csillagot voltak képesek felderíteni. Egyik rendszer sem mutatta élet vagy civilizáció semmiféle jelét, a Föld és a Trisolaris azonban egyaránt arra a következtetésre

jutott, hogy épp elhagyatottságuk az oka, hogy a sophonok megközelíthették őket.

Így aztán az univerzum még akkor is nagyrészt fátyol mögé rejtőzött a két világ számára, amikor már mélyen benne jártak az elrettentés korában. Ezeknek a vakrégióknak a léte mintha közvetett bizonyítéka lett volna az univerzum sötét erdőhöz való hasonlatosságának: valami megakadályozta, hogy a kozmosz átlátható legyen.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV: A *GRAVITÁCIÓ*, AZ OORT-FELHŐ KÖZELÉBEN

A sophonok elvesztése nem minősült ugyan végzetesnek a *Gravitáció* küldetésére nézve, de sokkal nehezebbé tette a dolgukat. A sophonok mindeddig szabadon behatolhattak a *Kék úr* fedélzetére, és jelenthettek mindent, ami ott zajlik, most azonban a *Kék úr* lepecsételt ládának tűnt a *Gravitáció* számára. Emellett a cseppek is elveszítették a Trisolarisszal való, valós idejű kommunikáció lehetőségét, és a fedélzeti mesterséges intelligenciára kellett támaszkodniuk. Ez kiszámíthatatlan következményekkel járhatott volna.

A *Gravitáció* szolgálatban lévő kapitánya úgy döntött, nem engedheti meg magának, hogy tovább várjon. Megparancsolta a hajónak, hogy gyorsuljon még jobban.

Mikor a *Gravitáció* közeledni kezdett, a *Kék úr* először vette fel a kapcsolatot üldözőivel, és javaslattal állt elő: legénysége kétharmadát – köztük a fő gyanúsítottakat – űrkompokra teszi és a *Gravitáció*-ra küldi; a legénység hátramaradó része folytathatja útját a mélyűrbe a *Kék úr* fedélzetén. Ezen a módon az emberiség egy előőrse és magva fennmarad az űrben, és életben tartja a reményt a további felfedezésekre.

A *Gravitáció* hevesen tiltakozott a kérés ellen. A *Kék úr* teljes legénységét gyilkossággal gyanúsították, és mindannyiukat bíróság elé kellett állítani. Az űr megváltoztatta őket, már nem

számítottak az emberi faj tagjainak. Semmilyen körülmények között nem volt megengedhető, hogy ők „képviseljék” az emberiséget az űr felfedezése során.

A *Kék űr* rájött, hogy nincs értelme menekülni és ellenállni. Ha csak egy emberi űrhajó üldözte volna őket, legalább a harcra lett volna esélyük, a két csepp azonban változtatott a stratégiai számításokon. Számukra a *Kék űr* nem volt több papír céltáblánál, és innentől fogva nem volt esély a menekülésre. Mikor a két hajót már csak tizenöt csillagászati egység választotta el egymástól, a *Kék űr* bejelentette, hogy megadja magát, és teljes erőből lassítani kezdett. A két hajó közti távolság rohamosan csökkent, és úgy tűnt, a hosszú hajsza a végéhez közeledik.

A *Gravitáció* legénysége felébredt a hibernációból és felkészítette a hajót a harcra. Az eddig néma, elhagyatottnak tűnő hajó ismét megtelt emberekkel. A most felébredtek egyszerre szembesültek azzal, hogy a célpont a közelükbe került, és azzal, hogy elveszett a valós idejű kommunikáció lehetősége a Földdel. A veszteség lelkiileg nem hozta közelebb őket a *Kék űr* legénységéhez, épp ellenkezőleg: ahogy a szüleitől elszakadt gyermek, úgy bíztak ők is még kevésbé a szülők nélküli vad gyermekekben. Mindenki szerette volna olyan gyorsan elfogni a *Kék űr*-t, amennyire csak lehet, hogy aztán indulhassanak haza. Bár mindkét legénység odakinn volt, az űr hideg végtelenségében, és ugyanabba az irányba tartottak, nagyjából ugyanazzal a sebességgel, útjuk természete gyökeresen eltért. A *Gravitáció*-nak volt mibe kapaszkodnia, a *Kék űr* viszont sodródott.

A legénység ébredése utáni 98. órában dr. West, a *Gravitáció* pszichiáttere fogadta első páciensét. Az orvost meglepte, hogy Devon parancsnok lépett be. Feljegyzései szerint Devon rendelkezett a legmagasabb stabilitási értékkel a fedélzeten tartózkodók közül. Ő felelt a *Gravitáció* fedélzetén lévő katonai rendőrségért, és órá várt a *Kék úr* lefegyverezésének és az elfogott legénység letartóztatásának feladata. A *Gravitáció* legénységének férfi tagjai a Föld utolsó, még mindig férfias külsejű nemzedékéhez tartoztak, és Devon rendelkezett közülük a legférfiasabb megjelenéssel. Néha még azt is hitték róla, hogy az időszámítás korából érkezett. Gyakran szólalt fel amellet, hogy kemény kézzel bánjanak a gyanúsítottakkal, és még arra is célzott, hogy vissza kellene hozni a halálbüntetést.

– Doktor úr, tudom, hogy maga bizalmasan kezeli, amit elmondok – kezdte Devon óvatosan. Hangneme nagyban eltért megszokott keménységétől. – Tudom, hogy amit most mondani fogok, az furán fog hangzani.

– Parancsnok úr, orvosi minőségemben soha nem nevetnék ki senkit.

– Tegnap, csillagidő szerint nagyjából 436 950 körül, elhagytam a 4-es konferenciatermet, és elindultam a 17-es folyosón vissza, a kabinomba. Ahogy elhaladtam a hírszerző központ mellett, egy alhadnagy jött felém – vagy legalábbis valaki, aki az úrflotta alhadnagyi egyenruháját viselte. Abban az időpontban a szolgálatban lévőkön kívül mindenkinek aludnia kellett volna. Mégsem tartottam volna különösnek, hogy találkozom valakivel a folyosón, ha nem... – Devon megrázta a fejét, és szeme a távolba révedt, mintha álmot próbálna felidézni.

– Mi nem volt rendben?

– Az a férfi elment mellettem. Tisztelgett nekem, és mikor ránéztem...

Devon újra elhallgatott, és az orvos bólintott, hogy folytassa.

– Ó... a *Kék úr* fedélzetén lévő tengerészgyalogosok parancsnoka volt, Park Ui-gun parancsnokhelyettes.

– Mármint az általunk üldözött *Kék úr*-re gondol? – West hangja nyugodt volt, a meglepődés legcsekélyebb jele sem hallatszott ki belőle.

Devon nem felelt a kérdésre.

– Doktor úr, tudja, hogy feladataim részeként a sophonok által átküldött, valós idejű képek segítségével megfigyelés alatt tartottam a *Kék úr* belsejét. Jobban ismerem annak a hajónak a legénységét, mint az ittenit. Tudom, hogy néz ki Ui-gun parancsnokhelyettes.

– Lehet, hogy van valaki a mi hajónkon, aki hasonlít rá.

– Mindenkit ismerek a fedélzeten. Senki nem hasonlít rá. És... miután tisztelgett, elment mellettem, anélkül, hogy bármit is mondott volna. Döbbsen álltam, és mire megfordultam, a folyosó üres volt.

– Mikor ébredt fel a hibernációból?

– Három évvel ezelőtt. Szemmel kellett tartanom a célpont fedélzetén zajló eseményeket. Azelőtt azok közé tartoztam, akik a legtovább voltak hibernálva.

– Akkor átélte azt, amikor beértünk a sophonok vakrégiójába.

– Természetesen.

– Azelőtt olyan sok időt töltött a *Kék úr*-ön tartózkodók megfigyelésével, hogy alighanem úgy érezte, mintha a *Kék úr*-ön

tartózkodna, nem a *Gravitáció*-n.

– Igen, doktor úr, gyakran éreztem így.

– Aztán egyszer csak nem jött több kép a megfigyelt objektumról. Már semmit nem látott odaát. Fáradt is volt... Parancsnok, érthető, ami történt. Higgyen nekem: teljesen normális. Javasolom, hogy pihenjen többet. Épp elég emberünk van, aki elvégzi az elvégzendő feladatokat.

– Doktor úr, én túléltem az ítéletnap csatát. Miután a hajóm felrobbant, egy akkora mentőkabinban húztam meg magam, mint a maga asztala, és a Neptunusz pályája közelében sodródtam. Amire megmentettek, közel álltam a halálhoz, de az elmém ép volt, nem gyötörtek hallucinációk. Hiszem, hogy láttam, amit láttam. – Devon felállt és kiment. A kabin ajtajából még visszafordult. – Ha újra látom azt a rohadékot, nem számít, hol... meg fogom ölni.

Baleset történt a 3-as ökológiai zónában – eltört az egyik tápcsatorna. A cső karbonszálakból készült, és mivel nem volt kitéve nyomásnak, nagyon kicsi volt az esélye annak, hogy hibásan működött. Ivantszov, az ökológiai mérnök áthaladt az aeropóniás növények között, és látta, hogy a többiek már elzárták a szelepet, ami az eltört csőhöz vezetett; megkezdték a sárga tápanyag feltakarítását is.

Ivantszov, mikor meglátta az eltört csövet, hirtelen megállt.

– Ezt... egy mikrometeoroid okozta!

Valaki felnevetett. Ivantszov tapasztalt mérnök volt és megfontolt ember, ami még viccesebbé tette kitörését. Az ökológiai zónák mind a hajó belsejében helyezkedtek el, a 3-as

zóna vagy ötven méterre volt a külső hajótest legközelebbi pontjától.

– Több mint tíz évet foglalkoztam külső karbantartással, és tudom, hogy néz ki egy mikrometeroid becsapódása. Nézzék, látszanak a magas hőmérséklet okozta olvadás jelei a törött rész szélein. Ez elég jellegzetes.

Ivantszov közelebb hajolt és szemügyre vette a cső belsejét, majd megkért egy technikust, hogy vágjon le egy gyűrűnyi részt a törés körül, és nagyítsa fel. A fecsegés elhalt körülötte, ahogy mindenki az ezerszeresére nagyított képet nézte: a cső falába apró, fekete részecskék ágyazódtak be, mindössze pár mikronnyi átmérőjűek. A részecskék barátságtalan szemek sokaságaként csillogtak a nagyított képen. Mindannyian tudták, mit látnak. A meteroid úgy száz mikron átmérőjű lehetett, és darabjaira tört, ahogy a csőben haladt, törött darabkái ezután beágyazódtak a cső falába a réssel szemben.

Egyszerre néztek fel.

A törött cső fölött a mennyezet simának és épnek tűnt. Ami azt illeti, a mennyezet fölött több, talán több száz különféle vastagságú válaszfal volt a zóna és a világűr között. Ha ezek bármelyike egy becsapódás során sérül, az első fokú riadót váltott volna ki.

A mikrometeroid azonban csak az űrből jöhetett. A törés állapotából ítélve úgy 30 000 méter per szekundumos relatív sebességgel találhatta el a csövet. A hajón belülről is lehetetlen lett volna ekkora sebességre gyorsítani fel a lövedéket, nemhogy még az ökológiai zónán belülről.

– Mint egy kísértet – suttogta egy Ike nevű alhadnagy, és

távozott. Nem véletlenül használta ezeket a szavakat: körülbelül tíz órával korábban egy másik, nagyobb szellemet is látott.

Ike épp a kabinjában feküdt és próbált elaludni, mikor látta, hogy kör alakú nyílás jelenik meg az ágyával szemközti falban. A nyílás úgy egy méter átmérőjű volt, és ott jelent meg, ahol korábban egy hawaii tájkép lógott. Bár a hajó több válaszfala is képes volt úgy mozogni és változni, hogy ajtók bárhol megjelenhettek, ilyen, kör alakú nyílás létrehozására nem volt lehetőség; emellett a középszintű tisztek kabinjának falai fémből készültek és nem voltak képesek így átalakulni. Ike közelebbről is megnézte a nyílást, és látta, hogy széle tökéletesen sima volt, tükörként verte vissza a fényt.

Bár különösnek találta a dolgot, kifejezetten örült neki. A szomszédban Vera alhadnagy lakott.

Verenszkaja a *Gravitáció* mesterséges intelligenciájának rendszermérnöke volt. Ike többször is próbálta rávenni az orosz szépséget egy randira, de a nő nem mutatott iránta semmi érdeklődést. Ike még mindig emlékezett legutóbbi, két nappal ezelőtti kísérletére.

Verenszkaja és ő épp végeztek a szolgálattal. Szokásuk szerint együtt indultak vissza a tiszti kabinok felé, és mikor Verenszkaja kabinja elé értek, Ike megpróbálta beljebb invitáltatni magát.

– Ne csináld már, édes – mondta Ike –, hadd látogassalak meg. Nem illik a jószomszédi viszonyhoz, hogy egyszer sem hívsz át. Gondolnod kéne a férfiúi büszkeségemre.

Verenszkaja gyanakodva nézett rá.

– Aki igazi férfi ezen a hajón, az túlságosan ideges most, és

nem azzal foglalkozik, hogyan másszon be minden nő bugyijába, akivel csak találkozik.

– Miért kellene idegeskednem? Ha elkaptuk azokat a gyilkosokat, nincs több veszély. Boldog idők jönnek!

– Nem gyilkosok! Az elrettentés nélkül most a *Kék úr* lenne az emberiség utolsó reménye! Mi mégis vadászunk rájuk, ráadásul az emberiség ellenségeivel karöltve! Nem szégyelled magad emiatt?

– Hát... édes, ha így gondolod, akkor miért...

– Hogy miért jelentkeztem erre a küldetésre? Ezt akarod kérdezni? Miért nem mész a pszichiáterhez és a kapitányhoz, hogy jelentsd, amit mondtam? Akkor erőszakkal hibernálnak majd, a hazatérésünk után pedig kidobnak a flottából. És én épp erre vágyom! – Verenszkaja bevágta az ajtót Ike orra előtt.

Ike-nak azonban most tökéletes ürügye akadt arra, hogy belépjen Verenszkaja kabinjába. Kicsatolta a súlytalansági övet és felült az ágyán, de azonnal megállt, amikor látta, hogy a kör alakú nyílás alsó felével együtt a falhoz tolt szekrényke teteje is eltűnt. Ami a szekrényből maradt, annak a széle éppolyan tökéletesen sima és tükörfényű volt, mint magának a nyílásnak a szélei. Mintha láthatatlan kés vágta volna ketté a szekrényt és mindent, ami benne van, közte az egymásra pakolt, összehajtogatott ruhákat is. A keresztmetszet tükörsima felülete illeszkedett a kerek nyíláshoz, így Ike mintha egy gömb belsejét látta volna.

Ellökte magát az ágytól és felemelkedett a súlytalanságtól. Átnézett a lyukon, és kis híján felsikoltott a rémülettől. *Ez csak rémálom lehet!*

A nyíláson át látta, hogy Verenszkaja ágyának egy része, amelyet a kabin falához toltak, eltűnt. Verenszkaja alsó lábszárát levágták. Bár az ágy és a lábak is simák és tükörfényesek voltak, ahol elvágták őket, mintha higanyréteg borította volna őket, Ike átlátott rajta, látta Verenszkaja izmait és csontjait. Verenszkajának azonban mintha semmi baja nem lett volna. Még mindig mélyen aludt, feszes melle lassan emelkedett és süllyedt minden lélegzetvétellel. Ike más körülmények között megcsodálta volna a látványt, most azonban csak természetfeletti borzalom töltötte el. Mikor megnyugodott és közelebbről is megnézte, látta, hogy Verenszkaja lábának és az ágnak a keresztmetszete is egy gömb belsejét formázza, ami illeszkedik a kerek nyíláshoz.

Egy körülbelül egy méter átmérőjű, buborékforma teret látott, amiben minden eltűnt.

Ike felemelt az éjjeliszekrényéről egy hegedűvonót, és reszkető kézzel a buborékba dugta. A vonónak a buborékba dugott része eltűnt, de a húrja feszes maradt. Visszahúzta a vonót és látta, hogy sértetlen, de így is örült, hogy nem próbált átmenni a nyíláson – ki tudja, sértetlenül lépne-e ki a másik oldalon? Kényszerítette magát, hogy nyugodt maradjon, és megpróbálta megtalálni a legészszerűbb magyarázatot a hátborzongató látványra. Ezután az általa legbölcsebbnek tartott döntést hozta: felvette hálósapkáját és visszafeküdt az ágyára. Bekötötte magán a súlytalansági övet, és fél órára állította a hálósapka időzítőjét.

Fél óra múlva felébredt, és a buborék még mindig ott volt.

Beállította a hálósapkát egy órára. Ezúttal mikor felébredt, a buborék és a falban lévő lyuk eltűntek. A hawaii tájkép ismét ott

lógott a falon, minden olyan volt, mint korábban.

Ike azonban aggódott Verenszkajaért. Kiment a kabinjából és megállt a nő kabinja előtt, majd csengetés helyett dörömbölni kezdett az ajtón. Agyát elöntötték a rémképek: Vera halálközeli állapotban fekszik ágyán, levágott lábakkal. Beletelt némi időbe, amíg nyílt az ajtó, és a nem teljesen éber Verenszkaja megkérdezte, mit akar.

– Csak tudni akartam... jól vagy-e. – Ike tekintete lefelé tévedt, és kissé megnyugodva látta, hogy Vera gyönyörű lábai tökéletesen épek hálóinge széle alatt.

– Barom! – csapta be az ajtót Verenszkaja.

Miután visszatért kabinjába, Ike felvette a hálósapkát és nyolc órára állította. Bármit látott is, az tűnt a legokosabbnak, ha befogja a száját és egy szót sem szól róla senkinek. A *Gravitáció* különleges helyzete miatt a legénység elmeállapotát, különösen a tisztékét, folyamatosan ellenőrizték. Volt a fedélzeten egy speciális pszichológiai megfigyelőtestület, és a legénység alig több, mint száz tagja közül több mint egytucatnyi ehhez a testülethez tartozott. Voltak a fedélzeten, akikben már felmerült, hogy csillaghajó-e egyáltalán a *Gravitáció*, vagy pszichiátriai kórház. És persze ott volt az az idegesítő civil pszichiáter is, West, aki mindent mentális zavarokra, betegségekre és gátaakra vezetett vissza, míg az embernek már az az érzése nem támadt tőle, hogy egy eldugult vécét is pszichoanalízisnek vetne alá. A *Gravitáció*-n zajló mentális ellenőrzés igen szigorú volt, a legkisebb mentális zavar is okot adhatott arra, hogy a beteget hibernációba kényszerítsék. Ike rettegett attól, hogy lemarad a két hajó közelgő történelmi találkozásáról. Ha lemarad, akkor fél évszázad múlva,

amikor a hajó visszatér a Földre, az otthoni lányok nem fogják hősnek tekinteni.

Ike azonban érezte, hogy ha kismértékben is, de csökkent az ellenszenve a pszichotestület és dr. West irányában. Mindig úgy vélte, hogy bolhából csinálnak elefántot, de sosem gondolta volna, hogy lehetséges ennyire valóság-hű tévképzetektől szenvedni.

Ike apró tévképzetéhez képest Liu Xiaoming altiszt találkozása a természetfölöttivel mindenképpen elképesztőnek volt nevezhető.

Liu rutinellenőrzést végzett a külső hajótesten. Ehhez egy apró űrkomppal kellett végighaladnia a *Gravitáció* mellett, melyről megvizsgálhatta, nem érte-e bármiféle károsodás a hajót, például meteorbecsapódások. Ez az ősi, elavult módszer már nem tartozott a szükséges procedúrák közé, és ritkán hajtották végre. A hajó tele volt érzékelőkkel, melyek folyamatosan ellenőrizték a törzs állapotát; az esetleges problémákra azonnal fény derült. Ráadásul a műveletre csak akkor kerülhetett sor, amikor a *Gravitáció* egyenletes ütemben haladt; gyorsulás vagy lassulás közben nem. Ahogy a hajó közeledett a *Kék űr* felé, a sebesség igazításához szükség volt gyakori gyorsulásokra és lassulásokra. Most, ebben a ritka időszakban, amikor a hajó ismét egyenletes tempóval haladt, Liu altiszt parancsot kapott rá, hogy használja ki a lehetőséget.

Liu kimanőverezett a komppal a hajó közepén lévő dokkból, és könnyedén távolabb siklott a *Gravitáció*-tól, míg el nem érte azt a távolságot, ahonnan már látta az egész hajót. A hatalmas hajótörzs a galaxis csillagainak fényében fürdött, és ellentétben

azzal az időszakkal, amikor a legénység nagy része hibernációban feküdt, most minden hajóablakból fény áradt, ami még lenyűgözőbb látvánnyá tette a *Gravitáció*-t. Liu elé azonban elképesztő látvány tárult: a *Gravitáció* ugyan tökéletes henger alakú volt, most azonban hátulja egy befelé hajló síkban végződött! A hajó ráadásul rövidebb is volt, mint lennie kellett volna, körülbelül úgy egyötödével. Egy hatalmas, láthatatlan kés levágta a hajófart.

Liu lehunyta a szemét, és pár másodperccel később újra kinyitotta. A hajófar még mindig hiányzott. Liu érezte, hogy csontig hatol benne a jeges rémület. Az előtte lévő hajó egésze szerves egységet alkotott; ha a hajófar hirtelen eltűnik, az energiaelosztó rendszer katasztrofális leállása miatt a hajó nem sokkal később felrobban. Most azonban semmi ilyesmi nem történt. A hajó minden gond nélkül haladt előre, mintha felfüggesztették volna az űrben. Liu nem hallott riadót a fülhallgatójából, és a képernyőjén sem értesítették ilyesmiről.

Megnyomta a rádió gombját, és jelentést akart tenni, de aztán lezárta a kommunikációs csatornát, mielőtt megszólalt volna. Eszébe jutottak egy idős űrjáró szavai, aki jelen volt az ítéletnap csatában is: „Az űrben nem működnek a megérzések; ha a megérzéseidre alapozva kell cselekedned, előbb számolj el egytől százig. Vagy legalább tízig.”

Liu lehunyta a szemét, és számolni kezdett. Mikor elért tízig, kinyitotta. A hajófar még mindig hiányzott. Ismét lehunyta a szemét, és folytatta a számolást. Most gyorsabban vette a levegőt, de felidézte magában a kiképzésen hallottakat, és kényszerítette magát, hogy megnyugodjon. Mikor harmincnál járt, újra

kinyitotta a szemét, és ezúttal a teljes *Gravitáció*-t látta. Újfent lehunyta a szemét, sóhajtott, és várt, míg szívverése lelassult.

Liu a hajó végéhez irányította a kompot, és látta a fúziós meghajtó három, hatalmas fúvókáját. A hajtómű nem volt bekapcsolva, a fúziós reaktor minimális hatásfokkal üzemelt, így a fúvókák épp csak halványvörösen égtek, ami Liut a földi naplemente fényében égő felhőkre emlékeztette.

Liu altiszt örült, hogy nem jelentette, amit látott. Egy magasabb rangú tisztet lehet, hogy terápiára küldenének, de egy ilyen alacsony rangút, mint ő, valószínűleg hibernációba kényszerítenének. Ike-hoz hasonlóan Liu Xiaoming sem szeretett volna haszontalan emberként visszatérni a Földre.

Dr. West elindult megkeresni Guan Yifant, a civil tudóst, aki a hajó tatján lévő obszervatóriumban dolgozott. Guannak kiutaltak ugyan egy kabint a hajó közepén lakóhelyül, ő azonban csak ritkán használta. Ideje nagy részét az obszervatóriumban töltötte, és a kiszolgálórobotoktól is azt kérte, hogy az ételt oda vigyék neki. A legénység „a hajófar remetéjének” hívta.

Az obszervatórium apró, gömb alakú kabin volt; Guan itt élt és dolgozott. Külseje zilált volt – arca borotvátlan, haja hosszú –, de még így is viszonylag fiatalosnak tűnt. Mikor West meglátta, Guan a kabin közepén lebegett, és nyugtalannak tűnt: homloka izzadt, szemében izgatottság ült, egyik kezével a gallérját húzgálta, mintha nehezen kapna levegőt.

– Mondtam már a telefonban is: dolgozom, nincs időm látogatókra.

– Épp azért jöttem el, mert a telefonban mentális zavar jelét

észleltem magán.

– Én nem vagyok az úrflootta tagja. Amíg nem jelentek veszélyt a hajóra vagy a legénységre, maga nem rendelkezik fölöttem.

– Jó, akkor megyek. – West megfordult. – Csak éppen nem hiszek abban, hogy egy klausztofóbiás minden gond nélkül képes itt dolgozni.

Guan West után kiáltott, hogy álljon meg, de az orvos ügyet sem vetett rá. Ahogy előre számított rá, Guan utánasiertt és megállította.

– Honnan tud erről? Tényleg... klausztofóbiás vagyok. Úgy érzem, mintha egy szűk csőbe zártak volna, néha pedig úgy, mintha két vaslap közé szorítanának, míg ki nem lapulok, mint a palacsinta...

– Ez nem meglepő. Nézzen csak körül! – Az orvos a kabin felé mutatott, ami egymást keresztező kábelek és csövek fészében ülő tojásra emlékeztetett. – Elképesztő méretű jelenségeket vizsgál, de a létező legkisebb helyre van bezárva. És mennyi ideje tartózkodik itt? Négy év telt el a legutóbbi hibernálása óta, nem igaz?

– Nem panaszkodom. A *Gravitáció* küldetése nem a tudományos kutatás, hanem az igazságszolgáltatás elől menekülők elfogása. Hálás vagyok, hogy egyáltalán szorítottak nekem helyet... Nézze, a klausztofóbiámnak ehhez semmi köze.

– Nem sétálunk egyet az 1-es számú téren? Az majd segít.

Az orvos magával húzta Guan Yifant, és sodródni kezdtek a hajóorr felé. Ha a hajó épp gyorsult volna, a hajófarból az orrba menni egyenértékű lett volna egy egy kilométernyi mély kútból való kimászással, a súlytalanság állapotában azonban, amit az

állandó ütemű haladás okozott, sokkal könnyebb volt közlekedni. Az 1-es számú tér a henger alakú hajó orrában helyezkedett el, egy átlátszó, félkör alakú kupola alatt. Aki itt állt, úgy érezte magát, mintha kinn ácsorogna az űrben. A gömb alakú kabinok belső falára kivetített csillagmezőhöz viszonyítva ez a hely még erősebben kiváltotta az emberekből a deszubsztanciációs hatást.

A „deszubsztanciációs hatás” az űrutazási pszichológiában használatos egyik fogalom volt. A földi embereket tárgyak vették körül, tudatalattijukban a világról alkotott kép így anyagi, létező dolgokkal teli volt. A mélyűrben azonban, távol a Naprendszeről a csillagok távoli fénypontok voltak csupán, a galaxis pedig csak fénylő ködfelhő. Az érzékszervek és az elme számára a világ elvesztette anyagi mivoltát, mindent az üres tér uralt. Az űrutazónak a világról alkotott, tudat alatti képe így anyagtalanná vált, és ez a mentális modell képezte az űrutazási pszichológia kiindulópontját. Mentális szempontból az űrhajó lett az egyetlen megfogható létező az univerzumban. A fénysebesség alatti sebességnél a hajó haladása nem volt észlelhető, a világegyetem pedig egyetlen, határtalan, üres kiállítóteremmé vált. A csillagok csupán illúzióknak tündek, a hajó volt az egyetlen kiállítási tárgy. Ez a mentális modell a magány mélyre hatoló érzését hozta magával, és akár azt is okozhatta, hogy az utazó tudat alatt olyan tévképzetektől szenved: ő az egyetlen „kiállítási tárgy” egyetlen, hatalmas megfigyelője. Ebből eredt a teljes bezártság okozta passzivitás és szorongás érzete.

Így aztán a mélyűri utazás negatív pszichológiai hatásainak nagy részét a külső környezet szélsőséges nyíltsága okozta. West széles körű tapasztalatai alapján igen ritka volt, hogy valakinél

klausztofóbia alakuljon ki, mint Guan Yifannál. West még ennél is furcsábbnak tartotta azonban azt, hogy Guan mintha nem könnyebbült volna meg az 1-es tér hatalmas, nyílt ege alatt: a klausztofóbia okozta nyugtalanság egy szemernyit sem látszott csillapodni. Ez valamennyire alátámasztotta Guan állítását, mely szerint klausztofóbiájának semmi köze nem volt az obszervatórium szűkösségéhez. Westet egyre jobban érdekelte az eset.

– Nem érzi jobban magát?

– Nem, egyáltalán nem. Csapdában érzem magam. Itt minden olyan... zárt.

Guan felnézett a csillagos égre, majd abba az irányba fordult, amerre a *Gravitáció* tartott. Az orvos tudta, hogy a *Kék űr*-t kutatja szemével. A két hajót már csak százezer kilométer választotta el egymástól, és nagyjából ugyanazzal a sebességgel haladtak. A mélyűrben érvényes nagyságrend szerint ez azt jelentette, hogy gyakorlatilag közeli alakzatban repülnek. A két hajó vezetése épp a dokkolás technikai részleteinek megtárgyalása közepén járt, a *Kék űr* azonban még mindig túl messze volt ahhoz, hogy szabad szemmel is látni lehessen. A cseppeket sem lehetett látni. A fél évszázaddal ezelőtt a Trisolarisszal kötött egyezség értelmében a cseppek úgy háromszázezer kilométerre távolodtak el a *Gravitáció*-tól és a *Kék űr*-től is. A két hajó és a cseppek keskeny szögű egyenlő szárú háromszöget zártak be.

Guan Yifan ismét West felé fordult.

– Tegnap éjjel álmodtam. Egy nyílt téren jártam... olyan nyílt volt, amennyire azt el sem bírná képzelni. Mikor

felébredtem, a valóság nagyon zártnak és szűkösnek hatott. Így lettem klausztofóbiás. Olyan, mintha... Ha születése után egy szűk ládába zárták volna, nem érdekelné, mert semmi mást nem ismert volna életében. Ha azonban egyszer már kiengedték, és utána megint visszazárnák, az teljesen más érzés lenne.

– Beszéljen még erről a helyről, amit álmában látott.

Guan rejtélyes mosollyal nézett az orvosra.

– A hajón lévő többi tudósnak le fogom írni, talán még a *Kék űr* tudósainak is. De magának nem fogom elmondani, doktor. Nem mintha bármi bajom lenne önnel, de ki nem állhatom azt a hozzáállást, ami kollégái közül mindenkit jellemez: amikor azt hiszik, hogy valakit mentális zavar gyötör, akkor mindent, amit mond, csak egy zavarodott elme képzelgésének tartanak.

– De hát az előbb azt mondta, csak álom volt.

Guan megrázta a fejét, próbált visszaemlékezni.

– Nem tudom, álom volt-e; nem tudom, ébren voltam-e. Az ember néha azt hiszi, felébredt álmából, erre kiderül, hogy még mindig álmodik; máskor pedig ébren van, de még mindig olyan, mintha álmodna.

– A második eset rendkívül ritka. Ha ezt tapasztalta, akkor majdnem teljesen biztos, hogy mentális zavar tünete volt. Ó, sajnálom, ennek most megint nem örült.

– Nem. Valójában úgy vélem, sokban hasonlítunk. Mindkettőnknek van, akit meg kell figyelnie. Maga az örülteket, én pedig az univerzumot. Magához hasonlóan nekem is megvannak a kritériumaim, amelyek alapján eldöntöm, hogy a megfigyelt objektum egészséges-e: a matematikai értelemben vett harmónia és szépség.

– Természetesen az objektumok, amelyeket megfigyel, egészségesek.

– Téved, doktor. – Guan a fénylő Tejút felé mutatott, tekintete azonban továbbra is Westen nyugodott, mintha egy, a semmiből előlépő szörnyeteget mutatna neki. – Az ott egy teljesen lebénult páciens!

– Miért?

Guan összekuporodott és felhúzta a térdét. A mozdulattól a teste lassan forogni kezdett maga körül. A fenséges Tejút forogni kezdett körülötte, ő pedig az univerzum középpontjának látta magát.

– A fénysebesség miatt. A Földről megismerhető ismert univerzum hossza körülbelül tizenhatmilliárd fényév, és még mindig tágul. A fénysebesség azonban mindössze háromszázezer kilométer per szekundum, ami ehhez képest csigatempó. Ez azt jelenti, hogy a fény soha nem fog elérni az univerzum egyik végéből a másikig. Mivel a félynél semmi nem tud gyorsabban mozogni, ebből következik, hogy semmiféle információ vagy mozgatóerő nem képes eljutni az univerzum egyik végéből a másikig. Ha az univerzum személy lenne, a neurális jelek sosem érnék el teste minden részét: agya nem tudna a végtagjai létezéséről, végtagjai nem tudnának az agya létezéséről. Hát nem olyan, mint aki lebénult? Az agyamban megjelenő kép azonban még ennél is rosszabb: az univerzum egy holttest, ami folyamatosan puffad.

– Ez érdekes, dr. Guan, nagyon érdekes!

– A fénysebességen kívül, ami háromszázezer kilométer per szekundum, van még egy hármas alapú jelenség.

– Mire gondol?

– A három dimenzióra. A húrelmélet szerint az időt leszámítva tíz dimenzió létezik az univerzumban. Ezek közül azonban csak három érhető el makroszkopikus skálán is; ezek alkotják világunkat. Az összes többi mikroszkopikus dimenzióban hajlik össze.

– Úgy tudom, a húrelméletnek megvan erre a magyarázata.

– Egyesek szerint a dimenziók csak akkor bomlanak ki makroszkopikus méretbe, ha két húr találkozik és semlegesítik egymás egyes tulajdonságait, a három fölötti dimenziókban pedig nincs esélyük arra, hogy találkozzanak egymással... Nem tartom sokra ezt a magyarázatot. Matematikailag nem szép. Mint már mondtam, ez az univerzum „három és háromszázezer” szindrómája.

– Maga szerint mi lehet az oka?

Guanból kirobbant a nevetés. Átkarolta az orvos vállát.

– Jó kérdés! Nem hinném, hogy bárki is eljutott idáig a gondolkodásban. Biztos vagyok benne, hogy van egy fő ok, és lehet, hogy ez a legrémisztőbb igazság, amit a tudomány valaha is feltárhat. De... doktor, mit gondol, ki vagyok én? Csak egy apró megfigyelő, aki egy űrhajó farában húzza meg magát, ráadásul csak kutatóasszisztens. – Elengedte West vállát, a galaxis felé fordult és hosszan felsóhajtott. – Én voltam a legtovább hibernálva a fedélzeten lévők közül. Mikor elhagytuk a Földet, mindössze 26 éves voltam, és még most is alig múltam 31. De az univerzum már átváltozott a szememben a szépség és a hit forrásából egy puffadó holttestté. Vénnek érzem magam. A csillagokban már nem rejlik számomra vonzerő. Haza akarok

menni.

Ellentétben Guan Yifannal West az út nagy részét ébren töltötte. Végig úgy hitte, hogy ahhoz, hogy segítsen megőrizni mások elmeállapotának épségét, neki uralnia kell az érzelmeit. Most azonban valami mintha szíven ütötte volna. Ahogy visszagondolt saját, fél évszázados utazására, könnyek gyűltek a szemébe.

– Én is vén vagyok, barátom.

Mintha csak beszélgetésükre akart volna válaszolni, felvijjogott a csatariadó kürtje, mintha az egész, csillagokkal teli ég sikoltani kezdett volna. A tér fölött megjelenő ablakokon figyelmeztető üzenetek jelentek meg. Az egymást elfedő ablakok egymás után ugrottak fel, és úgy takarták el hirtelen a Tejutat, mint számtalan színes felhő.

– Csepptámadás! – mondta West a zavart Guan Yifannak. – Mindkét csepp gyorsul! Az egyik a *Kék úr* felé tart, a másik felénk!

Guan körülnézett, ösztönösen keresett valamit, amibe belekapaszkodhat, arra az esetre, ha a hajó gyorsulni kezd. Semmi nem akadt azonban a keze ügyébe, végül az orvosba kapaszkodott.

West megfogta mindkét kezét.

– Nem lesz elég idő kitérő manőverre. Pár másodpercünk van csak hátra.

Rövid pánik után hirtelen mind a kettejüket váratlan megkönnyebbülés töltötte el. Örültek, hogy a halál olyan gyorsan jön, hogy még megrémülni sincs idejük. Talán az, hogy az univerzumról beszélgettek, a lehető legjobb felkészülés volt a

halálra. Mindketten ugyanarra gondoltak, de Guan mondta ki először:

– Úgy látszik, többé egyikünknek sem kell a pácienseivel törődnie.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.00–16.17, ELRETTENTÉSKÖZPONT

A nagy sebességű lift tovább ereszkedett lefelé, és a fölötte egyre vastagabbnak tűnő Föld mintha minden súlyával a szívére nehezedett volna. Fél évvel ezelőtt az ENSZ és a Naprendszerflotta közös gyűlésén Cheng Xint választották Kardtartóként Luo Ji utódául, és megkapta a felhatalmazást a gravitációs hullámokkal működő elrettentőrendszer irányítására. Majdnem kétszer annyi szavazatot kapott, mint a következő jelölt. Most épp az Elrettentésközpont felé tartott, ahol egy ceremónia keretében átruházzák rá a Kardtartó hatáskörét.

Az Elrettentésközpont a valaha létezett legmélyebbre épített ember alkotta objektum volt, úgy negyvenöt kilométerrel a földfelszín alatt. A földkéreg alatt helyezkedett el, túl a Mohorovičić-felületen, már a földköpenyben. Itt a nyomás és a hőmérséklet is jóval nagyobb volt, mint a földkéregben, és a Cheng Xint körülvevő réteg nagyrészt szilárd, kemény peridotitból állt.

A liftnek csaknem húsz percbe telt elérni a végállomást. Cheng Xin kiszállt a liftből és fekete acélajtót látott maga előtt. Az ajtón fehér betűkkel az Elrettentésközpont hivatalos neve állt: Univerzális gravitációshullám-alapú jeladórendszer, Zéró irányítóállomás. Az ajtó felületébe az ENSZ és a Naprendszerflotta jelképét vésték.

A rendkívüli mélységben elhelyezkedő építmény elég összetett volt. Saját légáramlási rendszerrel rendelkezett, amely nem állt közvetlen kapcsolatban a felszíni légkörrel – máskülönben a negyvenöt kilométer miatti magas légnyomás igen kellemetlen lett volna az itt élőknek. Nagy erejű hűtőrendszerrel is felszerelték, hogy kibírja a földköpeny magas hőmérsékletét – csaknem 500 Celsius-fokot.

Cheng Xin azonban csak ürességet látott. A folyosó falai látszólag mind képesek voltak arra, hogy elektronikus kijelzőként funkcionáljanak, de csak fehérség látszott rajtuk, mintha az épületet még nem vették volna használatba. Fél évszázaddal korábban, amikor megtervezték az Elrettentésközpontot, kikérték Luo Ji véleményét, ő azonban csak egy utasítást adott:

Olyan egyszerű legyen, mint egy sír.

A hatalomátruházási ceremónia komoly alkalom volt, de nagy része a felszínen zajlott, innen negyvenöt kilométerrel fentebb. A Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta minden vezetője összegyűlt, és az egész emberiség képviselőitében mindannyian tanúi voltak, hogy Cheng Xin beszáll a liftbe. A végső hatalomátruházásnak csak két tanúja lesz odalenn: a PVT elnöke és a Naprendszer-flotta vezérkari főnöke, az elrettentőrendszert közvetlenül működtető két szervezet képviselőitében.

A PVT elnöke az üres folyosó felé mutatott, és közölte Cheng Xinnel, hogy elképzelései alapján kidekorálhatják a helyet. Ha akarja, kaphat gyepet, növényeket, szökőkutat, bármit. Akár holografikus szimulációt is az odafenn zajló jelenetekből.

– Nem akarjuk, hogy úgy éljen, mint ő – jelentette ki a vezérkari főnök. Talán az egyenruhája okozta, hogy Cheng Xin a

múltbeli férfiak árnyát látta benne, és szavai némi melegséggel töltötték el. A szívére nehezedő súly azonban, ami olyan nehéz volt, mint a fölötte lévő, negyvenöt kilométernyi föld, nem lett könnyebb.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: A KARDTARTÓ KIVÁLASZTÁSA – TÍZ PERC A LÉTEZÉS ÉS A MEGSEMISÜLÉS KÖZÖTT

Az első sötétedő-elrettentő rendszer több mint háromezer atombombából állt, melyeket olajhártyába burkolva helyeztek el Nap körüli pályán. Felrobbanásuk után a hártyától a Nap fénye vibrálni kezdett volna, és közvetítette volna a Trisolaris elhelyezkedését az univerzum felé. Nagyszabású rendszer volt, de rendkívül instabil és megbízhatatlan. Miután a cseppek felhagytak a Napból érkező elektromágneses sugárzás blokkolásával, azonnal kihelyeztek egy, a Napot szuperantennaként használó átviteli rendszert, hogy kiegészítse az atombomba alapú elrettentőrendszert.

Mindkét rendszer elektromágneses sugárzást (köztük a látható fényt) használt adatátviteli közegként. Ma már tudjuk, hogy a csillagközi kommunikációnak ez a legprimitívebb módja, egyenértékű azzal, mintha füstjeleket küldenénk az űrbe. Mivel az elektromágneses hullámok gyors ütemben gyengülnek és torzulnak, csak korlátozott távolságba lehet sugározni a segítségükkel.

Az elrettentés kezdetekor az emberiség már rendelkezett némi alapvető fogalommal a gravitációs hullámok és a neutrínók érzékeléséhez szükséges technológiáról, de modulálásukra és

továbbításukra még nem voltak képesek. Ezek voltak az első olyan technológiák, amelyek átadását az emberek követelték a trisolarisiaktól. A kvantumkommunikációhoz képest ezek a technológiák még mindig primitívnek számítottak, mert a gravitációs hullámokat és a neutrínókat is korlátozta a fénysebesség, de így is teljesen új szintet jelentettek az elektromágneses hullámokhoz képest.

Mindkét átviteli módnál a jel viszonylag lassan torzult, a sugárzási tartomány pedig igen széles volt. A neutrínók például gyakorlatilag alig léptek interakcióba bármi mással. Egy modulált neutrínósugár elméletileg képes lett volna az univerzum túlsó végébe is eljuttatni az információt, a jel gyengülése és torzulása pedig nem lett volna hatással az információ dekódolására. Míg azonban a neutrínókat egy bizonyos irányba kellett fókuszálni, a gravitációs hullámokat minden irányba lehetett sugározni, ezért a gravitációs hullám lett a sötéteredő-elrettentési módszer megalkotásának legfőbb alapja.

A gravitációs hullámok sugárzásának alapelve egy hosszú, rendkívül sűrű anyagból lévő húr vibrálásán alapult. Az ideális sugárzóantenna számtalan fekete lyukból áll majd, melyek összekötve láncot alkotnak, és az antenna vibrálásával gravitációs hullámokat keltenek. Még a Trisolaris sem rendelkezett azonban ilyen magas szintű technológiával, így az emberiségnek be kellett érnie azzal, hogy degenerált anyagból alkossa meg a vibráló húr. A rendkívüli sűrűségű degenerált anyag hihetetlen tömeget sűrített pár nanométer átmérőjű húrokba, ez azonban csak apró részét foglalta el a hatalmas

antennának, amelynek nagy része az ultrasűrű húr támasztékából és védőrétegéből állt. Így az antenna teljes tömege nem volt túl nagy.

A vibráló húr alkotó degenerált anyag természetes körülmények között fehér törpékben és neutroncsillagokban fordult elő; átlagos körülmények között az efféle anyag természetesen lebomlott és idővel hétköznapi elemekké alakult át. Az ember alkotta vibráló gyűrűk felezési ideje általában ötven év körül volt, ezen túl az antennák elveszítették hatékonyságukat. Így az antennákat minden fél évszázadban újakra kellett cserélni.

A gravitációshullám-alapú elrettentés legkorábbi szakaszában stratégiai szempontból az aggasztotta legjobban az emberiséget, hogy miként biztosítsák az elrettentés erejét. Száz sugárzóállomás építésére tervek születtek szerte a kontinenseken. A gravitációs hullámokon alapuló kommunikációnak azonban volt egy hibája: a jeladó felszerelést nem lehetett miniatürizálni. A bonyolult, gigantikus antennák gyártása egy vagyonba került, és végül csak huszonhárom gravitációs jeladó készült el. Az elrettentés biztosítására összpontosuló figyelmet azonban fokozatosan egy másik esemény terelte magára.

Az elrettentés korában az FTM fokozatosan eltűnt, de helyén másféle szélsőséges szervezetek sora jelent meg, amelyek az emberi felsőbbrendűség ügyében hittek, és a Trisolaris teljes elpusztítását szorgalmazták. Közülük az egyik legnagyobb A Föld fia elnevezésű csoport volt. Az elrettentés korának hatodik évében több mint háromszáz tagjuk megtámadta az egyik

gravitációshullám-jeladóállomást az Antarktiszon, hogy átvegye az uralmat a jeladó fölött. Fejlett fegyverekkel, többek közt mini infraszonikus atombombákkal rendelkeztek, segítők pedig már jóval előre beszivárogtak az állomásra, így a támadók majdnem sikerrel jártak. Ha a védőcsapatok nem pusztítják el még időben az antennát, a támadás katasztrofális következményekkel járt volna.

Az incidens mindkét világot megrémítette. Az emberek kezdtek ráébredni, mekkora veszélyt jelentenek a gravitációshullám-jeladók. A Trisolaris ezzel párhuzamosan nyomás alá helyezte a Földet, míg el nem érte, hogy a gravitációshullám-alapú sugárzási technológiát szigorúan korlátozzák, így a huszonegy jeladó állomást négyre csökkentették. Közülük három a Földön helyezkedett el – Ázsiában, Észak-Amerikában és Európában –, az utolsó pedig a *Gravitáció* csillaghajó fedélzetén.

Minden jeladó pozitív trigger alapú volt, mert a negatív triggerre támaszkodó technikára, amelyet a Nap körüli atombombáknál használtak, már nem volt szükség. Luo Ji egymaga állította fel az elrettentőrendszert, most azonban ha a Kardtartó meghal, mások átvehetik a helyét.

A hatalmas gravitációshullám-antennát eredetileg a felszínen kellett megépíteni. Ahogy a technológia fejlődött, az elrettentés korának 12. évében a három földi antenna és az őket fenntartó rendszerek mélyen a föld alá költöztek. Mindenki tisztában volt azonban vele, hogy azzal, hogy a jeladókat és az irányítóközpontot mélyen a földfelszín alá költöztetik, elsődlegesen az emberiség felől fenyegető veszélytől védik; egy

trisolarisi támadás ellen esélytelen lenne. Az erős kölcsönhatású anyagból lévő cseppek számára pár tucat kilométernyi szikla is csak annyi, mint a víz, alig akadályozza a haladását.

Miután a Föld felállította az elrettentőrendszert, a trisolarisi megszálló flotta irányt váltott. Így aztán a legtöbb ember figyelme a Naprendszerre már elért tíz csepp holléte felé fordult. A Trisolaris ragaszkodott hozzá, hogy négy közülük a Naprendszerben maradhasson. A döntést azzal indokolta, hogy a gravitációshullám-jeladókat bármikor hatalmukba keríthetik az emberiség szélsőséges szervezetei, és a Trisolarisnak kell hogy elég hatalma legyen ahhoz, hogy ilyen esetben megtegye a szükséges lépéseket mindkét világ megvédésére. A Föld vonakodva beleegyezett, de kikötötte, hogy a négy csepp a Kuiper-övön kívül maradjon. Emellett minden csepp mellé egy emberi szondát adtak kísérőnek, hogy elhelyezkedésük és pályájuk folyamatosan ismert legyen. Így egy esetleges csepptámadás esetén a Föld körülbelül ötven órával a cseppek érkezése előtt értesülne a támadásról. E közül a négy csepp közül végül kettő követte a *Gravitáció*-t, amikor a *Kék úr* nyomába eredt, és csak kettő maradt a Kuiper-öv közelében.

Senki nem tudta, hová ment a másik hat csepp.

A Trisolaris azt állította, hogy ez a hat csepp elhagyta a Naprendszerre, hogy újra csatlakozzon a trisolarisi flottához, de a Földön senki nem hitt nekik.

A trisolarisiak gondolatai már nem voltak átlátszóak az emberek számára. Az eltelt két évszázad folyamán rengeteget tanultak a stratégiai gondolkodásról – a hazugságokról, álcákról és trükkökről –, talán ez volt a legtöbb, amit az emberi kultúra

tanulmányozásából nyertek.

A legtöbb ember meg volt győződve róla, hogy a hat csepp elrejtőzött valahol a Naprendszerben. Mivel azonban a cseppek aprók voltak, gyorsak és a radar számára láthatatlanok, rendkívül nehéz volt megtalálni és nyomon követni őket. Még az olajhártyák kifeszítésével vagy más, fejlett észlelési technikákkal is csak akkor tudták megbízható módon észlelni a cseppeket, ha egy csillagászati egység egytizedére, azaz tizenötmillió kilométerre megközelítették a Földet. Ezen a körön túl szabadon kószálhattak anélkül, hogy az emberek észlelték volna őket. Maximális sebességgel egy csepp tíz perc alatt volt képes megtenni tizenötmillió kilométert. Mindössze ennyi ideje volt a Kardtartónak meghoznia döntését, ha esetleg elérkezne ez a végső pillanat.

AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.00–16.17, ELRETTENTÉSKÖZPONT

A méteres vastagságú nehéz acélajtó kinyílt. Cheng Xin és társai beléptek a sötéteredő-elrettentő rendszer szívébe.

Cheng Xint még több üresség és még tágasabb tér köszöntötte. Félkör alakú csarnokban álltak, melynek ívelt falával találták szemben magukat. A fal felszíne áttetszőnek tűnt, akár a jég. A terem padlója és mennyezete színtiszta fehérén tündökölt. Cheng Xinnek az volt az első gondolata, hogy üres, írisz nélküli szem előtt áll, melyből elhagyatottság és veszteségtudat áradt.

Ekkor megpillantotta Luo Jit.

Luo Ji törökülésben ült a földön a fehér csarnok közepén, szemben a fehér, ívelt fallal. Szépen fésült, hosszú haja és szakála is hófehér volt, szinte beolvadt a fehér falba. Az őt minden irányból körülvevő fehérség éles kontrasztot alkotott fekete Zhongsan-öltönyével.^{4} Ahogy ott ült, stabil, fordított T betűnek tűnt, magányos horgonynak egy tengerparton, ahogyan mozdulatlanul áll az odafönt süvítő szelek alatt és a korok bömbölő hullámai előtt, miközben kitartóan vár egy hajót, amely soha nem tér többé vissza. Jobb kezében vörös szalagot tartott, kardja markolatát – a gravitációshullám-jeladó kapcsolóját. Jelenlététől írisze lett a helyiség üres szemének. Bár csak fekete folt volt, enyhítette az elhagyatottság és veszteség érzését, és a szembe lélek költözött. Luo Ji a fal felé fordulva ült, így az ő

szeme nem látszott. Nem reagált a látogatók érkezésére.

Azt beszéltek, hogy Batuo mester, a saolin kolostor alapítója tíz éven át meditált egy fal előtt, mígnem árnyéka belevésődött a kőbe. Ha ez igaz volt, akkor Luo Ji árnyéka ötször is belevésődhetett volna ebbe a falba.

A PVT elnöke megállította Cheng Xint és a vezérkari főnököt.

– Még van tíz percünk az átadásig – suttogta.

Ötvennégy évnyi kardtartói pályafutásának utolsó tíz percében Luo Ji állhatatos maradt.

Az elrettentés korának kezdetén Luo Ji rövid ideig élvezhette a boldogságot. Újra találkozhatott feleségével, Zhuang Yannal és a lányukkal, és újraélhették azt az örömet, amit kétszáz évvel korábban. Még két év sem telt azonban el, és Zhuang Yan gyermekével együtt elhagyta Luo Jit. Számtalan történet keringett arról, mi lehetett az oka: egy népszerű változat szerint mikor Luo Ji a nép szemében még megváltó volt, azok szemében, akiket a legjobban szeretett, a róla kialakult kép már megváltozott. Zhuang Yan ráébredt, hogy egy olyan férfival él együtt, aki egy világot már elpusztított, és két másiknak a sorsát is a kezében tartotta. Különös szörnyeteg volt, aki megrémisztette, így aztán Zhuang Yan elhagyta, és gyermeküket is magával vitte. Egy másik népszerű történet szerint Luo Ji hagyta el őket, hogy normális életet élhessenek. Senki nem tudta, hová ment Zhuang Yan és a gyermeke – még mindig élhették valahol nyugodt, hétköznapi életüket.

Családja épp akkor hagyta el, amikor a gravitációshullámjeladók átvették az elrettentés feladatát a Nap körüli atombombagyűrűtől; Luo Ji ezután megkezdte hosszú

pályafutását Kardtartóként.

Ebben a kozmikus arénában Luo Ji nem a kínai kardpárbaj elegáns mozdulataival találta szemben magát, amelyek inkább hasonlítottak táncra, mint harcra, sem a nyugati kardviadal látványos mozdulataival, melyek célja a vívó ügyességének fitogtatása volt, hanem a japán *kendzsucu* halálos csapásaival. Az igazi japán kardvívások gyakran igen rövid, mindössze fél másodpercnyi vagy két másodpercnyi küzdelem után értek véget. Egyszer csaptak csak össze a kardok, és az egyik fél már el is esett, majd vértócsa vette körül. Ezt a pillanatot megelőzően azonban az ellenfelek úgy álltak szemben egymással, mint a szobrok, néha akár tíz percen át is. Ebben a küzdelemben a kardvívónak nem a keze, hanem a szíve tartotta a kardot. A szív kard, amely a szemeken át tekintetté vált, az ellenség lelkének mélyébe hatolt. A küzdelem valójában itt dőlt el: a két kardvívó közt feszülő csendben lelkük pengéje szúrt és háritott, mint hangtalan mennydörgés. A győzelem, a vereség, az élet és a halál már azelőtt eldőlt, hogy egyetlen vágásra sor került volna.

Luo Ji éppilyen intenzitással meredt a fehér falra, a négy fényévnnyire lévő világnak szánt tekintettel. Tudta, hogy a sophonok megmutathatják tekintetét az ellenségnek, tekintetében pedig ott rejlik az alvilág fagyossága, a fölötte lévő sziklák súlya, és az eltökéltség, hogy feláldozzon mindent. Ettől a tekintettől az ellenség szíve megremegett, és kénytelenek voltak lemondani mindenféle megdöntetlen cselekedetről.

A kardvívók farkasszemet nézése mindig véget ér egyszer; a harcban mindig eljön az igazság pillanata. Az egész világegyetemre kiterjedő harc egyik résztvevője, Luo Ji számára

azonban talán sosem jön el az a pillanat, amikor a kardot először és utoljára meglendítik.

Az is lehet azonban, hogy a következő másodpercben már itt is van.

Luo Ji és a Trisolaris így nézték egymást ötvennégy éven át. A férfi gondtalan, felelőtlen emberből igazi Falképzővé vált, aki több mint fél évszázadon át nézett szembe ezzel a fallal, az emberi civilizáció védelmezője, aki öt évtizeden át készen állt egy pillanat alatt elindítani a végső csapást.

Luo Ji egész idő alatt hallgatott, egyetlen szó sem hagyta el a száját. Ami azt illeti, ha valaki tíz vagy tizenöt éven át nem beszél, az elveszíti a beszédképességét – lehet, hogy még megérti, ha szólnak hozzá, de válaszolni nem fog tudni. Az bizonyos, hogy Luo Ji már nem volt képes beszélni; minden mondanivalóját beleadta tekintetébe, mellyel a falat nézte. Elrettentőgépezetté változtatta magát, bombává, amely az elmúlt fél évszázad hosszú évei során minden egyes pillanatban képes lett volna érintésre felrobbanni, és ezzel fenntartotta a két világ közti törékeny békét.

– Ideje átadni az univerzális gravitációs hullám alapú jeladó rendszer fölötti végső irányítást – törte meg a csendet komoly hangon a PVT elnöke.

Luo Ji nem mozdult. A flotta vezérkari főnöke odament, hogy segítsen neki felkelni, de Luo Ji felemelte kezét, hogy megállítsa. Cheng Xin látta, hogy karja mozdulatában erő rejlik – energikus mozdulat volt, nyoma sem látszott benne a habozásnak, amit az ember egy száz év fölöttitől várna. Luo Ji ezután felállt, egyedül, biztos mozdulattal. Xin meglepetten látta, hogy nem

támaszkodott kezeivel a földre, ahogy addig keresztbe vetett lábait kiegyenesítette és felállt. Még egy fiatalnak sem ment volna ennyire könnyen ez a mozdulatsor.

– Mr. Luo, ő Cheng Xin, az utóda. Kérem, adja át neki a kapcsolót!

Luo Ji megállt, egyenes háttal, határozottan. Pár percig még nézte a fehér falat, melyre több mint fél évszázadon át meredt, aztán enyhén meghajolt.

Tiszteletét fejezte ki az ellenségnek. Azzal, hogy félszáz éven át meredtek egymásra egy négy fényévnnyi szakadék fölött, sorsközösség alakult ki köztük.

Ezután megfordult, hogy Cheng Xinre nézzen. A régi és az új Kardtartó némán állt egymással szemben. Tekintetük egyetlen pillanatra találkozott, de abban a pillanatban Cheng Xin érezte, hogy éles fénysugár söpör végig lelke sötét éjszakáján. Abban a tekintetben olyan könnyűnek és vékonynak érezte magát, mint egy papírlap, még átlátszónak is. El nem bírta képzelni, miféle megvilágosodást ért el az előtte álló öregember azután, hogy ötvennégy éven át azt a falat nézte. Lehet, hogy gondolatai olyan sűrűvé és nehezzé váltak, mint fölöttük a földkéreg, de az is lehet, hogy olyan éterivé, mint afölött a kék ég. Nem tudhatta; addig nem, amíg ő is végig nem ment ezen az úton, anélkül nem, hogy ő maga is végig ne menne rajta. Nem látott semmit ebben a tekintetben, csak feneketlen mélységet.

Luo Ji mindkét kezével tartotta a kapcsolót, mikor átadta neki. Cheng Xin átvette a tárgyat, amely a legnehezebb volt a Föld történelmében. És így a kétvilágnyi teher átkerült egy százegy éves férfi válláról egy huszonkilenc éves nőére.

A kapcsoló még őrizte Luo Ji kezének melegét. Valóban egy kard markolatára hasonlított. Négy gomb volt rajta, ezek egyike a végén. Hogy ne lehessen véletlenül aktiválni, a gombok megnyomásához kellett némi erő, és egy bizonyos sorrendben kellett megnyomni őket.

Luo Ji két lépést hátrált, és bólintott az előtte álló három ember felé. Biztos, erőteljes léptekkel indult az ajtóhoz.

Cheng Xinnek feltűnt, hogy az egész folyamat során senki nem mondott köszönetet Luo Jinek ötvennégy évnyi szolgálatáért, egyetlen szóval sem. Nem tudta, hogy a PVT elnöke vagy a flotta vezérkari főnöke akart-e mondani valamit, de nem emlékezett rá, hogy a próbák során valaha is szerepelt volna a ceremóniában a köszönetnyilvánítás a régi Kardtartónak.

Az emberiség nem érzett hálát Luo Ji iránt.

A folyosón pár fekete öltönyös férfi állította meg Luo Jit. Egyikük megszólalt:

– Mr. Luo, a Nemzetközi Bíróság Ügyészsége nevében értesítjük, hogy világgyilkossággal gyanúsítják. Le van tartóztatva, az ügyet ki fogják nyomozni.

Luo Ji még csak egy pillantást sem vetett rájuk, ahogy folytatta útját a lifthez. Az ügyészek ösztönösen arrébb léptek, hogy átengedjék. Lehet, hogy Luo Ji észre sem vette őket. Szemében kihunytt az éles fény, helyébe a naplemente fényéhez hasonlatos nyugalom költözött. Háromszáz éves küldetése végre véget ért, a felelősség nehéz terhe lekerült a válláról. Mostantól, bármennyire is az ördögöt és a szörnyeteget lássa benne ez az elnőiesedett világ, mindannyiuknak el kellett ismernie, hogy győzelméhez semmi nem volt fogható a civilizáció egész eddigi

történelme során.

Az acélajtó nyitva maradt, és Cheng Xin hallotta a folyosón elhangzott szavakat. Hirtelen késztetést érzett, hogy odarohanjon és köszönetet mondjon Luo Jinek, de visszafogta magát. Kedvetlenül nézte, ahogy a férfi alakja eltűnik a liftben.

A PVT elnöke és a flotta vezérkari főnöke is távozott, egyetlen szó nélkül.

Az acélajtó morajló hanggal becsukódott. Xin úgy érezte, mintha eddigi élete úgy szivárogna ki az ajtó egyre keskenyedő részén, mint a tölcsérből kifolyó víz. Mikor az ajtó teljesen bezáródott, egy új Cheng Xin született.

A kezében lévő vörös kapcsolóra nézett. Már is a részévé vált. Mostantól elválaszthatatlanok lesznek. Még alvás közben is a párnája mellett kell majd tartania.

A fehér, félkörös csarnokra halálos csend borult, mintha itt lezárult volna az idő, és nem folya tovább. Tényleg sírra emlékeztetett. Mostantól azonban ez lesz egész világa. Cheng Xin úgy döntött, meg kell töltenie ezt a teret élettel. Nem akart olyan lenni, mint Luo Ji. Ő nem harcos volt, nem párbajvívó; nő volt, és sokáig kell itt élnie, talán egy évtizeden át, talán fél évszázadon át. Tulajdonképpen egész életében erre a küldetésre készült. Most, hogy itt állt, hosszú útja elején, nyugalmat érzett.

A sorsnak azonban más tervei voltak. Kardtartói pályája, amelyre születése óta készült, a vörös kapcsoló átvételétől számítva mindössze tizenöt percen át tartott.

AZ ELRETTENTÉS KORÁNAK UTOLSÓ TÍZ PERCE, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.17.34– 16.27.58, ELRETTENTÉSKÖZPONT

A fehér fal vérvörösre váltott, mintha a mögötte lévő pokoli magma átégette volna. A legmagasabb szintű riadó szólalt meg. A vörös háttéren egyetlen, fehér betűkkel írt sor jelent meg, minden egyes írásjele rémisztő sikoly.

Erős kölcsönhatású űrszondák közeledése észlelve.

Számuk összesen: hat.

Az egyik a Föld és a Nap közti L1 Lagrange-pont felé tart.

A másik öt a Föld felé, 1-2-2 alakzatban.

Sebesség: 25 000 kilométer/szekundum.

Becsült érkezési idő a felszínre: 10 perc.

Cheng Xin mellett öt, lebegő szám jelent meg, mindegyikük zöld fénnel világított. Holografikus gombok voltak: bármelyiküket megnyomva egy lebegő ablak jelent meg, melyen részletesebb információk szerepeltek a Föld tizenötmillió kilométeres körzetét figyelő előzetes figyelmeztető rendszer által gyűjtött adatok alapján. A Naprendszer-flotta vezérkara kielemezte az adatokat és továbbította őket a Kardtartónak.

Később kiderült, hogy a hat csepp a tizenötmillió kilométeres előzetes figyelmeztetési zónán nem sokkal túl rejtőzött. Három a Nap interferenciáját használta, hogy elkerülje az észlelést, a

másik három pedig az ebben a régióban keringő űrszemét közé rejtőzött el. Ennek az űrszemétnek nagy része a korai fúziós reaktorok elhasznált üzemanyagából állt. A Föld számára még ezek nélkül az óvintézkedéseik nélkül is közel lehetetlen lett volna észlelni a cseppeket az előzetes figyelmeztetési zónán kívül. Az emberek korábban azt feltételezték, hogy a cseppek távolabb, az aszteroidaövben rejtőznek.

A mennydörgés, amelyre Luo Ji fél évszázadon át várt, öt perccel távozása után megérkezett, és a villám Cheng Xint találta el.

Cheng Xin nem nyomta meg egyik holografikus gombot sem. Nem volt szüksége több információra.

Azonnal felfogta, mekkorát tévedett. Tudatalattija mélyén a Kardtartó küldetéséről alkotott képe mindig is téves volt, teljes egészében. Az igaz, hogy mindig fel volt készülve a legrosszabbra, vagy legalábbis törekedett rá. A PVT és a Flotta specialistáinak irányítása alatt részletekbe menően tanulmányozta az elrettentőrendszert, és számos lehetséges forgatókönyvet megtárgyalt a stratégákkal. Képzelt már el a jelenleginél rosszabb lehetőségeket is.

Ugyanakkor elkövetett egy végzetes hibát, olyan hibát, amelyre eddig nem jött rá, nem is jöhetett volna. Ez a hiba okozta ugyanakkor, hogy őt választották második Kardtartónak.

Tudat alatt sosem fogadta el igazán, hogy amivel most szembesült, az lehetséges.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából tizennégymillió kilométer. A legközelebbi 13,5 millió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre:

kilenc perc.

Cheng Xin tudat alatt védelmező volt, nem pusztító; nő volt, nem harcos. Hajlandó volt hátralévő életét annak szentelni, hogy megőrizze a két világ közti egyensúlyt, amíg a Föld a trisolarisi tudomány segítségével erősebbé és erősebbé nem válik, és amíg a Trisolaris a földi kultúra segítségével civilizáltabbá és civilizáltabbá nem válik, míg egy nap nem közli vele egy hang: *tedd le a vörös kapcsolót, és térj vissza a felszínre! A világnak nincs szüksége többé a sötétedő-elrettetésre, nincs szüksége többé Kardtartóra.*

Mikor Kardtartóként szembenézett ezzel a távoli világgal, Luo Jivel ellentétben nem érezte, hogy élet-halál harcot vív. Inkább sakkjátszma-ként gondolt rá: nyugodtan ül majd a sakktábla előtt, gondolatban végigveszi a nyitásokat, előre megsejti ellenfele támadásait, és kiterveli saját válaszát. Készen állt egész életét ezzel a játékkal tölteni.

Ellenfelei azonban egyetlen bábut sem mozdítottak meg a sakktáblán, ehelyett felkapták a táblát és fejbe verték vele.

Amint Cheng Xin öt perccel ezelőtt átvette Luo Jitől a vörös kapcsolót, a hat csepp maximális sebességgel kezdett gyorsulni a Föld felé. Az ellenség egyetlen másodpercet sem vesztegetett.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából tizenhárommillió kilométer. A legközelebbi tizenhárommillió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: nyolc perc.

Üresség.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából 11,5 millió kilométer. A legközelebbi 10,5

millió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: hét perc.

Üresség, semmi más, csak üresség. A fehér falakon és a fehér betűkön kívül körülötte minden más is tiszta fehérre változott. Cheng Xin mintha egy tejből álló univerzumban lebegett volna. Ennek az univerzumnak a Földtől számított hossza tizenhatmilliárd kilométer volt. Ebben a hatalmas ürességben semmit nem talált, amibe kapaszkodhatott volna.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából tízmillió kilométer. A legközelebbi tízmillió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: hat perc.

Most mit kellene tennie?

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából kilencmillió kilométer. A legközelebbi 7,5 millió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: öt perc.

Az üresség oszladozni kezdett körülötte. Fölötte ismét tudatosította jelenlétét a negyvenöt kilométer vastag földkéreg: a rétegezett idő. Legmélyebben fekvő rétege, a közvetlenül az elrettentőközpontra feletti réteg valószínűleg négybillió évvel ezelőtt rakódott le. A Föld csak ötszázmillió évvel korábban jött létre. A zavaros óceán épp csak megszületett, felszínébe szakadatlanul csapódtak a villámok; a Nap elmosódott fénygömb volt a homályos égbolton; rövid időközönként más, vakító fénygömbök is átszelték az eget, majd hosszú tűzcsóvát húzva maguk után, belecsapódtak a tengerbe; a meteorbecsapódások nyomán szökőárak keletkeztek, melyek gigantikus hullámokat indítottak el; a hullámok nekicsapódtak a kontinenseknek, melyeken még mindig lávafolyók folytak, és a keletkező pára, melyet a tűz és a víz keltett, elhomályosította a Napot...

...Ezzel a pokoli, de fenséges látvánnyal ellentétesen a zavaros víz másik, mikroszkopikus mesét szőtt. Itt szerves molekulák születtek a villámcsapásokból és kozmikus sugarakból, és ezek összeütköztek, összeolvadtak, szétváltak – az építőkockáknak ez a hosszadalmas játéka ötszázmillió éven át folyt. Végül egy szerves molekulából álló lánc remegve két szárra szakadt, a szálak újabb molekulákat vonzottak magukhoz, míg két egyforma másolata nem jött létre az eredetinek; ezek ismét kettészakadtak és lemásolták önmagukat... Az építőkockáknak ebben a játékában annak az esélye, hogy létrejön a szerves molekuláknak egy ilyen, önmagukat többszöröző lánc, olyan csekély volt, mint azé, hogy egy tornádó felkap egy halom fémhulladékot és egy tökéletesen összerakott Mercedes-Benzet rak le a helyére.

De megtörtént, és így megkezdődött egy lélegzetelállító, három és fél milliárd éven át tartó történelem.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából 7,5 millió kilométer. A legközelebbi hatmillió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: négy perc.

Az archaikumot a proterozoikum követte – mindkettő több milliárd évig tartott –, majd a paleozoikum: a kambrium hetvenmillió éven át tartott, az ordovícium hatvanmillió évig, a szilur negyvenmillió évig, a devon ötvenmillió, a karbon hatvanötmillió és a perm ötvenötmillió évig, aztán jött a mezozoikum: a triász harmincötmillió évig, a jura ötvennyolcmillió és a kréta hetvenmillió évig; aztán a kaionozoikum: a harmadidőszak hatvannégy és fél millió évig és a negyedidőszak két és fél millió évig. Ekkor megjelent az

emberiség: a korábbi eonokhoz képest történelme szempillantásnyi volt csupán. Dinasztiák és korszakok villantak fel, mint a tűzijáték; a csont, melyet egy majom dobott a levegőbe, úrhajóvá változott. Három és fél milliárd évnyi, viszontagságokkal teli út végül megállt egy apró emberi lény előtt, egyetlen személy előtt a százmilliárd ember közül, aki valaha élt a Földön, és aki vörös kapcsolót tartott a kezében.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából hatmillió kilométer. A legközelebbi 4,5 millió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: három perc.

Négymilliárd év rétegei nehezédtek Cheng Xinre fojtogatón. Tudatalattija megpróbálta elérni a felszínt, hogy levegőhöz jusson. Tudatalattijában a felszín élőlényektől hemzsegett, akik közül a legnagyobbak a hatalmas hüllők voltak, köztük a dinoszauruszok. Sűrűn népesítették be a Földet, elértek egészen a láthatárig. A dinoszauruszok között – lábuk közt, hasuk alatt – ott voltak az emlősök, köztük az emberek. Még lentebb, a számtalan pár láb között fekete folyó áramlott: megszámlálhatatlan trilobita és hangya... Az égen több száz milliárd madár alkotott sötét, kavargó örvényt, amely eltakarta az égboltot, köztük időnként óriás pterodactylusok tűntek fel...

Mindenre halálos csend borult. A szemek voltak a legrémissztőbbek: a dinoszauruszok szeme, a trilobiták és a hangyák szeme, a madarak és a pillangók szeme, a baktériumok szeme... csak az emberek százmilliárd szempárral rendelkeztek, annyival, ahány csillagból áll a Tejút – hétköznapi férfiak és nők szemei voltak, és Da Vinci, Shakespeare és Einstein szeme.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából 4,5 millió kilométer. A legközelebbi hárommillió kilométerre van. Becsült érkezési idő a felszínre: két perc.

Két szonda Ázsia felé tart, két másik Észak-Amerika felé, az utolsó Európa felé.

Ha megnyomja a gombot, három és fél milliárd évnyi fejlődésnek vet véget. Minden eltűnik az univerzum örök éjszakájában, mintha mindez soha nem is létezett volna.

Mintha ismét a kisbabát tartotta volna a karjában: puha volt, bújós, meleg, arca nedves, mosolya édes. Anyának szólította őt.

Érkező erős kölcsönhatású űrszondák alakzatának átlagos távolsága: nagyjából hárommillió kilométer. A legközelebbi másfél millió kilométerre van, és rohamosan lassít. Becsült érkezési idő a felszínre: egy perc harminc másodperc.

– Nem! – sikoltotta Cheng Xin, és eldobta a kapcsolót. Nézte, ahogy végigcsúszik a padlón – mintha az ördögöt látta volna.

Az érkező erős kölcsönhatású űrszondák közelednek a Hold pályájához, és továbbra is lassítanak. Röppályájuk meghosszabbításából ítélve úgy tűnik, célpontjaik a gravitációshullám-jeladók állomásai Észak-Amerikában, Európában és Ázsiában, valamint az Univerzális gravitációshullám-alapú jeladó rendszer, Zéró irányítóállomás. Becsapódás becsült ideje: harminc másodperc.

Ezek az utolsó pillanatok a végtelenbe nyúltak, mint a finom pókfonál. Cheng Xin azonban nem habozott; már rég döntött. Döntését nem gondolkodásra alapozta, ott rejlett mélyen, a génjeiben. Ezeket a géneket vissza lehetett követni négymilliárd

évvel ezelőttig, amikor először született meg ez a döntés. Az ezt követő évmilliárdok csak megerősítették. Akár helyes, akár helytelen, Cheng Xinnak nem volt más választása.

Jó volt, hogy közel volt a szabadulás.

A hatalmas rázkódás a földre lökte Xint: a cseppek áttörték a földkérget. Úgy érezte, mintha eltűnt volna körülötte a szilárd sziklaréteg, és az Elrettentésközpont hatalmas dob tetején lett volna. Lehunyt szeme előtt megjelent, ahogy a csepp úgy hatol át a földkérgen, mint ahogy a hal úszik át a vízen, és várta, ahogy a kozmikus sebességű, tökéletesen sima ördög olvadt lávává változtatja őt és mindazt, ami körülveszi.

A remegés azonban pár erőteljes dobbanás után megszűnt, mintha a láthatatlan dobos a zeneszám végét jelezte volna.

A képernyő vörös fénye kialudt, a korábban látott fehér háttér váltotta fel. A helyiség fényesebbnek és tágasabbnak tűnt. A képernyőn pár sornyi fekete szöveg jelent meg:

Az észak-amerikai gravitációshullám-jeladó elpusztítva.

Az európai gravitációshullám-jeladó elpusztítva.

Az ázsiai gravitációshullám-jeladó elpusztítva.

A szoláris rádióerősítő funkció minden sávon elnyomva.

Ismét a csend uralt mindent, csak víz csörgedezése hallatszott valahonnan. A földrengés során eltörhetett egy vízvezeték.

Cheng Xin rájött, hogy a földrengést az ázsiai gravitációshullám-jeladó elleni támadás okozta. Az az antenna körülbelül húsz kilométerre volt innen, szintén mélyen a föld alatt.

A cseppek még csak nem is törődtek azzal, hogy megtámadják a Kardtartót.

A fekete szöveg eltűnt. A képernyő pár pillanatig üres volt, majd feltűnt rajta az utolsó szöveg:

Az univerzális gravitációshullám-alapú jeladó rendszert nem lehet helyreállítani. A sötétedő-elrettetés leállítva.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, ELSŐ ÓRA. EGY ELVESZETT VILÁG

Cheng Xin visszaliftezett a felszínre. Mikor kilépett a lift felszíni állomásáról, megpillantotta a teret, ahol alig egy órával ezelőtt lezajlott az elrettentés átruházásának ceremóniája. A résztvevők már mind távoztak, a tér üresen állt, csak a zászlórudak hosszú árnyéka látszott. A legmagasabb zászlórudakon az ENSZ és a Naprendszer-flotta zászlaja lobogott, mögöttük a különféle nemzeteké. A zászlók békésen csapkodtak a könnyű szélben. Mögöttük ott húzódott a végtelen Góbi sivatag. Egy közeli tamariszkuszágra pár csivitelő madár szállt le. A távolban látszott a Quilian-hegység hullámzó körvonala, pár csúcsot hósapka fedett, ami ezüstösen emelte ki alakjukat.

Minden ugyanolyannak tűnt, de a világ többé nem volt az embereké.

Cheng Xin nem tudta, mit tegyen. Senki nem lépett kapcsolatba vele az elrettentés véget érésekor. A Kardtartó már nem létezett, ahogyan maga az elrettentés sem.

Céltalanul ment előre. Mikor kilépett az épületegyüttest körülvevő fal kapuján, két őr tisztelgett neki. Xin rettegett attól, hogy szembenézzen az emberekkel, az örök szemében azonban csak kíváncsiságot látott – még nem tudták, mi történt. A szabályzat megengedte, hogy a Kardtartó rövid időre feljöjjön a felszínre; lehet, hogy azt hitték, azért jött, hogy a földrengéssel

kapcsolatban érdeklődjön. Xin pár katonatisztet látott a kapu mellett parkoló repülő autó mellett. Még csak nem is őt figyelték, bár abba az irányba néztek, ahonnan jött. Egyikük arrafelé mutatott.

Cheng Xin megfordult és megpillantotta a gombafelhőt a horizonton. A Föld mélyéről a levegőbe robbant talajból és porból kialakult felhő nagyon sűrű volt, szinte szilárdnak tűnt. Annyira oda nem illőnek látszott, hogy rosszul sikerült Photoshop-munkára hasonlított. Jobban megnézve Xin úgy képzelte, csúf mellszoborra emlékeztet, amely fura arcot vág a lemenő nap fényében. Ott csapódott be a csepp a földbe.

Valaki a nevéen szólította. Cheng Xin megfordult. Ai AA szaladt felé, fehér szédzsekiben, haja lobogott a szélben. Zihálva megállt, és elmondta, hogy látni akarta őt, de az örök nem engedték be.

– Hoztam friss virágot az új lakóhelyedre – mondta, és parkoló kocsija felé mutatott, majd a gombafelhő felé fordult. – Vulkán tört ki? Ez okozta a földrengést az előbb?

Cheng Xin szeretne volna átölelni AA-t és sírni, de visszafogta magát. Szeretne volna elhalasztani a pillanatot, amikor ez a boldog lány megtudja az igazságot, szeretne volna, ha az imént véget ért jó idők utórezgéseit kicsit még velük maradnak.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: GONDOLATOK A SÖTÉTERDŐ-ELRETTENTÉS KUDARCÁRÓL

Az elrettentés kudarcához hozzájáruló legfontosabb tényező természetesen az volt, hogy nem a megfelelő Kardtartót választották. Ezzel a témával egy ennek szentelt fejezetben foglalkozunk; most összpontosítsunk a rendszer tervezésének technikai gyenge pontjaira, amelyek hozzájárultak a kudarchoz.

A kudarc bekövetkeztével a legtöbb ember azonnal rámutatott, hogy az ok a gravitációshullám-alapú jeladók alacsony száma lehetett, és sajnálták, hogy a huszonhárom befejezett jeladóból húszat leszereltek. Ez a reakció azonban azt mutatta, hogy nem sikerült felfogniuk a probléma lényegét. A csepptámadás után begyűjtött adatok alapján egy cseppek alig több, mint tíz másodpercre volt szüksége ahhoz, hogy áthatoljon a földkérgen és elpusztítson egy jeladót. Még ha az eredetileg tervezett száz jeladó mind elkészült és üzembe állt volna, akkor sem telt volna sok idejükbe a cseppeknek, hogy az egész rendszert elpusztítsák. A kulcs az volt, hogy a rendszert el lehetett pusztítani; az emberiségnek azonban megvolt az esélye arra is, hogy elpusztíthatatlan univerzális gravitációshullám-alapú jeladó rendszert építsen.

A probléma nem a jeladók száma volt, hanem az, hogy hol

helyezték el őket.

Képzeljük el, mi történt volna, ha a jeladókat nem a föld felszíne alá telepítik, hanem a világűrbe, vagyis huszonhárom olyan űrhajóra, mint a *Gravitáció*. A hajók alapesetben szerteszét helyezkedtek volna el a Naprendszerben. Még ha a cseppek meglepetésszerű támadást indítottak is volna ellenük, nehéz lett volna mindegyiket elpusztítaniuk. Egy vagy több hajónak lett volna ideje elmenekülni a mélyűrbe. Ez nagyban növelte volna az egész rendszer elrettentési fokát, és egy ekkora növekedés már nem függött volna a Kardtartótól. A trisolarisiak tudták volna, hogy nem rendelkeznek elég nagy erővel a Naprendszeren belül az elrettentőrendszer teljes elpusztításához, és sokkal jobban visszafogták volna magukat.

A *Gravitáció*-ból azonban sajnos csak egy létezett.

Két oka volt annak, hogy nem épült több, jeladóval rendelkező űrhajó. Egyrészt ott volt A Föld fiainak támadása az antarktiszi jeladó ellen. Az űrhajókról úgy tartották, védtelenebbek a szélsőséges emberek támadásai ellen. Másrészt gazdasági okai is voltak: mivel a gravitációshullám-antennák hatalmas méretűek voltak, az antennának a hajó törzseként is kellett szolgálnia, emiatt olyan anyagokból kellett megépíteni őket, amelyek megfeleltek az űrrepülés követelményeinek, ami többszörösére növelte a költségeket. Csak a *Gravitáció* majdnem annyiba került, mint a Földön elhelyezni tervezett huszonhárom jeladó együttesen. Emellett magát a hajótörzset nem lehetett felújítani: mikor a degenerált anyagból készült vibráló húr, ami a hajó teljes testén végigfutott, elérte a felezési idő ötvenéves határát, teljesen új gravitációshullám-hajót kellett volna építeni.

A mélyebben rejlő legfontosabb okot azonban csak az emberek agyában lehetett megtalálni. Soha, senki nem jelentette ki nyíltan, talán tudatosan sem fogta fel soha senki, de egy gravitációshullám-hajó túl nagy hatalommal bírt, akkorával, hogy az már alkotóját is megrémítette. Ha valami – egy csepptámadás vagy bármi más – arra kényszerítette volna ezeket a hajókat, hogy induljanak el a mélyűrbe, és az ellenséges fenyegetés miatt soha többé nem térhettek volna vissza a Földre, olyanokká válhattak volna, mint a *Kék ég* és a *Bronzkor*, netán valami még borzalmasabbá. Minden egyes ilyen hajó és már-nem-ember legénysége egyben azzal a hatalommal is bírt volna, hogy bármikor információt sugározhatott volna az univerzumba (bár ezt korlátozta a vibráló húr felezési ideje), és így kezében tartotta volna az emberiség sorsát. Riasztó bizonytalanság rejtőzött volna mindörökké, szerteszét a csillagokban.

Ha a gyökerét nézzük, ez a félelem magától a sötétedő-elrettentéstől való félelem volt. Ez jellemezte a tökéletes elrettentést: az elrettentő és az elrettentett egyformán osztozott a rettegésben magától az elrettentéstől.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, ELSŐ ÓRA. EGY ELVESZETT VILÁG

Cheng Xin odament a tisztékhez és megkérte őket, hogy vigyék el a kitörés helyszínére. Az épületegyüttes védelméért felelős alezredes azonnal útnak indított két autót, az egyiket azért, hogy odavigye Cheng Xint, a másikat pedig azért, hogy pár ór is velük tartson a biztonság kedvéért. Xin megkérte AA-t, hogy maradjon és várja meg, ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy vele tarthasson, és beszállt a kocsiba.

A repülő autók alig valamivel a föld felett lebegve, nem túl nagy sebességgel haladtak a gombafelhő felé. AA megkérdezte a sofőrt, mi történt, de a sofőr nem tudta. A vulkán kétszer tört ki, két perc eltéréssel. Úgy vélte, időtlen idők óta ez lehetett az első alkalom, hogy vulkán tört ki Kína határain belül.

Fogalma sem lehetett róla, hogy a „vulkán” alatt egykor a világ stratégiai középpontja volt: a gravitációshullám-antenna. Az első kitörést a földkérget átszakító csepp okozta. Miután elpusztította az antennát, visszaindult és feltört a föld alól, ez okozta a második kitörést. A kitöréseket a csepp hatalmas mozgási energiájának felszabadulása okozta, nem a földköpeny anyagának kitörése, így nagyon rövid volt. A csepp rendkívüli sebességének köszönhetően szabad szemmel nem lehetett látni, ahogy behatolt a föld alá, majd feltört onnan.

Az autó alatt elsuhanó Góbi sivatagot kis, füstölő lyukak

pettyezték: mini becsapódási kráterek, melyeket a kitörés során a levegőbe repült láva és forró kövek okoztak. Ahogy haladtak előre, a lyukak egyre sűrűbbé váltak, a Góbi fölé pedig vastag füsttéteg borult, itt-ott tamariszkuszbokrok égtek. Bár csak kevés ember élt idekinn, néhol régi, a rengés során összeomlott épületek is látszottak. Az egész jelenet csatamezőre emlékeztetett, ahol éppen véget ért a harc.

A felhő mostanra kissé szétoszlott, és már nem hasonlított gombára – inkább olyan volt, mint egy kócos haj borította fej, a hajszálak végét pedig bíborszínűre festette a lemenő nap. Ahogy közeledtek, egy biztonsági sáv megállította az autókat, és le kellett szállniuk. Cheng Xin azonban ragaszkodott hozzá, hogy továbbmehessenek, és tovább is engedték őket – a katonák nem tudták, hogy a világ már el is esett, és még mindig tisztelték Cheng Xin mint Kardtartó tekintélyét. AA-t azonban megállították, és bármennyire is sikoltozott és küzdött velük, nem engedték át.

Kitartóan fújt a szél, így nem nagyon szállongott lefelé a por, de a füstben a lemenő nap fénye reszkető árnyak sorává vált. Cheng Xin úgy száz métert tehetett meg az árnyakon át, míg el nem érte a hatalmas kráter szélét. Az alagútforma kráter közepén úgy negyven-ötven méter mély lehetett. Még mindig vastag felhőkben áradt belőle a fehér füst, a kráter alján pedig olvadt, vörös fény derengett homályosan: egy lávató.

Negyvenöt kilométer mélyen a gravitációshullám-antenna, egy ezeröt száz méter hosszú, ötven méter széles henger, melyet mágneses lebegéssel függesztettek fel egy föld alatti barlangban, apró szilánkokra tört és elnyelte a vörösén izzó láva.

Ez kellett volna legyen az ő sorsa is. Ez a vég illett volna a legjobban egy Kardtartóhoz, aki lemondott az elrettentés hatalmáról.

Cheng Xint vonzotta a kráter mélyén derengő vörös fény. Csak még egy lépés, és eléri a szabadulást, amelyre vágyott. A hőség hullámai arcon csapták, ahogy megbűvölten bámulta a vörös tavat – mígnem a mögötte felhangzó, gyöngyöző nevetés ki nem szakította tünődései közül.

Megfordult. A füstben megszórt, reszkető napfényben karcsú alak közeledett felé. Nem ismerte fel, amíg egészen közel nem ért: Sophon volt az.

Sápadt, bájos arcát leszámítva a robot semmiben nem hasonlított korábbi találkozásukkor látott önmagára. Sivatagi terepszínű egyenruhát viselt, haját, amelyet egykor virágokkal díszített kontyban tűzött fel, most praktikus módon rövidre vágva viselte. Nyakában egy nindzsa fekete kendője volt, hátára hosszú katanát kötött. Bátornak és hősieknek tűnt, de a belőle áradó eltúlzott nőiesség sem szűnt meg teljesen: testtartása, mozdulatai még mindig lágyak és finomak voltak, akár a víz folyása, de áthatotta őket a gyilkolás és a halál lenyűgöző fensége, akár egy hajlékony, de halálos hóhérvétele. Még a kráterből áradó forróság sem tudta széteszlatni a jeges hideget, amit megjelenése okozott.

– Épp úgy cselekedett, ahogy számítottunk rá – jelentette ki Sophon gúnyos mosollyal. – Ne vádolja magát nagyon. A helyzet az, hogy az emberiség választotta magát, és ők választották ezt a végkimenetet. Az emberi faj minden tagja közül maga az egyetlen, aki ártatlan.

Xinnek megdobbant a szíve. Nem érezte úgy, hogy megvigasztalódott volna, de el kellett ismernie, hogy a bájos ördög a lelke mélyéig hatni tudott rá.

Meglátta a közeledő AA-t. A lány alighanem kiderítette vagy kitalálta, mi történt. Szemében égett a düh, mikor Sophonra nézett. Felkapott egy követ és neki akarta vágni Sophon tarkójának. Sophon azonban megfordult és úgy söpörte félre a követ, akár egy szúnyogot. AA átkozni kezdte Sophont, minden trágár szóval, ami csak az eszébe ötlött, és újabb kő után nyúlt. Sophon előrántotta a hátán viselt katanát, másik kezével könnyedén félrelökte a könyörgő Xint, és megforgatta a kardot. A katana gyorsabban szelte a levegőt, mint egy ventilátor lapátjai, és hangosan süvített. Mikor megállt, AA hajának szálai lassan szállingóztak lefelé AA feje körül. A rémült lány mintha megdermedt volna, vállalai megereszkedtek.

Cheng Xinnek eszébe jutott, hogy egyszer már látta Sophon katanáját, abban a távol-keleti levélházban, amelyet köd és felhők vettek körül. Akkor két rövidebb karddal együtt egy elegáns faállványon feküdt a teaasztal mellett, és inkább tűnt dísz tárgynak, mint halálos fegyvernek.

– Miért? – suttogta Cheng Xin, mintha csak magától kérdezné.

– Mert az univerzum nem tündérmese.

Cheng Xin az eszével felfogta, hogy ha az elrettentés által fenntartott egyensúly fennmaradt volna, a fényesebb jövő az emberiségé lett volna, nem a Trisolarisé. Tudatalattijában azonban az univerzum tündérmese maradt, amely a szeretetről szólt. Legnagyobb hibája az volt, hogy nem az ellenség szemszögéből nézte a problémát.

Sophon tekintetéből Cheng Xin végre megértette, miért hagyták életben.

Most, hogy a gravitációshullám-alapú jeladó rendszert elpusztították, és a Nap rádióhullámokat felerősítő képességét megszüntették, az élő Cheng Xin nem jelentett többé fenyegetést. Ugyanakkor, ha az emberek még mindig rendelkeznek valamiféle, a Trisolaris által nem ismert móddal arra, hogy információt sugározzanak az univerzum felé – még ha ennek kicsi is az esélye –, a Kardtartó kiiktatásának hatására talán beindították volna a sugárzást. Amíg azonban a Kardtartó életben maradt, ennek gyakorlatilag zéró esélye volt: a többieknek lesz ürügyük kibújni a felelősség alól.

Cheng Xin, ahelyett, hogy elrettentő lett volna, innentől védőpajzsként funkcionált. Az ellenség teljesen átlátott rajta.

Saját maga bizonyult tündérmesének.

– Ne ünnepeljenek túl korán – mondta AA Sophonnak, amint összeszedte valamennyire a bátorságát. – A *Gravitáció* űrhajó még a miénk.

Sophon egyetlen, könnyed mozdulattal visszahelyezte a katanát a hátára erősített hüvelybe.

– Ostoba lány. A *Gravitáció* elpusztult. Egy órája történt, az átadással egy időben. Sajnálom, hogy nem mutathatom meg a roncsokat innen egy fényévnnyire, mert a sophonok vakzónába kerültek.

A trisolarisiak rég kitervelték ezt a pillanatot, rég készültek rá. Az átadás pontos időpontjáról öt hónappal ezelőtt döntöttek, még mielőtt a *Gravitáció*-t kísérő sophonok beléptek volna a vakzónába. A *Gravitáció*-t kísérő két csepp addigra már

megkapta az utasítást, hogy az átadás pillanatában semmisítsék meg a hajót.

– Most távozom – mondta Sophon. – Kérem, adja át dr. Luónak a teljes Trisolaris legmélyebb tiszteletét. Hatalmas elrettentő volt, nagyszerű harcos. Ó, és ha van rá lehetősége, tolmácsolja Mr. Thomas Wade-nek sajnálatunkat.

Cheng Xin meglepetten nézett fel.

– A személyiségtanulmányaink szerint a maga elrettentési foka 10 százalék körül mozgott, olyan volt, mint a földön kúszó giliszta. Luo Ji elrettentési foka mindig 90 százalék körül volt, mint a lecsapni készülő, félelmetes kobráé. Wade azonban... – Sophon a füstön túl a lemenő napra nézett, amelyből már csak egy vékony szelet látszott. Szemében rettegés csillant. Megrázta a fejét, mintha a gondolataiban felrémlő délibábot akarná elűzni. – Semmiféle görbéje nem volt. Bármik voltak is a környezeti paraméterek, az ő elrettentési foka 100 százalékon maradt. Micsoda ördög! Ha ő lett volna a Kardtartó, mindez nem történt volna meg. A béke tovább tartott volna. Hatvankét évet már vártunk, de továbbra is ezt kellett volna tennünk, talán még ötven évet, vagy annál is többet. És aztán... A Trisolarisnak egy olyan Földdel kellett volna szembenéznie, amely technológiában és erőben felér velünk. Kompromisszumot kellett volna kötnünk... Mi azonban tudtuk, hogy az emberiség magát fogja választani.

Sophon nagy léptekkel otthagyta őket. Kicsivel távolabb megállt, megfordult és visszakiáltott a néma Cheng Xinnek és AAnak. – Maguk származásuk bogárkák, készüljenek fel, hogy Ausztráliába mennek!

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 60. NAP. EGY ELVESZETT VILÁG

Az elrettentés végét követő 38. napon az aszteroidaöv külső peremén lévő Ringier–Fitzroy megfigyelőállomás 415 új nyomot vett észre a trisolarisi csillagrendszer körülvevő csillagközi porfelhőben. A Trisolaris nyilvánvalóan egy másik flottát is elindított a Naprendszer felé.

Ez a második flotta öt évvel ezelőtt hagyta el a Trisolarist, és négy éve haladt át a porfelhőn. A Trisolaris ezzel hatalmas kockázatot vállalt – ha nem sikerült volna öt éven belül elpusztítaniuk az emberiség sötétedő-elrettentő rendszerét, ennek a flottának a felfedezése talán kiváltotta volna az elrettentő sugárzás beindítását. Ez azt jelentette, hogy a Trisolaris már öt évvel ezelőtt érzékelte, hogy változik a közhangulat a Földön a sötétedő-elrettentéssel kapcsolatban, és helyesen megjósolta, milyen ember lesz a második Kardtartó, akit megválasztanak.

A történelem mintha újraindult volna: újabb ciklus kezdődött.

Az elrettentés vége ismét sötétségbe borította az emberiség jövőjét, de ahogy a kétszáz évvel korábbi első krízis során, az emberek most sem hozták összefüggésbe ezt a sötétséget saját, egyéni sorsukkal. A nyomok elemzése alapján a második trisolarisi flotta sebessége nem tért el nagyban az első trisolarisi flottáétól. Még ha jobban fel is tudnának gyorsulni, a flotta még

legalább két- vagy háromszáz évig nem fogja elérni a Földet. Aki most él, az mind le tudja élni békében a hátralévő életét. A nagy szakadék megtanította őket arra, hogy a modern ember már ne áldozza fel a jelent a jövőért.

Az emberiség azonban ezúttal nem volt ilyen szerencsés.

Három nappal azután, hogy a második trisolarisi flotta elhagyta a csillagközi felhőt, a megfigyelőrendszer újabb nyomokat észlelt a második csillagközi felhőben: szintén 415-öt. Ezek nem lehettek egy másik flotta nyomai. Az első trisolarisi flottának öt évbe telt az első porfelhő után elérni a másodikat, a második trisolarisi flottának ugyanez mindössze hat napba telt.

A trisolarisiak elérték a fénysebességet.

A második csillagközi felhő nyomainak elemzése megerősítette ezt. A 415 nyom fénysebességgel terjedt a felhőben. Ekkora sebességnél különösen jól látszott a hajók átkelése nyomán keletkező sáv.

Időzítés szempontjából, úgy tűnt, a flotta azonnal fénysebességre váltott, amint elhagyta az első felhőt; látszólag nem volt gyorsulási szakasz.

Amennyiben ez igaz, úgy a második trisolarisi flotta akár már el is érte a Naprendszert, vagy majdnem elérte. Közepes méretű teleszkópokkal látni lehetett a 415 éles fénypontból álló foltot a Földtől úgy 6000 csillagászati egységnyire. Ezeket a fényeket lassulás keltette – a hajtóműrendszer azonban látszólag hagyományos volt. A flotta már nem fénysebességgel haladt, csak annak a 15 százalékával. Nyilván ez volt a leggyorsabb sebesség, amelynél még lehetséges volt biztonságosan lelassítani, mielőtt megérkeznek a Naprendszerbe. A megfigyelt sebességből és

lassulásból kiindulva a második trisolarisi flotta egy éven belül éri el a Naprendszer szélét.

Ez némileg különös volt. A trisolarisi hajók mintha képesek lettek volna rendkívül rövid idő alatt elérni a fénysebességet, majd lelassítani fénysebességről, de úgy döntöttek, hogy sem a trisolarisi csillagrendszer közelében, sem a Naprendszer közelében nem teszik. Miután a flotta elhagyta a Trisolarist, a hajók egy teljes éven át hagyományos meghajtással gyorsultak, míg 6000 csillagászati egységre el nem távolodtak otthonról, mielőtt fénysebességre kapcsoltak volna. Ugyanígy nagyjából ugyanilyen messzire lehettek a Naprendszertől, mielőtt lelassítottak volna fénysebességről és hagyományos lassulásra nem váltottak volna. Fénysebességnél ezt a távot egy hónap alatt megtehetnék volna, a flotta azonban ehelyett úgy döntött, egy év alatt teszi meg. A második trisolarisi flottára két évvel hosszabb út várt így, mint ha az egész utat fénysebességgel tették volna meg.

Egyetlen magyarázat merülhetett fel: a különös döntést az motiválhatta, hogy egyik naprendszerben sem akartak kárt tenni a fénysebesség elérése, illetve elhagyása során. Biztonságos távolságnak körülbelül a Nap és a Neptunusz távolságának kétszázszorosa tűnt. Ez azt sugallta, hogy a hajtóművek keltette erő két nagyságrenddel nagyobb, mint egy csillagé, ami elképzelhetetlennek látszott.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: TECHNOLÓGIAI ROBBANÁS A TRISOLARISON

Rejtély volt, mikor vált a Trisolaris technológiai fejlődésének sebessége állandóból kitörővé. Egyes tudósok szerint ez a gyorsulás már a krízis kora előtt megkezdődött, mások szerint az elrettentés koráig nem következett be az ugrás. Abban azonban nagyrészt mindenki egyetértett, mi okozhatta a technológiai robbanást.

Először is, a földi civilizáció hatalmas hatást gyakorolt a trisolarisi civilizációra – a trisolarisiak legalább ebben nem hazudtak. Az első sophon érkezése óta az emberi kultúra nagymértékű beáramlása gyökeresen megváltoztatta a Trisolarist, és egyes emberi értékek megértésre találtak a trisolarisiakban. A trisolarisi társadalom hamar rájött, hogy a kaotikus korok hatására elfogadott extrém totalitáriánus rendszerek korlátokat szabnak a tudományos haladásnak, ezért bátorítani kezdték a gondolkodás szabadságát, és tisztelni kezdték az egyént. Ezek a változások talán a reneszánszhoz hasonló, a tudomány és a technológia ugrásszerű fejlődéséhez vezető ideológiai átalakulással járó mozgalmakat indíthattak el azon a távoli világon. Dicső korszaka lehetett ez a trisolarisi történelemnek, pontos részletei azonban nem ismertek.

Fennállt egy második lehetőség is, de csak találgatás szintjén: az univerzum más tájai felé felfedezőútra indított sophonok

expedíciója nem volt olyan hiábavaló, ahogy azt a trisolarisiak állították. Mielőtt vakrégióba értek volna, lehet, hogy találtak legalább még egy civilizált világot. Ha így történt, a trisolarisiak nemcsak technikai tudást kaphattak ettől a másik civilizációtól, hanem fontos információkat is a sötét erdő állapotáról az univerzumban. Ha így történt, a Trisolaris messze lekörözte a Földet mindenféle tudás terén.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 60. NAP. EGY ELVESZETT VILÁG

Az elrettentés vége óta Sophon most először jelent meg. Még mindig terepszínű ruhát viselt, hátán a katanával, mikor bejelentette a világnak, hogy a második trisolarisi flotta négy éven belül érkezik, hogy befejezze a Naprendszer teljes meghódítását.

Az első krízis óta a trisolarisiak hozzáállása az emberiséghez változáson ment át. Sophon bejelentette, hogy a Trisolaris már nem szándékozik kiirtani az emberi civilizációt, ehelyett rezervátumokat hoz létre az emberek számára a Naprendszeren belül – Ausztráliában és a Mars egyharmadán. Ez megőrizte az emberi civilizáció fennmaradásához szükséges alapvető életteret.

Hogy felkészüljenek a négy éven belül bekövetkező hódításra, Sophon bejelentette, hogy az emberiségnek azonnal meg kell kezdenie az áttelepülést a rezervátumokba. Ahhoz, hogy „kihúzzák az emberiség méregfogát”, és megakadályozzák, hogy a jövőben újra megjelenjen a sötéteredő-elrettentés vagy bármi hasonló fenyegetés, az emberiséget teljesen le kell fegyverezni, és „meztelenül” kell áttelepülnie. A rezervátumokban semmiféle komoly felszerelés vagy létesítmény nem engedélyezett, és az áttelepülést egy éven belül le kell bonyolítani.

A Marson és az űrben létező emberi élőhelyek legfeljebb

hárommillió embernek tudtak otthont nyújtani, így az áttelepülés fő célpontjának Ausztrália számított.

A legtöbb ember azonban még mindig kapaszkodott az illúzióba, hogy legalább egy nemzedék még békés életet élhet. Sophon beszédére egyetlen ország sem reagált, és senki nem vándorolt ki.

Öt nappal az úgynevezett „Rezervátum-kiáltvány” után a Föld légkörén belül keringő öt csepp egyike megtámadta Ázsia, Európa és Észak-Amerika egy-egy nagyvárosát. A támadás célja nem a városok elpusztítása volt, hanem a rémületkeltés. A csepp egyenesen haladt át a városok hatalmas erdején, és minden függő épületbe beleütközött, ami épp az útjában állt. Az eltalált épületek kigyulladtak és úgy zuhantak több száz métert, mint a túlérett gyümölcs. Több mint háromszázezer ember halt meg a legnagyobb katasztrófában, ami az ítéletnap csata óta érte az emberiséget.

Az emberek végül megértették, hogy a cseppek számára az emberi világ éppolyan törékeny, mint tojások egy ingatag szikla alatt. A városok és a hatalmas létesítmények védtelenek voltak. Ha a trisolarisiak akarták volna, minden várost elpusztíthattak volna, amíg a Föld egész felszíne egyetlen hatalmas romhalmazzá nem válik.

Ami azt illeti, az emberek már dolgoztak azon, hogy leküzdjék ezt a hátrányt. Rég rájöttek már, hogy kizárólag az erős kölcsönhatású anyagok (EKA) alkalmasak arra, hogy védelemként szolgáljanak a cseppek támadása ellen. Az elrettentés vége előtt a Föld és a Flotta kutatóközpontjai laboratóriumi körülmények között már képesek voltak kis mennyiséget előállítani ilyen

anyagokból, bár a nagyüzemi gyártástól és a felhasználástól még messze jártak. Ha az emberiségnek lett volna még tíz éve, az EKA nagy mennyiségben történő előállítására valósággá vált volna. Bár a cseppek meghajtórendszerének előállítása még mindig messze meghaladta volna az emberiség képességeit, legalább hagyományos rakéták készülhettek volna EKA-ból, és a pusztátúlérőnek köszönhetően elpusztíthatták volna a cseppeket. De azt is megtehették volna, hogy védőpajzsokat építenek EKA-ból; még ha a cseppek meg is merték volna támadni ezeket a pajzsokat, csak egy támadásra lettek volna képesek.

Ezekből az elképzelésekből azonban már semmi nem fog valóra válni.

Sophon újabb beszédet mondott, amelyben elmagyarázta, hogy a Trisolaris az emberi civilizáció iránti szeretetből és tiszteletből gondolta meg magát az emberiség kiirtásával kapcsolatban. Miután lezajlott az áttelepülés Ausztráliába, elkerülhetetlen lesz, hogy az emberiséget egy ideig némi kényelmetlenségek éri, ez azonban csak három vagy négy évig fog tartani. A trisolarisi flotta érkezése után a hódítók képesek lesznek segíteni Ausztrália négymilliárd lakóját, hogy kényelmesen éljenek. A hódítók egyben abban is segíteni fognak az emberiségnek, hogy további élőhelyeket hozzanak létre a Marson és a világűrben, így a trisolarisi flotta érkezése után öt évvel az emberek megkezdhetik a tömeges kivándorlást a Marsra és az űrbe, ami előreláthatólag tizenöt évig fog tartani. Az emberiség addigra elegendő élőhellyel rendelkezik majd, és a két civilizáció megkezdheti békés egymás mellett élését.

Mindez azonban azon múlik, sikeres-e a kezdeti áttelepülés

Ausztráliába. Ha nem kezdődik meg azonnal az áttelepülés, a cseppek tovább támadják a városokat. Az egyéves időszak letelte után minden embert, akit a rezervátumok területén kívül találunk, ki fogunk végezni mint behatolót a trisolarisiak földjére. Természetesen, ha az emberek elhagyják a nagyvárosokat és szétszóródnak a kontinenseken, az öt csepp önmagában nem lesz elég arra, hogy minden egyes személyt megtaláljon és megöljön. A négy éven belül megérkező második trisolarisi flotta azonban minden kétséget kizáróan képes lesz rá.

– A fényes és dicső földi civilizáció kiérdemelte az emberiségnek ezt az egyetlen esélyét a túlélésre – jelentette ki Sophon. – Kérem, értékeljék!

Ezzel megkezdődött a teljes emberiség nagy áttelepítése Ausztráliába.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 2. ÉV. AUSZTRÁLIA

Cheng Xin megállt az idős Fraisse háza előtt, és nézte, ahogy a Nagy Viktória-sivatag homokja csillámlik a forró napsütésben. Frissen elkészült, egyszerű menedékházak húzódtak sűrű sorokban addig, ameddig a szem ellátott. A déli nap fényében a furnér- és fémlapokból készült építmények egyszerre tűntek vadonatújnak és törékenynek, mintha a homokon szétszórt origamiházak lettek volna.

James Cook mikor ötszáz évvel ezelőtt felfedezte Ausztráliát, aligha gondolhatta, hogy egy napon az egész emberiség ezen az üres, hatalmas kontinensen gyűlik majd össze.

Cheng Xin és Ai AA az idekényszerített bevándorlók legelső hullámával érkeztek Ausztráliába. Cheng Xin mehetett volna nagyvárosba is, Canberrába vagy Sydney-be, ahol viszonylag kényelmes élet várt volna rá, ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy úgy élhessen, mint egy átlagos bevándorló, és a belső betelepítési zónába kerüljön, a Warburtonhoz közeli sivatagokba, ahol a legrosszabbak voltak a körülmények. Mélyen megérintette, hogy AA, aki szintén mehetett volna nagyvárosba, ragaszkodott hozzá, hogy vele tarthasson.

A betelepítési zónában nehéz volt az élet. Az elején, amikor még kevesen voltak itt, még egész elviselhetőnek tűnt. A szűkölködésnél sokkal nehezebb volt elviselni a zaklatást, ami

mások részéről érte őket. Cheng Xinnak és AA-nak eleinte saját, külön menedékháza volt, később azonban, ahogy egyre több bevándorló érkezett, egyre több embert zsúfoltak a menedékházba, és mostanra összesen nyolc nő osztozott rajta. A másik hat nő mindegyike az elrettentés korának paradicsomi körülményei közé született, és életükben először itt találkozott korlátozott élelmiszer- és vízadagokkal, halott falakkal, amelyek nem keltek életre, hogy információval lássák el őket, légkondicionálás nélküli helyiségekkel, nyilvános vécékkel és zuhanyzókkal, emeletes ágyakkal... Ebben a társadalomban abszolút egyenlőség uralkodott, a pénznek nem volt haszna, és mindenki pontosan ugyanakkora fejadagot kapott. Ehhez hasonlót korábban csak történelmi filmekben láttak, és pokolnak tűnt számukra az élet a betelepítési zónákban. Természetesnek tűnt, hogy Cheng Xin vált haragjuk céltáblájává. Gyakran minden előzmény nélkül kezdték átkozni, azzal vádolták, hogy csak foglalja itt a helyet, elvégre nem volt képes elrettenteni a Trisolarist. Legnagyobb bűnének azt tartották, hogy azonnal feladta, amint megkapta a figyelmeztetést: ha aktiválta volna a gravitációshullám-alapú jeladást, a trisolarisiak pánikba esve menekültek volna el, és az emberiség még élvezhetett volna pár évtizednyi boldogságot. Még ha a sugárzás a Föld azonnali elpusztításához vezetett volna is, akkor is jobb lett volna, mint itt élni. Cheng Xin eleinte csak szóbeli zaklatásnak volt kitéve, hamarosan azonban már fizikai bántalmazásnak is, és kezdték elvenni tőle ételadagját.

AA mindent megtett, amit csak tudott, hogy védje barátnőjét. Megküzdött a többi nővel, néha napjában többször is. Egyszer a

hajánál fogva ragadta meg a legkegyetlenebbet, és addig verte a fejét az ágy támlájába, amíg arca csupa vér nem lett. Ezek után a többiek békén hagyták őt és Xint.

A Cheng Xin elleni gyűlölködés azonban nem csak lakótársaikat jellemezte: a környező menedékházakban élő bevándorlók is eljöttek, hogy zaklassák. Néha kövekkel dobálták a menedékházukat, máskor megelégedtek szitkok bekiabálásával.

Xin egykedvűen elviselte mindezt a zaklatást. Valójában még vigasztalta is, hogy bántják: úgy érezte, kudarcot vallott Kardtartóként ennél rosszabbat is megérdemelne.

Ekkor megjelent egy Fraise nevű öregember, és meghívta őt és AA-t, hogy költözzenek át hozzá. Fraise ausztrál őslakos volt. Nyolcvan év fölött járt, de még mindig teljesen egészséges volt, fekete arcát fehér szakáll keretezte. Mint őslakosnak, ideiglenesen megengedték neki, hogy megtartsa saját házát. Az időszámítás korában egy, az őslakosok kultúrájának megőrzésével foglalkozó szervezetet vezetett, a krízis korának kezdetén pedig hibernáltatta magát, hogy a jövőben is folytathassa tevékenységét. Mikor felébredt, látta, hogy valóra vált, amit megjósolt: az ausztrál őslakosok kultúrájukkal együtt a kihalás szélén álltak.

Fraise háza, amely még a 21. században épült, régi volt ugyan, de erős, és egy fás liget szélén állt. Cheng Xin és AA élete ideköltözésük után sokkal kiszámíthatóbbá vált, és ami még fontosabb, az öregembernek köszönhetően lelki nyugalomra is szert tettek. Fraise nem osztozott a trisolarisiak iránti perzselő dühben és csontig hatoló gyűlöletben; tulajdonképpen alig

beszél a krízisről. Mindössze ennyi volt a véleménye:

– Bármit tesznek is az emberek, az istenek nem felejtik el.

Igazat mondott. Bármit tettek is az emberek, még maguk az emberek sem felejtették el. Ötszáz évvel korábban a Föld civilizált népe – valójában nagyrészt európai bűnözők – megérkezett a kontinensére, és szórakozásból lelövöldözték az őslakosokat az erdőkben. Később ugyan rájöttek, hogy zsákmányuk férfiakból és nőkből áll, nem állatokból, ám a mészárlás folytatódott. Az őslakosok több tízezer éve éltek már ezen a hatalmas kontinensen, és amire a fehér ember megérkezett, számuk meghaladta a félmilliót. Ez a szám azonban hamarosan harmincezerre csökkent, menekültekre, akik el tudtak szökni a kietlen nyugati sivatagokba, hogy életben maradjanak... Mikor Sophon bejelentette, hogy „rezervátumokat” hoznak létre, az emberek felfigyeltek. Észak-Amerika őslakosainak tragikus sorsát juttatta eszükbe, egy másik távoli kontinensét, amelynek bánatot hozott a Föld civilizált embereinek érkezése.

Mikor először lépett be Fraisse otthonába, AA-t minden kíváncsisággal töltötte el, amit a régi házban talált. Mintha az őslakos kultúra múzeumában járt volna: mindenhol kőre és fakéregre festett festményeket, falécekből és üreges fatönkökből készített hangszereket, fonott fűszoknyákat, bumerángokat, lándzsákat és más hasonló tárgyakat látott. AA-t leginkább az a pár tálkányi festék érdekelte, ami fehér agyagból, valamint vörös és sárga okkerből készült. Azonnal tudta, mire való, és egy ujját a tálkákba mártva elkezdte kifesteni az arcát, majd táncolni kezdett, a valahol látott törzsi táncosokét utánzó mozdulatokkal,

és közben félelmetes hangokat adott ki.

– Ez aztán a frászt hozta volna azokra a picsákra, akik velünk laktak – jelentette ki.

Fraisse nevetett és megrázta a fejét, majd elmagyarázta, hogy AA nem az ausztrál őslakosokat utánozza most, hanem az új-zélandi maorikat. A kívülállók néha összetévesztették a kettőt, az ausztrál őslakosok azonban szelídek, míg a maorik félelmetes harcosok. Egyébként sem helyesen imitálta a maori táncot, és nem sikerült átadnia a szellemiségét. Fraisse ezután kifestette az arcát, amitől az lenyűgöző maszk hatását keltette, majd levette az ingét, és feltárult erős izmokkal teli, sötét mellkasa, ami meghazudtolta idős korát. Felvett a ház sarkából egy taiahát, és előadta az igazi harci hakát.

Cheng Xint és AA-t lenyűgözte a látvány. Fraisse szelíd, kedves modora eltűnt, a férfi fenyegető, lenyűgöző démonná változott, mintha egész testét hatalmas erő járná át. Minden kiáltásától és dobbantásától megremegtek keretükben az ablak üvegtáblái, a két nő pedig összerezzen. Legjobban azonban Fraisse szeme rázta meg őket: a tágra nyílt szemekből gyilkos hideg és perzselő düh sugárzott, melyben a tájfun ereje vegyült Óceánia mennydörgésével. Erőtéljes tekintetéből mintha földrengető kiáltások törtek volna fel: „Ne fuss el! Megöllek! Felfallak!”

Mikor a haka véget ért, Fraisse újra megszokott, kedves önmaga volt.

– Egy maori harcos számára kulcsfontosságú, hogy állja az ellenség tekintetét. Először a szemével kell legyőznie az ellenséget, csak utána öli meg a taiahával. – Cheng Xinhez ment, és megállt előtte. – Gyermekem, nem tudtad állni az ellenség

tekintetét. – Megveregezte a lány vállát. – De nem a te hibád. Tényleg nem a te hibád.

Cheng Xin másnap olyasmit tett, amivel saját magát is meglepte: elment meglátogatni Wade-et.

Wade épp egy menedékház ablakait deszkázta be kompozitlapokkal, hogy raktárnak tudják használni az épületet. Egyik ingujja üresen lógott. Ebben a korban már könnyedén szerezhetett volna olyan művégtagot, amit lehetetlen megkülönböztetni a valódi végtagtól, de valami okból nem akarta.

Két másik rab – nyilvánvalóan szintén időszámítás kori férfiak – Cheng Xin után füttyentettek, mikor azonban rájöttek, kihez jött látogatóba, elhallgattak és visszatértek a munkájukhoz, anélkül, hogy felnéztek volna.

Ahogy közeledett Wade-hez, Cheng Xin némiképp meglepődött azon, hogy bár a férfi nyilvánvalóan nehéz körülmények között tölti büntetését, sokkal ápoltabbnak tűnik, mint mikor legutóbb találkoztak. Arcát simára borotválta, haját gondosan megfésülte. A rabok ebben a korban már nem viseltek rabruhát, és Wade fehér inge volt mindenkié közül a legtisztább, még az örökénél is tisztább. A férfi egypár szöveget tartott a szájában, és egyesével szedegette ki őket bal kezével, hogy pontos, erős kalapácsütésekkel a kompozitlapokba kalapálja őket. Közömbös arckifejezése szemernyit sem változott, amikor Cheng Xinre pillantott; tovább dolgozott.

A nő azonnal tudta, hogy a férfi nem adta fel. Sem ambícióit, sem ideáljait, sem ravaszságát, sem bármi mást, ami még a

szívében rejtőzött és amiről Xin nem tudott – semmit nem adott fel.

Xin kinyújtotta a kezét Wade felé. A férfi újra rápillantott, letette a kalapácsot, kiköpte a szögeket és a lány kezébe tette őket. Cheng Xin egyenként adogatni kezdte neki a szögeket, Wade pedig egyenként beverte őket, míg mind el nem fogyott.

– Menjen el – mondta aztán. Újabb marék szöget markolt fel a szerszámosládából. Ezeket már nem adta át Xinnek, és a szájába sem vette őket, ehelyett a földre tette, a lába mellé.

– Én... én csak... – Cheng Xin nem tudta, mit mondjon.

– Menjen el Ausztráliából! – Wade ajka alig mozgott, miközben suttogott. Tekintetét továbbra is a kompozitlapra szegezte. Aki kicsit távolabb állt, azt hihette, a munkájára koncentrál. – Siessen, még mielőtt lezajlik az áttelepítés.

Ahogy háromszáz évvel korábban is annyiszor, Wade egyetlen mondattal képes volt megdöbbenteni Cheng Xint. Minden egyes alkalommal olyan volt, mintha összegabalyodott fonalgombolyagot dobott volna oda neki, amit rétegről rétegre kellett szétbontania, mielőtt rájött a benne rejlő bonyolult jelentésre. Ezúttal azonban végigfutott a hátán a hideg Wade szavaitól, és még csak annyi bátorságot sem érzett, hogy elkezdje kibogozni a szavak értelmét.

– Menjen! – Wade nem hagyott neki alkalmat arra, hogy kérdéseket tegyen fel. Most a lány felé fordult, és arcán újra az a jellegzetes vigyor jelent meg, mint amikor rés hasad egy tó befagyott felszínén. – Most úgy értettem, hogy hagyja el ezt a házat.

Úton vissza, Warburton felé Cheng Xin látta a sűrűn épült

menedékházak sorát, amely egészen a láthatárig nyúlt, látta a menedékházak közti résekben nyüzsgő, dolgozó tömeget. Hirtelen úgy érezte, hogy megváltozik a látásmódja, mintha mindent valahonnan a világon kívülről nézne, és minden, amit lát, nyüzsgő hangyabollyá változna. Megfogalmazhatatlan rettegés töltötte el, és a vakító ausztrál napfény olyan hidegnek tűnt, mint a téli eső.

Három hónappal a nagy kitelepítés elstartolása után már több mint egymilliárd ember költözött át Ausztráliába. Ezzel egy időben a világ nemzeteinek kormányai kezdtek átköltözni az ausztrál nagyvárosokba. Az ENSZ Sydney-be költöztette a központját. Minden egyes kormány saját állampolgárainak áttelepítését irányította, tevékenységüket pedig az ENSZ Áttelepítési Bizottsága hangolta össze. A bevándorlók új hazájukban szülőhazájuk szerint gyűltek körzetekbe, és Ausztrália hamarosan az egész Föld miniatúr másolatává vált. A legnagyobb városokat leszámítva minden helynek megváltozott a neve. „New York”, „Tokió” és „Sanghaj” jelenleg nem voltak többek egyszerű menedékházakkal teli menekülttáboroknál.

Ekkora mértékű kitelepítéssel senkinek nem volt tapasztalata, sem a nemzeti kormányoknak, sem az ENSZ-nek, így aztán számtalan bonyodalommal és veszéllyel kerültek szembe.

Először is, ott volt a lakóhely kérdése. A vezetők hamar rájöttek, hogy még ha a világ minden építőanyagát Ausztráliába szállítják is, és az egy főre eső hely mindössze akkora lesz, mint egy ágy területe, akkor is legfeljebb a népesség egyötödének lesz fedél a feje fölött. Amint ötszázmillió bevándorló átköltözött

Ausztráliába, nem lesz több építőanyag, amiből menedékházakat építhetnek. Be kell érniük azzal, hogy hatalmas sátrakat állítsanak, melyek mindegyike akkora, mint egy stadion, és több mint tízezer ember fér el benne. Az ilyen szegényes lakókörülmények és higiénés viszonyok közepette azonban a járványok állandó fenyegetést jelentenek.

Élelmiszerből szintén hiány volt. Ausztrália mezőgazdasági gyárai messze nem termeltek eleget ahhoz, hogy az egész népeiséget ellássák, így behozatalra szorultak a világ más vidékeiről. Ahogy a kontinens népeisége növekedett, az ételek elosztása egyre bonyolultabbá vált és egyre nagyobb késésekre került sor.

A legnagyobb veszélyt azonban a társadalmi rend felborulása jelentette. Az áttelepítési zónákban megszűnt a hiperinformációs társadalom. Az újonnan érkezők addig bökdösték a falakat, éjjeliszekevényeket, vagy akár saját ruháikat, amíg rá nem ébredtek, hogy minden tárgy halott, nem kapcsolódik a hálózatra. Még az alapvető kommunikációt sem sikerült biztosítani. Az emberek csak korlátozott csatornákon jutottak hozzá a világ többi részéből származó információkhoz. Egy olyan népeiség számára, amely információval teli, szuperhálózatra kapcsolódó világhoz volt szokva, ez olyan érzés volt, mintha megvakultak volna. A modern kormányok minden, a tömegkommunikációhoz és a kormányzáshoz szükséges technológiájukat elvesztették, és fogalmuk sem volt, hogyan tartsák fenn a rendet ebben az agyonzsúfolt társadalomban.

Ezzel egy időben az úrben is zajlott az áttelepítés. Az elrettentés

korának végén körülbelül másfél millió ember élt az űrben. Körülbelül félmillió űrlakó a Nemzetközi Földhöz tartozott, a Föld körül keringő űrállomásokon és űrvárosokban, vagy a Holdon lévő bázisokon élt. A többiek a Naprendszer-flottához tartoztak, és a Marson lévő, valamint a Jupiter körül keringő bázisokon, illetve a Naprendszerben járőröző hadihajókon éltek.

A Nemzetközi Földhöz tartozó űrlakók nagyrészt a Hold pályája alatt éltek, és nem volt más választásuk, mint visszatérni a Földre és átköltözni Ausztráliába.

A többiek a marsi bázisra költöztek, amelyet a Trisolaris jelölt ki a második emberi rezervátum számára.

Az ítéletnap csata után a Naprendszer-flotta sosem nyerte vissza korábbi méretét. A flotta csillagközi hadihajóinak száma még az elrettentés korának végén is alig haladta meg a százat. Bár a technológia egyre fejlődött, a hajók maximális sebessége nem növekedett, mert a fúziós meghajtás már elérte a lehetséges maximumot. A trisolarisi hajók megsemmisítő fölénye nemcsak abból a képességükből fakadt, hogy el tudták érni a fénysebességet, hanem abból a még rémisztőbb tényből is, hogy hosszadalmas gyorsulási szakasz nélkül voltak képesek fénysebességre váltani. Az emberi hajóknak már a fénysebesség 15 százalékának eléréséhez is egyévnyi gyorsulásra volt szükségük, figyelembe véve az üzemanyag-fogyasztás mértékét és azt, hogy a hazaútra is tartalékolniuk kellett az üzemanyagból. A trisolarisi hajókkal összehasonlítva a földi hajók csigalassúnak számítottak.

Az elrettentés leszerelésekor a Naprendszer-flotta csillagközi hadihajóinak lett volna lehetőségük elmenekülni a mélyűrbe. Ha

a több mint száz hajó maximális meghajtással különböző irányba kezdett volna távolodni a Naprendszerből, a Naprendszerben tartózkodó nyolc csepp nem tudta volna mindet elkapni. Egyetlen hajó sem döntött azonban így; mind engedelmességek Sophonnak és visszatértek a Mars pályájára. Engedelmességüknek egyszerű magyarázata volt: a Marsra költözni nem olyan volt, mint a Földön költözni Ausztráliába. A marsi bázis elszigetelt lakóövezetén belül egy egymilliós népesség számára kényelmes, civilizált életre nyílt lehetőség. A bázist úgy tervezték, hogy ekkora népesség tudja lakni, akár hosszabb ideig is. Ez minden kétséget kizáróan jobb lehetőségnek ígérkezett, mint életük hátralévő részében az űrt járni.

A Trisolaris igen óvatosan állt hozzá a Marson élő emberekhez. A két csepp, amelyet visszahívtak a Kuiper-övtől, ideje nagy részét azzal töltötte, hogy az űrben járőrözött a marsi város fölött. A Földön zajló áttelepítési folyamattal ellentétben, bár a Naprendszer-flottát gyakorlatilag lefegyverezték, a Marson lévő embereknek megmaradt a hozzáférése a modern technológiához, mert szükség volt rá ahhoz, hogy a város lakható maradjon. A Marson élők azonban nem mertek olyan kalandokba vágni, mint egy gravitációshullám-alapú jeladó építése. A sophonok egy ekkora mértékű próbálkozást minden bizonnyal észleltek volna, az emberek pedig még nem feledték el az ítéletnap csata rémületét. A marsi bázis törékeny volt, akár a tojáshéj, és a nyomás megszűnése, amit egyetlen csepp becsapódása is képes lett volna kiváltani, totális katasztrófával járt volna.

Az űrbeli áttelepítés folyamata három hónapot vett igénybe. A

Naprendszerben nem volt többé emberi jelenlét az űrben, csak üres városok és hajók, melyek ott sodródtak a Föld, a Mars és a Jupiter körüli pályán, valamint az aszteroidaövben – mintha csendes fémtemetőt alkottak volna, melybe az emberiség dicsőségét és álmait temették.

Fraisse házában Cheng Xin csak a tévéből értesülhetett arról, mi a helyzet a nagyvilágban. Egy nap élő közvetítést látott egy ételelosztó központból. A holografikus közvetítésnek köszönhetően úgy érezte, mintha ő maga is ott lenne. A technológiához ultraszélessávú kapcsolatra volt szükség, amit ezekben az időkben csak a rendkívül fontos hírek számára tartottak fenn. A legtöbb hírt egyszerű 2D-ben sugározták.

Az elosztóközpont Carnegie-ben volt, a sivatag szélén. A holografikus kivetítőn óriási sátor jelent meg, olyan volt, mintha egy törött tojáshéj egyik felét dobták volna le a sivatagba, az emberek pedig úgy áradtak ki belőle, mint a kifolyó tojásfehérje. A tömeg azért rohant kifelé, mert épp megérkezett egy új ételszállítmány. Két kicsi, de erős repülő szállítójárműről hálóban egy-egy hatalmas, csomagolt élelmiszerből álló kocka lógott.

Mikor az első szállító óvatosan letette rakományát, a tömeg úgy indult meg, mint amikor egy gát átszakad, és villámgyorsan lepte el az élelmiszerhalmot. A pár tucat katona alkotta védősorfal azonnal átszakadt, és az élelmiszerosztó munkások riadtan kapaszkodtak vissza lebegő járművükbe. Az élelmiszerhalom úgy tűnt el a tömegben, mint a sáros vízbe dobott hógolyó.

A kamera ráközelített az emberekre, akik most igyekeztek kitépni az ételt azok kezéből, akiknek sikerült felkapni valamit a halomból. Az ételekkel teli zsákok, melyekre úgy vetette magát a tömeg, mint hangyák a rizsszemekre, hamar szétszakadtak, a tömeg pedig összeverekedett azért, ami kiömlött belőle. A második szállítójármű kicsivel távolabb újabb halom élelmiszert rakott le. Ezúttal egyáltalán nem voltak katonák, akik próbálták volna fenntartani a rendet, az ételszállító munkások pedig nem mertek kiszállni. A tömeg úgy rajzolta körbe az újabb halom élelmiszert, mint ahogy a vasreszelék a mágnesrudat, és gyorsan el is lepték.

A szállítókoksziból egy zöldbe öltözött, karcsú, ruganyos alak ugrott ki, és kecses mozdulattal ért le a jó tíz méterrel lentebb lévő élelmiszerhalomra. A tömeg megállt. Látták, hogy Sophon áll odafenn. A robot még mindig terepszínű egyenruhát viselt, a nyakába kötött fekete sál lebegett a forró szélben, kiemelve sápadt arcát.

– Álljanak sorba! – kiáltotta Sophon.

A kamera ráközelített. Sophon gyönyörű szeme dühösen meredt a tömegre. Hangosan beszélt, így a szállítójárművek motorzúgásán át is hallani lehetett. Odalent a tömeg azonban csak egy pillanatra állt meg, mielőtt ismét izgatottan mozgásba lendült volna. A halomhoz legközelebb állók elkezdtek átvágni a hálót, hogy hozzáférjenek a mögötte lévő, élelmiszerekkel teli zsákokhoz. A tömeg egyre vadabb lett, és pár merészebb ember elkezdett felkapaszkodni az élelmiszerhalomra, ügyet sem vetve Sophonra.

– Maguk haszontalan semmirekellők! Miért nem jönnek ide,

fenntartani a rendet? – Sophon felemelte fejét és a szállítójármű felé kiabált. A jármű nyitott ajtajában az ENSZ Áttelepítési Bizottságának pár döbbszent tisztje állt. – Hol van a hadseregük? A rendőrségük? Hol vannak a fegyverek, amiket engedünk maguknak idehozni? Hol a felelősségérzetük?

A jármű ajtajában az Áttelepítési Bizottság elnöke állt. Egyik kezével az ajtókeretbe kapaszkodott, a másikat kitérta Sophon felé, és tehetetlenül rázta a fejét.

Sophon előrántotta katanáját. Olyan gyorsan mozgott, hogy szemmel nem lehetett követni; háromszor sújtott le, és hat darabra vágta azt a három férfit, akik felkapaszkodtak az élelmiszerhalomra. A három gyilkos vágás pontosan egyforma volt: a bal vállnál indult és a jobb csípőnél ért véget. A hat darab testrész aláhullt, a belek kiomlottak a levegőben, és a körülöttük állókat véreső lepte be. Sophon az emberek rémült sikoltása közepette leugrott a halomról, földet ért, meglendítette kardját, és gyorsan végzett több mint egy tucatnyi emberrel, aki körülötte állt. A menekültek úgy riadtak szét, ahogy az olajfolt egy piszkos vízzel teli tál tetején, amikor egy csepp mosogatószer ömlik rá, és gyorsan helyet adtak Sophonnak. A kiürült téren fekvő testeket szintén bal válltól jobb csípőig hasította fel a katana, azzal a módszerrel, amellyel a legtöbb belső szervet és vért kiont.

A rengeteg vér és a húsdarabok látványára többen elájultak. Ahogy Sophon haladt előre, az emberek sietve hátráltak. A robotot mintha láthatatlan erőter vette volna körül, ami távol tartotta tőle a tömeget és szabadon hagyta körülötte a teret. Pár lépés után Sophon megállt, és a tömeg megtorpant.

– Álljanak sorba! – mondta Sophon halkan.

A kaotikus tömeg gyorsan hosszú, kanyargó sorba fejlődött, mintha az emberek valamiféle rendező algoritmusnak engedelmessé váltak volna. A sor egészen a hatalmas sátorig húzódott, majd elkanyarodott mellette.

Sophon visszaugrott az élelmiszerhalomra, és vértől csöpögő katanájával a sor felé bökött.

– Az emberiség elfajzott szabadságának kora véget ért. Ha életben akarnak maradni itt, újra kell tanulniuk a kollektívizmust, és vissza kell szerezniük fajuk méltóságát!

Cheng Xin nem tudott aludni aznap éjjel. Hangtalanul kisurrant szobájából.

Későre járt az idő, és a tornác lépcsőjén pislákoló fényt látott: Fraisse dohányzott. Térdén egy didzseridu feküdt, az ausztrál őslakosok méter hosszú, kivájt faágból készült hangszere. Az öreg minden éjjel játszott rajta egy kicsit. A didzseridu mély, gazdag, morajló hangot adott ki, ami nem is annyira zenére hasonlított, mint inkább magának a talajnak a horkolására. AA és Cheng Xin minden éjjel a hangjára aludtak el.

Cheng Xin leült Fraisse mellé. Szívesen töltötte vele az idejét, mert megtört szívét megnyugtatta, ahogy az öregember felülemelkedett a nyomorúságos valóságon. Fraisse sosem nézett tévét, és mintha nem törődött volna a külvilág eseményeivel. Esténként ritkán tért vissza a szobájába, inkább az ajtófélfának dőlve aludt el, és akkor ébredt fel, amikor a felkelő nap melengetni kezdte a testét. Még viharos éjszakákon is így tett, azt mondta, kényelmesebb, mint ágyban aludni. Egyszer kijelentette, hogy ha a kormány gazemberei valaha is idejönnek, hogy

elvegyék a házát, ő nem költözik az áttelepítési zónába, helyette inkább elmegy az erdőbe és fűből fon magának kunyhót. AA azt mondta, hogy idős kora miatt ez a terv nem tűnik megvalósíthatónak, az öreg azonban azt felelte, ha ősei képesek voltak így élni, akkor ő is. Ősei már a negyedik jégkorszak idején kenuban keltek át Ázsiából a Csendes-óceánon át – ez negyvenezer éve történt, amikor Görögország és Egyiptom még az ötlet szintjén sem léteztek. Régen, a 21. században Fraisee gazdag orvos volt, saját klinikával rendelkezett Melbourne-ben. Mikor az elrettentés korában felébredt a hibernációból, továbbra is egy modern kori ember kényelmes életét élte. Mikor azonban megkezdődött a nagy áttelepítés, testében mintha életre kelt volna valami, a föld és az erdő teremtményének érezte magát, és ráébredt, hogy nagyon kevés dologra van ténylegesen szükség az élethez. A szabad ég alatt aludni tulajdonképpen egészen kényelmes.

Fraisee azt mondta, nem tudja, minek az előjele ez.

Cheng Xin a távolba meredt, az áttelepítési zóna felé. Késő éjszaka csak kevés helyen égtek a fények, és a menedékházak végtelen sorára ritkán látott nyugalom borult. Különös érzés uralkodott el rajta, mintha egy másik vándorlást látott volna, az ötszáz évvel korábbi Ausztráliát. A házakban alvók most durva cowboyok és gazdák voltak, a lány még a szalma illatát és a lótrágya bűzét is érezte. Beszámolt Fraisee-nek a különös érzésről.

– Akkoriban nem volt ennyire zsúfolt minden – felelte Fraisee.
– Azt beszélnek, hogy ha egy fehér ember földet akart venni egy másik fehér embertől, csak egy láda whiskey árát kellett

kifizetnie neki, aztán napkeltekor ellovagolhatott, hogy csak napnyugtakor térjen vissza, és a terület, amit körbejárt, az övé lett.

Cheng Xin korábbi benyomásai a kontinensről az *Ausztrália* című filmből eredtek. A film férfi és női főszereplője marhaterelés közben kelt át Észak-Ausztrália lenyűgöző vidékén, a film azonban nem az első ausztrál telepések korában játszódott, hanem a második világháború idején – ami Cheng Xin fiatal korában még mindig közelmúltnak tűnt, most azonban a régmúlt történelmének. Belenyilallt a szomorúság, amikor ráébredt, hogy Hugh Jackman és Nicole Kidman mindketten már több mint kétszáz éve halottak lehetnek. Aztán arra gondolt, mennyire hasonlított Wade a film főhősére, mikor ott dolgozott, a menedékházban.

Mikor eszébe jutott Wade, elmondta Fraisse-nek, mit tanácsolt neki a férfi. Korábban is el akarta már mondani neki, de nem akarta megzavarni mindent átható nyugalját.

– Ismerem azt az embert – mondta Fraisse. – Gyermekem, én is azt mondom, hogy hallgatnod kellene rá. Ausztráliát azonban lehetetlen elhagyni. Ne idegeskedj emiatt. Semmi haszna azon nyugtalankodni, amit nem lehet megtenni.

Igazat mondott. Most már nagyon nehéz lett volna elhagyni Ausztráliát: nemcsak a cseppek őrködtek fölöttük, de Sophon saját, emberekből álló haditengerészetet is toborzott. Amelyik repülőgépről vagy hajóról kiderült, hogy áttelepített emberek tartózkodnak rajta, azt azonnal megtámadták. Ráadásul, ahogy közeledett a Sophon által kitűzött határidő, kevesen akarták megkísérelni a visszatérést. Ausztráliában nehéz volt ugyan az

élet, de itt maradni még mindig jobb volt, mint visszamenni a biztos halálba. Itt-ott előfordult pár kisebb csempészakció, Cheng Xin azonban közszereplő volt, őelőtte nem állt nyitva ez a lehetőség.

Xin nem foglalkozott ezekkel a részletekkel. Bármilyen történet is, ő nem távozik innen.

Fraisse mintha témát akart volna váltani, de Xin hallgatása a sötétségben arra ösztökélte, hogy folytassa:

– Ortopéd szakorvos vagyok. Valószínűleg tudod, hogy ha egy csont eltörik, erősebben forr össze, mert a törés körül csomó keletkezik. A test, ha lehetőséget kap arra, hogy pótolja a hiányt, néha túlzásba viszi, és felépülve eléri azt a szintet, amelyet sosem értek el azok, akik korábban nem szenvedtek hiányt. – Az ég felé mutatott. – Az emberekhez képest nekik valaha hiányzott valami. Gondolod, hogy ők is túlkompensálnak? Mennyire? Senki nem tudja.

Cheng Xint megdöbbenetette a gondolat. Fraisse azonban már nem érdeklődött a téma iránt annyira, hogy folytassa. Felnézett a csillagokkal teli égre, és halkán szavalni kezdett. A versek a régmúlt álmairól szóltak, elárult bizalomról, összetört fegyverekről, emberek és életmódok haláláról.

Xint éppannyira meghatották a szavak, mint az, amikor Fraisse didzseridun játszott.

– Ez Jack Davis verse, egy huszadik századi őslakos költőé.

Az öregember az ajtófélfának támaszkodott, és pár perc múlva már horkolt is. Cheng Xin ott maradt ülve a csillagok alatt – amelyek szemernyit sem tértek el megszokott útjuktól annak ellenére sem, hogy alattuk felfordult a világ –, míg keletről meg

nem érkezett a hajnal.

Hat hónappal a nagy áttelepítés kezdete után már a világ népességének a fele, 2,1 milliárd ember költözött át Ausztráliába. A korábban jegelt, kezeletlen problémák kezdtek előtérbe furakodni. A canberrai mézárulás, hét hónappal az áttelepítés megkezdése után, csak a nyitánya volt a rémálmok sorozatának.

Sophon azt követelte, hogy az emberek „meztelenül” települjenek át. Az elrettentés korában a Föld keményvonalasai hasonló javaslattal álltak elő arra az időre, amikor majd a trisolarisiak átköltöznek a Naprendszerbe: építőanyagokon és az új mezőgazdasági gyárak építéséhez szükséges alkatrészekon, valamint orvosi eszközökön és más, létfontosságú tárgyakon kívül az áttelepített népesség nem hozhat magával semmilyen komolyabb felszerelést sem katonai, sem polgári használatra. A katonai erők, amelyeket a különböző nemzetek küldtek az áttelepítési zónákba, csak a rend fenntartásához szükséges könnyű fegyverekkel rendelkezettek. Az emberiséget teljesen le kellett fegyverezni.

Az ausztrál kormány azonban kivételt képezett ez alól – mindent megtarthatott, köztük a hadsereg, a haditengerészet és a légierő minden felszerelését. Így az ország, amely születése óta a nemzetközi ügyek peremére szorult, a világ egyeduralkodójává vált.

A folyamat kezdetén senki nem találhatott volna hibát az ausztrál kormány viselkedésében. A kormány, ahogy minden ausztrál, igyekezett mindent megtenni, hogy segítse a bevándorlók áradatát. Ahogy azonban a menekültek egyre

nagyobb számban érkeztek, megváltozott a bevándorlókhoz való hozzáállás. Az eredeti ausztrálok keservesen panaszkodtak, és új kormányt választottak, amely keményvonalas hozzáállást tanúsított az újonnan érkezőkkel szemben. Az új kormány tagjai hamar rájöttek, hogy épp akkora az előnyük a világ többi részével szemben, mint a trisolarisiaknak a Földdel szemben. A későn érkező bevándorlókat a kietlen belső régiókba költöztették, a gazdag, kívánatos helyeket, például Új-Dél-Wales partvidékét csak ausztráloknak tartották fenn. Canberrát és Sydney-t „ausztráloknak fenntartott várossá” minősítették, ahová szigorúan tiltották a bevándorlást. Az egyetlen nagyváros, ahol bevándorlók is élhettek, Melbourne volt. Az ausztrál kormány kezdett diktátorként viselkedni a világ többi részével, mintha fölötte állna az ENSZ-nek és más nemzetek kormányainak.

Bár Új-Dél-Walesben nem telepedhettek le újonnan érkezettek, azt lehetetlen lett volna megakadályozni, hogy turistaként odamenjenek. Sydney-be özönlöttek a bevándorlók, hogy kielégítsék kínzó vágyukat a városi élet után – még ha nem is maradhattak itt, hajléktalanként kóborolni Sydney utcáin még mindig jobbnak tűnt, mint a betelepülési zónákban élni. Itt legalább úgy érezték, még mindig civilizált társadalomban élnek. Sydney hamarosan túlszűfoltta vált. Az ausztrál kormány úgy döntött, erőszakkal távolít el minden bevándorlót Sydney-ből, és megtiltja nekik, hogy odalátogassanak. A rendőrség és a hadsereg összecsapott a városban időző menekültekkel, és az összecsapásnak halálos áldozatai is voltak.

A sydney-i incidens lánggra lobbantotta a dühöt, amelyet az áttelepített népesség érzett az ausztrál kormánnyal szemben.

Több mint százmillióan hatoltak be Új-Dél-Walesbe és indultak el Sydney felé. Az ausztrál hadsereg katonái, mikor szemben találták magukat a lázongó emberek áradatával, elhagyták pozícióikat. Tízmilliók özönlöttek Sydney-be, és úgy fosztották ki a várost, ahogy a hangyák falnak fel egy friss holttestet, hogy csak a lecsupaszított csontváz maradjon. Sydney lángokban állt, megszűnt a törvény, a mesterségesfa-épületekből álló város a rémület erdejévé vált. Akik ott maradtak, azok számára rosszabbá vált az élet, mint amilyen a betelepítési zónákban volt.

A menekültek tomboló tömege ezután a kétszáz kilométernyire lévő Canberra felé fordult. Mivel Canberra volt Ausztrália fővárosa, a világ kormányainak körülbelül a fele ide költözött át, még az ENSZ is ide helyezte át nemrégiben a székhelyét Sydney-ből. A hadseregnek nem volt más választása, mint hogy a tömegbe lőjön. Több mint ötszázezer ember halt meg, de nagy részük nem az ausztrál hadsereg kezétől, hanem az éhségtől, a szomjúságtól vagy a százmillió pánikba esett ember fejvesztett menekülése közben. A több mint tíz napon át tartó káosz során tízmillióknak nem volt lehetősége ételre vagy iható vízre szert tenni.

Az áttelepültek társadalma nagymértékben megváltozott. Az emberek ráébredtek, hogy ezen a zsúfolt, éhes kontinensen a demokrácia rémisztőbb, mint a zsarnokság. Mindenki rendre és egy erős kormányra vágyott. A létező társadalmi rend összeomlott és megszűnt. Az embereket csak az érdekelte, hogy a kormány adjon nekik ételt, vizet és elég helyet, ahol elfér egy ágy; semmi más nem számított. Az áttelepültek társadalma apróról apróra megadta magát a totalitarizmus rideg csábításának, ahogy

a tó vize fagy be a hidegben. Közszájon forogtak Sophon szavai, amelyeket azután mondott, hogy megölte azokat az embereket az ételosztó központban, és az ideák történelmének levetett hulladékai, köztük a fasizmus, előkészítve sírjukból, és általánosan elfogadottá váltak. A vallások hatalma is új erőre kapott, és az emberek sereglettek a különféle egyházakhoz és hitekhez. Így a teokrácia, ami még ősibb tetszhalott volt, mint a totalitarizmus, új életre kelt.

A totalitárius politika elkerülhetetlen eredménye volt a háború. A nemzetek közt egyre gyakoribbá váltak az összetűzések. Eleinte csak az ételért és a vízért folytak a viták, hamarosan azonban már előre eltervezett versengés zajlott az élettérért is. A canberrai mézszárlás után az ausztrál hadsereg hatalmas elrettentő erővé vált a Nemzetközi Áttelepítésen belül. Az ENSZ kérésére az ausztrál hadsereg hozzálátott, hogy erőszakkal tartsa fenn a nemzetközi rendet. Nélkülük kitört volna a világháború Ausztrálián belüli változata – ahogy valaki azt a 20. században megjósolta, ezt a háborút botokkal és kövekkel vívták volna. Mostanra az egyes országok hadseregei – Ausztrália kivételével – még közelharcra alkalmas fegyverekkel sem tudták felszerelni katonáikat. A leggyakoribb fegyverek az építkezéshez használt fémből készült botok voltak, de még a múzeumok ősi kardjait is újra használatba vették.

Ezekben a sötét napokban számtalan ember ébredt fel reggelente úgy, hogy el sem hitte, hogy a valóságba tért vissza. Fél év alatt az emberi társadalom olyan mélyre süllyedt vissza, hogy fél lábbal már a középkorban állt.

Az egyetlen dolog, ami megővta az egyes embereket és a teljes

társadalmat a totális összeomlástól, a második trisolarisi flotta közeledése volt. A flotta mostanra átkelt a Kuiper-övön. Éjszakánként, ha tiszta volt az ég, néha szabad szemmel is látni lehetett a lassító hajók fényeit. Most már az emberiség minden reménye abban a 415 halovány fénypontban volt. Mindannyian emlékeztek Sophon ígéretére, és arról álmodtak, hogy a flotta érkezése kényelmes, nyugodt életet biztosít mindenkinek a kontinensen. A múlt démona a megváltás angyalává vált, az egyetlen lelki támasszá. Az emberek imádkoztak az eljövételükért.

Ahogy az áttelepítési folyamat folytatódott, az Ausztrálián kívüli kontinensek városai egyenként sötétültek el, hogy üres, néma héjakká váljanak. Olyan volt, mintha egy elegáns étterem kapcsolta volna le egyenként lámpáit az utolsó vendég távozása után.

A nagy áttelepítés kilencedik hónapjára már 3,4 milliárd ember élt Ausztráliában. Ahogy az életkörülmények egyre rosszabbodtak, az áttelepítési folyamatot ideiglenesen le kellett állítani. A cseppek ismét városokat támadtak meg Ausztrálián kívül, Sophon pedig megismételte fenyegetését: az egyéves időszak leteltével azonnal megkezdődik a rezervátumokon kívül talált minden ember kiirtása. Ausztrália mostanra olyan volt, mint egy börtönkocsi, ami lefelé száguldott az úton, ahonnan soha nem tér vissza: a kocsi már így is majdnem szétszakadt a rajta lévő foglyoktól, de további hétszázmilliót még mindig fel kellett rá rakni.

Sophon átgondolta a további bevándorlás miatt felmerülő nehézségeket, és megoldást javasolt: használják ütközőzónának

Új-Zélandot és más, közeli szigeteket. Az ötlet bevált, és az ezt követő két és fél hónapban további 630 millió menekültet szállítottak Ausztráliába az ütközőzónán át. Végül, három nappal a határidő letelte előtt az utolsó hárommillió menekült is elhagyta hajóin Új-Zélandot, és útnak indult Ausztrália felé. A nagy áttelepítés befejeződött.

Ekkorra Ausztráliában élt az emberiség jelentős többsége: 4,16 milliárd ember. Ausztrálián kívül további nyolcmillióan éltek. Ők három csoportra oszlottak: egymillióan éltek a marsi bázison, ötmillióan tartoztak a Földi Biztonsági Erőkhöz és körülbelül kétmillióan a Földi Ellenállás Mozgalomhoz. Voltak néhányan, szerte a világ különféle tájain, akiket különböző okokból nem lehetett áttelepíteni, de pontos számukat nem lehetett tudni.

Sophon a Földi Biztonsági Erőket bízta meg azzal, hogy kísérjék figyelemmel az áttelepítést. A belépőknek azt ígérte, hogy nem kell Ausztráliába költözniük, és szabadon élhetnek majd a Földnek azon területein, amelyeket a Trisolaris meghódított. Sokan voltak, akik önként jelentkeztek, nagy lelkesedéssel; a végleges számvetés alapján több mint egymilliárd ember jelentkezett az interneten. Közülük húszmilliót hívtak be interjúra, és végül ötmilliót vettek fel az FBE-hez. Ez a pár szerencsés ember ügyet sem vetett arra, hogy a többi ember leköpte és megvetette őket – tudták, hogy ezek közül sokan szintén beadták a jelentkezésüket.

A Földi Biztonsági Erőket sokan a háromszáz évvel korábbi Föld–Trisolaris Mozgalomhoz hasonlították. A két szervezet a valóságban azonban jobban már nem is térhetett volna el

egymástól. Az FTM-et a hit harcosai alapították, az FBE tagjai azonban csak szerették volna elkerülni az áttelepítést, hogy kényelemben élhessenek.

Az FBE három hadtestre oszlott: egy ázsaira, egy európaira és egy észak-amerikaira. Ezek megörökölték mindazt a katonai felszerelést, amit az egyes országok hadseregei az áttelepítés folyamán kénytelenek voltak hátrahagyni. Az áttelepítés kezdetekor az FBE még visszafogottan viselte magát, és csak Sophon parancsait követte: felügyelte a bevándorlás haladását az egyes országokban, és védte a városok és régiók alapvető infrastruktúráját a fosztogatóktól és szabotőröktől. Ahogy azonban Ausztráliában egyre fokozódott a helyzet, az áttelepülés üteme egyre inkább eltért a Sophon által megfelelőnek tartottól. Sophon állandó követelése és fenyegetőzése hatására az FBE egyre jobban megvadult, és durva erőszakkal kényszerítette ki az áttelepülés folytatását. Az FBE majdnem egymillió embert ölt meg. Végül, miután az áttelepülésre kiszabott időkeret letelt, Sophon kiadta nekik a parancsot, hogy végezzenek ki minden embert, akit a rezervátumokon kívül találnak. Az FBE innentől démonok seregévé vált. Repülő autókban, lézeres vadászpuskáikkal sólyomként száguldottak el az üres városok és mezők felett, és azonnal lecsaptak, hogy megöljék, akit megpillantottak.

Velük ellentétben a Földi Ellenállási Mozgalom az emberiség legjavát képviselte, akik a katasztrófa kohójában edződtek. Ez a mozgalom számos helyi csoportból állt, pontos létszámukat nem lehetett bizonyítani. Összesen másfél-kétmillió ember lehetett a tagja. Távoli hegyekben és a mélyen a városok alatt futó

alagutakban rejtőztek, innen folytatták gerillaháborújukat az FBE ellen, és vártak a lehetőségre, hogy megvívassák a végső harcot a trisolarisi megszállókkal, akik érkezését négy évvel későbbre várták. Az emberiség minden eddigi ellenállási mozgalma között kétségkívül a Földi Ellenállási Mozgalom hozta a legnagyobb áldozatot. Mivel az FBE-t a cseppek és Sophon is segítették, a Földi Ellenállási Mozgalom minden küldetése öngyilkossággal volt egyenlő. A körülmények, amelyek közt harcoltak, azt is megakadályozták, hogy egyesítsék erőiket, így az FBE egyenként tudta kiiktatni őket.

A Földi Ellenállási Mozgalom összetett közösség volt, a társadalom minden rétegéből akadtak tagjai. Jelentős részüket tették ki az időszámítás korából érkezett emberek. A kardtartói pozíció hat másik jelöltjéből mind az ellenállás parancsnoka lett. Az áttelepítési folyamat végére hárman már elestek a harcokban, és csak Bi Yunfeng, a részecskegyorsító mérnöke, Cao Bing, a fizikus és Ivan Antonov, a volt orosz altengernagy maradtak.

Az Ellenállás minden egyes tagja tisztában volt vele, hogy reménytelen harcot vívnak. A második trisolarisi flotta érkezése az ő megsemmisülésüket is jelenti majd. Ezek az éhes, rongyokba öltözött harcosok, akik a hegyek barlangjaiban és a városok csatornarendszerében rejtőztek, az emberiség méltóságának utolsó foszlányaiért küzdöttek. Létezésük volt az egyetlen fénypont az emberiség történelmének ebben a legsötétebb szakaszában.

Hajnalban Cheng Xin robajló dörgéssorozatra ébredt. Egész éjjel rosszul aludt, mert odakinn nagy zajt csaptak a frissen érkezett

menekültek. Rájött, hogy a viharos évszak már elmúlt, és a dörgések után csend lett odakint. Megremegett, kikászálódott az ágyból, magára kapta ruháit és kiment. Az ajtóban majdnem átesett az alvó Fraisse-en. Az öregebb álmos szemmel felnézett, majd újra az ajtófélfának dőlt, hogy folytassa félbeszakadt alvását.

Odakint még alig hajnalodott. Jó pár ember álldogált kint, nyugtalanul pillantgattak kelet felé, és maguk közt sutyorogtak. Cheng Xin követte a pillantásukat, és sűrű, fekete füstoszlopot látott a horizonton, mintha valami kettészakította volna a hajnalt.

Kis idő múlva sikerült megtudnia a többiektől, hogy körülbelül egy órával korábban az FBE légibombázások sorát kezdte meg Ausztrália felett. Fő célpontjaik az áramellátó rendszerek, a kikötők és a tömegek szállítására alkalmas eszközök voltak. A füstoszlop egy innen öt kilométerre lévő, elpusztított atomerőműből szállt fel. Az emberek rettegéssel telve néztek fel, és öt fehér kondenzcsíkot láttak a kékesfekete égen: az FBE bombázóit.

Cheng Xin visszament a házba. Mostanra AA is felkelt, és bekapcsolta a tévét. Xin azonban nem nézte – nem volt szüksége több információra. Lassan egy éve imádkozott már folyamatosan azért, hogy soha ne érkezzon el ez a pillanat. Idegei rendkívül érzékennyé váltak, a legkisebb utalásból is képes volt levonni a helyes következtetést. Mikor a morajlás felébresztette, már tudta, mi történt.

Wade-nek megint igaza volt.

Xin rájött, hogy fel volt készülve erre a pillanatra.

Gondolkodás nélkül tudta, mit kell tennie. Azt mondta AA-nak, hogy fel kell keresnie a városi önkormányzatot, és biciklire ült – ez volt a legkényelmesebb közlekedési mód az áttelepítési zónákban. Élelmet és vizet is vitt magával, mert tudta, hogy nagy valószínűséggel nem fogja tudni teljesíteni feladatát, és hosszú ideig lesz úton.

Végiggurult a zsúfolt utcákon, egyenesen az önkormányzat felé. A különféle országok átköltöztették közigazgatásukat az áttelepítési zónákba, Cheng Xin zónájában egy közepes méretű északnyugat-kínai város ideköltöztetett lakossága élt. A városi önkormányzat egy nagy sátorban székel innen két kilométerre; Xin látta a sátor fehér csúcsát.

Az elmúlt két hétben, az áttelepítés utolsó hajrájában nagy számban érkeztek menekültek. Nem maradt idő arra, hogy eredetük szerint osszák szét őket a zónák között, mindenkit ott helyeztek el, ahol épp elfértek. Cheng Xin zónája így tele volt más városokból és más vidékekről származókkal, még olyanokkal is, akik nem kínaiak. Az a 700 millió menekült, akiket az utolsó pillanatban tuszkoltak be Ausztráliába, még elviselhetetlenebbé tette a már így is túlsúfolt áttelepítési zónákat.

Az út két oldalán mindenhol a menekültek holmijai heverték. Az újonnan érkezetteknek nem volt hol lakniuk, így a szabadban aludtak. A nemrégiben hallható robbanások zaja felébresztette őket, és most idegesen tekintettek a füstoszlop felé. A hajnal fénye halványkék árnyalatra festett mindent, amitől a Xint körülvevő arcok még sápadtabbnak tűntek. Megint az a hátborzongató érzés fogta el, mintha egy hangyabolyt látna. Ahogy elhaladt a sápadt arcok között, tudat alatt kétségbeesetten

azt kívánta, bár soha többé ne kelne fel a nap.

Hányinger és gyengeség hulláma tört rá. Lefékezett, megállt az út szélén és öklendezni kezdett. A száraz erőlködéstől könnyek gyűltek a szemébe, mielőtt a gyomra végre megnyugodott. A közelből gyereksírást hallott, és mikor felnézett, egy rongyokba öltözött édesanyát látott, aki kisbabát ölelt magához. A megviselt, kócos hajú asszony meg sem mozdult, ahogy a gyermek belekapaszkodott; kifejezéstelen arccal meredt kelet felé. A hajnal megvilágította tekintetét, melyben csak veszteség és dermedtség tükröződött.

Cheng Xinnek egy másik anya jutott az eszébe, egy csinos, egészséges, életteli nő, aki az ENSZ épülete előtt a kezébe nyomta a kisbabáját, és Szűzanyának hívta őt. Vajon hol lehet most az az anya és gyermeke?

Ahogy közelebb ért az önkormányzat sátrához, kénytelen volt leszállni a kerékpárról és áttolakodni a sűrű tömegben. Itt mindig tömeg volt, de most a szokottnál is többen gyűltek ide, hogy megtudják, mi történt. Hogy átengedjék, Xinnek el kellett mondania a bejáratot elálló örök sorának, ki is ő. A tiszt nem ismerte fel, le kellett olvasnia a személyazonosító kártyáját. Mikor meggyőződött a személyazonosságáról, ránézett, és tekintete Cheng Xin emlékezetébe égett.

Miért rád esett a választásunk?

Az önkormányzat sátrának belseje felidézte benne a hiperinformációs kor emlékét. Számptalan holografikus ablak lebegett a hatalmas térben, a hivatalnokok és tisztségviselők tömege fölött, akik közül sokan alighanem egész éjjel ébren voltak, és most kimerültnek tűntek, de még így is szorgosan

tevékenykedtek. Rengeteg részleget zsúfoltak be ide, és mind egymással küzdöttek a helyért, amiről Cheng Xinnak a Wall Street-i tőzsde jutott eszébe, az időszámítás korában. Az alkalmazottak az előttük lebegő ablakokon írtak vagy kopogtak ujjaikkal, az ablakok pedig ezután automatikusan átlebegtek az elé az alkalmazott elé, aki következett a sorban. A fénylő ablakok olyanok voltak, mint egy épp véget ért korszak kísértetei, és ez volt az utolsó gyülekezőhelyük.

Egy kompozitpanelekből álló apró irodában Xin megpillantotta a polgármestert. A férfi nagyon fiatal volt, elnőiesedett, jóképű arca éppolyan kimerültnek tűnt, mint a többieké. Kissé kábának és szórakozottnak is tűnt, mintha a vállára nehezedő teher túl nagy lenne ahhoz képest, amit törékeny nemzedéke még elbír. Az egyik falon hatalmas információs képernyő jelent meg, rajta valamelyik város képe. Az ablakban látott épületek nagy része réginek és hagyományosnak tűnt, csak pár faépület magasodott közöttük; nyilvánvalóan közepes méretű város volt. Cheng Xinnak feltűnt, hogy nem statikus képet lát: időről időre repülő autók száguldottak el a levegőben, és ott is mintha kora reggel felé járt volna az idő. Rájött, hogy a képernyő azt a kilátást szimulálja, amit egy irodaablakból lát az ember, és talán ez volt az a város, ahol a polgármester a nagy áttelepítés előtt élt és dolgozott. A férfi Cheng Xinre nézett, és szemében mintha ugyanaz a kérdés ült volna: *miért rád esett a választásunk?* Ennek ellenére udvariasan szólította meg, és megkérdezte, miben tud segíteni neki.

– Kapcsolatba kell lépnem Sophonnal – jelentette ki Cheng Xin.
A polgármester megrázta a fejét, de a váratlan kérdés mintha

elűzött volna egy keveset a fáradtságából. Arca komolynak tűnt.

– Lehetetlen. Először is, ez a részleg nem elég magas szintű ahhoz, hogy közvetlen kapcsolatba léphessen vele. Még a tartományi önkormányzatnak sincs erre jogosultsága. Azt sem tudja senki, hol tartózkodik jelenleg Sophon. Emellett rendkívül nehéz most a kommunikáció a külvilággal. Épp elvágtak minket a tartományi önkormányzattól, és mindjárt az áram is el fog menni.

– Nem tudna Canberrába küldeni?

– Légi járművet nem tudok biztosítani. Földön közlekedőt igen, de az lehet, hogy még lassabb lesz, mintha gyalog menne. Ms. Cheng, erősen javaslom, hogy maradjon, ahol van. Jelenleg mindenhol káosz uralkodik, nagyon veszélyes a helyzet. A városokat bombázzák. Akár elhiszi, akár nem, itt most egész békés a helyzet.

Mivel itt nem létezett vezeték nélküli áramellátás, a repülő autókat az áttelepítési zónákban nem lehetett használni. Csak önjáró repülő járművekkel és földi járművekkel lehetett közlekedni, az utak azonban átjárhatatlanná váltak.

Cheng Xin, amint kilépett az önkormányzat sátrából, újabb robbanást hallott. Újabb füstoszlop emelkedett az égbe, ezúttal más irányban, a tömeg pedig, amely eddig csak nyugtalan volt, most egyre idegesebb lett. Xin áttolakodott rajtuk és megtalálta a kerékpárját. Több mint ötven kilométeres út várt rá, ha el akarta érni a tartományi önkormányzatot, ahonnan megpróbálhat kapcsolatba lépni Sophonnal. Ha ott sem sikerül, megpróbál eljutni Canberrába.

Történjék bármi, ezt az utolsó dolgot meg kell tennie. Nem fogja feladni.

A tömeg elcsendesedett: az önkormányzat sátrának falán hatalmas információs ablak jelent meg, majdnem olyan széles, mint maga a sátor. Ezt csak akkor használták, amikor az önkormányzat rendkívül fontos hírt akart közölni velük. Mivel az elektromos feszültség nem volt túl stabil, az ablak vibrált, de a kora hajnali halovány fényben tisztán ki lehetett venni rajta a képet.

Az ablakban a canberrai parlament látszott. Bár 1988-ban épült fel, az emberek még mindig „új” parlamentnek hívták. A távolból dombnak simuló korlátnak tűnt, tetején pedig a világ valószínűleg legmagasabb zászlórúdja állt. A több mint nyolcvan méter magas zászlórudat négy hatalmas acélgerenda tartotta a magasba, amelyek eredetileg a stabilitást jelképezték, most azonban egy hatalmas sátor rúdjaiknak tűntek. A zászlórúdon az ENSZ zászlaja lobogott; a sydney-i lázadások óta az ENSZ ezt az épületet használta központjának.

Xin úgy érezte, hatalmas ököl szorítja össze a szívét. Tudta, hogy elérkezett a végítélet napja.

A kép a Képviselőház belsejére váltott, ahol már összegyűlt a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta minden képviselője. Sophon rendkívüli ülést hívatott össze az ENSZ Közgyűlésével.

A robotnő az emelvényen állt. Még mindig terepszínű egyenruhát viselt fekete sállal, de a katana nem volt nála. Arcában semmi nyoma nem maradt annak a káprázatos kegyetlenségnek, amit az elmúlt év során mindenki megszokott; ehelyett csak úgy sugárzott a szépségtől. Meghajolt az emberiség

egybegyűlt vezetői felé – és Cheng Xin ismét szelíd vendéglátóját látta maga előtt, aki két évvel korábban a Tea útját mutatta be nekik.

– A nagy áttelepítés véget ért! – Sophon újra meghajolt. – Köszönöm! Hálás vagyok önöknek. Hatalmas teljesítmény ez, hasonlít az Afrikából megtett vándorúthoz, melyet őseik tettek meg több tízezer évvel ezelőtt. A két civilizáció történelmében új korszak kezdődik!

A Képviselőházban tartózkodók nyugtalanul forgatták a fejüket, amikor odakint ismét felrobbant valami. A mennyezetről lógó három, gerenda formájú világítótest ingani kezdett, és velük minden árnyék is, mintha az épület össze akarna omlani. Sophon azonban folytatta:

– Mielőtt a nagyszerű trisolarisi flotta megérkezik, hogy elhozza önöknek a boldog új életet, nehéz, három hónapon át tartó időszakot kell elviselniük mindannyiuknak. Remélem, hogy az emberiség éppolyan jól fog teljesíteni, ahogyan a nagy áttelepítés során is.

– Ezennel bejelentem az Ausztráliai Rezervátum teljes elszakítását a külvilágtól. Hét erős kölcsönhatású úrszonda és a Földi Biztonsági Erők fogják fenntartani a tökéletes blokádot. Mindenkit, aki megkísérli elhagyni Ausztráliát, a Trisolaris megszállójaként fogunk kezelni, és könyörtelenül kivégezzük!

– A Föld lefegyverezésének tovább kell zajlania. Az elkövetkezendő három hónap folyamán a rezervátumban meg kell teremteni a fenntartható mezőgazdaság lehetőségét. Mindenféle modern technológia alkalmazása, beleértve az elektromos áramot is, szigorúan tilos. Ahogy minden jelenlévő

láthatja, a Földi Biztonsági Erők jelenleg is éppen azon vannak, hogy szisztematikusan elpusztítsanak minden, áramtermelésre alkalmas eszközt egész Ausztráliában.

A Cheng Xint körülvevő emberek hitetlenkedve néztek egymásra, remélték, hogy valaki elmagyarazza majd, mit mondott Sophon.

– Hiszen ez népirtás! – kiáltott fel valaki a Képviselőházban. Az árnyékok tovább ingadoztak, mint a hóhétkötélről lógó holttestek.

Valóban népirtás volt.

A feladat, hogy 4,2 milliárd embert kell életben tartani Ausztráliában, nem volt egyszerű, de elképzelhetetlen sem. Ausztrália népsűrűsége még a nagy áttelepítés után is csak ötven fő per négyzetkilométer volt, kevesebb, mint az áttelepítés előtti Japáné.

A terv azonban feltételezte a nagy hatékonyságú mezőgazdasági gyárakat. Az áttelepítés folyamán ezek a mezőgazdasági gyárak nagy számban települtek át Ausztráliába, és már jó párat összeszereltek, hogy megkezdhesse működését. Ezekben a gyárakban a genetikailag módosított termények nagyságrendekkel nagyobb mennyiségben teremtek meg, mint a hagyományos termények, a természetes fény azonban nem volt elég ekkora mértékű termelés biztosításához, ezért rendkívül erős mesterséges világításra volt szükség. Ehhez hatalmas mennyiségű áram kellett.

Áram nélkül a gyárak termesztőtartályaiban lévő termények, melyek ultraviola fényt vagy röntgensugárzást igényeltek a fotoszintézishez, pár nap alatt elrothadnak.

A meglévő élelmiszerkészlet csak egy hónapig volt elég 4,2 milliárd ember számára.

– Nem értem a reakcióját – mondta Sophon a férfinak, aki népirtást kiáltott. Zavara őszintének tűnt.

– Mi lesz az étellel? Honnan szerzünk ételt? – kiáltotta valaki. Már nem rettegtek Sophontól. Már csak a kétségbeesés maradt.

Sophon körbenézett a teremben, és minden jelenlévőnek a szemébe nézett.

– Étél? Nézzenek körül mind: étel veszi körül önöket, élő étel.

Hangja nyugodt volt, mintha csak egy elfelejtett raktárra emlékeztette volna az emberiséget. Senki nem szólt semmit. A rég kitervelt megsemmisítési folyamat elérte az utolsó lépcsőfokot. Túl késő volt már a szavakhoz.

Sophon folytatta:

– A közelgő, túlélésért folytatott harcban az emberiség nagy része megsemmisül majd. Amire a flotta három hónap múlva megérkezik, úgy 30–50 millió embernek kell maradnia ezen a kontinensen. Ezek a végső győztesek szabad, civilizált életet kezdenek majd a rezervátumban. A földi civilizáció lángja nem fog kihunyni, csak visszafogottabban ég majd, mint örökmécses a síron.

Az ausztrál Képviselőházat a brit Képviselőházzal mintázták: kétoldalt voltak a nyilvános galériák magas székei, míg a parlament tagjainak ülőhelyei – ahol most a világ vezetői ültek – középen, lent az árokban. Akik most ott ültek, úgy érezték, mintha egy sírban lennének, amit épp kezdenek betemetni.

– Már önmagában a puszta létezés is hihetetlen szerencse eredménye. Ez a Földön is így volt a múltban, ebben a kegyetlen

univerzumban pedig mindig is így volt. Az emberiség azonban egy ponton elkezdte dédélgetni azt az illúziót, hogy *joga* van az élethez, hogy az életet készpénznek veheti. Ez vereségük legalapvetőbb oka. Az evolúció zászlaja ismét a magasba száll ezen a világon, önöknek pedig meg kell küzdeniük a túlélésért. Remélem, a jelenlévők közül mindenki ott lesz végül az ötvenmillió túlélő között. Remélem, enni fognak az ételből, és nem az étel eszi meg önöket.

...

– Jaaaaj! – sikoltott fel egy nő a tömegben Cheng Xin közelében. Hangja éles pengéként hasított a csendbe. A sikolyt azonban azonnal elnyelte a halál csendjére hasonlító némaság.

Cheng Xin úgy érezte, megmozdul az ég és alatta a föld is. Nem fogta fel, hogy a földre zuhant. Csak annyit látott, hogy az ég arrébb lökte az önkormányzat sátrát és a holografikus ablakot, majd egész látómezejét kitöltötte, aztán a hátához hozzáért a föld, mintha felállt volna mögötte. A hajnali ég halovány óceánnak tűnt, a bíborszín felhők pedig, melyeket megvilágított a felkelő nap, véres foltokként lebegtek rajta. Ezután fekete folt jelent meg látóterében, és gyorsan terjedt, mint amikor egy papírlapot lobbant lángra az alá tartott gyertya, végül mindent homályos árnyak leptek el.

Gyorsan magához tért az eszméletvesztésből. Keze megtalálta a talajt – puha homok volt –, és rátámaszkodva felült. Jobb kezével megragadta a bal karját, hogy biztos lehessen benne, jól van. A világ azonban eltűnt, minden homályba burkolózott. Cheng Xin tágra nyitotta a szemét, de csak még több sötétséget látott. Megvakult.

Hangok támadták, de nem tudta megmondani, melyik valódi és melyik csak illúzió: lépések hullámzottak körülötte, sikolyokat, zokogást és zavaros, hátborzongató kiáltásokat hallott, mintha orkán söpört volna át egy halott erdőn.

Valaki futva nekiütközött, ő pedig elesett. Nagy nehezen felült. Sötétséget látott a szeme előtt, semmi mást, csak sötétséget, sűrű szurokfeketét. Arrafelé fordult, amerre a keletet hitte, de még lelki szemeivel sem látta a felkelő napot. Ehelyett óriási, fekete kerék emelkedett fel, amely fekete fénnel hintette be a világot.

Ebben a végtelen sötétségben egy szempárt látott. A fekete szempár beolvadt a homályba, ő azonban érezte a jelenlétét, a tekintetét. Yun Tianming szeme lett volna? Cheng Xin a szakadékba zuhant, ahol találkoznia kell vele. Hallotta, hogy Tianming a nevéen szólítja. Megpróbálta kiszorítani agyából a hallucinált hangot, a hang azonban nem hagyta magát. Végül aztán már biztos volt benne, hogy a hang a valóságban szól hozzá: egy elnőiesedett férfihang volt, ebből a korból.

– Ön doktor Cheng Xin?

Cheng Xin bólintott. Vagy legalábbis úgy érezte, hogy bólint.

– Mi történt a szemével? Nem lát?

– Ki maga?

– A Földi Biztonsági Erők egyik különleges egységének a parancsnoka. Sophon küldött, hogy hozzuk el önt Ausztráliából.

– Hová visznek?

– Ahová csak akarja. Ő majd gondoskodik önről. Persze azt mondta, hogy önnek is bele kell egyeznie.

Cheng Xin újabb hangot érzékelt. Először újabb hallucinációnak hitte: egy helikopter zaja volt. Bár az emberiség

már ismerte az antigravitációs technológiát, mindennapi használatra túl sok energiát emésztett fel. A légi járművek nagyrészt manapság is hagyományos propellerekre hagyatkoztak. Érezte, hogy felkavarodik a levegő, ami bizonyította, hogy tényleg helikopter lebeg a közelben.

– Beszélhetek Sophonnal?

A kezébe nyomtak valamit – egy mobiltelefont. Cheng Xin a füléhez tartotta, és Sophon hangját hallotta benne.

– Üdv, Kardtartó.

– Kerestem magát.

– Miért? Még mindig az emberiség megmentőjének tartja magát?

Xin lassan megrázta a fejét.

– Nem. Sosem tartottam annak magam. Én csak két embert szeretnék megmenteni. Kérem!

– Melyik kettőt?

– Ai AA-t és Fraise-t.

– Ó, tehát fecsegő barátnőjét és az öreg őslakost? Emiatt akart megkeresni?

– Igen. Szóljon az embereknek, akiket ideküldött, hogy vigyék el őket Ausztráliából, hogy szabadon élhessenek.

– Ez könnyű lesz. És maga?

– Velem nem kell törődnie.

– Gondolom, látja, mi történik maga körül.

– Nem látom. Nem látok semmit.

– Ezt úgy érti, hogy megvakult? Nem evett rendesen?

Cheng Xin meg volt lepve. AA-val találkozott Sophon, de azt honnan tudta, kicsoda Fraise? Az elmúlt év folyamán

mindhárman megfelelő élelmezésben részesültek, és Fraisse házát nem vette el a kormány. És amint AA beköltözött, őt sem zaklatta többé senki. Xin eddig azt hitte, azért, mert az önkormányzat védi, most azonban rádöbbsent, hogy azért, mert Sophon szemmel tartotta őt. Tudta, hogy Sophont egy csapat idegen irányítja, akik négy fényévnyire vannak innen, ő azonban, ahogy minden más ember is, személyként gondolt rá, nőként.

Ez a nő, aki épp hozzálátott 4,2 milliárd ember lemészárlásához, törődött a jólétével.

– Ha ott marad, a többiek megeszik.

– Tudom. – Cheng Xin hangja nyugodt maradt.

Sóhajt hallott volna?

– Rendben. Egy sophon a közelében marad. Ha meggondolja magát, vagy segítségre van szüksége, csak beszéljen. Hallani fogom.

Cheng Xin hallgatott, még köszönetet sem mondott.

Valaki megragadta a karját – a Földi Biztonsági Erők parancsnoka.

– Utasítást kaptam, hogy hozzam el azt a két embert. Ne aggódjon, dr. Cheng. De legjobb lenne, ha ön is velünk jönne. Személyesen kérem. Ez a hely igen gyorsan pokollá fog válni.

Cheng Xin a fejét rázta.

– Kérem, menjen. Tudja, hol vannak? Köszönöm.

Hallgatta a helikopter hangját. A vakság mintha különösen élessé tette volna a hallását, mintha harmadik szeme lett volna. Hallotta, hogy a helikopter felszáll, majd körülbelül két kilométerrel arrébb leszáll. Pár perccel később ismét

felemelkedett, és fokozatosan távolodva elrepült.

Cheng Xin elégedetten lehunyta a szemét. Akár nyitva tartotta, akár nem, csak sötétséget látott. Megtört szíve végre rátalált némi békére, még ha vértócsában fürödve is. Az áthatolhatatlan árnyak egyfajta védelemmé váltak. A sötétségen kívül csak még több rémület volt. Ami ott megjelent, attól maga a hideg is reszketni kezdett volna, maga a sötétség is megbotlott volna.

Körülötte egyre hevesebben tombolt a zűrzavar: futás hangját hallotta, egymásnak ütköző testekét, lövésekét, átkozódását, sikolyokét, halálét, sírását... *Lehet, hogy máris elkezdték felfalni egymást? Nem történhetett ennyire gyorsan!* Cheng Xin hitt abban, hogy még három hónap múlva is, amikor már nem lesz több élelem, az emberek nagy része még mindig nem lesz hajlandó megenni másokat.

Ezért fognak a legtöbben meghalni.

Nem számított, hogy az ötvenmillió túlélőt továbbra is embernek fogják majd tartani, vagy valami másnak. Az „emberiség” mint fogalom, meg fog szűnni.

Mostantól az emberiség egész története leírható egyetlen vonallal: *elhagytuk Afrikát, mentünk hetvenezer évet, végül elérkeztünk Ausztráliába.*

Ausztráliában az emberiség visszatért eredetéhez. Újabb utazás azonban nem lesz. Ez a vég.

A közelben felsírt egy kisbaba. Cheng Xin legszívesebben átkarolta volna azt a kis új életet. Eszébe jutott az a kisbaba, akit az ENSZ épülete előtt tartott a karjában: puha volt, meleg, arcán édes mosoly. Cheng Xin szíve majd megszakadt az anyai ösztönöktől. Félt, hogy a kisbaba éhezni fog.

AZ ELRETTENTÉS KORÁNAK UTOLSÓ TÍZ
PERCE, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.17.34–
16.27.58, MÉLYŰR, *GRAVITÁCIÓ* ÉS *KÉK ŰR*

Mikor a riadókürtök jelezték a csepptámadást, a *Gravitáció* fedélzetén egyvalaki érzett megkönnyebbülést: James Hunter, a legénység legidősebb tagja. Hetvennyolc éves volt, és mindenki Öreg Hunternek hívta.

Fél évszázada, a Jupiter körül keringő Flottaparancsnokságon a huszonhét éves Hunter a vezérkari főnöktől kapta meg feladatát.

– Maga lesz az élelmezési irányító a *Gravitáció* fedélzetén.

Ez a pozíció tulajdonképpen csak a hajó szakácsának szofisztikált megnevezése volt. Mivel azonban egy hadihajón a főzés nagy részét beprogramozott mesterséges intelligencia végezte, az élelmezési irányítónak csak a rendszer üzemeltetése volt a feladata – ez nagyrészt azt jelentette, hogy betáplálta a menüt minden egyes étkezéshez, és kiválasztotta a főbb fogásokat. A legtöbb élelmezési irányító altiszt volt, Huntert azonban nem sokkal korábban léptették elő kapitánnyá; ami azt illeti, a flotta legfiatalabb kapitánya volt. Hunter mégsem lepődött meg. Tudta, mi lesz a valódi feladata.

– A valódi küldetése a gravitációshullám-alapú jeladó őrzése. Ha a *Gravitáció* fedélzetén lévő magas rangú tisztek elvesztik

uralmukat a helyzet fölött, el kell pusztítani a jeladót. Ha váratlan helyzetbe kerül, bármilyen eszközt felhasználhat a célja eléréséhez, amit csak szükségesnek tart.

A *Gravitáció* gravitációshullám-jeladó rendszere az antennából és az irányítóberendezésből állt. Az antenna maga a hajótörzs volt, lehetetlen lett volna elpusztítani, de már az irányítórendszer működésképtelenné tétele is elég lett volna. A *Gravitáció* és a *Kék úr* fedélzetén lévő anyagokból képtelenség lett volna új irányítóberendezést összeállítani.

Hunter tudta, hogy a régi időkben az atom-tengeralattjárókon is szolgáltak őhozzá hasonlók. Akkoriban a Szovjetunió és a NATO ballisztikus rakétákkal felszerelt tengeralattjáró-flottájánál voltak matrózok és alacsony rangú, szerény beosztásban szolgáló tisztek, akik hasonló feladatot kaptak. Ha bárki is közel került ahhoz, hogy átveszi az irányítást egy tengeralattjáró és a rajta lévő rakéták fölött, ezek az emberek váratlanul előléptek volna, hogy megtegyék az efféle tervek megakadályozásához szükséges drasztikus lépéseket.

– Mindenre oda kell figyelnie, ami a hajón történik. A küldetése szükségessé teszi, hogy folyamatosan szemmel tartsa a helyzetet, bárki van is szolgálatban. Így ön nem hibernáltathatja magát.

– Nem tudom, elélek-e százéves koromig.

– Elég hetvenéves koráig élnie. Addigra a hajón a degenerált anyagból készült vibráló húr eléri felezési idejét, a *Gravitáció* gravitációshullám-jeladó rendszere tönkremegy, ön pedig teljesítette a küldetését. Így csak az odafelé vezető úton nem szabad hibernáltatnia magát, a hazaúton megteheti. A küldetés

azonban gyakorlatilag azzal jár, hogy élete hátralévő részét ennek kell szentelnie. Joga van nemet mondani.

– Vállalom.

A vezérkari főnök feltett egy kérdést, amivel a régi idők parancsnokai nem törődtek volna:

– Miért?

– Az ítéletnap csata idején a PSH hírszerzési elemzőjeként a *Newton* fedélzetén szolgáltam. Mielőtt a csepp elpusztította volna a hajót, én elmenekültem egy mentőkapszulában. Bár a legkisebb mentőkapszula-típus volt, öt ember elfért volna benne. Több társam is felém tartott, én pedig egyedül voltam a kapszulában. Én azonban elindítottam...

– Tudok erről. A hadbíróság döntése egyhangú volt. Nem tett semmi rosszat. Tíz másodperccel azután, hogy kilőtte magát a kapszulával, a hajó felrobbant. Nem volt ideje bárkit is megvárni.

– Igen. De... akkor is úgy érzem, jobb lett volna, ha a *Newton*-on maradok.

– Tudom, hogy a kudarcaink a túlélők büntudatával gyötörnek minket. Ezúttal azonban lehetősége nyílik több milliárd ember megmentésére.

Egy ideig mindketten hallgattak. Az úrállomás ablakán túl a Jupiter Nagy Vörös Foltja úgy meredt rájuk, mint egy hatalmas szem.

– Mielőtt részletesen elmondanám, mi lesz a feladata, szeretném, ha egyvalamivel tisztában lenne: a legfontosabb dolga megakadályozni, hogy a rendszer rossz kezekbe kerüljön. Ha nem tudja teljes bizonyossággal felmérni a kockázat mértékét, akkor afelé kell hajlania, hogy elpusztítja a jeladó rendszert –

még akkor is, ha téved. Ha úgy dönt, hogy cselekszik, ne törődjön a járulékos veszteséggel. Ha szükséges, a teljes hajó elpusztítása is elfogadható.

Miután a *Gravitáció* elhagyta a Földet, Hunter az első szolgálati ciklusba került. Az öt év során folyamatosan szedett egy kis, kék tablettát. A ciklus végén, amikor rákerült a sor, hogy hibernálják, egy orvosi vizsgálat kiderítette, hogy cerebrovaszkuláris koagulációs zavarban szenved, amit „a hibernálhatatlanok betegségének” is hívtak. Az ebben a ritka betegségben szenvedő páciensek a mindennapi életben semmilyen problémával nem küszködtek, hibernáltatniuk azonban tilos magukat, mert az ébresztési folyamat komoly agyi károsodást okozna. Ez volt az egyetlen, eddig felfedezett egészségi probléma, amely megakadályozta a hibernálást. Mikor megerősítették a diagnózist, mindenki úgy nézett Hunterre, mintha a temetésén lettek volna.

Így aztán Hunter az egész út folyamán ébren maradt. Aki magához tért a hibernálásból, minden alkalommal egyre idősebbnek látta. Hunter elmondta az újonnan felébredteknek mindazokat az érdekes dolgokat, amik hibernációjuk körülbelül tizenkét éve alatt történtek. Az alacsony rangú szakács mindenki kedvence lett a hajón, a tiszték és a legénység körében is népszerűségnek örvendett. Fokozatosan a *Gravitáció* hosszú útjának jelképévé vált, és senki nem gyanította, hogy ez a laza, nagylelkű férfi ugyanolyan rangot visel, mint a kapitányuk, és egyben az egyetlen ember a kapitányon kívül, akinek joga és lehetősége is van krízis esetén elpusztítani a hajót.

Az út első harminc éve alatt Hunternek több barátnője is volt.

Ebből a szempontból előnyben volt mindenki máshoz képest: különböző szolgálati ciklusba tartozó nőkkel is járhatott. Pár évtized elteltével azonban Hunterből Öreg Hunter lett, akire a még mindig fiatal nők csak érdekes sztorikat mesélő barátként tekintettek.

Ez alatt a fél évszázad alatt az egyetlen nő, akit Öreg Hunter valaha is igazán szeretett, Reiko Akihara volt. Az idő nagy részében azonban több mint tízmillió csillagászati egység választotta el őket. Ez azért volt így, mert Akihara alhadnagy a *Kék úr* fedélzetén szolgált, navigátorként.

A *Kék úr* üldözése volt az egyetlen vállalkozás, amelyben a Földnek és a Trisolarisnak ugyanaz volt a célja, mert ez a magányos, a mélyűr felé tartó hajó mindkét világra fenyegetést jelentett. Miközben a Föld megpróbálta visszacsalogatni a két hajót, amelyek túléltek a sötét csatákat, a *Kék úr* tudomást szerzett a világűr sötét erdőhöz való hasonlatosságáról. Ha a *Kék úr* valaha is tökélyre fejleszti az univerzum felé való sugárzást, az beláthatatlan következményekkel járt volna. A Trisolaris így teljes mértékben együttműködött az üldözés során. Mielőtt elérték volna a vakrégiót, a sophonok valós időben közvetítették a *Gravitáció* felé az üldözött hajó belső terének képét.

Az évtizedek során Huntert másodosztályú altisztból első osztályú altisztté léptették elő, majd soron kívüli előléptetés során tiszti rendfokozatot kapott. Zászlósként kezdte, és egészen a hadnagyi rangig jutott. Még ekkor sem kapott hivatalos felhatalmazást arra, hogy megtekintse a *Kék úr* belsejét mutató képet, melyet a sophonok közvetítettek; mivel azonban a hajó minden rendszeréhez rendelkezett titkos kódokkal, gyakran

nézte a videoközvetítést saját kabinjában, tenyérnyi méretben.

Látta, hogy a *Kék úr* közössége egészen más, mint a *Gravitáció*: katonás, autoriter, melyet szigorú fegyelmi előírások vezérelnek. Mindenki minden lelki energiáját a közösségnek szentelte. Hunter két évvel az üldözés megindulása után pillantotta meg először Reikót, és azonnal magával ragadta a nő kelet-ázsiai szépsége. Mindennap órákon át nézte, néha még úgy is érezte, hogy jobban ismeri a nő életét, mint a sajátját. Egy évvel később azonban Reikót hibernálták, és legközelebb harminc év múlva ébredt fel, hogy szolgálatba álljon. Ő még mindig fiatal volt, Hunter azonban már majdnem betöltötte a hatvanát.

Karácsony estéjén, egy vad buli után visszatért a kabinjába, és bekapcsolta az élő közvetítést a *Kék úr*-ről. A képernyőn megjelent a hajó teljes, bonyolult szerkezetének diagramja. Megérintette a navigációs központ helyét, és a kép ráközelített a szolgálatban lévő Reikóra. A nő egy hatalmas, holografikus csillagtérképet nézett, amelyen fényes, vörös vonal mutatta a *Kék úr* útvonalát. Mögötte egy fehér vonal húzódott, ami majdnem teljesen egybeesett a vörös vonallal, ez mutatta a *Gravitáció* útvonalát. Hunternek feltűnt, hogy a fehér vonal kissé eltér a *Gravitáció* tényleges útvonalától. A két hajót még mindig elválasztotta egymástól pár ezer csillagászati egység, és ebből a távolságból nehéz lett volna teljes bizonyossággal nyomon követni egy olyan kis célpontot, mint egy űrhajó. A fehér vonal alighanem csak a legpontosabb becslésüket mutatta, bár a két hajó távolságának becslése egész pontosra sikerült.

Hunter kicsit jobban ráközelített a képre. Reiko hirtelen felé fordult, és olyan mosollyal, amitől Hunter szíve összeszorult,

megszólalt:

– Boldog karácsonyt!

Hunter tudta, hogy Reiko nem hozzá beszél, hanem mindazokhoz, akik üldözik a hajóját. Tisztában volt vele, hogy a sophonok figyelik, bár nem látta üldözőit. Mindegy volt, Hunter így is ezt tartotta élete egyik legboldogabb pillanatának.

Mivel a *Kék úr* nagy létszámú legénységgel rendelkezett, Reiko szolgálati ciklusa nem volt hosszú. Egy évvel később ismét hibernáltatta magát. Hunter várta a napot, amikor szemtől szemben találkozik Reikóval, amikor a *Gravitáció* végre utoléri a *Kék úr*-t. Szomorúan gondolt arra, hogy majdnem nyolcvanéves lesz már, amikor ez bekövetkezik. Remélte, hogy el tudja mondani a nőnek, mennyire szereti, aztán látni fogja, ahogy elviszik, hogy bíróság elé állítsák.

Hunter fél évszázadon át hűségesen teljesítette küldetését. Éberén figyelte, lát-e bármi szokatlant a hajó fedélzetén, és agya akcióterveket szőtt a különféle krízisek esetére. A küldetés azonban nem igazán helyezett nagy nyomást rá. Tudta, hogy a *Gravitáció*-t a biztosíték egy másik, abszolút megbízható formája is kíséri. Ahogy sokan mások, ő is gyakran figyelte a hajó ablakából a tőlük távolabb haladó cseppeket. Az ő szemében azonban más jelentéssel bírtak: ha a *Gravitáció* fedélzetén bármi szokatlan történt volna, főleg ha lázadás jelei mutatkoztak volna vagy bármi arra utaló jel, hogy illegális kísérlet történik a gravitációshullám-jeladó fölötti irányítás átvételére, tudta, hogy a cseppek elpusztítanak a hajót. Gyorsabban tudnának lépni, mint ő – egy csepp kevesebb mint öt másodperc alatt fel tudna gyorsulni pár ezer méterről, és elérné célpontját.

Hunter küldetése mostanra csaknem véget ért. A degenerált anyagból készült húr, amely a gravitációshullám-antenna szívének alkotta, a kevesebb mint tíz nanométer vastag, de a törzs teljes, 1500 méteres hosszán végigfutó húr majdnem elérte felezési idejét. Még két hónap, és a húr sűrűsége a gravitációshullám-alapú jeladáshoz szükséges minimum alá esik, és a rendszer teljes mértékben leáll. A *Gravitáció* onnantól kezdve két világra fenyegetést jelentő sugárzóállomásból hétköznapi csillagközi űrhajóvá válik, és Hunter feladatának vége. Akkor majd felfedi valódi kilétét; kíváncsi volt, vajon társai csodálattal vagy elítélően néznek-e majd rá. Mindenesetre a kék tabletták szedését abbahagyja, és cerebrovaszkuláris koagulációs zavara megszűnik. Hibernáltatja magát, és a Földön ébred majd fel, hogy élete hátralévő részét egy új korszakban élje le. De csak azután hibernáltatja magát, hogy találkozott Reikóval, ami hamarosan bekövetkezik.

A sophonok azonban ekkor megvakultak. Az út során Hunter számtalan krízishelyzetet képzelt el, és ez volt az egyik legrosszabb eshetőség. A sophonok elvesztése azt jelentette, hogy a cseppek és a Trisolaris többé nem tudtak a *Gravitáció*-n történő eseményekről sem. Ha váratlan esemény következik be, a cseppek nem lesznek képesek idejében reagálni. Ez sokkal veszélyesebbé tette a helyzetet, és Hunter érezte, hogy a vállára nehezedő teher megtízszereződik, mintha csak most indult volna küldetésére.

Innentől még alaposabban figyelte, mi történik a hajón. A *Gravitáció* teljes legénységét felébresztették a hibernációból, ami megnehezítette a megfigyelést. Hunter volt azonban a legénység

egyetlen tagja, akit mindenki ismert, népszerű volt és rengeteg társas kapcsolattal rendelkezett, emellett laza viselkedésének és jelentéktelen pozíciójának köszönhetően a legtöbben nem fogták vissza magukat a jelenlétében. A legénység és az alacsonyabb rangú tisztek olyan dolgokat is elmondtak neki, amiket a magasabb rangú tisztek vagy a pszichiáterek előtt nem ejtettek volna ki a szájukon. Ez lehetővé tette Hunter számára, hogy teljesen átlássa a helyzetet.

Miután a sophonok megbénultak, furcsa eseményekre került sor szerte a hajón: egy, a hajó közepén lévő mezőgazdasági zónába mikrometeorid csapódott, többen állították, hogy látták, amint hirtelen nyílások jelennek meg a hajó törzsén, és egyes tárgyak eltűnnek, majd sértetlenül jelennek meg újra... Mindezen furcsaságok közt az gyakorolta a legnagyobb hatást Hunterre, amit Devon parancsnok, a katonai rendőrség vezetője élt át. Devon a hajó egyik magasabb rangú tisztje volt, és Hunter többnyire nem túl gyakran beszélt vele. Mikor azonban látta, hogy Devon felkeresi a pszichiátert – akit a hajón lévők többsége került –, megszólalt benne a riadó. Egy üveg régi whiskey mellett végül sikerült rávennie Devont, hogy meséljen különös találkozásáról.

Az igaz, hogy a mikrometeorid-csapást leszámítva minden furcsa eseményre volt észszerű magyarázat: az, hogy a legénység hallucinációktól szenvedett. A sophonok elvesztése valami ismeretlen módon tömeges mentális zavart okozhatott – legalábbis dr. West és a pszichiátriai testület így magyarázta. Hunter kötelességéből fakadóan nem fogadhatta el ilyen könnyen ezt a magyarázatot, a hallucinációt és a tömeges

mentális zavart kizárva azonban lehetetlennek tűntek a különös történetek, amelyeket a legénység mesélt. Hunternek azonban az volt a feladata, hogy reagáljon azokra a lehetetlen dolgokra, amelyek valamiképpen lehetségessé váltak.

A hatalmas antenna ellenére a gravitációshullám-jeladó irányítóegysége kevés helyet foglalt. A hajótatban lévő kis, gömb alakú kabinban lévő irányító teljesen független volt a hajó minden részétől, semmivel nem állt kapcsolatban. A gömb alakú kabin olyan volt, mint egy megerősített széf. A *Gravitáció* fedélzetén senki nem rendelkezett a belépési kóddal, még a kapitány sem. Csak a Földön tartózkodó Kardtartó tudta volna aktiválni a gravitációshullám-alapú jeladást – ebben az esetben egy neutrínósugarat sugároztak volna a *Gravitáció* felé, hogy bekapcsolja a jeladót. Jelenleg egy ilyen jelnek egy évbe került volna megérkeznie a Földről.

Ha azonban a *Gravitáció*-t eltérítik, a gömb alakú kabin körüli biztonsági intézkedések nem bírnák sokáig.

Hunter óráján volt egy különleges gomb, ami lenyomva hőbombát volt képes robbantani a gömb alakú kabinban, és ez a bomba mindent szétporított volna odabent. Hunter feladata egyszerű volt: bármi legyen is a krízis természete, amint úgy ítéli meg, hogy a kockázat meghalad egy bizonyos mértéket, ő megnyomja a gombot és elpusztítja a gravitációshullám-alapú jeladót.

Bizonyos értelemben egy ellen-Kardtartó volt.

Hunter nem bízott teljesen a gombban az óráján és a hőbombában, ami az általa soha nem látott kabinban rejtőzött. Legszívesebben éjjel-nappal ott őrködött volna az irányító kabin

előtt, ezzel azonban természetesen gyanút ébresztett volna, neki pedig az volt a legnagyobb előnye, hogy nem sejtették kilétét. Szeretett volna azonban olyan közel lenni az irányítókabinhoz, amennyire csak lehet, így igyekezett rendszeres látogatásokat tenni a csillagászati obszervatóriumban, ami szintén a hajófarban helyezkedett el. Mivel az egész legénységet felébresztették a hibernációból, Hunternek voltak segédei, akikre rábízhatta élelmezéssel kapcsolatos kötelességeit, így rengeteg ideje jutott saját magára. Emellett, mivel dr. Guan Yifan volt az egyetlen civil tudós a hajón, és így az egyetlen, akire nem vonatkozott a katonai fegyelem, senki nem tartotta szokatlannak, hogy Hunter gyakran meglátogatta Guant, hogy iszogassanak és beszélgessenek. Dr. Guan szerette az italt, amit Hunter beosztásának köszönhetően meg tudott szerezni, emellett szívesen tartott előadást „az univerzum három és háromszázezer szindrómájáról”. Hunter hamarosan ideje nagy részét az obszervatóriumban töltötte, amelyet csak egy körülbelül húszméteres folyosó választott el a gravitációshullám-alapú jeladó irányítóközpontjától.

Hunter épp megint az obszervatórium felé tartott, amikor elhaladt a hajóorr felé tartó Guan Yifan és dr. West mellett. Úgy döntött, vet egy pillantást az irányítókabinra. Nagyjából tíz méterre járhatott tőle, amikor megszólaltak a csepptámadást jelző riadókürtök. Rendfokozata miatt az előtte megjelenő információs ablak csak kevés részletet közölt, ő azonban tudta, hogy a cseppek jelenleg távolabb voltak a hajótól, mint amikor alakzatban repültek. Maradt tíz vagy húsz másodperce a becsapódásig. Ezekben az utolsó pillanatokban Öreg Hunter csak

megkönnyebbülést és örömet érzett. Nem számít, mi következik most, ő teljesítette küldetését. Nem a halála várt rá, hanem a győzelme.

Ezért történt, hogy fél perccel később, amikor a riadókürtök elhallgattak, Hunter volt az egyetlen a hajón, aki nem érezte a rettenetes rémületet felváltó megkönnyebbülést. A riadó elhallgatása neki hatalmas veszélyt jelzett: ebben a rendkívül bizonytalan helyzetben a gravitációshullám-alapú jeladó még mindig ép. Habozás nélkül megnyomta óráján a gombot.

Semmi nem történt. Bár az irányítókabin szigorúan le volt zárva, a robbanás rezgéseit így is éreznie kellett volna. Karórája kijelzőjén egysornyi szöveg jelent meg: „Hiba – az önmegsemmisítő modul semlegesítve.”

Hunter még csak meg sem lepődött. Már ösztönösen megérezte, hogy megtörtént a legrosszabb. Pár másodpercnnyire volt a megkönnyebbüléstől, ami azonban már sosem jön el.

Egyik csepp sem csapódott neki a célpontnak. Mindkettő rendkívül közel haladt el a *Gravitáció*, illetve a *Kék úr* mellett – alig százméternyire.

Három perccel a riadó lefújása után Joseph Morovich, a *Gravitáció* kapitánya végre össze tudta hívni magasabb rangú tisztjeit a stratégiai központban, amelynek közepén hatalmas szituációs térkép volt. Az úr kiterjedt sötétségében egyetlen csillag sem látszott, csak a két hajó helyzetét és a támadó cseppek röppályáját jelölték rajta. A két hosszú, fehér csík egyenes vonalnak tűnt, az adatok azonban azt mutatták, parabolák voltak, nagyon enyhe görbülettel. Mikor a két csepp a

szimulációban gyorsulni kezdett célpontja felé, kissé kezdtek eltérni útirányuktól. A változások aprók voltak ugyan, de együttesen hozzájárultak ahhoz, hogy a cseppek, melyek kis híján eltalálták célpontjukat, végül ne találják el. A magas rangú tisztek közül többen is harcoltak az ítéletnap csatában, és még mindig összeszorult a szívük, amikor eszükbe jutottak azok az éles kanyarok, amelyekre a cseppek rendkívüli sebességnél is képesek voltak. A kijelzőn lévő röppályák azonban teljesen máshogyan festettek: mintha egy külső erő, amely merőleges lett volna a cseppek haladási irányára, határozottan félretolta volna őket az útból.

– Játsszák le újra a felvételt! – parancsolta a kapitány. – Látható fénytartományánál.

Megjelentek a csillagok és a galaxis. Ez már nem számítógépes szimuláció volt. Az egyik sarokban villódzó számok mutatták az idő múlását. Mindenki újra átélte a pár perccel korábbi rémületet, amikor nem tehettek mást, mint hogy várják a halált, mert elkerülő manőverekkel vagy önvédelemből leadott lövésekkel próbálkozni értelmetlen lett volna. A számok egyszer csak nem változtak tovább. A cseppek már elszáguhdottak a hajók mellett, de olyan gyorsan mozogtak, hogy senki nem látta őket.

A képernyőn megjelent a nagy sebességű felvétel lassított lejátszása. Mivel a teljes, tíz másodperces felvételt sok időbe telt volna így lejátszani, csak az utolsó pár másodpercet mutatták. A tisztek látták, amint az egyik csepp úgy halad el a kamera mellett, mint egy halvány meteor a csillagok tengerét mutató háttér előtt. Újra lejátszották a felvételt, majd kimerevítették ott, ahol a csepp a képernyő közepén járt. Itt kinagyították a képet, míg a csepp el

nem foglalta a teljes képernyőt.

Fél évszázada haladtak már alakzatban a cseppekkel, így külsejük mindenki számára ismerős volt. Ezért amit most láttak, megrázta őket. A képernyőn látszó cseppnek még mindig könnycsepp formája volt, felszíne azonban már nem hasonlított tökéletesen sima tükörrre: fakó, rezes sárga volt, mintha ellepte volna a rozsdá. Olyan volt, mintha véget ért volna az örök ifjúságot biztosító bűbáj, amit egy varázsló bocsátott rá, és a nyomok, amelyeket háromszáz évnyi úrutazás hagyott rajtuk, mind egyszerre jelentek volna meg. Fénylő szellem helyett az űrben sodródó ősi töltényhüvelyre emlékeztetett. Az elmúlt években a Földdel folytatott kommunikációnak köszönhetően a tiszték rendelkeztek némi rálátással az erős kölcsönhatású anyagok alapelveire. Tudták, hogy a csepp felszínét a belsejében zajló mechanizmusok keltette erőter tartotta. Ez az erőter ellensúlyozta a részecskék közti elektromágneses erőt, így az erős nukleáris erő kiáradt. Az erőter nélkül az erős kölcsönhatású anyag ismét hétköznapi anyag lett.

A cseppek elpusztultak.

Ezután újra áttekintették a támadás utáni adatokat. A szimuláció megmutatta, hogy miután a csepp elhaladt a *Gravitáció* mellett, az őt apró irányváltásokra készítő rejtélyes merőleges erő megszűnt, és a csepp utolsó iránya szerint haladt tovább. Ez azonban csak pár másodpercig tartott, utána a csepp lassulni kezdett. A harci elemző számítógép arra a következtetésre jutott, hogy a cseppet lassító erő mértékét tekintve egyenlő volt azzal, ami megváltoztatta a csepp haladási irányát. A nyilvánvaló következtetés csak az lehetett, hogy az erő

forrása most már nem a csepp oldalára hatott, hanem az elejére.

Mivel a felvételt erős nagyítású teleszkopikus lencse készítette, a távolodó csepp hátulját is lehetett látni. A csepp 90 fokban elfordult, így most saját haladási irányára merőlegesen haladt, és továbbrepült, majd lassítani kezdett. A következő jelenet mintha egy tündérmeséből került volna a szemük elé – jó, hogy dr. West is jelen volt, különben megint kijelenthette volna, hogy a többiek hallucinációktól szenvednek. A csepp előtt egy háromszögletű objektum jelent meg, körülbelül kétszer olyan hosszú, mint a csepp. A legénység azonnal felismerte: a *Kék úr* egyik úrsiklója volt! Hogy meghajtóerejét növeljék, a sikló törzsére több kisebb fúziós hajtóművet erősítettek. Bár a hajtóművek fúvókái nem a kamera felé fordultak, még így is látni lehetett a fényüket, mert maximális erővel haladtak. A sikló a csepp felé fordította fúvókáit, hogy lelassítsa. Nem volt nehéz rájönni, hogy belőle eredt az az erő is, amely eltérítette a cseppeket a támadás irányától.

A sikló megjelenése után két úrruhás emberalak jelent meg a csepp másik oldalán – a kamerához közelebbi oldalon. A lassulásnak köszönhetően a két alak a csepp felszínére tapadt. Egyikük valami műszert tartott a kezében, és mintha elemezte volna a cseppet. A múltban a cseppek szinte isteneknek tűntek az emberiség szemében: mintha megközelíthetetlenek lettek volna, nem tartoztak volna ehhez a világhoz. Az egyedüli emberek, akik valaha is közel kerültek ahhoz, hogy megérintsenek egy cseppet, mind porrá égtek az ítéletnap csatában. Most azonban a csepp minden rejtélyességét elvesztette. Tükörszerű ragyogása nélkül hétköznapiak tűnt, rozogának, réginek és kevésbé fejlettnek,

mint az űrsikló és az űrhajósok – régi hulladéknak, amelyet az asztronauták begyűjtöttek. Pár másodperccel később a sikló és az űrhajósok eltűntek, és a halott csepp ismét egyedül maradt az űrben. Továbbra is lassított azonban, ami azt jelezte, hogy a sikló még mindig előtte halad, csak már nem látni.

– Tudják, hogyan kell hatástalanítani a cseppeket! – kiáltott fel valaki.

Morovich kapitány csak egy valamire tudott gondolni. Ahogy pár perccel korábban Hunter, ő sem habozott megnyomni óráján a vörös gombot. A hibaüzenet egy vörös információs ablakban jelent meg, ami előtte ugrott fel a levegőben: „Hiba – az önmegsemmisítő modul semlegesítve.”

A kapitány kirohant a stratégiai központból és a hajófar felé sietett. A többi tiszt követte.

A *Gravitáció* legénységének első tagja, aki odaért a gravitációshullám-alapú jeladó irányítóhelyiségéhez, Öreg Hunter volt. Bár nem volt jogosultsága belépni a kabinba, szerette volna megpróbálni megszakítani a kapcsolatot az irányító és az antenna között. Ez legalább ideiglenesen működésképtelenné teszi majd a jeladó rendszert, amíg rá nem jön, hogyan tudja elpusztítani magát az irányítót.

Valaki azonban megelőzte.

Hunter előkapta kézfegyverét és az illetőre célzott. A férfi a *Gravitáció* alhadnagyi egyenruháját viselte, de nem az ítéletnap csata korából származó egyenruhát, amire Hunter számított – lopta valahol. Miközben a férfi az irányítókabint vizsgálta, Hunter hátulról felismerte.

– Tudtam, hogy Devon kapitány nem téved.

Park Ui-gun parancsnokhelyettes, a *Kék úr* matrózainak vezetője megfordult. Nem tűnt idősebbnek harmincévesnél, de arcán látszott, hogy olyan dolgokat élt át, amelyeket a *Gravitáció* fedélzetén lévők közül senki még csak el sem tudna képzelni. Kissé meglepettnek tűnt. Talán nem számított rá, hogy ilyen gyorsan ideér valaki; talán nem számított rá, hogy Huntert fogja látni. Ennek ellenére megőrizte nyugalmát. Mindkét kezét felemelte, és megszólalt:

– Kérem, hadd magyarázzam el...

Öreg Huntert nem érdekelték a magyarázatok. Nem akarta tudni, hogyan jutott ez az ember a *Gravitáció* fedélzetére, még arra sem volt kíváncsi, valóban ember vagy kísértet. Bármilyen is az igazság, a helyzet túl veszélyesnek minősült. Nem akart mást, mint elpusztítani a jeladó irányítóegységét. Ez volt élete egyetlen célja, és ez a férfi a *Kék úr*-ről az útjában állt. Meghúzta a ravaszt.

A golyó a mellkasán találta el Parkot; a lövés ereje a kabin ajtajának lökte a férfit. Hunter fegyvere különleges lőszerrel volt töltve, olyannal, amit hajón belüli használatra terveztek: nem tudtak kárt tenni a válaszfalakban, sem bármilyen felszerelésben, de olyan halálosak sem voltak, mint a lézersugarak. A sebből szivárgott némi vér, Parknak azonban a súlytalanságban sikerült továbbra is egyenesen állnia, és véres egyenruhájába nyúlt saját fegyvere után. Hunter újra lőtt, és Park mellkasán újabb seb jelent meg. Még több vér folyt ki és kezdett lebegni a gravitációmentes levegőben. Hunter ekkor Park fejére célzott, de nem volt lehetősége harmadszor is elsütöni

fegyverét.

Amikor Morovich kapitány és a többi tiszt megérkezett, ez a jelenet fogadta őket: az idős szakács fegyvere merev testétől egyre távolabb úszott, Hunter tágra nyílt szemében csak fehérség látszott, végtagjai rángatóztak, szájából szökőkútként tört elő a vér, ami különféle méretű gömbökké állt össze és a gömbök felhőként lebegtek teste körül. A véres, áttetsző gömbök közt ököl méretű, sötétvörös tárgy lebegett, és két csövet húzott maga mögött, mint valami csóvákat.

A valami ritmikusan lüktetett a levegőben, és minden egyes lüktetésével még több vér fröccsent ki két csóforma csóvájából. Úgy lökte magát előre, mint a levegőben úszó bíborszín medúza.

Hunter szíve.

A pár perccel korábban zajló küzdelem során Hunter jobb kezével a mellére csapott, majd kétségbeesetten felszakította ruházatát. Így feltárult meztelen mellkasa, és mindenki látta, hogy bőre sima, egyetlen karcolás sem látszik rajta.

– Ha azonnal megműtik, meg lehet menteni – jelentette ki Park alhadnagy. Nehezen beszélt, nagyon rekedt hangon. Mellkasán a két sebből tovább folyt a vér. – Az orvosoknak most már nem kell felnyitniuk a mellkasát, hogy visszategyék a szívét... Ne mozduljanak! Éppolyan könnyedén ki tudnak emelni egy szívet vagy agyat, ahogy maguk le tudnak szakítani egy almát az orruk előtt lógó ágról. A *Gravitáció*-t elfoglaltuk.

Egy másik folyosóról matrózok özönlöttek be, teljes fegyverzetben. Nagy részük az ítéletnap csata előtti időkből származó könnyű, sötétkék úrruhákat viselte – úgy tűnt, mindannyian a *Kék űr*-ről származnak. Mindannyiuknál erős

lézerpuska volt.

Morovich kapitány bólintott tisztjeinek, és egyetlen szó nélkül mind eldobták a fegyvereiket. A *Kék űr*-ön tízszer annyian voltak, mint a *Gravitáció*-n, csak ez az osztaguk több mint száz emberből állt. Könnyedén átvehették az irányítást a *Gravitáció* fölött.

Mostanra minden elképzelhetővé vált. A *Kék űr* természetfölötti űrhajó lett, varázslatra is képes. A *Gravitáció* legénysége ismét megtapasztalta azt a döbbenetet, amit az ítéletnap csata során érzett.

Több mint 1400 ember lebegett a *Kék űr* hatalmas, gömb alakú nagy csarnoka közepén. Legnagyobb részük, több mint 1200 ember a *Kék űr* legénységéhez tartozott. Hatvan évvel korábban ennek a hajónak a tisztjei és legénysége is felsorakozott itt, hogy elfogadja Zhang Beihait parancsnokául, és nagy részük még mindig itt volt. Mivel az állandó sebességű haladáskor csak pár embernek kellett ébren és szolgálatban lennie, a legénység átlagban csak három-öt évet öregedett. Nem éltek át a köztes évek nagy részét, és a sötét csaták lángoló tüze, az űrben töltött hideg temetések emléke friss maradt elméjükben. A többi ember a *Gravitáció* százfős legénységéhez tartozott. A két legénység, a nagy és a kicsi, jól elkülöníthető egyenruhájában, a másik iránti gyanakvással telve két csoportra vált, egymástól távol.

A két legénység előtt ott lebegtek a két hajó magas rangú tisztjei, egymással elvegyülve. Leginkább Chu Yan, a *Kék űr* kapitánya vonta magára a figyelmet. Negyvenhárom éves volt, de fiatalabbnak tűnt, és a tudós típusú katonatiszt iskolapéldája volt: beszéde és modora nyugodt és kifinomult, még némi

félénkség is érződött benne. A Földön azonban Chu Yan már legendás alaknak számított. A sötét csaták idején ő volt az, aki parancsot adott arra, hogy változtassák vákuummá a *Kék úr* belsejét, és ezzel megakadályozta, hogy az infraszonikus atombomba támadása az egész légénységet elpusztítsa. A Földön még jelenleg is megosztott volt a közvélemény abban a tekintetben, hogy a *Kék úr* viselkedése a sötét csata idején önvédelemnek vagy gyilkosságnak minősül. A sötéterdő-elrettetés megalapítása után ő volt az, aki ellenállt a fedélzeten uralkodó többségi vélemény erőteljes nyomásának és késleltette a *Kék úr* visszatérését, így elég időt nyert a hajónak ahhoz, hogy elmeneküljön, mikor megkapta a *Bronzkor*-ról küldött figyelmeztetést. Chu Yanról sok más szóbeszéd is keringett: például mikor a *Természetes szelekció* úgy döntött, hogy dezertál és elmenekül az ítéletnap csatából, ő volt az egyetlen kapitány, aki kérte, hogy üldözhesse őket. Egyesek azt állították, hogy más céljai voltak, és el akarta téríteni a *Kék úr*-t, hogy a *Természetes szelekció*-val együtt elmeneküljön. Ezek persze csak pletykák voltak.

– Majdnem mindenki összegyűlt itt a két hajóról – jelentette ki Chu Yan. – Bár még mindig rengeteg minden áll köztünk, mi szeretnénk mindenkire úgy gondolni, mint akik ugyanahhoz a világhoz tartoznak, amely a *Kék úr*-ből és a *Gravitáció*-ból áll. Mielőtt azonban együtt megtervezzük közös világunk jövőjét, foglalkoznunk kell egy halasztást nem tűrő üggyel.

Hatalmas holografikus kivetítő jelent meg a levegőben; az úr egy részét mutatta, amelyet ritkásan pettyeztek csillagok. A térség közepén halvány fehér köd látszott, melyen több száz

egyenes, párhuzamos vonal húzódott, mintha egy ecset szálai lettek volna. A fehér vonalakat jól láthatóan kiemelték, és élesen elütöttek a kép többi részétől. Az elmúlt két évszázad folyamán ezek az „ecsetszálak” mindenki számára igen ismerőssé váltak, pár cég még a logójában is használta őket.

– Ezeket a nyomvonalakat nyolc nappal ezelőtt figyelték meg a Trisolarishoz közeli csillagközi porfelhőben. Kérem, nézzék meg figyelmesen a felvételt.

Mindenki a képet nézte. A nyomvonalak láthatóan nőttek a ködben.

– Mennyire gyorsította fel a lejátszást? – kérdezte a *Gravitáció* egyik tisztje.

– Egyáltalán nincs felgyorsítva.

A tömeg izgatottá vált, mint amikor hirtelen vihar csap le egy erdőre.

– Durva becslés szerint a hajók közel fénysebességgel haladnak – jelentette ki Morovich kapitány, a *Gravitáció* parancsnoka. Hangja nyugodt volt. Túl sok hihetetlen látványban volt már része az elmúlt két nap folyamán.

– Pontosan. A második trisolarisi flotta fénysebességgel halad a Föld felé, és négy éven belül megérkezik. – Chu Yan együttérző tekintetet vetett a *Gravitáció* legénységére, mintha sajnálta volna, hogy neki kellett tudatnia velük ezt a hírt. – Miután maguk útnak indultak, a Föld belesüppedt az egyetemes békéről és jólétről szőtt álomba, és teljességgel rosszul mérte fel a helyzetet. A Trisolaris türelmesen várt, és most kaptak az alkalmon.

– Honnan tudjuk, hogy igazi a felvétel? – szólt közbe valaki a *Gravitáció*-ról.

– Én tanúsíthatom – szólalt meg Guan Yifan. A légénységek előtti kis csoportosulásban ő volt az egyetlen, aki nem viselt katonai egyenruhát. – Az obszervatóriumom ugyanezt a jelenséget figyelte meg. Mivel azonban én a nagyobb léptékű kozmológiai megfigyelésekkel foglalkoztam, nem sokat törődtem vele. Most azonban visszamentem és átnéztem a rögzített felvételt. A Naprendszer, a Trisolaris-rendszer és a mi hajóink szabálytalan háromszöget alkotnak. A Naprendszer és a Trisolaris-rendszer közti oldala a leghosszabb. A köztünk és a Naprendszer között lévő a legrövidebb. A köztünk és a Trisolaris-rendszer közt lévő a kettő között van hosszúságban. Más szavakkal élve, mi közelebb vagyunk a Trisolaris-rendszerhez, mint a Naprendszer. Még körülbelül negyven nap, és a Földön is észlelni fogják a nyomvonalakat, amelyeket látunk.

Chu Yan vette át a szót:

– Úgy hisszük, valaminek már történnie kellett a Földön. Pontosabban öt órával ezelőtt történt, amikor a cseppek megtámadták a hajóinkat. A *Gravitáció*-tól nyert információk alapján erre az időpontra tervezték, hogy a Kardtartó átadja posztját az utódjának. Ez volt az a lehetőség, amelyre a Trisolaris fél évszázada várt. A két csepp nyilvánvalóan utasítást kapott, mielőtt beért a vakzónába. Ez rég kitervelt, koordinált támadás volt.

– Le kell vonnom a következtetést: a béke, amit a sötétedő-elrettetés hozott, véget ért. Csak két lehetőség áll fenn: a gravitációshullám-alapú közvetítést vagy elindították, vagy nem.

Chu Yan a levegőbe bökött és előhívta Cheng Xin képét a holografikus kivetítőn. Ezt is most szerezték meg a *Gravitáció*-tól.

Cheng Xin az ENSZ-főtitkárság épülete előtt állt, karjában egy kisbabával. Képét akkorára nagyították, mint az „ecset” szálait, és a két kép közti kontraszt nagyobb már nem is lehetett volna. Az úr színsémája feketéből és ezüstből állt – az úr mélységéből és a csillagok hideg fényéből. Cheng Xin azonban keleti Szűzanyára emlékeztetett. Alakja és a kisbabáé meleg, aranyszín fényben fürdött, és a jelenlévők mind úgy érezték, mintha közel kerültek volna a naphoz. Ebben az érzésben már fél évszázada nem volt részük.

– ...úgy véljük, a második eshetőség vált valóra – jelentette ki Chu Yan.

– Hogyan választhatták őt Kardtartónak? – kérdezte valaki a *Kék úr* legénységéből.

Morovich kapitány válaszolt:

– Hatvan év telt el, amióta maguk eljöttek otthonról, és ötven év telt el a mi távozásunk óta. A Földön minden megváltozott. Az elrettentés kényelmes bölcsőt alkotott, és az emberiség, ahogy odabenn szunyókált, felnőttből ismét gyermekké vált.

– Hát nem tudja, hogy a Földön nincsenek többé férfiak? – kiáltott közbe valaki a *Gravitáció*-ról.

– A Földön élő emberek elvesztették a sötéterdő-elrettentés fenntartásának képességét – jelentette ki Chu Yan. – Azt terveztük, hogy elfogjuk a *Gravitáció*-t és újraindítjuk a sötéterdő-elrettentést. Csak most jöttünk rá, hogy az antenna állagának romlása miatt a gravitációs hullámok kibocsátásának lehetősége már csak két hónapig áll fenn. Higgyék el, ez nagy csapás volt mindannyiunk számára. Csak egy választásunk maradt: azonnal aktiválni kell az univerzális sugárzást.

A tömegben kitört a hangzavar. A trisolarisi flotta fénysebességű nyomvonalaival átszelt hideg űr látványa mellől Cheng Xin nézett rájuk, szeretetteljes tekintettel. A két kép mutatta a két választási lehetőséget.

– Valóban készen áll világgyilkosságot elkövetni? – kérdezte Morovich kapitány.

Chu Yan a káosz közepette is megőrizte nyugalmát. Nem foglalkozott Morovich kapitánnyal, a tömeghez szólt:

– A mi szempontunkból nincs értelme elindítani a közvetítést. Sem a Föld, sem a Trisolaris nem tud most elfogni minket.

Ezt mindenki megértette. A sophonok véglegesen elszakadtak otthonuktól, a cseppek pedig elpusztultak. Sem a Föld, sem a Trisolaris nem volt képes a nyomukra akadni. Az Oort-felhőn túl, a hatalmas mélyűrben még a fénysebességgel haladó trisolarisi hajók sem lettek volna képesek rátalálni két porszemre.

– Akkor csak bosszúra szomjazik! – jegyezte meg a *Gravitáció* egyik tisztje.

– Jogunkban áll bosszút állni a Trisolarison. Fizetniük kell a bűnökért, amiket elkövettek. Háborúban igazságos és helyes elpusztítani az ellenséget. Ha a következtetésem helytálló, az emberiség gravitációshullám-alapú jeladói mind elpusztultak, és a Föld megszállás alatt áll. Nagyon is valószínű, hogy már zajlik a népirtás az emberek ellen.

– Az univerzális sugárzás aktiválása még egy utolsó esélyt adna a Földnek. A Naprendszer, amint az elhelyezkedésére fény derül, már nem fog semmiféle értékkel bírni a számukra, mert bármely pillanatban elpusztítható. Ez arra kényszeríti majd a trisolarisiakat, hogy hagyják el a Naprendszert, és a

fénysebességű flottájuknak is vissza kell fordulnia. Lehet, hogy képesek leszünk megmenteni az emberi fajt az azonnali megsemmisítéstől. Hogy még több időt nyerjünk nekik, mi csak a Trisolaris elhelyezkedését fogjuk sugározni.

– Az ugyanaz, mintha a Naprendszer elhelyezkedését közvetítenénk ki! Túl közel van.

– Ezt mindannyian tudjuk, de remélhetőleg ezzel nyerünk egy kis időt a Földnek, és több embernek nyílik lehetősége elmenekülni. Az, hogy meg is teszik-e, rajtuk múlik.

– Két világ elpusztításáról beszél – mondta Morovich kapitány –, és az egyik az anyabolygónk. Ez a döntés a végítélet. Nem hozhatjuk meg ilyen könnyen.

– Egyetértetek.

A két eddigi információs ablak között megjelent egy holografikus, négyszögletes vörös gomb, körülbelül egy méter hosszú. Alatta egy szám állt: 0.

Chu Yan folytatta:

– Mint már mondtam, mi együtt egy, közös világot alkotunk. Ezen a világon mind hétköznapi emberek vagyunk, a sors azonban azt a szerepet osztotta ránk, hogy nekünk kell meghozni az utolsó ítéletet két világ fölött. Ezt a döntést meg kell hozni, de nem bízhatjuk sem egy emberre, sem néhány emberre. Ez az egész világ döntése lesz, szavazás útján. Akik amellet állnak, hogy sugározzuk ki a Trisolaris elhelyezkedését az univerzumba, kérem, nyomják meg ezt a vörös gombot. Aki ellene van vagy tartózkodik, ne tegyen semmit.

– A *Kék úr* és a *Gravitáció* fedélzetén lévők teljes létszáma, beleértve a jelenlévőket és a szolgálatban lévőket is, 1415 fő. Ha

az igenek elérik a teljes létszám kétharmadát, azaz a 944-et, az univerzális közvetítés azonnal megindul. Máskülönben soha nem aktiváljuk a közvetítést, és hagyjuk, hogy az antenna tönkremenjen.

– Kezdjük!

Chu Yan megfordult és megnyomta a levegőben lebegő, óriási vörös gombot. A gomb megvillant, és alatta a szám 0-ról 1-re váltott. Következőnek a *Kék úr* két kapitányhelyettese nyomta meg a gombot, gyors egymásutánban. A szám felment 3-ra. Ezután a *Kék úr* többi magas rangú tisztje következett, majd az alacsonyabb rangú tisztek és a legénység tagjai. Hosszú sorban vonultak el előtte, és egymás után nyomták meg a vörös gombot.

A számláló a gomb minden egyes villanásánál eggyel magasabb számra váltott. Ezek voltak a történelem utolsó szívverései, az utolsó lépések a végső állomás felé.

Mikor a számláló elérte a 795-öt, Guan Yifan is megnyomta a gombot. Ő volt az első ember a *Gravitáció* fedélzetéről, aki támogatta a sugárzást. Utána a *Gravitáció* tisztjei és legénységi tagjai közül még jó páran szintén megnyomták a gombot.

Végül a szám elérte a 943-at, és a gomb fölött egy nagy betűkkel íródott szöveg jelent meg:

A következő „igen” szavazat aktiválja az univerzális sugárzást.

A sorban következő ember a legénység egy tagja volt. Mögötte még igen sokan álltak a sorban. A férfi a gomb fölé emelte a kezét, de nem nyomta meg. Várt, míg a mögötte álló zászlós rátette kezét az övére, aztán egyre több kéz csatlakozott kettejükéhez, magasra tornyosulva.

– Kérem, várjanak! – szólalt meg Morovich kapitány.

Odalebegett, és, miközben mindenki figyelte, kezét a többi kézre helyezte.

A tucatnyi kéz egyszerre mozdult, és a gomb még egyszer felvillant.

Háromszázötven év telt el az óta a huszadik századi reggel óta, amikor Ye Wenjie megnyomott egy másik vörös gombot.

A gravitációshullám-alapú sugárzás megindult. Minden jelenlévő erős remegést érzett, ami mintha nem odakintről jött volna, hanem minden egyes testből, mintha minden ember vibráló húrrá vált volna. A halálnak ez a hangszere mindössze tizenkét másodpercig szólt, majd minden elcsendesült.

A hajón kívül a téridő vékony hártyája hullámozni kezdett a gravitációs hullámoktól, ahogy a tó nyugodt vizét kavarja fel a lágy szellő. A két világ fölött kimondott halálos ítélet fénysebességgel terjedt szét a kozmoszban.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 2. ÉV, A NAGY ÁTTELEPÍTÉS UTÁNI REGGEL, AUSZTRÁLIA

A zajok elhalkultak körülötte, és Cheng Xin hallotta az önkormányzati sátor fölötti információs ablakból kiszűrődő hangokat. Meg tudta mondani, hogy az egyik hang Sophon hangja, és mellette még két másik hangot is hallott, de túl messze volt tőlük ahhoz, hogy ki tudja venni, pontosan mit mondanak. Úgy érezte, szavaik bűbájt bocsátanak rá, mert körülötte a hangok elhalkultak, végül teljesen elhaltak. A világ mintha megfagyott volna.

Ekkor mintha szökőár támadt volna körülötte, és Cheng Xin megremegett. Egy ideje már vak volt, és a valóság képeit, melyek ott éltek agyában, fokozatosan kiszorították az illúziók. A hirtelen kitörő káosztól úgy érezte, mintha kiáradt volna a Csendes-óceán és elnyelte volna Ausztráliát.

Beletelt pár másodpercbe, mire rájött, hogy a tömeg éljenzésben tört ki. *Minek örülnek ennyire? Mindenki megőrült volna?* A zaj azonban nem csillapodott, bár az éljenzést egy idő után beszélgetés váltotta fel. Annyira sokan beszéltek egyszerre, hogy olyan volt, mintha az egész kontinenst elborító áradat után vihar csapott volna le a tenger felszínére. A hangzavarban nem tudta kivenni, miről van szó.

A *Kék űr* és a *Gravitáció* szavakat azonban többször is hallotta. Hallása fokozatosan visszanyerte pontosságát, és a nagy

zűrzavarban sikerült kivennie egy hangot: közeledő léptek zaját. Érezte, hogy valaki megáll előtte.

– Dr. Cheng Xin, mi baja a szemének? Nem lát? – Érezte, hogy valami mozog előtte, és felkavarodik a levegő. A férfi talán a kezét lengette meg a szeme előtt. – A polgármester küldött magáért. Hazamegyünk.

– Nincs otthonom – felelte Cheng Xin. A „haza” szó késként hasított a szívébe, szíve pedig, melyet megbénított az elviselhetetlen fájdalom, mindettől függetlenül még egyszer megsajdult. Az a téli éjszaka jutott eszébe, háromszáz évvel korábban, amikor elhagyta otthonát, és a hajnalra gondolt, amely az ablakán kívül fogadta... Szülei mindketten meghaltak a nagy szakadékban. El sem tudták volna képzelni, mi lett a lányukkal, hogyan dobálja ide-oda a sors és az idő vihara.

– Nem így értettem. Mindenki készül a hazatérésre. Mindannyian elhagyjuk Ausztráliát, és visszamegyünk oda, ahonnan jöttünk.

Cheng Xin felkapta a fejét. Még mindig nem bírt hozzászokni a makacs sötétséghez tágra nyílt szeme előtt. Megpróbált kivenni valamit a sötétségben, bármit.

– Tessék?

– A *Gravitáció* elindította az univerzális sugárzást.

Hogy lehetséges ez?

– A Trisolaris elhelyezkedésére fény derült – bár természetesen ezzel a Naprendszerére is. A trisolarisiak menekülnek. A második flotta irányt váltott, és távolodni kezdett a Naprendszertől. A cseppek mind eltűntek. Sophon elmondta, hogy már nem kell attól félnünk, hogy megszállják a

Naprendszer. A Trisolaris-rendszerhez hasonlóan ez is a halál fészke lesz, ahonnan mindenki menekülni akar.

Hogyan?

– Hazamegyünk. Sophon megparancsolta a Földi Biztonsági Erőknek, hogy minden tőlük telhetőt tegyenek meg, amivel segíthetik Ausztrália evakuálását. A folyamat idővel gyorsabban zajlik majd, de így is három-hat hónapba telik, amíg minden menekültet elvisznek Ausztráliából. Maga lehet az első. A polgármester szeretné, ha elvinném a tartományi kormányzásra.

– A *Kék úr* volt az?

– A részleteket senki nem tudja, még Sophon sem. A Trisolaris azonban megkapta az univerzális közvetítést, amit egy évvel ezelőtt sugároztak, akkor, amikor az elrettentés kudarcot vallott.

– Magamra hagyna egy kicsit?

– Rendben. Dr. Cheng, örülnie kellene. Megtették, amit magának kellett volna.

A férfi elhallgatott, de Cheng Xin még érezte a jelenlétét. A felfordulás lassan elült körülötte; ezer és ezer lépés hangjának moraja, majd lassanként azok is elhaltak – úgy tűnt, mindenki otthagyja a városi önkormányzatot, hogy a saját dolgait intézze. Xin úgy érezte, visszahúzódik körülötte a tenger, és feltárul alatta a szilárd szárazföld. Üres kontinens közepén állt, mint egy özönvíz utolsó túlélője. Arcán meleget érzett: felkelt a Nap.

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 1–5. NAP, A MÉLYŰRBEN AZ OORT-FELHŐN TÚL. *GRAVITÁCIÓ ÉS KÉK ŰR*

– A hajlaspontok szabad szemmel is észlelhetőek – mondta Chu Yan. – A legjobb módszer azonban az, ha az elektromágneses sugárzást figyeljük. A pontok nagyon kevés sugárzást bocsátanak ki, de a spektrális lenyomatuk jellegzetes. A hajóink általános érzékelői is képesek észlelni és lokalizálni őket. Általában egy akkora térfogatú objektumon, mint egy hajó, egy vagy két hajlaspont van, egy alkalommal tizenkettőt is találtunk egyszerre. Nézzék, épp ott van három!

Chu Yan, Morovich és Guan Yifan egy hosszú folyosón lebegtek végig a *Kék űr*-ön. Előttük egy információs térkép lebegett, melyen a hajó belsejének térképe látszott. A térképen három vörös pont villogott, ők hárman pedig közeledtek a pontok felé.

– Ott van! – mutatott Guan egyenesen előre.

Előttük, a hajó válaszfalában nagyjából egy méter átmérőjű, kör alakú lyuk tátongott. Széle sima, tükörfényes. A lyukon át különféle vastagságú csöveket láttak. Egyes csöveknek teljes szakaszok hiányoztak a közepén. A vastagabb csövek közül kettőben folyadékot láttak. A folyadék mintha kifolyt volna a cső egyik szakaszából, eltűnt volna, aztán újra megjelent volna a másik oldalon, ahol folytatódott a cső. A hiányzó szakaszok

különböző hosszúságúak voltak, de összességében egy gömb alakú teret adtak ki. A hiányzó szakaszok alakjából ítélve a láthatatlan buborék egy része kilógott a folyosóra. Morovich és Guan gondosan kikerülték.

Chu Yan nemtörődöm módon benyúlt egyik kezével a láthatatlan buborékba, mire fél karja eltűnt. Guan Yifan, aki oldalról nézte, látta Chu Yan levágott karjának keresztmetszetét, ahogyan Ike alhadnagy látta Vera lábát a *Gravitáció*-n. Chu Yan visszahúzta a karját, és megmutatta a döbbent Morovichnak és Guannak, hogy sértetlen, majd bátorította őket, hogy próbálják ki. Mindketten óvatosan nyúltak a láthatatlan buborékba, és látták, ahogy kezük, majd karjuk is eltűnik, de nem éreztek semmit.

– Menjünk be! – mondta Chu Yan, és úgy ugrott be a buborékba, mintha medencébe ugrana. Morovich és Guan megrökönyödve nézték, ahogy Chu kapitány tetőtől talpig eltűnik. Testének keresztmetszete a láthatatlan buborék felszínén gyorsan alakot váltott, és a lyuk tükörfényes széle hullámokban vetett tükörképeket a környező válaszfalakra.

Morovich és Guan egymásra bámultak. Ekkor két, alkarban folytatódó kéz nyúlt ki a buborékból, majd állt meg a levegőben. Mindketten megragadtak egy kezet, és hagyták, hogy áthúzzák őket a negyedik dimenzióba.

Akik megtapasztalták már, mind egyetértenek abban, hogy négydimenziós térben lenni leírhatatlan érzés. Még addig is elmentek, hogy kijelentsék: ez az egyetlen olyan dolog az emberiség által megtapasztaltak közül, amit szavakkal abszolút lehetetlen leírni.

Az emberek általában ezzel a hasonlattal éltek: képzelj el egy lapos élőlényekből álló fajt, akik egy kétdimenziós képben élnek. Bármilyen gazdag, színpompás képről van is szó, a lapos emberek a körülöttük lévő világot csak profilból látják. Az ő szemükben különféle hosszúságú vonalszakaszokból áll minden. Csak amikor kiemelik a képből a háromdimenziós térbe, és lenéz a világra, akkor látja egy ilyen kétdimenziós lény a teljes képet.

Ez az analógia tulajdonképpen csak azt fejezte ki részletesebben, hogy a négydimenziós tér megtapasztalása leírhatatlan.

Aki a négydimenziós térből először nézett vissza a háromdimenziós világba, azonnal rájött erre: amíg a világban élt, nem látott belőle semmit. Ha a háromdimenziós világot egy képhez hasonlítanánk, ő eddig nem látott többet, mint az oldalnézetét: egy vonalat. Csak a négydimenziós térből láthatta a képet teljes egészében. Így írta volna le: semmi nem takart el semmit, amit mögé helyeztek, még a lezárt helyiségek belseje is nyitva állt. Ez elég egyszerű változásnak hangzott, mikor azonban az egész világ így jelent meg, vizuális hatása elképesztőnek bizonyult. Mikor minden korlát, minden rejtek eltűnt, és minden kinn volt, szabadon, a néző szemét elérő információk tömege több százmilliószorosa volt annak, amit a háromdimenziós térben tapasztalt. Ennyi információt az agy egyszerre fel sem bír dolgozni.

Morovich és Guan most a *Kék úr*-t lenyűgöző, hatalmas festménynek látták, amit csak az imént lepleztek le. Elláttak egészen a hajóorrig, egészen a hajófarig; látták minden egyes kabin belsejét, és minden lezárt tartály belsejét az egész hajón;

látták a csövek labirintusában keringő folyadékot, a reaktor fúziójának tüzes gömbjét a tatban... A perspektíva szabályai persze továbbra is léteztek, és a távol lévő tárgyak kivehetetlenek voltak, de minden látszott.

A leírás alapján, aki még sosem tapasztalt hasonlót, arra a helytelen következtetésre juthat, hogy a falon „át” láttak mindent. De ez nem így van: nem láttak „át” semmin. Minden nyíltan hevert előttük, mint amikor egy papírdarabra rajzolt kört nézünk és látjuk a kör belsejét anélkül, hogy bármin is „át” néznénk. Ez a fajta nyitottság minden szintre kiterjedt; a legnehezebb azt lenne leírni, hogyan hatott a szilárd tárgyra. Az ember látta a szilárd tárgyak belsejét, például a válaszfalakét, egy kő- vagy fémdarabét – minden keresztmetszetét egyszerre! Morovich és Guan szinte fuldokoltak az információk tengerében – az univerzum minden apró részlete körük gyűlt és élénk színekkel küzdött a figyelmükért.

Morovichnak és Guannak meg kellett tanulnia, hogyan viszonyuljon egy teljesen új vizuális jelenséghez: a részletek végtelen számához. A háromdimenziós térben az ember látórendszere korlátozott számú részletet látott. Bármilyen bonyolult volt is a környezet vagy maga a tárgy, a vizuális elemek száma korlátozott volt. Idővel mindig lehetséges volt egyesével befogadni a részletek nagy részét. Mikor azonban az ember a négydimenziós térből nézte a háromdimenziós világot, akkor a háromdimenziós tárgyak minden szinten nyitottnak tűntek, minden eltakart, rejtett részletük egyszerre tárult fel. Vegyünk példának egy lezárt tárolódobozt: nemcsak azt lehetett látni, ami benne van, hanem a benne lévő tárgyak belsejét is. Ez a

határtalan feltárulás, kinyílás vezetett oda, hogy végtelen számú részlet vált láthatóvá.

Morovich és Guan előtt a hajó minden része feltárult, de még amikor egy konkrét tárgyra néztek is, egy pohárra vagy egy tollra, akkor is végtelen számú részletet láttak, és a látórendszerük által kapott információk mennyiségét ki sem lehetett volna számítani. Egy egész élet nem lett volna elég ahhoz, hogy bármelyik tárgyat fel tudják fogni a négydimenziós térben. Mikor egy tárgy minden szinten feltárult a négydimenziós térben, szédülést okozó mélységérzetet váltott ki abból, aki ránézett, mintha matrjoska babák sorakoztak volna egymásban a végtelenségig. Már nem csak metafora volt, hogy egy csigahéjban ellakva a végtelen birodalom királyának érezze magát az ember.

Morovich és Guan egymásra néztek, majd oldalra, Chu Yan felé. Minden szinten kitérültek testeket láttak, minden részletüket párhuzamosan: csontokat láttak, belső szerveket, a csontokon belül a csontvelőt, a szív pitvarain és kamráin átfolyó vért, a mitrális és trikuszipidális billentyűk nyílását és záródását. Mikor egymásra néztek, tisztán látták a szemlencsék belső szerkezetét...

A „párhuzamosan” kifejezés is félreértésre adhat okot. A testrészek fizikai elhelyezkedése nem változott: a szerveket és csontokat még mindig körülvette a bőr, és megmaradt minden egyes embernek a háromdimenziós térből ismert alakja – de most ez csak egyetlen részlet volt a végtelen számú részlet között, ami mind egyszerre látszott, párhuzamosan.

– Vigyázzanak, hová nyúlnak a kezükkel – mondta Chu Yan. – Véletlenül megbökhethetnek egy belső szervet... a sajátjukat vagy

valaki másét. De amíg nem túl nagy erővel teszik, addig még az érintés sem okozhat túl nagy bajt. Némi fájdalmat vagy émelygést fognak érezni, és persze ott van a fertőzések kockázata is. Ne érintsenek meg vagy mozdítsanak el tárgyakat, ha nem tudják, mik azok pontosan. A hajón most minden meztelen: megérinthetnek egy áram alatt lévő vezetéket vagy a forró gőzt is, akár még integrált áramköröket is, és ezzel rendszerhibákat okozhatnak. A háromdimenziós világban most olyanok, akár az istenek, hozzá kell azonban szokniuk a négydimenziós térhez, mielőtt hatékonyan tudnák használni a képességeiket.

Morovich és Guan gyorsan megtanulták, hogyan tudják elkerülni a belső szervek megérintését. Ha egy bizonyos irányba mozdultak, képesek voltak megfogni valaki kezét a kézen belüli csontok helyett. Ahhoz, hogy a csontokat vagy a szerveket érintsék meg, egy *másik* irányba kellett erőt kifejtteniük – egy olyan irányba, ami a háromdimenziós térben nem létezett.

Morovich és Guan ezután újabb izgalmas dolgot fedeztek fel: minden irányban látták a csillagokat. Látták, ahogy a Tejút fényes ragyogása végighúzódik az univerzum örök éjszakáján. Tudták, hogy még mindig a hajó belsejében vannak – egyikük sem viselt űrruhát, és mind a hajó levegőjét lélegezték be –, egy negyedik dimenzióban viszont kinn voltak az űrben. Mindhárman veterán űrhajósok voltak, akik számtalan űrsétát hajtottak már végre, de még sosem érezték magukat ilyen bensőséges közelségben a világűrhez. Az űrséták során legalább az űrruha magába zárta őket, most azonban semmi nem állt köztük és a világűr között. A hajó, amely végtelen számú részletet tárt fel, nem zárta el őket az űrtől. A negyedik dimenzióban a

hajó az űr egészével párhuzamosan helyezkedett el.

Az agy, amely születésétől kezdve a háromdimenziós tér érzéséhez és érzékeléséhez szokott, nem volt képes kezelni a végtelen számú részletből eredő végtelen mennyiségű információt, és az információáradat eleinte azzal fenyegetett, hogy megbénítja a feldolgozókéességét. Az agy azonban hamarosan hozzászokott a négydimenziós környezethez, és tudatos szándék nélkül megtanulta figyelmen kívül hagyni a részletek többségét, hogy csak a dolgok körvonalai maradjanak.

Kezdeti szédülésük után Morovichot és Guant újabb, még nagyobb sokk érte. Figyelmüket már nem kötötte le teljesen az őket körülvevő környezet kimeríthetetlen részletgazdagsága; most magát az űrt érezték, a negyedik dimenziót. Az emberek később *magas dimenziójú térérzékelésnek* nevezték el ezt az érzést. Akik megtapasztalták, csak nagyon nehezen tudták szavakba önteni. Gyakran így próbálták megfogalmazni: olyan volt, mintha a három dimenzióban tapasztalt „végtelenség” vagy „határtalanság” a négydimenziós térben végtelenszer ismétlődött volna egy olyan irányban, amely a háromdimenziós térben nem létezett. Gyakran két, egymással szemben lévő tükörhöz hasonlították: mindkét tükörben ismétlődő tükrök határtalan sokasága látszott, és a tükrök csarnoka a végtelenbe nyúlt. Erre az analógiára alapozva most a csarnok minden tükre egy háromdimenziós tér volt. Más szavakkal: a végtelenség, amit az ember a háromdimenziós térben tapasztalt, csak egy keresztmetszete volt a négydimenziós tér végtelenségének. A magas dimenziójú térérzékelés leírásának nehézsége abban rejlett, hogy a négydimenziós térben elhelyezkedő megfigyelő

szemével nézve az úr, amit láttak, üres volt és mindenhol egyforma, de rendelkezett egy *mélységgel*, amelyet a szavak nem voltak képesek leírni. Ez a *mélység* nem távolság kérdése volt: ott rejlett az úr minden egyes pontjában. Guan Yifan felkiáltott, és szavai később szállóigévé váltak:

– Feneketlen mélység létezik minden egyes milliméterben.

A magas dimenziójú térérzékelés megtapasztalása spirituális keresztséggel ért fel. Az olyan fogalmak, mint a szabadság, a nyitottság, a mélység és a végtelenség, egyetlen pillanat alatt vadonatúj értelmet nyertek.

– Vissza kell térnünk. A hajlaspontok csak rövid ideig maradnak stabilak, mielőtt elvándorolnak vagy eltűnnek. Ahhoz, hogy új hajlaspontot találjunk, négy dimenzióban kell mozognunk, az pedig veszélyes vállalkozás lenne az olyan újoncok számára, mint maguk – szólalt meg Chu Yan.

– Hogyan lehet megtalálni egy hajlaspontot a négydimenziós térben? – kérdezte Morovich.

– Egyszerűen. A hajlaspontok általában gömb alakúak. A gömb belsejében megtörik a fény, és a benne lévő tárgyak eltorzulnak, amitől a képük vizuálisan megtörik. Ez természetesen csak egy optikai effektus a négydimenziós térben, a tárgyak alakja a valóságban nem változik. Nézzék csak!

Chu Yan arrafelé mutatott, ahonnan jöttek. Morovich és Guan ismét a csöveket látták. Most ezek is nyitottak voltak, tisztán lehetett látni a bennük folyó folyadékokat. A gömb alakú részen belül a csövek elhajlottak, alakjuk eltorzult, a gömb pedig úgy jelent meg, mint a pókhálón lógó harmatcsepp. Ez eltért attól, ahogyan a háromdimenziós térben látszott ez a terület. Ott a

hajlaspont nem törte meg a fényt, így teljesen láthatatlannak tűnt. Jelenlétét csak azoknak a tárgyaknak az eltűnése árulta el, amelyek beléptek a buborékon belüli négydimenziós térbe.

– Ha megint eljönnek, vegyenek fel úrruhát. Az újak nem mindig képesek pontosan érzékelni a helyeket, és ha a visszatérésre másik hajlaspontot találnak, akkor lehet, hogy a háromdimenziós térben a hajón kívülre kerülnek.

Chu Yan intett két társának, hogy kövessék, és belépett a harmatcsepphez hasonló buborékba. Egy pillanat múlva ismét a háromdimenziós világban találták magukat, a hajó folyosóján, pontosan ugyanazon a helyen, ahol tíz perccel korábban beléptek a négydimenziós térbe. Valójában el sem mozdultak innen – csak az a tér nyert egy új dimenziót, ahol tartózkodtak. A válaszfalban lévő kerek lyuk még mindig ott volt, és még mindig látszottak benne a „törött” csövek.

Morovich és Guan számára azonban a világ nem tűnt többé ismerősnek. A háromdimenziós világot most fojtogatóan szűknek érzékelték. Guan kicsivel jobban viselte – ő egyszer már legalább félig öntudatlan állapotában megtapasztalta a négydimenziós teret. Morovichon azonban eluralkodott a klausztofóbia, úgy érezte magát, mintha fojtogatnák.

– Ez normális. Pár alkalom, és megszokják – nevette el magát Chu Yan. – Most már tudják, mit jelent a valódi végtelenség. Most már akkor is bezárva éreznék magukat, ha úrruhát vennének fel és kimennének egy úrsétára.

– Hogy történhetett mindez? – Morovich feltépte gallérját és levegőért kapkodott.

– Az úr egy olyan részébe értünk, ahol a tér négy dimenzióval

rendelkezik. Ennyi. Mi négydimenziós töredéknek hívjuk ezt a területet.

– De most háromdimenziós térben vagyunk!

– A négydimenziós tér magába foglalja a háromdimenziós teret, ahogy a háromdimenziós tér is a kétdimenziósat. Másik analógiával élve: háromdimenziós papírlapon vagyunk a négydimenziós térben.

– Hadd javasoljak egy modellt! – kiáltott fel izgatottan Guan. – Egész háromdimenziós terünk egy hatalmas, vékony papírlap, amely tizenhatmilliárd fényév széles. Ezen a papírlapon van valahol egy apró, négydimenziós szappanbuborék.

– Tökéletes, dr. Guan! – Chu Yan rácsapott Guan vállára, amitől a tudós felborult a súlytalanságban. – Jó ideje próbálok megfelelő hasonlatot találni, erre magának elsőre sikerül. Ezért van szükségünk kozmológusra! Pontosan igaz, amit mondott. Mi ezen a háromdimenziós papírlapon vagyunk, a felszínén mászunk. Aztán elérjük a szappanbuborékot. Egy hajlaspontnál sikerült elhagynunk a papírlap felszínét és belépni a buborékon belüli térbe.

– Annak ellenére, hogy az imént négydimenziós térben voltunk, a testünk háromdimenziós maradt – jelentette ki Morovich.

– Igen. Lapos, háromdimenziós emberek voltunk, akik a négydimenziós térben lebegnek. Tekintve, hogy a fizika törvényei valószínűleg mások, nem világos, hogyan képes életben maradni a testünk a négydimenziós térben. És még sok ilyen kérdés van.

– Pontosan mik ezek a hajlaspontok?

– A háromdimenziós papírlap nem mindenhol teljesen lapos. Egyes részei meghajlottak, és kinyúlnak a negyedik dimenzióba. Ez a hajlás pont: csatorna az alacsonyabb dimenziókból a magasabbak felé. Róluk leugorva átérhetünk a négydimenziós térbe.

– Sok ilyen hajlás pont létezik?

– Igen. Mindenhol ott vannak. A *Kék úr* csak azért fedezte fel korábban a létezésüket, mert több ember van a fedélzetünkön, így rengeteg lehetőségünk volt hajlás pontokkal találkozni. A *Gravitáció*-n nemcsak hogy kevesebben tartózkodtak, de a pszichológiai megfigyelési protokolljuk is szigorúbb – még ha látott is hajlás pontot valaki, beszélni már nem mert róla.

– Minden hajlás pont ilyen kicsi?

– Nem. Vannak sokkal nagyobbak is. Van egy rejtély, amit nem sikerült megoldanunk. Egyszer megfigyeltük, hogy a *Gravitáció* egyharmada áthajolt a négydimenziós térbe, és ez több percen át tartott. Hogyhogy nem vettek észre semmi furcsát?

– A hajó utolsó harmadában rendszerint senki nem tartózkodott. Jaj, dehogynem. Ő ott volt. – Morovich Guan Yifan felé fordult. – Magának észre kellett vennie. Azt hiszem, dr. West beszélt is róla.

– Csak félig voltam ébren. Utána az az idióta meggyőződött róla, hogy csak hallucináltam.

– A háromdimenziós térből nem lehetséges átnézni a negyedik dimenzióba. Az azonban lehetséges, hogy valaki a négydimenziós térben van, és mindent lát, ami a háromdimenziós térben történik, sőt befolyásolni is tudja. A négydimenziós térből sikerült támadást intéznünk a cseppek ellen. Nem számított,

milyen erősek ezek az erős kölcsönhatású szondák, akkor is háromdimenziós tárgyak voltak. Bizonyos értelemben háromdimenziósnak lenni annyit jelent, mint törékenynek lenni. A négydimenziós térből nézve olyan volt, mint egy széttekert festmény: védtelen. A negyedik dimenzióból közelítettük meg, majd, anélkül, hogy megértettük volna a működési elvét, véletlenszerűen szabotáltuk a belső mechanizmusait, amelyek nyitott könyvként heverték előttünk.

– A Trisolaris tud a négydimenziós töredékről?

– Szerintünk nem.

– Mekkora ez a szappanbuborék... izé, négydimenziós töredék?

– Nincs túl sok értelme háromdimenziós térben beszélni a négydimenziós tér méretéről. Csak azt tudjuk megmondani, mekkora a töredék kivetülése a harmadik dimenzióban. Az előzetes vizsgálatok alapján úgy véljük, a háromdimenziós kivetülés gömb alakú. Amennyiben így van, úgy az eddig gyűjtött adatok alapján sugara 40-50 csillagászati egység között lehet.

– Nagyjából akkora, mint a Naprendszer.

A hármójuk mellett a válaszfalban lévő kerek nyílás lassan mozogni és zsugorodni kezdett. Mikor már csak tíz méterre volt tőlük, a nyílás teljesen eltűnt, a közelükben lebegő információs ablak azonban azt jelezte, hogy két újabb hajlaspont jelent meg a *Kék úr* fedélzetén.

– Hogy tud egy négydimenziós töredék megjelenni a háromdimenziós térben? – suttogta maga elé Guan Yifan.

– Senki nem tudja. Ennek a megválaszolása magára vár, doktor.

A négydimenziós töredék felfedezése után a *Kék úr* elkezdte

felfedezni és alaposan tanulmányozni ezt a teret. A *Gravitáció* érkezésével fejlettebb felszerelésekre és módszerekre is szert tettek, így a legénység még átfogóbb és mélyrehatóbb vizsgálatokba kezdhetett.

A háromdimenziós térben ez a régió nagyon üresnek tűnt és semmiféle szabálytalanságot nem mutatott. A felderítés nagy részét a négydimenziós térben kellett lefolytatni. Mivel szondákat bocsátani a négydimenziós térbe problémásnak minősülhetett volna, a kutatás nagy része úgy zajlott, hogy egy hajlasponton át egy teleszkópot toltak át a töredékbe. Kellott némi gyakorlat ahhoz, hogy egy háromdimenziós eszközt mozgassanak a négydimenziós térben, és idő is kellett, hogy hozzá szokjanak, de amint belejöttek, azonnal megdöbbentő felfedezéseket sikerült tenniük.

A teleszkóp segítségével találtak egy gyűrű formájú tárgyat. Mivel lehetetlen lett volna megállapítani, milyen messze helyezkedik el a hajótól, a méretét sem lehetett megbecsülni. Háromdimenziós átmérőjét a legpontosabb becslés 80-100 kilométerre tette, a gyűrű vastagsága pedig 20 kilométer volt. Az egész egy hatalmas, az űrben forgó jegygyűrűre emlékeztetett. A felszínén áramkörökre emlékeztető bonyolult mintázatot lehetett kivenni. A bizonyítékok alapján észszerűnek tűnt levonni a következtetést, hogy intelligens lények alkották.

Ez volt az első alkalom, hogy az emberiség másik civilizációra bukkant a Földön és a Trisolarison kívül.

A legmegdöbbentőbb azonban az volt, hogy a „Gyűrű” le volt zárva. A négydimenziós térben létezett, de nem tárta fel előttük a belsejét úgy, ahogy egy háromdimenziós tárgy tette volna. Az,

hogy a belseje zárva maradt, csak azt jelenthette, hogy valódi négydimenziós objektumról van szó. Ez volt az első igazi négydimenziós tárgy, amellyel az emberiség találkozott, amióta belépett a negyedik dimenzióba.

Az emberek eleinte támadástól féltek – a Gyűrű felszínén azonban aktivitásnak semmi jele nem látszott. Elektromágneses, neutrínó- vagy gravitációs hullámok útján közvetített jelek kibocsátását sem lehetett észlelni. Lassú, méltóságteljes forgását leszámítva a Gyűrű mozgás jelét sem mutatta. Az emberek jelenleg abból indultak ki, hogy roncsot látnak, talán egy rég elhagyott űrvárosét vagy űrhajóét.

A további megfigyelések során újabb ismeretlen tárgyakra bukkantak a négydimenziós tér mélységeiben. Különböző mérettel és formával rendelkeztek, de mind mesterségesnek tűntek: piramisok voltak, keresztek, poliéderszerkezetek és hasonlóak. Némelyikük szabálytalan alakokból állt össze, de nyilvánvalóan nem a természet műve volt. Az objektumok közül több mint egy tucatnyinak olyan alakja volt, amit ki lehetett venni a teleszkóppal, a távolban azonban sok olyan is volt, amelyek csak pontoknak tűntek. Összesen körülbelül száz hasonló objektumot találtak. A Gyűrűhöz hasonlóan aktivitás jelét egyik sem mutatta, és észlelhető jeleket sem bocsátott ki egyikük sem. Egyvalami azonban még közös volt bennük: mindannyian lezárt, négydimenziós objektumok voltak.

Guan Yifan vetette fel Chu kapitánynak a tervet: egy űrkomppal elmegy a Gyűrűhöz, hogy közelről tanulmányozhassa. Ha lehetséges, be is akar hatolni a Gyűrűbe. A kapitány határozottan megtagadta a kérését. A négydimenziós

térben való közlekedés rengeteg kockázattal járt: ahhoz, hogy valaki pontosan meghatározza a pozícióját, négy koordinátára volt szükség, a háromdimenziós térből hozott felszerelés azonban csak három koordinátát volt képes meghatározni. Ez azt jelentette, hogy a háromdimenziós felfedezők nem voltak képesek pontosan meghatározni a négydimenziós térben elhelyezkedő tárgyak pozícióját. A felfedező sem műszerek, sem vizuális megfigyelés segítségével nem volt képes meghatározni a Gyűrű elhelyezkedését vagy távolságát, így bármelyik pillanatban nekiütközhetett volna.

Ugyanígy igen nehéz volt találni egy hajlaspontot, ahol vissza lehet térni a háromdimenziós térbe. Mivel az egyik irányban nem lehetett meghatározni a koordinátát, ha találtak is egy hajlaspontot, annak csak az irányát lehetett tudni, a távolságát nem. Egy hajlaspont a valóságban messze is lehetett az űrkomptól, és ha az űrkomp ezt használná arra, hogy visszatérjen a háromdimenziós térbe, olyan helyre is kerülhet, ami messze van a *Kék űr*-től.

Emellett a *Kék űr* és az űrkomp közti kommunikációt biztosító rádióhullámok nagy része átfolya a negyedik dimenzióba, ami a jel gyorsabb romlásához és kommunikációs problémákhoz vezetne.

Nem sokkal később a *Kék űr*-t és a *Gravitáció*-t egyetlen nap alatt hat mikrometeorid-becsapódás érte. Egy 140 nanométeres mikrometeorid eltalálta és teljesen elpusztította a *Kék űr* fúziós reaktora magjának mágneses levitációját irányító szerkezetet. Ez a rendszer kulcsfontosságúnak számított a hajón. A fúziós reaktor magja akár egymillió fokos hőmérsékletet is képes volt

elérni, aminél minden anyag porrá égett volna, ezért egy mágneses mező tartotta a reaktorkamra közepén. Ha az irányítórendszer tönkremegy, a szuperforró reaktormag kiszabadulhat a mágneses mezőből és azonnal elpusztíthatja a hajót. Szerencsére a pótegység azonnal működésbe lépett és lekapcsolta a reaktort – ami egyébként is minimális hatásfokkal működött –, ezzel elhárította a katasztrófát.

Ahogy a két hajó egyre mélyebbre hatolt a négydimenziós töredékbe, a mikrometeorid-becsapódások gyakorisága növekedett, és már nagyobb, szabad szemmel látható meteoridok is elhaladtak a hajók közelében. Sebességük a hajókhoz képest elérte a harmadik kozmikus sebesség többszörösét. Háromdimenziós térben a hajók kritikus részeit védőrétegek fedték, itt azonban szabadon, védtelenül ki voltak téve a negyedik dimenzióknak.

Chu Yan úgy döntött, a két hajónak vissza kell fordulnia a négydimenziós töredékből. A töredék távolodott a Naprendszerből, mégpedig ugyanabba az irányba, amerre a hajók haladtak, így aztán, bár a *Kék úr* és a *Gravitáció* nagy sebességgel távolodott a Naprendszerből, a töredékhez képest alacsony sebességgel haladtak, és csak lassan érték utol. Nem voltak még mélyen benne, így lassítás után könnyedén elhagyhatták.

Guan Yifan felháborodott a döntésen.

– Az univerzum legnagyobb rejtélye itt van, az orrunk előtt. Lehet, hogy itt találjuk meg a válaszokat minden kozmológiai kérdésünkre. Hogy hagyhatjuk itt?

– A három és háromezer szindrómára gondol? Nekem is

eszembe juttatta a töredék.

– Még ha csak a dolgok gyakorlati oldalát nézzük is, abból a gyűrű alakú roncsból valószínűleg elképesztő dolgokat nyerhetnénk ki.

– Feltéve persze, hogy túléljük. A jelen pillanatban a két hajó bármelyik pillanatban megsemmisülhet.

Guan sóhajtott és a fejét rázta.

– Rendben. De mielőtt távozunk, engedje, hogy odamenjek egy űrkomppal és felfedezzem a Gyűrűt. Adjon egy esélyt! A túlélést emlegeti, közben meg lehet, hogy jövőbeli túlélésünk attól függ, mit fedezünk fel ott.

– Lehet szó róla, hogy odaküldünk egy drónt.

– Egy négydimenziós világban csak egy élő megfigyelő értheti meg, mit lát. Ezt maga még jobban tudja, mint én.

Rövid megbeszélés után mindkét hajó magas rangú tisztjei jóváhagyták Guan javaslatát. A felderítőcsapat Guan Yifanból, Zhuo Wen hadnagyból és dr. Westből állt. Zhuo hadnagy a *Kék űr* tudományos tisztje volt, és viszonylag nagy tapasztalata volt négydimenziós navigációban. Dr. West ezzel szemben kifejezetten ragaszkodott ahhoz, hogy velük menjen; kérését végül azért hagyták jóvá, mert az út előtt tanulmányozta a trisolarisi nyelvet.

Mindeddig a leghosszabb, a négydimenziós térben megtett útra a cseppek és a *Gravitáció* elleni támadás során került sor. A támadás során egy űrkomp átkelt a négydimenziós téren, hogy megközelítse a *Gravitáció*-t, majd három ember, köztük Park Uigun parancsnokhelyettes, egy hajlásponton behatolt a hajóra,

hogy felderítse a terepet. Ezután három különböző hullámban több mint hatvan matróz kelt át a *Gravitáció* fedélzetére. A cseppek elleni támadáshoz kisebb űrsiklókat használtak. A Gyűrűhöz tett felfedezőút azonban sokkal hosszabbnak ígérkezett.

Az űrkomp a két hajó közti hajláspontra lépett be a négydimenziós térbe. Az űrkomp hátulján az apró fúziós reaktor magja halványvörösből halványkékre váltott, ahogy erősebb fokozatra kapcsolta. A láng, a két nagyobb hajó reaktorainak tűzgömbjeivel együtt, végtelenszer végtelen lánggal világította be ezt a világot. A *Kék űr* és a *Gravitáció* gyorsan távolodott, és ahogy az űrkomp egyre mélyebbre haladt a négydimenziós térbe, a magas dimenziójú térérzékelés egyre erősödött. Dr. West, bár már kétszer is járt a négydimenziós űrben, most felkiáltott:

– Mily hatalmas lehet a lélek, amely képes felfogni egy ekkora világot!

Zhuo hadnagy hol szóbeli parancsokkal irányította az űrkompot, hol tekintetével mozgatta a kurzort – jó ötletnek tűnt elkerülni a kezek használatát, nehogy véletlenül megérintsen valami érzékeny felszerelést, amik most kitérve feküdtek négy dimenzióban. Szabad szemmel nézve a Gyűrű még mindig nem volt több alig látható pontnál, Zhuo azonban óvatosságból igen lassan haladt előre az űrkomppal. Az extra, mérhetetlen dimenzióknak köszönhetően a távolság vizuális érzékelése teljességgel megbízhatatlannak számított. A Gyűrű lehetett akár egy csillagászati egységnyire is, de lehetett akár közvetlenül az űrkomp orra előtt is.

Három órával később az űrkomp már megdöntötte a korábbi

távolságrekordot, amit eddig elértek a négydimenziós térben. A Gyűrű továbbra sem volt több egy pontnál, Zhuo hadnagy azonban egyre óvatosabb lett, és készen állt egyetlen pillanat alatt teljes erőből elkezdni lassítani és irányt váltani. Guan Yifan türelmetlenkedni kezdett, és arra kérte Zhuót, repüljön gyorsabban. West ekkor meglepetten felkiáltott.

A Gyűrű igazi gyűrűvé vált – egyszerűen csak megtörtént. Az egyik pillanatban még mindig csak pont volt, a következőben már akkora, mint egy érme. A változásban semmi fokozatosság nem volt.

– Ne felejtsek el, hogy a negyedik dimenzióban gyakorlatilag vakok vagyunk – jegyezte meg Zhuo hadnagy, és ismét csökkentette a sebességet.

Eltelt még két óra. Ha még mindig a háromdimenziós térben haladtak volna, körülbelül kétszáz ezer kilométert tettek volna meg.

Az érme méretű Gyűrű hirtelen gigantikus szerkezetté változott. Zhuo hadnagy élesen elkanyarodott, és épp csak hogy sikerült elkerülnie az ütközést. Az űrkomp úgy haladt át a Gyűrűn, mintha egy boltív alatt kelt volna át az űrben, majd lassított, megfordult, és a Gyűrűtől nem messze megállt.

Ez volt az első alkalom, hogy emberek ilyen közel kerültek egy négydimenziós objektumhoz. A magas dimenziójú térérzékeléshez hasonló érzés töltötte el őket: a magas dimenziójú anyag létezésének fenségessége. A Gyűrű teljesen el volt zárva, nem tudtak beletekinteni, de a hihetetlen mélység és elhatároltság ereje azonnal hatott rájuk. Nem egyszerűen a Gyűrűt látták, hanem végtelen számú Gyűrűt, amely mind ott

volt egymásba halmozva, bezárva. A négydimenziósságnak ez az érzékelése rányomta bélyegét a lélekre, és akik átélték, úgy érezték, a buddhista példabeszédből ismert, mustármagban rejlő hegyet látják.

A Gyűrű felülete közlelről nézve nagyon eltérő látványt nyújtott attól, amit a teleszkópon át láttak. Aranysárga fény helyett sötét rézszínűben ragyogott. A halvány, belekarcolt vonalakat, amelyek áramköröknek tündek, valójában a felületnek csapódó mikrometeoridok okozták. Még mindig semmiféle tevékenységnek nem látták nyomát, és a Gyűrű sem fényt, sem másféle sugárzást nem bocsátott ki. Ahogy ősrégi felszínére néztek, mindhárman úgy érezték, ismerős a látvány. Az elpusztított cseppek jutottak az eszükbe, és megpróbálták tükörfényes, sima felülettel elképzelni a Gyűrűt – lélegzetelállító látványt nyújtott volna.

Az előre felállított tervnek megfelelően Zhuo hadnagy középhullámú frekvencián egy üzenetet küldött át a Gyűrűnek – egyszerű rajzot, melyen hat oszlopban álló pontok prímszámok sorát adták: 2, 3, 5, 7, 11, 13.

Nem számítottak válaszra, a válasz azonban rögtön megérkezett, olyan gyorsan, hogy alig hittek a szemüknek. Az űrkomp kabinjának közepén lebegő információs ablakban egyszerű, az általuk küldöthöz hasonló kép jelent meg. Ezen is hat oszlop állt, melyben hat prímszám sorakozott: 17, 19, 23, 29, 31, 37.

Az eredeti terv csak kísérletnek szánta a kapcsolatfelvételi üzenetet; arra már nem születtek tervek, hogy innen hogyan folytassák a kommunikációt. Míg az űrkomp három utasa azon

tanakodott, mit tegyen, a Gyűrű egy második képet is küldött az úrkompnak: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 1, 4, 2, 1, 5, 9.

Aztán egy harmadik képet: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 16, 6, 10, 10, 4, 7.

Egy negyediket: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 19, 5, 1, 15, 4, 8.

Egy ötödiket: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 7, 2, 16, 4, 1, 14.

...

A képek egymás után érkeztek. Az első hat szám mindegyikben a hat prímszám volt, amelyet az úrkomp küldött köszöntésként. Ami az egyes sorozatokban szereplő további hat számot illette, Zhuo hadnagy és dr. West is Guan Yifan, a tudós felé fordultak. A kozmológus a lebegő ablakban pergő számokra nézett, és vállat vont.

– Semmiféle mintát nem látok bennük.

– Akkor tételezzük fel, hogy nincs bennük minta. – West az ablak felé intett. – Az első hat számot mi küldtük, így lehetséges, hogy azt értik alatta, hogy „ti”. A következő hat szám a sorban semmiféle felismerhető mintázatot nem mutat, így talán úgy értik, hogy „minden”. „Minden rólatok.”

– Vagyis ők... vagy ez... mindent tudni akar rólunk?

– Vagy legalábbis egy nyelvi mintát kér. Dekódolni akarja, tanulmányozni, majd tovább kommunikálni velünk.

– Akkor át kellene küldenünk a Rosetta-rendszert.

– Erre engedélyt kell kérnünk.

A Rosetta-rendszer egy adatbázis volt, melyet arra fejlesztettek ki, hogy földi nyelveket tanítsanak a trisolarisiaknak. Az adatbázis körülbelül kétmillió karakternyi dokumentumból állt, benne a Föld és az emberiség történelme, számos videóval és képekkel, továbbá szoftver, amely összefüggéseket alkot a nyelvi

szimbólumok és a képek között, hogy egy idegen civilizáció képes legyen dekódolni és tanulmányozni a földi nyelveket.

Az anyahajó jóváhagyta a felfedezőcsapat kérését, az űrkomp fedélzeti számítógépének memóriájában azonban nem volt meg a Rosetta-rendszer, az űrkomp és az anyahajó közti igen gyenge kommunikációs kapcsolatnak köszönhetően pedig lehetetlen lett volna ekkora adathalmazt átküldeni. Az egyetlen megoldás az volt, hogy az anyahajó közvetlenül a Gyűrűre sugározza át az információt. Ezt rádióon lehetetlen lett volna megvalósítani, a *Gravitáció*-t azonban szerencsére felszerelték neutrínósugárzáson alapuló kommunikációs rendszerrel is. Abban viszont nem voltak biztosak, hogy a Gyűrű képes a neutrínójelek fogadására.

Három perccel azután, hogy a *Gravitáció* egy neutrínósugárral átküldte a Rosetta-rendszert a Gyűrűre, az űrkomp új képsort kapott a Gyűrűtől. Az első egy 64 pontból álló, tökéletes négyzet volt – nyolc sorból állt, mindegyikben nyolc pont. A második képernyő az egyik sarkában hiányzott egy pont, így csak 63 maradt, a harmadik képernyő kettő hiányzott, így csak 62 maradt...

– Visszaszámlálás vagy folyamatjelző – jelentette ki West. – Szerintem azt akarja jelezni, hogy megkapta a Rosetta-rendszert és elkezdte dekódolni. Várjunk.

– Miért épp 64 pont?

– Kettes számrendszerben épp megfelelően nagy szám. Ahogy mi a tízes számrendszerben a 100-at használjuk sok mindenre.

Zhuo hadnagy és Guan mindketten örültek, hogy West velük jött. A pszichológusnak valóban volt tehetsége ahhoz, hogyan kell kommunikációt kezdeményezni egy ismeretlen értelemmel.

Mikor a visszaszámlálás elérte az 57-et, izgalmas dolog történt: a következő szám nem pontokkal rajzolt kép formájában érkezett. A Gyűrű az „56” arab számot küldte át.

– Ejha, gyorsan tanul – jegyezte meg Guan.

A szám nagyjából minden tizedik másodpercben eggyel csökkent. Pár perccel később a szám elérte a 0-t. Az utolsó üzenet négy kínai írásjelből állt:

Sír vagyok.

A Rosetta-rendszert olyan nyelven írták, ami vegyítette az angol betűket a kínai írásjelekkel. Érthető volt, hogy a Gyűrű ugyanezt a nyelvet használta, amikor kommunikálni kezdett velük. Véletlenül alakult úgy, hogy ez az üzenet teljes egészében kínai írásjelekből állt. Guan Yifan egy kérdést írt a lebegő ablakba, és megkezdte a kommunikációt az emberiség és a Gyűrű között.

Kinek a sírja ez?

Azoknak a sírja, akik megalkották.

Ez egy úrhajó?

Úrhajó volt. De most halott, tehát sír.

Ki vagy te? Ki beszél hozzánk?

A sír vagyok. A sír beszél hozzád. Halott vagyok.

Úgy érted, hajó vagy, amelynek meghalt a légénysége? Más szavakkal élve, a hajó irányítórendszere vagy?

(Erre nem érkezett válasz.)

Több más objektumot is látunk az úrnek ezen a részén. Azok is sírok?

Nagy részük sír. A többiből hamarosan sír lesz. Nem ismerem mindet.

Messziről jöttél? Vagy mindig itt voltál?

Messziről jöttem; ők is messziről jöttek, más, messzi helyekről.

Honnan?

(Nem érkezett válasz.)

Te hoztad létre ezt a négydimenziós töredéket?

Ti azt mondtátok, a tengerből jöttetek. Ti hoztátok létre a tengert?

Azt akarod mondani, hogy számodra, vagy legalábbis megalkotóid számára ez a négydimenziós tér olyan, mint számunkra a tenger?

Inkább mint egy pocsolya. A tenger kiszáradt.

Miért gyülekezik ilyen sok hajó, vagy sár, egy ilyen kis helyen?

Mikor a tenger kiszárad, a halaknak össze kell gyűlniük egy pocsolyába. A pocsolya is kiszárad, és a halak mind el fognak tűnni.

Minden hal itt van?

A tenger kiszáradásáért felelős halak nincsenek itt.

Sajnáljuk. Nagyon nehéz megérteni, amit mondtál.

A halak, akik kiszárították a tengert, kimentek a szárazföldre, mielőtt ezt tették. Az egyik sötét erdőből a másikba mentek.

Az utolsó mondat villámcsapásként érte őket. Az úrkompban lévő három ember, valamint a két távoli anyahajón mindenki, aki a gyenge összeköttetésen át hallgatta a beszélgetést, megremegett.

Sötét erdő... Mit értesz ezalatt?

Ugyanazt, amit ti értetek alatta.

Meg fogsz támadni minket?

Én sár vagyok, halott vagyok, nem fogok megtámadni senkit. A

különböző dimenziójú terek közt nincs sötéteredő-állapot. Az alacsonyabb dimenziójú terek nem jelenthetnek fenyegetést a magasabb dimenziójú terekre, az alacsonyabb dimenziójú terek erőforrásai pedig semmi haszonnal nem bírnak a magasabb dimenziójú terek számára. Az azonos dimenziókon osztozók között azonban mindenhol létezik a sötét erdő.

Tanácsolsz nekünk bármit is?

Azonnal hagyjátok el ezt a pocsolyát. Vékony képek vagytok. Sebezhetőek vagytok. Ha a pocsolyában maradtok, hamarosan sírokká változtok. Várjatok, úgy tűnik, hal van az úrkompotokon.

Guan pár másodpercig döbbenten ült, aztán rájött, hogy az úrkompon tényleg van hal. Mindig magánál tartott egy miniatúr ökoszférát, egy öklömnyi méretű üveggömböt, melyben víz volt, egy apró hal és némi alga; mindez együtt egy nagy gonddal megtervezett, aprócska, zárt ökoszisztémát alkotott. Ez volt Guan kedvenc tárgya, ezért erre a kalandra is magával hozta. Ha nem térhet vissza, ez is elkíséri a túlvilágra.

Szeretem a halat. Megkaphatom?

Hogyan tudjuk átadni neked?

Lökjétek át.

Mindhárman felvették úrruhájuk sisakját és kinyitották az úrkomp zsilipjét. Guan a szeme elé emelte a gömböt. Óvatosan, mert négydimenziós térben volt, megfogta a gömböt háromdimenziós szélénél fogva, és még egyszer, utoljára megnézte. Ebből a negyedik dimenziós szemszögből nézve a gömb minden részlete feltárult, és az apró, élő világ még gazdagabbnak, még változatosabbnak és színpompásabbnak tűnt. Guan meglendítette a karját és a Gyűrű felé lökte a gömböt.

Nézte, ahogy az apró, átlátszó gömb eltűnik az űrben, majd becsukta a zsilipet és folytatta a beszélgetést.

Ez az egyetlen pocsolya az univerzumban?

Nem érkezett válasz. A Gyűrű innentől fogva hallgatott, többé nem válaszolt a kommunikációs kísérletekre.

A *Gravitáció* értesítette őket, hogy a *Kék űr*-t ismét mikrometeoridok találták el. Mostanra mindkét hajót egyre nagyobb számban vették körül nagyobb tárgyak, köztük kisebb méretű négydimenziós tárgyak – talán hajók vagy más szerkezetek roncsai. Chu kapitány parancsot adott az űrkompnak az azonnali visszatérésre. Le kellett mondaniuk a tervről, hogy átmenjenek a Gyűrű fedélzetére.

Mivel most már ismerték az őket az anyahajótól elválasztó távolságot, a visszaútra feleannyi idő is elég volt. Két óra alatt a *Kék űr* közelébe értek, és sikeresen találtak egy hajlaspontot, amin át hazatérhettek.

A felfedezőket hősként kezelték, és ünnepi köszöntésben részesítették – még ha felfedezéseik látszólag nem is bírtak gyakorlati haszonnal a két hajó jövőjével kapcsolatban.

– Doktor Guan, mire gondolt, amikor az utolsó kérdését feltette a Gyűrűnek? – kérdezte Chu kapitány.

– Visszagondoltam az analógiára, amelyet korábban említettem. Annak a valószínűsége, hogy egy tizenhatmilliárd fényév széles papírlap felszínén rátaláltunk az egyetlen, 40-50 csillagászati egység átmérőjű szappanbuborékra, olyannyira minimális, hogy akár nullának is vehetjük. Biztos vagyok benne, hogy további szappanbuborékok is léteznek, valószínűleg rengeteg.

- Azt gondolja, hogy a jövőben továbbiakra is bukkanunk?
- Azt gondolom, hogy van egy, még ennél is érdekesebb kérdés: találkoztunk már velük korábban is? Gondoljon csak a Földre: több milliárd éve kering az űrben, nem lehet, hogy a múltban valamikor már áthaladt egy négydimenziós töredéken?
- Elképesztő látvány lehetett. Valószínűleg még a dinoszauruszok idején vagy még korábban történhetett. Nehezen tudnám elképzelni, hogy az emberiség is átélte... De kíváncsi vagyok, találtak-e a dinoszauruszok hajlaspontokat.
- Miért léteznek egyáltalán ezek a buborékok? Miért van ilyen sok négydimenziós töredék egy háromdimenziós térben?
- Rejtély.
- Kapitány, erős a gyanúm, hogy sötét titokról van szó.

A *Kék űr* és a *Gravitáció* elkezdtek kihátrálni a töredékből. Ahogy a hajók gyorsulni kezdtek, a gravitáció mindannyiukat a hajófar felé kezdte húzni. Guan Yifan és a két hajó tudományos tisztjei megpróbálták az elkövetkezendő pár napba annyi, a töredékkel kapcsolatos kutatást belesűríteni, amennyit csak lehetett, és majdnem minden idejüket a négydimenziós térben töltötték. Utóbbi csak részben tették a kutatásaik kedvéért – az is szerepet játszott, hogy elviselhetetlenek érezték a bezártságérzetet és klausztofóbiát, amit a háromdimenziós térben való tartózkodás okozott.

A gyorsulás megkezdése utáni ötödik napon mindazok, akik a négydimenziós térben tartózkodtak, egyetlen szemvillanás alatt ismét a háromdimenziós térben találták magukat, anélkül, hogy hajlasponton haladtak volna át. A két hajó elektromágneses

szenzorai nem jeleztek több hajlaspontot a hajók fedélzetén.

A Kék úr és a Gravitáció elhagyták a töredéket.

Ez meglepte a tudósokat. Számításaik alapján még húsz órán át a töredéken belül kellett volna haladniuk. Azt, hogy korábban kiérték, két dolog okozhatta: a töredék vagy gyorsulni kezdett a hajók haladásával ellentétes irányba, vagy zsugorodott. A két hajó legénysége a második eshetőséget tartotta valószínűbbnek. Az adatokon kívül az is alátámasztotta ezt, amit a Gyűrű felelt:

Mikor a tenger kiszárad, a halaknak össze kell gyűlniük egy pocsolyába. A pocsolya is kiszárad, és a halak mind el fognak tűnni.

A két hajó abbahagyta a gyorsulást és teljes erőből lassítani kezdett. Végül a négydimenziós töredék határának közelében álltak meg, ahol már biztonságban voltak.

A négydimenziós töredék széle láthatatlan volt. Előttük az űr üresnek tűnt és nyugodtnak, mint egy mély medence felszíne. A Tejút csillagtengere fényesen ragyogott, és semmi jelét nem mutatta annak, hogy a közelben hatalmas titok rejtőzik.

Hamarosan azonban különös, látványos jelenség szemtanúi lehettek: időről időre fénylő vonalak jelentek meg előttük az űrben. A vonalak nagyon vékonyak voltak, és első megjelenésükkor nagyon egyenesek. Szabad szemmel nézve vastagságuk mintha nem is lett volna, hosszuk ötezer és harmincezer kilométer közé esett. A vonalak hirtelen jelentek meg. Eleinte kékesen fénylettek, majd a szín fokozatosan vörösre váltott, az egyenes vonalak pedig elhajlottak és számtalan darabra estek szét, mígnem végül teljesen eltűntek. A megfigyelések alapján ezek a vonalak a töredék szélén jelentek

meg, mintha egy hatalmas toll folyamatosan megjelölte volna a határvonalat.

Útnak indítottak egy legénység nélküli szondát abba a térségbe, ahol a vonalak megjelentek, és szerencsével jártak: a szondának sikerült közelről megfigyelni az egyik vonalat, amikor egy villanással megjelent. A szonda körülbelül száz kilométerre volt a vonaltól, és teljes sebességgel megindult felé. Amire odaért, a vonal már meggömbült, darabokra tört, majd eltűnt. A szonda hatalmas mennyiségű hidrogént és héliumot érzékelt a közelben, továbbá nehézfémek, főként vas és szilícium porát.

Az adatok kielemezése után Guan és a tudományos tiszték arra a következtetésre jutottak, hogy a vonalakat a háromdimenziós térbe kilépő négydimenziós anyag okozza. Ahogy a töredék zsugorodott, a négydimenziós anyag kikerült a háromdimenziós térbe, és azonnal össze is omlott. Bár ezek az anyagdarabkák a négydimenziós térben nagyon kevés helyet foglaltak el, háromdimenzióssá való bomlásuk során negyedik dimenziójuk kilapult, így térfogatuk nagymértékben növekedett és egyenes vonalakká terjedt szét. Számításaik szerint párszor tíz gramm négydimenziós anyag akár tízezer kilométer hosszan elnyúló vonalat is alkothat három dimenzióban.

A sebességből ítélve, amellyel a töredék határa húzódott visszafelé, ki lehetett számítani, hogy körülbelül húsz napon belül a Gyűrű is kiér a háromdimenziós térbe. A két hajó úgy döntött, megvárja, hogy megfigyelhesse az univerzumnak ezt a csodáját – idejük elvégre rengeteg volt. A két hajó a pusztulás fénylő vonalait használta nyomvonalnak, és óvatosan haladt előre, ugyanazzal a sebességgel, amellyel a töredék visszahúzódó

széle.

Az ezt követő nagyjából két hétben Guan Yifan mélyen a gondolataiba merült, a tudományos tisztek pedig heves vitákba bocsátkoztak. Végül arra a következtetésre jutottak, hogy az elméleti fizika jelenlegi állása alapján túl sok elméleti elemzést nem tudnak végezni a négydimenziós töredéken. Az elmúlt háromszáz év során kidolgozott elméletekre támaszkodva azonban pár olyan következtetést képesek voltak levonni, amit aztán a megfigyeltek megerősítettek: egy makroformában létező magasabb dimenzió olyan biztosan bomlott szét alacsonyabb dimenziókra, ahogy a víz lecsorog a szikláról. A töredék zsugorodását az okozta, hogy a négydimenziós tér kezdett lebomlani háromdimenzióssá.

Az elveszett dimenzió azonban nem vészett el igazán, mindössze makroszkopikusból mikroszkopikussá csavarodott, és a kvantumvilágban rejlő hét dimenzió egyikévé vált.

Megint képesek voltak szabad szemmel is megfigyelni a Gyűrűt. A magát sírnak deklaráló objektum létezése hamarosan véget ér a háromdimenziós térben.

A *Kék úr* és a *Gravitáció* is felhagyott az előrehaladással, majd mindkét hajó háromszázezer kilométert hátrált. Mikor a Gyűrű belép a háromdimenziós térbe, a bomlási folyamat során hatalmas energiák szabadulnak majd fel – ezért világítottak akkora fénnel a korábban megjelenő fénycsíkok.

Huszonkét nappal később a töredék széle visszahúzódott a Gyűrűn túlra. Abban a pillanatban, amikor a Gyűrű belépett a háromdimenziós térbe, az univerzumot mintha kettévágták volna, és a vágási felület vakító fénnel ragyogott, mintha egy

csillagot egyetlen pillanat alatt vékony vonallá húztak volna szét. Az űrhajókról nem lehetett látni a végpontokat, de úgy érezték, mintha Isten egy fejes vonalzót tartott volna a világegyetem tervrajzához és húzott volna egy egyenes vonalat, balról jobbra. A műszerekkel végzett alapos megfigyelés kiderítette, hogy a vonal hossza közel egy csillagászati egység, azaz körülbelül 130 millió kilométer volt, majdnem olyan hosszú, mint a Föld távolsága a Naptól. A korábban megfigyelt vonalakkal ellentétben ennek vastagsága is volt, amit több százezer kilométerről is látni lehetett. A vonal által kibocsátott fény forró kékesfehérből meleg vörössé szelídült, majd fokozatosan elhalványult. Maga a vonal is megtekeredett, felbomlott és porszalaggá esett szét. Már nem magától ragyogott, inkább mintha a csillagok fénye töltötte volna fel nyugodt ezüstös ragyogással, és különös benyomást tett azokra, akik a két hajóról nézték: a porszalag a háttérben lévő Tejútra emlékeztetett. Az egész esemény mintha egy hatalmas fényképezőgép vakujának villanása lett volna, ahogy lefotózta a galaxist; a fénykép ezután lassan előhívódott az űrben.

Guant némi szomorúság töltötte el a fenséges látványtól. A kis ökogömbre gondolt, amit a Gyűrűnek adott. Nem sokáig élvezhette az ajándékot. Ahogy a Gyűrű lebomlott a háromdimenziós térben, belső, négydimenziós szerkezetei azonnal megsemmisültek. A töredéken belüli többi halott vagy haldokló hajó sem lesz képes elkerülni ezt a végzetet. Ebben a hatalmas univerzumban csak egy apró, négydimenziós sarokban tudtak létezni egy kis ideig.

Egy hatalmas, sötét titokban.

A *Kék úr* és a *Gravitáció* több szondát is kiküldött a porszalagba, nemcsak tudományos kutatás céljából, hanem azért is, hogy lássák, szert tudnak-e tenni hasznos nyersanyagokra. A Gyűrű a háromdimenziós térben közönséges elemekké bomlott le, nagyrészt hidrogénre és héliumra. Ezeket össze lehetett vadászni, hogy aztán üzemanyagként használhassák a nukleáris fúzióhoz. Mivel ezek az elemek a porszalagban nagyrészt gáz formában léteztek, gyorsan eloszlottak, és végül csak nagyon keveset sikerült begyűjteni belőlük; találtak azonban nehézfémeket is, és ezekből sikerült valamennyit összeszedni.

A két hajónak gondolnia kellett saját jövőjére is. A *Kék úr* és a *Gravitáció* legénységéből megalakult ideiglenes tanács bejelentette, hogy mindenki választhat: folytatja az utat a két hajó valamelyikén, vagy visszatér a Naprendszerbe.

Egy tőlük független hibernációs hajó megépítését tervezték, melynek hajtóművét a két hajón található összesen hét fúziós reaktor egyike adja majd. Aki haza akar menni, felszállhat erre a hajóra, és harmincöt évnyi út után haza fog érni a Naprendszerbe. A két hajó neutrínóalapú sugárzás útján értesíteni fogja a Földet a hibernációs hajó útvonaláról, hogy érkezésekor hajókat küldhessen elé. Hogy a Trisolaris ne legyen képes a sugárzás alapján kideríteni a *Kék úr* és a *Gravitáció* hollétét, a neutrínósugárzásra csak némi idővel azután kerül majd sor, hogy a hibernációs hajó útnak indult. Amennyiben a Föld tud küldeni hajókat, amelyek segítenek a hibernációs hajónak lelassítani érkezése előtt, a hajó többet tud üzemanyagából a gyorsulásra áldozni, és akár tíz vagy húsz évre

is lerövidítheti az utat.

Feltéve, hogy a Föld és a Naprendszer még létezni fog.

Csak körülbelül kétszáz ember döntött úgy, hogy visszatér. A többiek nem akartak visszamenni egy pusztulásra ítélt világba; inkább a *Kék űr*-rel és a *Gravitáció*-val maradtak, hogy folytassák útjukat az űr ismeretlen mélységeibe.

Egy hónap múlva a hibernációs hajó és a két űrhajó is elindult új útjára. A hibernációs hajó a Naprendszer felé tartott, a *Kék űr* és a *Gravitáció* pedig azt tervezte, hogy megkerüli a négydimenziós töredéket és egy új csillagrendszer felé veszi útját.

A fúziós reaktorok ragyogó fényében a már nagyrészt szertefoszlott porszalag aranyvörös árnyalatban fénylett, mint egy meleg fényű naplemente a Földön. Függetlenül attól, hogy hazafelé vagy a messzeségbe indult, mindenkinek forró könnyek gyűltek a szemébe. A gyönyörű űrbeli naplemente gyorsan elhalványult, és mindent elborított az örök éjszaka.

Az emberi civilizáció két magja tovább sodródott a csillagteli tenger mélységei felé. Bármilyen jövőt tartogatott is számukra a sors, legalább újrakezdtek mindent.

III. RÉSZ

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. CHENG XIN

Ai AA közölte Cheng Xinnel, hogy a szeme még szebb és fényesebb, mint azelőtt, és talán nem is hazudott. Cheng Xin korábban enyhén rövidlátó volt, most azonban hihetetlen tisztasággal látott mindent, mintha az egész világot újrifestették volna.

Hat év telt el azóta, hogy visszatértek Ausztráliából, a nagy áttelepítés megpróbáltatásai és az azt követő évek azonban mintha semmilyen nyomot nem hagytak volna AA-n. Olyan volt, akár egy friss, nagy tűrőképességű növény, amelynek sima leveleiről leperegtek a múlt nehézségei. Ez alatt a hat év alatt Cheng Xin cége gyorsan fejlődött az irányítása alatt, és a Földközeli űrépítkezés egyik legjelentősebb szereplője lett. AA azonban nem nézett ki befolyásos vezérigazgatónak: továbbra is életvidám, jókedvű fiatal nőnek tűnt. Ebben a korban ez természetesen nem minősült szokatlannak.

Az elmúlt hat év Cheng Xinen sem hagyott nyomot – az egészet hibernációban töltötte. Miután visszatért Ausztráliából, vakságát kivizsgálták és sikerült diagnózist találni. Pszichoszomatikus eredetű volt ugyan – a szélsőséges érzelmi megpróbáltatás okozta –, később azonban retinaleválássá alakult, amit nekrozis követett. A javasolt kezelés az volt, hogy a DNS-éből kinyert őssejtekből átültetésre alkalmas retinákat klónozzanak, ez a folyamat azonban öt évbe telt. Cheng Xin rendkívül lehangolt

állapotában az öt év, amelyet teljes sötétségben kellett volna töltenie, végleges összeomlást okozott volna, így az orvosok engedélyt adtak neki a hibernációra.

A világ valóban frissebbé vált. Mikor hírt kaptak a gravitációshullám-alapú üzenetküldésről, az egész világ ünnepest. A *Kék úr* és a *Gravitáció* legendás megmentőkké váltak a szemükben, a két legénység pedig szuperhősökké, akiket mindenki imádott. Visszavonták a vádat, amely szerint a *Kék úr* gyilkosságot követhetett el a sötét csaták idején, ehelyett mindenki meg volt győződve róla, hogy jogos önvédelemből cselekedtek, miután megtámadták őket. Ezzel együtt a Földi Ellenállási Mozgalom tagjait, akik a nagy áttelepítés idején vívták reménytelen harcukat, szintén hősként tisztelték. Mikor a rongyokba öltözött ellenállók megjelentek a nyilvánosság előtt, mindenkinek forró könnyek gyűltek a szemébe. A *Kék úr*, a *Gravitáció* és az Ellenállás az emberi szellem nagyságának jelképeivé vált, és számtalan tisztelőjük is mintha úgy érezte volna, hogy őbennük is mindig megvolt ez a szellem.

Ezután következett a megtorlás a Földi Biztonsági Erők ellen. Objektíven nézve az FBE jócselekedetei messze meghaladták az Ellenálláséit. Az FBE képes volt megvédeni a nagyvárosokat és az alapvető infrastruktúrát – igaz, hogy mindezt a trisolarisi civilizáció kedvéért tették, de akkor is az ő erőfeszítésük tette lehetővé, hogy a világ minimális késlekedéssel tudjon gazdasági szempontból talpra állni a nagy áttelepítés után. Miután a betelepítettek elhagyták Ausztráliát, az ország többször is majdnem teljes káoszba fulladt az étel és az áram hiánya miatt. Az FBE volt az, ami fenntartotta a rendet, gondoskodott az

ellátmány érkezéséről, és ezzel lehetővé tette, hogy a kitelepülés négy hónap alatt le tudjon zajlani. Ezalatt az elképesztő, zűrzavaros időszakban ha nem lettek volna jelen ezek a jól felszerelt fegyveres erők, az elképzeltetetlenül tragikus eredménnyel járt volna. Ezt a teljesítményt azonban minimális mértékben sem vették figyelembe a törvényszékek, amelyek ítékeztek fölöttük. Az FBE minden tagját bíróság elé állították, és felüket el is ítélték emberiség elleni bűncselekmények miatt. A nagy áttelepítés során több ország is visszahozta a halálbüntetést, ami az Ausztráliából történő visszatérés után is megmaradt. Ez alatt az öt év alatt az FBE számos korábbi tagját kivégezték, bár az éljenző tömegeből sokan egykor maguk is beadták jelentkezésüket az FBE-hez.

Végül visszatért a béke, és az emberek elkezdtek újra felépíteni az életüket. Mivel a városok és az ipari infrastruktúra fennmaradtak, a felépülés gyorsan zajlott. A városok két év alatt eltüntették a zűrzavaros idők nyomait, és visszatért az áttelepítés előtti jólét. Mindenki igyekezett élvezni az életet.

Nyugalmukat egy tényre alapozták: mikor Luo Ji elvégezte sötéteredő-kísérletét, 157 év telt el a 187J3X1 koordinátáinak az univerzum felé sugárzása, valamint a csillag elpusztítása között. Ez egyenlő volt egy modern kori ember élettartamával. Ugyanakkor a születések száma világszerte elérte az írott történelem során megtapasztalt legmélyebb pontot, mert senki nem akart gyermeket vállalni egy olyan világba, amely pusztulásra ítéltetett. A legtöbben azonban úgy hitték, hogy életük hátralévő részét békében és boldogságban fogják leélni.

Igaz, hogy a gravitációshullám-alapú jeladás sokkal erősebb

volt, mint a Nap segítségével felerősített rádióhullámok, amiket Luo Ji használt, az emberiség azonban hamarosan menedéket talált egy újfajta vigaszban: magának a sötétedő-elméletnek a megkérdőjelezésében.

RÉSZLET AZ *IDŰN KÍVÜLI MŰLT*-BÓL: A KOZMIKUS ÜLDÖZÉSI MÁNIA – AZ UTOLSÓ KÍSÉRLET A SÖTÉTERDŐ-ELMÉLET ÉRVÉNYTELENÍTÉSÉRE

Hatvanvalahány évig – az elrettentés korának teljes időtartama alatt – a sötéteredő-elmélet képezte az emberi történelem háttérét. A tudósok azonban sosem fogadták el teljesen, és a sugárzás korának kezdetéig nem létezett tudományos bizonyíték, ami alátámasztotta volna. A kevés létező bizonyíték mind híján volt a szigorú tudományos alapoknak.

Első bizonyíték: Luo Ji sötéteredő-kísérlete, amely a 187J3X1 és bolygórendszere elpusztításához vezetett. A feltételezés, mely szerint a rendszert egy Földön kívüli intelligencia pusztította el, mindig is vitatottnak számított. A lehangosabb ellenvetéseket mindig a csillagásztársadalom fogalmazta meg. Két fontosabb nézet létezett. Az egyik tábor abban hitt, hogy mivel a megfigyelt objektum fénysebességgel csapódott a csillagba, nem lett volna elég a csillag elpusztításához, így a 187J3X1 halála legnagyobb valószínűséggel természetes szupernóva eredménye volt. Ráadásul az emberiség csak hiányos adatokkal rendelkezett a csillagról annak pusztulása előtt, lehetetlen volt határozottan eldönteni, jelen voltak-e a csillag szupernóvává válásához szükséges feltételek. Figyelembe véve a Luo Ji üzenete és a csillag

felrobbanása közti hosszú időt, nagy volt a valószínűsége, hogy valóban természetes jelenségről volt szó. A másik tábor elfogadta, hogy a fénysebességgel közelítő objektum pusztította el a csillagot, de úgy vélte, hogy ez a „fotoid” természetes jelenség is lehetett a galaxisban. Bár másik fotoidot azóta sem észleltek, azt korábban is megfigyelték már, hogy hatalmas objektumok képesek voltak természetes körülmények közt jelen lévő erők segítségével extrém magas sebességre gyorsulni. Például egy galaxis közepe közelében lévő szupermasszív fekete lyuk tökéletesen alkalmas volt arra, hogy egy kisebb objektumot közel fénysebességre gyorsítson. A galaxis közepe tulajdonképpen képes volt nagy mennyiségben létrehozni efféle lövedékeket, de kis méretük miatt ritkán lehetett észlelni őket.

Második bizonyíték: a rémület, amellyel a Trisolaris reagált a sötéteredő-elrettentésre. Mindeddig ez jelentette a sötéteredő-elmélet legmeggyőzőbb bizonyítékát, az emberiség azonban semmit nem tudott a trisolarisiak gondolkodási folyamatáról és a bizonyítékokról, amelyekre támaszkodtak, így aztán tudományos szemszögből mindez nem volt alkalmas arra, hogy közvetlen bizonyítéknak lehessen tekinteni. Elképzelhető volt, hogy a Trisolaris valami más, ismeretlen okból volt hajlandó belemenni az elrettentési egyensúly állapotába az emberiséggel, és végül lemondott a Naprendszer meghódításáról. Ennek az ismeretlen oknak a mibenlétére számos hipotézis született, és bár egyik sem tűnt tökéletesen meggyőzőnek, egyiket sem lehetett egyértelműen megcáfolni sem. Egyes tudósok még egy új elmélettel is előálltak, „a kozmikus üldözési mániával”, ami szerint a trisolarisiaknak sem volt bizonyítékuk a sötéteredő-

elmélet helytálló voltára, de a rendkívül durva körülmények miatt, amelyek közt fajuk kifejlődött, tömeges üldözési mániától szenvedtek és ez befolyásolta, hogyan viszonyulnak a kozmikus társadalomhoz. Ez az üldözési mánia hasonlított a középkori vallásokhoz a Földön, nem volt több vallásnál, amelyben a trisolarisiak nagy része osztozott.

A harmadik bizonyíték: a sötéterdő-elmélet megerősítése, amit a négydimenziós Gyűrűtől hallottak. A Gyűrű nyilván a Rosetta-rendszerből vette a „sötét erdő” kifejezést, mégpedig az emberiség történelmét tárgyaló részéből. Ez a kifejezés gyakran szerepelt az elrettentés korából származó történelmi feljegyzésekben, így nem meglepő, hogy a Gyűrű is használta. A Gyűrű és a felderítőcsapat közti társalgásnak az a része azonban, ahol szóba került a fogalom, igen rövid volt, és pontos jelentése kétséges maradt. Ahhoz nem volt elég, hogy arra a következtetésre juthassunk, hogy a Gyűrű valóban megértette a szavakat, amelyeket használt.

Az elrettentés kora óta a sötéterdő-elmélet tanulmányozása külön tudományággá vált. Az elméleti kutatás mellett a tudósok nagyszámú csillagászati megfigyelést is elvégeztek, és számos matematikai modellt is megalkottak. A legtöbb tudós számára azonban ez az elmélet csak hipotézis maradt, amit sem megerősíteni, sem cáfolni nem lehetett. A sötéterdő-elmélet igazi hívei a politikusok és az átlagemberek köréből kerültek ki, az átlagember pedig nagyrészt saját helyzetéből kiindulva döntötte el, hogy higgyen vagy ne higgyen benne. A sugárzás korának kezdete után egyre több és több ember hajlott arra, hogy a sötét erdőt mindössze kozmikus üldözési mániának tekintse.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. CHENG XIN

Miután lecsillapodott a helyzet, az emberiség figyelme az univerzum felé közvetített üzenetről az elrettentés korának végén való elmélkedés felé fordult. Vádaskodások és támadások egész áradata indult meg a Kardtartó felé. Ha a Kardtartó már a cseppek támadásának kezdetekor aktiválta volna a sugárzást, akkor legalább a katasztrófális nagy áttelepítést el lehetett volna kerülni. A közvélemény elítélő szavainak nagy része azonban a Kardtartó kiválasztásának folyamatát érte.

A választás bonyolult folyamat volt – a közvélemény az ENSZ-re és a Nemzetközi Flottára nehezedő politikai nyomássá erősödött, és így született meg a végső döntés. A társadalom heves vitákba bocsátkozott azt illetően, ki a leginkább felelős, de szinte senkiben nem merült fel, hogy az eredmény a mindannyiukon eluralkodó csordaszellemnek köszönhető. Magához Cheng Xinhez a közvélemény elnézően viszonyult. A róla kialakult pozitív kép valamilyen szinten védelmet nyújtott, az pedig, hogy a nagy áttelepítés során éppúgy szenvedett, mint az átlagember, némi szimpátiával is eltöltötte az embereket. A legtöbben hajlottak arra, hogy őt is áldozatnak tekintsék.

A Kardtartónak az a döntése, hogy kapitulál, hosszas kitérő pályára kényszerítette a történelmet, de végül nem változtatta meg a folyását. Az univerzális jeladást végül megindították, így a történelemnek ezen szakaszáról folyó viták végül lecsillapodtak.

Cheng Xin fokozatosan eltűnt a köztudatból. Elvégre a legfontosabb most az volt, hogy élvezzék az életet.

Cheng Xin számára azonban az élet végtelen rémálommá vált. Bár szeme újra látott, szíve sötétségben maradt, és elmerült a depresszió tengerében. Noha a benne élő fájdalom már nem égette és nem facsarta a szívét, arra sem látott reményt, hogy végleg megszabadul tőle. A szenvedés és az elkeseredettség mintha teste minden sejtjébe beleivódott volna, és már nem is emlékezett rá, milyen volt, amikor még volt napfény az életében. Senkivel nem beszélt, nem kereste a külvilágról szóló híreket, és nem figyelt még cége növekedésére sem. AA-nak fontos volt ugyan Cheng Xin, de rengeteg dolga akadt, így kevés időt tölthetett vele. Fraise volt az egyetlen, akitől a lány megkapta a támogatást, amire szüksége volt.

A nagy áttelepítés végének sötét korszakában Fraise és AA együtt hagyták el Ausztráliát. A férfi egy ideig Sanghajban lakott, de nem várta meg, hogy teljesen véget érjen a kitelepítés, mielőtt visszatért házába Warburton közelében. Miután Ausztráliában az élet visszazökkent a normális kerékvágásba, Fraise a kormánynak ajándékozta házát, hogy az őslakos kultúra múzeumát rendezzék be benne. Ő maga az erdőbe ment, ahol kis sátrat épített és tényleg visszatért ősei primitív életéhez. Bár a szabadban élt, fizikai erőnléte mintha egyre javult volna. Az egyetlen modern eszköz, amit magánál tartott, egy mobiltelefon volt, amit arra használt, hogy naponta párszor felhívja Cheng Xint. Beszélgetésük néhány egyszerű mondatból állt.

- Gyermekem, itt épp felkel a Nap.
- Gyermekem, gyönyörű itt a naplemente.

– Gyermekem, az egész napot azzal töltöttem, hogy összeszedtem a menedékházak után maradt szemetet. Szeretném, ha a sivatag újra olyan lenne, amilyen azelőtt volt.

– Gyermekem, esik az eső. Emlékszel rá, milyen illata volt a párás levegőnek a sivatagban?

Ausztrália és Kína közt két óra volt az időeltolódás, Cheng Xin pedig fokozatosan hozzászokott Fraisse életének napi ritmusához. Valahányszor meghallotta az öregember hangját, azt képzelte, ő is ott él abban a távoli erdőben, amelyet sivatag vesz körül, és védőfalat von köré a nyugalom, amely távol tartja tőle a világ többi részét.

Egy éjszaka Xint telefoncsengés riasztotta álmából. Láta, hogy Fraisse hívja. Kínában hajnali 1.14 volt, Ausztráliában 3.14. Fraisse tudta, hogy a nőt súlyos álmatlanság gyötri, és alvászsegítő gép nélkül csak két-három órát képes pihenni egy éjjel. Sosem zavarta volna ebben az időben, ha nincs vészhelyzet.

A férfi hangja nyugtalannak tűnt.

– Gyermekem, menj ki, és nézz fel az égre!

Xin eddig is sejtette, hogy valami szokatlan történik. Nyugtalan álmaiban rémálom szorongatta. Az álom ismerős volt: hatalmas sír állt egy síkság közepén a sötétségben. A sír belsejéből kékes fény áradt, ami megvilágította körülötte a földet...

Épp ezt a kékes fényt látta odakinn.

Kiment az erkélyre, és az égen egy kék csillagot pillantott meg, nagyobb minden más csillagnál. Egy helyben állt, ami megkülönböztette a Föld-közeli pályán keringő ember alkotta szerkezetektől – egy Naprendszeren kívüli csillag volt. Fénye

egyre erősödött, még a Cheng Xin körül elterülő városét is elhomályosította, és árnyékot vetett a földre. Körülbelül két perccel később a ragyogás elérte tetőpontját, a csillag fényesebb lett a teliholdnál is. Szabad szemmel már nem lehetett ránézni, fényének színe pedig vakító fehérré vált, úgy világította meg a várost, mintha nappal lenne.

Xin felismerte a csillagot. Közel három évszázada fordult felé az emberek tekintete többször, mint az égbolt bármely másik pontja felé.

A közeli levélépületben valaki felsikoltott, és hallatszott, ahogy valami a földre zuhan.

A csillag fénye fakulni kezdett. Színe fokozatosan fehérből vörösre váltott, és körülbelül fél órával később teljesen kihunyt.

Cheng Xin nem hozta ki magával a telefonját, a lebegő kommunikációs ablak azonban követte. Még mindig hallotta Fraise hangját, ami visszanyerte megszokott nyugalma és felülemelkedett a törtéteken.

– Ne félj, gyermekem. Ami történik, megtörténik.

Egy gyönyörű álom véget ért. A sötéteredő-elmélet a Trisolaris megsemmisítésével végső megerősítést kapott.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: A SÖTÉT ERDŐ ÚJ MODELLJE

A Trisolarist három évvel és tíz hónappal a sugárzás korának kezdete után pusztították el. Senki nem számított rá, hogy a támadás ilyen gyorsan fogja követni a gravitációshullám-alapú közvetítést.

Mivel a Trisolarist folyamatosan alapos megfigyelés alatt tartották, pusztulásáról rengeteg adatot sikerült gyűjteni. A Trisolaris elleni támadás jellege megegyezett a Luo Ji 187J3X1-es rendszerét ért támadással: egy közel fénysebességgel haladó kis objektum csapódott a rendszer három csillagának egyikébe, és relativisztikusan megnőtt tömegével elpusztította. A Trisolaris épp megkezdte keringését a csillag körül, és a csillagrobbanás a bolygót is megsemmisítette.

Mikor elindította a gravitációshullám-alapú sugárzást, a *Gravitáció* körülbelül három fényévnnyire volt a Trisolaristól. Számításba véve a gravitációs hullámok fénysebességű terjedését, a fotoidot egy olyan pontról kellett kilőni, ami még közelebb volt a Trisolarishoz, mint a *Gravitáció* – és a kilövésre azonnal sor kellett hogy kerüljön, amint megkapták a koordinátákat. Ezt a megfigyelés is megerősítette – a Trisolarishoz közeli csillagközi porfelhőn áthaladó fotoid nyomát egyértelműen sikerült rögzíteni, az űrnek azonban ebben a részében más naprendszer nem volt. Az egyetlen következtetés

az lehetett, hogy a fotoidot egy űrhajóról lőtték ki.

A sötéteredő-elmélet régi modellje mindig a csillagok körül keringő naprendszerekből indult ki. Az emberek úgy vélték, hogy az olyan rendszereket, amelyek koordinátaíra fény derült, más bolygórendszerek felől éri majd támadás. Amint azonban megjelent a színen az a lehetőség, hogy a támadást űrhajókról hajtják majd végre, a helyzet sokkal összetettebbé vált. A csillagok elhelyezkedése viszonylag jól ismert volt, más értelmes fajok űrhajóiról azonban az emberiség semmiféle információval nem rendelkezett, leszámítva a trisolarisi flottát. Hány földönkívüli űrhajó létezhet? Milyen gyorsan repülnek? Merre tartanak? Ezekre a kérdésekre nem volt válasz.

A sötéteredő-támadások lehetséges eredetei megjósolhatatlanná váltak, kiderült, hogy a támadás már sokkal korábban is eljöhet, mint azt korábban képzelték. A trisolarisi rendszer megmaradt csillagait leszámítva a legközelebbi csillag hat fényévnyire volt a Naprendszertől. A kísérteties idegen űrhajók azonban akár ebben a pillanatban is épp elhaladhattak a Nap előtt. A Halál, ami egykor csak a láthatáron járt, most fenyegetően itt állt, a szemünk előtt.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV: SOPHON

Az emberiség most először volt tanúja egy civilizáció pusztulásának, és most először döbrent rá, hogy ez a sors bármikor utolérheti a Földet is. A Trisolaris jelentette fenyegetés – a krízis, amely közel három évszázadon át tartott – egyetlen éjszaka alatt megszűnt, ami azonban a helyébe lépett, egy még kegyetlenebb univerzum volt.

A várt tömeghisztéria azonban nem következett be. A négy fényévnyire történt katasztrófával szembesülő emberiség hirtelen szokatlanul nyugodttá vált. Mindenki mintha várakozott volna, de senki nem tudta, mire várnak.

A nagy szakadék óta, bár a történelem számos fordulatot vett, az emberiség egészében véve mindig olyan társadalomban élt, amelyet a demokrácia magas foka és fejlett jólét jellemzett. Az emberiség két évszázadon át kapaszkodott egy tudat alatti közmegegyezésbe: bármennyire rosszra fordulnak is a dolgok, valaki közbelép majd és gondoskodik róluk. A katasztrófális nagy áttelepítés során ez a hitük majdnem összeomlott, hat évvel ezelőtt azonban, azon a legsötétebb reggelen mégis bekövetkezett a csoda.

Most újabb csodára vártak.

A harmadik napon azután, hogy tanúi lehettek a Trisolaris elpusztításának, Sophon teára hívta Cheng Xint és Luo Jit. Azt mondta, nincsenek hátsó szándékai, mindössze hiányolja őket

mint régi barátait.

Az ENSZ és a Nemzetközi Flotta nagy fokú érdeklődést tanúsított a találkozó iránt. A társadalmon eluralkodó várakozó elveszettségérzet nagy veszéllyel fenyegetett. Az emberi társadalom olyan törékennyé vált, mint homokvár a tengerparton, amit összeomlaszthat a közelgő szélvihar. A vezetők szeretnék volna, ha a két egykori Kardtartó olyan információt szerez Sophontól, ami megnyugtatja az embereket. A PVT erre a célra sürgősen összehívott soron kívüli ülésén valaki még arra is célzást tett Cheng Xin és Luo Ji előtt, hogy még ha nem sikerül is efféle információt szerezniük Sophontól, talán elfogadható, ha kreálnak valamit.

A hat éve elindított univerzális sugárzás után Sophon visszavonult a nyilvánosságtól. Nagy ritkán megjelent ugyan, de csak azért, hogy a Trisolaris kifejezéstelen arcú szócsöveként szolgáljon. Otthon maradt, faágon lógó, elegáns lakásában, bár ideje nagy részét valószínűleg készenléti állapotban töltötte.

Cheng Xin a Sophon házához vezető ágon találkozott Luo Jivel. Luo Ji az Ellenállásnál töltötte a nagy áttelepítés idejét. Bár magukat a műveleteket nem ő vezette, és részt sem vett egyikben sem, az ellenálló harc spirituális központját képezte. A Földi Biztonsági Erők és a cseppek mindent megtettek, hogy rátaláljanak és megöljék, ő azonban valahogy kicsúszott a kezük közül. Még a sophonok sem voltak képesek a nyomára akadni.

Az a Luo Ji, akit Cheng Xin most maga előtt látott, megőrizte egyenes tartását és hűvös modorát. Leszámítva, hogy haja és szakála még fehérebbnek tűnt, az eltelt hét év mintha semmilyen nyomot nem hagyott volna rajta. Egy szót sem szólt, a

mosolytól azonban, ami találkozásukkor feltűnt az arcán, melegség töltötte el Cheng Xint. Luo Jiről Fraisse jutott az eszébe. Bár teljes mértékben eltértek egymástól, mindketten magukkal hozták a hegyekre jellemző erőt az időszámítás korából, és ettől Xin úgy érezte, számíthat rájuk ebben a különös új korban. Ott volt még Wade is az időszámítás korából, aki gonosz volt és kegyetlen, akár a farkas, aki majdnem megölte őt – a lány azonban még róla is úgy érezte, hogy támaszkodhat rá. Furcsa érzés volt.

Sophon a háza előtt üdvözölte őket. Ismét gyönyörű kimonót viselt, feltűzött hajában friss virágokat. A terepszínű ruhába öltözött könnyörtelen nindzsának nyoma sem volt, ismét nő volt, aki virágok közt rejlő, csobogó forrásra emlékeztet.

– Üdvözlöm önöket! Szerettem volna ellátogatni nagyra becsült otthonukba, de ott nem tudtam volna megfelelően szórakoztatni önöket a teaszertartással. Kérem, fogadják el alázatos bocsánatkérésemet. Úgy örülök, hogy látom önöket! – Sophon meghajolt előttük, és hangja éppolyan lágy és finom volt, mint amikor Cheng Xin először látta. Bevezette vendégeit a bambuszligeten át az udvarba, át a csobogó patak fölött átívelő kis fahídon, és beléptek a pavilonszerű szalonba. Mindhárman leültek a tatamikra, és Sophon hozzáfogott a teaszertartás eszközeinek előkészítéséhez. Az idő nyugodtan telt, odakint gomolyogtak és szétoszlottak a felhők.

Cheng Xin szívét érzelmek bonyolult összevisszasága árasztotta el, ahogy Sophon kecses, lágy mozdulatait figyelte.

Igen, Sophon (vagy a trisolarisiak) győzhettek volna, és többször is majdnem győztek. Az emberiség azonban kitartása,

ravaszsága és a szerencse segítségével minden alkalommal visszamarta a győzelmet a vereség fogai közül. A három évszázados menet után Sophon csak annyit ért el, hogy láthatta, amint otthona lángok tengerében megsemmisül.

Sophon már négy éve tudott a Trisolaris pusztulásáról. Három nappal ezelőtt, mikor a robbanás fénye elérte a Földet, rövid beszédet adott a nyilvánosság előtt. Egyszerű szavakkal számolt be a Trisolaris haláláról, és se nem ítékezett, se véleményt nem nyilvánított az okról – a két emberi hajó által indított gravitációshullám-sugárzásról. Sokan gyanították, hogy négy évvel korábban, amikor a Trisolarist elpusztították, azok, akik Sophont irányították, életüket vesztették a tüzes lángok között, akik most irányítják, azok pedig nagy valószínűséggel a trisolarisi flotta űrhajóin tartózkodnak. Beszéde során Sophon hangja és arckifejezése nyugodtnak tűnt. Ez nem ugyanaz a faarc volt, amit akkor mutatott, amikor csupán szócsóként viselkedett, hanem irányítói lelkének és szellemének megjelenése, a megsemmisítő pusztítással szembesülve tanúsított olyan mértékű méltóság és nemesség, amit az emberiség sosem lenne képes tanúsítani. Az embereket korábban soha nem érzett mértékben nyűgözte le az otthonát vesztett civilizáció.

A korlátozott mértékű információ, amit Sophon és a Föld által végzett megfigyelések nyújtottak, nagyjából felvázolták, hogyan történt a Trisolaris elpusztítása.

A katasztrófa idején a Trisolaris éppen stabil korát élte, a rendszer három csillaga közül az egyik körül keringett, úgy 0,6 csillagászati egység távolságban. A fotoid becsapódott a csillagba, lyukat ütött a fotoszférán és a konvekciós zónán. A lyuk

körülbelül 50 000 km átmérőjű volt, akár négy Föld elfért volna benne egymás mellett. Nem tudni, hogy szándékosan tette a támadó vagy véletlenül, de a pont, ahol a fotoid becsapódott a csillagba, épp azon a vonalon volt, ahol a csillag átszelte a Trisolaris ekliptikus síkját. A Trisolarisról nézve rendkívül fényes pont jelent meg napjuk felszínén. Mintha egy kohó ajtaját hagyták volna nyitva, a nap magja által keltett erős sugárzás kiáradt a lyukon, áthaladt a konvekciós zónán, a fotoszférán, majd a kromoszférán, és közvetlenül a bolygóba csapódott. A sugárzásnak kitett féltekén minden, a szabadban lévő élőlény pár másodperc alatt halálra égett.

Ezután a nap magjának anyaga is kilövellt a lyukon, és 50 000 km vastag tüzes csóvát alkotott. A kilövellt anyag hőmérséklete több tízmillió fok volt, és bár a gravitáció hatására az anyag egy része visszazuhant a nap felszínére, a maradéka elérte a szökési sebességet és kilöködött az űrbe. A Trisolaris felől nézve ragyogó tűzfa nőtt ki a nap felszínéből. Körülbelül négy órával később a napból kilöködött anyag elért a felszíntől 0,6 csillagászati egységnyire, és a lángoló fa csúcsa átszelte a Trisolaris pályáját. Újabb két óra múlva a keringő bolygó elérte a tűzfa csúcsát, és körülbelül harminc percen át haladt keresztül a napból kilöködött anyagon. Ez alatt az idő alatt a bolygó mintha a nap belsején haladt volna át – a kilöködött anyag még az űrben megtett út után is több tízezer fokos hőmérsékleten lángolt. Mikor kijutott a tűzfából, a Trisolaris halványvörös fényben izzott. Teljes felszíne folyékonnyá vált, a bolygót lávaóceán borította; hosszú, fehér csóvát húzott maga mögött az űrben – az elpárolgott óceánok gőzét. A napszélben a csóva szétterjedt, és a

bolygó hosszú farkú üstökösnek tűnt.

A Trisolarisról az élet minden nyoma eltörlődött, a katasztrófa azonban még épp csak megkezdődött.

A napból kilökődött anyag lelassította a bolygót. A Trisolaris, miután áthaladt rajta, lelassult, keringési pályája egyre közelebb került a csillaghoz. A tűzfa úgy viselkedett, mint a napból kinyújtott karom, ami minden egyes forgásnál egyre közelebb húzta a Trisolarist. Körülbelül tíz kör megtétele után a Trisolaris bele fog zuhanni magába a napba, és a három nap kozmikus futballmeccse véget ér. Ez a nap azonban nem fog elég sokáig fennmaradni ahhoz, hogy győztesként láthassa magát.

A napkitörés a napon belüli nyomást is csökkentette, és ezzel egy időre lelassította a magban zajló fúziót. A nap gyors ütemben halványult, míg ködös körvonallá nem vált. A felszínből kinőtt hatalmas tűzfa ehhez képest még lenyűgözőbbnek, még ragyogóbbnak tűnt – mint egy éles karcolás az univerzum mélyfekete felületén. A fúzió csökkent mértéke azzal is járt, hogy a belső sugárzás már nem gyakorolt elég nyomást a külső burok súlyára, így a nap kezdett összeomlani. A halványuló külső héj a magba zuhant, ami kiváltotta a végső robbanást.

Ennek a látványnak lehetett tanúja három nappal korábban az emberiség a Földön.

A naprobbanás mindent elpusztított a bolygórendszeren belül: a menekülni próbáló űrhajók és űrállomások nagy része porrá omlott, és csak pár rendkívül szerencsés űrhajó menekült meg; ezek éppen a két másik nap mögött voltak, amelyek pajzsként védték őket.

Ezután a megmaradó két nap stabil kettős csillagrendszer

alkotott, élőlény azonban nem maradt, aki tanúja lehetett volna a szabályos napfelkeltéknek és naplementéknek. A felrobbant csillag és a porrá égett Trisolaris hamuja két hatalmas gyűrűt alkotott a két nap körül – két szürke temetőt.

– Hányan menekültek meg? – kérdezte Cheng Xin halkan.

– A trisolarisi flottának a bolygótól távol lévő hajóit is figyelembe véve a teljes népességnek legfeljebb az ezredrésze. – Sophon válasza még halkabban hangzott el, mint Cheng Xin kérdése. A teaszertartásra összpontosított; nem emelte fel a fejét.

Cheng Xinnek rengeteg mondanivalója lett volna még mint nő a nőnek, ő azonban az emberi faj tagja volt, és a szakadékot, amely mostanra elválasztotta Sophontól, nem lehetett áthidalni. Inkább rátért azokra a kérdésekre, melyeket a vezetők szerettek volna, ha feltesz neki. Az ezután elhangzó beszélgetés a teaszertartáson elhangzott beszélgetésként vált ismertté, és nagymértékben megváltoztatta a történelem folyását.

– Mennyi időnk van még hátra? – kérdezte Cheng Xin.

– Nem tudjuk megmondani. Bármikor bekövetkezhet a támadás. Minden valószínűség szerint azonban van még némi idejük, talán még két évszázad is, ahogy a legutóbbi kísérletük után. – Sophon Luo Jire pillantott, majd kiegyenesedett. Arca kifejezéstelen maradt.

– De...

– A Trisolaris más helyzetben volt, mint most a Naprendszer. Először is, a kiküldött üzenetben csak a Trisolaris koordinátái szerepeltek. Ahhoz, hogy ennek alapján tudomást lehessen szerezni a Föld létezéséről, meg kell vizsgálniuk a két világ közti kommunikációról az elmúlt háromszáz évben született

feljegyzéseket. Erre minden bizonnyal sor kerül majd, de időbe fog telni. Ami még fontosabb: bizonyos távolságból nézve a Trisolaris-rendszer messze veszélyesebbnek tűnik, mint a Naprendszer.

Cheng Xin döbönt pillantást vetett Luo Jire, a férfi azonban nem reagált a kijelentésre.

– Miért? – kérdezte Cheng Xin.

Sophon határozottan megrázta a fejét.

– Ezt sosem tudnánk elmagyarázni önöknek.

Cheng Xin visszatért az előre eltervezett kérdésekhez.

– Mindkét támadás, amit láttunk, fotoidokat használt, amelyek becsapódtak a csillagba. Ez gyakori támadási módszer? A Naprendszer elleni támadás is hasonló lesz?

– A sötéteredő-támadások mindegyikében van két közös vonás: az, hogy közömbösek, és az, hogy gazdaságosak.

– Ezt kifejtené bővebben?

– Ezek a támadások nem valami csillagközi háború részei, mindössze a lehetséges fenyegetések kiiktatásáról szólnak. „Közömbös” alatt azt értem, hogy a támadásra az egyetlen ok az, hogy fény derült a célpont elhelyezkedésére. A támadás előtt semmiféle felderítésre nem kerül sor. Egy szupercivilizáció számára ez a felfedezés sokkal költségesebb lenne, mint vakon támadni. „Gazdaságos” alatt azt értem, hogy a támadás a legkevésbé költséges módszert fogja alkalmazni: egy kis méretű, értéktelen lövedékkel engedi szabadjára a pusztító potenciált, ami eleve létezik a célpontnak kijelölt csillagrendszerben.

– A csillagban rejlő energiát.

Sophon bólintott.

– Eddig ezt láttuk.

– Lehetséges védekezni ellene?

Sophon elmosolyodott és megrázta a fejét. Türelmesen válaszolt, mintha naiv gyermekhez beszélne.

– Az egész univerzum sötétségbe burkolózik, mi azonban ki vagyunk világítva. Aprócska madár vagyunk, amelyet egy ághoz kötözték a sötét erdőben, és ránk világít a reflektor. A támadás bármelyik irányból érkezhethet, bármikor.

– De az általunk látott két támadásból kiindulva lehet rá mód, hogy passzívan védekezzünk. Még pár trisolarisi hajó is megmaradt a saját csillagrendszerükben, a másik két csillag mögött.

– Kérem, higgyenek nekem. Az emberiségnek esélye sincs túlélni egy ekkora csapást. Az egyetlen lehetőségük, hogy menekülni próbálnak.

– Váljunk menekültté a csillagok között? De mi még a népességünk ezredrészét sem tudjuk elmenekíteni.

– Még az is jobb, mint a teljes megsemmisülés.

A mi értékrendünk szerint nem, gondolta Cheng Xin, de nem felelt.

– Ne beszéljünk többet erről! Kérem, ne tegyenek fel több kérdést. Mindent elmondtam, amit tudok. Teára hívtam önöket mint a barátaimat. – Sophon meghajolt kettejük felé, és átnyújtott nekik egy-egy csésze zöld teát.

Cheng Xinnek sokkal több kérdése lett volna még. Nyugtalan volt, amikor elfogadta a teát, de tisztában volt vele, hogy haszontalan lenne további kérdésekkel próbálkoznia.

Luo Ji, aki eddig egyetlen szót sem szólt, nyugodtnak tűnt. Úgy

tűnt, ismeri a teaszertartást; a teáscsészét bal keze tenyerén tartva jobb kezével háromszor elforgatta, mielőtt ivott volna belőle. Lassan itta, hagyta, hogy csendben teljen az idő, és nem végzett, míg az ablak előtt a felhőket aranyszínűre nem festette a lemenő nap fénye. Ekkor lassan letette a csészét, és megszólalt, most először.

– Feltehetnék néhány kérdést?

Sophon viselkedéséből látszott, mekkora tiszteletben tartják Luo Jit a trisolarisiak. Cheng Xinnek feltűnt, hogy míg Sophon vele kedves és barátságos, addig Luo Ji iránt áhítattal viseltetik. Valahányszor Luo Ji felé fordult, tekintete elárulta érzéseit. Mindig távolabb ült tőle, mint Cheng Xin, és mindig lassabban, mélyebben hajolt meg felé.

Luo Ji kérdésére válaszként Sophon ismét meghajolt.

– Kérem, várjon. – Lesütötte a tekintetét és mozdulatlanul ült, mintha mélyen a gondolataiba merült volna. Cheng Xin tudta, hogy tőlük több fényévnyire, a trisolarisi flotta hajóin Sophon irányítói gyors vitába bocsátkoztak. Körülbelül két perccel később kinyitotta a szemét.

– Nagyra becsült Luo Ji, egy kérdést feltehet. Csak igennel, nemmel vagy „nem tudom”-mal tudok válaszolni.

Luo Ji ismét letette a teáscsészét, Sophon azonban felemelte a kezét, és arra kérte, várjon.

– Ez a világunk ön iránt érzett tiszteletének a jele. Igazat fogok válaszolni, még akkor is, ha a válasz árt a trisolarisiaknak. De csak egyetlen kérdést tehet fel, és a válaszom e közül a három lehetőség közül kerülhet csak ki. Kérem, alaposan gondolja át, mielőtt felteszi a kérdését.

Cheng Xin nyugtalanul nézett Luo Jire, a férfi azonban nem várt, határozottan megszólalt:

– Már átgondoltam. A kérdésem: ha a Trisolaris egy bizonyos távolságból megfigyelve mutatott arra utaló jeleket, hogy veszélyes lehet, akkor vannak-e olyan jelek, amelyek azt mutatják az univerzumnak, hogy egy civilizáció ártalmatlan és senkire nézve nem jelent fenyegetést, így elkerülheti a sötétedő-csapást? Képes lenne a földi civilizáció efféle, nevezzük így, „biztonsági jelzést” sugározni az univerzumnak?

Sophon sokáig nem válaszolt. Ismét mozdulatlanul ült, és lesütött szemmel gondolkodott. Cheng Xin még soha nem érezte, hogy ennyire lassan folya az idő. Minden egyes eltelt másodperccel egyre kevesebb reményt érzett, és biztos volt benne, hogy Sophon válasza „nem” vagy „nem tudom” lesz. Sophon azonban hirtelen felnézett és tiszta tekintetét Luo Jire szegezte – korábban soha nem mert közvetlenül a szemébe nézni –, és habozás nélkül válaszolt:

– Igen.

– Hogyan? – Cheng Xin nem bírta ki, hogy ne tegye fel a kérdést.

Sophon elfordította a tekintetét Luo Jiről, megrázta a fejét és újratöltötte csészéiket teával.

– Többet nem mondhatok. Tényleg. Soha többé nem mondhatok semmit.

A teaszertartáson elhangzott beszélgetés aprócska reménnyel szolgált az emberiség várakozó tömegének: lehetséges volt biztonsági jelzést sugározni a kozmoszba, hogy elkerüljék a

sötéterdő-csapásokat.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: A KOZMIKUS BIZTONSÁGI JELZÉS – EGY MAGÁNYOS PERFORMANCE

Miután Sophon, Cheng Xin és Luo Ji beszélgetését nyilvánosságra hozták, mindenki azon kezdett tűnődni, hogyan lehetne kiküldeni egy ilyen biztonsági jelzést. A Tudományos Világakadémia tudósaitól az általános iskolai diákokig számtalan embertől érkezett javaslat. Ez lehetett az első alkalom az emberiség történelmében, hogy az egész faj minden szellemi erőfeszítését ugyanannak a gyakorlati problémának a megoldására összpontosította.

Minél többet gondolkodtak rajta, a biztonsági jelzés annál inkább találós kérdéssé vált.

A javaslatok mindegyikét be lehetett sorolni két tág kategória valamelyikébe: a hirdetőik vagy az öncsonkítóik táborába.

A hirdetőik táborának az elképzelése, mint az a nevükből is látható, alapvetően abból állt, hogy üzenetben közvetítsék az egész univerzum felé a földi civilizáció ártalmatlanságát. Törekvéseik nagyrészt arra irányultak, hogy rájöjjenek, mivel lehetne legjobban kifejezni ezt az üzenetet. A legtöbb ember szemében azonban alapvetésük ostobának tűnt. Bármilyen jól fogalmazzák is meg az üzenetet, ki fogja elhinni ebben a szívtelen univerzumban? A biztonsági jelzés alapvető

követelménye az volt, hogy az univerzumban létező számtalan civilizáció bízson benne.

Az öncsonkítók tábora képviselte a többségi véleményt. Úgy vélték, hogy a biztonsági jelzésnek az igazat kell bemutatnia, ami magában foglalta, hogy beszélni és cselekedni is kellett. A kettő közül a cselekvés volt a kulcs. Az emberiségnek meg kellett fizetni annak árát, hogy sötét erdőben él, és mások számára valóban biztonságos civilizációvá kellett válnia – más szavakkal élve a földi civilizációnak meg kellett csonkítania magát, hogy ne legyen képes ártani másoknak.

Az öncsonkító tervek nagy része a technológiára összpontosított, és azt hirdette, hogy az emberiségnek vissza kell fejlődnie az űrkorszakból és az információs korszakból, majd egy alacsony technológiai szinttel rendelkező társadalmat kell alapítania – talán olyat, ami az elektromos áramra és a belső égésű motorra hagyatkozik, mint a 19. század vége, de akár a mezőgazdaságból élő társadalomig is vissza lehet menni. Tekintve, hogy a Föld népessége nagymértékben csökkent, ezek a tervek megvalósíthatónak tűntek. Ebben az esetben a biztonsági jelzés nem lenne több annak kijelentésénél, hogy a Föld alacsony szintű technológiával rendelkezik.

Az öncsonkító táborban szélsőségesebb elképzelések is születtek, köztük az intellektuális bénítás elmélete. Az emberek különféle szerekkel vagy idegmanipulációs technikákkal csökkenteni tudnák saját intelligenciájukat, ezt a csökkentett intelligenciát pedig génmanipuláció segítségével a későbbi nemzedékekben is biztosítani lehetne. Ennek köszönhetően az alacsony technológiai fejlettségű társadalom magától is

létrejönne. Az ötlet ugyan az emberek nagy részét felháborította, de így is széles körben elterjedt. Hívei szerint a biztonsági jelzés egyenértékű lenne az emberiség alacsony intelligenciájának nyilvános hirdetésével.

Más ötletek is születtek. Az önelrettető tábor egy olyan rendszer kiépítését javasolta, ami, ha aktiválják, többé nem áll emberi irányítás alatt. Ez a rendszer folyamatosan ellenőrizné, nem látja-e az emberiségben olyan viselkedés jelét, ami nincs összhangban azzal, hogy veszélytelennek tartja magát, és amint ilyesmit észlel, megindítaná a bolygó elpusztítását.

Csak úgy szárnyalt a képzelet. Számtalan terv versengett a figyelemért, némelyikük visszafogottabb volt, némelyik különös, némelyik viszont baljóslatú és rémisztő, akár egy szekta.

Ezen tervek egyikének sem sikerült azonban magáévá tenni a biztonsági jelzés lényegét.

Mint Sophon rámutatott, a sötéteredő-csapások egyik fő jellegzetessége a közömbösség volt. A támadó nem bajlódott azzal, hogy közletről megfigyelje a célpontot. Ezek a tervek mind performance-nak minősültek, melynek nincs nézőközönsége; bármilyen hiteles is az előadás, senki nem fogja látni az előadón kívül. Még a legjobb körülmények között is – tegyük fel, hogy egyes civilizációk, akár a szerető szülők, igyekeznek közletről megfigyelni a földi civilizációt, akár a sophonokhoz hasonló, hosszas megfigyelésre alkalmas felszerelést is elhelyeznek a Naprendszerben – az ilyen civilizációk csak elenyésző részét teszik ki az univerzumban létező számtalan civilizációnak. A civilizációk nagy részének a szemében a Nap csak apró, halvány folt volt tőlük számtalan fényévnnyire, és semmi nem

különböztette meg a többi csillagtól. Ez volt a kozmikus sötét erdő legalapvetőbb matematikai valósága.

Egykoron, mikor az emberiség még sokkal naivabb volt, egyes tudósok úgy hitték, lehetséges csillagászati megfigyelés útján észlelni a távoli civilizációk létezését: például azáltal, hogy megfigyelik az oxigén, a szén-dioxid és a vízgőz abszorpciós színekét az exobolygók légkörében, vagy az elektromágneses hullámokat. Még afféle hóbortos elképzelésekkel is előálltak, mint a Dyson-szférák jeleinek kutatása. Olyan univerzumban találtuk azonban magunkat, amelyben minden civilizáció arra törekedett, hogy elrejtse magát. Ha egy messzi naprendszerben az értelmes élet semmi jelét nem lehetett észlelni, az jelezhette azt, hogy valóban nem lakja senki, de azt is, hogy az ott élő civilizáció elérte az érettségnek ezt a fokát.

Valójában a biztonsági jelzés is univerzális közvetítés volt, amelynél gondoskodni kellett arról, hogy mindenki, aki hallja, elhiggye az üzenetét.

Vegyünk egy távoli csillagot, egy alig látható pontot. Mindenkinek, aki rápillant, azt kellene mondania: ó, az a csillag biztonságos, az a csillag nem jelent ránk nézve fenyegetést. Ezt kell elérnie egy kozmikus biztonsági jelzésnek.

Ez teljességgel lehetetlen.

Volt egy másik kérdés is, amire mintha senki nem találta volna a választ: Sophon miért nem mondta el az emberiségnek, hogyan kell kiküldeni egy efféle biztonsági jelzést?

Érthető volt, hogy a trisolarisi civilizáció túlélői többé már nem voltak hajlandóak technológiai tudásukat átadni az emberiségnek. A gravitációshullám-alapú jeladás után mindkét

világ felé ellenségesen viszonyult az egész galaxis, talán az egész univerzum. Már nem jelentették a legnagyobb fenyegetést egymásra nézve, és a Trisolarisnak már nem volt ideje a Földdel foglalkozni. Ahogy a trisolarisi flotta egyre távolodott, a két civilizáció közti kapcsolattartás még nehézkesebbé vált. Egy tényről azonban sem a Trisolaris, sem az emberiség nem tudott megfélekedni: mindazt, ami történt, a Trisolaris kezdte. Ők kezdeményezték a Naprendszer megszállását, ők próbálkoztak népiirtással, ha sikertelenül is. Ha a Föld valaha is képes lesz nagy ugrást tenni a technológia terén, elkerülhetetlen a bosszú. Bármilyen új otthonra találnak is a trisolarisi túlélők a csillagok között, az emberek nagy valószínűséggel a nyomukba erednek majd, és talán még azelőtt sikerül bosszút állniuk, hogy a Földet elpusztítja egy sötéteredő-támadás.

A biztonsági jelzés azonban más volt: ha egy ilyen üzenet képes elhítenni az egész univerzummal, hogy a Föld ártalmatlan, akkor a Föld definíció szerint ártalmatlan a Trisolarisra nézve is. És nem épp ezt akarták?

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. SOPHON

Bár az embereknek fogalmuk sem volt, hogyan tudnának kiküldeni egy igazi biztonsági jelzést, és minden komoly kutatás csak még jobban megerősítette egy efféle vállalkozás lehetetlenségét, az emberek biztonsági jelzés iránti vágyakozását nem lehetett csillapítani. Bár a legtöbben megértették, hogy a felvetett javaslatok egyike sem működne, nem bírtak felhagyni a kísérletekkel, hogy valamelyiket alkalmazni próbálják.

Egy európai civil szervezet megpróbált egy roppant nagy hatóerejű antennát építeni, ami a Nap erősítőképességét kihasználva küldte volna szét az általuk megfogalmazott üzenetet. A rendőrség még időben megállította őket. A Naprendszerben lévő hat csepp már hat évvel korábban távozott, és a Nap erősítőfunkcióját többé nem blokkolta semmi, egy efféle jel leadása azonban rendkívül veszélyes lett volna, és idő előtt leleplezte volna a Föld elhelyezkedését.

Egy másik szervezet, a Zöld megmentők több millió taggal rendelkezett. Ők azt szorgalmazták, hogy az emberiség térjen vissza a mezőgazdaságon alapuló életformához – ezzel mutassa az univerzumnak ártalmatlanságát. Körülbelül húszezer tagjuk Ausztráliába költözött. Ezen a ritkásan lakott kontinensen, ahol a nagy áttelepítésnek már csak az emléke élt, próbálták létrehozni modellként szolgáló társadalmukat. A Zöld megmentők földműveséletét folyamatosan közvetítették a világ többi

részének. Ebben a korban hagyományos földművelő eszközöket már nem lehetett találni, így az általuk használt eszközöket külön le kellett gyártani a szponzoraik által biztosított pénzből. Ausztráliában nem volt sok megművelhető földterület, és ezek teljes egészét is drága, luxuscikknek minősülő élelmiszerek termelésére használták, így a telepéseknek új földeket kellett művelhetővé tenniük a kormány által kijelölt, elhagyatott vidékeken.

Egy hétbe telt csak, és ezek az úttörők már fel is hagytak a közös földműveléssel. Nem mintha lusták lettek volna – egyedül a lelkesedésük képes lett volna egy ideig fenntartani bennük a szorgalmat –, inkább azért, mert a modern ember teste jelentős változáson esett át a múltbelihez képest. Az előző nemzedékekhez képest testük ruganyosabb és fürgébb lett, de az egyhangú, ismétlődő mozdulatokkal teli fizikai munkára már nem voltak alkalmasak, a pusztaság művelhetővé tétele pedig még a földművelő társadalmak idejében is rendkívül fáradságos feladat volt. Miután a Zöld megmentők vezetői jócskán kifejezték elismerésüket földművelő őseik iránt, a mozgalom feloszlott, és a modellként szolgáló földműves-társadalom ötlete feledésbe merült.

A biztonsági jelzéssel kapcsolatos eltorzult elképzelések kegyetlen terrorcselekményekhez is vezettek. „Antiintellektuális” szervezetek jöttek létre, hogy az emberi intelligencia csökkentésére tett javaslatot átültessék a gyakorlatba. Ezek egyike azt tervezte, hogy New York ivóvízkészletét nagy mennyiségű „idegsejt-suppresszorral” szennyezi, ami állandó agykárosodást okozott volna. Tervükre szerencsére hamar fény

derült, és így nem tudtak kárt okozni, bár a város vízellátása pár órán át szünetelt. Ezek az „antiintellektuális” szervezetek természetesen saját tagjaik értelmi szintjét meg akarták őrizni; állításuk szerint az ő felelősségük lett volna megmaradni a bolygó utolsó értelmes lényeké, hogy befejezhessék az alacsony intelligenciájú emberek társadalmának megalkotását és irányíthassák működését.

Most, hogy az emberek szembesültek a halál állandó fenyegetésével és az élet folytatásának csábító ígéretével, a vallás ismét központi helyre került a társadalmi életben.

A történelem során az univerzum sötéteredő-állapotának felfedezése hatalmas csapást jelentett a legtöbb nagy vallás, különösen a kereszténység számára. A vallást ért csapás tulajdonképpen már a krízis korának elején nyilvánvaló volt. Mikor felfedezték a trisolarisi civilizációt, a keresztényeknek meg kellett birkóznuk azzal a ténnyel, hogy az idegenek nem voltak ott az Édenkertben, Isten pedig nem említette őket a Genézisben. Az egyházak és a teológusok több mint egy évszázadon át küszködtek azzal, hogy elvégezzék a Biblia és az elfogadott hitelvek újraértelmezését – és mikor már majdnem sikerült befoltozniuk a hiten esett sebeket, megjelent a sötét erdőnek nevezett szörny. Az embereknek el kellett fogadniuk, hogy a világegyetemben számtalan értelmes civilizáció létezett, és ha mindegyiküknek volt egy Ádámja és egy Évája, akkor az Édenkert népessége akkora kellett hogy legyen, mint a Föld jelenlegi népessége.

A katasztrófális nagy áttelepítés alatt azonban a vallások új életre keltek. Népszerűvé vált egy új hit: az eltelt hetven év során

az emberiség kétszer is a teljes megsemmisülés szélére került, de csodálatos módon mindkét alkalommal megmenekült. A két csoda – a sötéteredő-elrettentés megalkotása és a gravitációshullám-alapú univerzális jeladás – több közös vonással is rendelkezett: mindkettőre kevés ember irányítása alatt került sor, mindkettő megvalósulása egy sor valószerűtlen véletlenül múlt (például azon, hogy a *Gravitáció*, a *Kék úr* és a cseppek mind egyszerre értek be a négydimenziós töredékbe...). Mindezek nyilvánvalóan jelek voltak valamiféle istenségtől. A hívek mindkét krízis idején tömeges, nyilvános imagyűléseket tartottak. Épp a hitnek ez a heves megvallása vezetett végül a megmentő isteni beavatkozáshoz – bár persze az, hogy melyik isten beavatkozásához, végtelen viták tárgyát képezte.

Így aztán a Föld hatalmas templommá, imabolygóvá vált. Minden egyes ember korábban soha nem látott hittel imádkozott az újabb megmentő beavatkozásért. A Vatikán számtalan, az egész bolygóra kiterjedő misét celebrált, az emberek pedig mindenhol imádkoztak, kis csoportokban vagy egyénileg. Evés és alvás előtt mindannyian ugyanazért imádkoztak: *Uram, kérlek, adj nekünk jelet; vezess bennünket, hogy kimutathassuk jóakaratusunkat a csillagok iránt; tudasd a kozmoszal, hogy ártalmatlanok vagyunk!*

Még egy kozmopolita űrtemplom is épült, Föld-közeli pályán. Bár templomnak hívták, egy hatalmas keresztet leszámítva fizikailag létező épülete nem volt. A kereszt két ága 20, illetve 40 kilométer hosszú volt, és úgy ragyogtak, hogy a keresztet éjjel látni lehetett a Földről. A hívek űrruhában lebegtek alá imádkozni, egyszerre akár több tízezren is. Mellettük számtalan

hatalmas, vákuumban is égni képes gyertya sodródott, és a gyertyák fénye vetekedett a csillagokéval. A bolygó felszínéről nézve a gyertyák és az imádkozó gyülekezet mintha fénylő úrpor felhője lettek volna. És a Földön is minden éjjel számtalan hívő imádkozott a kereszthez a csillagok között.

Még a trisolarisi civilizáció is áhítat tárgyát képezte. A történelem során az emberiségnek a Trisolarisról alkotott képe folyamatosan változott. A krízis korának kezdetén hatalmas, idegen megszállók voltak, az FTM azonban istenítette is őket. Később a trisolarisiak ördögökből és istenekből fokozatosan emberekké váltak. A sötétedő-elrettentés megalkotásával a Trisolaris helyzete elérte mélypontját az emberek szemében, a trisolarisiak pedig civilizálatlan barbárokká váltak, akik csak az emberek kegyének köszönhetően élnek. Az elrettentés kudarca után a trisolarisiakról kiderült, hogy népiirtó hódítók. Az univerzális közvetítés indítása után – és főleg a Trisolaris pusztulása után – a trisolarisiak áldozattá váltak, akik jogot formálhattak az emberiség együttérzésére mint ugyanabban a hajóban evező menekültek.

Miután tudomást szereztek a biztonsági jelzés fogalmáról, az emberi társadalom eleinte egyhangúan reagált: hevesen követelni kezdték, hogy Sophon tárja fel előttük a módszert, amellyel egy ilyen biztonsági jelzést közzé lehetne tenni, egyben figyelmeztették is, hogy az információ visszatartásával világgyilkosságot követ el. Az emberek azonban hamar ráébredtek, hogy a düh és a vádaskodás semmit nem ér egy olyan civilizáció ellen, amely az emberiség tudásszintjét messze meghaladó technológiai fejlettséget ért el, most pedig egyre

messzebb távolodik tőlük a csillagközi űrben. Sokkal hasznosabbnak tűnt szépen kérni, majd a kérlelés könyörgéssé fajult. Ahogy az emberek a növekvő vallásosság jellemezte kulturális közegben egyre könyörögtek és könyörögtek, a trisolarisiakról kialakult kép ismét megváltozott: mivel rendelkeztek a biztonsági jelzés közvetítésének titkával, a megváltás angyalainak tűntek, akiket Isten küldött, az emberiség pedig mindössze azért nem részesült még a megváltásban, mert nem fejezte ki eléggé a hitét. Így aztán a Sophonhoz intézett könyörgések imákká váltak, a trisolarisiak pedig ismét istenekké. Sophon lakhelye szent hellyé lényegült, és a hívek minden egyes nap nagy számban gyűltek össze a hatalmas fa alatt. A jelenség csúcán a gyülekezet száma sokszorososan meghaladta a mekkai zarándokokét, és végtelen tengerré duzzadt. Sophon háza körülbelül négyszáz méterrel fölöttük függött a levegőben; a talajszintről nézve aprócskának tűnt, időről időre el is rejtette a felhő, amelyet keltett. Sophon nagy ritkán megjelent – a tömeg nem sokat látott belőle, csupán a kimonóját, akár egy aprócska virágot a felhőben. Ezek a ritka pillanatok szentté váltak. A tömegben minden vallás hívei jelen voltak, és különféle módokon fejezték ki áhítatukat: voltak, akik még hevesebben imádkoztak, voltak, akik éljeneztek, voltak, akik sírtak és kiöntötték a szívüket, mások letérdeltek vagy leborultak és homlokukat a földhöz nyomták. Sophon mindezen alkalmakkor kissé meghajolt az embertömeg felé odalent, majd csendesen visszavonult lakába.

– Még ha el is érkezne a megváltás, most már nem lenne értelme – jelentette ki Bi Yunfeng. – Szemernyi sem maradt már a

méltóságunkból. – Egykor ő is jelölt volt a Kardtartó pozíciójára, később pedig a Földi Ellenállási Mozgalom ázsiai ágának egyik parancsnoka lett.

Még mindig voltak hozzá hasonló, józan gondolkodású emberek, akik minden létező tudományterületen alapos kutatást végeztek a biztonsági jelzéssel kapcsolatban. A kutatók fáradhatatlanul dolgoztak, és próbáltak szilárd tudományos alapokon nyugvó módszert találni, a kutatás azonban mintha minden ágon elkerülhetetlenül ugyanarra az eredményre vezetett volna:

Ha valóban lenne mód egy biztonsági jelzés kiküldésére, ahhoz teljesen újfajta technológiára lenne szükség. Ez a technológia messze meghaladja a földi tudomány jelenlegi szintjét, és ismeretlen az emberiség számára.

Az emberi társadalom viszonyulása a *Kék úr* felé, amely mostanra eltűnt a világűr mélységében, ismét változott, akár egy szeszélyes gyermek hangulata. Az úrhajó a megváltás angyalából ismét a sötétség hajójává vált, az ördögök hajójává: eltérítette a *Gravitáció*-t és pusztító bűbájt bocsátott a két világra. Megbocsáthatatlan bűnöket követett el, maga volt a megtestesült Sátán. Sophon imádói azért is imádkoztak, hogy a trisolarisi flotta találjon rá a két hajóra és pusztítsa el őket, hogy megvédje az igazságot és az Úr méltóságát. Ahogy többi imájukra sem, Sophon erre sem válaszolt.

Lassanként a Cheng Xinről kialakult kép is átalakult a köztudatban. Már nem Kardtartónak látták, aki alkalmatlan a pozícióra, hanem ismét nagy embernek. Az emberek előástak egy régi történetet, Ivan Turgenyev *A küszöb* című novelláját, és ezzel

jellemezték Cheng Xint – a történetben szereplő orosz lányhoz hasonlóan ő is átlépett a küszöbön, amelyet mások nem mertek megközelíteni, majd a kritikus pillanatban a vállára vett egy elképzelhetetlen terhet és elfogadta a végtelen megaláztatást, ami osztályrészévé vált az ezt követő napokban, miután nem volt hajlandó kiküldeni az üzenetet a kozmoszba. Az emberek nem rágódtak már azon, hogy az elrettentés terén kudarcot vallott, ehelyett arra összpontosítottak, mekkora volt az emberiség iránti szeretete, ami akkora fájdalmat okozott neki, hogy meg is vakult miatta.

A nép Cheng Xin iránti érzései mélyebb szinten a lány tudat alatti anyai ösztönére adott reakciók voltak. Ebben a családnélküli korban az anyai szeretet ritka dolognak számított. A mennyeknek tűnő jóléti állam kielégítette a gyermekek anyai szeretet iránti igényét, most azonban az emberiség védtelenül került szembe a kegyetlen, rideg univerzummal, ahol a Halál kaszája bármelyik pillanatban lesújthatott. Ezt a kisbabát, az emberi civilizációt magára hagyták egy baljóslatú, rémisztő sötét erdőben; sírt, és reménykedve várta anyja érintését. Cheng Xin tökéletes célpontja volt ennek a vágyódásnak: maga volt a megtestesült anyai szeretet. Ahogy az emberek Cheng Xin iránti érzései fokozatosan egybemosódtak az egyre vallásosabb légkörrel, ismét előtérbe került alakja mint az új kor Szűzanyájáé.

Ez elvágta az utolsó reménysugarat, ami Cheng Xint még az élethez kötötte.

Az élet már régóta csak terhet és szenvedést jelentett a számára. Azért döntött úgy, hogy életben marad, mert nem akart

megszökni az elől, amit el kellett viselnie – az, hogy tovább él, a legigazságosabb büntetésnek minősült hatalmas hibájáért, ő pedig elfogadta. Most azonban veszedelmes kulturális jelképpé vált. A felé irányuló, egyre erősödő kultusz csak fokozta a ködöt, amely már így is csapdába ejtette az elveszett emberiséget. Az, hogy eltűnik, az utolsó, felelősségteljes döntése lesz.

Cheng Xin könnyűnek találta a döntést, semmi erőfeszítést nem igényelt a részéről. Úgy érezte magát, mint valaki, aki rég tervezte már, hogy hosszú útra indul; végül el tudott szabadulni a mindennapok mókuskerekéből, és készen állt összekészíteni könnyű csomagját, hogy elinduljon.

Apró üvegcsét vett elő, a rövid távú hibernációhoz szükséges gyógyszert. Már csak egy kapszula maradt az üvegcsében. Ebből vett be, amikor hat évre hibernáltatta magát, a külső kardiopulmonáris rendszer nélkül azonban, ami fenntartotta életfunkcióit, a kapszula halálos volt.

Cheng Xin elméje átlátszó volt és üres, mint a világűr: emlékek nélküli, érzések nélküli. Tudatának felszíne tükörsima volt, és a lemenő nap, ami az élete volt, olyan természetességgel tükröződött benne, mint bármely naplemente... Így volt helyes és megfelelő. Ha egy világ képes volt porrá omlani egy szempillantás alatt, akkor egy ember életének vége olyan nyugodt és közömbös kell hogy legyen, mint ahogy a harmatcsepp hullik le a fűszál végéről.

Épp mikor Cheng Xin a kezébe vette a kapszulát, megszólalt a telefonja. Fraise hívta.

– Gyermekekem, igen szép ma a Hold. Az imént láttam egy kengurut. Úgy tűnik, mégsem ették meg mindet a menekültek.

Fraisse sosem használta a videohívás funkciót a telefonján, mintha úgy gondolta volna, hogy szavai élethűbbek, mint bármilyen kép. Cheng Xin, bár tudta, hogy az öregember nem látja, elmosolyodott.

– Ez csodálatos, Fraisse. Köszönöm.

– Gyermekem, minden jóra fog fordulni – mondta Fraisse, majd letette a telefont.

Nem vehetett észre semmi különöset. Minden beszélgetésük ilyen rövid volt.

Ai AA is eljött aznap reggel, és izgatottan közölte Xinnel, hogy a cége újabb nagy projektet nyert el pályázaton: még nagyobb keresztet fognak építeni geoszinkron pályán.

Cheng Xin rájött, hogy még mindig van két barátja. A történelemnek ebben a rövid, rémálomba illő időszakában csak ez a két igazi barátja maradt. Mit éreznének, ha ő véget vetne most az életének? Átlátszó, kiüresedett szíve összeszorult, mintha számtalan kéz szorította volna egyszerre; az elméjében lévő tó nyugodt felszíne felkavarodott, a visszatükröződő napfény tűzként égette. Hét évvel ezelőtt nem volt képes megnyomni a vörös gombot az egész emberiség előtt; most, mikor két barátjára gondolt, nem volt képes lenyelni ezt a kapszulát, ami elhozná a megszabadulást. Újra szembesült határtalan gyengeségével. Semmi volt; csak egy egyszerű nő.

Egy pillanattal ezelőtt az előtte húzódó folyó szilárdra volt fagyva, ő pedig könnyedén átsétálhatott volna a túlsó partra. Most azonban a felszín megolvadt, és neki a sötét, jeges vízben kellett volna átgázolnia. Hosszú, kínszenvedéssel teli folyamat várt rá, ő azonban tudta, hogy képes lesz átjutni a túlsó partra.

Lehet, hogy másnap reggelig habozni fog és küzd magával, de végül le fogja nyelni azt a kapszulát. Nem volt más választása.

A telefon ismét csengett. Sophon kereste. Ismét teára hívta Cheng Xint és Luo Jit. Még egyszer el akart búcsúzni tőlük.

Cheng Xin lassan visszatette a kapszulát az üvegcsébe. Erre a találkozóra még elmegy. Ez azt jelentette, maradt még elég ideje átgázolni a fájdalom folyóján.

Másnap reggel Cheng Xin és Luo Ji visszatért Sophon levegőben függő lakába. Látták a pár száz méterrel lentebb gyülekező hatalmas tömeget. Sophon előző este jelentette be a világnak távozását, hívei tömege pedig többszöröse lett a megszokottnak. A szokásos imák és könyörgések helyett azonban a tömeg hallgatott, mintha vártak volna valamire.

Sophon a háza előtt ugyanúgy köszöntötte őket, mint korábban.

A teaszertartás ezúttal csendben zajlott. Mindhárman tudták, hogy aminek el kellett hangoznia a két világ között, már mind elhangzott.

Cheng Xin és Luo Ji mindketten érezték az odalent gyülekező emberek jelenlétét. A várakozó tömeg olyan volt, mint egy hatalmas, a zajt elnyelő szőnyeg, amitől mélyebbé vált a szalonban uralkodó csend – szinte már rájuk nehezedett, mintha az ablakon túl látható felhők sűrűbbé váltak volna. Sophon mozdulatai azonban lágyak és kecsesek maradtak, még az sem csapott zajt, amikor a teaszertartás eszközei hozzáérték a porcelánhoz. Sophon mintha kecsességével és eleganciájával ellensúlyozta volna a sűrűbbé vált légműködést. Több mint egy óra telt

el, de Cheng Xin és Luo Ji nem érezték az idő múlását.

Sophon átnyújtotta a teáscsészét Luo Jinek.

– Távozom. Remélem, mindketten vigyáznak magukra, és minden rendben lesz önökkel. – Ezután Cheng Xinnek is átnyújtotta teáscsészéjét. – Az univerzum hatalmas, de az élet még hatalmasabb. Talán a sors úgy akarja majd, hogy találkozzunk még.

Cheng Xin csendesen kortyolgatta teáját. Lehunyta a szemét, hogy az ízre koncentráljon. Úgy érezte, az éles keserűség szétáradt a testében, mintha hideg csillagfényt ivott volna. Lassan kortyolgatta, ám idővel így is elfogyott.

Cheng Xin és Luo Ji felálltak, hogy utoljára búcsúzzanak el. Sophon egészen az áig elkísérte őket. Látták, hogy a fehér felhők, melyeket Sophon háza keltett, emberemlékezet óta most először eltűntek. Odalent a várakozó emberek tengere még mindig csendben várt.

– Mielőtt elbúcsúzunk, be kell fejeznem utolsó küldetésemet. Egy üzenetet kell átadnom. – Sophon mélyen meghajolt mindkettejük felé, majd kiegyenesedett és Cheng Xinre nézett.

– Yun Tianming találkozni akar önnel.

RÉSZLET AZ *IDŰN KÍVÜLI MŰLT*-BÓL: A HOSSZÚ LÉPCSŐ

A krízis korának kezdete felé, mielőtt a nagy szakadék kioltotta volna az emberiség lelkesedését, a Föld nemzetei összefogtak, és hatalmas tettek egész sorát hajtották végre a Naprendszer védelme érdekében. Ezek a hatalmas mérnöki projektek mind elérték vagy meghaladták a kor legfejlettebb technológiáinak a határait. Némelyiküket, például az űrliftet, a csillagközi osztályú atombombák Merkúron való tesztelését, az irányított nukleáris fúzió terén elért áttöréseket és a többit feljegyezte a történelem. Ezek a projektek szilárd alapot hoztak létre a technológia fejlődésbeli nagy ugrásának, ami a nagy szakadék kora után következett.

A Lépcső-projekt azonban nem tartozott ezek közé; már a nagy szakadék előtt feledésbe merült. A történészek szemében a Lépcső-projekt tipikus eredménye volt annak a rosszul átgondolt hirtelenkedésnek, ami a krízis korának kezdetét jelezte: kapkodva végrehajtott, rosszul megtervezett kaland. Amellett, hogy kitűzött céljait illetően teljes kudarccal végződött, még csak olyasmint sem hozott létre, ami technológiai szempontból értéknek minősülne. Az űrtechnológia végül teljesen más irányba fejlődött. Senki nem tudhatta előre, hogy közel háromszáz év múlva a Lépcső-projekt reménysugarat jelent majd a kétségbeesésben fuldokló Föld számára.

Az valószínűleg mindörökre rejtély marad, hogyan fogták el a trisolarisiak a szondát, amely Yun Tianming agyát hordozta.

A Lépcső-szonda vitorláját tartó egyik kábel a Jupiter pályája közelében elszakadt. A szonda letért a tervezett útvonalról, és a repülési paramétereit nem ismerő Föld számára elveszett az űr végtelen mélyében. Ha a trisolarisiak később képesek voltak elfogni, akkor rendelkezniük kellett a kábel elszakadása utáni repülési paramétereivel; enélkül még a fejlett trisolarisi technológia sem lett volna képes megtalálni egy ilyen apró objektumot a Naprendszeren kívül, a világűr végtelenségében. A legvalószínűbb magyarázatnak az tűnt, hogy a sophonok követték a Lépcső-projekt szondáját, legalább a gyorsulási szakaszban, és kiderítették végleges repülési paramétereit. Az azonban valószínűtlennek tűnt, hogy a sophonok hosszú útjának hátralévő szakaszán is követték. A szonda áthaladt a Kuiper-övön és az Oort-felhőn. Ezekben a régiókban lelassulhatott volna, vagy a csillagközi por letéríthette volna pályájáról – úgy tűnik, ezek egyikére sem került sor, mert akkor a Trisolaris nem tudta volna megszerezni az új paramétereket. Így a szonda sikeres elfogásához kellett némi szerencse is.

Az gyakorlatilag teljesen biztos volt, hogy a szondát az első trisolarisi flotta egyik hajója fogta el – legnagyobb valószínűséggel az az egy hajó, amelyik sosem lassított. Egykor azért küldték a flotta többi hajója elé, hogy másfél évszázaddal hamarabb érje el a Naprendszert, mint a többi hajó – rendkívül magas sebességének köszönhetően azonban nem lett volna képes lassítani, és egyenesen áthaladt volna a Naprendszeren. Még mindig rejtély volt, mi lehetett ennek a hajónak a célja. A

sötéterdő-elrettentés megalkotásakor ez a hajó és az első trisolarisi flotta többi hajója elkanyarodott a Naprendszer felől. A Föld sosem tudta megszerezni a pontos repülési paramétereit, de ha ugyanabba az irányba fordult el, mint az első flotta többi része, akkor elképzelhető volt, hogy találkozott a Lépcsőszondával. A két jármű természetesen még így is igen messze volt egymástól; a röppálya pontos paramétereinek ismerete nélkül a trisolarisi hajó nem lett volna képes rátalálni a szondára.

Egy durva becslés – további információk hiányában másféle becslésre nem volt lehetőség – az elfogás pillanatát 30-50 évvel korábbra, de már az elrettentés korának kezdete utánra tette.

Érthető volt, hogy a trisolarisi flotta el akarta fogni a Lépcsőszondát. A trisolarisiak és az emberek közti kapcsolat egészen a legvégsőig csak a cseppekre korlátozódott. Minden bizonnal érdekelte őket az emberiség egy élő egyede.

Yun Tianming most az első trisolarisi flotta egyik hajójának fedélzetén tartózkodott. A flotta hajóinak nagy része a Szíriusz irányába tartott. Pontos állapotát nem lehetett ismerni; lehet, hogy agyát önmagában tartották életben, de az is lehet, hogy beültették klónozott testébe. Az emberiséget azonban egy másik kérdés foglalkoztatta:

Yun Tianming vajon még mindig az emberiség érdekeit tartja szem előtt?

Érthető volt az efölötti aggodalom. Már a tény is, hogy Yun Tianming kérése, mely szerint látni akarja Cheng Xint, jóváhagyást kapott, mutatta, hogy már beilleszkedett a trisolarisi társadalomba, talán még valamiféle státuszt is elért.

A következő kérdés még aggasztóbb volt: vajon szerepet

játszott a közelmúlt történelmében? Volt bármi köze is az elmúlt század eseményeihez, amelyek a két világ közt lezajlottak?

Yun Tianming ugyanakkor pontosan abban a pillanatban jelent meg, amikor a földi civilizáció mintha minden reményét elvesztette volna. Mikor a hír nyilvánosságot kapott, az emberek első reakciója az volt, hogy imáik meghallgatást nyertek: a megváltás angyala végre megérkezett.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING

A lift ablakain át nézve Cheng Xin teljes világa egy 80 centiméter vastag vezetősínből állt. A vezetősín fent és lent is a végtelenbe nyúlt, mindkét irányban láthatatlanná vékonyodott. Cheng Xin már egy órája úton volt, és több mint ezer kilométerrel volt a tengerszint felett, a légkörön kívül. Alatta a Föld az éjszaka árnyaiba burkolózott, a kontinensek csak ködös körvonalnak tűntek, anyagtalannak. Fölötte az űr tintasötét feketeség volt, a tőle harmincezer kilométerre lévő végállomás pedig nem látszott. Az ember úgy érezte, a vezetősín olyan út felé vezet, ahonnan nincs visszatérés.

Bár az időszámítás korában űrközlekedési mérnökként végzett, Cheng Xin mostanáig – háromszáz évvel a diplomája kézhezvételét követően – egyszer sem járt az űrben. Ahhoz, hogy valaki valamilyen járművel kimenjen az űrbe, már nem volt szükség különleges kiképzésre, de – tekintettel Cheng Xin tapasztalatlanságára – a technikai segéd személyzet azt javasolta, hogy az űrliftet használja. Mivel a teljes út ugyanazzal a sebességgel zajlott, hipergravitáció nem fordult elő, és a lift kabinján belüli gravitáció még most sem volt érezhetően alacsonyabb – fokozatosan csökken majd, míg a geoszinkron pályán lévő végállomáson el nem éri a teljes súlytalanságot. Cheng Xin időnként látta, hogy a távolban apró pontok suhannak el – valószínűleg egy első kozmikus sebességgel haladó műhold

keringett arra. Ennél a magasságnál az ember csak akkor tapasztalja meg a súlytalanságot, ha ekkora sebességgel kering a Föld körül.

A vezetősin felszíne nagyon sima volt, a mozgást szinte lehetetlen volt látni. A lift mintha mozdulatlanul ült volna a sínen. Ám valójában egy szuperszonikus repülőgép 1500 kilométer per óra sebességével haladt. A geoszinkron pálya eléréséhez körülbelül húsz órára volt szükség, ezzel az utazás űrbeli körülményekhez képest kifejezetten lassúnak számított. Cheng Xinnnek eszébe jutott egy beszélgetés egyetemista korából, amikor Tianming rámutatott, hogy elméletben teljességgel lehetséges alacsony sebességnél is kijutni az űrbe; amíg valaki fokozatosan felfelé halad, akár egy autó vagy egy sétáló ember sebességével is kijuthat az űrbe. Akár a Hold pályájáig is ki lehetne sétálni így, bár a Hold felszínére lépni természetesen lehetetlen lenne – addigra a Hold relatív sebessége a felkapaszkodóhoz képest több mint 3000 kilométer per óra lenne, és ha valaki a Holdhoz képest egy helyben akar maradni, akkor megint nagy sebességű űrhajóra lenne szüksége. A nő tisztán emlékezett rá, hogy a végén Tianming azt mondta, lenyűgöző látvány lenne a Hold közelében lenni és nézni, ahogy a hatalmas égitest elszáguld fölötte. Cheng Xin most megtapasztalta a férfi elképzelte lassú űrutazást.

A lift kabinja kapszula formájú volt, és négy szintet alakítottak ki benne. Cheng Xin a legfelsőn tartózkodott, kísérői az alatta lévő hármon. Senki nem jött fel, hogy zavarja. Felső kategóriás luxuskabinja egy ötcsillagos szálloda szobájára hasonlított. Kényelmes ágygal és zuhannyal is rendelkezett, de a lakosztály

kicsi volt, körülbelül akkora, mint egy kollégiumi szoba.

Mostanában mindig az egyetemi évei jártak a fejében. Sokat gondolt Tianmingre.

Ebből a magasságból nézve a Föld árnyékkúpja keskenyebb volt, és megjelent a Nap. Odakinn mindent elárasztott az erőteljes, ragyogó fény, és a lift ablakai automatikusan állítottak fényáteresztő-képességükön. Cheng Xin lefeküdt a díványra és a feje fölötti ablakon át a vezetősínt nézte. A végtelen, egyenes vonal mintha egyenesen a Tejútól nyúlt volna idáig. Szerette volna látni, vagy legalább elképzelni, hogy látja rajta a mozgás jeleit. A látvány hipnotikus hatással volt rá, végül elaludt.

Hallotta, hogy valaki halkán a nevéen szólítja – egy férfi hangja. Láta, hogy egy kollégiumi szobában fekszik az emeletes ágy alsó fekhelyén. A szoba azonban üres volt. A falon fénycsík suhant végig, ahogy az utcai lámpák fénye szokott a mozgó autón. Kinézett az ablakon, és látta, hogy az ismerős kínai napernyőfa mögött a Nap gyorsan emelkedik és süllyed az égen, minden pár másodpercben felkel és lenyugszik. Az ég azonban akkor is éjfélete maradt, amikor a Nap felkelt, és a csillagok együtt ragyogtak a Nappal. A hang továbbra is a nevéen szólította. Szeretett volna felkelni, hogy körülnézzen, de látta, hogy teste emelkedni kezd az ágyról. A könyvek, a bögrék, a laptopja és a többi tárgy körülötte lebegett...

Cheng Xin hirtelen felébredt, és rájött, hogy tényleg lebeg, pár centivel a dívány felett. Kinyúlt, hogy visszahúzza magát a díványra, de akaratlanul is csak még jobban ellökte magát tőle. Addig emelkedett, míg végül el nem érte a mennyezeti ablakot, ahol megfordult a súlytalanságban és nekilökte magát az

üvegnek, ezzel sikeresen visszajutott a díványra. A kabinban minden ugyanúgy nézett ki, mint eddig, épp csak pár eddig leülepedett porszemcse szabadult el a súlytalanságban, és most ott ragyogtak a napfényben.

Látta, hogy a PVT egyik tisztségviselője feljött a lenti szintekről; ő lehetett az, aki a nevéen szólította. A férfi meglepetten nézett rá.

– Dr. Cheng, jól tudom, hogy most először jár az űrben? – kérdezte. Mikor Xin bólintott, a férfi elmosolyodott és a fejét rázta. – Pedig tapasztalt űrjárónak tűnik.

Maga Xin is meglepődött. Első tapasztalata a súlytalansággal nem volt kellemetlen és nem zaklatta fel. Nyugodtan érezte magát, sem szédülés, sem hányinger nem gyötörte. Olyan volt, mintha idetartozna, a világűrbe.

– Már majdnem megérkeztünk – mondta a tisztségviselő, és felfelé mutatott.

Xin felnézett. Megint látta a vezetősínt, és most már megfigyelhette a felszínén, hogy haladnak – ami azt jelezte, lassítanak. A sín végén már látni lehetett a geoszinkron pályán lévő végállomást. Az állomást koncentrikus gyűrűk alkották, amelyeket öt sugárirányú tengely kötött össze. Az eredeti végállomás csak az építmény egy kis, középső részét tette ki; a koncentrikus gyűrűket később építették hozzá, a külső gyűrűk voltak a legújabbak. Az egész építmény lassan forgott tengelye körül.

Cheng Xin más űrbeli építményeket is látott maga körül. Ilyen közel lenni az űrlift végállomásához előnyt jelentett számukra. Az épületek különféle alakúak voltak, és a távolból nézve bonyolult játékszereknek tüntek – hatalmas méretüket csak

akkor lehetett észlelni, amikor valamelyikük közel haladt el. Tudta, hogy ezek egyikében található saját cégének, a Halo csoportnak a központja. AA is éppen ott dolgozott, de Xin nem tudta volna megmondani, melyik épület az.

A lift kabinja hatalmas kereten haladt át. A sűrű merevítőrudak közt villódzva ragyogott át a napfény. Mire a kabin kiért a keret túloldalán, a végállomás a látótér nagy részét betöltötte, és a Tejút csak a koncentrikus gyűrűk közti réseken átragyogva látszott. A hatalmas szerkezet rájuk nehezedett, és mikor a kabin beért az állomásra, minden sötétbe borult, mintha alagútba értek volna. Pár perccel később odakint ragyogó fények világítottak meg mindent: a kabin beért a végállomás csarnokába. A csarnok megfordult a kabin körül, és Cheng Xin most először érzett szédülést. A kabin azonban, ahogy levált a vezetősínről, a peronra kapcsolódott, és kis rázkódás után az állomással együtt kezdett forogni, így körülötte megint mintha minden egy helyben állt volna.

Xin, négy társa kíséretében, kilépett a kabinból a kerek csarnokba. Mivel az ő kabinjuk volt az egyetlen a peronon, a csarnok nagyon üresnek hatott. Xint azonnal otthonosság érzése töltötte el: bár mindenhol információs ablakok lebegtek, a csarnok nagy része ebben a korban ritkaságnak minősülő fémes anyagokból épült, főleg rozsdamentes acélból és ólomötvözetekből. Mindenhol látta az idő múlásának nyomait, úgy érezte, mintha nem is az űrben járna, hanem egy régi vasútállomáson. A lift, amellyel feljött, a valaha épült legelső űrlift volt, ez a végállomás pedig, ami a krízis korának 15. évében készült el, több mint két évszázada működött folyamatosan, még

a nagy szakadék idején is. Cheng Xin észrevette a csarnokot keresztező korlátokat, melyek segítettek az embereknek mozogni a súlytalanság állapotában. Ezek is egy korábbi időből maradtak itt, mert mostanra mindenki saját súlytalansági minihajtómű segítségével haladt. Ezeket övre vagy vállra lehetett erősíteni, és épp elég hajtóerőt generáltak ahhoz, hogy lehetővé tegyék a közlekedést a súlytalanságban, egy kézben tartott távirányító segítségével. A vezetősínek nagyrészt rozsdamentes acélból készültek, bár volt, amelyik fémből. Mikor a felszínükre nézett, és látta a nyomokat, melyeket számtalan kéz hagyott rajtuk a két évszázadnyi szolgálat alatt, Xinnek az ókori városkapuk nyitása és zárása során keletkezett mély árkok jutottak eszébe.

Kísérői megpróbálták bevezetőt tartani neki az űrbeli közlekedésről, a súlytalansági hajtóművek használatáról, ő azonban szívesebben mozgott a korlátok segítségével. Mikor elértek a központi csarnok kijáratához, megállt, hogy szemügyre vegyen pár propagandaposztert a falon. Igen régen kerülhettek oda, nagy részük a Naprendszer védelmi rendszerének kiépítéséről szólt, az egyiken azonban egy katona alakja töltötte ki a kép nagy részét. Egyenruhája ismeretlen volt a számára, szeme vad tekintettel meredt a nézőre. Alatta nagy betűkkel: *A Földnek szüksége van rád!* Mellette még nagyobb poszteren különféle bőrszínű és nemzetiségű emberek álltak, és egymáséba fonódó karral sűrű falat alkottak. Mögöttük a kép nagy részét az ENSZ kék zászlaja foglalta el. A poszter szövege így szólt: *Hadd építsünk a testünkkel új Nagy Falat a Naprendszer köré!* Bár érdekelték a poszterek, otthonos érzést nem váltottak ki belőle; egy régebbi stílusból merítették, és olyan korra emlékeztették az

embereket, amikor ő még meg sem született.

– A nagy szakadék kezdetén készültek – mondta a PVT egyik hivatalnok, aki vele tartott.

Rövid, zsarnoki korszak volt, amikor az egész világot militarizálták, mielőtt összeomlott volna minden, a hittől az életig... De miért tartották meg ezeket a posztereket? Emlékezés vagy feledés céljából?

Cheng Xin és társai hosszú folyosóra léptek ki a központi csarnokból. A folyosó is kör keresztmetszetű volt, és olyan messze nyúlt a távolba, hogy Xin nem látta a végét. Tudta, hogy az állomásból sugár alakban kiágazó öt küllő egyikében járnak. Először teljes súlytalanságban haladtak előre, hamarosan megjelent azonban a centrifugális erő keltette „gravitáció”, eleinte nagyon gyengén, de már így is alkalmas volt arra, hogy kiváltsa a „fenn” és „lenn” érzését – a folyosó hirtelen mély aknává vált, ők pedig lebegés helyett zuhanni kezdtek. Xin szédült, a falból azonban számos kapaszkodó állt ki; ha úgy érezte, túl gyorsan zuhan, könnyen lassíthatott, ha elkapta az egyiket.

Elhaladtak a küllő és az első gyűrű alkotta kereszteződésen. Xin jobbra nézett, és látta, hogy a talaj mindkét oldalon megemelkedik, mintha egy völgy aljában járna. A gyűrű bejáratánál mindkét oldalon vörössel világító felirat állt: Első gyűrű, gravitáció: $0,15 G$. A gyűrű kanyarodó folyosója falának folytonosságát számtalan ajtó szakította meg, melyek időről időre kinyíltak, majd bezáródtak. Xin több járókelőt is látott, akik a mikrogravitációnak köszönhetően a gyűrű talaján álltak, de még így is úgy közlekedtek, hogy a súlytalansági hajtóművek

segítségével ugráltak előre.

Miután áthaladtak az első gyűrűn, súlyuk egyre jobban nőtt, és a szabadesés már nem minősült biztonságosnak. Az „akna” falán liftek jelentek meg, az egyik felfelé haladt, a másik lefelé. Xin megnézte a felfelé tartó utasokat, és látta, hogy hétköznapi ruhát viselnek, lehetetlen lett volna megkülönböztetni őket azoktól, akik a Föld felszínén élnek. Az akna falán számos, különböző méretű információs ablak volt, közülük jó páron épp az látszott, ahogy Cheng Xin több mint húsz órával ezelőtt beszállt az űrliftbe. Most azonban négy kísérője körülvette Xint, aki széles keretű napszemüvegét is viselte; senki nem ismerte fel.

Ereszkedésük közben hét további koncentrikus gyűrűn haladtak át. Ahogy az egyes gyűrűk átmérője nőtt, a folyosók íve egyre kevésbé lett észrevehető. Xin úgy érezte, a történelem rétegein halad át. Minden egyes gyűrű más építőanyagból készült, mint az előzőek, és újabbnak tűnt. Minden egyes gyűrű építési módszere és díszítésének stílusa egy korszak időkapuszulája volt: a nagy szakadék korának elnyomó, katonás egyformasága; a krízis kora második felének optimizmusa és romanticizmusa; az elrettentés korának hedonisztikus szabadsága és renyhésége. A negyedik gyűrű előtt a gyűrűk kabinjai szerves részét alkották a gyűrű szerkezetének, az ötödik gyűrűtől kezdve azonban a gyűrűk csak helyet biztosítottak az építkezésekhez, és a gyűrűkön lévő épületeket később tervezték és építették meg, kiegészítésként, ezért stílusok gazdag változatossága volt megfigyelhető rajtuk. Ahogy Cheng Xin áthaladt az egyes gyűrűkön, egyre kevesebb jel utalt arra, hogy űrállomáson jár, és a környezet egyre jobban hasonlított arra a

mindennapi életre, ami odalenn zajlott, a Föld felszínén. Mire elértek a nyolcadik, az állomás legkülső gyűrűjéig, építési stílus és környezet alapján már lehetetlen lett volna megkülönböztetni az űrállomást egy, a felszínen lévő kisebb várostól. A folyosó nyüzsgő korzóra hasonlított. Ehhez hozzávéve még a megszokott, 1 G mértékű gravitációt Cheng Xin szinte el is felejtette, hogy a világűrben tartózkodik, 34 000 kilométerrel a Föld felett.

A városi környezet azonban csakhamar eltűnt: egy kisebb motoros jármű olyan helyre vitte őket, ahonnan ismét látták a világűrt. A lapos csarnok bejáratát az „A225 kikötő” felirat jelölte, és sima, térre emlékeztető padlóján pár tucat, különböző típusú kisméretű űrjármű parkolt. A csarnok egyik oldala teljesen nyitott volt az űr felé és az odakinn, az állomás körül keringő csillagok felé. Tőlük nem túl messze éles fény ragyogott fel és világította be az egész kikötőt. A fény narancssárgából fokozatosan tiszta kéké vált, és az űrhajó, amely beindította hajtóművét, felemelkedett a talajról, gyorsulni kezdett és a kikötő nyílt oldalán át kiszáguldott az űrbe. Cheng Xin olyan technológiai csoda tanúja volt, ami mások számára már hétköznapiak számított: nem bírt rájönni, hogy lehetséges megtartani a légkört és a nyomást az űrben anélkül, hogy teljesen zárt lenne a helyiség.

Elhaladtak az űrjárművek sora előtt, míg egy kis, nyitott térhez nem értek a kikötő végében. Itt egy apró űrhajó, valójában csak űrtutaj állt önmagában. Mellette egy csapat ember, akik nyilvánvalóan órá vártak. A Tejút lassan elvonult a kikötő nyitott oldala mellett, fénye hosszú árnyékokat varázsolt a tutajra és a mellette állókra; a nyílt tér hatalmas órává vált, melynek

mutatóit a mozgó árnyékok adták.

A tutaj mellett álló csoport a PVT és a flotta erre az alkalomra összeállított különleges csapata volt. Cheng Xin nagy részüket ismerte – ott voltak a kardtartói pozíció átadási ceremóniáján hét évvel korábban. A csapat két vezetője a PVT soros elnöke és a flotta vezérkari főnöke volt. A soros elnök új volt, a vezérkari főnök azonban ugyanaz, aki akkor. Az emberiség történelmének ez a hét leghosszabb éve mindkettejük arcán letörölhetetlenül otthagya nyomát. Egyikük sem szólt; némán kezét fogtak és némán emlékeztek.

Cheng Xin szemügyre vette az előtte álló úrtutajt. A rövid távú úrjárművek mostanra számtalan formát felvehettek, a múlt nemzedékei által elképzelt áramvonalas formák azonban nem jellemezték őket. Ez a tutaj a legáltalánosabb formával rendelkezett: gömb alakú volt, olyannyira szabályos, hogy Cheng Xin azt sem tudta volna megmondani, hol a hajtóműve. A tutaj körülbelül akkora volt, mint egy közepes méretű busz a múltban. Neve nem volt, csak sorozatszám. Ez a hétköznapi jármű fogja elvinni a találkozóra Yun Tianminggel.

A találkozót arra a pontra szervezték, ahol a Föld és a Nap gravitációja kiegyenlíti egymást: egy innen körülbelül 1,5 millió kilométerre lévő Lagrange-pontra, és a sophonok fogják lehetővé tenni, akik valós idejű kapcsolatban állnak az első trisolarisi flottával. Hangot és képet is fognak közvetíteni.

Miért az űrben kerül sor a találkozóra? Abban a korban, amikor már lehetővé vált a neutrínóhullám-alapú kommunikáció, az űrben nem volt sokkal elszigeteltebb az ember, mint a Föld felszínén. Sophon a dolog szimbolikus

jelentőségével magyarázta kérésüket: a találkozóknak elszigetelt környezetben kell zajlania, hogy mutassák, mindkét világtól függetlenül zajlik. A Lagrange-pontra azért esett a választás, hogy Cheng Xin viszonylag stabil helyzetben legyen; emellett a trisolarisiak körében régi hagyomány volt, hogy a találkozókra égitestek közti egyensúlyi pontokban kerül sor.

Ezt Cheng Xin már eddig is tudta, most azonban valami sokkal fontosabbról is értesült.

A vezérkari főnök beültette Xint az űrtutajba. Nem volt sok helyük odabenn, épp csak elfért négy ember. Amint ők ketten leültek, a gömb alakú hajótörzs fele – a velük szemben lévő fél – átlátszóvá vált, így olyan volt, mintha egy hatalmas űrruha sisakjában ültek volna. Erre a tutajtípusra részben épp emiatt a nyílt kilátás miatt esett a választás.

A modern űrjárművek már nem rendelkeztek fizikai műszerfallal – a műszerfal kivetített hologram volt, így a jármű belseje teljesen üres maradt. Ha egy, az időszámítás korából származó ember először ült bele, azt hihette volna, üres héj, amiben semmi nincsen. Cheng Xinnnek azonban azonnal feltűnt három szokatlan tárgy, amelyek nyilvánvalóan újonnan kerültek bele: három kör a törzsön, az átlátszó rész fölött, zöld, sárga és vörös színben, ami a múlt közlekedési lámpáira emlékeztette. A vezérkari főnök elmagyarázta jelentésüket.

– Ezt a három lámpát Sophon irányítja. A találkozásukat a trisolarisiak figyelemmel fogják kíséni. Ha úgy érzik, a beszélgetés témája elfogadható, a zöld fény fog világítani. Ha figyelmeztetni akarják, hogy a téma az elfogadhatatlan határát közelíti, kigyullad a sárga fény. – A vezérkari főnök elhallgatott,

és csak hosszas szünet után magyarázta el a vörös fény jelentését, mintha fel kellett volna készülnie rá.

– Ha úgy érzik, olyan információt kapott, amit nem lett volna szabad, a vörös fény gyullad ki. – Megfordult és a törzs nem átlátszó részére mutatott. Cheng Xin észrevette a törzsre erősített apró, fémes tárgyat, ami a régi mérlegeken használt súlyokra emlékeztette.

– Ezt a bombát Sophon irányítja. Három másodperccel azután robban fel, hogy a vörös fény kigyulladt.

– Mit fog elpusztítani? – kérdezte Cheng Xin. Nem magáért aggódott.

– A találkozóinak részünkről ott lesz a vége. Tianming biztonságáért azonban nem kell aggódnia. Sophon világossá tette előttünk, hogy még ha kigyullad is a vörös fény, csak ez a tutaj fog felrobbanni, Tianmingnek semmi baja nem esik.

A vörös fény kigyulladhat a beszélgetés során, de a Trisolaris a találkozó sikeres lezajlása után is dönthet úgy, miután átnézte a beszélgetésről született felvételt, hogy felkapcsolja a vörös fényt. Most jön a legfontosabb rész...

A vezérkari főnök ismét elhallgatott. Cheng Xin tekintete nyugodt maradt. Bólintott a férfi felé, bátorította, hogy folytassa.

– Nem szabad meglepedkeznie róla, hogy a fények nem olyanok, mint a közlekedési lámpák. Nem fogják előre figyelmeztetni, mielőtt úgy döntenek, hogy átlépett egy határt. A zöld fény akár azonnal is vörösre válthat, anélkül, hogy előbb sárgára váltott volna.

– Rendben. Értem. – Cheng Xin hangja lágy volt, mint az elsuhanó szellő.

– A beszélgetés témájától eltekintve Sophon akkor is felkapcsolhatja a vörös fényt, ha hangrögzítő berendezést észlel a tutaj fedélzetén, vagy bármiféle más módszert, amivel a beszélgetés közvetíthető a tutajon kívülre. Ezen a téren megnyugodhat. Többször is átkutattuk a tutajt hangrögzítő berendezések után, és mindenféle kommunikációs berendezést eltávolítottunk. A navigációs rendszer még arra sem képes, hogy naplózza az eseményeket. Az egész utat a hajón lévő, mesterséges intelligencia alapú rendszer fogja irányítani, ami visszatéréséig nem fog kommunikálni a külvilággal. Dr. Cheng, kérem, gondolja át, amit elmondtam, hogy biztos legyen benne, megérti a következményeket.

– Ha nem térek vissza, maguk nem kapnak semmit.

– Örülök, hogy látja. Erre akartunk rámutatni. Tegyük, amit mondanak, és csak magánjellegű témákról beszéljenek. Más témát ne említsenek, még célzás vagy metafora szintjén sem. És sose tévessze szem elől, hogy ha ön nem tér vissza, a Föld végképp nem kap semmit.

– De ha azt teszem, amit mond, és visszatérek, a Föld akkor sem kap semmit. Ezt nem akarom.

A vezérkari főnök Cheng Xinre nézett, de nem közvetlenül, csak a tükörképére az áttetsző hajótörzsön. A lány alakján átderengett az univerzum, gyönyörű szeme nyugodtan tükrözte vissza a csillagokat. A férfi úgy látta, a csillagok Cheng Xin körül keringenek, ő az univerzum középpontja. Megint kényszerítette magát, hogy ne próbálja lebeszélni a lányt a kockázatvállalásról.

Ehelyett hátramutatott.

– Ez egy kis méretű hidrogénbomba. A régi

mértékegységrendszer szerint, amit ismer, a hatóereje körülbelül öt kilotonna. Ha... ha tényleg meg kell történnie, akkor minden egy villanás alatt véget ér. Nem fogja érezni.

Cheng Xin a vezérkari főnökre mosolygott.

– Köszönöm. Megértettem.

A tutaj öt órával később útnak indult. A 3 G-s hipergravitáció az ülésbe nyomta Xint – ez volt az a gyorsulási határ, amit egy ember külön kiképzés nélkül még képes volt elviselni. Egy ablakban, ami mutatta, mi van mögötte, látta, hogy az űrállomás hatalmas törzse visszatükrözi a tutaj hajtóművének tüzét. Az apró tutaj olyan volt, mint a kohóból kirepülő szikra, az állomás azonban gyorsan zsugorodott mögötte, és hamarosan apró ponttá vált. Már csak maga a Föld látszott, még mindig lenyűgöző méretben; az ég felét betöltötte.

A különleges csapat újra és újra elmondta Cheng Xinnek, hogy maga az út rutinrepülés lesz, semmivel nem különlegesebb, mint a repülőutak, amelyeket már ismer. Az űrállomás és a Lagrange-pont egymástól körülbelül 1,5 millió kilométerre helyezkedtek el, vagyis egy csillagászati egység századrésze. Ez rendkívül rövid űrutazásnak bizonyult, és ez a jármű tökéletesen alkalmas volt az ilyen rövid utakra. Cheng Xin emlékezett rá, hogy háromszáz évvel ezelőtt az egyik ok, ami miatt csábította a lehetőség, hogy űrközlekedési mérnöknek tanuljon, az emberiség 20. századi nagy teljesítménye volt: tizenöt embernek sikerült már eljutnia a Holdra. Az ő útjuk hossza azonban csak egyötöde volt annak, amelyre most ő indult.

Tíz perccel később napfelkeltét látott az űrben. A Nap lassan a

Föld ívelt pereme fölé emelkedett. Ebből a távolságból nem látszottak a Csendes-óceán fölötti hullámok, az óceán olyan volt, mint a tükör, ami visszatükrözi a napfényt. A felhők szappanhabnak tűntek a tükör fölött. Ebből a nézőpontból a Nap sokkal kisebbnek tűnt, mint a Föld – olyan volt, mint egy ragyogó aranytojás, amelyet épp megszül ez a sötétkék világ. Amire a Nap teljesen kiemelkedett az ívelt láthatár mögül, a Földnek a Nap felé forduló oldala hatalmas félkörívvé vált, olyan ragyogóvá, hogy a Föld többi része sötét árnyékba borult, a Nap és a félkörív pedig mintha hatalmas, az égben lebegő jelképet alkotott volna. Cheng Xin úgy érezte, az újjászületést jelképezi.

Tudta, hogy ez lehet élete utolsó napfelkeltéje. A most következő találkozón még akkor is fennállt a lehetőség, hogy a távoli trisolarisiak nem hagyják életben, ha Tianming és ő híven betartják a beszélgetésükre vonatkozó szabályokat – ő pedig egyáltalán nem szándékozott betartani őket. Úgy érezte azonban, minden tökéletes; nem bánt meg semmit.

Ahogy a tutaj haladt előre, a Föld megvilágított része egyre nagyobb lett. Cheng Xin látta a kontinensek körvonalait, és könnyedén ki tudta venni Ausztráliát: a Csendes-óceánon sodródó száraz falevélre hasonlított. A kontinens most bontakozott ki az árnyékból; a nappalt és éjszakát elválasztó vonal épp a közepére esett. Warburtonben reggel volt, és Cheng Xinnek a sivatagi napfelkelte jutott eszébe, amit Fraisse látott az erdő széléről.

Tutaja elsuhant a Föld felett. Amire az íves horizont eltűnt az ablak szélén, a gyorsulás abbamaradt. A hipergravitáció megszűnt, és Xin úgy érezte, mintha az őt szorosán ölelő karok

ellazultak volna. A tutaj a Nap felé siklott, és a napfény elhalványította az összes csillagot. Az áttetsző hajótörzs alkalmazkodott a fényhez, és elsötétült, mígnem a Nap halványabb koronggá vált, melynek fénye már nem vakított. Xin kinyújtotta a kezét, hogy még egy keveset állítson rajta, és a Nap teliholddá halványult. Még mindig hátravolt hatórányi út. Sodródott a súlytalanságban, sodródott a holdfényszerű Napban.

Öt óra múlva a tutaj 180 fokban elfordult, és a hajtómű ismét feléledt, hogy lassítani kezdjen. Ahogy a tutaj elfordult, Xin látta, hogy a Nap fokozatosan elmozdul, aztán a csillagok és a Tejút vonultak el látószögében, mint egy hosszú írott tekercs. Amire a tutaj forgása megállt, a Föld ismét a középpontba került. Most akkora volt, mint a Hold a Föld felszínéről nézve; pár órával korábban látott hatalmas mérete már sehol nem volt, törékenynek tűnt, mint egy kék magzatvízben úszó magzat, amely nemsokára kikerül a méh melegéből az űr rideg sötétségébe.

Ahogy a hajtómű bekapcsolt, visszatért a gravitáció is, és körülölelte őt. A lassulás körülbelül fél órán át tartott, majd a hajtómű lüktető hangot adott ki, ahogy a pontos pozicionáláshoz szükséges manővereket végezte. Végül a gravitáció újra megszűnt, és minden elcsendesült.

Ez volt a Lagrange-pont. A tutaj itt már a Nap körül keringett, szinkronban a Földdel.

Cheng Xin az órájára pillantott. Az utat nagyon jól kitervelték: még mindig maradt tíz perce a találkozóig. A világűr üres volt körülötte, ő pedig igyekezett az elméjét is kiüríteni. Felkészült

arra, hogy mindent az emlékezetébe kell vésnie: az egyetlen dolog, ami bármit is rögzíthet a találkozásból, az agya. Érzelemmentes hang- és képrögzítővé kellett változtatnia magát, hogy minél többre legyen képes emlékezni mindabból, amit az elkövetkezendő két órában lát és hall.

Elképzelte az űrnek azt a sarkát, amelyben találta magát. A Nap gravitációja itt legyőzte a Földét, egyensúlyt ért el, így a világűr más pontjaihoz képest itt még nagyobb volt az üresség. Ő most a nullának ebben az ürességében tartózkodott, magányos, független létezőként, amely semmilyen kapcsolatban nem állt a kozmosz bármelyik másik részével... Így sikerült bonyolult érzelmeit száműznie tudatából, és végül elérte az üres, transzcendens állapotot, amelyre törekedett.

A tutaj előtt nem sokkal egy sophon kezdett kibomlani alacsonyabb dimenzióba. Xin egy három-négy méter átmérőjű gömböt látott megjelenni pár méterrel a tutaj előtt. A gömb eltakarta a Földet és látóterének nagy részét elfoglalta. Felszíne tökéletesen tükröződött, Xin tisztán látta benne tutajja és saját maga tükörképét. Nem tudta, hogy a sophon a tutaj belsejében rejtőzött, vagy most érkezett.

A gömb tükröződő felülete ekkor eltűnt, az egész gömb átlátszóvá vált, mintha jégből lett volna; Xin párszor az űrben tatóngó lyuknak látta. Ezután számtalan, hópihére emlékeztető fénypont lebegett elő a gömb mélyéről, és villódzó mintázatot alkottak a felszínen. Cheng Xin rájött, hogy ez csak fehérzaj, mint a hóra emlékeztető minta a tévéképernyőn, amikor nincs adás.

A fehérzaj körülbelül három percig tartott, majd egy több fényévnyire lévő jelenet váltotta fel. Kristálytisztán látszott,

mindennemű torzulás vagy interferencia nélkül.

Cheng Xin számtalan találgatásba bocsátkozott már afelől, mit fog látni. Talán csak hangot hall és szöveget, talán egy tápanyagban úszó agyat, talán Yun Tianminget teljes egészében. Bár ezt az utóbbi lehetőséget gyakorlatilag lehetetlennek tartotta, megpróbálta elképzelni, milyen környezetben élhet Tianming. Számtalan lehetőség megfogalmazódott benne, de egy sem hasonlított arra, amit végül látott.

Arany búzamező fürdött a napfényben.

A mező úgy négyszáz négyzetmétert tett ki. A gabona szépen fejlődött, már eljött az aratás ideje. A talaj kicsit furcsának tűnt: szintiszta fekete volt, részecskéi számtalan csillagként ragyogtak a napfényben. A búzamező mellett egy közönséges ásó állt a földbe szúrva. Teljesen hétköznapiak tűnt, még a nyele is látszólag fából készült. Nyelére akasztva szalmakalap lógott – réginek és viseltesnek tűnt, szakadozott szélén kilógtak a szalmaszálak. A búzamező mögött másik mező terült el, ebbe valami zöldet ültettek, talán zöldségeket. Feltámadt a szellő, és a búzamező hullámozott.

Erre a sötét talajú jelenetre idegen égbolt borult – pontosabban egy kupola, amelyet összegabalyodó csövek göcsörtös halmaza alkotott; a csövek némelyike vastag volt, némelyike vékony, de mind ólomszürke színű. A több ezer cső között kettő vagy három fénylett – rendkívül erős fényt bocsátottak ki, amitől izzószálaknak tuntek. A csövek látható része megvilágította a mezőket; nyilvánvalóan ezek adták az energiaforrást a terményeknek. Minden kivilágított cső csak rövid ideig fénylett, mielőtt elhalványult, és egy másik cső ragyogott fel helyette,

máshol. Minden egyes pillanatban két vagy három cső égett. A folyton változó fényektől a mezőn is folyton mozogtak az árnyékok, mintha a Nap előbújna a felhők mögül, majd újra elbújna.

Cheng Xint megdöbbenette a csövek kaotikus elrendezése. Nem gondatlanság eredménye volt, épp ellenkezőleg: ennek a tökéletes káosznak a kialakításához rengeteg erőfeszítésre és tervezésre volt szükség. Az elrendezés mintha a rendszeresség legkisebb látszatát is tabunak tekintette volna. Ez olyan ízlésre utalt, ami teljességgel ellentétes volt az emberi értékekkel: a mintázat csúfnak számított, a rend hiánya azonban gyönyörűnek. A fénylő csövek az egész, göcsörtös rendezetlenségnek egyfajta élénkséget kölcsönöztek; Cheng Xin még azon is eltűnődött, hogy az elrendezés a Nap és a felhők művészi megjelenítése akar-e lenni. A következő pillanatban azonban úgy érezte, az elrendezés az emberi agy hatalmas modelljét idézi fel, a villódzó, fénylő csövek pedig a neurális visszacsatolások létrejöttét... Logikusan gondolkodva el kellett utasítania ezeket a képzelgéseket. Sokkal valószínűbb magyarázatnak tűnt, hogy az egész rendszer mindössze egy hőleadó eszköz, amelyet nem az odalenn elterülő földek kedvéért építettek ki, az csak kihasználta a mellékhatásként keletkező fények hatását. Csak a kinézetéből ítélve, működésének megértése nélkül a rendszer olyasfajta mérnöki ideált tükrözött, amit az emberiség nem érthet meg. Cheng Xin értetlenül állt előtte, de le is volt nyűgözve.

Egy férfi tartott felé a búzamezőn át. *Tianming*.

Ezüst kabátot viselt, ami valamiféle tükröződő anyagból

készült, és olyan réginek tűnt, mint a szalmakalap, de ezt leszámítva nem látszott érdekesnek. Nadrágját Cheng Xin nem látta a búzától, de valószínűleg ugyanebből az anyagból készülhetett. Ahogy Tianming közeledett, Xin jobban látta az arcát is. Fiatal volt, nagyjából ugyanannyi idős, mint akkor volt, amikor három évszázaddal ezelőtt elváltak egymástól, teste azonban fittebbnek tűnt, arca lebarnult. Nem Cheng Xin felé nézett; ehelyett letépett egy búzakaralászt, megdörzsölte ujjai között, elfújta a maghéjat és szájába dobta a magokat. Még mindig rágta, amikor kilépett a búzamezőről. Xin már tünődni kezdett, hogy vajon Tianming tudja-e, hogy ott van, a férfi azonban ekkor felnézett, elmosolyodott és intett neki.

– Szia, Cheng Xin! – mondta. Tekintetében szintiszta öröm látszott, igazi természetes öröm, akárha a földeken dolgozó fiú lenne, aki köszönti a falujából származó lányt, amikor visszajön a nagyvárosból. Az eltelt három évszázad mintha nem számított volna, ahogy az őket elválasztó számtalan fényév sem. Mindig is együtt voltak. Cheng Xin sosem hitte volna ezt. Tianming tekintete úgy simogatta, mint két gyöngéd kéz, és a lány feszült idegei valamennyire megnyugodtak.

Az úrtutaj ablaka fölött kigyulladt a zöld fény.

– Szia! – mondta Cheng Xin. Három évszázadon átívelő érzelemhullám söpört végig tudata mélyén, mintha egy vulkán készülné kitörni. Ő azonban határozottan lezárt minden utat, amelyen érzelmei kiáradhatnának, és csendben elismételte magában: *jegyezz meg mindent, csak jegyezz meg mindent!* – Látsz engem?

– Igen. – Tianming elmosolyodott és bólintott, majd újabb

búzaszemmet dobott a szájába.

– Mit csinálsz?

Tianming mintha meghökkent volna a kérdés hallatán. A búzamező felé intett.

– Földet művelek.

– Magadnak?

– Természetesen. Máskülönben mit ennék?

A Cheng Xin emlékeiben élő Tianming máshogyan nézett ki. A Lépcső-projekt idején megviselt, gyenge, halálos betegséggel küzdő páciens volt, azelőtt pedig magányos, elidegenedett egyetemista. A múlt Tianmingje azonban, bár szívét elzárta a külvilág elől, az életben elfoglalt helyzetét nyilvánvalóvá tette – első látásra meg lehetett mondani, mi a története. A jelen Tianmingjén azonban csak érettség látszott. Most egyáltalán nem lehetett kitalálni, mi a története, pedig nyilvánvalóan voltak történetei, olyan történetek, amelyek több csavarral, több különös eseménnyel és elképesztő látvánnyal voltak tele, mint tíz Odüsszeia. Háromszáz éven át sodródott a világűr mélyében, elképzelhetetlen életet élt idegenek között, teste és lelke számtalan megpróbáltatást élt át – melyek egyike sem hagyott semmi nyomot a testén. Csak az érettség maradt, napsütötte érettség, mint a mögötte ringatózó arany búzakalászkodé.

Tianming az élet győztese volt.

– Köszönöm a magvakat, amelyeket küldtél – mondta Tianming őszinte hangon. – Mindet elültettem. Nemzedékről nemzedékre jól teljesítettek. Az uborka azonban nem terem meg – kifogott rajtam.

Cheng Xin elmélázott Tianming szavain. *Honnan tudja, hogy én*

küldtem a magvakat (még ha le is cserélték őket jobb változatra)? Elmondták neki? Vagy...

– Azt hittem, hidro- vagy aerokultúrás növényként kell termesztened őket; sosem gondoltam volna, hogy termőföld is lesz egy úrhajón.

Tianming lehajolt és felvett egy marék fekete földet, majd hagyta, hogy szemcséi kiperegjenek az ujjai közül. A föld csillogott, ahogy lepergett.

– Ez meteoridokból van. Az efféle talaj...

A zöld fény kialudt és a sárga gyulladt ki.

Úgy tűnt, Tianming is látta a figyelmeztetést. Elhallgatott, elmosolyodott és felemelte a kezét. Az arckifejezést és a gesztust egyértelműen azoknak szánta, akik hallgatóztak. A sárga fény kialudt, és újra a zöld gyulladt ki.

– Mióta? – kérdezte Cheng Xin. Szándékosan tett fel kétértelmű kérdést, amit sokféleképpen lehetett értelmezni: mióta művel földet, mióta él agya egy klónozott testben, mióta van itt a hajón, vagyis mikor fogták el a Lépcső-szondát a trisolarisiak. Szeretett volna minél tágabb teret hagyni neki, hogy információt adhasson át.

– Régóta.

Tianming válasza még kétértelműbb volt. Éppolyan nyugodtnak tűnt, mint eddig, de a sárga fény megijeszthette. Nem akarta, hogy Cheng Xinnek baja essen.

– Eleinte semmit nem tudtam a földművelésről – mondta Tianming –, úgy akartam tanulni, hogy figyelek másokat. De, mint tudod, igazi gazdák már nem léteznek. Így aztán mindenre magamtól kellett rájönnöm. Lassan tanultam, de szerencsére

nem eszem sokat.

Cheng Xin korábbi feltételezése megerősítést nyert. Egyértelmű volt, mit akar Tianming valójában mondani: ha a Földön még lennének igazi gazdák, akkor meg tudta volna figyelni őket. Más szavakkal élve: látta az adatokat, amiket a sophonok gyűjtöttek a Földön! Ez legalább annyit elárult, hogy Tianming közeli kapcsolatot ápol a trisolarisi társadalommal.

– A búza igen jól néz ki. Itt az ideje az aratásnak?

– Igen. Jó év volt.

– Jó év?

– Igen, amikor a hajtóművek magas hatásfokon üzemelnek, akkor jó évem van, máskor...

Kigyulladt a sárga fény.

Újabb feltételezés nyert megerősítést. A csövek rengetege a mennyezeten valóban a hajtóművek valamiféle hűtőrendszere. A fényük a hajó antianyag-alapú hajtóművéből ered.

– Oké, beszéljünk valami másról. – Cheng Xin elmosolyodott. – Tudni akarod, mi történt velem? Miután elmentél...

– Mindent tudok. Mindig veled voltam.

Tianming hangja nyugodt volt és magabiztos, Cheng Xinnek azonban megremegett a szíve. Igen, mindig vele volt, a sophonok által figyelemmel kísérte az életét. Látnia kellett, hogyan lett belőle Kardtartó, hogyan dobta el a vörös kapcsolót az elrettentés korának utolsó pillanataiban, hogyan bírta ki Ausztráliát, hogyan vesztette el látását a borzalmas fájdalomtól, és végül hogyan vette kezébe azt az apró kapszulát... Átélte vele együtt mindezeket a megpróbáltatásokat, és könnyen el lehetett képzelni, hogy amikor több fényév távolságból látta, milyen

pokollal küzd a lány, ő még jobban szenvedett. Ha Cheng Xin tudta volna, hogy ez a férfi, aki szereti, fényéveken kelt át, hogy mellette lehessen, megvigasztalta volna a tudat. Ő azonban azt hitte, hogy Tianming örökre eltűnt az úr végtelenségében, és az idő nagy részében sosem hitte volna, hogy még létezik.

– Ha tudtam volna... – suttogta Cheng Xin, mintha csak magának mondaná.

– Nem tudhattad. – Tianming megrázta a fejét.

A mélyen elnyomott érzelmek ismét felkavarodtak. Cheng Xin erőszakkal elnyomta a rátörő sírást.

– Akkor... beszéljünk arról, amit te éltél át. Van bármi, amit elmondhatsz? – kérdezte Cheng Xin. Ez nyílt kísérlet volt az információszerezésre, neki azonban meg kellett tennie ezt a lépést.

– Hmm, hadd gondolkodjak... – tűnődött el Tianming.

A sárga fény kigyulladt, pedig Tianming még meg sem szólalt. Ez komoly figyelmeztetés volt.

Tianming elszántan megrázta a fejét.

– Semmit nem mondhatok el. Semmit a világon.

Cheng Xin hallgatott. Tudta, hogy ami a küldetését illeti, ő mindent megtett, amit tudott. Most már nem tehet mást, mint hogy vár, kivárja, mit akar tenni Tianming.

– Így nem tudunk beszélni – mondta Tianming, és sóhajtott. A tekintete hozzátette: *a te érdekedben*.

Igen, túl veszélyes lett volna. A sárga fény már így is háromszor kigyulladt.

Cheng Xin a szíve mélyén felsóhajtott. Tianming feladta. Nem tudja teljesíteni a küldetését. Más választása azonban nem volt.

Megértette.

Amint a küldetés le volt tudva, ez a mindkettejüket tartalmazó, pár fényévnyi széles úr a titkos világuk lett. Egymás közt nem volt szükségük beszédre; szemükkel is el tudtak mondani mindent, amit kellett. Most, hogy már nem a küldetésére összpontosított, Cheng Xin még több jelentésre talált Tianming tekintetében. Gondolatban visszatért egyetemi éveire, amikor Tianming gyakran nézett így rá – diszkréten ugyan, ő azonban lányos ösztöneivel megérezte. Most azonban tekintete érettséggel telt meg, a napfény pedig átkelt a fényéveken, hogy melegséggel és boldogsággal vegye körül Cheng Xint. Szerette volna, ha örökké tart ez a csend, Tianming azonban újra megszólalt.

– Cheng Xin, emlékszel, mivel töltöttük az időnket, amikor kicsik voltunk?

Cheng Xin megrázta a fejét. A kérdés váratlan volt és érthetetlen. *Mikor kicsik voltunk?* Sikerült azonban lepleznie, mennyire meglepődött.

– Oly sok este hívtuk fel egymást, hogy beszélgessünk, mielőtt aludni mentünk. Történeteket találtunk ki és meséltünk el egymásnak. Te mindig jobb történeteket találtál ki. Hány történetet is meséltünk egymásnak? Legalább százat?

– Igen, azt hiszem. Sokat. – Cheng Xin régebben nem volt képes hazudni, és most meglepetten látta, hogy egész jól megy neki.

– Emlékszel valamire ezekből a történetekből?

– Nem sokra. Messze magam mögött hagytam a gyerekkorom.

– Én nem érzem olyan messzinek. Az itt töltött évek során újra és újra elmondtam ezeket a történeteket, a tieidet és az enyémeiket.

– Magadnak?

– Nem, nem magamnak. Idejöttem, és úgy éreztem, adnom kell valamit ennek a világnak. De mit? Hosszas gondolkodás után úgy döntöttem, adhatnék gyerekkort ennek a világnak, így elmeséltem nekik a történeteinket. Az itteni gyerekek imádják őket. Még egy gyűjteményt is kiadtam, *Mesék a Földről* címmel, és nagyon népszerű lett. Ez a könyv mindkettőnké – nem követtem el plágiumot, minden történetnél, amit elmondtál, a te neved szerepel. Szóval itt híres író vagy.

Az emberiség még mindig igen korlátolt tudással rendelkezett a trisolarisiakról, de a rendelkezésre álló információk alapján a szex náluk azt jelentette, hogy a két partner teste egybeolvad. Ezután az egyesült test három vagy öt új életre válik szét. Ők voltak a leszármazottak, a „gyerekek”, akikre Tianming utalt. Ezek az egyének azonban örökölték szüleik emlékeinek egy részét, és születésükkor viszonylag érettek voltak, amiben eltértek az embergyerekektől. A trisolarisiaknak valójában nem volt gyerekkoruk. Mind a trisolarisi, mind az emberi tudósok úgy vélték, ez a biológiai különbség az egyik fő oka a kultúrájuk és társadalmuk közti eltérésnek.

Cheng Xin megint nyugtalan lett. Most már tudta, hogy Tianming nem adta fel, és a kulcsfontosságú pillanat elérkezett. Tennie kellett valamit, de nagyon-nagyon óvatosnak kellett lennie. Elmosolyodott és megszólalt:

– Bár semmi másról nem beszélhetünk, ezekről a történetekről biztosan. Ezek csak a mieink.

– Azok, amiket én találtam ki, vagy amiket te találtál ki?

– Meséld el azokat, amiket én találtam ki. Idézd fel bennem a

gyerekkoromat. – Cheng Xin kicsit sem habozott. Őt magát is meglepte, milyen gyorsan megértette Tianming tervét.

– Rendben. Akkor ne beszéljünk semmi másról. Csak a történetekről. A te történeteidről. – Tianming széttárta kezét és felnézett; egyértelműen azokhoz szólt, akik követték beszélgetésüket. Egyértelmű volt, mit akar kifejezni: *Ez ellen nem tiltakoztok, igaz? Minden biztonságos.* Ezután Cheng Xinhez fordult. – Nagyjából egy óránk van. Melyiket mondjam el? Hmm... hogy tetszene *A király új festője?*

És Tianming mesélni kezdte a történetet. Hangja mély volt és megnyugtató, mintha egy ősi dalt kántált volna. Cheng Xin erősen próbálta az emlékezetébe vésni, a mese azonban egyre jobban magával ragadta, és ahogy Tianming szőtte a történet szálait, múlt az idő. Három, összefüggő mesét mondott el: *A király új festőjé-t, A Falánk-tenger-ét és a Mélyvíz királyfi-t.* Miután az utolsót is befejezte, a sophon egy számlálót tett ki, ami jelezte, hogy már csak egy percük maradt.

Közeledett a búcsú pillanata.

Cheng Xin magához tért a mesék álmából. Valami erősen szíven ütötte, és szinte elviselhetetlennek találta az érzést.

– Az univerzum hatalmas, de az élet még hatalmasabb. Biztos, hogy találkozunk még – mondta. Csak már mikor kimondta, döbönt rá, hogy majdnem szóról szóra elismételte Sophon búcsúszavait.

– Akkor válasszunk egy helyet, ahol találkozhatunk. Nem a Földön; valahol a Tejúton.

– Mit szólsz a csillaghoz, amit kaptam tőled? A mi csillagunkhoz. – Cheng Xinnek még csak gondolkodnia sem

kellett.

– Rendben. A csillagunknál!

Miközben nézték egymást a csillagokon át, a számláló elérte a nullát, és a kép eltűnt, újra megjelentek a fehérzaj hópelyhei. Ezután a kibomlott sophon ismét teljesen tükörfényessé vált.

A zöld fény kialudt, most egyik sem világított. Cheng Xin megértette, hogy a halál peremén áll. Az első trisolarisi flotta egyik hajóján, innen számtalan fényévnyire a közte és Tianming között lezajlott beszélgetést most újra lejátsszák és átvizsgálják. A halál vörös fénye bármelyik pillanatban kigyulladhat, és nem lesz figyelmeztető sárga fény.

Látta az űrtutaja és saját maga képét visszatükröződni a sophon kibomlatlan gömbfelszínén. Tutajának a sophon felé forduló fele teljesen átlátszó volt, mint egy nyakláncról lógó, díszes medál, és ő maga volt a fénykép a medálban. Könnyű, hófehér űrruhát viselt, és ártatlannak tűnt, fiatalnak, gyönyörűnek. Saját szemének látványa meglepte: tiszta volt, nyugodt, semmit nem árult el a lelke mélyén kavargó hullámokból. Megnyugtatta, ahogy elképzelte, hogy ez a gyönyörű medál Tianming szíve fölött függ.

Nem tudta, mennyi idő telt el, mire a sophon végül eltűnt. A vörös fény nem gyulladt ki. Odakint az űr ugyanolyan volt, mint eddig: a kék Föld újra megjelent a távolban, és mögötte ott ragyogott a Nap. Tanúi voltak mindennek.

Cheng Xin újra érezte a hipergravitációt. A tutaj hajtóműve gyorsítani kezdett. Hazafelé tart.

A hazaút pár órája alatt teljesen átlátszatlaná sötétítette a tutaj törzsét, bezárkózott, és igyekezett üzenetrögzítővé válni.

Újra és újra elismételte Tianming szavait és történeteit. A gyorsulás abbamaradt, a tutaj továbbhaladt, a hajtómű megfordult, a tutaj lassulni kezdett – Xin mindezekből semmit nem vett észre. Végül több remegés után az ajtó kinyílt, és beáradt az úrállomás kikötőjének fénye.

Ketten várták azok közül a hivatalnokok közül, akik elkísérték ide, az állomásra. Arcuk kifejezéstelen volt. Egyszerű üdvözlés után átkísérték a kikötőn, egy lezárt ajtóig.

– Pihennie kell, dr. Cheng. Ne rágódjon a történten. Sosem reméltük, hogy sikerül bármi hasznosat kiderítenie – jelentette ki a PVT tisztje, majd intett Xinnek, hogy lépjen be a lezárt ajtón, ami ekkor kinyílt.

Xin azt hitte, a kikötő kijáratához kísérték, de egy rendkívül kicsi helyiségben találta magát. Minden fal valamiféle sötét fémből készült. Mikor az ajtó bezárult mögötte, már azt sem látta, hol volt maga az ajtónyílás. Ez nem pihenésre szánt helyiség volt. Az egyszerű berendezés egy kis asztalból és egy székből állt, az asztal tetején egy mikrofonnal. Ebben a korban már ritkán lehetett mikrofonokat látni, csak a legjobb hangminőségű felvételek elkészítéséhez használták őket. A helyiségben fanyar, szinte már kénes szag érződött, és Cheng Xin bőre viszketni kezdett – a levegő csupa statikus elektromosság volt. A helyiség tele volt emberekkel: a különleges csapat minden tagja jelen volt.

Belépett a két tisztviselő, akik fogadták, és arckifejezésük azonnal megváltozott: most éppolyan nyugtalannak és aggódónak tűntek, mint a többiek.

– A sophonoknak ez vakrégión – mondta valaki Cheng Xinnek. Csak ekkor döbbsent rá, hogy az emberiség végre szert tett a

technológiára, amivel árnyékolni tudta magát a mindenhol jelen lévő hallgatózók elől, bár csak az ehhez hasonló, rendkívül zárt terekben volt rá lehetőség.

A vezérkari főnök szólalt meg:

– Kérem, idézze fel a beszélgetésüket, teljes egészében. Semmilyen részletet ne hagyjon ki, ami az eszébe jut. Minden szó fontos lehet.

Ezután a különleges csapat tagjai egyenként elhagyták a helyiséget. Utolsónak egy mérnök távozott, aki figyelmeztette Xint, hogy a sophonmentes helyiség falai mind áram alatt vannak, és vigyáznia kell, hogy ne érjen hozzájuk.

Végül csak ő maradt. Leült az asztalhoz, és rögzíteni kezdett mindent, amire csak emlékezett. Egy óra és tíz perc múlva végzett. Ivott egy kis tejet és vizet, kis szünetet tartott, majd másodszor is elmondott mindent, aztán harmadszor is. Mikor készen állt negyedszer is felvenni az egészet, arra kérték, hogy visszafelé számoljon be az eseményekről, kezdve a legutoljára történetekkel. Az ötödik visszaemlékezésre egy pszichológuscsoport vezetésével került sor. Valami szer segítségével félhipnotikus állapotba hozták, és még csak nem is tudta, mit mond. Mielőtt észrevette volna, már több mint hat óra eltelt.

Mikor az utolsóval is végzett, a különleges csoport tagjai ismét megtöltötték a szobát. Megölelték és kezet ráztak vele. Szemükben forró könnyekkel közölték, hogy hőstettet hajtott végre. Ő azonban érzéketlen maradt, mint egy üzenetrögzítő. Csak mikor már visszatért kényelmes kabinjába az úrliften, akkor kapcsolt ki agyában az üzenetrögzítő; ekkor újra nővé

változott. A rettenetes kimerültség és a rátörő érzelemhullámok eluralkodtak rajta, és ahogy a Föld közelítő kék gömbjét nézte, sírni kezdett. Egyetlen hang visszhangzott az agyában:

A csillagunk. A csillagunk...

Ebben a pillanatban a Föld felszínén, több mint 30 000 kilométer mélyen Sophon háza lángokban állt. A robot, Sophon avatárja szintén elégett. Előtte még megígérte a világnak, hogy a Naprendszerben lévő sophonokat vissza fogják hívni.

Az emberek csak félig-meddig hittek neki. Valószínűnek tartották, hogy csak a robot ment el, pár sophon a Földön és a Naprendszerben maradt. Az is lehetséges volt azonban, hogy igazat mondott. A sophonok értékes erőforrásnak minősültek. Ami a trisolarisi civilizációból megmaradt, az egy flottányi űrhajón volt, és hosszú ideig nem lesznek képesek újabb sophonok megalkotására. Emellett sok értelme már nem volt annak, hogy szemmel tartsák a Naprendszert és a Földet. Ha a flotta sophonvak régióba ér, a Naprendszerben lévő sophonokat örökre elveszíthetik.

Ha erre sor kerül, akkor a trisolarisiak és az emberiség között minden kapcsolat megszakad, és ismét idegenek lesznek egymás számára a kozmoszban. Háborúval és ellenségeskedéssel teli, három évszázados történelmük az univerzum tiszavirág-életű eseményeinek egyikévé válik. Még ha a sors úgy hozza is, hogy találkoznak még – ahogy Sophon megjósolta –, arra a távoli jövőben kerülhet csak sor. Egyik világ sem tudhatta azonban, van-e jövője.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

Az Információ-kódfejtő Bizottság (IKB) első ülésére szintén sophonmentes helyiségben került sor. Bár a legtöbb ember már hajlott arra, hogy elhiggye: a sophonok távoztak, a Naprendszer és a Föld pedig már „tisztá”, mégis megtették ezt az óvintézkedést. Főleg attól féltek, hogy ha a sophonok még jelen vannak, árthatnak Yun Tianmingnek.

Tianming és Cheng Xin beszélgetését nyilvánosságra hozták, a Tianmingtől megtudott igazi információt azonban, a három mese tartalmát a legnagyobb titokban tartották. Egy átlátszó, modern társadalomban egy ennyire fontos információ titokban tartása nehéz feladatnak bizonyult az ENSZ és a Nemzetközi Flotta számára is, az országok vezetői azonban hamar egyetértésre jutottak ezen a téren: ha a mesék napvilágra kerülnek, a világon hamarosan végigsöpör a lelkesedés, és mindenki megpróbálja majd megfejteni, ezzel viszont leleplezik Tianminget. Tianming biztonsága nemcsak neki magának volt fontos: mindeddig ő volt az egyetlen személy, aki beépült abba az idegen társadalomba. A jövő szempontjából pótolhatatlannak bizonyult.

Tianming üzenetének titkos megfejtése újabb jele volt az ENSZ fennhatóságának és működési képességeinek: újabb lépés a világkormány felé vezető úton.

Ez a sophonmentes helyiség nagyobb volt, mint amit Cheng

Xin használt az űrállomáson, bár messze nem olyan tágas, mint egy konferenciaterem. A sophonok távoltartásához szükséges erőtér csak korlátozott méretű területre tudott kiterjedni.

Körülbelül harminc ember volt a helyiségben. Cheng Xinen kívül még két, az időszámítás korából származó személy volt jelen: Bi Yunfeng, a részecskegyorsító mérnöke, valamint Cao Bin fizikus – mindketten egykori jelöltek a kardtartói pozícióra.

Mindenki nagyfeszültségű védőöltözéket viselt, mert a sophonmentes helyiség fémfalaiba áramot vezettek. Különösen fontos volt, hogy mindannyian védőkesztyűt viseljenek, arra az esetre, ha valaki megszokásból megérinti a falat, hogy előhívjon egy információs ablakot. Az erőtérben belül semmilyen elektronikus eszköz nem működött, így információs ablakok sem voltak a helyiségben. Az erőtér egyenletes eloszlása érdekében a helyiségben lévő eszközök számát a minimumra csökkentették. Csak székek voltak odabenn, asztal nem. Mivel a védőruhákat villamosmérnököktől szereztek, a megbeszélés a fémszobában olyan volt, mint régen a munka előtti gyülekező egy gyárban.

Senki nem panaszkodott a zsúfolt, durva körülményekre, a levegőben érezhető fanyar szagra vagy a bőrt csiklandozó érzésre, amit a levegőben lévő elektromosság váltott ki. Miután közel háromszáz éven át éltek a sophonok állandó megfigyelése alatt, az, hogy megszabadultak a leselkedő idegenektől, hirtelen, frissítő megkönnyebbülésérzetet okozott. Annak képességét, hogy egy teret elzárjanak a sophonok elől, nem sokkal a nagy áttelepítés után fejlesztették ki. Azt beszélték, hogy azokon, akik beléptek a legelső sophonmentes helyiségbe, egy „fedezékszindrómának” elnevezett jelenséget lehetett

megfigyelni: állandóan beszéltek, mintha részekek lettek volna, és minden titkukat feltárták társaik előtt. Egy riporter így írta le ezt az állapotot: „A mennyországnak ebben a ritka szeletében az emberek megnyitották a szívüket. Tekintetünk elé már nem borult fátyol.”

Az IKB a Nemzetközi Flotta és az ENSZ PVT közös törekvése volt Yun Tianming üzenetének dekódolására. Huszonöt, különféle témákon és tudományterületeken dolgozó munkacsoport munkáját felügyelte. A találkozón részt vevők nem szakértők vagy tudósok voltak, hanem az IKB bizottsági tagjai, akik egyben a munkacsoportok vezetői is voltak.

Az IKB elnöke azzal kezdte, hogy köszönetet mondott Yun Tianmingnek és Cheng Xinnak a Nemzetközi Flotta és az ENSZ nevében. Tianminget a legbátrabb harcosnak nevezte az emberiség történelmében. Ő volt az első ember, aki sikeresen életben maradt egy idegen világban; egyedül, mélyen az ellenség szívében, egy elképzelhetetlen környezetben harcolt, és reményt hozott a Földnek a krízis során. Cheng Xin pedig esze és merészsége segítségével sikeresen megszerezte az információt Tianmingtől.

Xin lágy hangon szót kért. Felállt és a jelenlévőkre nézett.

– Mindez a Lépcső-program eredménye. Ezt a vállalkozást nem lehet megemlíteni anélkül, hogy ne említenénk meg egy bizonyos személyt. Három évszázaddal ezelőtt az ő kitartásának, határozott vezetésének és példátlan kreativitásának köszönhetően sikerült a Lépcső-programnak számos nehézséget leküzdenie és valóra válnia. Thomas Wade-ről beszélek, a PVT Stratégiai Hírszerző Ügynökségének vezetőjéről. Azt hiszem, neki

is köszönetet kell mondanunk.

A konferenciaterem elcsendesedett. Senki nem csatlakozott Cheng Xin javaslatához. A legtöbb ember számára Wade az időszámítás kori emberi természet sötét oldalát képviselte, éles ellentéte volt ennek a kedves nőnek, aki előttük állt – és akit Wade majdnem megölt. Már abba is beleborzongtak, hogy rágondoltak.

Az elnök – aki egyben a PSH jelenlegi vezetője is volt, Wade háromszáz évvel későbbi utódja – semmit nem válaszolt Cheng Xin javaslatára, ehelyett rátért a következő napirendi pontra.

– A bizottság kidolgozta a kódfejtés folyamatának alapelvét és reménységét. Úgy véljük, kicsi az esélye, hogy az üzenetben konkrét technikai információk is szerepelnek, de valószínűleg rámutat a megfelelő kutatási irányra. Lehetséges, hogy útmutatót tartalmaz olyan, ismeretlen technológiák elméleti vázának felállításához, mint a fénysebességű űrutazás vagy a kozmikus biztonsági jelzés. Ha eddig sikerül eljutnunk, az hatalmas reményt jelent az emberiség számára.

– Összesen két információhalmazt sikerült megszereznünk: dr. Cheng és Yun Tianming beszélgetését, valamint a három történetet, amit Yun Tianming elmesélt. Az előzetes elemzés arra mutat, hogy a fontos információk teljes egészében a három történetben rejlenek. A beszélgetéssel így a jövőben nem nagyon fogunk foglalkozni, de azért itt összefoglalom, mit tudtunk meg belőle.

Először is, ahhoz, hogy elküldje ezt az üzenetet, Yun Tianming alapos előkészületeket hajtott végre. Több mint száz mesét talált ki, melyek közé bekevert hármat, amelyek titkos információkat

tartalmaztak. Ezeket a történeteket elmesélte a trisolarisiaknak és publikálta is őket, hosszú idő alatt sikerült alaposan megismertetnie őket velük – ami nem könnyű folyamat. Ha a trisolarisiak ez alatt az idő alatt nem fedezték fel a bennük elrejtett titkos információt, akkor feltehetőleg a jövőben is ártalmatlannak fogják tartani ezeket a meséket. Még így is körülvette azonban őket még egy réteg védelemmel.

Az elnök Cheng Xinhez fordult.

– Szeretnék kérdezni valamit. Valóban ismerték egymást már gyerekkorukban is, ahogy Tianming mondta?

Cheng Xin a fejét rázta.

– Nem. Csak az egyetemen ismerkedtünk meg. Ugyanabban a városban nőttünk fel, de nem ugyanabba az általános vagy középiskolába jártunk.

– A gazember! A hazugságával megölhette volna Cheng Xint! – AA kiáltott fel, aki Xin mellett ült. A többiek dühös pillantásokat vetettek rá. AA nem volt az IKB tagja, és csak Cheng Xin asszisztenseként vehetett részt, miután Xin ragaszkodott hozzá. AA egykor képzett csillagász volt, mivel azonban önéletrajza nem volt túl hosszú, a többiek lenézték. Mind úgy vélték, Cheng Xinnek valaki alkalmasabbat kellett volna szakértő segítőként alkalmaznia, és néha még maga Xin is megfeledkezett róla, hogy AA tudós.

A PSH egyik tisztje szólalt meg:

– Túl nagy kockázatot nem vállalt a hazugsággal. A gyerekkoruk a krízis korának kezdete előttre esett, amikor a sophonok még nem érkeztek meg a Földre. Akkoriban még nem lehettek a sophonok megfigyelésének célpontjai.

– De ellenőrizhették volna az időszámítás korából származó feljegyzéseket.

– Nem olyan könnyű feljegyzéseket szerezni két gyerekről a krízis kora előtti időből. Még ha valahogy hozzá is fértek volna a lakcímnnyilvántartáshoz vagy az iskolai dokumentumokhoz, nem zárhatták volna ki annak a lehetőségét, hogy valóban ismerték egymást. És van még valami, amire nem gondolt – a PSH tisztje meg sem próbálta leplezni megvetését AA profi hozzáértésének hiánya miatt –, Tianming képes volt irányítani a sophonokat. Biztos, hogy már ellenőrizte a feljegyzéseket.

Az elnök folytatta:

– Vállalnia kellett a kockázatot. Azzal, hogy a három történetet Cheng Xinnak tulajdonította, még jobban meggyőzte az ellenséget arról, hogy ártalmatlanok. Az alatt az óra alatt, amíg elmesélte a történeteket, a sárga fény egyszer sem gyulladt ki. Azt is észrevettük, hogy amire Tianming befejezte az utolsó történetet, a Sophon által kitűzött idő már letelt. A trisolarisiak, hogy kifejezzék együttérzésüket, hat perccel kiterjesztették a találkozásra szánt időt, hogy Tianming befejezhesse a történetét. Ez megerősíti, hogy tényleg ártalmatlannak tartják a történeteket. Tianming mindezt egy kifejezett céllal tette: meg akarta mutatni nekünk, hogy a történetekben fontos információ rejlik.

– Ennél sokkal többet nem tudtunk meg a beszélgetésből. Abban mind egyetértünk, hogy Tianming utolsó szavai nagyon fontosak... – Az elnök megszokásból intett egyet jobb kezével, hogy előhívjon egy információs ablakot. Mikor látta, hogy nem történik semmi, esetlenül folytatta: – „Akkor válasszunk egy

helyet, ahol találkozhatunk. Nem a Földön; valahol a Tejúton.” Ezzel két dolgot akart mondani: egyrészt arra célzott, hogy soha nem fog tudni visszatérni a Naprendszerbe, másrészt... – Az elnök elhallgatott, és megint legyintett, mintha valamit el akarna hessenteni. – Nem fontos. Inkább folytassuk.

A helyiségre csend nehezedett. Mindenki tudta, mit akart mondani az elnök: *Yun Tianming nem nagyon hisz benne, hogy a Föld fennmarad.*

A résztvevők közt dokumentumokat osztottak ki. Fedőlapjuk kék volt, cím nem állt rajtuk, csak egy sorozatszám. Ebben a korban már igen ritkán lehetett papíralapú dokumentumokat látni.

– Ez a dokumentum csak itt olvasható. Ne vigyék a helyiségen kívülre, és semmilyen módon ne rögzítsék. A legtöbbjük most fogja először olvasni. Kezdenek hozzá!

A helyiség elcsendesült. Mindenki olvasni kezdte a három mesét, ami megmentheti az emberi civilizációt.

YUN TIANMING ELSŐ MESÉJE: A KIRÁLY ÚJ FESTŐJE

Réges-régen volt egy királyság, melyet Történetnélküli Királyságnak hívtak.

Ebben a királyságban nem léteztek történetek. A királyság számára jót jelentett, hogy nincsenek történetek. Egy ilyen királyság lakói a legboldogabbak. A történetek csak fordulatokat és katasztrófákat hozhattak.

A Történetnélküli Királyságnak bölcs királya volt, kedves királynéja, igazságos, tehetséges miniszterei és keményen dolgozó, becsületes népe. A királyságban az élet nyugodt volt, akár a tükör: a tegnap olyan volt, mint a ma, a ma pedig olyan, amilyen a holnap lesz, a tavaly olyan, mint az idei év, az idei év pedig olyan, amilyen a jövő év lesz. Sosem voltak történetek.

Amíg a királyfiak és a királykisasszony fel nem nőttek.

A királynak két fia volt: Mélyvíz királyfi és Jéghomok királyfi, valamint egy lánya is volt: Harmatcsepp királykisasszony.

Mélyvíz királyfi gyermekként elment a Sírbolt-szigetre a Falánk-tengeren, és sosem tért vissza. Hogy miért nem, arról egy későbbi mese szól.

Jéghomok királyfi a király és a királyné mellett nőtt fel, és szülei rengeteget aggódtak miatta. A gyermek okos volt, de kicsi korától kezdve megvolt benne a kegyetlenség is. Megparancsolta a szolgáknak, hogy gyűjtsenek kis állatokat a palotán kívül, és azt

játszotta, ő az állatok császára. „Alattvalói” a rabszolgái voltak, ő pedig az engedetlenség legkisebb jelére lefejeztette őket. Mire befejezte a játékot, gyakran minden állat elpusztult, ő pedig ott állt a vértócsában, és hisztérikusan nevetett...

Ahogy idősebb lett, visszafogottabbá vált. Keveset beszélt, tekintete komor volt. A király azonban tudta, hogy a farkas csak nem mutatja fogait, és Jéghomok királyfi szíve alvó mérges kígyó, ami csak a megfelelő pillanatra vár, hogy felébredjen. A király végül úgy döntött, nem őt teszi meg trónörökössé, és Harmatcsepp királykisasszonyt jelölte ki utódjául. A Történetnélküli Királyságra az várt, hogy előbb-utóbb királynője legyen.

Ha a király és a királyné véges számú jó tulajdonsággal rendelkezett, melyet gyerekeikre örökíthetett, akkor Harmatcsepp királykisasszony örökölhette azt, ami Jéghomok királyfiból hiányzott. Okos volt, kedves és leírhatatlanul gyönyörű. Mikor nappal indult sétálni, a Nap elhomályosult hozzá képest; mikor éjjel indult sétálni, a Hold tágabbra nyitotta szemét, hogy jobban lássa; mikor beszélt, a madarak abbahagyták a csivitelést, hogy hallgassák; mikor meddő földön kelt át, virágok nyíltak. Az emberek nagyon örültek, hogy ő lesz a királynőjük, és biztosak lehettek benne, hogy a miniszterek elkötelezik majd magukat a szolgálata mellett. Még Jéghomok királyfi sem tiltakozott, bár tekintete még komorabbá és ridegebbé vált.

Így aztán a Történetnélküli Királyságban megjelentek a történetek.

A király a hatvanadik születésnapján jelentette be az új

örökösödés tervét. Aznap este a királyság ünnepelt: az eget tűzijáték varázsolta fényes kertté, a mindenhol ott ragyogó fényekben a palota mágikus kristálypalotává vált. Mindenhonnan nevetés és vidám beszélgetések hangja áradt, és folyt a bor, mint a folyó vize...

Mindenki boldog volt, még Jéghomok királyfi fagyott szíve is mintha felengedett volna. A rá jellemző borongós csend eltűnt, a királyfi alázatosan kívánt apjának boldog születésnapot, és kifejezte kívánságát, hogy éljen a király sokáig, mint a Nap, hogy fényében fürödhessen az egész királyság. Azt is kijelentette, hogy támogatja a király döntését, és hogy Harmatcsepp valóban alkalmasabb nála arra, hogy uralkodó legyen. Gratulált húgának és kifejezte reményét, hogy a királykisasszony még többet meg fog tanulni apjuktól az ország kormányzásáról, hogy minél jobban teljesíthesse majd kötelességét a jövőben. Őszintesége és nagylelkűsége minden jelenlévőt megindított.

– Fiam, nagy örömmel látlak így – mondta a király, és megsimogatta a királyfi fejét. – Szeretném, ha mindig olyan lenne minden, mint ebben a pillanatban.

Az egyik miniszter azt javasolta, hogy készítsenek hatalmas festményt erről a jelenetről és akasszák ki a palotában, hogy mindannyian emlékezzenek erre az éjszakára.

A király a fejét rázta.

– A királyi festő már idős. A világot köd takarja a szeme előtt, keze úgy reszket, hogy már nem lenne képes visszaadni az arcunkon tükröződő örömet.

– Épp erre akartam rátérni. – Jéghomok királyfi mélyen meghajolt. – Atyám, engedd, hogy bemutassak neked egy új

festőt.

A királyfi megfordult és biccentett, mire belépett az új festő. Nagyobb fiú volt, úgy tizennégy vagy tizenöt éves. Szürke csuklyás köpönyeget viselt, mint egy szerzetes; a palota ragyogásában álló felékszerezett vendégek közt olyan volt, akár egy rémült kiséger. Ahogy közelebb jött, meggörnyedt, már így is sovány teste még kisebbé zsugorodott, mintha láthatatlan tövisek vennék körül, ő pedig igyekezne elkerülni őket.

A király kissé csalódott arcot vágott a látványra.

– Olyan fiatal! Biztos, hogy elég ügyes?

A királyfi újra meghajolt.

– Atyám, ő Tűszem, He'ersingenmoszikenből. Ő a nagy festő, Éteri mester legjobb tanítványa. Ötévesen kezdett a nagy mesternél tanulni, és tíz év alatt mindent megtanult, amire a nagy ember tanítani tudta. Éppolyan érzékeny a világban jelen lévő színekre és formákra, mint mi a vörösén izzó marhabélyegre. Ezt az érzékenységet aztán ecsetje is rögzíti és kifejezi. Magát Éteri mestert leszámítva senki a világon nem rendelkezik ezzel a képességgel. – A királyfi Tűszemhez fordult. – Királyi festőként közvetlenül is a királyra nézhetsz, nem szeged meg vele az etikettet.

Tűszem felnézett a királyra, majd újra lesütötte a szemét.

A király meglepődött.

– Gyermekekem, tekinteted olyan metsző, mint a tomboló tűz mellett kivont kard. Meghazudtolja fiatal korodat.

Tűszem most először szólalt meg:

– Felség, rettegett uralkodó, kérlek, bocsáss meg az alantas festőnek, ha megsértett. Szemem a festő szeme. Egy festőnek

először a szívében kell festenie. Szívemben már rajzoltam egy képet rólad, méltóságodról és bölcsességedről. Ezeket a festményre is átviszem majd.

– A királynéra is ránézhetsz – jelentette ki a királyfi.

Tűszem a királynéra nézett, majd lesütötte a szemét.

– Felség, nagyra becsült királyné, kérlek, bocsáss meg az alantas festőnek, ha megszegte az illetet. Szívemben már rajzoltam egy képet rólad, nemességedről és eleganciádról. Ezeket a festményre is átviszem majd.

– Nézz a királykisasszonyra is, a leendő királynőre. Őt is le kell festened.

Tűszem a királykisasszonyt még rövidebb ideig nézte. A legrövidebb, rá vetett pillantás után már le is hajtotta fejét, és úgy mondta:

– Királyi fenség, nép szeretett hercegnője, kérlek, nézd el nekem, ha megszegtem az udvar szokásait. Szépséged úgy fáj, mint a déli nap tüze, én pedig most először fogom érezni, hogy ecsetem nem képes hűen visszaadni a valóságot. De szívemben már rajzoltam egy képet rólad, és páratlan szépségedről. Ezt a festményre is átviszem majd.

Ekkor a királyfi arra kérte Tűszemet, hogy nézzen meg minden egyes minisztert. A festő megtette, tekintete csak a lehető legrövidebb ideig nyugodott minden arcon, majd lehunyta a szemét.

– Nagyra becsült uraim, kérem, nézzétek el az alantas festőnek, ha megsértett benneteket. Szívemben már rajzoltam egy képet rólatok, tehetségekről és intelligenciátokról. Ezeket a festményre is átviszem majd.

Az ünnepség tovább folyt. Jéghomok királyfi pedig félrevonta Tűszemet egy sarokba, majd suttogva megkérdezte:

– Mindüket az emlékeidbe vésted?

Tűszem lehajtva tartotta a fejét, arcát teljesen eltakarta csuklyájának árnyéka. A csuklya üresnek tűnt, mintha csak árnyak lennének alatta, test nélkül.

– Igen, királyom.

– Mindent?

– Mindent, királyom. Most már fejük minden hajszálát, testük minden szőrszálát le tudnám festeni úgy, hogy az eredeti hű másolata legyen.

Az ünnepség éjfél után véget ért. A palota fényei egymás után hunytak ki. Eljött a legsötétebb óra hajnal előtt: a Hold már lement, az eget nyugattól keletig sötét felhők fedték, akár egy fátyol. A Földet mintha tinta borította volna el. Éles szél fújt, a madarak reszkettek fészükben, a rémült virágok pedig összecsuhták szirmaikat.

Két ló hagyta el a palotát, mint két kísértet, és nyugat felé vágattak; hátukon Tűszem és Jéghomok királyfi ültek. A palotától pár mérföldnyire egy föld alatti bunkerhez értek, amit mintha az éjszaka legmélyebb tengere alá süllyesztettek volna: nyirkos volt, homályos, mint egy mélyen alvó, hidegvérű szörnyeteg hasa. A két árnyék ingadozott és reszkedett a fáklyafényben, a két test mintha csak két sötét folt lett volna a hosszú árnyak végén. Tűszem tekercset vett elő egy vászonzsákból, majd kitekerte: egy festmény volt benne, körülbelül embermagasságnyi hosszú. Egy öregember képe volt

rajta. Arcát ezüstlángokként keretezte fehér haja és szakálla, metsző tekintete nagyon hasonlított Tűszemére, bár nagyobb mélység tükröződött benne. Látszott a festményen, mennyire ügyes volt festője – a kép élethű volt, minden apró részletet megörökített.

– Királyom, ő a tanítóm... a volt tanítóm, Éteri mester.

A királyfi bólintott.

– Kitűnő. Okos döntés volt először őt megfesteni.

– Igen. Meg kellett tennem, mielőtt ő fest meg engem. – Tűszem nagy gonddal felakasztotta a képet a nyirkos falra. – Rendben, most már hozzáláthatok az új képekhez, melyeket számodra festek.

Tűszem a bunker egyik sarkából egy tekercs hófehér valamit vett elő.

– Királyom, ez egy hóhullámfa törzsének egy szelete He'ersingenmoszikenből. Mikor a fa százéves lesz, a törzsét ki lehet tekerni, akár a papírt – tökéletesen lehet festeni rá. Mágiám csak akkor hat, ha hóhullámpapírra festek. – Egy kőasztalra tette a tekercsot, kitekerte egy részét, majd lenyomta egy obszidiánkötömbbel. Ezután éles kést vett elő, és elvágta a papírt a kötömb széle mellett. Mikor leemelte a kötömböt, a levágott papírdarab laposan simult az asztalra. Tiszta fehérsége mintha magától fénylett volna.

A festő elővette eszközeit a vászonzsákból, és elhelyezte őket az asztalon.

– Királyom, nézd ezeket az ecseteket, melyek a He'ersingenmoszikenben élő farkasok fülének szőrpamacsáiból készültek. A festékeket is onnan hoztam: a vörös az

óriásdenevérek véréből készült, a fekete a mély tengerben fogott tintahalak tintájából, a kéket és a sárgát meteorokból nyertük ki... Minden festéket egy óriási madárfaj, a holdtakarójú madár könnyével kell keverni...

– Csak láss hozzá – parancsolt rá a királyfi.

– Azonnal, azonnal. Kit fessek meg elsőként?

– A királyt.

Tűszem felemelte ecsetjét. Véletlenszerűnek tűnő mozdulatokkal dolgozott, hol itt ejtett egy foltot, hol ott húzott egy csíkot. Fokozatosan különféle színek jelentek meg a papíron, de semmilyen formát nem lehetett még kivenni – mintha a papírt kitették volna egy sokszínű esőbe, és folyamatosan hullottak volna rá a különféle árnyalatú cseppek. Idővel a papír teljesen megtelt színekkel – kaotikus kavargással, mintha egy kert lett volna, melyet ámokfutó lovak tiportak össze. Az ecset továbbcsiklott a színek útvesztőjén, mintha már nem is a festő keze vezette volna, hanem az ecset vezette volna a festő kezét. A királyfi ott állt mellette és megbűvölten nézte. Szeretett volna kérdéseket feltenni, de a megjelenő és gyülekező színek mozgása hipnotikus hatással volt rá, és elkábította.

Ekkor egy pillanat alatt, mintha egy hullámozó felszín egyszer csak megfagyott volna, a véletlenszerűen a papírra ejtett foltok hirtelen összekapcsolódtak, és hirtelen minden szín jelentéssel bírt. Formák jelentek meg és váltak tisztán kivehetővé.

A királyfi megpillantotta a király portréját. A király úgy nézett ki, mint korábban a palotában: fején aranykorona, testére fenséges ünnepi palást borult. Arckifejezése azonban megváltozott – tekintetéből már nem méltóság és bölcsesség

tükröződött, hanem érzelmek bonyolult egyvelege: álomból ébredés, zavarodottság, döbbenet, szomorúság... és mindezek mögött a rémület, amit időben nem lehetett teljesen kifejezni, olyan, mintha valaki látná, amint legközelebbi barátja karddal dőf felé.

– A király portréja elkészült – jelentette ki Tűszem.

– Nagyon jó. – A királyfi biccentett a portré felé. Íriszében tükröződött a fáklyák fénye, mintha lelke égett volna egy kút mélyén.

Mérföldekkel arrébb, a palotában a király eltűnt hálókamrájából. Ágyában, melynek baldachinját a négy isten alakjára faragott oszlopok tartották, a takarók őrizték még teste melegét, és a lepedő még őrizte a lenyomatot, ahol besüppedt súlya alatt – teste azonban kámforrá vált.

A királyfi fogta a befejezett festményt és a földre dobta.

– Ezt bekereteztetem és felfüggesztem majd itt a falra. Időről időre eljövök majd, hogy megnézzem. Következőnek a királynét fessd meg.

Tűszem újabb hóhullámpapír-darabot simított ki az obszidiántömbbel, és elkezdte megfesteni a királyné portréját. A királyfi ezúttal nem állt ott mellette, hogy figyelje, inkább fel-alá járkált a bunkerben. Ismétlődő lépteitől visszhangzott a terem. A festmény ezúttal feleannyi idő alatt készült el, mint az előbb.

– Királyom, a királyné portréja elkészült.

– Nagyon jó.

A palotában a királyné eltűnt hálókamrájából. Ágyában, melynek baldachinját négy angyal alakjára faragott oszlopok tartották, a takarók őrizték még teste melegét, és a lepedő még őrizte a lenyomatot, ahol besüppedt súlya alatt – teste azonban kámforrá vált.

A palota kertjében egy vadászkutya mintha megérzett volna valamit, és párszor hangosan felugatott. Hangját azonban azonnal elnyelte a határtalan sötétség, és a kutya rémületében elhallgatott. Reszketve menedékébe bújt, és beolvadt az éjszakába.

– A királykisasszony következik? – kérdezte Tűszem.

– Nem, előbb a minisztereket fessd meg. Ők veszélyesebbek. Persze csak az apámhoz hű minisztereket fessd meg. Emlékszel még rájuk?

– Természetesen. Mindenre emlékszem. Le tudom festeni fejük minden hajszálát, testük minden szőrszálát...

– Kezdj hozzá! Siess! Napfelkelte előtt be kell fejezned.

– Nincs akadály. Királyom, még hajnal előtt portrét fogok festeni minden miniszterről, aki hű a régi királyhoz, és a királykisasszonyról is.

Tűszem több ív hóhullámpapírt is kisimított, majd örült tempóban festeni kezdett. Valahányszor elkészült egy portréval, a kép alanya eltűnt ágyából. Ahogy telt az éjszaka, Jéghomok királyfi ellenségei egyenként váltak képekké a bunker falán.

Harmatcsepp királykisasszony hangos, kitartó kopogásra ébredt. Mindeddig senki nem mert így kopogtatni az ajtaján. Felkelt és az

ajtóhoz ment, melyet épp ekkor nyitott ki Széles dadus.

Széles dadus a királykisasszony szoptatós dajkája volt, ő gondoskodott róla egész gyermekkorában. A királykisasszony közelebb érezte magához, mint anyját, a királynét. Széles dadus az őrség kapitányára meredt, aki az ajtó előtt állt, és páncéljából még mindig áradt az éjszaka hűvös levegője.

– Megőrültél? Hogy merted felébreszteni a királykisasszonyt? Az elmúlt napokban nem aludt jól.

A kapitány ügyet sem vetett Széles dadusra. Enyhén meghajolt Harmatcsepp felé. – Királykisasszony, valaki látni akar. – Ezzel félreállt, és egy öregember jelent meg mögötte.

Az öregember arcát ezüstlángokként vette körül fehér haja és szakálla. Tekintete metsző volt és mélység tükröződött benne. Őt ábrázolta az első portré, amit Tűszem mutatott a királyfinak. Arcára és köpönyegére rászáradt a pizok, csizmájára a sár; hátán hatalmas vászonzsákot cipelt, nyilvánvalóan hosszú útról érkezett.

Furcsamód egy esernyőt is tartott a kezében, és még furcsább volt az, ahogy tartotta: az esernyő folyamatosan pörgött a kezében. Közelebről megnézve, látszott, miért: rúdja és ernyője tiszta fekete volt, és minden bordája végére valamiféle átlátszó, nehéz kőből készült kis gömböt erősítettek. Maguk az összekötőrudak az ernyőn belül mind töröttek voltak, és nem tudták volna nyitva tartani az ernyőt. Csak úgy lehetett nyitva tartani, hogy az ember folyamatosan forgatta, hogy a kövek repüljenek.

– Hogy engedhetsz be ide bármiféle idegent csak úgy? Ráadásul egy ilyen fura öregembert! – jegyezte meg Széles dadus.

– Az őrszemek természetesen megállították, ő azonban azt mondta... – az őrség kapitánya nyugtalan pillantást vetett a királykisasszonyra – ...hogya a király eltűnt.

– Miről beszélsz? Megőrültél! – kiáltott fel Széles dadus.

A királykisasszony azonban hallgatott. Keze hálóinge mellrészét markolta.

– A király valóban eltűnt, ahogy a királyné is. Az embereim azt mondták, mindkettejük hálókamrája üres.

A királykisasszony felkiáltott és Széles dadusba kapaszkodott támaszért.

Az öregember megszólalt:

– Királyi fenség, hadd magyarázzam el!

– Gyere be, mester! – hívta magához a királykisasszony, majd a kapitányhoz fordult. – Őrizd ezt az ajtót!

Az öregember, még mindig az ernyőjét pörgetve, meghajolt a királykisasszony felé, mintha tisztelegne a nyugalom előtt, amelyet a királykisasszony tanúsított egy ilyen válságos időben.

– Miért pörgeted azt az esernyőt, mint valami bohóc? – kérdezte Széles dadus.

– Nyitva kell tartanom az esernyőt, különben én is eltűnök, mint a király és a királyné.

– Akkor gyere be az ernyővel együtt – mondta a királykisasszony. Széles dadus szélesebbre tárta az ajtót, hogy az öreg az esernyőt pörgetve is be tudjon jönni.

Mikor belépett, az öregember levette a hátáról a vászonzsákot, és kimerülten felsóhajtott, az esernyő azonban egy pillanatra sem állt meg a kezében, az ernyő pereme mentén a kis kőgolyók csillogtak a gyertyafényben, és a fényes foltok, melyeket a falakra

festettek, olyanok voltak, mint a versengő csillagok.

– Éteri vagyok, festő He'ersingenmoszikenből. Az új királyi festő, Tűszem a tanítványom... vagyis az volt.

– Találkoztam vele – mondta a királykisasszony.

– Rád nézett? – kérdezte Éteri aggódva.

– Persze.

– Az borzalmas dolog, királykisasszony! Borzalmas! – Éteri felsóhajtott. – Gonosz ember. Gonosz művészetével képekké festi az embereket.

– Erre fölöslegesen pazarolod a szavaidat – jegyezte meg Széles dadus. – Hát nem pont ez a dolga egy festőnek? Hogy képekké fesse az embereket?

– Félreértesz – felelte Éteri. – Miután megfestette a képet, az ábrázolt személy eltűnik. Élő emberből halott képpé válik.

– Akkor embereket kell küldenünk, hogy azonnal öljék meg.

A kapitány bedugta a fejét az ajtón.

– Minden örömet elküldtem. Nem találjuk. Kerestem a hadügyminisztert, hogy megkérjem, mozgósítsa a fővárosban állomásozó katonákat, de Éteri mester azt mondta, a hadügyminiszter valószínűleg már eltűnt.

Éteri megrázta a fejét.

– Több katonával sem mennénk semmire. Jéghomok királyfi és Tűszem már bizonyosan nincsenek a palota közelében. Tűszem bárhol legyen is a világban, akár épp most is festhet, hogy mindenkit megöljön itt.

– Jéghomok királyfit említetted? – kérdezte Széles dadus.

– Igen. A királyfi fegyvernek akarja használni Tűszemet, el akarja tüntetni a királyt és mindenkit, hogy ő lehessen a király. –

Éteri látta, hogy sem a királykisasszonyt, sem Széles dadust, sem az őrség kapitányát nem lepte meg, amit hallottak.

– Azonnal intézkedni kell! Lehet, hogy Tűszem már festi is a királykisasszonyt... lehet, hogy épp most csinálja!

Széles dadus átkarolta a királykisasszonyt, mintha ezzel meg tudná védeni. Éteri folytatta:

– Csak én állíthatom meg Tűszemet. Engem már lefestett, de ez az ernyő gondoskodik arról, hogy ne tűnjek el. Ha lefestem őt, ő is eltűnik.

– Akkor láss hozzá! – mondta Széles dadus. – Én majd tartom az ernyődet.

Éteri megrázta a fejét.

– Nem. A varázslat csak akkor működik, ha hóhullámpapírra festek. A nálam lévő papír azonban nincs lesimítva, így nem lehet festeni rá.

Széles dadus kinyitotta a mester vászonzsákját és kivett belőle egy fatörzsszeletet a hóhullámfa törzséből. A kérget már lehántották róla, így látszott alatta a papírtekerecs. Széles dadus és a királykisasszony kitekertek belőle egy részt, és a fehér papír mintha világosságba borította volna a szobát. Megpróbálták a padlón kiteríteni, de bárhogyon nyomták is le, amint elengedték, a papír ismét összetekeredett.

A festő megszólalt:

– Nem fog sikerülni. Csak egy he'ersingenmosziki obszidiánból készült tömb képes kisimítani a hóhullámpapírt. Ez a fajta obszidián nagyon ritka, nekem is csak egy volt belőle, amit Tűszem ellopott tőlem.

– Tényleg semmi más nem simítja le?

– Nem. Csak a he'ersingenmoszikeni obszidián képes rá. Reméltem, hogy vissza tudom szerezni a tömböt Tűszemtől.

– Obszidián? He'ersingenmoszikenből? – Széles dadus a homlokára csapott. – Van egy vasalóm, amivel a királykisasszony legszebb ünnepi ruháit szoktam vasalni. He'ersingenmoszikenben készült, obszidiánból!

– Az talán jó lesz!

Széles dadus kirohant a szobából, és hamarosan fényes, fekete vasalóval tért vissza. A királykisasszonnyal együtt újra kitekertek egy részt a hóhullámtekercsből, és a dadus pár másodpercig rányomta a vasalót a papír egyik sarkára. Mikor felemelte a vasalót, a sarok lapos maradt.

– Tartsd az ernyőmet, kérlek, és kisimítom a papírt – mondta Éteri mester Széles dadusnak. Mikor átnyújtotta az ernyőt, hozzátette: – Forgasd folyamatosan! Ha valaha is becsukódik, eltűnök. – Addig nézte Széles dadust, amíg meg nem győződött róla, hogy megfelelően forgatja fölötte az ernyőt, aztán lekuporodott és elkezdte kisimítani a papírt, egyszerre egy kis részen.

– Nem tudod megjavítani az esernyő bordáit? – kérdezte a királykisasszony, miközben a forgó ernyőt nézte.

– Az ernyőnek voltak bordái. – A festő, miközben válaszolt, folytatta a papír kisimítását. – Ennek az ernyőnek a története nem mindennapi. A múltban más he'ersingenmoszikeni festők is rendelkeztek Tűszeméhez és az enyémhez hasonló képességgel. Emberek mellett állatokat és növényeket is meg tudtak így festeni. Ám egy nap egy mélységsárkány érkezett az országunkba. A sárkány fekete volt és éppolyan jól tudott

repülni, mint úszni a mély tengerben. Három festő is lefestette, mégis tovább repült és úszott. Ekkor a festők összeadták a pénzüket és felbéreltek egy varázsharcost, akinek sikerült tőz kardjával legyőzni a sárkányt. Olyan heves volt a küzdelem, hogy He'ersingenmosziken mellett felforrt a tenger. A mélységsárkány testének nagy része szénné égett, nekem azonban sikerült összegyűjtenem pár testrészét a hamuból, hogy elkészítsem ezt az esernyőt. Az ernyő a sárkány szárnyának hártyájából készült, a rúdja, a fogója és a bordái a sárkány csontjaiból. A kövek, melyeket a bordák végén látsz, a sárkány veséinek hamvaiból valók. Ez az esernyő megvédi használóját attól, hogy belefessék egy képbe.

– Később a tartórudak eltörtek, én pedig megpróbáltam bambuszrudakkal pótolni őket, de láttam, hogy az esernyő elvesztette tőle varázserejét. Kivettem a bambuszrudakat, és a varázserő visszatért. Ekkor megpróbáltam a kezemmel tartani az ernyőt, de ez sem vált be. Úgy tűnik, semmiféle idegen anyagot nem szabad használni az ernyőben. Több sárkánycsontom azonban nincsen, és csak így tudom nyitva tartani az esernyőt...

Ütött a szoba sarkában álló óra. Éteri mester felnézett, és látta, hogy már majdnem itt a napfelkelte. Lenézett, és észrevette, hogy a hóhullámpapír csak egy tenyérnyi széles felületen fekszik simán a szoba padlóján – nincs elég hely ahhoz, hogy a festmény elkészüljön. Letette a vasalót és felsóhajtott.

– Nincs elég időnk. Túl sokáig tartana elkészíteni a portrét, Tűszem azonban bármikor elkészülhet a királykisasszony portréjával. Ti ketten – mutatott Széles dadusra és a kapitányra –, titeket látott Tűszem?

– Biztos vagyok benne, hogy engem nem – mondta Széles dadus.

– Én láttam messziről, amikor a palotába jött – mondta a kapitány –, de biztos vagyok benne, hogy ő nem látott engem.

– Jó. – Éteri mester felállt. – Kérlek titeket, kíséritek el a királykisasszonyt a Falánk-tengerre. Ott megtaláljátok Mélyvíz királyfit a Sírbolt-szigeten.

– De... még ha el is érjük a Falánk-tengert, nem jutunk el a Sírbolt-szigetre. Tudod, hogy a tengerben...

– Ezzel ráértetek akkor törődni, ha odaértetek. Ez az egyetlen megoldás. Hajnalra minden, a királyhoz hű minisztert megfestenek, Jéghomok királyfi pedig átveszi az uralmat a fővárosi helyőrség és a palotaőrség fölött. Magához fogja ragadni a hatalmat, és ebben csak Mélyvíz királyfi állíthatja meg.

– Ha Mélyvíz királyfi visszatér a palotába, nem fogja Tűszem őt is megfesteni? – kérdezte a királykisasszony.

– Ne aggódj. Tűszem nem fogja tudni lefesteni Mélyvíz királyfit. A királyfi az egyetlen személy az egész királyságban, akit nem tud Tűszem lefesteni. Szerencsére csak a nyugati festésstílusra tanítottam meg Tűszemet, a keletire nem.

A királykisasszony és a másik kettő nem voltak biztosak benne, hogy értik, miről beszél a mester, Éteri azonban nem fejtette ki bővebben. Folytatta mondandóját:

– Vissza kell hoznotok Mélyvíz királyfit a palotába, és meg kell ölnötök Tűszemet. Ezután meg kell keresnetek a királykisasszonyt ábrázoló festményt, és el kell égetnetek. Csak így tudhatjátok őt biztonságban.

– És ha megtaláljuk a király és a királyné festményét is,

akkor...

– Királyi fenség, már túl késő. Eltűntek. Ők már csak festmények. Ha megtalálják őket, ne égessék el. Őrizzék meg emléknek.

Harmatcsepp királykisasszonyt összetörte a gyász. Zokogva borult a padlóra.

– Királykisasszony, ez most nem a bánat ideje. Ha bosszút akarsz állni atyádért és anyádért, jobb, ha indulsz! – Az idős mester Széles dadushoz és a kapitányhoz fordult. – Ne feledjétek: mielőtt megtaláljátok és elpusztítjátok a királykisasszony portréját, nyitva kell tartanotok felette az ernyőt. Nem maradhat a védelme nélkül, egyetlen másodpercre sem. – Kivette az ernyőt Széles dadus kezéből, és tovább forgatta. – Ne forgassátok túl lassan, mert becsukódik; ne forgassátok túl gyorsan, mert az ernyő régi, és széteshet. Az ernyő bizonyos értelemben él – ha túl lassan forgatjátok, felkiált majd, mint a madár. Figyeljétek csak! – Lassított a forgáson, míg a peremen lévő kövek lentebb nem kezdtek csüngeni, és az ernyő olyan kiáltást adott ki, mint a csalogány. Minél lassabban forgatta, annál hangosabbá vált a kiáltás. Az idős mester újra gyorsabban kezdte forgatni az ernyőt. – Ha túl gyorsan forgatjátok, kongani fog, akár a harang. Így. – Az idős mester még gyorsabban forgatta az ernyőt, és kongó hang szólalt meg, mint a harangé, csak gyorsabban és hangosabban kongott. – Rendben. Védjétek meg a királykisasszonyt! – Ezzel visszaadta az ernyőt Széles dadusnak.

– Éteri mester, menjünk együtt! – szólalt meg Harmatcsepp királykisasszony, és könnyes szemeivel felnézett.

– Nem. A sárkányesernyő csak egy embert képes megvédeni.

Ha két olyan személy, akiket Tűszem lefestett, egyszerre próbálja használni, mindketten borzalmas halált halnak: mindkettejük fele a festményre kerül, a másik fele pedig az ernyő alatt marad... Emeljétek az ernyőt a királykisasszony fölé, és induljatok! Minden pillanatnyi késlekedés csak növeli a veszélyt. Tűszem már bármelyik pillanatban befejezheti a festményt!

Széles dadus tovább forgatta az ernyőt az idős mester fölött. A királykisasszonyra nézett, majd ismét a festőre, és habozott.

– Én tanítottam a gonosznak azt az ivadékát festeni. Megérdemlem a halált. Mire vársz? Azt akarod, hogy a királykisasszony eltűnjön a szemed elől?

Széles dadus megborzongott, és átemelte az ernyőt a királykisasszony fölé.

Az idős festő a szakállát simogatta és mosolygott.

– Rendben. Egész életemben festettem. Nem rossz halál, hogy festménnyé kell válnom. Bízom a tanítványom technikájában. A portré minden bizonnyal tökéletes...

Teste lassanként áttetszővé vált, majd szertefoszlott, akár a köd.

Harmatcsepp királykisasszony az üres helyre nézett, ahol az imént még a festő állt.

– Induljunk – suttopta. – A Falánk-tengerre.

Széles dadus a kapitányhoz fordult.

– Tudnád fogni egy kicsit az esernyőt? Csomagolnom kell.

A kapitány megfogta az ernyőt.

– Siess! Jéghomok királyfi emberei mindenhol ott vannak. Ha felkel a nap, nehezen tudunk elszökni.

– De csomagolnom kell! A királykisasszony még sosem utazott

el. Hoznom kell az úti köpenyét, a csizmáját és rengeteg ruhát és vizet és... és a he'ersingenmoszikieni fürdőszappant is... nem tud aludni, ha nem azzal fürdik... – Széles dadus tovább motyogott, miközben távozott.

Fél órával később, a hajnal halovány fényénél könnyű hintó távozott a palota egy oldalkapuján át. A kapitány vezetett, a hintón pedig a királykisasszony és Széles dadus ült, utóbbi fogta a forgó esernyőt. Mindhárman közrendűek módjára öltöztek, a hintót pedig csakhamar elnyelte a köd.

Messze, a föld alatti bunkerban Tűszem épp befejezte Harmatcsepp királykisasszony portróját.

– Ez a leggyönyörűbb portré, amit valaha is festettem – mondta Jéghomok királyfinak.

YUN TIANMING MÁSODIK MESÉJE: A FALÁNK-TENGER

Amint kiértek a palotából, a kapitány olyan gyorsan hajtotta a lovakat, amennyire csak hajlandóak voltak menni. Mindhárman nyugtalankodtak. Ahogy az ég egyre világosabb lett, úgy érezték, veszély rejtőzik minden árnyas ligetben és mezőn, amin csak áthaladtak. Mikor még jobban kivilágosodott, a hintó egy domb tetejére ért, ahol a kapitány megállt, hogy visszanézessenek az út felé. A királyság a domb alatt terült el, az út pedig egyenes vonalként szelte ketté a világot. A vonal végén ott volt a palota, ami innen nézve olyan volt, mint egy halom játékkocka, amit ott felejtettek a láthatáron. Senki nem üldözte őket; úgy tűnt, Jéghomok királyfi azt hitte, a királykisasszony már nem létezik, mert Tűszem ecsetje lefestette.

Nyugodtabban indultak tovább. Ahogy az ég egyre világosabb lett, és megvilágított körülöttük mindent, a világ olyan festményre hasonlított, amit épp akkor festenek: eleinte csak elmosódott körvonalak és ködös színfoltok látszottak, majd a körvonalak határozottabbak lettek, a színek gazdagabbak és élénkebbek. A festmény a napfelkeltét közvetlenül megelőző pillanatban készült el.

A királykisasszony, aki egész eddigi életét a palotában töltötte, sosem látott még ilyen hatalmas, élénk színfoltokat: az erdők, mezők és szántóföldek zöldje, a vadvirágok élénkpirosa és

ragyogó sárgája, a tavakban és folyókban tükröződő ég ezüstje, a juhnyájak hófehér színe... Ahogy a nap felkelt, olyan volt, mintha a világot ábrázoló képnek a festője maréknyi aranyport szórt volna gazdagon a festményre.

– Olyan szép idekinn – mondta a királykisasszony. – Mintha máris a festményben lennénk.

– Ez igaz – felelte Széles dadus, és tovább forgatta az ernyőt. – De ebben a festményben életben vagy; a másik festményben már meghaltál.

A királykisasszonynak elhunyt szülei jutottak eszébe. Kényszerítette magát, hogy ne sírjon. Megértette, hogy már nem kislány, hanem királynő, akinek kötelességei vannak.

Mélyvíz királyfira terelődött a szó.

– Miért számúzték a Sírbolt-szigetre? – kérdezte a királykisasszony.

– Azt beszélik, szörnyeteg – felelte a kapitány.

– Mélyvíz királyfi nem szörnyeteg! – jelentette ki Széles dadus.

– Azt beszélik, óriás.

– Nem óriás. Kisgyermekként a karjaimban tartottam. Tudom.

– Ha a tengerhez érünk, meglátod. Sokan mások is látták. Tényleg óriás.

– Még ha óriás is, akkor is ő a királyfi – jelentette ki a királykisasszony. – Miért számúzték a szigetre?

– Nem számúzték. Mikor kicsi volt, csónakkal átment a Sírbolt-szigetre, hogy halásszon. Ez azonban épp akkor történt, amikor a falánkhalak megjelentek a tengerben. Nem tudott visszajönni, így a szigeten kellett felnőnie.

Most, hogy világos volt, az út egyre inkább megtelt gyalogosokkal és hintókkal. Mivel a királykisasszony nagyon ritkán tette ki a lábát a palotából, az emberek nem ismerték fel. Emellett fátylat is viselt, ami csak a szemeit mutatta, de még így is felkiáltott szépségétől mindenki, aki meglátta. Az emberek megcsodálták a fiatal, jóképű kocsist is, és nevettek a buta idős anya láttán, aki ernyőt tartott csinos lánya fölé – ráadásul milyen furcsa módon fogta azt az ernyőt! Napfényes, ragyogó nap volt, így az ernyőt mindenki napernyőnek nézte.

Dél volt, a kapitány lőtt két nyulat az íjával. Az út mellett ettek, a fák közti tisztáson. Harmatcsepp királykisasszony megsimogatta maga mellett a selymes füvet, beszívta a füvek és vadvirágok illatát, nézte a talajt pettyező napfényt, hallgatta az erdőben énekelő madarak dalát és egy távoli juhászt, aki furulyáján játszott – kíváncsi volt és lenyűgözte ez az új világ.

Széles dadus azonban felsóhajtott.

– Ó, kisasszonykám, annyira sajnálom, hogy távol kell lenned a palotától, hogy szenvedned kell!

– Szerintem idekinn jobb, mint a palotában.

– Buta lány, már hogy lehetne itt jobb, mint a palotában? Fogalmad sincs, milyen idekinn. Most éppen tavasz van. Télen azonban hideg, nyáron pedig meleg. Szélviharok és zivatarok tombolnak, és mindenféle ember jár idekinn...

– Mindeddig semmit nem tudtam a kinti világról. A palotában zenét tanultam, festést, költészetet, matematikát és két nyelvet, amit már nem beszélnek sehol. De arról senki nem beszélt nekem, mi van idekinn. Akkor hogyan kellene kormányoznom ezt a királyságot?

- Királykisasszony, a minisztereid segítenek majd.
- A minisztereket, akik segítettek volna, mind képekbe festették... Még mindig úgy gondolom, jobb idekinn.

Egynapnyi járőföldre volt a tenger a palotától. A királykisasszony és társai azonban elkerülték a nagyobb utakat és városokat, így csak éjfélkor értek a tengerhez.

Harmatcsepp sosem látott még ennyire széles, szabad, csillagokkal teli eget, és most először érezte, mennyire sötét és csendes tud lenni az éjszaka. A hintóra erősített fáklya nem sokat tudott megvilágítani körülöttük, fénykörén túl az egész világ fekete bársony volt. A lovak patáinak csattogása elég hangosnak tűnt ahhoz, hogy lerázza a csillagokat az égről. A királykisasszony megfogta a kapitány karját, és megkérte a férfit, hogy álljanak meg.

- Hallgasd csak! Mi ez a hang? Mintha egy óriás lélegezne.
- Ez a tenger hangja, királykisasszony.

Mikor kicsivel továbbhaladtak, a királykisasszony mindkét oldalon alig kivehető formákat látott – óriás banánokat talán?

- Mik ezek?

A kapitány megállt, leugrott, és közel vitte a fáklyát az egyik tárgyhoz.

- Királykisasszony, ezeket fel kellene ismerned.
- Csónakok?
- Igen, csónakok.
- Miért vannak a csónakok... a szárazföldön?
- Mert a tengerben falánkhalak élnek.

A kapitány fáklyájának fénye egy rég elhagyatott csónakot

világított meg. Félig betemette a homok, kiálló része olyan volt, mint egy állat csontváza.

– Nézd csak! – A királykisasszony előremutatott. – Egy hatalmas fehér kígyó!

– Ne félj! Nem kígyó az, hanem főveny. Elértük a tengert.

A királykisasszony és Széles dadus, aki tartotta fölötte az ernyőt, leszálltak a hintóról. A királykisasszony mindeddig csak képeken látta a tengert, azok a festett tengerek pedig kék hullámokból álltak a kék ég alatt. Ez a tenger azonban, amit most látott, fekete óceán volt éjjel, tele a csillagfény minden nagyságával és rejtélyességével, mintha egy második ég lett volna, folyékony formában. A királykisasszony megindult a tenger felé, mintha valami ismeretlen erő húzta volna. A kapitány és Széles dadus azonban megállították.

– Veszélyes túl közel menni – jelentette ki a kapitány.

– Nem hinném, hogy túl mély lenne a víz. Belefulladások?

– A falánkhalak széttépnek és megesznek! – felelte Széles dadus.

A kapitány felemelt egy közelben heverő deszkát és előrement, majd bedobta a tengerbe. A deszka ringatózott egy darabig a vízen, majd a felszínre úszott egy fekete árnyék, és elindult felé. Mivel az árnyékba burkolózó lény nagy része a víz alatt volt, nehéz lett volna megmondani, mekkora. Testén a pikkelyek csillogtak a fáklya fényében. Ezután három, négy vagy még több újabb árny jelent meg, és ezek is úszni kezdtek a deszka felé. Az árnyak küzdeni kezdtek egymással a deszkáért, és a víz csapkodása közben hallani lehetett, ahogy az éles fogak átharapják, majd apróra törik a fát. Pár pillanat múlva nyoma

sem volt már sem az árnyaknak, sem a deszkának.

– Még egy nagyobb hajót is rövid idő alatt elpusztítanak – jelentette ki a kapitány.

– Hol van a Sírbolt-sziget? – kérdezte Széles dadus.

– Arrafelé – mutatott a kapitány a láthatár irányába. – De most nem láthatjuk. Várnunk kell, míg felkel a nap.

A tengerparton táboroztak le. Széles dadus átadta a forgó esernyőt a kapitánynak, és kis fateknőt vett elő a hintóból.

– Kisasszonykám, attól tartok, ma este nem tudsz megfürödni. De legalább az arcodat meg tudod mosni.

A kapitány visszaadta az esernyőt Széles dadusnak, és elvitte a teknőt, hogy vizet keressen. Alakja eltűnt az éjszakában.

– Milyen jóra való fiatalember – jegyezte meg Széles dadus, és ásított.

A kapitány édesvízzel teli teknővel tért vissza. Széles dadus elővette a királykisasszony fürdőszappanját és a vízhez érintette. Kis pukkanó hang hallatszott, majd a víz felszíne csupa hab lett, egy kevés még a teknő oldalán is lefolyt.

A kapitány a szappanhabra nézett, majd Széles dadushoz fordult.

– Megnézhetném a szappant?

Széles dadus gondosan odaadta neki a tiszta, fehér fürdőszappant.

– Fogd erősen! Könnyebb a tollpihénél. Ha elengeded, elszáll.

A kapitány a szappant méregette a kezében. Mintha semmi súlya nem lett volna; úgy érezte, fehér árnyékot tart a kezében.

– Ez tényleg He'ersingenmoszikenből való! Meglep, hogy még van belőle.

– Azt hiszem, csak két darab maradt az egész palotában... nem, az egész királyságban. Egyet még rég félretettem a királykisasszony számára. Minden jó, ami He'ersingenmoszikenből jött, de egyre kevesebb ilyen tárgy maradt. – Széles dadus visszavette a fürdőszappant, és gondosan elcsomagolta.

Ahogy nézte a fehér habot, a királykisasszony most először gondolt vissza a palotában töltött életére, amióta útnak indultak. Elegáns, díszes fürdőszobájában minden este ilyen hab fedte fürdőmedencéjét. A különféle lámpák fényében a buborékok néha tiszta fehérnek tündek, mint az égből leszállt felhők, néha irizálóknak, mint egy halom ékkő. Mikor áztatta magát a buborékok között, úgy érezte, teste tézta puhaságúvá válik, érezte, ahogy összeolvad a buborékokkal. Olyan kényelmes volt, hogy mozdulni sem akart többé, így a szolgálólányoknak kellett kiemelniük, megtörölgetniük, majd az ágyába vinniük, hogy aludjon. A csodálatos érzés egészen másnap reggelig tartott.

Miután a királykisasszony megmosta arcát a he'ersingenmoszikeneni fürdőszappannal, arca ellazult és simának tűnt, teste azonban fáradt és merev maradt. Gyors vacsora után lefeküdt a tengerpartra – először takarón próbált aludni, aztán azonban rájött, hogy kényelmesebb közvetlenül a homokon feküdni. A homok megőrzött valamennyit a nap melegéből, és a királykisasszony úgy érezte, hatalmas, meleg kéz tartja a tenyerén. A hullámok ritmikus csapkodása olyan volt, mint egy altatódal, így hamar álomba merült.

Nem tudta, mennyi idő telt el; egyszer csak harang kongására ébredt. A hang a fölötte pörgő esernyőből eredt. Széles dadus ott

aludt mellette, az esernyőt az őrség kapitánya forgatta. A fáklyák már kialudtak, az éjszaka fekete bársonyként borult mindhármukra. A kapitány mintha kivágott papírfigura lett volna a csillagos ég előtt, csak páncélja tükrözte vissza a csillagfényt, haja lengett a szélben. Kezében folyamatosan forgott az esernyő, apró kupola, amely eltakarta az ég felét. A szemét nem látta a királykisasszony, de érezte, ahogy az a szempár és a számtalan pislákoló csillag őt nézi.

– Sajnálom, királykisasszony. Kicsit túl gyorsan forgattam –
suttogta a kapitány.

– Mennyi az idő?

– Éjfél után jár.

– Mintha messzebb lennénk a tengertől.

– Apály van. Holnap reggel visszajön a víz.

– Váltottátok egymást az esernyővel?

– Igen. Széles dadus tartotta egész nap. Segítek neki azzal, hogy ma éjjel kicsit tovább tartom.

– De hát egész nap hajtottál. Hadd forgassam én! Addig pihenhetsz egy kicsit.

Harmatcsepp királykisasszonyt magát is meglepték saját szavai. Amennyire csak vissza bírt emlékezni, ez volt az első alkalom, hogy gondolt mások szükségleteire is.

– Nem, királykisasszony. A te kezéd sima és törékeny; feltörné, ha neked kellene forgatnod az ernyőt. Hadd csináljam én.

– Mi a neved?

Bár egész nap együtt utaztak, a királykisasszonynak mostanáig nem jutott eszébe megkérdezni a férfi nevét. Korábban ezt teljesen természetesnek érezte volna, most azonban némi

bűntudat töltötte el.

– Hosszú Vitorlának hívnak.

– Vitorlának? – A királykisasszony körülnézett. Egy nagy hajó mellett táboroztak le a tengerparton, ez védte őket a széltől. A többi, partra vetett hajótól eltérően ennek még megvolt az árbóca, ami kardként mutatott a csillagok felé. – A vitorla az nem az a textília, amit a hosszú botra tűznek?

– De. Azt a botot árbócnak hívják. A vitorla azért van rajta, hogy a szél előre tudja tolni a hajót.

– A vitorlák olyan fehérek a tengeren. Nagyon szépek.

– Csak a képeken. Az igazi vitorlák nem olyan fehérek.

– Jól tudom, hogy te He'ersingenmoszikenből jöttél?

– Igen. Apám építész volt He'ersingenmoszikenben. Ő hozta ide az egész családkat, még kisgyerek koromban.

– Gondoltál valaha is arra, hogy hazamész... úgy értem, He'ersingenmoszikenbe?

– Nem igazán. Nagyon kicsi voltam még, amikor eljöttünk, így nem sokra emlékszem belőle. És még ha emlékszem is, semmi haszna. Sosem hagyhatom el a Történetnélküli Királyságot.

Tőlük nem messze a hullámok a partot csapkodták, mintha Hosszú Vitorla szavait ismételték volna: *sosem hagyhatom el, sosem hagyhatom el...*

– Mesélj valamit a külvilágról. Semmit nem tudok – kérte a királykisasszony.

– Nem kell tudnod semmit. A Történetnélküli Királyság királykisasszonya vagy, természetes, hogy a királyságnak nincsenek történetei számodra. Ami azt illeti, a palotán kívül sem mesél senki történeteket a gyerekeinek. Az én szüleim azonban

mások voltak. Ők He'ersingenmoszikenből jöttek, így meséltek nekem történeteket.

– Atyám azt mondta, valamikor régen a Történetnélküli Királyságnak is voltak történetei.

– Ez így van... Királykisasszony, tudod, hogy a királyságot körülveszi a tenger? A palota a királyság középpontja. Bármelyik irányba indulsz is el, előbb-utóbb a partra jutsz. A Történetnélküli Királyság egy hatalmas sziget.

– Persze hogy tudom.

– Régen a királyságot körülvevő tengert nem hívták Falánktengernek. Akkoriban nem léteztek még falánkhalak, és a hajók szabadon járták a tengereket. Minden egyes nap számtalan hajó közlekedett a Történetnélküli Királyság és He'ersingenmosziken között – illetve abban az időben ezt a helyet még Történetelli Királyságnak hívták, és más volt itt az élet.

– Igen?

– Az élet tele volt történetekkel, változásokkal és meglepetésekkel. A királyság számos nyüzsgő nagyvárossal rendelkezett, és a palota körül nem erdők és mezők voltak, hanem virágzó főváros. A városokban mindenhol He'ersingenmosziken értékes javait, eszközeit és szerszámaint láttad volna. A Történetnélküli Királyság javai pedig... már úgy értem, a Történetelli Királyságé... gond nélkül özönlöttek a tengeren át He'ersingenmoszikenbe. Az emberek élete kiszámíthatatlan volt, mint amikor gyors lovon vágat az ember a hegyeken át: az egyik pillanatban még egy hegycsúcson jársz, a következőben szakadékba zuhansz. Minden csupa lehetőség volt és csupa veszély: a szegény ember egyetlen nap alatt gazdaggá

válhatott, a gazdag ember egyetlen pillanat alatt elveszíthetett mindent. Ébredéskor senki nem tudhatta, mi fog történni vele aznap, vagy kivel fog találkozni. Az élet pezsdítő volt és lenyűgöző.

– Egy nap azonban egy he’ersingenmosziki kereskedőhajó ritka, apró halakat hozott magával. A halak akkorák voltak csak, mint egy ujj, a színük fekete; az erős kovácsoltvas hordókban úszva teljesen hétköznapiak tűntek. A kereskedő a piacokon előadta mutatványát a nyilvánosság előtt: egy kardot dugott a vashordóba, majd, miután a hordóból fülsértő, zakatoló hangok sora hallatszott, kihúzta – a halak fűrészé harapdálták. Falánkhalnak hívták őket; édesvízi halfaj volt, amely sötét tavakban élt, mélyen He’ersingenmosziken barlangjaiban.

– A falánkhalak jól fogytak a királyságban. Bár foguk apró, olyan kemény, akár a gyémánt, így fűrőfejnek is használható. Az uszonyuk szintén nagyon éles, és alkalmas arra, hogy nyílfejet vagy kis késeket készítsenek belőlük. Így aztán egyre több és több falánkhalat szállítottak He’ersingenmoszikenből a királyságba. Aztán egy tájfun felborította az egyik ilyen szállítóhajót a part közelében, és több mint húszhordónyi falánkhal tűnt el a tengerben.

– Kiderült, hogy a falánkhal igen jól érzi magát a tengerben, és akkorára nő, mint egy ember, sokkal nagyobbra, mint édesvízi változata. Ráadásul gyorsan is szaporodik, így számuk robbanásszerűen nőtt. Elkezdtek mindent felfalni, ami a felszínen úszott – a hajókat és csónakokat, amiket nem sikerült időben kivontatni a partra, apró darabokra rágták szét. Mikor a falánkhalak körbevették egy hajót, hatalmas lyukakat haraptak

az aljába. A hajónak azonban még arra sem maradt ideje, hogy elsüllyedjen, mielőtt úgy szétharapdálták volna, hogy semmi nem maradt belőle – mintha csak elolvadt volna. A falánkhalrajok körbevették a királyságot, és gyorsan áthatolhatatlan tengeri blokádot alkottak.

– Így aztán a falánkhalak ostromot indítottak a Történeteli Királyság ellen, és a part a halál vidékévé változott. Nem volt több hajó és vitorla, a királyság innentől el volt zárva a külvilágtól, minden kapcsolat, ami He'ersingenmoszikenhez és a nagyvilághoz kötötte, megszakadt. Az ország visszafejlődött önfenntartó agrárállammá. A nyüzsgő városok eltűntek, kisvárosok és tanyák váltották fel őket. Az élet nyugodt lett és unalmas, nem történt több változás, nem volt több pezsgés, sem meglepetés. A tegnap olyan volt, mint a ma, a ma olyan, amilyen a holnap lesz. A nép fokozatosan hozzászokott ehhez, és már nem vágyódott a másféle élet után. Emlékeik a múltból minden egyes nappal fogyatkoztak, ahogy a He'ersingenmoszikenből származó egzotikus áruk is. Az emberek ráadásul szándékosan is megpróbálták elfeledni a múltat, ahogy egyben a jelent is. Összefoglalva: már nem vágytak többé történetekre, és életüket történet nélkülivé tették. Így lett a Történeteli Királyságból Történetnélküli Királyság.

Harmatcsepp királykisasszonyt lenyűgözte a történet. Csak jóval azután szólalt meg, hogy Hosszú Vitorla elhallgatott.

– Még mindig mindenhol vannak falánkhalak a tengerben?

– Nem. Csak a Történetnélküli Királyság partjai körül úszkálnak. Akinek jó a szeme, néha láthatja, amint a távolban tengeri madarak lebegnek a felszínen, hogy élelemre

vadásszanak. Ott nincsenek falánkhalak. Az óceán határtalan és végtelen.

– Tehát akkor vannak más helyek is a világon, mint a Történetnélküli Királyság és He'ersingenmosziken?

– Királykisasszony, tényleg azt hiszed, hogy a világ csak ebből a két helyből áll?

– A királyi nevelő ezt tanította nekem kicsi koromban.

– Még ő maga sem hitte el ezt a hazugságot. A világ nagyon-nagyon nagy. Az óceánnak nincs vége, és számtalan sziget található benne. Némelyik kisebb, mint a Királyság, mások azonban nagyobbak. Még kontinensek is léteznek.

– Mi az a kontinens?

– Szárazföld, amely olyan hatalmas, mint az óceán. Még gyors lovon is csak több hónap alatt érnél el egyik végétől a másikig.

– Olyan nagy? – A királykisasszony felsóhajtott, aztán hirtelen újabb kérdést tett fel. – Látsz engem?

– Csak a szemedet látom. Ott ragyognak benne a csillagok.

– Akkor látnod kell benne a vágyakozást is. Szeretnék vitorlás hajón átkelni a tengeren, hogy messzi tájakra juthassak el.

– Az lehetetlen. Sosem hagyhatjuk el a Történetnélküli Királyságot, királykisasszony, soha... Ha félsz a sötétben, gyújtsuk meg a fáklyákat!

– Rendben.

Meggyújtották a fáklyákat. Harmatcsepp királykisasszony Hosszú Vitorla kapitányra nézett, de látta, hogy a férfi másfelé néz.

– Mit nézel? – kérdezte halkán.

– Nézd csak, királykisasszony!

Hosszú Vitorla egy kis fűcsomóra mutatott a homokban. A fűszálakon pár harmatcsepp csillogott a fáklyafényben.

– Ezeket harmatcseppeknek hívják – mondta Hosszú Vitorla.

– Nahát, mint engem. Hasonlítanak rám?

– Igen. Gyönyörűek, mint a kristály.

– Napfénynél még szebbek lesznek, mint a Nap.

A kapitány mélyen felsóhajtott. Hangtalanul tette, a királykisasszony azonban megérezte.

– Mi a baj?

– A harmatcseppek elpárolognak, eltűnnek a napfényben.

A királykisasszony bólintott. Tekintete elhomályosult.

– Akkor még jobban hasonlítanak rám. Ha ez az esernyő becsukódik, én is eltűnök. Olyan leszek, mint a harmatcsepp a napfényben.

– Nem fogom engedni, hogy eltűnj.

– Mindketten tudjuk, hogy nem tudunk átjutni a Sírbolt-szigetre, és nem tudjuk visszahozni Mélyvíz királyfit.

– Ha így van, akkor örökké tartani fogom ezt az esernyőt.

YUN TIANMING HARMADIK MESÉJE: MÉLYVÍZ KIRÁLYFI

Amikor Harmatcsepp királykisasszony legközelebb felébredt, már felvirradt. A tenger feketéből kék lett, a királykisasszony azonban még most is úgy gondolta, teljesen máshogy fest, mint a képeken, amiket látott. Hatalmassága, amely eddig rejtve maradt, most feltárult előtte. A reggeli nap fényében a tenger felszíne teljesen üres volt, a királykisasszony képzeletében azonban ezt az ürességet nem a falánkhalak okozták; inkább őmiatta volt üres, ahogy a palotában lévő lakosztálya is üres volt és őrá várt. Most még hevesebben érezte a vágyakozást, amiről Hosszú Vitorlának beszélt az éjjel. Elképzelte, hogy megjelenik a tengeren egy fehér vitorla, ami az övé, és sodródik a széllel, míg el nem tűnik.

Most Széles dadus tartotta neki az ernyőt. A kapitány odakiáltott nekik az előttük húzódó partról. Mikor odaértek mellé, a férfi az óceán felé mutatott.

– Nézzétek, az ott a Sírbolt-sziget.

A királykisasszony nem a szigetet pillantotta meg először, hanem a szigeten álló óriást: egyértelműen Mélyvíz királyfi volt az. Úgy állt a szigeten, mint egy magányos hegy: bőre leburnult a napon, izmai hullámzottak bőre alatt, mint a sziklakiszögellések; haja lobogott a szélben, mint a fák lombja a hegycsúcson. Hasonlított Jéghomokra, de nem volt sem komor, sem borongós;

tekintete és arckifejezése azt sugallta annak, aki ránézett, hogy nyílt, akár maga a tenger. A nap nem kelt még fel teljesen, az óriás feje azonban már arany fényben fürdött, mintha kigyulladt volna. Hatalmas kezével árnyékolni igyekezett a szemét, és a királykisasszony egy pillanatra azt hitte, találkozott a tekintetük, ezért felkiáltott:

– Bátyám! Harmatcsepp vagyok, a kishúgod! A kishúgod vagyok, Harmatcsepp! Itt vagyunk!

Az óriás semmi jelét nem adta, hogy hallotta volna. Tekintete elsiklott a fölött a hely fölött, ahol álltak, és másfelé mozdult. Aztán leengedte a kezét, elgondolkodva megrázta a fejét, és elfordult.

– Miért nem figyel ránk? – kérdezte nyugtalanul a királykisasszony.

– Ki venne észre három hangyát a távolban? – A kapitány Széles dadushoz fordult. – Mondtam, hogy Mélyvíz királyfi óriás.

– De amikor a karjaimban tartottam, aprócska csecsemő volt! Hogy nőhetett ekkorára? De jó dolog, hogy óriás lett – senki nem állíthatja meg. Megbüntetheti azokat a gonosztevőket, és megszerezheti a kisasszonykám portréját.

– Előbb még tudatnunk kell veled, mi történt – mondta a kapitány.

– Át kell mennünk oda! Át kell kelni a Sírbolt-szigetre! – A királykisasszony belekapaszkodott Hosszú Vitorlába.

– Nem tudunk. Az eltelt évek során senki nem volt képes átjutni a Sírbolt-szigetre. És onnan sem tud senki idejönni.

– Tényleg semmi mód nincs rá? – A királykisasszony szemébe könnyek gyűltek. – Azért jöttünk ide, hogy rátaláljunk a

bátyámra! Tudnod kell, mit tegyünk!

A könnyes szemű királykisasszony láttán Hosszú Vitorla tehetetlennek érezte magát.

– Tényleg semmi ötletem nincs. Helyes volt, hogy idejöttünk, mert el kellett hoznunk téged a palotából – máskülönben csak a halálotat várnád. De az elejétől fogva tudtam, hogy nem fogunk tudni átjutni a Sírbolt-szigetre. Talán... postagalambbal küldhetnénk neki egy üzenetet.

– Remek ötlet! Gyorsan keressünk egy postagalambot!

– De mi értelme lenne? Még ha meg is kapja az üzenetet, akkor sem fog tudni átjönni ide. Lehet, hogy óriás, de a tengerben a falánkhalak még őt is széttépnék... Reggelizzünk, utána eldöntjük, mihez kezdjünk. Megyek, elkészítem a reggelit.

– Jaj, ne, a teknőm! – kiáltott fel Széles dadus. Jött a dagály, és az emelkedő hullámok elérték a fateknőt, amiben előző éjjel a királykisasszony megmosta az arcát. A teknő már ki is sodródott valamennyire a tengerre. Felborult, és a benne lévő szappanhab fehér habcsíkot húzott a tengeren. Látták, amint pár falánkhal a teknő felé úszik, éles uszonyaik késként szelték a víz felszínét. Fogaik pár másodperc alatt szilánkokká fogják aprítani a teknőt.

Ekkor azonban valami hihetetlen történt: a falánkhalak nem érték el a teknőt. Amint a habhoz értek, abbahagyták az úszást és a felszínre emelkedtek. A vad halak mintha elveszítették volna erejüket, mind közömbössé váltak a teknő iránt. Némelyikük lassan lóbálta farokúszóját – nem azért, hogy ússzon, inkább azért, hogy mutassa, mennyire ellazult –, még olyan is akadt, amelyik fehér hasát felfelé fordítva lebegett.

Mindhárman némán figyelték a történeteket; a látvány

lenyűgözte őket. A királykisasszony megszólalt:

– Azt hiszem, tudom, mit éreznek. Ebben a habban olyan kényelmesen érzi magát az ember, mintha eltűntek volna a csontjai. Nem akarnak mozogni.

– A he’ersingenmoszikieni fürdőszappan valóban csodálatos – jegyezte meg Széles dadus. – Kár, hogy csak kettő maradt belőle.

– Ez a fajta szappan még He’ersingenmoszikenben is nagyon értékes – mondta Hosszú Vitorla kapitány. – Tudjátok, hogyan készül? Van egy bűvös erdő He’ersingenmoszikenben; ezeréves, nagyon magas buborékfák alkotják. Általában semmi különleges nincs ezekben a buborékfákban, mikor azonban erősen fúj a szél, szappanbuborékokat bocsátanak ki. Minél erősebb a szél, annál több a buborék. A he’ersingenmoszikieni fürdőszappant ezekből a buborékokból készítik, de nem egyszerű összegyűjteni a buborékokat, mert nagyon könnyen elsodorja őket a szél, és mivel átlátszóak, igen nehéz észrevenni őket. Csak akkor lehet látni őket, ha az ember olyan gyorsan fut, mint a buborékok, így hozzájuk képest mintha állna. Ezt csak a leggyorsabb lovak nyergében lehet elérni, ezekből pedig összesen tíz van egész He’ersingenmoszikenben. Valahányszor a buborékfák elkezdenek buborékokat fújni, a szappankészítők ezen lovak hátán száguldanak a szélben, hogy egy vékony hálóra begyűjtsék a buborékokat. A buborékok különböző méretűek, de még a legnagyobb buborék is, amint a hálóra kerül, kipukkad, és olyan kicsi lesz, hogy szabad szemmel nem is látható. Több százezer – néha több millió – ilyen buborékot kell összegyűjteni egyetlen szappan elkészítéséhez.

– Amint azonban a szappan a vízbe kerül, a buborékfa minden

egyeb buborékjából több millió új buborék születik. Ezért lesz ennyi hab ebből a szappanból. A buborékoknak nincs súlya, ezért van, hogy a tiszta, eredeti he'ersingenmoszikien fürdőszappannak szintén nincs súlya. A legkönnyebb anyag a világon, de rendkívül értékes. Ami Széles dadusnál van, azt alighanem a he'ersingenmoszikien nagykövet hozta ajándékba a király koronázására. Utána...

Hosszú Vitorla hirtelen elhallgatott és mélyen gondolataiba merülve a tengert nézte. A pár falánkhal továbbra is lustán lebegett a fehér habban. Előttük ott ringatózott a fateknő, sértetlenül.

– Szerintem találhatunk módot arra, hogy eljussunk a Sírbolt-szigetre! – Hosszú Vitorla a teknőre mutatott. – Mi lenne, ha az egy kis csónak lenne?

– Semmiképpen! – mondta Széles dadus. – Hogyan vállalhatna a királykisasszony ekkora kockázatot?

– Nem a királykisasszonyról beszéltem.

Eltökélt tekintetéből a királykisasszony látta, hogy a kapitány már határozott.

– Ha egyedül méysz, hogy fogod elérni, hogy Mélyvíz királyfi higgynen neked? – A királykisasszony arca izgatottan kipirult. – Én is megyek. Mennem kell!

– Még ha át is jutsz a szigetre, hogy bizonyítod, hogy az vagy, akinek mondod magad? – A kapitány jelentőségteles pillantást vetett a közrendűekhez illő ruhákra, amiket a királykisasszony viselt.

Széles dadus hallgatott. Ő tudta, hogy van rá mód.

– A bátyám és én a vérünk ellenőrzésével bizonyíthatjuk

rokonságunkat – felelte a királykisasszony.

– A királykisasszony akkor sem mehet! Túl ijesztő! – Széles dadus hangja azonban már korántsem volt annyira elutasító.

– Gondolod, hogy ha itt maradok, biztonságban leszek? – A királykisasszony a forgó fekete esernyőre mutatott Széles dadus kezében. – Túlságosan magunkra fogjuk vonni a figyelmet, és Jéghomok követni fog minket ide. Ha itt maradok, Jéghomok serege akkor is elfog, ha nem kerülök egy festménybe. A Sírbolt-szigeten nagyobb biztonságban leszek.

Így aztán úgy döntöttek, megpróbálják.

A kapitány megtalálta a legkisebb csónakot a tengerparton, és a lovak segítségével odahúzta, ahol a hullámok épp csak elérték. Használható vitorlát nem talált, de két régi evezőt sikerült szereznie más csónakokról. Elsőnek a királykisasszonyt, valamint az esernyőt a kezében tartó Széles dadust ültette be a csónakba, aztán kardjára tűzte a he'ersingenmoszikieni fürdőszappant és a királykisasszony kezébe adta a kardot.

– Amint a csónak a vízben van, dugd a szappant a vízbe!

A királykisasszony bólintott.

A kapitány betolta a csónakot a tengerbe, majd utánagázolt, mígnem már derékig ért neki a víz, és ő is beugrott a csónakba. Teljes erejéből evezett, és a csónak elindult a Sírbolt-sziget felé.

A falánkhalak fekete uszonyai megjelentek körülöttük, majd elindultak feléjük. A királykisasszony, aki a hajóorrban ült, bedugta a kardot a vízbe. A tengeren azonnal hatalmasra duzzadt a hab, míg a buborékok el nem érték az embermagasságot és szét nem terültek a hajó nyomában. A falánkhalak, ahogy beúsztak a buborékok közé, sodródni

kezdték, mintha élveznék azt a semmihez nem fogható érzést, amikor valaki puha, fehér plüssakarón pihen. Ez volt az első alkalom, hogy a királykisasszony közelről látott falánkhalat: fehér hasukat leszámítva teljesen feketék voltak, mintha vasból és acélból készült gépek lettek volna – most pedig lustán, szelíden pihentek a habban.

A csónak továbbhaladt a nyugodt tengeren, és úgy húzta maga mögött a hosszas, habos csíkot, mintha egy felhőfoszlány esett volna a tengerbe. Megszámlálhatatlan falánkhal közelített hozzájuk mindkét oldalról, és úgy úsztak be a habba, ahogy zarándokok gyülekeznek egy ködbe burkolózó folyónál. Néha pár falánkhal előlről közelítette meg a csónakot, és sikerült párat harapnia a fenekéből – az egyiknek még a kapitány kezében lévő evezőből is sikerült leharapnia egy darabot –, hamarosan azonban ezeket a halakat is magához csábította a csónak mögött húzódó hab, és nem tettek sok kárt. Miközben nézte a csónak mögött húzódó, buborékokból álló, szintiszta fehér felhőfolyót és a megrészegült falánkhalak megszámlálhatatlan tömegét, a királykisasszonynak az jutott eszébe, ilyenek írják le a papok a mennyországot.

A part távolodott; a csónak közeledett a Sírbolt-szigethez.

Széles dadus felkiáltott.

– Nézzétek! Mélyvíz királyfi mintha egyre alacsonyabb lenne!

A királykisasszony odanézett. Széles dadus igazat beszélt. A királyfi még mindig óriás volt, de egyértelműen kisebb, mint akkor, amikor a partról nézték. Még mindig háttal állt nekik, és egy másik irányba nézett.

A királykisasszony visszanézett Hosszú Vitorlára, aki a

csónakban evezett. Ő még inkább az erő tiszta megtestesülésének tűnt: izmai mindenhol kidülledtek, kezében a két evező ritmikusan mozgott, mint két szárny, és vitte előre a csónakot. Úgy tűnt, ez az ember a tengerre született: mozgása szabadabb, magabiztosabb volt, mint amikor szárazföldön járt.

– A királyfi lát minket! – kiáltott fel Széles dadus. A Sírbolt-szigeten Mélyvíz királyfi feléjük fordult. Egyik keze feléjük mutatott, szemében meglepetés látszott. Szája mozgott, mintha kiáltott volna valamit. Nem csoda, hogy meglepődött: az övék volt az egyetlen csónak a halálnak ezen a tengerén, és a habos nyom a csónak mögött egyre szélesebb lett, minél távolabb volt a csónaktól. A királyfi szemszögéből nézve mintha hirtelen egy hosszú farkú üstökös költözött volna a tengerbe.

Hamar rájöttek, hogy a királyfi nem nekik kiabál. Lábánál pár normális méretű ember jelent meg. Ebből a távolságból aprócskának tűntek, arcukat nem lehetett tisztán kivenni, de mindannyian a csónak felé néztek, és páran integettek is.

A Sírbolt-sziget egykor lakatlan volt. Húsz évvel ezelőtt, amikor Mélyvíz királyfi a szigetre ment halászni, magával vitte a palota egyik testőrét, egy királyi nevelőt, valamint pár őrt és szolgát. Amint a szigetre léptek, több raj falánkhal árasztotta el a közeli sekélyes vizeket és zárta el előlük a hazafelé vezető utat.

A királykisasszony és a többiek észrevették, hogy a királyfi még alacsonyabbnak tűnik. Minél közelebb értek a szigethez, a királyfi annál alacsonyabb lett.

A csónak már majdnem elérte a sziget partját. Nagyjából nyolc normális méretű embert láttak, nagy részük durva vászonruhát viselt, mint maga a királykisasszony. Ketten azonban a palotából

származó díszköntösöket hordtak, bár régieket és viseltéseket. Legtöbbjüknél kard is volt. A partra futottak, és hátrahagyták a királyfit, aki mostanra csak nagyjából kétszer olyan magas volt, mint a többiek, már nem óriás.

A kapitány erősebben evezett, és a csónak előrelelendült. A hullámok úgy lökték előre, mint egy óriás kezei, a csónaktörzs megrándult, ahogy fenéke a fövényre ért, és a királykisasszony előrebukott. A parton lévő emberek tétováztak, láthatóan féltek a falánkhalaktól, négyen azonban előreléptek, és belegázoltak a vízbe, hogy segítsenek stabilizálni a csónakot és segítsenek a királykisasszonynak, miközben kiszállt.

– Óvatosan! A királykisasszonynak az esernyő alatt kell lennie!
– kiáltotta Széles dadus. Mostanra nagyon ügyesen bánt az ernyővel, fél kézzel is képes volt a királykisasszony fölött tartani.

A fogadócsapat meg sem próbálta titkolni meglepetését. A forgó fekete esernyőről a csónak mögött húzódó nyomra néztek: a he'ersingenmosziken-i fürdőszappan fehér habja és a számtalan lebegő falánkhal pöttyös fekete-fehér ösvényt rajzolt a tengerre, ami összekötötte a Királyságot a Sírbolt-szigettel.

Mélyvíz királyfi előrelépett. Most nem tűnt magasabbnak az átlagembernél, ami azt illeti, két társánál még alacsonyabb is volt. Úgy mosolygott az újonnan érkezőkre, mint egy jószívű halász, mozgásában azonban a királykisasszony apjukra ismert. Forró könnyekkel teli szemmel kiáltott oda neki:

– Bátyám! A húgod vagyok, Harmatcsepp.
– Valóban hasonlítasz a húgomra. – A királyfi elmosolyodott, és kitérte karját a királykisasszony felé. Pár óre azonban megállította a királykisasszonyt, majd az újonnan érkezettek és a

királyfi közé állt. Némelyikük kivonta kardját és gyanakodva nézte a kapitányt. Hosszú Vitorla ügyet sem vetett rájuk, miközben felemelte a kardot, amit a királykisasszony elejtett, hogy megvizsgálja – a királyfi ugrásra kész őreinek megnyugtatóására, a hegyénél fogva tartotta. Láta, hogy a Sírbolt-szigetre tett út során csak nagyjából az egyharmada fogyott el a kardra tűzött he'ersingenmosziki fürdőszappannak.

– Bizonyítanotok kell, hogy valóban ő a királykisasszony – jelentette ki egy öregember. Egyenruhája, bár megkopott és többször is foltozták, még mindig rendezett volt. Arcán nyomot hagytak az évek megpróbáltatásai, szakállát azonban gondosan nyírta. Még ezen az elhagyatott szigeten is egyértelműen megpróbálta megőrizni a palota hivatalnokához illő méltóságát.

– Nem ismersz fel? – kérdezte Széles dadus. – Te Árnyas Erdő, az őr vagy, ő pedig ott Nyílt Mező, a királyi nevelő.

Mindketten bólintottak. Nyílt Mező pedig így szólt.

– Széles dadus, épnek és egészségesnek tűnsz éveid ellenére is.

– Ti ketten is megöregedtetek. – Széles dadus szabad kezével megtörölte szemét.

Árnyas Erdő, az őr továbbra is komor arcot vágott.

– Húsz év telt el, és fogalmunk sincs, mi történt odahaza. Meg kell kérnünk a királykisasszonyt, hogy bizonyítsa be, tényleg ő a királyfi húga. – A királykisasszonyhoz fordult. – Beleegyezel a vértesztbe?

A királykisasszony bólintott.

– Nem hinném, hogy szükség van erre – jelentette ki a királyfi.
– Tudom, hogy ő a húgom.

– Fenség – felelte az őr –, akkor is szükség van rá.

Valaki két apró tört hozott, és átadta őket Árnys Erdő őrnek és Nyílt Mező királyi nevelőnek. A királyfi embereinek rozsdás kardjaitól eltérően ezek még mindig úgy ragyogtak, mintha újak lettek volna. A királykisasszony kinyújtotta egyik kezét, és Árnys Erdő kissé megsúrta a mutatóujját a törrel, majd a tör hegyével felemelt egy vércseppet. Nyílt Mező ugyanezt tette a királyfival. Ezután Árnys Erdő mindkét tört a kezébe vette, és összeérintette a két vércseppet. A vörös vér azonnal kékké vált.

– Ő valóban Harmatcsepp királykisasszony – jelentette ki az őr ünnepélyesen, majd a királyi nevelővel együtt mindketten meghajoltak a lány felé. A királyfi kíséretének többi tagja szintén fél térdre ereszkedett. Ezután felálltak és elhátráltak, hogy a királyi testvérek összeölelkezessenek.

– Karjaimban tartottalak, amikor kicsi voltál – mondta a királyfi. – Akkor még csak ilyen kicsi voltál.

A zokogó királykisasszony mindent elmondott a királyfinak, ami a Történetnélküli Királyságban történt. A királyfi fogta a kezét és végighallgatta, anélkül, hogy félbeszakította volna. Arca, melyen meglátszottak az eltelt húsz év megpróbáltatásai, de még mindig fiatalos volt, végig nyugodt maradt, arckifejezése nem változott.

Mindenki a királyfi és a királykisasszony köré gyűlt, hogy hallgassa a történetet, Hosszú Vitorla kapitány azonban fura dolgot tett: távolabbra szaladt a tengerparton, hogy a királyfira nézzen, majd visszaroht, majd ismét elfutott. Széles dadus végül félrevonta.

– Mondtam neked, hogy Mélyvíz királyfi nem óriás – suttozta.

– Az, és mégsem az – súgta a kapitány. – Ha átlagemberre

nézel, minél messzebb van, annál kisebbnek tűnik, igaz? A királyfi azonban nem. Bármilyen messze van is, ugyanakkorának tűnik a szemünkben. Ezért látszik messziről nézve óriásnak.

Széles dadus bólintott.

– Ez nekem is feltűnt.

Mikor a királykisasszony befejezte történetét, Mélyvíz királyfi csak annyit mondott:

– Menjünk vissza!

Két csónakba ültek. A királyfi a királykisasszonyhoz és társaihoz csatlakozott a kisebbikben, a másik nyolc ember egy nagyobb csónakba ült, ugyanabba, amivel a királyfi és kísérete húsz évvel korábban a Sírbolt-szigetre érkezett. A nagyobb csónak szivárgott, de rövid útra elég biztonságos volt. Gondosan igyekeztek ugyanazon a nyomon visszamenni, amin a királykisasszony csónakja idejött. Bár a hab valamennyire már eloszlott, a falánkhalak továbbra is csak sodródtak benne, anélkül, hogy sokat mozogtak volna. Időnként az egyik hajó vagy evező beleütközött egy-egy falánkhalba, a halak azonban csak lustán eltekergettek az útból, minden nagyobb erőfeszítés nélkül. A nagy csónak vitorlája valamennyire használható volt még, így ez a csónak haladt elöl, és utat nyitott a kisebb csónaknak a lebegő falánkhalrajokon át.

– Szerintem legjobb lesz, ha megint belemártod a szappant a vízbe, csak a biztonság kedvéért. Mi lesz, ha felébrednek? – Széles dadus idegesen figyelte a falánkhalak sodródó tömegét.

– Ébren vannak, csak azért nem mozognak, mert túlságosan kényelemben érzik magukat. A szappannak csak nagyjából a fele maradt meg, és nem akarom pazarolni. A jövőben én sem fogok

fürödni vele.

Az elöl haladó nagy csónakban valaki felkiáltott:

– A hadsereg!

Egy lovas különítmény jelent meg a királyság partján. Sötét dagályként lepték el a tengerpartot, a lovas harcosok páncélja és fegyverei ragyogtak a napfényben.

– Menjetek tovább – mondta Mélyvíz királyfi.

– Azért jöttek, hogy megöljenek minket! – A királykisasszony arcából kifutott a vér.

– Ne félj! – mondta a királyfi, és gyöngéden megveregette a fejét.

Harmatcsepp a bátyjára nézett, és már tudta, hogy a királyfi sokkal alkalmasabb a trónra, mint ő.

Mivel a szél a hátuk mögül fújt, a visszaút még kevesebb időbe telt, még annak ellenére is, hogy a lebegő falánkhalak folyton a csónakokba ütköztek. Mikor mindkét csónak elérte a partot, a lovasság szilárd falaként vette körül őket. A királykisasszony és Széles dadus halálra rémültek, Hosszú Vitorla kapitány azonban tapasztaltabb volt, és most kissé megnyugodott. Láta, hogy a katonák közül egy sem rántott kardot, és lándzsáikat is függőlegesen tartották; ami még fontosabb, látta a szemüket is – nehéz páncélt viseltek, így csak szemük látszott, tekintetüket azonban a menekültek mögé, a falánkhalakkal teli tengeren húzódó habos ösvényre szegezték. Hosszú Vitorla nem látott mást ezekben a szemekben, mint csodálatot.

Egy tiszt leszállt lováról és odakocogott a partot ért csónakokhoz. A csónakokból mindenki kiszállt, a királyfi követői kardot rántottak, és odaléptek a tiszt, valamint a királyfi és a

királykisasszony közé.

– Ők itt Mélyvíz királyfi és Harmatcsepp királykisasszony. Ügyeljetek szavaitokra és tetteitekre! – kiáltott oda Árnyas Erdő őr a tisztnek.

A tiszt letérdelt és fejet hajtott.

– Tudjuk. De mi azt a parancsot kaptuk, hogy fogjuk el és öljük meg a királykisasszonyt.

– Harmatcsepp királykisasszony a trón törvény szerinti örököse, Jéghomok királyfi pedig áruló, király- és apagyilkos! Hogy követhetitek a parancsait?

– Mi ezt is jól tudjuk, épp ezért nem fogjuk teljesíteni a parancsát. Jéghomok királyfi azonban tegnap délután trónra lépett. Mi... nem tudjuk, kinek a parancsait kell követnünk.

Árnyas Erdő még valamit mondani akart, Mélyvíz királyfi azonban előrébb lépett és elhallgattatta. A királyfi a tiszthez fordult.

– Mi lenne, ha a királykisasszony és én visszatérnénk veletek a palotába? Szembeszállunk Jéghomokkal, egyszer s mindenkorra megoldjuk ezt az ügyet.

Az újonnan megkoronázott Jéghomok király a palota legfényűzőbb termében épp együtt ünnepelt a neki hűséget esküdött miniszterekkel, mikor hírnökök érkeztek, és jelentették, hogy Mélyvíz királyfi és Harmatcsepp királykisasszony hadsereg élén száguldanak a palota felé. Egy óra múlva ide is érnek. A csarnok azonnal elcsendesült.

– Mélyvíz? Hogy kelt át a tengeren? Talán szárnyai nőttek? – morogta magában Jéghomok, arcán azonban nem tükröződött az

a rémület és meglepődés, ami a többiekén. – Ne aggódjatok! A hadsereg nem engedelmeskedik annak a kettőnek, amíg én élek... Tűszem!

Tűszem előlépett az árnyak közül. Még mindig szürke köpönyeget viselt, és még törékenyebbnek tűnt, mint eddig.

– Fogd a hóhullámpapírod és az ecsetjeidet, indulj el Mélyvíz felé. Amint meglátod, ferd le. Könnyű lesz, nem kell közel menned hozzá. Amint megjelenik a láthatáron, alaposan meg is tudod nézni.

– Igenis, királyom. – Tűszem hangtalanul távozott, akár egy patkány.

– Ami Harmatcseppet illeti, mi bajt okozhat egy lány? Majd én kitépem a kezéből az esernyőt. – Jéghomok felemelte korsóját.

Az ünnepi lakoma nyomott hangulatban ért véget. A miniszterek aggodalmas arckifejezéssel távoztak, és csak Jéghomok maradt az üres csarnokban.

Nem tudta, mennyi idő telt el, amire Tűszem visszatért. Jéghomoknak gyorsabban kezdett verni a szíve – nem azért, mert Tűszem keze üres volt, és nem is azért, ahogy a festő kinézett, mert éppolyan érzékenynek és óvatosnak tűnt, mint eddig; inkább azért, mert hallotta Tűszem lépteit. A festő mindaddig teljes csendben közlekedett, ahogy a mókus surran végig a padlón, most azonban hangos léptei visszhangzottak, akár egy szívverés, amit nem lehet elhallgattatni.

– Láttam Mélyvíz királyfit – kezdte Tűszem, lesütött szemmel. – De nem tudtam lefesteni.

– Szárnyai voltak? – kérdezte Jéghomok fagyos hangon.

– Még ha lettek volna is, attól még le tudtam volna festeni.

Lefestettem volna szárnya minden egyes tollát, teljesen élethűen. Az igazság, királyom, rémisztőbb, mintha szárnyakat növesztett volna: nem engedelmeskedik a perspektíva törvényeinek.

– Mi az a perspektíva?

– A perspektíva törvényei miatt van, hogy a távolabbi dolgok kisebbnek tűnnek, mint a közelié. Én a nyugati hagyományban képzett festő vagyok, és a nyugati festészet a perspektíva törvényeit követi. Nem tudom lefesteni.

– Vannak olyan iskolái a festészetnek, amelyek nem követik a perspektíva törvényeit?

– Vannak. Királyom, nézd azokat a keleti festményeket! – Tűszem a csarnok egyik falán függő tekercsre mutatott, amelyre ecsettel tájképet festettek. A tekercs kecses, éteri tájat ábrázolt, melyen a negatív tér, az üresség vízre és ködre emlékeztetett. A kép stílusa éles ellentétben állt a közeli színpompás, tömör olajfestményekkel. – Láthatod, hogy a tekercs nem engedelmeskedik a perspektíva törvényeinek. Én azonban sosem tanultam keleti festészetet. Éteri mester nem volt hajlandó megtanítani rá – talán előre látta a mai napot.

– Elmehetsz. – Jéghomok arca kifejezéstelen maradt.

– Természetesen. Mélyvíz királyfi hamarosan a palotába ér. Megöl engem is, és téged is. Én azonban nem fogom tehetetlenül várni a halálomat. Inkább saját magam vetek véget az életemnek, azzal, hogy mesterművet alkotok veled. – Tűszem távozott, és ezúttal ismét nem csapott zajt.

Jéghomok behívta az őreit.

– Hozzátok a kardomat!

Lópaták sebes dobogása hallatszott be kintről a csarnokba,

először alig hallhatóan, majd hangosabban, mígnem szinte már zivatarra emlékeztetett. A palota előtt a patadobogásnak hirtelen vége szakadt.

Jéghomok felállt, és kezében kardjával elhagyta a csarnokot. Láta, hogy Mélyvíz épp a palota előtti lépcsőn jön felfelé, mögötte Harmatcsepp, aki mellett Széles dadus tartotta az esernyőt. A lépcső előtti téren a hadsereg állt sűrű sorokban. A katonák némán vártak, nem mutatták világosan, melyik oldalt támogatják. Mikor Jéghomok először pillantotta meg bátyját, Mélyvíz kétszer akkorának tűnt, mint az átlagember, mikor azonban közelebb jött, ismét normális méretűnek látszott.

Jéghomok hirtelen visszaemlékezett több mint húsz évvel azelőtti gyerekkorára. Tudta, hogy a Sírbolt-sziget körül gyülekeznek a falánkhalak, de így is rávette Mélyvizet, hogy oda menjen halászni. Apjuk akkoriban valamiféle betegségtől szenvedett, Jéghomok pedig elhitette Mélyvízzel, hogy a Sírbolt-sziget körül különleges hal él, májának olaja gyógyítja a betegséget. Mélyvíz, aki máskor olyan óvatos volt, hitt neki, és, ahogy Jéghomok akarta, távozott és nem tért vissza. Jéghomok kevés cselszövésére volt ennyire büszke; a királyságban senki nem tudta az igazságot.

Jéghomok gondolatai visszatértek a jelenbe. Mélyvíz már a lépcső tetején lévő emelvényen állt, a palota kapuja előtt. Éppolyan magas volt, mint egy átlagember.

– Bátyám – szólalt meg Jéghomok –, örülök, hogy látlak téged és Harmatcseppet. De meg kell értenetek, hogy ez az én királyságom, és én vagyok a király. Azonnal hűséget kell esküdnötök nekem.

Mélyvíz egyik kezét rozsdás kardja markolatára helyezte, másik kezével Jéghomokra mutatott.

– Megbocsáthatatlan bűnöket követtél el.

Jéghomok felnevetett.

– Lehet, hogy Tűszem nem tud lefesteni, de én még szíven döfhetlek. – Ezzel rárontott a kardjával.

Jéghomok és Mélyvíz mindketten kiváló vívók voltak, mivel azonban Mélyvíz nem engedelmeskedett a perspektíva törvényeinek, Jéghomok csak nagyon nehezen tudta pontosan megítélni, milyen messze van ellenfele. A harc gyorsan véget ért, mikor Mélyvíz Jéghomok mellkasába döfte kardját. Jéghomok lezuhant a lépcsőn, vére hosszú csíkot húzott a kőlépcsőn.

A hadsereg éljenzett, majd hűséget esküdött Mélyvíz királyfinak és Harmatcsepp királykisasszonynak.

Miközben Mélyvíz és Jéghomok megvívta egymással, Hosszú Vitorla kapitány átkutatta a palotát Tűszem után. Valakitől megtudta, hogy a festő a műtermébe ment, a palota egyik távoli sarkába. A kapitány látta, hogy csak egy őrszem áll az ajtó előtt; valaki, aki korábban őalatta szolgált.

– Egy órája jött ide – mondta az őrszem. – Azóta odabent van.

A kapitány betörte az ajtót és belépett. A műteremnek nem voltak ablakai. A két ezüst gyertyatartóban már nagyrészt végigégtek a gyertyák, a műterem olyan homályba burkolózott, mint egy föld alatti bunker. Senki nem volt odabenn.

A festőállványon azonban Hosszú Vitorla egy festményt pillantott meg: épp most készülhetett el, a festék még meg sem száradt. Tűszem önarcképe volt. A festményt tényleg mesterműnek lehetett nevezni: mintha ablak lett volna egy másik

világba, Tűszem pedig ott állt és ezt a világot nézte. Bár a hófehér papír felgyűrődött sarka mutatta, hogy csak festmény, a kapitány kényszert érzett, hogy kerülje a képen látható férfi metsző tekintetét.

Hosszú Vitorla körülnézett, és más portrékat is észrevett a falon: a királyét, a királynéét, a hozzájuk hű miniszterekét. Megtalálta Harmatcsepp királykisasszony képét is, és a gyönyörű királynéétől a félhomályba burkolózó műterem ragyogott, akár a mennyország. A festményen látható szempár rabul ejtette a lelkét, és érezte, hogy megrészegül, végül azonban észhez tért. Leakasztotta a festményt, félredobta a keretet, és az egyik gyertyával meggyújtotta a feltekert tekerceset.

Mikor a lángok épp elemésztették a festményt, nyílt a műterem ajtaja, és belépett az igazi Harmatcsepp. Még mindig a közrendűek ruháját viselte, és maga tartotta a forgó fekete ernyőt.

– Hol van Széles dadus?

– Kértem, hogy maradjon odakinn. Mondani akarok pár dolgot... csak neked.

– A portréd elpusztult – Hosszú Vitorla a még mindig parázsló hamvakra mutatott a padlón. – Nincs többé szükséged az esernyőre.

A királykisasszony lelassította a forgást, és az esernyő felzengett, akár egy csalogány. Ahogy kezdett összecsucodni, az éneke egyre hangosabb lett és kevésbé töredezett, míg olyanná nem vált, ahogy a csóka rikolt – ez volt a végső figyelmeztetés a Halál beköszönte előtt. Aztán az esernyő összecsucodott, és peremén a kőgömbök éles, csattanó hangokkal ütődtek

egymásnak.

A királykisasszony sértetlen maradt.

A kapitány a lányra nézett, és hosszan, megkönnyebbülten felsóhajtott. A hamvak felé fordult.

– Kár érte. Gyönyörű festmény volt, szerettem volna, ha látod. De nem mertem késlekedni... tényleg nagyon gyönyörű volt.

– Szébb, mint én?

– Te voltál az.

A királykisasszony elővett két he'ersingenmosziki fürdőszappant. Elengedte őket, és a súlytalan, fehér szappanok úgy lebegtek a levegőben, mint a tollak.

– Itt hagyom a királyságot, hogy bejárjam a tengereket. Velem jössz? – kérdezte a királykisasszony.

– Tessék? De hiszen Mélyvíz királyfi már bejelentette, hogy holnap lesz a koronázásod. Megfogadta, hogy minden erejével segíteni fog téged.

A királykisasszony a fejét rázta.

– A bátyám alkalmasabb uralkodónak, mint én. És ha nem esik csapdába a Sírbolt-szigeten, eleve ő örökölte volna a trónt. Mikor király lesz, kiállhat majd a palota egyik magas pontjára, és az egész királyság láthatja majd. Én azonban nem akarok királynő lenni. Jobban szeretem a külvilágot, mint a palotát. Nem akarom életem hátralévő részét a Történetnélküli Királyságban leélni. Oda akarok menni, ahol történetek vannak.

– Az az élet csupa veszedelem és megpróbáltatás.

– Nem félek. – A királykisasszony szemében az élet szikrája fénylett a gyertyalángnál. Hosszú Vitorla úgy érezte, körülötte ismét fényesebben ragyog minden.

– Én sem félek, királykisasszony. Követni foglak a tengerek végére is, a világ végére is.

– Akkor mi leszünk az utolsók, akik elhagyják a királyságot. – A királykisasszony kinyújtotta a kezét, és elkapta a két lebegő szappant.

– Vitorlás hajóval megyünk.

– Igen, hófehér vitorlákkal.

Másnap reggel, a királyság valamelyik tengerpartján az emberek fehér vitorlát láttak megjelenni a tengeren. A vitorla mögött hosszú, felhőszerű habbal teli nyom húzódott. Egyre távolodott a királyságtól, a felkelő nap fénye felé.

A királyságban senki nem tudta, mi történt ezek után Harmatcsepp királykisasszonnyal és Hosszú Vitorlával. Ami azt illeti, a királyság sosem hallott többé semmit a külvilágról. A királykisasszony elvitte az utolsó pár he'ersingenmosziken-i fürdőszappant, és senki nem tudott áttörni a falánkhalrajok alkotta blokádon. Senki nem panaszkodott azonban; az emberek hozzászoktak nyugodt életükhöz. Ez után a történet után nem volt több történet a Történetnélküli Királyságban.

Néha azonban, késő estéken valaki mesélt olyan történeteket, amik mégsem voltak történetek: Harmatcsepp királykisasszony és Hosszú Vitorla elképzelt életét. Mindenki mást képzelt el, de mindannyian egyetértettek abban, hogy számos egzotikus, rejtélyes birodalomba eljutottak, köztük a kontinensekre is, amelyek oly hatalmasok, akár a tenger. Egész életüket vándorúton töltötték, és bármerre mentek is, boldogok voltak együtt.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

A sophonmentes helyiségben lévők, akik már befejezték a történetek olvasását, beszélgetni kezdtek, bár legtöbbször még mindig elmerült a Történetnélküli Királyság, a tenger, a királykisasszony és a királyfiak meséjében. Voltak, akik mélyen a gondolataikba merültek, mások a dokumentumra meredtek, mintha azt remélnék, a borító segít fényt deríteni a mesék értelmére.

– Az a királykisasszony nagyon hasonlít rád – mondta AA Cheng Xinnnek.

– Próbálj a komoly dolgokkal foglalkozni... és tényleg ilyen törekeny lennék? Én képes lettem volna magam fogni az esernyőt. – Cheng Xin volt az egyetlen, aki nem olvasta el a dokumentumot. A történetek beleégtek az emlékezetébe. Természetesen többször is elgondolkodott, hogy Harmatcsepp királykisasszonyt valamilyen mértékben róla mintázta-e Yun Tianming, az őrség kapitánya azonban egyáltalán nem hasonlított Yun Tianmingre.

Tényleg azt hiszi, hogy valahogyan el fogok vitorlázni? Egy másik férfival?

Mikor az elnök észrevette, hogy a jelenlévők mind végeztek az olvasással, a véleményüket kérte – főleg javaslatokat azzal kapcsolatban, milyen lépéseket tegyenek meg az IKB irányítása

alatt dolgozó különböző munkacsoportok.

Az irodalmi elemzés munkacsoportot képviselő bizottsági tag kért először szót. Ezt a csoportot az utolsó percben adták hozzá az IKB-hoz, és főleg írókból, valamint az időszámítás kori irodalmat tanulmányozó tudósokból állt. Úgy vélték, van rá valami minimális esély – még ha valószínűtlen is –, hogy hasznára lehetnek a projektnek.

A felszólaló tag gyermekmeseszerző volt.

– Tudom, hogy ettől a ponttól kezdve kicsi az esélye, hogy a csoportom bármi hasznos hozzájárulással szolgálna. De szerettem volna az első lenni, aki mond egypár szót. – Felemelte a kék borítós dokumentumot. – Sajnálattal közlöm, hogy nem hiszem, hogy ezt az üzenetet valaha is sikerül megfejteni.

– Miért gondolja így? – kérdezte az elnök.

– Hogy tisztán lássunk: azt szeretnénk megállapítani, milyen stratégiai irányt válasszon az emberiség jövőbeli megpróbáltatásai során. Ha ez az üzenet tényleg létezik, bármi is az, konkrét jelentéssel kell bírnia. A homályos, kétértelmű információkból nem állapíthatunk meg stratégiai irányt. Az irodalmi kifejezésmódnak azonban a homályosság és a kétértelműség a lényege. Biztos vagyok benne, hogy a három történet valódi jelentése biztonsági megfontolásokból igen mélyen rejlik, és ez még homályosabbá és kétértelműbbé teszi az értelmezéseket. Az előttünk álló probléma nem az, hogy semmi hasznosat nem tudunk kibogozni ezekből a történetekből, hanem az, hogy túl sok lehetséges értelmezésük van, és egyikben sem lehetünk teljesen biztosak.

– Hadd mondjak még valamit, ami nem kimondottan releváns

itt. Íróként szeretném tiszteletemet kifejezni a szerző iránt. Mint mesék, nagyon jók.

Másnap az IKB teljes gőzzel dolgozni kezdett Yun Tianming üzenetének megfejtésén. Hamar értékelni kezdték a gyermekmeseszerző figyelmeztetését.

Yun Tianming három meséje metaforákban és szimbólumokban gazdag történet volt; minden egyes részletét többféle módon is lehetett értelmezni, és minden értelmezést alátámasztott valami, de lehetetlen lett volna megmondani, melyik volt a szerző üzenete, így lehetetlen lett volna bármelyik értelmezést stratégiai hírszerzésként értelmezni.

Abban például mindenki egyetértett, hogy az emberek festményé festése elég egyértelműen metafora. A különböző területek szakértői azonban nem tudtak egyetlen értelmezésben megegyezni. Volt, aki úgy vélte, hogy a festmények a modern világ digitalizálódási trendjére utalnak, és hogy a történetnek ez a részlete erősen azt sugallta, hogy az embereket is digitalizálni kellene, hogy elkerülhessék a sötéteredő-támadásokat. Az ezzel a nézettel egyetértő tudósok azt is megjegyezték, hogy akiket a képekbe festettek, azok többé nem voltak képesek ártani azoknak, akik a valóságban élnek, így az emberiség digitalizálása talán a kozmikus biztonsági jelzés elterjesztésének egy módja is.

Egy másik tábor azonban úgy vélte, a festmények különleges dimenziókat képviselnek. A valóság és a festmények világa különböző dimenziókban létezik, és amikor valakit lefestenek, az illető eltűnik a háromdimenziós térből. Ez felidézte bennük a *Kék úr* és a *Gravitáció* által a négydimenziós töredékben átélteket, és

úgy vélték, lehet, hogy Tianming azt akarta sugallni, hogy az emberiség a négydimenziós teret használhatja menedékként, esetleg valamiképpen a négydimenziós teret használhatja a kozmikus biztonsági jelzés terjesztésére. Egyes tudósok rámutattak, hogy mivel Mélyvíz királyfi megszegte a perspektíva törvényeit, további bizonyítéka lehet annak, hogy a szerző a négydimenziós térre gondolt.

Másfelől: mi lehetett a falánkhalak jelentése? Egyesek a halak nagy számára koncentráltak, arra a szokásukra, hogy rejtve maradjanak, valamint vad, agresszív viselkedésmódjukra, és arra a következtetésre jutottak, hogy a kozmikus civilizáció egészét képviselik a sötéteredő-állapotban. A szappan, amitől a falánkhalak akkora kényelemben érezték magukat, hogy elfelejtettek támadni, valamiféle, a kozmikus biztonsági jelzés mögött rejlő ismeretlen alapelvet képviselt. Mások azonban ezzel ellentétes következtetésre jutottak: szerintük a falánkhalak az emberiség által épített intelligens gépeket jelképeztek. Ezek a gépek kicsik és képesek önmaguk sokszorosítására; az űrbe kiengedve a Kuiper-övben vagy az Oort-felhőben lévő anyag felhasználásával addig sokszorosítanak magukat, míg intelligens blokádot nem alkotnának a Naprendszer körül. Ez a blokádot több funkcióval is bírhat: elfoghatja a Nap felé tartó fotoidokat, vagy megváltoztathatja, hogyan néz ki a Naprendszer a távolból, és ezzel ugyanazt a hatást érné el, mint egy kozmikus biztonsági jelzés.

Erre a magyarázatra, melyet Halraj-értelmezésnek neveztek el, több figyelmet fordítottak, mint a többi, ezzel versengő értelmezésre. A többi hipotézishez képest a Halraj-értelmezés

viszonylag egyértelmű technikai keretrendszerrel bírt, így ez lett az egyik első értelmezés, amelyet a Tudományos Világakadémia mélyreható kutatás témájaként jelölt ki. Az IKB azonban sosem fűzött túl sok reményt a Halraj-elmélethez – bár az ötlet technológiai szempontból megvalósíthatónak látszott, a további kutatások fényt derítettek arra, hogy több tízezer évre lenne szükség ahhoz, hogy az önmagukat sokszorozó „halrajok” blokádot képezzenek a Naprendszer körül. Emellett a gépek csak korlátozott mesterséges intelligenciával rendelkeztek, ami azt jelentette, hogy a blokádnak védő és biztonsági jelzéssel bíró funkciói a legjobb esetben is kevésbé praktikus látomásnak tündek. A Halraj-elméletéről végül le kellett mondani.

Számtalan, egymással versengő elmélet született a forgó esernyővel, a rejtélyes hóhullámpapírral, az obszidiántömbbel és a he'ersingenmoszikeni fürdőszappannal kapcsolatban is...

Ahogy azonban a gyermekkönyvszerző mondta: mindezen értelmezések igazolhatónak tündek, de lehetetlen volt megállapítani, melyikre gondolt Tianming.

A három történetnek azonban nem minden eleme volt ennyire homályos és kétértelmű. Az IKB szakértői biztosak voltak benne, hogy a történetnek legalább egy eleme konkrét hírszerzési információt tartalmaz, és talán ez a kulcs Yun Tianming üzenetének megfejtéséhez.

A történetekben előforduló furcsa helynévről beszéltek: a *He'ersingenmoszikenről*.

Tianming kínai nyelven mondta el történeteit Cheng Xinnek. Az emberek észrevették, hogy a legtöbb helynév és szereplőnév világos jelentéssel bírt kínaiul: a Történetnélküli Királyság, a

Falánk-tenger, a Sírbolt-sziget, Harmatcsepp királykisasszony, Jéghomok királyfi, Mélyvíz királyfi, Tűszem, Éteri mester, Hosszú Vitorla kapitány, Széles dadus... Mindezek között azonban ott volt ez a név, ami mintha egy idegen helynév fonetikus átírata lett volna; nemcsak fonetikai szempontból volt furcsa ahhoz, hogy kínai név legyen, de nagyon hosszú is volt. A név ráadásul többször is megjelent a történetben, oly módon, hogy az mindenképpen valami szokatlanra utalt: Tűszem és Éteri mester is He'ersingenmoszikenből érkeztek; a hóhullámpapír, amit használtak, szintén He'ersingenmoszikenből jött; a papír lesimítására használt obszidiántömb és vasaló szintén He'ersingenmoszikenből jött; Hosszú Vitorla kapitány He'ersingenmoszikenben született; a fürdőszappan He'ersingenmoszikenből jött; a falánkhalak He'ersingenmoszikenből jöttek... A szerző mintha folyamatosan hangsúlyozni igyekezett volna a név fontosságát, de magáról He'ersingenmoszikenről nem adott részletes leírást. Ugyanolyan nagy sziget lett volna, mint a Történetnélküli Királyság? Kontinens? Szigetvilág?

A szakértők számára még az sem volt egyértelmű, melyik nyelvből származik a szó. Yun Tianming, mikor távozott a Lépcső-szondával, nem beszélt jól angolul, más nyelveken pedig nem tudott – az azonban lehetséges volt, hogy később még egy nyelvet megtanult. A név nem hasonlított az angol nyelv szavaira, és az sem volt világos, valamelyik újlatin nyelvhez tartozik-e. Trisolarisi persze nem lehetett, mivel a trisolarisi nyelv nem beszélt nyelv volt és nem hangokból állt.

A tudósok a világ minden ismert nyelvén megpróbálták

lebetűzni a nevet, minden területről segítséget kértek, rákerestek az interneten és mindenféle speciális adatbázisokban – és törekvéseik semmilyen eredménnyel nem jártak. A név előtt tehetetlenül álltak az emberiség különféle szakterületeken dolgozó legragyogóbb elméi.

A különféle csoportok vezetői megkérdezték Cheng Xintől, biztos-e abban, hogy jól emlékezett a név kiejtésére. Xin határozottan állította, hogy azonnal feltűnt neki a név különös hangzása, ezért külön odafigyelt rá, hogy jól az emlékezetébe vesse. A név ráadásul többször is felbukkant a történetben, így lehetetlen lett volna rosszul megjegyeznie.

Az IKB nem haladt a megfejtéssel. Nem érte őket teljesen váratlanul, hogy nehézségekbe ütköztek: ha az emberiség könnyen meg tudná fejteni a Yun Tianming történeteiben rejlő, stratégiai jelentőségű információt, akkor a trisolarisiak is képesek lennének rá. Az igazi információnak mélyen kell rejtőznie a történetben. A különféle csoportok szakértői kimerültek, a helyiségben jelen lévő statikus elektromosság és fanyar szag ingerültté tette őket. Minden egyes csoport több kisebb csoportra oszlott, akik az egymással versengő értelmezéseken vitatkoztak, de nem jutottak egyetértésre.

Ahogy a megfejtésre tett kísérlet holtpontra jutott, az IKB tagjainak szíve mélyén kétségek ébredtek. Vajon valóban rejlik értékes stratégiai információ a három történetben? A gyanakvás főleg Yun Tianmingre irányult. Elvégre csak alapfokú diplomával rendelkezett az időszámítás korából, ami azt jelentette, kevesebbet tudott, mint az, aki jelenleg a középiskola első pár

osztályába jár. A küldetése előtti életében nagyrészt rutinjellegű, kezdőknek való feladatokon dolgozott, semmilyen tapasztalattal nem rendelkezett a magas szintű tudományos kutatások végzése vagy az új, alapvető tudományos elméletek melletti érvelés terén. Természetesen miután elfogták és klónozták, rengeteg lehetősége nyílhatott a tanulásra, a szakértők azonban kételkedtek abban, hogy képes lenne megérteni a trisolarisiak felsőbbrendű technológiáját, főleg az azt lehetővé tévő alapvető elméleteket.

Nehezítette a helyzetet, hogy ahogy telt az idő, elkerülhetetlen bonyodalmak is felütöttek a fejüket az IKB-n belül. Eleinte mindenki az egész emberiség érdekében igyekezett megfejteni a rejtélyt. Később azonban éreztetni kezdték befolyásukat a különböző politikai erők és érdekcsoportok: a Nemzetközi Flotta, az ENSZ, a különféle országok, a multinacionális cégek, a vallások... Ezen csoportok mindegyike saját politikai céljai és érdekei szerint igyekezett értelmezni a történeteket, és az értelmezéssel kapcsolatos munka számukra csak újabb lehetőség volt arra, hogy a politikai elveikkel kapcsolatos propagandát terjesszék. A történetek üres kosarakká váltak, amelyekbe bármi belefért. Az IKB-nél megváltozott a munka menete, a különféle csoportok közti vitákat átította a politika és haszonelvűvé váltak, ami nagyban rontotta a morált.

Az azonban, hogy az IKB nem haladt előre, pozitív hatással is bírt: arra kényszerítette az embereket, hogy mondjanak le a csoda illúziójáról. Valójában az emberiség már rég nem hitt a csodákban, mivel nem is tudtak Yun Tianming üzenetének létezéséről. A társadalmak által rájuk gyakorolt politikai nyomás arra kényszerítette a Nemzetközi Flottát és az ENSZ-t, hogy Yun

Tianming üzenete helyett azzal foglalkozzanak, milyen módon tudnák az ismert technológiák segítségével megőrizni a földi civilizációt.

Kozmikus mértékben nézve a Trisolaris elpusztítása közvetlenül a szomszédban zajlott, és az embereknek így lehetőségük nyílt részleteiben megfigyelni egy csillag elpusztításának teljes folyamatát; egyben hatalmas mennyiségű adatot is gyűjthettek róla. Mivel az elpusztított csillag tömegét és a fősorozatban elfoglalt helyét tekintve nagyon hasonlított a Naphoz, az emberiség elvileg képes volt pontos matematikai modellt alkotni a Nap katasztrófájáról egy sötéteredő-csapás során. Ami azt illeti, ez a kutatás már akkor nagy erővel megindult, amikor a Földön élők tanúi lettek a Trisolaris pusztulásának. Az ebben az irányban folyó kutatás közvetlen eredménye a Bunker-projekt volt, a nemzetközi figyelemben ez foglalta el azt a helyet, amit Yun Tianming üzenetének kellett volna.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: A BUNKER-PROJEKT – EGY BÁRKA A FÖLDI CIVILIZÁCIÓNAK

I. A Föld elleni sötéteredő-csapás becsült ideje: optimista becslés szerint 100-150 év; valószínű becslés: 50-80 év; pesszimista becslés: 10-30 év. Az emberi faj túlélésére szőtt tervek a 70 évből indultak ki.

II. A megmentendő személyek teljes száma: a világ népességének becsült csökkenése alapján 70 év múlva 600-800 millió lesz.

III. A várható sötéteredő-csapás teljes mértéke: a Trisolaris csillagának elpusztítása során gyűjtött adatok szerint elkészült egy matematikai modell arról, hogyan robbanna fel a Nap, ha ugyanilyen támadás érné. A modellre alapozott szimulációk azt mutatták, hogy ha a Napot fotoid találná el, a Mars pályáján belül minden Föld-típusú bolygó elpusztulna. A Merkúr és a Vénusz a csapás után azonnal szétporladna. A Föld megőrizne valamennyit a tömegéből és gömb alakja is megmaradna, de felszínének egy 500 kilométer vastag rétege, beleértve a teljes földkérget és a földköpeny egy részét, leválna róla. A Mars egy körülbelül 100 km vastag réteget veszítene el. Később a Napból a robbanás során kivált anyag miatt minden megmaradt Föld-típusú bolygó veszítene sebességéből, és végül a Nap megmaradt

magjába zuhanna.

A modell azt mutatta, hogy a Nap robbanásának pusztítóereje – beleértve a sugárzást és a Napból távozó anyag hatását is – fordítottan lenne arányos a Naptól való távolság négyzetével, vagyis a Naptól távolodva a pusztítóerő rohamosan csökkenne. Ennek köszönhetően a Jupiter-típusú bolygók túlélnek a robbanást.

A csapás kezdeti szakaszában a Jupiter felszíne nagymértékben felkavarodik majd, de szerkezetében általánosságban nem esik károsodás, ahogy holdjaiéban sem. A Szaturnuszt, az Uránuszt és a Neptunuszt szintén felszíni sérülések érik majd, mélyebb károsodás nélkül. A Nap kilöködött anyagának szétoszlása valamilyen mértékben hatással lesz a bolygók keringésére, és le fogja lassítani, később azonban, ahogy a napanyag spirális ködfátyollá válik, forgásának szögsebessége igazodik majd a Jupiter-típusú bolygókéhoz, és nem lassítja tovább a bolygók keringését.

A négy gázóriás, a Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz viszonylag sértetlenül vészelnének át egy sötétedő-csapást. Ez az előrejelzés képezi a Bunker-projekt alapvető premisszáját.

IV. Elvetett tervek az emberiség túlélésére

1. Menekülés a csillagokba: technikai szempontból lehetetlen. A rendelkezésre álló időkeretben az emberiség nem tud szert tenni nagy távolságú csillagközi navigációs képességekre. A teljes népességnek legfeljebb egy ezreléke férne el a csillagközi menekülésre szánt hajókon. Emellett nagymértékben valószínűtlen, hogy az ilyen hajók képesek lennének lakható

exobolygókat találni és elérni az üzemanyaguk elfogyása és a hosszas létfenntartást lehetővé tevő ökológiai újrahasznosító rendszereinek teljes tönkremenetele előtt.

Mivel minden, erre az elvre épülő terv csak a teljes népesség rendkívül kis részének túlélését lenne képes biztosítani, a tervek sértik az emberi faj alapvető értékrendjét és erkölcsi alapelveit. Politikai szempontból sem célszerűek, mert hatalmas és kaotikus társadalmi változásokhoz, és a társadalom teljes összeomlásához vezethetnek.

2. Távoli elkerülés terve: rendkívül alacsony megvalósítási esély. A terv szerint emberi tartózkodásra alkalmas hely épülne a Naptól megfelelő távolságra, ahol a robbanás pusztítóereje elkerülhető. Az előre látható jövőben az űrvárosok megerősítésére alkalmas mérnöki technológiák modelljére és fejlődésük előre jelzett mértékére alapozva a biztonságos távolság minimuma a Naptól számítva 60 csillagászati egység, ami a Kuiper-övön túl található. Ebben a távolságban kevés nyersanyag található egy űrváros építéséhez. A nyersanyagok hiánya egyben azt is jelenti, hogy még ha meg is épülne egy ilyen város, szinte lehetetlen lenne folyamatosan biztosítani, hogy alkalmas legyen emberi lakóhelynek.

V. A Bunker-projekt: a négy gázóriás bolygót védőfalként lehetne használni, ami védene a naprobbanás erejétől a sötéteredő-csapás folyamán. A négy bolygó árnyékában, a Naptól messze megfelelő űrbeli lakóhelyeket lehetne kialakítani, amelyeken az egész emberiség elférne. Ezek az űrvárosok a bolygók mellett helyezkednek majd el, de nem mellékbolygóként keringenének körülöttük, hanem a bolygókkal szinkronban

keringenének a Nap körül, így folyamatosan a bolygók árnyékában tartózkodnának. A tervben összesen 50 űrváros építése szerepel, melyek mindegyike körülbelül tizenötmillió ember lakóhelyének lenne alkalmas. Ezek közül húsz a Jupiter, húsz a Szaturnusz, hat az Uránusz és négy a Neptunusz árnyékában épülne.

Az űrvárosok megépítéséhez szükséges anyag a gázóriások holdjaiból, valamint a Szaturnusz és a Neptunusz gyűrűjéből származna.

VI. A Bunker-projektet akadályozó technikai kihívások: a terv végrehajtásához szükséges technológiát az emberiség már tökélyre fejlesztette. A Nemzetközi Flotta kiterjedt tapasztalattal rendelkezik űrvárosok építése terén, és a Jupiter körül már kering egy nagy méretű bázis. Az a néhány technikai probléma, ami felmerül, megoldható a rendelkezésre álló időn belül, például az is, hogyan szabályozhatjuk az űrbeli városok elhelyezkedését. Mivel az űrvárosok nem mellékbolygóként keringenek majd a gázóriások körül, hanem a közelükben kell maradniuk, zuhanni kezdenének a bolygók felé, ha nem építenek beléjük hajtóműrendszereket, amelyek ellensúlyozzák a gravitációt és fenntartják a bolygóktól való távolságot. A tervben eredetileg az szerepelt, hogy az űrvárosokat az L2 Lagrange-pontoknál helyezik el, így keringési idejük egyezne a gázóriásokkal, anélkül, hogy túl sok energiát kellene erre fordítaniuk. Később azonban kiderült, hogy az L2 Lagrange-pontok túlságosan távol vannak a gázóriásoktól ahhoz, hogy a bolygók megfelelő védelmet biztosítsanak az űrvárosok számára.

VII. Az emberiség túlélése a Naprendszerben egy sötétedő-

csapás után: A Nap elpusztulása után az űrvárosok elsődleges energiaforrása a nukleáris fúzió lesz. A Naprendszer eddigre spirális ködfelhővé változik, a szétszóródott napanyag pedig kimeríthetetlen forrása lesz a könnyen összegyűjthető fúziós üzemanyagnak. A Nap megmaradó magvából szintén lehetőség adódik a további fúziós üzemanyag gyűjtésére, ami elegendő az emberiség hosszú távú energiaigényeihez. Minden űrvárost saját mesterséges nappal kell felszerelni, ami képes lesz akkora energiamennyiséget termelni, mint amennyi a csapás előtt érte a Földet. Energiahatékonysági szempontból nagyságrendekkel nagyobb lesz az emberek rendelkezésére álló energiaforrások mennyisége, mint a csapás előtti időszakban, mert az űrvárosok a Nap fúzióenergia-felhasználásának egymilliárdod részének egymilliárdod részét fogják csak elhasználni. Ebben az értelemben a Nap pusztulása pozitívnak minősül, mert véget vet a Naprendszerben lévő fúziós anyag rendkívül pazarló fogyasztásának.

Az Európát 160 kilométer mély óceán borítja, ami bőséges vízforrást biztosít, térfogatát tekintve nagyobb, mint a Föld óceánjai. Víz emellett magából a ködfelhőből is beszerezhető.

A sötétedő-csapás után, amint a ködfelhő valamilyen mértékben stabilizálódott, minden űrváros elhagyhatja védőbolygóját, és megfelelőbb helyet kereshet a Naprendszeren belül. Jó ötletnek tűnik, hogy eltávolodjanak az ekliptika síkjától, mert így elkerülhetik a ködfelhő zavaró hatását, ugyanakkor képesek lesznek erőforrásokat szerezni belőle. Mivel a Nap robbanása a Föld-típusú bolygókat el fogja pusztítani, a Naprendszer ásványkincsei szerteszét szóródnak majd a

ködfelhőben, és könnyebb lesz összegyűjteni őket. Ez lehetővé teszi további űrvárosok építését is. Az egyetlen erőforrás, amely várhatóan korlátozott mértékben áll majd rendelkezésre az űrvárosokban, a víz, de csak az Európa ezer, egyenként 10-20 milliós lakosságú űrváros vízzel való ellátására képes.

Így a csapás utáni Naprendszerben létrejövő ködfelhő képes akár tízmilliárd embert is kényelmesen ellátni, rengeteg teret hagyva az emberi civilizációnak a fejlődésre.

VIII. A Bunker-projekt hatása a nemzetközi kapcsolatokra: korábban soha nem született még ehhez hasonló terv, olyan, amelyben teljesen új világ építését tervezték az egész emberi faj számára. A terv előtt tornyosuló legnagyobb akadály nem technikai volt, hanem a nemzetközi politikából fakadt. Az emberek attól féltek, hogy a Bunker-projekt ki fogja meríteni a Föld erőforrásait, és visszájára fordítja a közjólét, politika és gazdaság terén világszerte elért eredményeket, talán még újabb nagy szakadékhöz is vezet. A Nemzetközi Flotta és az ENSZ azonban egyetértettek abban, hogy ezt a veszélyt el lehet kerülni. A Bunker-projektet teljes egészében a Naprendszerben, a Földön kívül fellelhető alapanyagok – főleg a négy Jupiter-típusú bolygó, emellett a Szaturnusz, Uránusz és Neptunusz gyűrűi – felhasználásával tervezték végrehajtani, így semmilyen hatást nem gyakorolt volna a Föld erőforrásaira vagy gazdaságára; sőt, amint az űrbeli erőforrások fejlesztése elért egy bizonyos szintet, a projekt még jó hatással is lehetett volna a Föld gazdaságára.

IX. A Bunker-projekt programja összefoglalva: húsz évbe telne a gázóriások alapanyagának kivonásához és felhasználásához szükséges ipari infrastruktúra kiépítése, és hatvan évet

fordítanának az űrvárosok építésére. A két fázis közt tízéves átfedés lenne.

X. Második sötéteredő-csapás lehetősége: az első sötéteredő-csapás eredményei elvileg a legtöbb, távoli megfigyelőt meggyőzik arról, hogy a Naprendszerben nincs élet. Ezzel együtt a Nap pusztulásának eredményeként a Naprendszerben már nem lenne olyan energiaforrás, amelynek segítségével egy hasonló csapás gazdaságos módon végrehajtható lenne. Így egy második sötéteredő-csapás esélye elhanyagolhatónak tűnik. Ezt a nézetet a 187J3X1 pusztulás utáni körülményei is alátámasztották.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

Ahogy megindultak a Bunker-projekt előkészületei, Yun Tianming fokozatosan az érdeklődés háttérébe szorult. Az IKB tovább dolgozott az üzenet megfejtésén, a PVT azonban csak számtalan projektje egyikeként kezelte a dolgot. A remény, hogy a történetekből fontos stratégiai információk nyerhetők ki, napról napra fogyott. Az IKB egyes tagjai még a Bunker-projektet is összefüggésbe hozták Yun Tianming meséivel, és különféle értelmezésekkel álltak elő, amelyek a tervhez kapcsolódtak. Ott volt például az esernyő, amit természetesen valamiféle védőszerkezetre való célzásként értelmeztek. Valaki rámutatott, hogy az ernyő peremén lévő kőgömbök talán a Jupiter-típusú bolygókat szimbolizálják. A Naprendszeren belül négy bolygó volt alkalmas arra, hogy védőfalként funkcionáljon, Tianming történetei azonban nem említették, hány bordája volt az esernyőnek, és logikusan gondolkodva a négy túl kevésnek tűnt. Ezt az értelmezést természetesen nem sokan hitték el igazán, Tianming történetei azonban bizonyos értelemben a Bibliáéhoz hasonló jelentőséggel bírtak számukra: anélkül, hogy rádöbbenek volna, már nem valódi stratégiai információt kerestek benne, hanem megnyugvást a valóság elől.

Ekkor azonban váratlan áttörést értek el a történetek értelmezése terén.

Ai AA egy nap látogatóba ment Cheng Xinhez. Már jó ideje nem kísérté el Cheng Xint az IKB üléseire, és minden energiáját annak szentelte, hogy a Halo csoport minél nagyobb szerepet kapjon a Bunker-projektben. Egy új világ építése a Jupiter pályáján kívül – ez óriási lehetőséget jelentett egy űrbeli építkezéssel foglalkozó cég számára. És mekkora szerencsének tűnt most, mikor az űrvárosok építéséhez a Jupiter-típusú bolygók körüli gyűrűpályákat használják majd fel, hogy Halo csoport a cég neve!

{5}

– Kérek egy szappant – mondta AA.

Cheng Xin nem figyelt rá. Nem vette le a szemét az előtte lévő könyvről, majd egy fúziós fizikával kapcsolatos kérdést tett fel AA-nak. Felébredése után a modern tudomány tanulmányozásának szentelte idejét. Az időszámítás kori űrrepülési technológiák mostanra eltűntek, a legkisebb űrjármű is nukleáris meghajtással működött. Cheng Xinnek a fizika alapjaival kellett kezdenie, de gyorsan haladt vele. Ami azt illeti, az eltelt évek nem állítottak akkora korlátot elé: az alapvető elméletben beállt változások csak az elrettentés korának kezdete után jelentek meg. Kellő szorgalommal az időszámítás korából származó tudósok és mérnökök nagy része ismét alkalmas volt választott hivatásában dolgozni.

AA kikapcsolta Cheng Xin könyvét.

– Adj egy szappant!

– Nincs szappanom. Ugye, tudod, hogy az igazi szappannak nincsen varázsereje, mint annak a szappannak a mesékben? – Cheng Xin valójában arra akart célozni, hogy AA ne legyen ilyen gyerekes.

– Tudom. De szeretem a buborékokat. Buborékok közt akarok

fürödni, mint a királykisasszony!

A modern kori fürdőekben nem voltak buborékok. A szappan és a hasonló piperecikkek több mint száz éve végleg eltűntek. A modern fürdési módszerek vagy szuperszonikus hullámokat használtak, vagy tisztítószerkezeteket – emberi szemmel láthatatlan nanorobotokat. Vízben és víz nélkül is használni lehetett őket; azonnal megtisztították a bőrt és más felületeket.

Cheng Xinnak el kellett mennie AA-val szappant venni. Régebben, mikor depressziós volt, AA gyakran rángatta magával mindenfelé, hogy felvidítsa.

Mikor szembesültek a város hatalmas erdejével, számba vették lehetőségeiket, és végül úgy döntöttek, legnagyobb eséllyel a múzeumban találnak szappant. A várostörténeti múzeumban szerencsével jártak, abban a csarnokban, amelyet az időszámítás kori élet mindennapi tárgyainak szenteltek: háztartási eszközöknek, ruháknak, bútoroknak. A tárgyak jó állapotban maradtak fenn, némelyik teljesen újnak tűnt. Cheng Xin agya nem tudta elfogadni, hogy évszázadokkal ezelőtti tárgyakat lát; úgy érezte, mintha tegnapiak lennének. Bár rengeteg minden történt, amióta először felébresztették, ez az új kor még mindig álomnak tűnt számára, lelke makacsul a múltban élt továbbra is.

A szappan más tisztítószerekkel, például egy öblítővel egy vitrinben volt. Cheng Xin az áttetsző szappanra nézett és látta a belenyomott sasos logót: a Nice csoport terméke. Tiszta fehér volt, mint a mesében szereplő szappan.

A múzeumigazgató először azt állította, hogy a szappan rendkívül értékes és nem eladó, majd megnevezett egy felháborítóan magas árat.

– Ennyiből egy kis szappangyárat is építhetnénk – mondta Cheng Xin AA-nak.

– Na és? Évek óta vagyok a vezérigazgatód. Adhatnál egy ajándékot. Meg aztán, ki tudja? Lehet, hogy később még értékesebb lesz.

Így aztán megvették a szappant. Cheng Xin felvetette, hogy ha AA tényleg buborékok közt akar fürdeni, többre megy a habfürdővel, AA azonban ragaszkodott a szappanhoz, mert a királykisasszony is azt használta. Mikor gondosan kivették a szappant a vitrinből, Cheng Xin a kezébe vette és észrevette, hogy bár több mint kétszáz év telt el, a szappanból még mindig enyhe illat áradt.

Miután hazatértek, AA letépte a csomagolást és bement a szappannal a fürdőszobába. Cheng Xin hallotta, hogy megtölti a fürdőkádat.

Bekopogott az ajtón.

– Nem javaslom, hogy megfürödj vele. A szappan lúgos. Mivel sosem használtál ilyet, tönkretetheti a bőröd.

AA nem válaszolt. Hosszú idő múlva, miután elállt a vízcsobogás, a fürdőszoba ajtaja kinyílt. Cheng Xin látta, hogy AA még mindig fel van öltözve. Egy fehér papírlapot lebegtetett barátnője felé.

– Tudsz papírcsónakot hajtogatni?

– Gondolom, ez is feledésbe merült – mondta Xin, és átvette a papírt.

– Nyilván. Manapság alig látni papírt.

Cheng Xin leült és hajtogatni kezdett. Gondolatai visszatértek arra a délutánra, még egyetemista korában, amikor szemerkélt

az eső, ő és Tianming pedig ott ültek a víztározó partján és nézték, ahogy az apró papírcsónak, amit hajtogatott, elúszik a köd és eső párájába burkolózó vízen. Aztán eszébe jutott a fehér vitorla Tianming meséi végén...

AA felemelte a fedett papírcsónakot és megcsodálta, majd intett Cheng Xinnek, hogy kövesse a fürdőszobába. Zsebkésével levágott egy darabkát a szappan sarkából, lyukat fúrt a papírhajó hátuljába, majd beledugta a szappandarabkát a lyukba. Rejtélyes arccal Xinre mosolygott, majd beletette a csónakot a fürdőkád nyugodt vizébe.

A csónak magától elindult, és a kád egyik végétől elúszott a másikba.

Cheng Xin azonnal megértette, mi történik. Ahogy a szappan oldódott a vízben, csökkentette a víz felületi feszültségét a csónak mögött. A csónak előtt azonban változatlan maradt a feszültség, és húzni kezdte előre a csónakot.

Cheng Xin gondolatait mintha villám világította volna meg. Szeme előtt a víz nyugodt felszínét az űr sötétje váltotta fel, a fehér papírcsónak pedig fénysebességgel siklott ezen a végtelen tengeren...

Ekkor még valami eszébe jutott Xinnek: Tianming biztonsága.

Gondolatának húrja azonnal leállt a rezgéssel, mintha egy kéz feszült volna neki. Kényszerítette magát, hogy levegye a tekintetét a csónakról, és igyekezett minél unottabb, érdeklődést minél kevésbé tanúsító arcot vágni. A csónak mostanra elérte a kád túlsó végét és megállt. Kiemelte, lerázta róla a vizet és a mosdó szélére tette. Majdnem bedobta a vécébe, hogy lehúzza, de aztán arra gondolt, ez már túlzásnak tűnne. Azt azonban

eldöntötte, hogy nem fogja visszatenni a vízbe.

Veszély.

Bár Xin is afelé hajlott, hogy már nincsenek sophonok a Naprendszerben, jobb volt az óvatosság.

Cheng Xin és AA egymásra néztek, és mindketten ugyanazt látták a másik tekintetében: a felismerés izgatottsága táncolt a szemek mélyén – mígnem Xin elfordította tekintetét.

– Nincs időm ostoba játékokra. Ha habfürdőt akarsz, csak tessék. – Kiment a fürdőszobából.

AA követte. Öntöttek maguknak egy-egy pohár bort, majd csevegni kezdtek, különféle dolgokról. Először kitárgyalták, milyen jövő várhat a Halo csoportra a Bunker-projektben, aztán egyetemi éveiket idézték fel, két különböző évszázadban, majd jelenbeli életükről beszélgettek. AA megkérdezte Xint, miért nem talált olyan férfit, aki tetszik neki, amikor ilyen régóta él már az új korban, Xin pedig azt felelte, hogy nem élhet hétköznapi életet, még nem. Ezután megjegyezte, hogy AA-nak az a baja, hogy túl sok férfival találkozgat – persze nem baj, ha elhozza a barátait látogatóba Cheng Xinhez, de jobb, ha egyszerre csak egyet hoz. Kitárgyalták a különféle divatokat és a nők ízlését Xin és AA korában, a hasonlóságokat és a különbségeket...

A nyelv csak az eszköz volt, mellyel kifejezték izgatottságukat. Nem mertek elhallgatni, nehogy a csend elrabolja tőlük titkos örömeiket. Végül, ide-oda kanyargó beszélgetésük szünetében, mely egy hallgatózónak nem tűnt volna fel, Xin azt mondta:

– Görbület...

Csak a szemével fejezte be a mondatot: *hajtómű?*

AA bólintott. Tekintete azt mondta: *Igen, görbületi hajtómű!*

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI VILÁG*-BÓL: MOZGÁS A TÉR MEGHAJLÍTÁSÁVAL

A világűr nem lapos, hanem görbült. Ha hatalmas, vékony hártyaként képzelem el az ember, felszíne olyan alakú, mint egy tál. Még az is lehet, hogy az egész hártya egy zárt buborék. Bár helyi szinten a hártya laposnak tűnt, a tér görbülete mindenhol jelen volt.

Az időszámítás korában számos nagyratörő terv született az űrutazásra. Az egyikben a tér hajlítását alkalmazták volna. Az elképzelés az volt, hogy képzeljük el, ahogy a tér görbülete növekedik, és hajtsuk össze, mint egy papírdarabot, hogy két, egymástól több tízmillió fényévnnyire lévő hely egymáshoz érhessen. Szigorúan véve ez nem űrutazás volt, hanem „úrhúzás” – nem utaztunk volna az űrben, hanem a célt húztuk volna közelebb a tér meghajlításával.

Ezt a tervet csak Isten tudta volna végrehajtani – és amint figyelembe vettük az alapelmélet korlátait, talán még Isten sem.

Később született egy mérsékeltebb, korlátoltabb javaslat is arra, hogyan használható a tér görbülete űrutazásra. Tegyük fel, hogy egy úrhajó képes lenne valahogyan lelapítani maga mögött az űrt, csökkenteni görbületét – az előtte lévő, görbültebb tér előrébb mozdítaná az úrhajót. Ez volt a görbületi meghajtás alapötlete.

A tér hajlításával ellentétben a görbületi meghajtással nem

lehetne azonnal eljutni az úti célhoz, de lehetővé válna az űrhajó meghajtása a fénysebességhez aszimptotikusan is.

Yun Tianming üzenetének helyes értelmezéséig a görbületi meghajtás álom maradt, ahogy a fénysebességű űrutazással kapcsolatos több száz másik javaslat is. Senki nem tudta, lehetséges-e, akár elméleti szinten, akár gyakorlatban.

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

– Az elrettentés kora előtt népszerűek voltak az animált képekkel díszített ruhák – jelentette ki AA győzedelmesen. – Akkoriban mindenki úgy nézett ki, mint egy villogó karácsonyfa, de most csak a gyerekek öltöznek így. Ismét divat lett a klasszikus külső.

AA tekintete azonban valami teljesen mást közölt. Szeme elhomályosult. *Ez az értelmezés nagyon jónak tűnik, de még mindig lehetetlen megbizonyosodni róla. Sosem nyerhetünk megerősítést.*

– Engem az lep meg a legjobban, hogy nemesfémek és drágakövek már nem léteznek – felelte Cheng Xin. – Az arany ma hétköznapi fém, a borospoharaink pedig gyémántból készültek... Tudtad, hogy ahol... abban az időben, ahol felnőttem, a legtöbb lány számára már egy ilyen kicsi gyémánt birtoklása is elérhetetlen álomnak tűnt?

A tekintete azt mondta: *Nem, AA, ezúttal más a helyzet. Biztosak lehetünk benne.*

– Hát, legalább olcsó alumíniumotok volt. Az elektrolízis felfedezése előtt az alumínium is értékes fém volt. Úgy hallottam, még királyok is voltak, akiknek alumíniumból készült a koronája.

Hogyan lehetünk biztosak benne?

Cheng Xin nem tudta csak a tekintetével kifejezni, amit akart. Az IKB egyszer felajánlotta, hogy épít egy sophonmentes

helyiséget a lakásában. Rengeteg zajos berendezésre lett volna szükség hozzá, így Cheng Xin visszautasította az ajánlatot. Most már bánta döntését.

– Hóhullámpapír – suttogta.

AA szeme újra felragyogott: az izgatottság lángja még hevesebben égett, mint eddig.

– *Tényleg semmi más nem simítja le?*

– *Nem. Csak a he'ersingenmosziken-i obszidián képes rá. Reméltem, hogy vissza tudom szerezni a tömböt Tűszemtől.*

(...)

Ütött a szoba sarkában álló óra. Éteri mester felnézett, és látta, hogy már majdnem itt a napfelkelte. Lenézett, és észrevette, hogy a hóhullámpapír csak egy tenyérnyi széles felületen fekszik simán a szoba padlóján – nincs elég hely ahhoz, hogy a festmény elkészüljön. Letette a vasalót és felsóhajtott.

Tekercs, feltekert papír, melynek görbülete van, melynek egy részét kifeszítik és kilapítják, amivel csökken a görbület.

Ez egyértelműen arra a különbségre utalt, ami egy görbületi meghajtással rendelkező úrhajó előtt és mögött áll fenn az űrben. Semmi mást nem jelenthetett.

– Menjünk – mondta Cheng Xin, és felállt.

– Jó – felelte AA. El kellett menniük a legközelebbi sophonmentes helyiségbe.

Az IKB elnöke két nappal később, egy bizottsági ülésen

bejelentette, hogy a munkacsoportok vezetői egyhangúlag úgy döntöttek, a görbületi meghajtással kapcsolatos értelmezés helyes.

Yun Tianming azt közölte a Földdel, hogy a trisolarisi hajók görbületi meghajtást használnak.

Ez rendkívül fontos stratégiai információ volt. A fénysebességű űrutazás kutatásának számtalan lehetséges ága közül a görbületi meghajtásról erősítették meg, hogy megvalósítható. Ez olyan fényesen jelezte, milyen irányt kell vennie az emberi űrrepülés-technológia fejlődésének, mint a világítótorony az éjszakában.

Ugyanilyen jelentős volt az a tény, hogy az értelmezés megmutatta annak modelljét, ahogyan Tianming elrejtette üzeneteit a három mesében. Alapvetően két módszert használt: a kétrétegű metaforát és a kétdimenziós metaforát.

Kétrétegű metaforák: a mesékben lévő metaforák nem közvetlenül a valódi jelentésre mutattak, hanem valami sokkal egyszerűbbre, és ennek az első metaforának a jelentése vált a valódi információra mutató második metafora eszközévé. Jelen példánkban a királykisasszony hajója, a he'ersingenmoszikeni szappan és a Falánk-tenger metaforája volt a szappannal hajtott papírcsónaknak, ami viszont a görbületi meghajtás felé mutatott. A megfejtésre tett korábbi kísérletek nagyrészt azért vallottak kudarcot, mert az emberek megszokásból azt hitték, hogy a történetekben csak egyrétegű metaforák találhatóak, és ezek rejtik az igazi üzenetet.

Kétdimenziós metaforák: ezt a technikát alkalmazta Yun Tianming, hogy feloldja a kétértelműséget, amelyet az okozott, hogy irodalmi eszközök segítségével továbbította a stratégiai

információkat. Minden kétrétegű metafora után alkalmazott egy egyrétegű támogató metaforát is, amely megerősítette a kétrétegű metafora jelentését. Jelen példánkban a hajlított hóhullámpapír és kisimítása, ami a laposságához kellett, a görbült tér metaforájaként szolgált, ami megerősítette, hogy a szappannal hajtott csónakról szóló értelmezés helyes. Ha a történetekre kétdimenziós síkként tekintünk, a kétrétegű metafora csak az egyik koordinátát adta meg, a támogató egyrétegű metafora adta a másik koordinátát, ami rögzítette az értelmezést a síkban. Így ezt az egyrétegű metaforát iránykoordinátának is nevezték. Önmagában nézve az iránykoordináta értelmetlennek tűnt, a kétrétegű metaforával kombinálva azonban feloldotta az irodalmi nyelv természetéből eredő kétértelműséget.

– Diszkrét és kifinomult rendszer – jegyezte meg a PSH egyik specialistája, csodálattal teli hangon.

A bizottság minden tagja gratulált Cheng Xinnek és AA-nak. AA, akit eddig mindig lenéztek, azt tapasztalta, hogy reputációja nagymértékben megnőtt a bizottság tagjainak szemében.

Cheng Xin szemébe könnyek gyűltek. Tianmingre gondolt, a férfira, aki egyedül küzdött odakinn, a világűr hosszú éjszakájában, egy hátborzongató, baljós idegen társadalomban. Hogy átadhassa fontos üzenetét az emberiségnek, addig törte a fejét, míg ki nem gondolta ezt a metaforarendszert, majd hosszú időt töltött el magányos létezésében azzal, hogy több száz mesét dolgozzon ki és ezek közül háromban nagy gonddal elrejtse hírszerzési jelentését. Három évszázaddal ezelőtt egy csillagot ajándékozott Cheng Xinnek; most reményt hozott az

emberiségnek.

Innentől az üzenet megfejtése jó ütemben haladt. A metaforarendszer felfedezése mellett az az elképzelés is segítette, melyet széles körben elfogadtak, bár megerősítést nem nyert: az, hogy míg az üzenet első, sikeresen megfejtett fele a Naprendszerből való menekülésről szólt, a többi része nagy valószínűséggel a biztonsági jelzésről.

A kódfejtők hamar rájöttek, hogy az első információmorzsához képest a három mesében elrejtett információ többi része sokkal összetettebb.

Az IKB következő ülésére az elnök egy egyedi gyártású esernyőt hozott, éppolyat, mint amilyen a mesékben szerepelt. A fekete ernyőnek nyolc bordája volt, mindegyik végén kis kőgömb. Ebben a korban már nem volt jellemző, hogy esernyőket használnak. Az eső elkerülésére a modern kori ember egy esőpajzs nevű tárgyat használt – egy körülbelül zseblámpa méretű eszközt, ami azzal védte használóját, hogy felfelé fújta a levegőt, ezzel láthatatlan védőtetőt formált fölötte. Az emberek persze tudták, mi az az esernyő, és filmekben is láttak párat, de kevesen tudták, milyen egy igazi esernyőt használni. Kíváncsian eljátszadoztak az elnök esernyőjével, és észrevették, hogy csak folyamatos forgatással lehet nyitva tartani, akár a mesében. Ha túl gyorsan vagy túl lassan forgatták, a mesében is szereplő figyelmeztető hangokat hallották.

– Ez nagyon fárasztó – panaszkodott valaki az ernyő forgatása közben.

Mindenki újult tisztelettel gondolt a királykisasszony dajkájára, aki egy teljes napon át folyamatosan forgatni tudta az

ernyőt.

AA átvette az esernyőt. Neki nem volt olyan erős a keze, és az ernyő kezdett összecsucódni. Mindannyian hallották a figyelmeztető madárdalt.

Cheng Xin azóta az ernyőre szegezte tekintetét, amióta az elnök kinyitotta. Most odakiáltott AA-nak.

– Ne hagyd abba!

AA gyorsabban forgatta, és a madárdal elhallgatott.

– Gyorsabban! – mondta Cheng Xin.

AA minden erejével forgatni kezdte az ernyőt, és megszólalt a szélcsengők hangja. Ekkor Cheng Xin arra kérte, lassítsa le, míg meg nem szólalt a madárdal. Ez párszor megisméltődött.

– Ez nem is esernyő! – jegyezte meg Cheng Xin. – De most már tudom, mi ez.

A mellette álló Bi Yunfeng bólintott.

– Én is. – Ezzel Cao Binhez fordult. – Alighanem csak mi hárman ismerjük fel ezt a tárgyat.

– Mi ez? Valamiféle vezérlő áramkör?

Bi Yunfeng megrázta a fejét.

– A világ még nem volt villamosítva, amikor ezt feltalálták.

Cao Bin átvette a szót, hogy megmagyarázza.

– Ez egy tizenharmadik századi szerkezet, a gőzgép sebességét szabályozta. Kettő vagy négy emelőkarból áll, melyek végein gömb alakú súlyok találhatóak, a közepén pedig orsó, rudazattal – épp úgy néz ki, mint ez az esernyő, csak kevesebb bordával. A gőzgép mozgása forgatja az orsót. Mikor túl gyorsan forog, a fémgolyók a centrifugális erő miatt felemelik a karokat, ami feljebb húzza a rudazatot és csökkenti a hozzáerősített

fojtószelep nyílását, ezzel csökkenti a hengerbe kerülő folyadék mennyiségét és a motor sebességét. Ugyanígy, amikor túl lassan forog, a karok a fémgolyók súlya alatt leereszkednek – mint amikor egy esernyő összezáródik –, és a rudazat lejjebb nyomódik, ami jobban kinyitja a fojtószelep nyílását és a motor sebessége nő. Ez volt az egyik első ipari szabályozórendszer.

Így az esernyő kétrétegű metaforájának első szintjét sikerült megfejteni. A szappannal hajtott csónakkal ellentétben azonban a centrifugál regulátor látszólag nem mutatott semmire. A metaforának ezt a második rétegét többféleképpen lehetett értelmezni, ezek közül két lehetőséget ítélték a legvalószínűbbnek: 1. negatív visszacsatolású automatikus vezérlés, 2. állandó sebesség.

A megfejtők keresni kezdték a kétrétegű metaforának megfelelő iránykoordinátát, és hamar eljutottak Mélyvíz királyfiig. A királyfi magassága a távolságtól függetlenül nem változott azok szemében, akik ránéztek. Ezt is többféleképpen lehetett értelmezni, és az értelmezések közül két lehetőség emelkedett ki mint legnyilvánvalóbb: 1. információközvetítési mód, ahol a jelerősség nem romlik a távolság miatt, 2. fizikai mennyiség, amely állandó marad, függetlenül a referenciakerettől.

Az esernyő metaforikus jelentéseivel együtt azonnal nyilvánvalóvá vált az igazi jelentés: állandó sebesség, amely nem változik a referenciakerettel.

Nyilvánvalóan a fénysebességre utalt.

Az értelmezők váratlanul egy harmadik iránykoordinátára is bukkantak az esernyő metaforájához.

A he'ersingenmoszikeneni fűrdőszappant ezekből a buborékokból készítik, de nem egyszerű összegyűjteni a buborékokat, mert nagyon könnyen elsodorja őket a szél (...) Csak akkor lehet látni őket, ha az ember olyan gyorsan fut, mint a buborékok, így hozzájuk képest mintha állna. Ezt csak a leggyorsabb lovak nyergében lehet elérni (...) A szappankészítők ezen lovak hátán száguldanak a szélben, hogy egy vékony hálóval begyűjtsék a buborékokat. (...) A buborékoknak nincs súlya, ezért van, hogy a tiszta, eredeti he'ersingenmoszikeneni fűrdőszappannak szintén nincs súlya. A legkönnyebb anyag a világon...

Leggyorsabb, nincs tömege (nincs súlya) – ez nyilvánvaló, egyrétegű metaforája a fénynek.

Minden erre utalt: az esernyő a fényt jelentette, a buborékfáról szálló buborékok elfogásának azonban két lehetséges értelmezése is volt: 1. a fény energiájának begyűjtése, 2. a fény sebességének csökkentése.

A legtöbb értelmező úgy vélte, az első értelmezésnek nincs sok köze az emberiség stratégiai céljaihoz, így a legtöbb figyelmet a második értelmezés kapta.

Bár az üzenet pontos értelmét még mindig nem sikerült megfejteni, az értelmezők alaposan kitárgyalták a második értelmezést, és főleg a fény sebességének lassítása, valamint a kozmikus biztonsági jelzés közti kapcsolatra koncentráltak.

– Tegyük fel, hogy le tudjuk lassítani a fény sebességét a Naprendszerben, vagyis a Kuiper-övön vagy a Neptunusz pályáján belül, és ezzel olyan effektust hoznánk létre, ami kozmikus mértékben mérve is látható lenne a távolból is.

A gondolat mindenkit izgalommal töltött el.

– Tegyük fel, hogy tíz százalékkal csökkentenénk a fény sebességét a Naprendszerben, ettől vajon biztonságosabbnak tartana bennünket egy kozmikus megfigyelő?

– Kétségtelenül. Ha az embereknek lennének fénysebességű űrhajóik, ezáltal tovább tartana elhagyniuk a Naprendszert. *Olyan* sokat azonban nem jelentene.

– Ha tényleg azt akarjuk közvetíteni a Naprendszer felé, hogy biztonságosak vagyunk, a tíz százalék csökkentés nem elegendő. Lehet, hogy eredeti értékének tíz százalékára, vagy akár egy százalékára kell csökkentenünk a fény sebességét. A megfigyelő ekkor látná, hogy ütközőzónával vettük körbe magunkat, és gondoskodtunk arról, hogy a hajóinknak hosszú időbe teljen elhagyni a Naprendszert. Ez növelné a biztonságérzetüket.

– Ezt a gondolatmenetet követve azonban még az sem lenne elég, ha egy százalékának egytizedére csökkentenénk a fény sebességét. Gondoljanak csak bele, a Naprendszer elhagyása még a másodpercenként 300 kilométeres sebességgel sem tartana túl sokáig. És ha az emberek képesek egy fizikai állandó módosítására a világűr egy 50 csillagászati egység sugarú területén belül, az egyenlő annak a bejelentésével, hogy a Föld rendkívül fejlett technológiával rendelkezik. Kozmikus biztonsági jelzés helyett kozmikus figyelmeztető jelzéssel lenne egyenértékű!

Az esernyő kétrétegű metaforája és a Mélyvíz királyfi, valamint a buborékfa által nyújtott iránykoordináták segítségével az értelmezők képesek voltak megállapítani a jelentés általános értelmét, de magát a stratégiai jelentőségű információt nem. A

metafora már nem kétdimenziós volt, hanem háromdimenziós. Egyesek találgatni kezdtek, létezik-e további iránykoordináta is, és az értelmezők alaposan átkutatták utána a történeteket, de semmit nem találtak.

Ekkor végül sikerült megfejteni a rejtélyes He'ersingenmosziken nevet.

Az IKB kifejezetten azzal a céllal bővült nyelvészeti munkacsoporttal, hogy legyen, aki foglalkozik ezzel a névvel. Egy történeti nyelvész és filológus, bizonyos Palermo, azért került be a csoportba, mert szakértelme eltért a többiekétől – nem egyetlen nyelvcsaládra összpontosított, hanem számos nyelvcsalád ősi nyelveit ismerte. Ezzel a különös névvel kapcsolatban azonban még Palermónak sem volt semmi ötlete. Az, hogy sikerrel járt, csak a váratlan szerencsének volt köszönhető, szakértelme nem sok szerepet játszott benne.

Egy reggel, mikor Palermo felébredt, barátnője, egy szőke skandináv lány megkérdezte, járt-e valaha is a férfi az ő hazájában.

- Norvégiában? Nem, soha.
- Akkor miért emlegetted azt a két helynevet az álmodban?
- Milyen neveket?
- Helseggent és Moskent.

A nevek halványan ismerősnek tűntek Palermo számára. Mivel a barátnőjének nem volt köze az IKB-hez, kicsit furcsa volt az ő szájából hallani ezeket a szavakat. – A *He'ersingenmoszikenre* gondolsz?

- Igen, bár ahogy te mondod, összefolynak, és nem is jól ejted

ki őket.

– Egyetlen hely nevét mondom, és ez a kínai átírása, tehát csak nagyjából követi a hangokat. Ha önkényesen szótagolod, valószínűleg rengeteg hely nevét megkaphatod belőle, különféle nyelveken.

– De mind a kettő Norvégiában van.

– Csak véletlen lehet.

– Hadd tegyem hozzá, hogy az átlag norvég sem fogja ismerni ezeket a helyeket. Ezek régi, már nem használt nevek. Én is csak azért ismerem őket, mert a szakterületem a norvég történelem. Mindkettő Nordland megyében van.

– Drágám, ez még mindig csak véletlen egybeesés. Ezeket a szótagsorokat akárhol tagolhatod.

– Jaj, ne ugrass már! Tudnod kellett, hogy Helseggen egy hegy neve, Mosken pedig a Lofoten-szigetecsoporthoz tartozó apró szigete.

– Tényleg nem tudtam. Nézd, van ez a nyelvészeti jelenség, hogy aki nem ismeri a nyelvet, az önkényesen, szinte tudattalanul tetszőleges csoportokra tagolja a szótagok sorát. Itt is ez történt.

Palermo nem említette, hogy amióta az IKB-nek dolgozik, számtalanszor találkozott hasonló, önkényes tagolásokkal. Nem vette komolyan barátnője „felfedezését”, amit azonban a nő ezután mondott, mindent megváltoztatott.

– Jó, hadd mondjak még valamit. A Helseggen közvetlenül a tenger mellett áll. A tetejéről ellátni Moskenig. Mosken a hegyhez legközelebbi sziget.

Két nappal később Cheng Xin ott állt a Mosken-szigeten, és a

tengeren túl Helseggen sziklás csúcsai felé nézett. A sziklák feketék voltak, és a borús időben a tenger is feketének tűnt. Csak a fövény fehérlett a sziklák lábánál. Már mielőtt idejött volna, hallotta, hogy bár ez a hely az Északi-sarkkörön túl helyezkedik el, éghajlata viszonylag enyhe a meleg tengeráramlatok miatt. A tenger felől fújó szélben azonban így is átfázott.

A meredek, sziklás Lofoten-szigetek, melyeket gleccserek vájtak ki, 160 kilométer hosszú blokádot alkottak az Északi-tenger és a Vestfjorden mélye között, mintha egy fal választotta volna el a Jeges-tengert a Skandináv-félszigettől. A szigetek közti áramlatok erősek, hevesek voltak. A múltban élt pár ember a szigetekon, nagyrészt az év egyik szakában itt élő halászok. Most, hogy a tenger gyümölcsei akvakultúras tenyésztésből származtak, a nyílt tengeri halászat gyakorlatilag eltűnt. A szigetek ismét elhagyatottá váltak, és valószínűleg úgy festhettek most, ahogy a vikingek korában.

Mosken apró szigete volt csak ennek a szigetvilágnak, Helseggen pedig névtelen hegy – az időszámítás korában még használták ezeket a neveket, a krízis korának végén azonban a nevek megváltoztak.

Itt, a világ végének elhagyatott magányában Cheng Xin szíve nyugodt volt. Nem is oly rég még úgy érezte, élete elérte végpontját, most azonban rengeteg okot talált, hogy életben maradjon. Láta, hogy az ólomszín égbolt végén vékony kék csík ragyog fel, majd a Nap pár pillanatra kikandikált a résen, és azonnal megváltoztatta ezt a hideg világot. Cheng Xinnek egy sor jutott eszébe Tianming meséiből: *mintha a világot ábrázoló képnek a festője maréknyi aranyport szórt volna gazdagon a*

festményre. Ilyen volt az élete is most: kétségbeesésben rejtőző remény, a fagyon át is megérezett meleg.

AA is elkísérte, és vele jött az IKB pár szakértője is, köztük Bi Yunfeng, Cao Bin, valamint Palermo, a nyelvész.

Mosken egyedüli lakója egy Jason nevű öregember volt, aki nyolcvanéves is elmúlt már, és az időszámítás korából érkezett. Szögletes arcán nyomot hagytak az eltelt évek, Cheng Xinnek Fraisse jutott az eszébe róla. Mikor megkérdezték az öregtől, van-e valami érdekesség Helseggen és Mosken környékén, Jason a sziget nyugati széle felé mutatott.

– Persze hogy van. Nézzék csak!

Fehér világítótornyot láttak. Bár még csak alkonyodott, a világítótornyot már kivilágították, fénye ritmikusan fel-felvillant.

– Ez mire jó? – kérdezte AA.

– Eh, ezek a mai gyerekek... – Jason a fejét rázta. – Régi navigációs segédeszköz. Egykor, az időszámítás korában világítótornyokat és jelzőfényeket tervező mérnök voltam. Tulajdonképpen nagyon sok világítótorony egészen a krízis koráig használatban maradt, bár mostanra mind eltűntek. Ezt itt én építettem, hogy a gyerekek tudják majd, hogy létezett valaha ilyesmi.

Az IKB-tagok mindegyikét érdekelte a világítótorony – egy másik, rég eltűnt ősi technológiára, a gőzgépek centrifugál regulátorára emlékeztette őket. Gyors szemrevételezés után azonban rájöttek, hogy nem ez az, amit keresnek. A világítótornyot csak nemrég építették, modern építőanyagokból, amelyek erősek voltak és könnyűek. Csak két hétbe telt a megépítése. Jason abban is biztos volt, hogy Moskennek

eredetileg nem volt világítótornya. Így a világítótornynak, már csak a kora alapján is, nem lehetett köze Tianming rejtett üzenetéhez.

– Van bármi más érdekesség errefelé? – kérdezte valaki.

Jason vállat vont, majd a hideg égbolt és tenger felé intett.

– Mi lehetne itt? Nem szeretem ezt a sivár, hervasztó helyet, de máshol nem engedték, hogy világítótornyot építsek.

Így aztán mind úgy döntöttek, átmennek Helseggenre körülnézni. Mikor épp kezdtek beszállni a helikopterbe, AA-nak az a hirtelen ötlete támadt, hogy Jason kis csónakjával menjenek át.

– Rendben, de igen erős ma a hullámverés, gyermekek. Tengeribeteg lesz – jegyezte meg Jason.

AA a szoroson túlra, a hegy felé mutatott.

– Nincs olyan messze.

Jason megrázta a fejét.

– Arra nem hajózhatunk át. Ma nem. A hosszabb úton kell mennünk.

– Miért?

– Az örvény miatt. Bármekkora csónakot elnyelne.

Cheng Xin és társai egymásra néztek, majd egyszerre fordultak Jason felé.

– Mintha azt mondta volna, hogy nincs errefelé semmi érdekes – jegyezte meg valaki.

– A Moskstraumen nem érdekes a helybéliek számára. Csak a tenger része. Errefelé gyakran látni ilyesmit.

– Hol?

– Ott van. Látni lehet, hogy nem látják, de hallhatják.

Elhallgattak, és valóban meghallották a morajlást a tenger felől – mintha több ezer ló vágatott volna valahol a távolban.

A helikopterrel is elmehettek volna megnézni az örvényt, de Cheng Xin szeretett volna a csónakkal átmenni, és a többiek beleegyeztek. Jason csónakja, az egyetlen csónak a szigeten, öt vagy hat embert tudott biztonságban átszállítani. Cheng Xin, AA, Bi Yunfeng, Cao Bin és Palermo beültek, a többiek a helikopterrel mentek.

A csónakot dobálták a hullámok, ahogy távolodott a Mosken-szigettől. A nyílt tengeren a szél hidegebb volt és erősebben fúj, csapkodta arcukba a sós permetet. A tenger felszíne sötétszürke volt, az alkony fényében rejtélyesnek és hátborzongatónak tűnt. A morajlás erősebben hallatszott, de a hatalmas örvényt még mindig nem látták.

– Most már eszembe jutott! – kiáltotta Cao Bin.

Cheng Xinnek is eszébe jutott. Eddig azt gondolta, Tianming talán valami újat tudott meg erről a helyről a sophonok segítségével, az igazi válasz azonban sokkal egyszerűbb volt.

– Edgar Allan Poe – mondta Cheng Xin.

– Mi? Kicsoda? – kérdezte AA.

– Egy tizenkilencedik századi író.

– Tényleg – szólalt meg Jason –, Poe írt egy novellát Moskenről, *A Maelström poklában*-t. Fiatalabb koromban olvastam. Nagyon túlzó – emlékszem, azt írta, hogy az örvény oldalfala 45 fokos szögben lejtett. Ez abszurd!

Az írott narratív irodalom több mint egy évszázaddal korábban eltűnt. Létezett még „irodalom” és „írók”, a narratívát azonban digitális képek alkották. A klasszikus, írott regények és

történetek mostanra ősi leleteknek számítottak. A nagy szakadék miatt számos régi író, köztük Poe művei is eltűntek.

A morajlás egyre erősödött.

– Hol van az örvény? – kérdezte valaki.

Jason a tenger felszínére mutatott.

– Az örvény itt mélyebben van, mint a felszín. Nézzék azt a vonalat: azon át kell kelni, ha látni akarják a Moskstraument. – Az utasok hullámok folyton mozgó sávját látták, habos szélük hosszú, fehér, a távolba nyúló ívet alkotott.

– Akkor keljünk át rajta! – mondta Bi Yunfeng.

Jason rámeredt.

– Az a vonal az életet választja el a haláltól. Amelyik csónak átkelt rajta, nem tér vissza többé.

– Meddig körözhet egy csónak az örvényben, amíg el nem nyeli?

– Negyven perc és egy óra között.

– Akkor semmi baj nem lesz. A helikopter időben kiment minket.

– De a csónakom...

– Kárpótolni fogjuk.

– Olcsóbb, mint egy darab szappan – vetette közbe AA. Jason nem tudta, miről beszél.

Jason óvatosan a hullámsáv felé kormányozta a csónakot, és átkelt rajta. A csónak vadul lökődött jobbra és balra, majd stabilizálódott. Mintha valami láthatatlan erő ragadta volna meg, elkezdett a hullámokkal egy irányba siklani, mintha sínen haladt volna.

– Elkapott bennünket az örvény! – kiáltotta Jason. – Istenem, ez

az első alkalom, hogy ilyen közel kerültem hozzá!

A Moskstraumen úgy tárult fel előttük, mintha hegytetőn álltak volna. A hatalmas, alagút alakú bemélyedés nagyjából egy kilométer átmérőjű volt; lejtős oldalfalai valóban nem érték el a 45 fokos dőlésszöget, amit Poe írt, de a 30 fokot azért igen. Az örvény felszíne sima volt, mintha szilárd lett volna. Mivel a hajó még csak a peremén volt, nem valami gyorsan járt körbe, de tudták, hogy amint közelednek a közepéhez, a körforgás egyre gyorsulni fog. A kavargó tenger sebessége odalenn, a középén lévő apró lyuknál volt a legmagasabb, és onnan hallatszott a hátborzongató morajlás is – olyan, örült erőt jelzett, ami képes mindent darabokra törni és kiszippantani a létezésből.

– Nem tudom elhinni, hogy képtelenek vagyunk erővel kijutni innen – jelentette ki AA, és odakiáltott Jasonnek. – Induljon el egyenesen, teljes gőzzel!

Jason azt tette, amit kért. A csónak elektromos meghajtású volt, a csendes kis motor hangja szúnyogzümmögésnek tűnt az örvény morajlása mellett. A csónak közel jutott az örvény peremén lévő hullámsávhoz, és úgy tűnt, nemsokára sikerül kimenekülnie, ekkor azonban veszített erejéből, és úgy fordult el a haboktól, mint egy feldobott kavics, ami túlhaladt röppályája csúcsán. Párszor próbálkoztak még, de minden alkalommal egyre mélyebbre csúsztak vissza az örvénybe.

– Most már látják, hogy ez a pokol kapuja. Egyszerű csónak itt nem tud visszafordulni – jelentette ki Jason.

A csónak mostanra olyan mélyre csúszott az örvénybe, hogy a peremen lévő habzó hullámok már nem látszóttak. Mögöttük tengervízből álló hegy tornyosult, csak a hegy lassan mozgó

csúcsát látták az örvény másik oldalán. Mindenkin eluralkodott a rémület, amit akkor érez az ember, amikor ki van téve egy legyőzhetetlen erő kénye-kedvének. Csak a fölöttük lebegő helikopter töltötte el őket némi megnyugvással.

– Vacsorázzunk meg – mondta Jason. A nap még nem ment le a felhők mögött, mivel azonban sarkvidéki nyár volt, már elmúlt este kilenc óra. Jason elővett a raktérből egy nagyobb tőkehalat, és elmondta, hogy frissen fogta. Elővett három palack bort is, majd nagy fémtányérra tette a halat, leöntötte egy üveg borral, és meggyújtotta öngyújtójával, majd elmagyarázta, hogy itt így szokták elkészíteni a halat. Öt perccel később darabokat tört le a halból, és enni kezdett. Utasai követték példáját, és élvezték a hal ízét, a bort és az örvény fenséges látványát.

– Gyermekek, magát felismerem – mondta Jason Cheng Xinnek. – Maga volt a Kardtartó. Biztos vagyok benne, hogy maga és az emberei valami fontos küldetésen járnak itt, de meg kell őrizniük a nyugalmaikat. Az apokalipszist nem tudjuk elkerülni, így élvezniük kell a jelent.

– Kétlem, hogy meg tudná őrizni a nyugalmaikat, ha a helikopter nem lenne ott – jegyezte meg AA.

– Ej, gyermek, dehogynem. Biztos, hogy meg tudnám. Az időszámítás korában negyvenéves voltam mindössze, amikor megtudtam, hogy gyógyíthatatlan betegségem van. De nem féltem, és még csak azt sem terveztem, hogy hibernáltatom magam. Az orvosok csak azután hibernáltak, hogy sokkos állapotba kerültem. Mire felébredtem, már az elrettetés korában jártunk. Azt hittem, új életet kaptam, de kiderült, hogy ez csak illúzió. A halál csak tett pár lépést hátra, hogy megvárjon

az előttem lévő úton...

– Aznap, amikor befejeztem a világítótorony építését, kimentem a csónakkal a tengerre, hogy megnézzem a távolból is. Ekkor hirtelen az jutott eszembe, hogy a halál az egyetlen világítótorony, ami mindig ki van világítva. Mindegy, merre hajózik az ember, arrafelé kell fordulnia. Minden eltűnik ebből a világból, de a halál megmarad.

Húsz perce voltak már az örvényben, és a csónak már az út egyharmadát megtette a mélység felé. Most jobban dőlt oldalra, de a centrifugális erőnek köszönhetően utasai nem dőltek balra. Látómezejüket vízfal töltötte ki, már a másik oldalon sem látták az örvény peremét. Mind igyekeztek nem nézni felfelé, mert az örvényben a csónak együtt mozgott a forgó vízfalal, és szinte lehetetlen volt érezni a mozgást – a csónak mintha egy vízzel teli medence széléhez tapadt volna –, mikor azonban felnéztek, a mozgás azonnal nyilvánvalóvá vált. A felhőkkel teli ég egyre gyorsabban és gyorsabban forgott fölöttük, amitől szédülni kezdtek. Mivel minél lentebb jártak az örvényben, annál erősebb volt a centrifugális erő, a csónak alatt a víz még simább lett, és szilárdnak érződött, akár a jég. Az örvény szemének morajlása minden más hangot elnyomott, a beszélgetés lehetetlenné vált. Nyugaton a Nap kikandikált a felhőtakaró résein, és arany fénysugár világított le az örvénybe, alján az örvény gyomrát azonban nem érte el, és csak a vízfal kis részét világította meg; a kontraszt miatt a mélység még sötétebbnek és félelmetesebbnek tűnt. Odalent, az örvény szeménél köd és pára kavargott, amitől a napsugárban szivárvány méltóságteles íve tűnt fel a forgó mélység fölött.

– Emlékszem, Poe is írt egy szivárványról az örvényben. Azt hiszem, ráadásul holdfénynél. Azt írta róla, híd az idő és az örökkévalóság között. – Jason kiabált, de senki nem hallotta, mit mond.

A helikopter a segítségükre sietett, és két-három méterrel a csónak fölött lebegve kötélletrát engedett le, hogy mindenki, aki a csónakban tartózkodik, kimászhasson. Az üres csónak ezután elsodródott és tovább körözött a rettenetes örvényben. A meghagyott tőkehalon még mindig pislákol a kevés kék láng.

A helikopter most az örvény szeme fölött lebegett, és ahogy lenéztek a forgó alagútba, hamarosan mind szédülni kezdtek, gyomruk kavargott. Valaki irányokat táplált be a navigációs rendszerbe, és a helikopter egyszerre kezdett forogni a lent kavargó örvénnyel. Így az örvény mozdulatlanak tűnt, azonban a világ – az ég, a tenger, a hegyek – forogni kezdtek körülöttük. Az örvény mintha a világ középpontjává vált volna, és a lenézők hányingere minimálisan sem csillapodott. AA kihányt mindent, amit megevett a halból.

Ahogy lenézett az örvényre, Cheng Xin gondolataiban egy másik örvény is megjelent: ez százmilliárd ezüstsztín csillagból állt az univerzum tengerében, és 250 millió év alatt tett meg egy fordulatot – a Tejút volt az. A Föld ebben az örvényben még csak akkora sem volt, mint egy porszem, a Moskstraumen pedig csak újabb porszem volt a Föld-porszemen.

Fél órával később a csónak az örvény szemébe zuhant és hirtelen eltűnt. A változatlanul tovább zajló morajlásból mintha kihallották volna, ahogy a csónak darabokra törik.

A helikopter lerakta Jasont Moskenen, Cheng Xin pedig

megígérte neki, hogy új csónakkal fogják kárpótolni, amilyen gyorsan csak lehet. Ezután elbúcsúztak egymástól, a helikopter pedig elindult Oslóba, a legközelebbi olyan városba, amely rendelkezett sophonmentes helyiséggel.

Az út során mindenki mélyen a gondolataiba merült, még csak a tekintetükkel sem kommunikáltak.

A Moskstraumen jelentése annyira egyértelmű volt, hogy nem volt szükség gondolkodásra.

A kérdés azonban továbbra is állt: mi köze van a fénysebesség csökkentésének a fekete lyukakhoz? Mi köze van a fekete lyukaknak a kozmikus biztonsági jelzéshez?

A fekete lyukak nem tudták megváltoztatni a fény sebességét, csak a hullámhosszát.

Ha a fény sebességét vákuumban természetes sebességének tizedére, századrészére vagy akár ezredrészére csökkentik, akkor 30 000 km/s, 3000 km/s vagy 300 km/s lesz a sebessége. Nehéz volt rájönni, mi köze lehet ehhez a fekete lyukaknak.

Volt itt egy küszöb, amit át kellett lépni – hétköznapi gondolkodásmóddal nehéz lett volna, ennek a csoportnak azonban, melyben az emberiség legragyogóbb elméi gyűltek össze, nem annyira. Különösen Cao Bin volt jó a megszokottól elrugaszkodó ötletek terén. Három évszázadon átkelő fizikusként még valamivel tisztában volt: még az időszámítás korában egy kutatócsoportnak laboratóriumban, egy közvetítő közegen át sikerült 17 m/s-ra csökkenteni a fény sebességét, ami lassabb volt, mint egy kerékpár sebessége. Ez természetesen nem ugyanaz volt, mint vákuumban csökkenteni a sebességet, de legalább kevésbé tűnt tőle örültnek az, amire Cao Bin ezután

gondolt.

Mi lenne, ha még jobban csökkentenék a fény sebességét, 30 km/s-ra? Ehhez is szükség lenne fekete lyukakra? A folyamat gyakorlatilag ugyanannak tűnt, mint az előbb... várjunk csak!

– Tizenhat egész hét! – kiáltott fel Cao Bin. A szemében kigyulladó tűz hamar minden szemben égni kezdett körülötte.

A Naprendszer harmadik kozmikus sebessége 16,7 km/s volt. Egy, a Földről felszállt űrhajó nem hagyhatta el a Naprendszert ennek a sebességnek a túllépése nélkül.

A fényvel ugyanez volt a helyzet.

Ha a Naprendszeren belül a fény vákuumban elért sebességét 16,7 km/s alá csökkentik, a fény többé nem lesz képes megszökni a Nap gravitációs vonzásából, és a Naprendszer fekete lyukká válik. Ez elkerülhetetlenül következett a testek Schwarzschild-sugarának kiszámításából, még akkor is, ha az a test maga a Naprendszer. Pontosabban, a nagyobb Schwarzschild-sugár eléréséhez még alacsonyabb sebességhatárra lenne szükség.

Mivel a fény sebességénél semmi nem lehet gyorsabb, ha a fény nem képes elhagyni a Naprendszer eseményhorizontját, akkor semmi más sem. A Naprendszer hermetikusan el lesz zárva az univerzum többi részétől.

És teljesen biztonságos is lesz, mármint az univerzum többi része felől nézve.

Milyenek látná egy távoli megfigyelő a Naprendszer fekete lyukát, ha a fény sebessége alacsonyabb lenne? Két lehetőség merült fel: 1. a primitív technológiával rendelkező megfigyelők számára a Naprendszer egyszerűen eltűnne; 2. a fejlettebb technológiájú megfigyelő képes lenne észlelni a fekete lyukat, de

azonnal megértene, hogy a rendszer biztonságos.

Vegyünk egy távoli csillagot, egy alig látható pontot. Mindenkinek, aki rápillant, azt kellene mondania: ó, az a csillag biztonságos, az a csillag nem jelent ránk nézve fenyegetést.

Ez volt a kozmikus biztonsági jelzés. A lehetetlen mégiscsak lehetségesnek bizonyult.

A Falánk-tenger! Az értelmezőknek a Falánk-tenger jutott eszébe, és a Történetnélküli Királyság, melyet a tenger elzárt az univerzum többi részétől. Erre a további iránykoordinátára már nem volt szükség – anélkül is megértették.

Az emberek később *fekete térségnek* nevezték el a fénysebesség lelassításával kialakított fekete lyukakat. Az olyan fekete lyukakhoz képest, amelyeknél a fénysebességet nem módosították, a csökkentett fénysebességű fekete lyukak sokkal nagyobb Schwarzschild-sugárral rendelkeztek. Belsejük nem téridő-szingularitás volt, hanem viszonylag nyitott tér.

A helikopter továbbhaladt a felhők felett. Már eltelt éjjel tizenegy óra is, nyugaton a Nap lassan leszállt, csak egy vékony szeletét lehetett látni. Az éjféλι nap arany fényében mindenki megpróbálta elképzelni, milyen lehet az élet egy olyan világban, ahol a fény kicsivel lassabban halad 16,7 km/s-nál; megpróbálták elképzelni egy ilyen naplemente lassan kúszó fényét.

Yun Tianming történeteinek mostanra a legtöbb kirakósdarabkája a helyére került. Egyvalami azonban még megfejtetlen maradt: Tűszem festményei. Az értelmezők sem a kétrétegű metaforát nem tudták megfejteni, sem iránykoordinátákat nem találtak. Páran úgy vélték, a festmények

csak újabb iránykoordináták, amelyek a Moskstraumenre mutatnak, és a fekete térség eseményhorizontját jelképezik. Azzal érveltek, hogy a külső megfigyelő szemével nézve minden, ami belép a fekete térségbe, örökre ottmarad az eseményhorizonton, ami olyan volt, mintha egy képre festették volna. A legtöbb értelmező azonban nem értett egyet ezzel. A Moskstraumen jelentése igen nyilvánvaló volt, ehhez pedig Tianming a Falánk-tengert használta iránykoordinátaként. Másikra nem volt szükség.

A kirakósnak ezt az utolsó darabját végül nem sikerült megfejteni. Ahogy a Milói Vénusz karja, Tűszem festményei is örök rejtély maradtak. Mivel azonban ez a részlet alkotta mindhárom történet lényegét, és mivel elegáns könnyörtelenséget, különös kegyetlenséget és gyönyörű halált jelképeztek, az élettel és halállal kapcsolatos hatalmas titkot kellett rejteniük.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MÚLT*-BÓL: HÁROM LEHETŐSÉG A FÖLDI CIVILIZÁCIÓ FENNMARADÁSÁRA

I. A Bunker-projekt: Ehhez a tervhez fűzték a legtöbb reményt, mert teljes mértékben ismert technológiákon alapult, és nem volt szükség hozzá elméleti ismeretlenségre. A Bunker-projekt bizonyos értelemben az emberi faj fejlődésének természetes folytatásaként lehetett tekinteni. Az emberiségnek a sötétedő-csapás nélkül is épp ideje lett volna hozzáfogni a Naprendszer többi részének gyarmatosításához; a Bunker-projekt csak jobban összpontosította a törekvést és világosabbá tette a célokat. Ezt a tervet teljes egészében a Föld tervelte ki, Yun Tianming üzeneteiben nem írták le.

II. A Fekete térség-terv: Eszerint a Naprendszert csökkentett fénysebességű fekete lyukká változtatták volna egy kozmikus biztonsági jelzés sugárzása céljából. Minden lehetőség közül ez jelentette a legnagyobb technikai kihívást: egy fizikai állandót kellett módosítani hozzá 50 csillagászati egységnyi (azaz 7,5 milliárd kilométeres) körzeten belül. Ezt Isten mérnöki projektjének nevezték el. Megszámlálhatatlan elméleti ismeretlennel rendelkezett.

Ha azonban sikerrel járna, a Fekete térség-terv biztosítaná a legnagyobb védelmet a földi civilizáció számára. Kozmikus

biztonsági jelzésként való hatása mellett már önmagában is rendkívül hatékony védőblokádként szolgálna. A külső lövedék, például egy fotoid, mindenképpen olyan sebességgel lépne be a fekete térségbe, ami messze meghaladja a fénysebességet. A relativitáselmélet értelmében egy ilyen objektumnak (alacsony) fénysebességgel kellene mozognia, és a fölösleges mozgási energia tömeggé alakulna. A fekete térségbe belépő objektum elülső része hirtelen lelassulna és sokkal nagyobb tömegre tenne szert, az objektum többi része pedig, amely továbbra is változatlan fénysebességgel haladna, nekiszáguldana az elülső résznek, és a becsapódás így az egész lövedéket elpusztítaná. A számítások megmutatták, hogy még az erős kölcsönhatású anyagból készült objektumok, például a cseppek is teljesen összetörnének a fekete térség határán. Emiatt a fekete térséget kozmikus széfnek is hívták.

A fekete térség még egy további előnnyel bírt: a három lehetőség közül ez volt az egyetlen, ami lehetővé tette, hogy az emberiség továbbra is a Föld ismerős felszínén éljen, és elkerülhesse, hogy száműzetésbe kelljen vonulnia az űrbe.

A földi civilizáció azonban nagy árat fizetne ezért. A Naprendszer teljesen elválna az univerzum többi részétől, ami egyenértékű lenne azzal, mintha az emberiség számára az univerzum általa belátható tizenhatmilliárd fényévnnyi kiterjedése száz csillagászati egységre csökkenne. Emellett lehetetlen volt előre tudni, milyen lenne az élet egy ilyen világban, az azonban biztos volt, hogy az elektronikus és kvantumszámítógépeknek extrém alacsony sebességgel kell majd működniük, és előfordulhat, hogy az emberiség visszafejlődik

alacsony technológiai szintű társadalommá. Ez még véglegesebb pecsét lenne, mint az a technológiai zár, amit a sophonok helyeztek rájuk. Amellett, hogy kozmikus biztonsági jelzésként szolgálna, a Fekete térség-terv egyfajta technológiai öncsonkítás is lenne: azt jelentené, hogy az emberiség soha többé nem lenne képes elmenekülni ebből a csökkentett fénysebességű csapdából.

III. A fénysebességű űrrepülés terve: bár a görbületi meghajtó elméleti alapjai ismeretlenek voltak, ez a terv egyértelműen könnyebbnek tűnt, mint a Fekete térség terve.

A fénysebességű űrrepülés azonban nem jelenthetett biztonságot a földi civilizáció számára, csak arra volt jó, hogy az emberiség elmenekülhessen a csillagokba. A három terv közül ennek kellett a legtöbb ismeretlennel számolnia. Még ha sikerrel is járna, az emberiségnek azon tagjai, akik az űr végtelen ürességébe menekülnek, előre megjósolhatatlan veszélyekkel néznek majd szembe. A meneküléspártiság veszélyei azzal is jártak, hogy a tervnek számos politikai akadállyal és csapdával kellett megküzdenie.

Az emberiség egy részéről azonban előre lehetett tudni, hogy a fénysebességű űrrepülés megszállottja lesz, még ha nem is a túlélés motiválja őket.

A sugárzás korából származó emberek számára az egyetlen észszerű döntésnek az tűnt, ha mindhárom tervet egyszerre valósítják meg.

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV: A SORS VÁLASZTÁSA

Cheng Xin ellátogatott a Halo csoport központi igazgatóságára. Most járt itt először. Eddig nem vett részt a cég működtetésében, mert tudat alatt sosem érezte magáénak a hatalmas vagyont, ahogy Yun Tianmingénak sem. A csillag az övék volt, a csillagból származó gazdagság viszont a társadalomé.

Most azonban úgy vélte, a Halo csoport talán segíthet megvalósítani az álmát.

A cég központja egy egész, hatalmas fát elfoglalt. A fán lévő minden épület különös módon átlátszó volt, és mivel az építőanyagok törésmutatója közel állt a levegőéhez, a teljes belső szerkezete látszott. Látni lehetett az odabent mozgó alkalmazottakat és a számtalan információs ablakot is. A lógó épületek átlátszó hangyafarmoknak tűntek, melyek belsejében színes hangyák kószáltak.

A fa csúcsán lévő hatalmas konferenciateremben Cheng Xinnak sikerült találkoznia a Halo csoport legtöbb, magas rangú igazgatójával. Mind fiatalok voltak, intelligensek, tele életörömmel. Nagy részük még sosem találkozott Cheng Xinnel, és nem is titkolták, mennyire csodálják és odavannak érte.

A találkozó után Xin és AA, mikor ketten maradtak a hatalmas, üres helyiségben, a cég jövőjéről beszélgettek. Yun Tianming üzenetét és megfejtésének folyamatát továbbra is titkolták a

nyilvánosság előtt. Tianming védelme érdekében a Nemzetközi Flotta és az ENSZ azt tervezte, fokozatosan teszi nyilvánossá az eredményeket, mintha földi kutatás eredményei lennének, és szándékosan hamis eredményekkel is keverték őket, hogy még jobban elrejtse az információ eredetét.

Cheng Xin hozzászólt az átlátszó padlóhoz és már nem érzett tériszonyt. A konferenciateremben pár hatalmas információs ablak lebegett; előben közvetítették a Halo csoport Föld körüli pályán zajló építkezési projektjeit, melyek egyike egy geoszinkron pályán keringő hatalmas kereszt volt. Mikor Tianming újra megjelent, az emberek csodába vetett hite lassan fakulni kezdett, a Bunker-projekt megindításával pedig a vallási buzgalom nagymértékben csillapodott. Az egyház felhagyott a hatalmas kereszt finanszírozásával, az objektum elhagyatottá vált. Már elkezdték lebontani, így meglehetősen sokatmondóan csak egy hatalmas „I” maradt belőle.

– Nem tetszik a „fekete térség” kifejezés – jegyezte meg AA. – Találóbbr lenne „fekete sírnak” hívni, sírnak, amit magunknak ástunk.

Cheng Xin lenézett az átlátszó padlón át az alant elterülő városra.

– Én nem így gondolok rá. Abban a korban, amelyikből származom, a Föld teljesen elvált az univerzum többi részétől. Mindenki a földfelszínen élt, csak ritkán néztek fel a csillagokra. Az emberiség ötezer éven át élt így, és nem jelentheted ki csak így, hogy nem volt jó életük. A Naprendszer tulajdonképpen jelenleg is elválik az univerzum többi részétől. Senki nincs kinn, a mélyűrben azt a nagyjából ezer embert leszámítva azon a két

úrhajón.

– De én úgy érzem, ha elszakadunk a csillagoktól, meghalnak az álmaink.

– Nem így lesz. Az ősi időkben is létezett boldogság és öröm, nem volt kevesebb álmuk az embereknek, mint most. És a csillagokat a fekete térségből is látni fogjuk, csak... ki tudja, hogy fognak kinézni... Személy szerint nekem sem tetszik a fekete térség.

– Tudom.

– A fénysebességű hajók ötlete viszont igen.

– Mindannyiunknak tetszik a fénysebességű hajók ötlete. A Halo csoportnak is fénysebességű hajókat kellene építenie!

– Nem gondoltam, hogy egyetértesz velem – mondta Cheng Xin. – Ehhez alaposan be kellene fektetnünk az alap kutatásokba.

– Csak a kapitalistát látod bennem? Tulajdonképpen nem is tévedsz. Az vagyok, ahogy az igazgatótanács többi tagja is. Maximalizálni akarom a profitot. Ez azonban nem akadályozza, hogy fénysebességű úrhajókkal foglalkozzunk. Politikai okokból a kormány a legtöbb erőforrást a Bunker-projektre és a fekete térségre fogja fordítani, a fénysebességű hajókat pedig a vállalkozásokra hagyja... Nekünk is a Bunker-projektre kellene összpontosítanunk, majd a haszon egy részét a fénysebességű hajókkal kapcsolatos kutatásra fordítanánk.

– Arra gondoltam, AA, hogy a görbületi meghajtás és a fekete térség alapvető elméletei közt valószínűleg van némi átfedés. Megvárhatjuk, hogy a kormány és a Tudományos Világakadémia elvégezze a kutatásnak ezt a részét, majd továbbfejlesztjük a görbületi meghajtás felé.

– Rendben. Meg kellene alapítanunk a Halo Tudományos Akadémiát is, ahová tudósokat toboroznánk. Rengetegen álmodnak a fénysebességű űrutazásról, csak éppen sem az országos, sem a nemzetközi projekteken nem találnak lehetőségeket...

AA-t új információs ablakok hirtelen áradata szakította félbe. A különféle méretű ablakok úgy zúdultak rájuk minden irányból, mint egy színpompás lavina, és gyorsan maguk alá temették azt a pár korábbi információs ablakot, amelyek a Halo csoport építkezéseit közvetítették. Az efféle „ablaklavina” általában fontos esemény hirtelen bekövetkeztét jelezte, az információáradat azonban sokszor telítette az emberek érzékszerveit és lehetetlenné tette, hogy rájöjjenek, mi történt. AA és Cheng Xin is így járt. Látták, hogy az ablakok nagy részét bonyolult szövegek és mozgó alakok töltik ki, és elsősorban csak azokat tudták befogadni, amelyeken csak képek látszottak. Cheng Xin látta, hogy az egyik ablakban pár arc néz felfelé, majd a kép rájuk közelített, mígnem egy rémült szempár töltötte ki a képet, sikolyokból álló hangzavar kíséretében...

Új ablak tolult eléjük, ebben AA titkárnöje látszott, aki rémült, döbbent arccal nézett AA-ra és Cheng Xinre.

– Figyelmeztetés! Támadás! – kiáltotta.

– Pontosabb információk? – kérdezte AA.

– Aktiválták a Naprendszer előzetes figyelmeztető rendszerének első megfigyelőegységét, és azonnal találtak egy fotoidot!

– Milyen irányban? Milyen messze?

– Nem tudom. Semmit nem tudok, csak azt...

– Ez hivatalos figyelmeztetés? – kérdezte Cheng Xin nyugodt hangon.

– Nem hinném, de a média tele van vele, biztos vagyok benne, hogy igaz! Siessünk az űrkikötőbe, mentsük az életünket! – A titkárnő eltűnt az ablakból.

Cheng Xin és AA átböngésztek az információs ablakok sűrű halmazát, míg el nem értek a konferenciaterem átlátszó faláig. Látták, hogy odalenn a városon már eluralkodott a káosz. A repülő autók száma óriásira nőtt, és zűrzavart okozott, minden jármű nagy sebességgel igyekezett áttörni a forgalmi dugón. Az egyik autó hatalmas faépületnek ütközött, és tűzgolyóvá robbant. Hamarosan két másik helyen is tűz és füstfelhők jelentek meg a városban...

AA kiválasztott pár információs ablakot és gondosan átböngészte őket, Cheng Xin eközben az IKB tagjaival próbált kapcsolatba lépni. Legtöbbjük telefonja foglaltat jelzett, Xinnek csak két bizottsági taggal sikerült beszélnie. Az egyikük ugyanúgy nem tudott semmit, ahogy AA és Cheng Xin, a másik, a PVT egyik hivatalnoka elmondta, megerősítheti, hogy a Naprendszer előzetes figyelmeztető rendszerének egyes megfigyelőegysége jelentős anomáliát észlelt, de részleteket ő sem tudott. Azt is megerősítette, hogy a Nemzetközi Flotta és az ENSZ nem adott ki hivatalos sötéteredő-riasztást, de nem volt derűlátó.

– Két oka lehet annak, hogy nem adtak ki figyelmeztetést: az egyik, hogy semmi nem történt, a másik, hogy a fotoid túl közel van, és nem lenne értelme riasztást kiadni.

AA csak egyvalamit tudott kideríteni abból, amit olvasott: a fotoid az ekliptikus síkon közelített. Pontos irányát és a Naptól

való távolságát illetően ellentétes értesülések érkeztek, és a becslések is vadul eltértek arról, mikor csapódik be a Napba; voltak, akik azt állították, még egy hónapja van hátra a világnak, voltak, akik szerint mindössze pár órája.

– A *Halo*-ra kellene mennünk – mondta AA.

– Van még rá idő?

A *Halo* a csoport tulajdonát képező céges űrhajó volt, ami jelenleg a cég geoszinkron bázisán parkolt. Ha a riadó valós veszélyt jelez, egyetlen reményük az maradt, hogy a Jupiterig mennek a hajóval, és elrejtőznek a gázóriás mögé, mielőtt becsapódik a fotoid. Mivel a Jupiter épp oppozícióban volt, a hajónak 25-30 napra lett volna szüksége, hogy a Földtől elérjen odáig; ez a maximum becsült időtartam volt a fotoid becsapódásáig. A becslés azonban rendkívül bizonytalannak tűnt: az előzetes figyelmeztető rendszer még kiépítés alatt állt, ennyivel előre nem tudta volna jelezni a csapást.

– Valamit tennünk kell ahelyett, hogy itt ülünk és várjuk a halált! – jelentette ki AA. Kirángatta Cheng Xint a konferenciateremből, egészen a fa csúcsán lévő parkolóig. Beugrottak egy repülőautóba, AA-nak azonban hirtelen eszébe jutott valami, és újra kiszállt. Pár perccel később hegedűtokra emlékeztető hosszúkás tárggyal tért vissza. Kinyitotta a tokot, ami benne volt, azt magával vitte az autóba, a tokot pedig hátrahagyta.

Xin az AA kezében lévő tárgyra nézett, és felismerte, bár most már nem golyót, hanem lézersugarat volt képes löni: egy puska volt az.

– Ez miért kell? – kérdezte Cheng Xin.

– Az űrkikötő biztosan tele lesz emberekkel. Ki tudja, mi fog történni? – AA a hátsó ülésre dobta a puskát és beindította a repülő autót.

Minden város rendelkezett űrkikötővel a különféle, kis méretű űrjárművek kiszolgálására – ahogyan régen minden nagyvárosnak volt repülőtere.

A repülő autó beolvadt a légiforgalom hatalmas áradatába. A számtalan autó mind az űrkikötő felé haladt, mint egy sáskaraj; mozgó árnyékot vetettek a földre, mintha a város vére folyna ki.

Előttük körülbelül tucatnyi fehér csík emelkedett a kék ég felé: a távozó űrhajók nyoma. Egyenesen felfelé emelkedtek, majd kelet felé fordultak, végül eltűntek az égbolt mélyében. A föld felől folyamatosan lövelltek ki az újabb fehér vonalak, mindegyikük élén egy Napnál is fényesebb tűzgolyó haladt: a hajók fúziós hajtóművének lángja.

Az autóban lévő egyik információs ablakon Cheng Xin az élő videofelvételt nézte, amelyet földközeli pályáról sugároztak. A kontinens cserszínű háttere előtt számtalan fehér csík jelent meg, melyek egyre csak hosszabbodtak. Számuk egyre nőtt, egyre sűrűsödtek, mintha a Föld ősz haját növesztett volna. Végükön a tűzgolyók olyanok voltak, mint az űr felé szálló szentjánosbogarak. Ez volt az emberiség történelmének legnagyobb együttes menekülése az űrbe.

Autójuk elért az űrkikötő fölé. Odalent körülbelül száz űrjármű sorakozott, és egyre többet hoztak elő a távolban álló, hatalmas hangárból is. Az űrrepülőgépeket már rég nem használták, a modern siklókat mind függőlegesen lőtték ki. Ezek itt nem hasonlítottak a furcsa alakú űrjárművekre, amelyeket az

úrlift végállomásán látott Cheng Xin; mindnek áramvonalas alakja volt, és három vagy négy függőleges vezérsíkja. Most összevissza állították fel őket; mintha acélerdő nőtt volna ki az úrkikötő parkolójából.

AA már előre felhívta a hangárt, hogy hozzák ki ide a Halo csoport egyik úrsiklóját. Gyorsan észrevette a levegőből a siklót, és leszállt mellé.

Xin az őket körülvevő siklókra nézett. Különböző méretűek voltak: a kisebbek mindössze pár métereseek, mintha hatalmas löszerek lettek volna. Nehéz volt elképzelni, hogy egy ilyen apró jármű képes elhagyni a Föld gravitációs terét. Nagyobb járműveket is látott, némelyik akkora volt, mint egy utasszállító repülőgép a régi időkben. A Halo csoport úrsiklója a közepes méretűek közé tartozott: úgy tíz méter magas lehetett, tükröződő fémfelülete a cseppekre emlékeztetett. A siklót kerekkel ellátott indítókeretre állították, hogy utasításra egyetlen pillanat alatt ki lehessen löni. Ezzel fognak eljutni a Föld körül keringő *Halo* fedélzetére.

A kilövési területről hangos moraj hallatszott, ami különös módon a Moskstraumen morájára emlékeztette Xint. A föld megremegett, a lába zsibbadni kezdett. A kilövési területen hatalmas, ragyogó fény jelent meg, majd úrsikló emelkedett a levegőbe egy tűzgolyón, hogy újabb füstcsíkot húzzon az égre. Hatalmas, gomolygó, fehér füstfelhő szállt feléjük, melyből különös, égett szag áradt. A ködöt nem az úrsikló hajtóműve bocsátotta ki, hanem az indítóállás alatti hűtőmedence felforrta vize. Ahogy az izzasztó, fülledt gőz mindent eltakart, az emberek még nyugtalanabbak és idegesebbek lettek.

AA és Xin vékony lépcsőkön másztak fel az úrsiklóhoz. Ahogy a köd eloszlott, Xin egy gyerekcsapatot vett észre tőlük nem messze; ránézésre tíz év alatti, általános iskolás diákok lehetek, iskolai egyenruhában. Fiatal tanárnő állt mellettük, hosszú haját összehorzolták a szellőketek. Tehetetlenül nézett körül.

– Várhatnánk még egy kicsit? – kérdezte Cheng Xin.

AA a gyerekek felé nézett, és megértette, mit akar Xin.

– Rendben. Menj! Úgyis várunk kell, amíg sorra kerülünk az indítóállásnál. Időbe fog telni.

Az úrsiklók elméletben bármilyen lapos felszínről képesek voltak felszállni, mégis indítóállást használtak, hogy a fúziós hajtómű keltette plazma ultramagas hőmérséklete okozta kárt elkerüljék. Az indítóállást hűtőmedencével és elvezető csatornákkal szerelték fel, amelyek biztonságosan elvezették a plazmát.

A tanárnő látta, hogy Cheng Xin közelít feléjük; elé rohant és megragadta a kezét.

– Ez a sikló a magáé, igaz? Kérem, kérem, mentse meg a gyermekeket! – Frufruja a homlokára ragadt, arca nedves volt a könnyektől és a lecsapódott ködtől. Olyan hevesen nézett Xinre, mintha meg akarta volna ragadni a tekintetével. A gyerekek is odajöttek és várakozva néztek rá. – Úrtáborba jöttek, megvolt az időpont, amikor kimentek volna az űrbe. Mikor azonban jött a riasztás, nem voltak hajlandók elvinni minket, és másvalakiket vittek fel helyettünk.

– Hol van a hajójuk? – kérdezte AA, aki szintén odament hozzájuk.

– Elment. Kérem, kérem!

– Vigyük őket – mondta Cheng Xin AA-nak.

AA pár másodpercig Xint nézte. *Több milliárd ember van a Földön. Azt hiszed, mindet meg tudod menteni?*

Cheng Xin rendületlenül állta a tekintetét.

AA megrázta a fejét.

– Csak hárman jöhetnek.

– De az úrsíklón tizennyolcan férnek el!

– A *Haló*-n maximális gyorsulásnál csak öten férnek el, mert csak öt mélytengeri kapszulával rendelkezik. Aki nincs mélytengeri állapotban, azt húspogácsává lapítja a gyorsulás.

A válasz meglepte Cheng Xint. Mélytengeri gyorsulási folyadékokra csak csillagközi űrhajóknál volt szükség. Eddig azt hitte, a *Halo* bolygóközi űrhajó.

– Rendben, akkor vigyen el hármat! – A tanárnő elengedte Xint és AA kezét ragadta meg, mint aki fél, hogy elveszíti ezt az utolsó esélyt.

– Akkor válasszon ki hármat – mondta AA.

A tanárnő elengedte AA-t és rámeredt, rémültebben, mint azelőtt.

– Hogyan válasszam ki? Hogyan... – Körülnézett, nem mert a gyerekek szemébe nézni. Látszott, hogy pokolian szenved, mintha égetné a gyerekek tekintete.

– Jó, akkor én kiválasztom – jelentette ki AA. A gyerekek felé fordult, és elmosolyodott. – FigyeljeteK ide! Három kérdést fogok feltenni. Aki először ad helyes választ, az velünk jöhet. – Ügyet sem vetett a tanárnő és Cheng Xin döbbent arcára. Egyik ujját felemelte. – Első kérdés: van egy lekapcsolt lámpa. Egy perc után villan egyet. Fél perccel később megint villan egyet. Tizenöt

másodperccel később harmadszor is villan egyet. Így folytatja, mindig pontosan az előző intervallum felénél villan egyet. Arra lennék kíváncsi, hányszor fog villanni két perc alatt.

– Százszor! – bökte ki az egyik gyerek.

AA megrázta a fejét.

– Nem jó.

– Ezerszer!

– Nem. Gondolkodjatok!

Hosszas hallgatás után egy félénk hang szólalt meg. Egy szelíd, csendes kislány volt az, hangját nehezen lehetett hallani a zaj közepette.

– Végtelenszer.

– Gyere ide! – mondta AA, a kislányra mutatva. Mikor a kislány odament, AA maga mögé állította. – Második kérdés: van egy egyenetlen vastagságú köté, ami egy óra alatt ég el egyik végétől a másikig. Hogyan tudunk lemérni vele egy tizenöt perces időtartamot? Ne feledjük, a vastagsága egyenetlen!

Ezúttal egy gyermek sem sietett a válasszal, mind mélyen a gondolataikba merültek. Egy kisfiú nemsokára felemelte a kezét.

– Hajtsuk a kötelet ketté, majd gyűjtsuk meg mindkét felén egyszerre.

AA bólintott.

– Gyere ide. – A fiút is maga mögé húzta, a lány mellé. – Harmadik kérdés: 82, 50, 26, mi a következő szám?

– Tíz! – kiáltotta az egyik lány.

AA felemelte hüvelykujját.

– Remek. Gyere ide! – Biccentett Cheng Xin felé és a három gyerekekkel együtt elindult a sikló felé.

Xin követte őket a siklóhoz vezető lépcsőig, majd visszanezett. A hátrahagyott gyerekek és a tanárnő úgy néztek rá, mint egy soha többé fel nem kelő napra. A szemébe gyűlő könnyek elhomályosították az elé táruló látványt; ahogy felment a lépcsőn, még mindig érezte maga mögött a kétségbeesett tekinteteket, mintha tízezer nyíl fúródott volna a szívébe. Érzett már így korábban is, rövid kardtartói pályája utolsó pillanataiban, majd Ausztráliában, mikor Sophon bejelentette az emberiség kiirtásáról szóló tervet. Ez a fájdalom rosszabb volt a halálnál.

Az úrsiklóban tágas kabin volt, a tizennyolc ülést két sorba rendezték. Mivel a kabin függőleges volt, mint egy kút, mindenkinek létrán kellett felmászni az üléséhez. Cheng Xin ugyanazt érezte, mint amikor a gömb alakú űrhajóban ült, amellyel Tianminget ment meglátogatni – a sikló mintha csak egy héj lett volna, nem látta, hol maradt elég hely a hajtóműnek és az irányítórendszernek. Visszagondolt az időszámítás korának kémiai rakétáira, melyek akkorák voltak, mint egy felhőkarcoló, de hasznos terhe mindössze egy apró kapszulából állt a csúcán.

A siklón belül nem látott irányítófelületet, csak pár információs ablak lebegett előtte. A mesterséges intelligencia mintha felismerte volna AA-t, mert amint belépett, az ablakok odagyűltek köré, és mikor körbejárt, hogy bekösse a gyerekeket és Cheng Xint a biztonsági övvel, az ablakok vele tartottak.

– Ne nézz így rám. Adtam nekik egy esélyt. A túléléshez szükség van a versengésre – suttozta AA Xinnek.

– Néni, odalenn meg fognak halni? – kérdezte a fiú.

– Előbb-utóbb mindenki meghal. Csak idő kérdése. – AA leült Xin mellé. Nem kötötte be magát, tovább nézte az információs

ablakokat. – A francba! Még mindig 29 kilövés van előttünk.

Az űrkikötő összesen nyolc indítóállással rendelkezett. Minden kilövés után az állásnak tíz percig hűlnie kellett, és a hűtőmedencéket is fel kellett tölteni friss vízzel.

A várakozás túlélésük szempontjából elvileg nem sokat számított volna. A Jupiterig egy hónapig tart az út; ha a sötéteredőcsapásra már azelőtt sor kerülne, hogy elérnék a Jupitert, akkor mit sem számít, hogy a Földön vannak vagy az űrben. A gondot most az jelentette, hogy a legkisebb késlekedés is megakadályozhatja, hogy egyáltalán képesek legyenek felszállni.

A népelesen mostanra eluralkodott a káosz. A város több mint tízmillió lakóját hajtotta a túlélési ösztön, és özönlöttek az űrkikötő felé. A siklók, ahogy a régi idők utasszállító gépei is, egyszerre csak kevés embert tudtak rövid idő alatt elvinni. A magánúrhajó birtoklása, ahogy régen a magánrepülőgépe, az emberiség nagy része számára elérhetetlen álmom maradt. Még az űrlifftel is legfeljebb a népesség egy százaléka tudta volna egy hét alatt elérni a Föld-közeli pályát; akik végül eljutnak a Jupiterig, azok ennek az egy százaléknak az egytizedét teszik majd ki.

A siklónak nem voltak ablakai, pár információs ablakon át azonban látták, mi zajlik odakinn. A parkolót elárasztotta a tömeg. Minden járművet emberek hada vett körül, az emberek felemelt ököllel ordítottak, igyekeztek benyomakodni valamelyik járműbe. Az űrkikötő mellett egyes, már leszállt repülő autók újra felszálltak. Mind üresek voltak, tulajdonosaik távirányítással vezérelték őket, hogy megakadályozzák a további űrrakéta-kilövéseket. Egyre több repülő autó gyülekezett a levegőben, és sötét, lebegő akadályt képeztek az indítóállások fölött.

Nemsokára nem távozhat innen senki.

Cheng Xin kisebbre vette az információs ablakot és hátrafordult, hogy vigasztalja a mögötte ülő három gyermeket. AA felsikoltott. Xin visszafordult, és látta, hogy az ablak újra megnőtt és kitöltötte az egész kabint. A siklók erdejében vakító tűzgolyó jelent meg az ablakban.

Valaki megindított egy kilövést, miközben emberek vették körül a parkolóban!

A nukleáris fúziós hajtómű kibocsátotta plazma több tucatszor forróbb volt, mint amit a régi kémiai rakéták bocsátottak ki. Lapos felületről történő indításkor a plazma képes volt azonnal felolvasztani a földkérget, majd minden irányban szétfolyni. Harmincméteres körzeten belül ezt senki nem élhette túl. Az ablakban lévő videofelvételen látszott, hogy a tűzgolyóból számtalan fekete pötty pereg szét; az egyik pötty nekicsapódott egy közeli siklónak és fekete nyomot hagyott rajta – egy összeégett test volt az. A kilőtt sikló körül számos másik sikló felborult, valószínűleg mert az indítókeretük megolvadt.

A tömeg elcsendesült. Felnéztek, és látták, ahogy a sikló, ami valószínűleg többtucatnyi embert megölt, nagy morajjal felszáll a parkolóból, és maga mögött húzza fehér csóváját, míg fel nem ér magasan a levegőbe, hogy kelet felé forduljon. Úgy tűnt, az emberek nem hisznek a szemüknek. Pár másodperccel később újabb sikló szállt fel a parkolóból, még közelebb Cheng Xinékhez. A moraj, a lángok, a felforrósodott levegő löketei teljes pánikba döntötték a döbbent tömeget. Felszállt egy harmadik, egy negyedik... a parkolóban lévő siklók egymás után indultak el. Az izzó tűzgömbök közt égett emberi maradványok röpködtek a

levegőben, és a parkoló krematóriummá vált.

AA a borzasztó látványt nézte, és alsó ajkába harapott, aztán elhessentette az ablakot és gépelni kezdett egy másik kis ablakba.

– Mit csinálsz? – kérdezte Cheng Xin.

– Felszállunk.

– Nem!

– Nézd! – AA egy másik kis ablakot lökött Xin felé. Ebben a körülöttük lévő pár sikló látszott. Minden jármű hátsó fűvókája fölött egy hűtőhurok látszott; ezeket arra használták, hogy eloszlassák a fúziós reaktorok hevét. Xin látta, hogy a körülöttük lévő siklók hurkai mind halvány, vörös fénnel kezdtek izzani, ami azt jelezte, reaktoraikat beindították, hogy készen álljanak a kilövésre.

– Jobb, ha indulunk, mielőtt ők indulnak – mondta AA. Ha ezek közül bármelyik sikló elindul, a plazma valószínűleg megolvasztja az összes körülötte lévő sikló indítókeretét, amitől mind az olvadt talajra zuhannak.

– Nem. Hagyd abba! – Cheng Xin hangja nyugodt volt, de rendíthetetlen. Átélt már ennél nagyobb katasztrófákat is, ezzel is nyugodtan fog szembenézni.

– Miért? – kérdezte AA ugyanilyen nyugodtan.

– Mert emberek vannak körülöttünk.

AA abbahagyta a gépelést, és megfordult, hogy szembenézzen Xinnel.

– Nemsokára te, én, a tömeg és maga a Föld is mind apró darabkákra hullik szét. Abban a káoszban hogy fogod tudni megmondani, kik voltak a tiszteletre méltók és kik a megvetendők?

– Az értékrendünk még érvényes, legalábbis egyelőre. Én vagyok a Halo csoport elnöke. Ez a sikló a Halo csoporté, te pedig a cég alkalmazottja vagy. Ennek a döntésnek a meghozatala az én hatáskörömbé tartozik.

AA pár pillanatig Xinre meredt, majd bólintott, és bezárta az irányítóablakot. Kikapcsolta az összes többi információs ablakot is, ezzel elzárta a kabint a vad, zajos kinti világtól.

– Köszönöm – mondta Cheng Xin.

AA nem válaszolt, ám egyszerre csak felugrott, mintha hirtelen az eszébe jutott volna valami. Felkapta az egyik üres ülésből a lézerpuskát, és lemászott a létrán.

– Maradjon bekötve a biztonsági övetek. A sikló bármikor felborulhat.

– Mit csinálsz? – kérdezte Xin.

– Ha mi nem mehetünk, akkor ők sem mehetnek. Basszák meg!

AA kinyitotta a kabin ajtaját, kiment, és azonnal be is csukta az ajtót, majd bezárta, hogy senki ne tudjon erőszakkal behatolni. Ezután lement a lépcsőn és lőni kezdte a legközelebbi sikló függőleges vezérsíkját. A vezérsíkból füst szállt fel, a lövés nyomán ujjnyi nagyságú, apró lyuk maradt. Ennyi elég volt. A siklón belüli önellenőrző rendszer érzékelné fogja a vezérsíkon esett sérülést, és a mesterséges intelligencia nem lesz hajlandó elindítani a kilövési folyamatot. Ezt a biztonsági intézkedést a benn tartózkodók nem tudták felülbírálni. A sikló körüli hűtőgyűrű izzása gyengült, ami jelezte, hogy lekapcsolt a reaktor. AA körbefordult és a körülöttük lévő nyolc sikló mindegyikének lyukat lőtt a függőleges vezérsíkjába. A tömegben teljes pánik uralkodott, senki nem vette észre, mit csinál AA a hőség, füst és

por hullámai között.

Az egyik sikló ajtaja kinyílt és egy elegáns öltözékű nő mászott le róla. Megkerülte a sikló hátulját és azonnal észrevette a lyukat. Hisztérikusan sírni kezdett, majd a földre vetette magát és az indítókeretbe akarta verni a fejét, de senki nem figyelt rá. A tömeget csak a sikló nyitva hagyott ajtaja érdekelte. Megrohamozták a lépcsőt, és próbáltak benyomakodni a siklóba, ami nem volt képes többé felszállni.

AA visszamászott a lépcsőn és visszatolta a siklóba Cheng Xint, aki kidugta a fejét az ajtón, majd utánament és becsukta maga mögött az ajtót. Ezután hányni kezdett.

– Olyan szag van kint... mint a hússütésen – mondta végül, mikor öklendezése csillapodott.

– Most meg fogunk halni? – kérdezte az egyik kislány, és üléséből kinézett a folyosóra felettük.

– Tanúi leszünk a kozmosz fenséges látványának – felelte AA, arcán rejtélyes mosollyal.

– Milyen látványnak?

– A valaha volt legelképezetőbb látványnak. A Nap hatalmas tűzijátékká fog válni.

– És aztán mi lesz?

– Aztán... semmi. Mi lehet, amikor nincsen semmi? – AA felkapaszkodott hozzájuk és egyenként megsimogatta mindhárom gyermeket. Nem akart hazudni nekik. Ha meg tudták válaszolni a kérdéseit, akkor elég intelligensek ahhoz, hogy felfogják a helyzetet.

AA és Xin ismét leültek egymás mellé. Xin rátette a kezét AA kezére.

– Sajnálom.

AA visszamosolygott rá. Xin ismerte ezt a mosolyt. Az ő szemében AA mindig kislánynak tűnt, de erős, tehetséges kislánynak. AA mellett érettebbnek érezte magát, ugyanakkor tehetetlennek is.

– Ne gyötörd magad miatta. Úgyis csak pótcselekvés most minden. A végeredmény így is, úgy is ugyanaz lesz. Most legalább pihenhetünk.

AA kifújta a levegőt.

Ha a *Halo* tényleg csillagközi űrhajó, akkor sokkal gyorsabban is képes eljutni a Jupiterig. Bár a Föld és a Jupiter közti távolság nem elég ahhoz, hogy elérje a teljes gyorsulást, az egész úthoz csak két hétre lenne szükség.

AA mintha megérezte volna, mire gondol Cheng Xin.

– Még ha az előzetes figyelmeztető rendszer teljesen működőképes lett volna is, akkor is legfeljebb egy nappal előre lett volna képes figyelmeztetni minket. Most, hogy kicsit gondolkodtam rajta, valószínűnek tartom, hogy hamis riadó volt.

Cheng Xin nem volt biztos benne, hogy AA ezért engedelmeskedett ilyen könnyen a parancsának.

AA elképzelése hamar igaznak bizonyult. A PVT tisztviselője, aki tagja volt az IKB-nak is, felhívta Cheng Xint, hogy tudassa vele: a Nemzetközi Flotta és az ENSZ közös nyilatkozatot adtak ki, melyben tévesnek minősítették a riasztást. Semmi jelét nem észlelték sötéteredő-csapásnak. AA megnyitott pár információs ablakot, nagy részük a Nemzetközi Flotta és az ENSZ nyilatkozatát közvetítette. Odakinn abbamaradtak az engedély nélküli kilövések. Még mindig a káosz uralkodott, de legalább nem

romlott tovább a helyzet.

Amint odakint kissé lecsillapodott a zűrzavar, Cheng Xin és AA elhagyták a siklót. Csatamezőre illő jelenet várta őket odakinn: mindenhol szénfeketére égett testek heverték, némelyikük még lángolt. Több sikló a földön hevert, néhány egymásnak dőlt. Összesen kilenc sikló szállt fel a parkolóból, a fehér csíkok, melyeket húztak maguk mögött, még tisztán látszottak az égen, akár a feltépett sebek. A tömeg már nem őrzöngött. Páran a még forró földön ültek, mások egy helyben álltak kábán, megint mások céltalanul bóklásztak – mintha senki nem tudta volna, a valóságot észlelik vagy egy rémálmodot. Megérkezett a rendőrség is, hogy fenntartsa a rendet, és elindultak a mentőcsoportok is.

– A következő figyelmeztetés igazi lehet – mondta AA Xinnnek. – Velem kellene jönnöd a Jupiter mögé. A Halo csoport űrvárost fog építeni a Bunker-projekt számára.

Válasz helyett Cheng Xin kérdezett valamit.

– Mi ez az egész a *Haló*-val?

– Nem az eredeti hajóról beszéltem, amit így hívtak, hanem egy miniatűr csillagközi űrhajóról. Bolygóközi utazások során húsz, csillagközi utazáson öt ember fér el benne. Az igazgatótanács egyezett meg abban, hogy megépítik neked. Mobil irodaként is használhatod a Jupiternél.

A bolygóközi és a csillagközi űrhajó közti különbség akkora volt, mint a folyami komp és a több tízezer tonnás óceánjáró hajó között. Űrhajóknál a különbség természetesen nem csupán a térfogatról szólt – léteztek kis méretű csillagközi űrhajók is. A bolygóközi hajókkal szemben a csillagközi hajók fejlettebb hajtóműrendszerrel és modernebb ökológiai újrahasznosító-

rendszerrel rendelkeztek, emellett minden alrendszere három-négy kisegítőrendszerrel is. Ha Cheng Xin valóban az új *Haló*-n jutott volna el a Jupiter árnyékába, képes lett volna életben maradni a hajón élete végéig, bármi történjen is.

Xin megrázta a fejét.

– Neked kell menned. Vidd el a *Haló*-t. Én nem vettem részt a cég mindennapi működésében, nekem megfelel, ha a Földön maradok.

– Csak nem akarsz a néhány túlélő közé tartozni.

– Több milliárd emberrel együtt vagyok itt. Bármi történik is, egyszerre fog megtörténni több milliárd emberrel. Nem fogok félni.

– De én féltelek – mondta AA, és megragadta Xin mindkét vállát. – Nem attól féltelek, hogy meghalsz pár milliárd másik emberrel együtt, hanem attól, hogy rosszabb dolgokat fogsz átélni, mint a halál.

– Azt is átéltem már.

– Ha tovább küzdesz a fénysebességű űrutazásról szőtt álmodért, még több hasonló dolgot élsz majd át. Tényleg ki fogod bírni őket?

A téves riadó úgy felzaklatta a társadalmat, mint a nagy áttelepítés óta semmi. Bár rövid ideig tartott, és csak korlátozott mértékben okozott kárt, kitörölhetetlen nyomot hagyott a világ tudatában.

A világ több ezer űrkikötőjében voltak olyan siklók, amelyek úgy indultak el, hogy tömegek vették körül őket, és több mint tízezer ember lelte halálát a fúziós hajtóművek lángjaiban. Az

úrliftek alsó állomásainál is fegyveres összetűzésekre került sor. Az úrkikötőktől eltérően az úrlifteknél kitört harcokban országok vettek részt. Egyes országok megpróbálták elfoglalni a trópusi vizekben lévő nemzetközi liftállomást, és a háború kitörését csak az akadályozta meg, hogy még időben fény derült a riadó téves voltára. A Föld körül, de még a Marson is megindult a harc az úrhajókért.

Az elfajzottak mellett, akik képesek lettek volna ölni saját túlélésük biztosítása érdekében, az emberek még valamit felfedeztek a téves riadó során, ami elborzasztotta őket: több tucat, titokban építés alatt álló csillagközi és majdnem-csillagközi kis úrhajót geoszinkron pályán és a Hold árnyékos oldalán. A majdnem-csillagközi úrhajók rendelkeztek a csillagközi úrhajók ökológiai újrahasznosító rendszerével, hajtóművük azonban csak bolygóközi repülésre volt alkalmas. Ezen luxushajók némelyike nagy cégeké volt, a többi pedig rendkívül gazdag embereké. Mindegyikük kicsi volt, ökológiai újrahasznosító rendszerük csak pár ember életben tartására volt képes. Egyetlen céllal épültek: azzal, hogy hosszú ideig el lehessen rejtőzni bennük valamelyik óriásbolygó mögött.

A még építés alatt álló előzetes figyelmeztető rendszer csak körülbelül 24 órával tudta előre jelezni a támadást. Ha tényleg sor került volna egy sötéteredő-csapásra, egy úrhajónak sem maradt volna elég ideje eljutni a Földtől a Jupiterig, a legközelebbi fedezék bolygóig. A Föld a valóságban a halál tengere fölött lebegett. Tudatosan mindenki felfogta ezt, a téves riadó során kitört csúf összecsapások értelmetlen tömeghisztéria eredményei voltak csupán, a logikus gondolkodást háttérbe

szorító életösztön hajtotta őket. A Jupiter közelében jelenleg körülbelül ötvenezer ember tartózkodott – nagy részük az űrhadseregnek a jupiteri bázison tartózkodó katonái, valamint azok, akik a Bunker-projekt előkészületeit végezték. Nekik megvolt a megfelelő indokuk arra, hogy a Jupiternél tartózkodjanak, és a nép nem is irigyelte tőlük. Ezeknek a titkos csillagközi hajóknak az elkészültével azonban gazdag tulajdonosaik állandó jelleggel a Jupiter árnyékában rejtőzködhetnek majd.

Jogilag – legalábbis egyelőre – sem országos, sem nemzetközi szinten nem létezett tiltás az ellen, hogy személyek vagy szervezetek csillagközi űrhajókat építsenek, a gázóriások mögé rejtőzni pedig nem számított egyenértékűnek a meneküléspártisággal. Az ezen a téren jelentkező egyenlőtlenséget azonban az emberi történelem során létrejött legnagyobb egyenlőtlenségnek tekintették: egyenlőtlenség a halál előtt.

A történelem során az egyenlőtlenség főleg olyan területeken jelent meg, mint a gazdaság vagy a társadalmi helyzet, a halál azonban nagyrészt egyenlően bánt mindenkivel. Igaz, hogy az egyenlőség nem volt tökéletes – az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés például nem egyenlően oszlott el, természeti katasztrófák idején a gazdagok jobban jártak, mint a szegények, háborúk idején a katonák és a civilek más-más túlélési eséllyel rendelkeztek. Ehhez hasonló helyzet azonban korábban sosem merült fel: a népesség kevesebb mint egy tízezrede található menedékre, és több milliárd embert hagynak hátra meghalni a Földön.

Az ilyen nyilvánvaló egyenlőtlenséget még az ősi időkben sem tűrte volna az emberiség, nemhogy most.

Ez világszerte kétkedést váltott ki a fénysebességű hajókkal szemben.

Bár az állandó jelleggel a Jupiter vagy a Szaturnusz mögött rejtőző űrhajók képesek voltak túlélni egy sötéteredő-csapást, az élet ezeken a hajókon nem volt irigylésre méltó. Bármilyen kényelmessé tette volna is az életet a fedélzeten az ökológiai újrahasznosító rendszer, a lakóknak akkor is a Naprendszer külső részének rideg, elhagyatott részén kellett volna élniük, elszigeteltségben. Ahogy azonban a második trisolarisi flotta megfigyelése során kiderült, a görbületi meghajtással rendelkező űrhajók szinte azonnal képesek elérni a fénysebességet. Egy fénysebességgel haladó hajó kevesebb mint egy óra alatt képes volt eljutni a Földtől a Jupiterig, így tudták, hogy az előzetes figyelmeztető rendszer riasztása épp elegendőnek fog bizonyulni. A fénysebességű hajókkal rendelkező gazdag, hatalmas személyek így kényelmesen élhettek a Földön, megtehették, hogy csak az utolsó percben menekültek volna el, fittyet hányva a hátrahagyott több milliárd emberre. Ezt a kilátást a társadalom egyszerűen képtelen volt elviselni. A borzalmas látvány, melynek a téves riasztás során tanúi voltak, élénken élt az emberek gondolataiban, és a legtöbben egyetértettek abban, hogy a fénysebességű hajók megjelenése világszerte kaotikus állapotokat eredményezne. Így a fénysebességű hajók létrehozására irányuló tervek korábban sosem tapasztalt ellenállásba ütköztek.

A téves riasztást az okozta, hogy a hiperinformációs társadalom robbanékony módon fel tudta nagyítani az érzékeny hírt, amelyről értesült. A riasztás egy anomáliából eredt, amelyet az előzetes figyelmeztető rendszer első megfigyelőegysége érzékelt. Valós anomália volt, bár a fotoidokhoz nem volt köze.

RÉSZLET AZ *IDŰN KÍVÜLI VILÁG*-BÓL: ŐRSZEMEK AZ ŰRBEN – A NAPRENDSZER ELŐZETES FIGYELMEZTETŐ RENDSZERE

A Földről korábban csak kétszer figyeltek meg fotoidokat – a 187J3X1, valamint a trisolarisi rendszer elpusztításakor –, így a jelenségről csak korlátozott mértékben állt rendelkezésre információ. Annyit lehetett csak tudni, hogy a fotoid közel fénysebességgel haladt, térfogatáról, nyugalmi tömegéről vagy a fénysebesség-közeli haladáskor elért relatív tömegéről azonban semmilyen adat nem állt rendelkezésre. A fotoid minden bizonnyal az egyik legprimitívebb fegyver volt az egy csillag megtámadására alkalmasak közül, mivel kizárólag a magas relatív tömege által keltett hatalmas mozgási energia segítségével pusztította el a célpontot. Ha egy civilizáció képes volt kifejleszteni a technológiát, mellyel közel fénysebességig képes felgyorsítani egy objektumot, egy nagyon alacsony tömegű „lövedék” is óriási pusztítóerővel rendelkezett. Mindenképpen „gazdaságosnak” számított.

A fotoidokkal kapcsolatos legértékesebb adatokat épp a trisolarisi rendszer megsemmisítése előtt sikerült beszerezni. A tudósok fontos felfedezést tettek: a fotoid, mikor ultramagas sebességének köszönhetően nekiütközik az űrben szétszóródott pár atomnak és csillagközi pornak, erőteljes sugárzást bocsát ki,

amely a látható fénytől a gamma sugarakig terjed. A sugárzás egyedi jellemzőkkel rendelkezik. Mivel a fotoidok rendkívül kicsik, közvetlenül lehetetlen lett volna megfigyelni őket, jellegzetes sugárzásukat azonban érzékelni lehetett.

Első pillantásra úgy tűnt, a fotoidokra lehetetlen előzetes figyelmeztetést kiadni, mert közel fénysebességgel haladnak. Ez azt jelentette, hogy a fotoid majdnem olyan gyorsan halad, mint a sugárzás, amit kelt, és a kettő szinte egyszerre éri el a célpontot. Más szavakkal élve: a megfigyelő az esemény fénykúpján kívül helyezkedett el.

A valóság azonban kicsivel összetettebb volt ennél. Nyugalmi tömeggel rendelkező tárgy nem képes teljesen elérni a fénysebességet; bár a fotoid sebessége megközelítette, kicsivel mindig alatta maradt. Ez a különbség azt jelentette, hogy a fotoid sugárzása kicsivel gyorsabban haladt, mint maga a fotoid. Ha a fotoidnak hosszú távot kellett megtennie, ez a különbség a sokszorosára nőtt. Emellett egy fotoid röppályája a célpont felé nem tökéletes egyenes vonal volt; mivel rendelkezett némi tömeggel, nem tudta elkerülni a közeli égitestek gravitációs vonzását, és útvonalában enyhe görbület jelentkezett. Ez a görbület sokkal nagyobb volt, mint az ugyanazon a gravitációs mezőn áthaladó fény görbülete. Ahhoz, hogy a fotoid eltalálja a célpontot, röppályájánál figyelembe kellett venni ezt a hatást, ami azt jelentette, hogy a fotoidnak nagyobb utat kellett megtennie, mint a sugárzásának.

Ebből a két okból kifolyólag tudni lehetett, hogy a fotoid sugárzása hamarabb fogja elérni a Naprendszert, mint maga a fotoid. A huszonnégy órára becsült riasztási időszakot azon

maximális távolság alapján becsülték meg, amelyből a fotoid sugárzása még megfigyelhető; mikor a sugárzás eléri a Földet, a fotoid még mindig 180 csillagászati egységre lesz.

Ez azonban csak az ideális forgatókönyv szerint volt így. Ha a fotoidot egy közeli űrhajóról lövik ki, akkor gyakorlatilag nem lesz figyelmeztetés – ahogy az a Trisolarisszal is történt.

A Naprendszer előzetes figyelmeztető rendszeréhez harmincöt megfigyelőegységet terveztek kiépíteni; ezek fogják minden irányban kémlelni az eget, hogy észleljék a fotoid sugárzását.

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV: A SORS VÁLASZTÁSA

Két nappal a téves riasztás előtt, 1. megfigyelőegység:

Az 1. megfigyelőegység tulajdonképpen csak a krízis korának végén épült Ringier–Fitzroy állomás volt. Több mint hetven évvel korábban ez volt az a megfigyelőállomás, ami először fedezte fel az erős kölcsönhatású űrszondákat – a cseppeket. Az állomás még mindig az aszteroidaöv külső peremén helyezkedett el, de minden felszerelését modernizálták. Ott volt például az optikai teleszkóp: lencségi nagyobbak lettek, az első lencse átmérője 1200 méter helyett 2000 méteres lett, akár egy kisváros is elfért volna rajta. Ezek a gigantikus lencsék olyan anyagból készültek, ami közvetlenül az aszteroidaövből származott. Az első, közepes méretű lencse 500 méteres átmérővel rendelkezett; miután elkészült, arra használták, hogy a Nap fényét az aszteroidákra irányítsák, ezzel az olvadt sziklából tiszta üveget gyárthassanak, amelyből további lencsákat alkotnak. Egymástól távol összesen hat lencse lebegett az űrben egy tíz kilométer hosszú oszlopban. Maga a megfigyelőállomás a lencseoszlop végén helyezkedett el, és csak kétfős személyzet fért el benne.

A személyzet még mindig egy tudósból és egy katonatisztből állt. A tiszt felelt a fotoidsugárzás megfigyeléséért, a tudós pedig csillagászati és kozmológiai kutatásokat végzett. Így a megfigyelési időért folyó küzdelem, melyet háromszáz éve

Fitzroy tábornok és dr. Ringier kezdett meg, továbbra is folyt.

Miután ez a távcső, a legnagyobb a történelemben, túlesett a próbaüzemen és sikeresen elkészítette első képét – egy 47 fényévnyire lévő csillagról –, Widnall, a személyzet csillagász tagja olyan izgatott volt, mintha fia született volna. A laikusok nem értették, hogy a korábbi teleszkópok a Naprendszeren kívüli csillagoknak csak a fényességét tudták felerősíteni, alakjukat azonban nem mutatták. Bármilyen erős teleszkópról volt szó, a csillagok mindig apró fénypontként jelentek meg rajtuk, csak fokozatosan egyre fényesebbként. Most azonban, ezzel a nagy erejű teleszkóppal nézve először jelent meg egy csillag korongként. Bár akkora volt csupán, mint egy pingponglabda húsz méterről nézve, és a korongon semmilyen részletet nem lehetett kivenni, így is korszakalkotó pillanat volt ez az optikai teleszkópos csillagászat ősi tudományának történetében.

– A csillagászat szeméről lehullott a hályog! – jelentette ki drámai hangon Widnall, majd megtörölte a szemét.

Vaszilenko alhadnagyot azonban nem nyűgözte le ennyire a dolog.

– Ne felejtse, milyen minőségünkben vagyunk itt: őrszemként. Ha a régi időkben élnénk, fából épült őrtorony tetején gubbasztanánk valahol a határvidéken, körülöttünk elhagyatott sivatag vagy hómező terülne el. Egyenes gerinccel állnánk a jeges szélben, és az ellenség irányába kémlelnénk. Amint tankokat vagy lovasokat látnánk megjelenni a láthatáron, riasztást adnánk ki vagy füstjeleket bocsátanánk fel, hogy értesítsük a hazát: megkezdődött az invázió... Ebbe a gondolkodásmódba kellene behelyezkednie. Ne úgy gondolkodjon, mint aki

obszervatóriumban tartózkodik.

Widnall kis időre levette tekintetét a terminálról, melyen a távcső által közvetített kép látszott, és kinézett az állomás ablakán. Némi távolságban pár szabálytalan alakú szikla sodródott az űrben; az üvegtükrözés során keletkezett aszteroidatöredékek. Lassan forogtak a hideg napfényben, mintha hangsúlyozták volna a világűr kietlenségét. A látvány valóban képes volt felidézni benne azt a gondolkodásmódot, amelyről az alhadnagy beszélt.

– Ha valóban felfedezünk egy fotoidot – szólalt meg Widnall –, talán jobb lenne, ha egyáltalán nem adnánk ki riasztást. Semmi haszna nincs. Nem olyan rossz módja a halálnak hirtelen meghalni, anélkül, hogy egyáltalán tudnánk, mi talált el. De maga inkább képes lenne huszonnégy órán át kínozni több milliárd embert. Szerintem ez felér egy emberiség elleni bűncselekménnyel.

– Ezzel a logikával élve maga meg én leszünk a legszerencsétlenebb emberek a világon.

A megfigyelőállomás új parancsot kapott a Flottaparancsnokságtól: állítsák át a teleszkópot és figyeljék is meg a trisolarisi rendszer maradványait. Widnall ezúttal nem vitatkozott Vaszilenkóval; a csillagászt is nagyon érdekelte az elpusztult világ.

A lebegő lencsék mozogni kezdtek, állítottak helyzetükön. A lencse peremén lévő plazmahajtóművekből kék lángok csaptak ki. A távolban lévő lencsék csak most tárultak eléjük, a kék lángok az űrbe rajzolták a teleszkóp körvonalait. A tíz kilométer hosszú lencsecsoport lassan fordulni kezdett, majd megállt,

mikor a teleszkóp már a Trisolaris-rendszerre szegeződött. Ekkor a lencsék fel- és lefelé kezdtek mozogni a tengely mentén, hogy beállítsák a fókuszot. Végül a lángok nagy része kialudt, csak néhányuk villant fel párszor, mint egy-egy szentjánosbogár, ahogy a lencsék beállították a precíziós fókuszot.

A teleszkóp által közvetített, feldolgozatlan képen a trisolarisi rendszer hétköznapiak tűnt, apró, tollpiheszerű fehér foltnak az űr háttére előtt. A kép feldolgozása és nagyítása után azonban lenyűgöző ködfátyolnak tűnt, ami az egész képernyőt kitöltötte. Hét év telt el a csillag felrobbanása óta; amit most láttak, a robbanás utáni harmadik évből származó látvány volt. A gravitáció és a felrobbant csillag perdülete hatására a ködfátyol éles sugarakból lágy, elmosódó felhőkké alakult, melyeket aztán forgásuk centrifugális ereje spirállá lapított. A ködfátyol felett látni lehetett a két megmaradt csillagot. Egyikük korongnak tűnt, a másik, a távolabbi csupán fénypontnak látszott, melyet csak mozgása különböztetett meg a háttérben lévő távolabbi csillagoktól.

A katasztrófát túlélő két csillagnak sikerült elérni azt, amiről a Trisolarison nemzedékek álmodtak, és stabil kettős csillagrendszert alakítottak ki, élet azonban nem maradt, ami élvezhette volna fényüket, mert az egész rendszer lakhatatlanná vált. Mostanra nyilvánvaló lett, hogy a sötétedő-csapás nemcsak a gazdaságosság miatt pusztított el csak egy csillagot a háromból: sokkal sötétebb célja is volt. Amíg egy vagy két csillag megmaradt a rendszerben, a ködfátyol anyagát folyamatosan emésztették fel a csillagok, és ezzel erőteljes sugárzást keltettek. A trisolarisi rendszer sugárzó kemencévé vált, a halál birodalma lett az élet

és a civilizáció számára. Ez az erőteljes sugárzás okozta a ködfátyol ragyogását, amelytől olyan tisztán és élesen lehetett látni a teleszkóppal.

– A felhőket juttatja eszembe, amelyeket az Emei-hegy tetejéről láttam – jegyezte meg Vaszilenko. – Egy kínai hegyről beszélek. Csodálatos látvány a Hold a hegycsúcsról. Aznap éjjel, amikor ott voltam, a csúcs végtelen felhőtengerben fürdött, melyet színezüstre festett a fölöttünk ragyogó Hold. Egészen úgy nézett ki, mint ez itt.

Widnall filozofikus hangulatba került a tőlük több mint negyvenbillió kilométerre lévő, ezüstös temető látványától.

– Tudományos szempögből nézve nem túl pontos kifejezés, hogy „elpusztult”. Semmi nem tűnt el. Mindaz az anyag, ami ott volt, még most is ott van, ahogy a perdület is. Csak az anyag elrendezése változott, mintha egy pakli kártyát keverték volna újra. Az élet azonban olyan, mint a színsor a pókerben: ha megkevered, eltűnik.

Alaposabban is szemügyre vette a képet, és fontos felfedezést tett.

– Az ott mi? – kérdezte, és egy foltra mutatott a képen, a ködfátyoltól némi távolságra. Úgy 30 csillagászati egységre lehetett a ködfátyol középpontjától.

Vaszilenko a foltra nézett. Mivel nem a csillagász gyakorlott szemével nézte, először semmi szokatlant nem vett észre, végül azonban ki tudta venni a halvány, kör alakú körvonalat a mélyfekete háttéren – mintha egy szappanbuborék lebegett volna az űrben.

– Elég nagy. Az átmérője úgy... tíz csillagászati egység. Por

lenne?

– Biztos, hogy nem. A por nem így néz ki.

– Nem látta még?

– Senki nem láthatta. Bármi is az, átlátszó, nagyon halvány határvonallal. A régi teleszkópok közül a legnagyobbak sem tudták volna észlelni.

Widnall kicsit távolabbira állította a képet, hogy jobban lássa ennek a különös, új objektumnak az elhelyezkedését a kettős csillaghoz képest, és hogy megpróbálja megfigyelni a ködfátyol forgását. A ködfátyol újra apró, fehér foltta változott az űr fekete mélysége előtt. Az űrben, a trisolarisi rendszertől úgy 6000 csillagászati egységre újabb „szappanbuborékot” talált. Ez sokkal nagyobb volt, mint az előző, úgy 50 csillagászati egységrei átmérővel rendelkezett – elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne az egész trisolarisi rendszer vagy az egész Naprendszer.

– Istenem! – kiáltott fel Vaszilenko. – Tudja, hol van ez?

Widnall egy ideig a képernyőre meredt, majd tétován megszólalt.

– Ott váltott fénysebességre a második trisolarisi flotta, igaz?

– Pontosan.

– Biztos benne?

– Régen az volt a feladatom, hogy megfigyeljem az űrnek ezt a részét. Jobban ismerem, mint a tenyeremet.

Nem lehetett nem levonni a következtetést: a görbületi meghajtást használó hajók nyomot hagytak maguk mögött, mikor fénysebességre gyorsultak.

Az első, kisebb buborékot a trisolarisi rendszerben találták. Létezésére számos lehetséges magyarázat volt: talán a

trisolarisiak eleinte nem tudták, hogy a görbületi meghajtás ilyen nyomokat hagy hátra, és a buborék véletlenül keletkezett a hajtóművek tesztelése vagy a próbarepülések során; az is lehet azonban, hogy tudtak a nyomokról, de a naprendszerükben meghagyták. Az azonban bizonyos volt, hogy el akarták kerülni, hogy ilyen nyomokat hagyjanak maguk mögött. Tizenegy évvel korábban a második trisolarisi flotta egy teljes éven át hagyományos meghajtással haladt, és csak anyabolygójuktól 6000 csillagászati egységre kapcsolták be a görbületi hajtóműveket, hogy fénysebességre váltsanak. Ezzel az volt a céljuk, hogy anyabolygójuktól minél messzebb hagyjanak nyomot, bár már elkéstek vele.

A második trisolarisi flotta viselkedése akkor meglepte az embereket. A legmeggyőzőbb magyarázatnak az tűnt, hogy el akarják kerülni a negatív hatást, amit az gyakorolna az anyabolygójukra, ha 415 hajó egyszerre kapcsolna fénysebességre. Most azonban világossá vált, hogy azt akarták elkerülni, hogy a görbületi hajtóművek hagyta nyomok felhívják a figyelmet a Trisolaris elhelyezkedésére. A második trisolarisi flotta ugyanebből az okból akkor lassult le fénysebességről, amikor még 6000 csillagászati egységre jártak a Naprendszerből.

Widnall és Vaszilenko egymásra meredtek. Mindketten látták, ahogy a másik szemébe kiül a rémület. Ugyanarra a következtetésre jutottak.

– Ezt azonnal jelentenünk kell – mondta Widnall.

– De még nincs itt az ideje az ütemezett jelentésünknek. Ha most küldünk üzenetet, azt riasztásként fogják kezelni.

– Riasztás is! Figyelmeztetnünk kell az embereket, hogy ne fedjük fel az elhelyezkedésünket.

– Kicsit eltúlozza a dolgokat. Még épp csak nekikezdünk a fénysebességű hajók kifejlesztésének. Már az is szép eredmény lenne, ha fél évszázad alatt sikerülne megépíteni egyet.

– De mi van, ha egy kezdeti tesztrepülés hátrahagy egy ilyen nyomot? Lehet, hogy valahol a Naprendszerben már jelenleg is zajlanak ilyen tesztek!

Így aztán az információt riasztás szintű neutrínósugárral továbbították a Flottaparancsnokságnak, akik továbbküldték a PVT-nek. Onnan kiszivárgott és tévesen fotoidtámadásról szóló riasztásnak vélték, ez okozta a globális pánikot két nappal később.

A görbületi nyomokat a fénysebességre kapcsoló hajók hagyták maguk mögött, ahogy a földről kilőtt rakéta is égésnyomokat hagyott az indítóálláson. Amint a hajó elérte a fénysebességet, a tehetetlenségi erő vitte tovább, és nem hagyott több nyomot. Logikusnak tűnt a következtetés, hogy a fénysebességről lassító hajó ugyanilyen nyomokat hagy maga után. Nem lehetett még tudni, meddig maradnak meg ezek a nyomok az űrben; egy feltételezés szerint a nyomok azt jelezték, hogy a görbületi meghajtás miatt itt valamiféleképpen torzult az űr, és hosszú ideig így maradhat, talán örökre.

Az emberek logikusan levonhatták a következtetést, Sophon emiatt a tíz csillagászati egység átmérőjű görbületi meghajtási nyom miatt állította, hogy távolról megfigyelve a Trisolaris nagyobb veszélyben volt, mint a Naprendszer; ezek voltak a kiváltó okai annak, hogy ilyen gyorsan sor került a sötéteredő-

csapásra a Trisolaris ellen. A nyom és a Trisolaris elhelyezkedésének sugárzása kölcsönösen megerősítette egymást és a Trisolaris veszélyességi mutatója az egekbe szökött miatta.

Az ezt követő hónap folyamán az egyes megfigyelőegység hat további görbületi meghajtási nyomot talált az űr különböző pontjain. Ezek mindegyike nagyjából gömb alakú volt, bár méretük nagyban eltért egymástól, tizenöt és kétszáz csillagászati egység közé esett. Az egyik ilyen buborék mindössze hatezer csillagászati egységnyire volt a Naprendszerből; ezt akkor okozhatta a második trisolarisi flotta, amikor lelassult fénysebességről. A többi nyom iránya és távolsága azonban mintha azt mutatta volna, hogy semmi közük nincs a második trisolarisi flottához. Úgy tűnt, a görbületi meghajtás nyomai gyakoriak a világegyetemben.

Azután, amit a *Kék űr* és a *Gravitáció* talált a négydimenziós töredékben, ez újabb közvetlen bizonyítéka volt annak, hogy a kozmoszban nagy számban léteznek magas fejlettségű, intelligens civilizációk.

Az egyik nyom mindössze 1,4 fényévnnyire volt a Naptól, az Oort-felhő közelében. Nyilvánvalóan elidőzött itt egy űrhajó, majd fénysebességre kapcsolva távozott. Senki nem tudta, mikor történhetett ez.

A görbületi meghajtás nyomának felfedezése végleg törölte a már eddig is növekvő kétellyel szembesülő fénysebességű űrutazást a fontolóra vett, megvalósítható tervek közül. A Nemzetközi Flotta és az ENSZ gyorsan törvényeket hozott, melyekkel betiltottak minden további kutatást és fejlesztést a görbületi meghajtás terén, és a nemzetállamok is követték

példájukat. Technológia ellen ez volt a legszigorúbb jogi korlátozás a három évszázaddal ezelőtti nukleáris non-proliferációs egyezmények óta. Az emberiségnek már csak két választása maradt: a Bunker-projekt és a Fekete térség-terv.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI VILÁG*-BÓL: RETTEGÉS A VÉGTELEN ÉJSZAKÁTÓL

Felszínesen nézve a fénysebességű űrutazás terén folyó kutatások és fejlesztések nyilvánvaló okokból maradtak abba: el akarták kerülni, hogy a görbületi meghajtás nyomai túl korán felfedjék a földi civilizáció létét, és meg akarták akadályozni, hogy a Naprendszer veszélyességi foka növekedjen a kozmosz más részein tartózkodók szemében – ezek bármelyike ugyanis egy hamar bekövetkező sötéteredő-csapáshoz vezethetett volna. A felszín alatt azonban mélyebben rejlő okok is léteztek.

Az időszámítás korától a krízis korának végéig az emberiség reménykedve tekintett a csillagokra. Az első pár lépés azonban, amelyet a csillagok felé tettek, kudarchoz és fájdalomhoz vezetett. A tragikus ítéletnap csata megmutatta, mennyire sebezhető az emberiség a kozmoszban; a sötét csaták mindkét félre nézve pusztító erejű hadviselése hasonló mértékben törte le az emberi lelkesedést. A későbbi események, mint például a *Bronzkor* legénységének elítélése, valamint az, hogy a *Kék űr* eltérítette a *Gravitáció*-t, és elindította az univerzális közvetítést, mind csak elmélyítette a sebet és filozófiai szintre emelte a fájdalmat.

Az emberek nagy része tulajdonképpen nem fűzött túl sok reményt a fénysebességű űrhajókkal kapcsolatos kutatásokhoz. Úgy vélték, még ha el is készülnének ezek a hajók még az ő életük

folyamán, nekik akkor sem lenne esélyük használni őket. Sokkal jobban érdekelte őket a Bunker-projekt, amely a túlélés szempontjából a legpraktikusabbnak tűnt; persze foglalkoztatta őket a Fekete térség-terv is, mert a három évszázadnyi rettegés erős vágygal töltötte el őket a nyugodt élet után, a Fekete térség-terv pedig épp ezt ígérte. Bár csalódással töltötte el őket a kilátás, hogy el lesznek szigetelve az univerzum többi részétől, a Naprendszer elég nagy volt ahhoz, hogy elviselhetővé tegye a csalódottságot. A Bunker-projekt azért érdekelte őket jobban, mint a Fekete térség-terv, mert még a laikusok is látták a hatalmas gyakorlati nehézségeket, és nagyrészt egyetértettek abban, hogy nem valószínű, hogy Isten mérnöki projektjét egyszerű emberek is képesek megvalósítani.

Ami a fénysebességű űrhajókat illeti, heves ellenzői és lelkes támogatói egyaránt a társadalom felsőbb rétegeiből kerültek ki.

Akik támogatták a fénysebességű űrutazással kapcsolatos kutatásokat, úgy vélték, ahhoz, hogy az emberi faj végképp biztonságban legyen, meg kell kezdenie a terjeszkedést a Tejút felé és le kell telepednie a csillagok között. Ebben az érzéketlen kozmoszban csak a kifelé tekintő civilizációknak van esélye a túlélésre, és az elszigeteltség pártolása végül a megsemmisüléshez vezet. Az így gondolkodók általában nem elleneztek a Bunker-projektet, de szenvedélyesen elítélték a Fekete térség-tervet, mert úgy vélték, az emberiség ezzel a saját sírját ásná meg. Bár elismerték, hogy a fekete térség garantálná az emberiség hosszú távú fennmaradását, ezt a fajta életet a civilizáció halálának tartották.

A fénysebességű űrutazás kutatását ellenzők általában

politikai okok miatt jutottak erre az álláspontra. Úgy vélték, az emberi civilizáció számtalan megpróbáltatást élt át, mielőtt sikerült elérnie, hogy közel ideális, demokratikus társadalommá váljon, amint azonban elindulnak az űr felé, az emberiségre társadalmi szempontból elkerülhetetlen visszafejlődés vár. Az űr olyan, akár egy nagyító, ami a létező legjobban felnagyítja az emberiség sötét oldalát. Szlogenjük a *Bronzkor* egyik vádlottjának, Sebastian Schneidernek egyik mondása volt: *Ha az emberek elvesznek az űrben, öt percbe telik elérni a totalitarianizmus állapotát.*

Ezek az emberek elviselhetetlennek tartották a kilátást, hogy a demokratikus, civilizált Föld a totalitarianizmus megszámlálhatatlan magvát hintse el a Tejút mentén.

A gyermek, az emberi civilizáció egyszer kinyitotta otthona ajtaját és kileskelt. A végtelen éjszaka úgy megrémítette, hogy megremegett a hatalmas, mély sötétségtől, és határozottan becsapta az ajtót.

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV, NAP–FÖLD LAGRANGE-PONT

Cheng Xin újra visszatért arra a pontra az űrben, ahol a Nap és a Föld gravitációja kiegyenlítette egymást. Egy év telt el a Yun Tianminggel való találkozása óta; mostani útján sokkal nyugodtabb volt. A Bunker-projekt szimulációs tesztjének önkénteseként érkezett.

A szimulációt közösen rendezte a Nemzetközi Flotta és az ENSZ, azzal a céllal, hogy teszteljék, mennyire nyújtanak a gázóriások hatékony fedezéket egy naprobbanás esetén.

A felrobbanó Nap szerepét egy túlméretezett hidrogénbomba töltötte be. Az atombombák hatóerejét már nem a TNT-hez viszonyítva adták meg, de aszerint ennek a bombának a hatóereje körülbelül 300 megatonna lett volna. Hogy valóságosabb módon szimulálják a naprobbanás körülményeit, a hidrogénbombát vastag héjjal vették körül, ez felelt meg a napanyagoknak, amit a robbanás szétvet majd. A nyolc bolygót aszteroidadarabokkal modellezték. A négy Föld-típusú bolygót képviselő töredék átmérője körülbelül tíz méter volt, a gázóriásoké sokkal nagyobb, mindegyik körülbelül száz méter átmérőjű. A nyolc töredéket olyan távolságban helyezték el a hidrogénbomba körül, ami tükrözte a bolygók relatív távolságát, így az egész rendszer miniatűr Naprendszerre hasonlított. A „Merkúr”, a legközelebbi bolygó négy kilométerre volt a „Naptól”,

a „Neptunusz” pedig, a legtávolabbi, úgy 300 kilométerre. A tesztelésre azért a Lagrange-pontnál került sor, hogy minimálisra csökkentsék a Nap és a bolygók gravitációjának a hatását, és a rendszer egy ideig stabil maradjon.

Tudományos szempontból nézve a kísérletre nem volt igazán szükség. A rendelkezésre álló adatok alapján készült számítógépes modellek tökéletesen megfelelték arra, hogy megbízható eredményeket produkáljanak. Még ha szükség is lett volna fizikailag is lefolytatott tesztekre, laboratóriumban is sor kerülhetett volna rájuk. Bár kisebb méretben lehetett volna végrehajtani őket, az alapos tervezésnek köszönhetően igen pontos eredményt adtak volna. Tudományos kísérlethez képest ez a nagyszabású, az űrben lefolytatott szimuláció annyira esetlen volt, hogy már szinte ostobának tűnt.

A kísérletezők azonban, akik elképzelték, megtervezték és végrehajtották a szimulációt, tudták, hogy a teszt végső célja nem tudományos jellegű. Valójában drága propagandatörekvés volt arra, hogy nemzetközi szinten stabilizálják a Bunker-projektbe vetett hitet. A tesztnek egyértelműnek és vizuálisan hatásosnak kellett lennie, hogy közvetíthető legyen az egész világ felé.

A fénysebességű űrutazással kapcsolatos további kutatások teljes elutasítása után a Földön uralkodó állapotok a krízis korának kezdetére emlékeztettek. Akkoriban a trisolarisi megszállás elleni globális védekezés érdekében két területen folytak törekvések: az egyik a Naprendszer védelmi rendszerének széles körben elfogadott terve volt, a másik a Falképző-projekt. Most az emberiség széles körben elfogadott túlélési terve a Bunker-projekt volt; a Fekete térség-terv a

Falképző-projekthez hasonló kockázatos, ismeretlenekkel teli vállalkozásnak számított. A két tervet párhuzamosan igyekeztek megvalósítani, mivel azonban a fekete térséggel kapcsolatban csak elméleti kutatásra volt lehetőség, korlátozott mértékben fordítottak rá erőforrásokat. A Bunker-projekt ezzel szemben széles körű hatást gyakorolt az egész emberiségre, így nagy erővel kellett törekedni arra, hogy megszerezzék hozzá az emberek jóváhagyását.

Ahhoz, hogy próbára tegyék a „gázóriások” árnyékolóképességét, elég lett volna megfigyelőberendezéseket elhelyezni a sziklatöredékek mögött, esetleg kísérleti állatokkal együtt. A minél nagyobb szenzáció érdekében azonban a szervezők úgy döntöttek, szükség van élő emberi tesztalanyokra is, és világszerte nagy erővel kerestek hozzá önkénteseket.

Ai AA vetette fel, hogy Cheng Xin is beküldhetné jelentkezését. AA úgy vélte, itt a remek lehetőség némi ingyenreklámra a Halo csoportról kialakult kép fényezése érdekében, mielőtt felkészülnek a Bunker-projektben való részvételre. AA és Cheng Xin mindketten tudták azt is, hogy a tesztet gondosan megtervezték; ijesztőnek tűnik ugyan, de veszélyt gyakorlatilag nem jelent.

Cheng Xin úrjárműve megállt a Jupitert jelképező szikladarab árnyékában. Ez a szabálytalan formájú aszteroida krumplira emlékeztetett. Száztíz méter hosszú volt, átlagos szélessége körülbelül hetven méter. Több mint két hónapig tartott ideig tolni az aszteroidaövből, és az út alatt valamelyik, művészi vénával rendelkező mérnök, akinek túl sok szabadideje volt, színes csíkokat festett rá, hasonlókat az igazi Jupiteren lévőhöz, a

Nagy Vörös Folttal egyetemben. A festett aszteroida azonban összességében nem hasonlított a Jupiterre, inkább olyan volt, mint valami úrbeli szörny, vörös Küklopsz-szemmel.

Legutóbbi útjához hasonlóan Cheng Xin űrjárműve most is a ragyogó Nappal szemben repült, mikor azonban beért az aszteroida árnyékába, azonnal elsötétült minden, mert az űrben nem volt levegő, ami szétszórta volna a napfényt. A Nap mintha nem is létezett volna az aszteroida túloldalán. Xin úgy érezte, mintha egy szikla lábánál állna éjfélnél.

A Nap szerepét játszó, ötven kilométerre lévő hidrogénbomba akkor sem látszott volna innen, ha nem takarja az aszteroida, a másik irányban azonban Cheng Xin látta a „Szaturnuszt” alakító aszteroidát. Méretarányosan körülbelül száz kilométerre lehetett a „Naptól” és ötvenre a „Jupitertől”. Nagyjából ugyanakkora volt, mint ez az aszteroidatöredék, és mivel a valódi Nap megvilágította, annyira elütött az űr sötét háttérétől, hogy Cheng Xin az alakját is ki tudta venni. Látta az „Uránuszt” is, kétszáz kilométernyire, bár csak fényes pont volt, nehezen lehetett megkülönböztetni a csillagoktól. A többi „bolygó” nem látszott.

Cheng Xin kis tutajával együtt körülbelül tizenkilenc másik űrjármű is parkolt a „Jupiter” mögött; együtt képviselték a Jupiter mellé tervezett húsz űrvárost. Az űrhajók három sorban sorakoztak az aszteroida mögött, Xiné a legelső sorban állt, úgy tíz méterre az aszteroidától. A hajókban több mint száz önkéntes ült. Eredetileg AA is vele akart jönni, de a cég ügyei lefoglalták. Így Xin űrtutaja lehetett az egyetlen, a „Jupiter” mögött rejtőző űrjármű, amiben egyetlen utas ült.

Idelátszott a körülbelül másfél millió kilométerre lévő, fényes

kék Föld, ahol több mint hárommilliárd ember nézte élőben a teszt közvetítését.

A visszaszámlálás jelezte, hogy körülbelül tíz perc volt még hátra a robbanás kezdetéig. A kommunikációs csatornák elcsendesedtek. Ekkor hirtelen megszólalt egy férfihang.

– Üdv. Itt vagyok maga mellett.

Cheng Xin összerezett, amikor felismerte a hangot. Tutaja az első sorban lévő öt jármű közül az egyik szélső volt. Jobbra nézve látta, hogy egy gömb alakú tutaj parkol mellette, nagyon hasonló ahhoz, amelyen egy évvel ezelőtt utazott. A hajótestnek majdnem a fele átlátszó volt, és Xin öt utast látott odabenn. Thomas Wade a hozzá legközelebbi oldalon ült, és integetett neki. Azonnal felismerte, mert a másik négy utastól eltérően ő nem viselt könnyű úrruhát, csak fekete bőrkabátját, mintha a világűr iránti megvetését akarná mutatni. Kabátujja üresen lógott, látszott, hogy még mindig nem szerzett műkezet.

– Dokkoljunk, hogy átmehessek – mondta Wade, majd anélkül, hogy megvárta volna Xin beleegyezését, megindította a dokkolási folyamatot. A tutaj, amiben ült, beindította manőverező hajtóművét, és lassan megközelítette Xin tutaját. Vonakodva, de Xin is megindította a dokkolási folyamatot. A két hajó testén enyhe remegés futott végig, majd összekapcsolódtak, és a kabin ajtaja zajtalanul kinyílt. Mikor a két kabin közti nyomáskülönbség kiegyenlítődt, Cheng Xinnek pattant a füle.

Wade átlebegett. Nem sok tapasztalata volt űrbeli tartózkodás terén, de Xinhez hasonlóan úgy mozgott, mint aki ebbe született. Bár csak egy keze volt, magabiztosan és határozottan közlekedett a súlytalanságban, mintha még mindig hatna rá a gravitáció. A

kabin belsejében félhomály uralkodott. A Földről visszatükröződő napfény az aszteroidáról visszaverődve bevilágított a tutajba. Cheng Xin végigmérte Wade-et a derengő fényben, és úgy találta, nem sokat változott az eltelt nyolc év során – nagyjából még mindig úgy nézett ki, ahogy Ausztráliában.

– Mit csinál itt? – kérdezte. Próbált hűvös maradni, de ez előtt a férfi előtt valahogy mindig nehezebbre esett megőriznie a higgadtságát. Mindazok után, amin az elmúlt pár évben átment, szívében minden olyan simára csiszolódott, mint az előtte lévő aszteroida, Wade maradt az egyetlen éles sarok.

– Egy hónapja szabadultam. – Wade elővett kabátzsebéből egy fél szivart, bár itt nem gyújthatott rá. – Csökkentették a büntetésemet. Egy gyilkos, aki tizenegy év után szabadul – tudom, hogy nem igazságos... magával szemben.

– Mindannyiunknak követnünk kell a törvényt. Ebben semmi igazágtalan nincs.

– Mindenben követi a törvényt? A fénysebességű meghajtás terén is?

Mint mindig, Wade most is egyenesen a tárgyra tért, anélkül, hogy vesztegette volna az idejét.

Cheng Xin nem felelt.

– Miért kellene magának a fénysebességű hajók? – kérdezte Wade. Megfordult és pimasz tekintettel Xin arcába nézett.

– Mert ez az egyetlen döntés, ami naggyá teszi az emberiséget – felelte Cheng Xin, és félelem nélkül állta Wade tekintetét.

Wade bólintott, és kivette a szájából a szivart.

– Remek. Maga nagyszerű.

Xin ránézett, tekintete feltette a kimondatlan kérdést.

– Tudja, mi a helyes döntés, és megvan hozzá a bátorsága is, a kötelességtudata is, hogy megtegye. Ez kivételessé teszi.

– De? – kérdezte Cheng Xin.

– De nincsenek meg sem a képességei, sem az akaratereje ahhoz, hogy teljesítse ezt a feladatot. Ugyanazok az eszmék fűtenek minket. Én is látni akarom, hogy elkészülnek a fénysebességű hajók.

– Mit akar mondani?

– Adja nekem.

– Mit adjak magának?

– Mindent, amije van. A cégét, a vagyonát, a fennhatóságát, a pozícióját, és ha lehetséges, a hírnevét és a dicsőségét is. Mindezt arra fogom használni, hogy megépítsem a fénysebességű hajókat, a maga eszményei kedvéért, az emberi szellem nagyságáért.

A tutajaj hajtóművei újra bekapcsolódtak. Bár az aszteroida kevés gravitációs vonzerővel bírt, ahhoz elég volt, hogy a tutaj lassan közelítsen felé. A fúvókák távolabb lökték a tutajt a sziklától, míg vissza nem tért eredetileg kijelölt helyére. A plazmafúvóka megvilágította az aszteroidatöredék felszínét, a ráfestett vörös folt olyan volt, mint egy hirtelen kinyílt szem. Cheng Xin szíve összeszorult, nem tudta, hogy a szemtől vagy Wade szavaitól. Wade visszanézett az óriási szemre, tekintete metsző volt és rideg, némi gúnnyal.

Cheng Xin hallgatott. Semmi nem jutott eszébe, amit mondhatna.

– Ne kövesse el másodszor is ugyanazt a hibát – mondta Wade. Minden egyes szava kalapácsként sújtott le Xin szívére.

Itt volt az idő: a hidrogénbomba felrobbant. Zavaró légkör nélkül szinte a robbanás teljes energiája sugárzásként szabadult fel. A körülbelül négyszáz kilométerről közvetített élő felvételeken tűzgolyó jelent meg a Nap mellett. A tűzgolyó fényessége és mérete hamarosan meghaladta magáét a Napét, és a kamera szűrői gyorsan elhomályosították a fényt. Ha valaki ebből a távolságból egyenesen belenézett volna, örökre megvakult volna. Mire a tűzgolyó elérte maximális fényességét, a kamera képen csak színtiszta fehérség látszott. A tűzgolyó mintha készen állt volna elnyelni az egész univerzumot.

Cheng Xin és Wade az óriási szikla árnyékában nem lehettek tanúi ennek a látványnak. A kabinban lekapcsolták az élő közvetítést, azt azonban látták, hogy a „Szaturnusz” fénye hirtelen megnövekszik mögöttük. Ezután elrepült mellettük az olvadt láva, amely a „Jupiternek” a „Nap” felé forduló oldalán keletkezett. A láva vörösen ragyogott, ahogy lecsöpögött az aszteroida széléről, ahogy azonban messzebb repült, a robbanás tükröződő fénye túragyogta saját, vöröslő fényüket, és a vékony lávacseppek ragyogó tűzijátékcsíkokká váltak. A tutajból nézve olyan volt, mintha a Föld felé zuhanó, ezüstös vízesés tetején álltak volna. Mostanra a Föld típusú bolygókat képviselő négy kisebb aszteroidatöredék elégett, a négy nagyobb pedig, amelyek a gázóriásokat képviselték, úgy néztek ki, mint négy fagyaltgombóc, amelyeknek egyik oldalát forrasztólámpával melegítik. A robbanás felőli oldal megolvadt és sima féltekévé alakult; minden „bolygóról” hosszú, ezüstös lávacsóva folyt. Több mint tíz másodperccel azután, hogy a sugárzás elérte a „Jupitert”, a szimulált csillaganyag, ami a hidrogénbomba szétrobbant

hégának darabjaiból állt, eltalálta a hatalmas aszteroidatöredéket, ami megremegett és lassan elkezdett távolabb sodródni a „Naptól”. A tutaj hajtóművei bekapcsoltak és fenntartották a távolságot a töredéktől.

A tűzgolyó körülbelül harminc másodpercig égett, mielőtt kialudt volna. Az űr olyan lett, mint egy csarnok, amelyben hirtelen lekapcsolták a világítást. Az igazi Nap, innen körülbelül egy csillagászati egységnyire, halványnak, homályosnak tűnt. Mikor a tűzgolyó eltűnt, láthatóvá vált a fény, amit az aszteroida vörösen izzó fele bocsátott ki; eleinte nagyon fényesen, mintha égne a szikla, az űr jeges hidege azonban gyorsan halványpiros izzássá hűtötte. A töredék szélén megszilárdult láva körben hosszú sztalaktitokat alkotott.

A négy hatalmas aszteroida mögött rejtőző ötven űrhajó sértetlen maradt.

Az élő közvetítés öt másodperccel később érkezett meg a Földre, és a világ éljenzésben tört ki. A jövő iránti remény úgy tört fel mindenkiből, ahogyan a hidrogénbomba robbant fel. A Bunker-projekt szimulációs tesztje elérte célját.

– Ne kövesse el másodszor is ugyanazt a hibát – ismételte Wade, mintha mindaz, ami az imént történt, csak zaj lett volna, ami rövid időre félbeszakította beszélgetésüket.

Cheng Xin a tutajra meredt, ahonnan Wade átjött. A négy űrruhás férfi egész idő alatt őket nézte, ügyet sem vetettek a lenyűgöző látványra, ami az előbb eléjük tárult. Xin tudta, hogy több tízezer ember jelentkezett erre a tesztre, és csak a híres vagy fontos emberek kerülhettek be. Wade ugyan most szabadult csak a börtönből, de máris nagy hatalmú hívekkel rendelkezett –

ezzel a négy férfival –, és valószínűleg a tutaj is az övé volt. Már tizenegy évvel ezelőtt is, amikor versenybe szállt a kardtartói pozícióért, számos hű követője volt, és még több támogatója. A szóbeszéd úgy tartotta, titkos szervezetet alapított, és lehet, hogy ez a szervezet fennmaradt. Olyan volt, mint egy darabka nukleáris üzemanyag. Még ólomtartályban is érezni lehetett erejét és fenyegetését.

– Hadd gondolkodjam rajta – mondta Xin.

– Persze, át kell gondolnia. – Wade biccentett felé, majd zajtalanul távozott, visszalebegett a saját hajójára. A kabin ajtaja bezárult, és a két hajó elvált egymástól.

A Föld felé nézve látszottak a lehűlt lávadarabkák, melyek erőtlenül sodródtak a csillagos háttér előtt, mint egy porfelhő. Cheng Xin érezte, hogy a szívére nehezedő feszültség elmúlik. Úgy érezte, mintha maga is porszem lenne csupán.

A hazaúton, mikor a tutaj kevesebb mint 300 000 kilométerre volt a földfelszíntől, és a kommunikáció gyakorlatilag semmiféle késedelemmel nem járt, Cheng Xin felhívta AA-t és beszámolt neki a Wade-del történt találkozásról.

– Tedd, amit mond – felelte AA habozás nélkül. – Adj oda neki mindent, amit kért.

– Te... – Xin döbbenten nézett AA-ra az információs ablakban. Azt hitte, ő jelenti majd a legnagyobb akadályt.

– Igaza van. Te nem vagy erre képes. Tönkretenne, ha megpróbálkoznál vele. Ő azonban meg tudja csinálni. Ez a rohadék, gazember, gyilkos, karrierista, politikai huligán, technológiamániás örült... ez meg tudja csinálni. Megvan hozzá

az akaratereje és a képességei is. Hadd csinálja! Ez maga a pokol, álljunk félre, hadd ugorjon bele.

– És veled mi lesz?

AA elmosolyodott.

– Én természetesen sosem dolgoznék neki. Amióta betiltották a fénysebességű hajókat, már én is félek. Viszem, amit megérdemlek, és belekezek valamibe, amit szívesen csinálok. Remélem, te is.

Két nappal később, a Halo csoport igazgatósági épületének csúcsán lévő konferenciateremben Cheng Xin találkozott Wade-del.

– Megkap mindent, amit akar – jelentette ki a nő.

– Aztán hibernáltatja magát – mondta Wade. – Mert a jelenléte hatással lehet a feladatunkra.

Cheng Xin bólintott.

– Igen. Én is így terveztem.

– Felébresztjük aznap, amikor elértük a célunkat, ami a maga sikere is lesz. Akkor, ha a fénysebességű hajókat még mindig tiltja a törvény, mi vállalunk minden felelősséget. Ha a hajókat elfogadja a világ, a dicsőség a magáé. Legalább fél évszázadba fog telni, talán még többbe. Mi idősek leszünk, de maga még fiatal.

– Van egy feltételem.

– Mondja.

– Ha ez a projekt képes lesz valaha is ártani az emberiségnek, akkor fel kell ébresztenie. A végső döntés az enyém, jogom van visszavenni mindazt a hatáskört, amit átruháztam magára.

– Ezt nem fogadhatom el.

– Akkor nincs miről beszélünk. Nem adok át magának semmit.

– Cheng Xin, tisztában kell lennie azzal, milyen útra léptünk. Az embernek néha...

– Felejtse el. Innentől nincs közünk egymáshoz.

Wade Xinre bámult. Szemében nála ritkán látott érzelmek ültek: tétovázás, talán még tehetetlenség is. Ilyesmit látni rajta éppolyan váratlan volt, mint tüzet észlelni a vízben.

– Hadd gondoljam át.

Megfordult, az egyik átlátszó falhoz ment és lenézett az alatta elterülő városerdőre. Azon az estén, három évszázaddal ezelőtt, az ENSZ előtti téren Cheng Xin ugyanígy látta ennek a fekete alaknak a hátát New York fényei előtt. Úgy két perc múlva Wade megfordult. Még mindig az átlátszó falnál állva Xinre nézett a helyiség túloldaláról.

– Rendben. Elfogadom.

Cheng Xinnek eszébe jutott, hogy háromszáz évvel korábban, miután megfordult, azt mondta: „Csak egy agyat küldünk.” Azok a szavak megváltoztatták a történelem folyását.

– Nincs lehetőségem arra, hogy be is tartassam az egyezségünket. Csak az ígéretében bízhatok.

Wade arcán a jégrepedéshez hasonlíthatóan terült szét a mosoly.

– Tökéletesen tisztában van vele, hogy ha megszegem az ígéretem, az tulajdonképpen áldás lesz a maga számára. De nincs szerencséje. Meg fogom tartani, amit ígértem.

Wade odament hozzá és kisimította a bőrkabátját, amitől azonban csak még több gyűrődés jelent meg rajta. Megállt Cheng

Xin előtt és ünnepélyes hangon kijelentette:

– Megígérem, hogy ha a fénysebességű űrutazás kutatásának folyamata közben bármi olyanra bukkanunk, ami árthat az emberiségnek, bármiféle veszélyről legyen is szó, fel fogjuk ébreszteni. A magáé lesz az utolsó szó, minden hatáskörét visszaveheti tőlem.

Miután végighallgatta a Wade-del történt találkozó részleteit, AA Xinhez fordult.

– Akkor nekem is hibernáltatnom kell magamat veled együtt. Készen kell állnunk arra, hogy akár egy pillanat alatt visszavesszük a Halo csoportot.

– Gondolod, hogy be fogja tartani az ígéretét? – kérdezte Cheng Xin.

AA egyenesen maga elé nézett, mintha Wade kísértetét látná maga előtt.

– Igen. Be fogja tartani az átkozott. De, mint mondta, ez nem feltétlenül lesz jó neked. Xin, megmenthetted volna magad, végül azonban mégsem tetted.

Tíz nap múlva Thomas Wade a Halo csoport elnöke lett, és átvette az irányítást a cég teljes működése felett.

Cheng Xin és AA hibernáltatták magukat. Tudatuk fokozatosan kihunyott a hidegben. Olyan érzés volt, mintha sokáig sodorta volna magával őket egy folyó, és mikor végül kimerülten a partra kapaszkodtak, megálltak és nézték, ahogy a folyó elfolyik a szemük előtt; nézték, ahogy az ismerős víz elfolyik a messzeségbe.

Miközben ők rövid időre kiléptek az idő folyójából, az emberiség történelme tovább folyt.

IV. RÉSZ

A BUNKER KORA, 11. ÉV, BUNKERVILÁG

37813-as szám, hibernálása véget ért. A hibernációs időszak 62 év 8 hónap 21 nap 13 órán át tartott. A hátralévő hibernációs kvótája 238 év 3 hónap 9 nap. Ez az 1-es számú ázsiai hibernálóközpont, a bunker korának 11. éve, május 9., délután 2.17 óra.

Az apró információs ablak csak egy percig lebegett a frissen felébredt Cheng Xin előtt, mielőtt eltűnt volna. A sima fémmennyezetre nézett. Megszokásból a mennyezet egyetlen pontjára szegezte tekintetét. Abban a korban, amikor legutóbb hibernálták, a mennyezet ettől felismerte volna a tekintetét és megjelenített volna egy információs ablakot. Most azonban a mennyezet nem reagált. Bár még nem volt annyi ereje, hogy elfordítsa a fejét, a szoba egy részét látta: minden fal fémből készült, információs ablakok sehol. A levegő is üres maradt, sehol nem látott holografikus kijelzőket. A fal anyaga ismerősnek tűnt: rozsdamentes acél vagy alumíniumötvözet volt, minden díszítés nélkül.

Egy ápolónő jelent meg a látóterében. Nagyon fiatal volt, és nem nézett rá, csak az ágya körül tevékenykedett, valószínűleg a testére erősített orvosi műszereket kapcsolta le róla. A teste nem érzékelte, mit csinál az ápolónő, de valami ismerősnek tűnt benne – az egyenruhája. A legutóbbi korban, amikor ébren volt, az emberek öntisztító ruhákat viseltek, ami mindig vadonatújnak tűnt, ennek az ápolónőnek a fehér egyenruhája azonban

viseltesnek tűnt – bár tiszta volt, látszott rajta, hogy régi, látszottak rajta az idő múlásának nyomai.

A mennyezet megmozdult. Xin ágyát kifelé tolták az ébredőhelyiségből. Döbbenet látta, hogy az ápolónő tolja az ágyat – csak úgy tudott mozogni, ha valaki tolja.

A folyosót is üres fémfalak vették közre. A mennyezeti világítást leszámítva semmi díszítést nem látott rajtuk. A lámpák elég hétköznapiak tűntek, és észrevette, hogy az egyiknek a kerete meglazult és lógott a mennyezetről. A keret és a mennyezet közt vezetékeket látott.

Megpróbált visszaemlékezni arra az információs ablakra, amit első felébredésekor látott, de nem volt biztos benne, hogy tényleg látta; most hallucinációnak tűnt.

A folyosón jó páran gyalogoltak, de ügyet sem vetettek rá. Xin a ruhákat nézte, amit az emberek viseltek. Páran az egészségügyi alkalmazottak közé tartoztak, fehér egyenruhában, a többiek egyszerű, minden díszítéstől mentes, munkaoverallra emlékeztető öltözékeket hordtak. Az a benyomása támadt, hogy sokan mintha az időszámítás korából származtak volna, de hamar ráébredt, hogy téved. Az időszámítás kora régen elmúlt, az emberi faj azóta négy korszakon volt túl; lehetetlen lett volna, hogy ennyien legyenek körülötte az időszámítás korából. Ezt a benyomást az keltette benne, hogy férfiakat is látott, férfinak kinéző férfiakat.

Visszatértek azok a férfiak, akik az elrettentés korában eltűntek. Ismét olyan korba ért, amelyben férfiak születtek.

Úgy tűnt, mindenkinek sietős a dolga, mindenki rohant a dolgait intézni. Ebben is ellenkezőjére változott a világ: a

legutóbbi korszak kényelme és jóléte eltűnt, ismét zaklatott emberek lakták a világot. Ebben a korban az emberek nagy része már nem tartozott a jólétben élők közé; dolgozniuk kellett a megélhetésért.

Cheng Xin ágyát betolták egy kis szobába.

– A 37813-as felébredt, szabálytalanság nem történt – kiáltott ki a nővér. – A 28-as lábadozóhelyiségben van. – Ezután távozott és becsukta az ajtót; Xinnek feltűnt, hogy be kellett húznia maga után.

Egyedül maradt a helyiségben. Sokáig nem jött senki, hogy ellenőrizze, mi van vele; ez a helyzet nagyban eltért attól, amit eddig átélt két ébredése után tapasztalt, amikor rengeteg figyelemben és gondoskodásban részesült. Két dologban biztos volt: az egyik, hogy ebben a korban a hibernáció és a felébredés hétköznapi eseménynek számít, a másik, hogy nem sokan tudtak róla, hogy felébredt, hasonlóan Luo Ji felébredéséhez sok évvel ezelőtt, a krízis korában.

Mikor valamennyire visszanyerte az uralmat izmai felett, megmozdította a fejét és meglátta az ablakot. Emlékezett rá, milyen volt a világ, mielőtt hibernáltatta magát: a hibernációs központ egy hatalmas fa tetején volt, a város szélén, ő pedig a csúcs közelében lévő egyik levélen, ahonnan látta a hatalmas város-erdőt. Most azonban, mikor kinézett az ablakon, csak pár, hétköznapi épületet látott; mind a földön állt, és mind egyforma alakúak és kialakításúak voltak. Annak alapján, ahogy megcsillant rajtuk a napfény, ezek is fémből épülhettek. Az épületek ismét azzal az érzéssel töltötték el, hogy visszatért az időszámítás korába.

Hirtelen az jutott az eszébe, hogy talán csak hosszú álomból ébredt. Az elrettentés kora, a sugárzás kora – mindet csak álmodta. Bár tisztán emlékezett az átéltekre, minden szürreálisnak tűnt, álomszerűnek. Lehet, hogy nem is tett háromszor is ugrást az időben, mindvégig az időszámítás korában maradt?

Ágya mellett megjelent egy holografikus kijelzőablak, és megszüntette kételyeit. Az ablakban csak pár egyszerű gomb volt, melyekkel az orvost és az ápolót tudta hívni. Úgy tűnt, környezete jól ismeri a hibernációból való ébredés folyamatát: az ablak épp akkor jelent meg, amikor Xin már fel tudta emelni a kezét. Viszont egyetlen kis ablak volt csak; a hiperinformációs társadalom, ahol minden felületet információs ablakok töltöttek meg, megszünt.

Előző két ébredésétől eltérően nagyon gyorsan összeszedte magát. Mire odakinn besötétedett, már képes volt felkelni és járni egy keveset. Úgy találta, a központ csak a legalapvetőbb szolgáltatásokat nyújtja. Egyszer bejött egy orvos, röviden megvizsgálta, majd távozott; minden mást neki magának kellett megcsinálnia. Egyedül kellett megfürödni, miközben még mindig gyengének érezte magát; mikor éhes lett, ha nem kért volna ételt az apró holografikus kivetítőn át, talán sosem hoztak volna neki enni. A körülugrálásnak ez a hiánya nem idegesítette, mivel sosem szokott hozzá igazán ahhoz az ultraemberséges világhoz, ahol minden ember minden szükségletéről gondoskodtak. Szíve mélyén még mindig időszámítás kori ember volt, és itt otthon érezte magát.

Másnap reggel látogatója érkezett. Cheng Xin azonnal

felismerte Cao Bint. A fizikus egykor a legfiatalabb jelölt volt a kardtartói pozícióra; most sokkal idősebb volt, hajában pár ősz hajszállal. Abban viszont Xin biztos volt, hogy hatvankét évet azért nem öregedett.

– Thomas Wade kért meg rá, hogy jöjjenek el magáért.

– Mi történt? – Xinnek elszorult a szíve, mikor eszébe jutott, milyen feltételeket szabott felébredésének.

– Ha odaértünk, majd beszélünk róla. – Cao Bin kis szünet után hozzátette: – Előtte még körbevezetem ebben az új világban, hogy a tényekre alapozott, helyes döntést hozhasson.

Cheng Xin az ablakon túli, jelentéktelen épületekre nézett. Ő nem találta újnak ezt a világot.

– Mi történt magával? – kérdezte. – Nem tölthette ébren az eltelt hatvankét évet.

– Nagyjából akkor hibernáltattam magamat, amikor maga. Tizenhét évvel később már működőképes volt a Nap körüli részecskegyorsító, és felébresztettek, hogy kutathassam az alapvető elméleteket. Tizenöt évig ezzel foglalkoztam. Később a kutatómunka helyét átvette a gyakorlati alkalmazás, és rám nem volt már szükség, így aztán két évvel ezelőttig ismét hibernációban voltam.

– Hogy halad a görbületes meghajtással foglalkozó projekt?

– Volt némi fejlődés... Később megbeszéljük. – Cao Bin nyilván nem szívesen beszélt erről a témáról.

Cheng Xin ismét kinézett az ablakon. Feltámadt a szellő, az ablak előtt egy kis fa levelei zizegni kezdtek. Odafent mintha felhő haladt volna el a Nap előtt, az épületek fémes csillogása elhalványult. Hogy lehet egy ilyen hétköznapi világnak bármi

köze a fénysebességű űrhajókhoz?

Cao Bin követte Xin tekintetét, és felnevetett.

– Biztosan az jár a fejében, ami nekem is, amikor felébredtem... csalódást okozott az új korszak, igaz? Ha van kedve, menjünk ki, nézzünk körül.

Fél órával később Cheng Xin, a korhoz illő fehér ruhában kilépett a hibernációs központ egyik erkélyére, Cao Binnel együtt. Előtte terült el a város, és Xint ismét eltöltötte az érzés, hogy az idő visszafelé folyt. Mikor először ébredt fel az elrettentés korában, leírhatatlan hatást gyakorolt rá, amikor először látta a hatalmas erdővárost. Utána sosem gondolta volna, hogy még egyszer látni fog egy ennyire ismerős városképet: a város alaprajza nagyon szabályosnak tűnt, mintha minden épületet egyszerre emeltek volna. Maguk az épületek unalmasan egyformák voltak, mintha tervezésükkor kizárólag a funkciót tartották volna szem előtt, az esztétikus építészetet nem. Mindegyikük négyszögletes volt, külsejük mindennemű díszítés nélküli, és mind ugyanolyan fémes szürkék – különös módon gyermekkorra alumínium ételhordóira emlékeztették. Az épületek szabályos, tömött sorokban követték egymást, ameddig a szem ellátott. A láthatáron a talaj emelkedni kezdett, mint egy hegyoldal, a város pedig folytatódott a hegy felé.

– Hol vagyunk? – kérdezte Cheng Xin.

– Hm, vajon miért ilyen felhős az ég már megint? Nem látszik a másik oldal. – Cao Bin nem felelt a kérdésére, ehelyett az égre nézett és csalódottan rázta meg a fejét, mintha az időjárásnak lenne valami köze ahhoz, hogy megérti-e Cheng Xin ezt az új világot. Xinnek azonban hamarosan feltűnt, milyen különös az

ég.

A Nap a felhőtakaró alatt járt.

A felhők oszladozni kezdtek, mögöttük hatalmas nyílás tárult fel. A nyíláson át Cheng Xin nem kék égboltot látott, hanem... még több talajt.

Az égen lévő talajon a körülötte lévő városéhoz nagyon hasonlító város épületei sorakoztak, csak éppen most nem le-, hanem felnézett a városra – ez lehetett a „másik oldal”, amiről Cao Bin beszélt. Xin ráébredt, hogy az emelkedő „hegyoldal” a messzeségben nem hegy, hanem addig emelkedik, amíg össze nem ér az „égbolttal”. A világ egy hatalmas henger.

– Ez az Ázsia I. úrváros, a Jupiter árnyékában – mondta Cao Bin.

Az új világ, ami pillanatokkal korábban oly hétköznapiak tűnt, most lenyűgözte Cheng Xint. Úgy érezte, végre igazán felébredt.

Délután Cao Bin elvitte a város északi végén lévő kapuállomásra. A város központi tengelyét megszokásból úgy kezelték, mintha észak–déli irányú lenne. A hibernációs központ előtt buszra szálltak – igazi busz volt, ami a földön haladt, és valószínűleg árammal működött, de ránézésre nem lehetett megkülönböztetni egy régi városi busztól. A buszon nagy volt a tömeg, Cheng Xin és Cao Bin az utolsó két helyet foglalták el hátul, az utánuk érkező utasoknak állniuk kellett. Xinnek eszébe jutott az utolsó alkalom, amikor buszon utazott – már az időszámítás korában felhagyott azzal, hogy a zsúfolt tömegközlekedést használja.

A busz lassan haladt, és Xinnek lehetősége nyílt kényelmesen

nézelődni. Minden új értelmet nyert a számára. Láta az ablak mellett elsuhanó épületek sorait, köztük a zöldellő parkokat és medencéket; két iskolát látott, melyek sportpályáját kékre festették; látta, hogy az út mellett kétoldalt a talajt barna föld borítja, ami ránézésre semmiben nem tér el a Föld talajától; az út mentén kínai napernyőfák sorakoztak, és időről időre hirdetőtáblák is felbukkantak – a rajtuk reklámozott termékek és márkák nagy részét nem ismerte fel, de a reklámok stílusa ismerős volt.

Az időszámítás kori városokhoz képest az volt a fő különbség, hogy mintha az egész világ fémből lett volna. Az épületek fémből épültek, és a busz belseje is mintha nagyrészt fémből készült volna. Műanyagot sehol nem látott, ahogy kompozit anyagokat sem.

Figyelmét leginkább a busz többi utasa kötötte le. A folyosó túloldalán két férfi ült, egyikük szundikált, fekete aktatáskáját az ölében tartva, a másik fekete olajfoltokkal teli sárga munkaruhát viselt, lábánál a szerszámosládából valami műszer állt ki, amit Cheng Xin nem ismert fel: a régi fúrókra emlékeztetett, de átlátszó volt. A férfi arcán a fizikai munkát végzők kimerültsége és zsibbadtsága látszott; Xin utoljára az időszámítás kori városok kétkezi munkásként dolgozó bevándorlónak az arcán látott ehhez hasonló kifejezést. Előtte fiatal pár ült. A férfi valamit a nő fülébe súgott, a nő pedig időről időre felkuncogott, miközben papírpohárból valami rózsaszínt kanalazott – jégkrém lehetett, mert Xin megérezte az édes illatot, ami semmiben nem tért el attól, amire három évszázad távlatából is emlékezett. A folyosón két középkorú nő állt. Xin ismerősnek találta ezt a típust:

eleganciájukat felőrölte a mindennapi élet taposómalma, már nem voltak divatosak és nem foglalkoztak a külsejükkel. Sem az elrettentés, sem a sugárzás korában nem lehetett hozzájuk hasonló nőket látni. Akkoriban a nőknek mindig finom, sima bőruk volt, és bármilyen idősek voltak is, gyönyörűnek és kifinomultnak tűntek, méltónak a korhoz, amelyben éltek. Xin fülelni kezdett, hogy hallja, miről beszélgetnek.

– Nincs igazad. A reggeli piacnak és az esti piacnak hasonló árai vannak. Ne légy már ilyen lusta! Menj el a nagybani piacra, a nyugati oldalon.

– Ott sosincs elég, és egyébként sem nagybani áron adják.

– Később menj, úgy hét óra után. Akkor a zöldségárusok már nem lesznek ott, és nagybani áron fognak árulni.

A buszon folyó többi beszélgetésből is elkapott pár szót. „Az önkormányzat más, mint a légkörrendszer, sokkal bonyolultabb. Mikor odaérsz, figyelj oda a hivatali szokásokra. Eleinte ne kerülj túl közeli ismeretségbe senkivel, de ne is légy túl tartózkodó.” „Nem helyes, hogy külön díjat számítanak fel a fűtésért, benne kellene lennie az áramszámlában.” „Ha korábban cserélik le azt a bolondot, nem kapnak ki ilyen csúnyán.” „Ne légy már ilyen csalódott! Azóta vagyok itt, hogy megépült a város. Mit gondolsz, mennyit keresek egy év alatt?” „Ez a hal már nem friss. Eszedbe ne jusson párolni!” „Nemrég, amikor igazítani kellett a pályán, a 4-es számú park vize megint kiöntött, és elég nagy területet árasztott el.” „Ha nem tetszik a lánynak, abba kellene hagynia. Fölöslegesen töri magát.” „Ez nem lehet eredeti. Szerintem még másolatnak se jó minőségű. Viccelsz? Ezen az áron?”

Melegség töltötte el a szívét. Azóta kereste ezt az érzést, hogy

először ébredt fel az elrettentés korában. Azt hitte, már sosem találja meg. Úgy szívta magába a körülötte zajló beszélgetéseket, mintha a szomját oltaná, és oda se nagyon figyelt Cao Binre, aki a városról beszélt neki.

Az Ázsia I. űrváros az egyik első város volt, ami a Bunkerprojekt keretén belül megépült. Szabályos henger alakú volt, gravitációját a forgás keltette centrifugális erő biztosította. Harminc kilométeres hosszával és hét kilométeres átmérőjével hasznos belső felülete 659 négyzetkilométer volt, úgy fele a régi Pekingének. Egykor körülbelül húszmillióan éltek itt, de az újabb városok felépültével a népesség körülbelül kilencmillióra csökkent, így már nem volt olyan zsúfolt...

Xin látta, hogy másik Nap jelenik meg előtte az égen. Cao Bin elmagyarázta, hogy az űrvárosnak összesen három mesterséges napja van, melyek mindegyike a központi tengely körül lebeg, egymástól körülbelül tíz kilométerre. Nukleáris fúzióval termeltek energiát, és huszonnégy órás ciklusokban hol fényesebbé, hol halványabbá váltak.

Xin rázkódások sorát érezte. A busz épp egy megállóban állt, a remegés mintha mélyen a föld alól jött volna. Érezte, hogy egy erő hátralöki, a busz azonban továbbra is mozdulatlan maradt. Az ablakon kinézve látta, hogy a fák és épületek árnyéka hirtelen más irányba vetődött. A napok azonban hamarosan ismét a helyükön voltak, és megfigyelhette, hogy az utasok közül senki nem lepődött meg.

– Az űrváros igazított a pozícióján – mondta Cao Bin.

A busz harminc perc múlva érte el utolsó állomását. Mikor leszálltak, a mindennapi jelenetek, melyek annyira

megrészegítették Xint, eltűntek. Előtte hatalmas fal magasodott, óriási méretétől elállt a lány lélegzete, mintha a világ végén állt volna – tulajdonképpen tényleg a világ végén állt. Ez volt a város „legészakibb” pontja, egy hatalmas, nyolc kilométer átmérőjű korong. Onnan, ahol állt, nem látta az egész korongot, azt azonban igen, hogy a talaj mindkét oldalon megemelkedik. A korong teteje olyan magasan volt, mint a Mount Everest csúcsa – ez volt a város másik oldala. A korong pereméről számos küllő futott össze a középpontja felé, ami négy kilométerrel volt Cheng Xinék fölött. Minden küllőben lift haladt, a középpontban pedig az úrváros kapuja helyezkedett el.

Mielőtt beszállt a liftbe, Cheng Xin hosszasan visszanezett a városra, ami máris olyan ismerősnek tűnt. Innen mind a három nap látszott, sorban követték egymást a város másik végéig. Alkonyodott, a napok elhalványultak, fényük vakító narancsfehérből szelíd vörössé vált, és aranyfényben fürdette a várost. Xin pár, fehér iskolai egyenruhát viselő lányt látott, akik ott beszélgettek és nevetgéltek tőle nem messze a fűvön. Hajuk, melyet fel-felkapott a szellő, szintén az esti nap arany fényében ragyogott.

A lift kabinja nagyon tágas volt, akár egy hatalmas csarnok. A város felé forduló oldala átlátszó volt, amitől a kabin olyanná vált, mint egy kilátó. Minden ülést biztonsági övvel szereltek fel, mert ahogy a lift haladt felfelé, a gravitáció gyorsan csökkent. Kinézve látszott, hogy a talaj egyre mélyebbre süllyed, az „égbolt”, a másik talaj pedig egyre kivehetőbbé válik. Mire a lift elérte a kör középpontját, a gravitáció teljesen megszűnt, és kinézve a „le”, valamint a „fel” sem volt már érezhető. Mivel ez

volt a tengely, amely körül a város forgott, minden irányból körülvette őket a talaj. Innen nézve nyújtotta a város a legfelségesebb látványt.

A három nap fénye holdfény erősségűvé halványult, színük ezüstösre váltott. Innen nézve a három nap – vagy hold – egymáson feküdt. A felhők mind a gravitációmentes zónában csoportosultak, fehér ködtengelyt alkottak a város közepén át a másik végéig. Tisztán látszott a negyvenöt kilométerre lévő „déli” vég. Cao Bin elmondta Xinnek, hogy ott helyezkednek el a város hajtóművei. Épp kigyulladtak a város fényei, és Xin úgy látta, a messzeségbe nyúló fénytenger veszi körül. Úgy érezte, mintha hatalmas kútba pillantana le, melynek falait ragyogó szőnyeg borítja.

A város egy véletlenszerűen kiválasztott pontjára szegezte tekintetét, és úgy vélte, az épületek elrendezése nagyon hasonlít szülővárosa lakónegyedéére az időszámítás korában. Elképzelt egy bizonyos hétköznapi lakást abban a korban, és egy bizonyos második emeleti ablakot, melynek kék függönyén szelíd fény világlik át, a függöny mögött pedig anyja és apja várja... Nem tudta visszatartani a könnyeit.

Amióta csak először felébredt az elrettentés korában, Cheng Xin egyszer sem volt képes beilleszkedni az új korokba, mindig úgy érezte magát, mint egy másik korszakból származó idegen. Sosem hitte volna, hogy több mint fél évszázaddal később, itt, a Jupiter mögött, a Földtől több mint 800 millió kilométerre újra otthon fogja érezni magát. Olyan volt, mintha két láthatatlan kéz mindent felemelt volna, ami több mint háromszáz évvel ezelőtről ismerős volt neki, majd feltekerte volna, mint egy

óriási festményt, és letette volna ide, miközben lassan forog körülötte egy új világ.

Cheng Xin és Cao Bin súlytalan folyosóra léptek ki. Ebben a csőben az emberek úgy haladtak, hogy kapaszkodók és kábelek segítségével húzták előre magukat. A perem széléről lifttel ideérkezett utasok itt gyülekeztek, hogy elhagyják a várost, és tömegekben áradtak a folyosón. A köríves fal mentén információs ablakok sora jelent meg, a bennük lévő mozgóképeken nagyrészt híreket és reklámokat lehetett látni. Ilyen ablakból azonban kevés volt, és szép rendben sorakoztak, nem úgy, mint az előző kor információs ablakainak kaotikus özöne.

Cheng Xinnek már rég feltűnt, hogy az információáradatot rázúdító hiperinformációs kornak nyilvánvalóan vége. Ebben a világban az információk visszafogott, irányított módon jelentek meg. Vajon ezt a Bunkervilág politikai és gazdasági rendszerének változása eredményezte?

Mikor kijutott a folyosóról, Xinnek először a fölötte forgó csillagok tűntek fel. A forgás gyors volt, és ő elszédült tőle. Előtte drámai látványt nyújtó panoráma nyílt. Kör alakú, nyolc kilométer átmérőjű téren álltak, az űrváros „tetején”. Ez volt a város űrkikötője, ahol számtalan űrjármű parkolt. Legtöbbjük alakját tekintve nem tért el nagyon azoktól, amiket több mint hatvan éve látott, bár általában véve kisebbek voltak, sokuk csak akkora, mint egy régi autó. Feltűnt neki, hogy a felszálló űrhajók fűvókáinak lángja sokkalta halványabb, mint amire száz évvel korábbról emlékezett: sötétkéken világított és már közel sem

annyira vakítóan. Ez alighanem azt jelentette, hogy a kis fúziós hajtóművel sokkal hatékonyabban működnek.

A kijárat körül szembeötlően vörösen izzó kört látott, melynek átmérője úgy száz méter lehetett. Azonnal megértette, mit jelent: mivel az űrváros forog, a körön kívül igen erős a centrifugális erő. Aki kilép a figyelmeztető körön, arra hirtelen sokkal nagyobb centrifugális erő hat; az odakinn parkoló járműveket le kellett horgonyozni, a gyalogosoknak pedig mágneses cipőt kellett viselniük, hogy el ne repüljenek.

Nagyon hideg volt itt, csak a közelben felszálló űrhajók hajtóművének melege nyújtott néha rövid ideig egy kis meleget. Megborzongott – nemcsak a hidegtől, hanem azért is, mert rádöbbsent, hogy teljesen szabadon tartózkodik az űrben. Körülötte azonban valódi volt a levegő és a légnyomás, és hideg szellőt is érzett. Úgy tűnt, a technológia, mely ahhoz kellett, hogy nyílt területen is megmaradjon a légkör, továbbfejlődött, most már minden oldalról nyílt területen is fenn lehetett tartani az atmoszférát.

Cao Bin látta Cheng Xin döbbenetét.

– Jelenleg még csak nagyjából tíz méter vastag atmoszférát tudunk létrehozni a talajtól számítva. – Ő sem túl régen tartózkodott ebben a világban, de már eljutott odáig, hogy ne nyűgözze le a technológia, ami Cheng Xin szemében még varázslatnak tűnt. Cao Bin ennél sokkal lenyűgözőbb látványt akart mutatni neki.

A forgó csillagok háttére előtt Cheng Xin meglátta a Bunkervilágot.

Erről a helyről nézve a Jupiter mögött lévő űrvárosok nagy

részét látni lehetett. Huszonkét űrvárost látott (beleértve azt is, amelyiken állt), és négy további volt, amit eltakart a város, amelyen épp álltak. Mind a huszonhat város (a tervezettnél hattal több) a Jupiter árnyékában rejtőzött. Négy, nagyjából szabályos sorban sorakoztak, Cheng Xinnak az űrhajókat juttatták eszébe, amelyek több mint hatvan évvel korábban ott sorakoztak a hatalmas, űrbeli szikla mögött. Ázsia I. egyik oldalán Észak-Amerika I. és Óceánia I. volt, a másik oldalán Ázsia III. Ázsia I.-et csak nagyjából ötven kilométer választotta el társaitól, és Cheng Xin érezte, milyen óriásiak – mint két bolygó. A következő, négy városból álló sor százötven kilométerre volt tőlük, és ránézésre nehéz lett volna megmondani, mekkorák. A legtávolabbi űrvárosok úgy ezer kilométernyire voltak, és innen nézve törékeny játékszereknek tűntek.

Xin olyannak látta az űrvárosokat, mint apró halrajt, mely egy nagy szikla mögé rejtőzött a folyó sodrása előtt.

Az Ázsia I.-hez legközelebbi város, Észak-Amerika I. szabályos gömb alakú volt. Ez és a henger alakú Ázsia I. képviselték az űrvárostervezés két szélsőségét. A többi űrváros nagy része ellipszoid alakú volt, bár a nagytengely és kistengely aránya mindegyikben más volt. Néhány űrváros szokatlan formában épült: volt kerék alakú, küllőkkel, és orsó alakú is.

A másik három gázóriás mögött három további űrváros-csoport rejtőzött, összesen harmincnyolc, melyek közül huszonhat a Szaturnusz, négy az Uránusz és nyolc a Neptunusz mögött épült. Ezek az űrvárosok biztonságosabb helyen helyezkedtek el, bár környezetük még kietlenebb volt.

Előttük az egyik űrváros hirtelen kék fényt kezdett

kibocsátani, mintha apró kék nap jelent volna meg az űrben; a téren álló emberek és űrhajók hosszú árnyékot vetettek. Cao Bin elmondta Cheng Xinnek, hogy ez azt jelzi, aktiválták az űrváros hajtóműveit, hogy igazítsanak a város pozícióján. Az űrvárosok nem a Jupiter körül keringtek szatellitként, hanem a Nap körül, a Jupiterrel párhuzamosan, a bolygó pályáján kívül. A Jupiter gravitációja fokozatosan magához közelebb húzta a városokat, így azoknak hajtóműveik segítségével folyamatosan igazítgatni kellett pozíciójukon. Ez a művelet rengeteg energiát emésztett fel; egyszer már fel is merült az az ötlet, hogy a városokat Jupiter körüli pályára kellene állítani, és csak akkor kellene újra Nap körüli pályán keringetni őket a Jupiter árnyékában, amikor riasztás érkezik egy sötéteredő-csapásról. Amíg azonban nem került sor az előzetes figyelmeztető rendszer további finomhangolására, és nem bizonyult megbízhatónak, egy űrváros sem akarta vállalni a kockázatot.

– Szerencséje van! Most olyan látványban lesz része, amit háromnaponta csak egyszer látni. – Cao Bin az űr felé mutatott. Cheng Xin apró, fehér pontot látott a távolban; a pont fokozatosan egyre növekedett, és hamarosan már pingponglabda nagyságú fehér gömbnek tűnt.

– Az Európa?

– Az. Most nagyon közel vagyunk a pályájához. Nézzen a lába elé, és ne ijedjen meg!

Cheng Xin megpróbált rájönni, mire céloz Cao. A legtöbb laikushoz hasonlóan ő is mindig azt hitte, hogy az égitestek lassan, alig észrevehetően haladnak – ahogy a Földről nézve általában szoktak. Most azonban eszébe jutott, hogy az űrváros

nem kering a Jupiter körül, hanem mindig ugyanazon pontja fölött tartózkodik. Az Európa ezzel szemben a Jupiter holdja, ami igen gyorsan halad; úgy emlékezett rá, sebessége másodpercenként körülbelül tizennégy kilométer. Ha az űrváros nagyon közel van az Európa pályájához, akkor...

A fehér gömb gyorsan növekedett – olyan sebességgel, hogy az már valóságértelmennek tűnt. Az Európa hamarosan az ég nagy részét kitöltötte, és pingponglabda helyett hatalmas bolygóra hasonlított. A „fenn” és „lenn” érzése egy pillanat alatt helyet cserélt, és Cheng Xin úgy érezte, mintha az Ázsia I. lefelé zuhanna a fehér világ felé. A háromezer kilométer átmérőjű hold ezután elsuhant a fejük fölött, és egy pillanatra az egész égboltot kitöltötte. Az űrváros elsiklott az Európa jeges óceánjai fölött, és Xin tisztán látta a fagyott táj cikcakkos vonalait, melyek egy hatalmas tenyér vonalaira emlékeztettek. Az Európa áthaladása felkavarta a levegőt, és úgy érezte, mintha egy láthatatlan erő balról jobb felé húzná – biztos volt benne, hogy ha nem viselne mágneses cipőt, akkor felemelkedne a földről. A közelben minden felrepült, ami nem volt a talajhoz rögzítve, és pár, az űrhajókhoz erősített kábel is a levegőbe emelkedett. Odalentről rémisztő moraj hallatszott – az űrváros hatalmas szerkezete reagált az Európa gyorsan elhaladó gravitációs mezejére. A holdnak körülbelül mindössze három percbe telt elszáguuldan az Ázsia I. fölött, aztán már a város másik oldalán haladt és sebesen zsuorodott. Az első két sorban lévő űrvárosok mind aktiválták hajtóműveiket, hogy igazítsanak pozíciójukon, melyet az Európa elhaladása összezavart.

– Milyen közel volt? – kérdezte Xin bizonytalanul.

– Amikor a legjobban megközelített minket, 150 kilométerre volt tőlünk, gyakorlatilag mellettünk haladt el. Nincs túl sok választásunk. A Jupiternek tizenhárom holdja van, az űrvárosoknak lehetetlen lenne mindet kikerülniük. Az Európa pályája csak kevéssé hajlik el az egyenlítőtől, így ezekhez a városokhoz igen közel van. Ez a hold a jupiteri városok fő vízforrása, és sok ipari létesítményt is építettünk rá. Mikor azonban bekövetkezik a sötéteredő-csapás, mindezt fel kell áldoznunk. A naprobbanás után a Jupiter holdjainak a pályája drámai módon megváltozik majd. Igen bonyolult művelet lesz úgy manőverezni az űrvárosokkal, hogy elkerüljék őket a csapás idején.

Cao Bin megtalálta a tutajt, amivel ideérkezett. Kicsi volt, mérete és formája olyan, mint egy régi autóé, és csak két ember fért el benne. Cheng Xint ösztönös félelemmel töltötte el, hogy ilyen kicsi járművel kell az űrbe mennie, bár tudta, hogy félelme alaptalan. A kabinban nem kellett űrruhát viselniük. Cao Bin utasítást adott a mesterséges intelligenciának, hogy menjen az Észak-Amerika I.-re, és a tutaj felszállt.

Cheng Xin látta, hogy a talaj gyorsan távolodik, és a tutaj a forgó várossal ellentétes irányban elrepült. Hamar látni lehetett az egész, nyolc kilométer átmérőjű teret, majd az egész Ázsia I.-et. A henger mögött hatalmas, sötétsárga tér látszott, és csak mikor a sárga térség pereme is beúszott a látóterükbe, akkor ébredt rá, hogy a Jupitert látja. Itt, a gázóriás árnyékában minden hideg és sötét volt, a Nap mintha nem is létezett volna. Csak a bolygó folyékony héliumjának és hidrogénjének foszforeszkáló fénye látszott szórtan, a sűrű atmoszférán át, ködös fényfoltjai

lassan mozogtak, mint szemgolyó az álmodozó lehunyt szemhéja mögött. A Jupiter hatalmas mérete megdöbbenetete. Innen csak kis része látszott a bolygó peremének, és az íve is alig volt kivehető. A bolygó sötét fedezéknek tűnt, amely mindent eltakart, és Xin ismét úgy érezte, hatalmas fal előtt áll, a világ végén.

Az ezt követő három napban Cao Bin négy további úrvárosba is elvitte. Az első az Észak-Amerika I. volt, az Ázsia I.-hez legközelebbi úrváros. Gömb alakban épült, ami azzal az előnnyel bírt, hogy egyetlen, a központjában lévő mesterséges nap elegendő volt az egész város megvilágításához, ugyanakkor nyilvánvaló hátránnyal is járt: a gravitáció attól függően változott, melyik szélességi körön járt az ember. Az egyenlítő rendelkezett a legerősebb gravitációval, a magasabb szélességi köröké azonban egyre csökkent. A sarkvidékeken súlytalanság uralkodott. A különböző vidékek lakóinak hozzá kellett szokniuk az élethez a különféle gravitációs körülmények között.

Az Ázsia I.-től eltérően a kisebb úrvárosok itt az északi sarkon lévő kapun át közvetlenül bejuthattak a városba. Amint a tutaj beért, Cheng Xin úgy érezte, forog körülötte az egész világ, és a tutajnak igazodnia kellett a város forgásához, mielőtt leszállt. Cheng Xin és Cao Bin nagy sebességű vasúttal utaztak az alacsonyabb szélességi fokon fekvő területekig. A vonat sokkal gyorsabban haladt, mint a busz az Ázsia I.-en. Cheng Xin látta, hogy az épületek itt magasabbak és sűrűbben helyezkednek el, a város igazi metropolisznak hatott. Az épületek magasságának – főleg a magasabb szélességi fokon fekvő, alacsony gravitációjú

területeken – csak a gömb térfogata szabott határt. A sarkvidékeken egyes épületek a tíz kilométert is elérték; olyanok voltak, akár a hatalmas tüskék, melyek a földből nyúlnak a nap felé.

Észak-Amerika I. az elsők közt készült el. Húsz kilométeres sugarával és húszmillió lakójával népesség tekintetében a legnagyobb város volt, egyben a jupiteri városok virágzó kereskedelmi központjaként szolgált.

Cheng Xinnek itt olyan csodálatos látvány tárult a szeme elé, amit az Ázsia I.-en nem láthatott: az egyenlítői gyűrűóceán. Tulajdonképpen a legtöbb úrváros rendelkezett más-más szélességű gyűrűóceánnal, ebből a szempontból az Ázsia I. lógott ki a sorból. A gömb vagy ellipszoid alakú városokban az egyenlítőn volt a legalacsonyabb a mesterséges gravitáció, így természetesen az összes víz itt gyűlt össze, és csillogó, hullámozó övet vont a város köré. A parton állva látni lehetett, ahogy az óceán mindkét oldalon felemelkedik és kettéosztja az „ eget” a nap mögött. Cheng Xin és Cao Bin gyors motorcsónakba szálltak és körbejárták a tengert – útjuk során úgy hatvan kilométert tettek meg. A tenger vize az Európából származott, tiszta volt, hideg és hullámozó fényt vetett kétoldalt a felhőkarcolókra. A tengernek a Jupiterhez közelebbi szélén magasabb gátak épültek, hogy a víz ne tudjon kifolyni, amikor a város pozíciójának igazítása közben gyorsult; váratlan manőverek esetén azonban időről időre így is előfordultak kisebb áradások.

Cao Bin következőnek az Európa IV.-re vitte Cheng Xint. A város tipikus ellipszoid alakú volt, és különlegesnek számított abból a

szempontból, hogy nem egy közös nappal rendelkezett, hanem minden városrészének saját kis fúziós napja volt; az apró napok két-háromszáz méter magasan lebegve világították meg a várost. Ez a megközelítés azzal az előnnyel járt, hogy hatékonyabban ki lehetett használni a súlytalansággal bíró tengelyt. Az Európa IV. tengelyén helyezkedett el az úrvárosok leghosszabb – vagy legmagasabb – épülete; negyven kilométer hosszan húzódott, az ellipszoid északi sarkát kötötte össze a délivel. Mivel belsejében súlytalanság uralkodott, főleg úrkikötőként és kereskedelmi célú szórakoztatóipari központként használták.

Az Európa IV. rendelkezett minden város közül a legkisebb népeiséggel, mindössze négy és fél millióan éltek itt. Ez volt a Bunkervilág leggazdagabb városa. A miniatúr napokkal megvilágított, csodálatos házak lenyűgözték Cheng Xint. Minden ház saját úszómedencével rendelkezett, némelyik széles gyeppelel is. A nyugodt egyenlítői tengert apró, fehér vitorlák pettyezték, a parton ülők békésen horgásztak. Láta, amint egy jacht lassan elúszik; éppolyan fényűzőnek tűnt, mint a régi Föld jachtjai. A fedélzeten koktélparti folyt, élő zenével. Megdöbbenette, hogy ez az életstílus zökkenőmentesen folytatódhatott a Jupiter árnyékában, a Földtől 800 millió kilométerre.

A Csendes-óceán I. viszont az Európa IV. szöges ellentéte volt. Ez a város készült el elsőként a Bunker-projekt keretén belül, és az Észak-Amerika I.-hez hasonlóan gömb alakú volt, a többi jupiteri várostól eltérően azonban szatellitként keringett a Jupiter körül.

A Bunker-projekt első éveit alatt a Csendes-óceán I.-en éltek az építőmunkások milliói. A projekt előrehaladtával építőanyag-

raktárként kezdték használni; később, mikor nyilvánvalóvá vált ennek a korai, kísérleti úrvárosnak a számos hibája, elhagyatottá vált. Mikor azonban lezajlott az áttelepülés a Bunkervilágba, megint költöztek ide emberek, akik végül aztán saját várost alapítottak, önkormányzattal és városi rendőrséggel. A hatóságok azonban csak a legalapvetőbb infrastruktúrát tartották fenn, a társadalom gyakorlatilag önvezérlő alapon működött. A Csendes-óceán I. volt az egyetlen város, ahová az emberek letelepedési engedély nélkül is bevándorolhattak. A népesség nagy része a munka nélküli és hajléktalan vándorok mellett szegényekből állt, akik különféle okokból kiestek a szociális hálóból, valamint bohém művészekből. Később különféle szélsőséges politikai szervezetek bázisa lett.

A Csendes-óceán I.-nek nem voltak hajtóművei, és mesterséges nappal sem rendelkezett. Forgása sem volt, így belsejében mindenhol súlytalanság uralkodott.

Mikor a városba érkezett, Cheng Xin tündérmesébe illő világban találta magát. Olyan volt, mintha egy most romos, de egykor jólétben élő város hirtelen elvesztette volna gravitációját, és minden felrepült volna a levegőbe. A Csendes-óceán I.-en örök éjszaka honolt, minden épületét nukleáris akkumulátorral világították ki, így a város belsejét ragyogó, lebegő fények sokasága töltötte meg. A város legtöbb épülete otthagytott építőanyagból felhúzott, egyszerű kunyhó volt. Mivel „fent” és „lent” nem létezett, a legtöbb kunyhó kocka alakúnak épült, melynek mind a hat oldalán ajtóként is szolgáló ablak nyílt. Némelyik kunyhónak gömb alakja volt, ami rendelkezett azzal az előnnyel, hogy strapabíróbb volt – a sodródó épületek ugyanis

elkerülhetetlenül egymásnak ütköztek.

A Csendes-óceán I.-en a földtulajdon fogalmát nem ismerték, mert minden épület úszott a levegőben, állandó helye egynek sem volt. Elvileg minden lakosnak joga volt minden tér használatához az egész városban. Nagy számban éltek itt hajléktalanok is, akiknek még kunyhójuk sem volt, mindenüket nagy, hálóval összekötött batyuban tartották, hogy ne szóródjanak szét mindenfelé, tulajdonosuk pedig együtt lebegett a batyukkal. A városban egyszerűen lehetett közlekedni: sem autók, sem súlytalansági kábelek, sem egyéni hajtóművek nem léteztek, a lakók úgy közlekedtek, hogy ellökték vagy elrúgták magukat az épületektől, és lebegtek. Mivel a város sűrűn tele volt épületekkel, könnyedén el lehetett jutni bárhová. Ehhez a fajta közlekedéshez azonban nagymértékű ügyességre volt szükség. Cheng Xannek, mikor látta a sűrűn lebegő épületek közt ide-oda repkedő lakókat, az ágról ágra könnyedén ugráló gibbonok jutottak eszébe.

Cheng Xin és Cao Bin odalebegtek egy csapat hajléktalanhoz, akik nyílt tűz körül csoportosultak. Ilyen tűz gyújtása bármelyik másik városban tilos lett volna. Úgy tűnt, a tüzelőanyag valamiféle gyúlékony építőanyag volt. A súlytalanság miatt a lángok nem felfelé emelkedtek, hanem lebegő tűzgömböt alkottak. Az is különös volt, ahogyan ittak: palack nélkül adták tovább egymásnak az alkoholt, ami folyadékgömböket formált a levegőben. A rongyos, borotvátlan arcú férfiak együtt lebegtek velük, majd szájukkal elkapták a gömböket és lenyelték az italt. Az egyik részeg hányt, a szájából előtörő hányás ereje hátralökte, és bukdácsolni kezdett a levegőben.

Cheng Xin és Cao Bin egy piacra értek. Minden áru a levegőben lebegett, heterogén masszában, a vevők és a kereskedők pedig együtt sodródtak vele a pár lebegő fényforrás fényében. Ebben a káoszban nehéz lett volna megmondani, ki mit árul, de ha egy vásárló közelebből megnézett valamit, egy kereskedő azonnal odalebegett alkudozni. Az áruk közt minden előfordult: ruhák, elektronikai eszközök, étel, alkohol, különféle kapacitású nukleáris akkumulátorok, kisebb fegyverek és sok minden más, köztük különleges régiségek is. Az egyik helyen igen magas áron kínáltak pár fémdarabot – a kereskedő azt állította, az ítéletnap csata során elpusztult hadihajók darabjai, melyeket a Naprendszer külső peremén gyűjtöttek. Lehetetlen lett volna megmondani, tényleg így van-e.

Cheng Xin meglepetten látta, hogy az egyik kereskedő régi könyveket árul. Átlapozott párat – számára nem voltak régiek. A könyvek felhőben lebegtek, sok közülük nyitva, mintha fehér szárnyú madarak raja szállna a fényben... Egy kis faládika lebegett elé, felirata szerint szivart tartalmazott. Elkapta, és azonnal odalebegett hozzá egy fiatal fiú, aki esküdözött, hogy eredeti, havannai szivart tart a kezében, ami több mint kétszáz éven át fennmaradt. Mivel kicsit kiszáradtak, hajlandó olyan alacsony áron megválni tőlük, amelyet Cheng Xin máshol nem talál a Naprendszerben. Még ki is nyitotta előtte a ládikát, hogy lássa, mit vásárol. Cheng Xin beleegyezett az árba és megvette.

Cao Bin elvitte Xint a város szélére is – a gömb alakú törzs belső felületéig. A törzshöz nem csatlakoztak épületek, és talaj sem volt rajta, minden csupaszon maradt, amilyen aznap volt, amikor a város megépült. Ilyen kis területen nem lehetett látni,

mekkora a görbülete, Cheng Xin úgy érezte, hatalmas, lapos téren állnak. Fölöttük sűrűn lebegtek a város épületei, a „teret” pislákoló fények világították meg. Láta, hogy a város törzse csupa különféle graffiti, ameddig a szem ellát. Élénk, vad képek voltak, zabolátlanok, féktelenek, tele energiával. A változó, bizonytalan fényben úgy tűnt, életre kelnek, mintha a fenti városból idehullott álmok lettek volna.

Cao Bin nem vitte Cheng Xint bentebb a városba. Azt mondta, a város központja kaotikus és meglehetősen erőszakos. Bandák háborúznak egymással, pár évvel ezelőtt az egyik bandaháború során a város törzse is megsérült, és hatalmas dekompressziós incidens következett be. A bandák közt később egyfajta kimondatlan megállapodás jött létre, melynek értelmében vitáikat a város központjában rendezték le, távol a törzstől.

Cao Bin azt is elmondta Xinnek, hogy a szövetségi kormány rengeteg energiát fordított arra, hogy létrehozzon valamiféle szociális ellátórendszert itt, a Csendes-óceán I.-en. A város nagyjából hatmillió lakója jórészt munkanélküli volt, de így legalább az alapvető szükségleteik teljesültek.

– Mi lesz itt, ha bekövetkezik a sötéteredő-csapás?

– Meg fog semmisülni. Ennek a városnak nincsenek hajtóművei, és még ha lennének is, képtelenség lenne a Jupiter árnyékába vinni és ott tartani. Nézze! – A lebegő épületekre mutatott. – Ha a város gyorsulni kezd, mindez a törzsnek csapódik és áttöri. Akkor olyan lesz a város, mint egy zsák, aminek lyuk van az alján. Ha megkapjuk a figyelmeztetést, hogy sötéteredő-csapás közeledik, csak egyvalamit tehetünk: evakuáljuk a lakosságot a többi városba.

Mikor távoztak, Cheng Xin a tutaj ablakán át visszanezett az örök éjszakában lebegő városba. A szegénység és hajléktalanság városa volt, ugyanakkor saját, gazdag élettel is rendelkezett, mint a híres, Szong-dinasztia kori festmény, „A folyó mentén a Qingming fesztivál idején” súlytalanságban létező változata.

Tudta, hogy a Bunkervilág messze nem ideális társadalom, legalábbis a legutóbbi korhoz képest. Mikor az emberiség kijebb költözött a Naprendszerben, újra megjelentek egyes társadalmi jelenségek, melyek korábban a fejlődésnek köszönhetően megszűntek. Ez azonban nem visszafejlődés volt, hanem egyfajta spirális emelkedés, ami szükséges feltétele volt az új területek felderítésének és betelepítésének.

Miután távoztak a Csendes-óceán I.-ről, Cao Bin pár, szokatlan kialakítású úrvárosba is elvitte Cheng Xint. Ezek közül az egyik, ami egész közel volt a Csendes-óceán I.-hez, küllőkkel ellátott kerék formában épült; mintha egy nagyobb változata lett volna az űrlift végállomásának, ahová Xin több mint hatvan évvel korábban látogatott el.

Cheng Xinben eddig is kérdéseket vetett fel a városok kialakítása. Mérnöki szemmel nézve a kerék ideálisnak tűnt. Sokkal könnyebben meg lehetett építeni, mint a hatalmas, üres héjakat, melyekbe a többi város épült, elkészültekor pedig erősebb volt, jobban ellen tudott állni a katasztrófáknak – arról nem is beszélve, hogy bővíteni is könnyebben lehetett.

– Világérzet – felelte tömören Cao Bin Xin kérdésére.

– Micsoda?

– Az az érzés, hogy egy világban tartózkodik az ember. Egy

úrvárosnak hatalmas belső térfogattal és nagy, tág terekkel kell rendelkeznie, hogy a lakói úgy érezzék, világban élnek. Ha kerék alakúak lennének, az emberek mindig tudnák, hogy keskeny csőben vagy csövekben élnek. Bár a használható belső felület nem térne el túlságosan az üreges héj típusú szerkezetektől, a kerékben élő emberek mindig úgy éreznék, hogy egy úrhajón élnek.

Léteztek még különösebb formájú városok is, nagy részük ipari vagy mezőgazdasági központ, állandó lakosok nélkül. Az Erőforrás I. nevű város hossza például 120 kilométer volt, de átmérője mindössze három, emiatt vékony rúdra emlékeztetett, és nem a hosszanti tengelye körül forgott, hanem a középpontja körül pörgött. A város belső tere szintekre oszlott, és a szintek gravitációja drasztikusan eltért; csak pár szint volt emberi életre alkalmas, a többi különféle, az eltérő gravitációhoz alkalmazkodó iparág használta. Cao Bin beszámolója szerint a Szaturnusz és az Uránusz közelében olyan is előfordult, hogy két vagy több, rúd alakú város keresztet vagy csillagot formált.

A Bunker-projekt legkorábbi városhalmazai a Jupiter és a Szaturnusz közelében épültek. Később, mikor már az Uránusz és a Neptunusz közelében is építettek városokat, megjelent pár új városépítési koncepció is. A legfontosabb ötlet a városok dokkolása volt. A Naprendszer kintebb lévő városhalmazában minden várost egy vagy több szabványos dokkal láttak el, hogy össze lehessen kapcsolni őket. A dokkolás megsokszorozta a lakosság rendelkezésére álló teret, és még erősebb világérzetet váltott ki, ami nagyban segítette a gazdasági fejlődést. Dokkolás után ráadásul az egyes városok légköre és ökoszisztémája is

egybeolvadt, ami hozzájárult működésük és karbantartásuk stabilizálásához.

Jelenleg a legtöbb város a forgási tengelye mentén kapcsolódott össze, ami lehetővé tette, hogy dokkolás után ugyanúgy foroghassanak, ahogy előtte, és a gravitáció eloszlása ne változzon. Felmerült a párhuzamos vagy merőleges dokkolás ötlete is, ami lehetővé tette volna, hogy az összekapcsolt városok több irányba is terjeszkedhessenek, nem csak a forgási tengely mentén. Ezek forgása azonban drasztikusan megváltoztatta volna a gravitáció belső eloszlását, ezért ezeket a terveket mindeddig nem tesztelték élesben.

Az eddigi legnagyobb, összekapcsolt város a Neptunusz mellett helyezkedett el, ahol a nyolc városból négyet kapcsoltak össze forgási tengelyük mentén, és így 200 kilométer hosszú összekapcsolt várost alkottak. Szükség esetén – például ha figyelmeztetés érkezik egy sötéteredő-csapásról – az összekapcsolt várost gyorsan darabjaira lehet szedni, hogy növeljék az egyes városok mobilitását. Az emberek azt remélték, egy nap majd a halmaz összes városát össze lehet kapcsolni, hogy az emberiség négy teljes világban élhessen.

A Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz mögött összesen hatvannégy nagy űrváros és közel száz közepes és kis méretű város épült, valamint számtalan űrállomás is. A Bunkervilágban kilencszázmillió ember élt.

Ez csaknem az emberiség egészét kitette. A földi civilizáció már jóval a sötéteredő-csapás érkezése előtt felkészült a támadásra.

Politikai szempontból minden egyes űrváros egy állammal volt

egyenértékű. A négy városhalmaz együttesen alkotta a Naprendszer Államszövetséget, az egykori ENSZ pedig szövetségi kormányra alakult. A Föld legfőbb ősi civilizációinak nagy része városállam volt történelme egyik szakában, a városállamok pedig most a Naprendszer szélén újra megjelentek.

A Földet immár alig lakták. Nagyjából mindössze ötmillió ember maradt ott, olyanok, akik nem akarták hátrahagyni otthonukat, és akiket nem riasztott el az a kilátás, hogy a halál bármely pillanatban elérkezhet. A Bunkervilágban élők közül turistaként számos bátor ember látogatott el a Földre egy vakáció erejéig, bár minden egyes úttal az életüket kockáztatták. Ahogy telt az idő, a várt sötétedő-csapás egyre fenyegetőbbnek tűnt, és az emberek fokozatosan hozzászoktak a bunkervilágbeli élethez. A hazájuk utáni vágyódás enyhült, ahogy egyre jobban elfoglalták magukat új otthonukban; egyre kevesebben és kevesebben látogattak vissza a Földre. Az átlagembert már nem nagyon érdekelték az otthonról érkező hírek, és csak halványan voltak tudatában annak, hogy a természet kezdi visszahódítani a bolygót. Minden kontinenst erdők és füves puszták borítottak; azt beszéltek, a hátramaradottak mindegyike úgy él, mint egy király, mindenkinek hatalmas birtoka és saját erdői, tavai vannak. Mikor azonban kimentek a szabadba, fegyvert kellett magukkal vinni, hogy védjék magukat a vadállatoktól. Az egész Föld egy városa volt csupán a Naprendszer Államszövetségnek.

Cheng Xin és Cao Bin kis tutajja most a jupiteri városok külső peremén járt. A városok olyan aprónak, olyan elhagyatottnak tündek a hatalmas, sötét Jupiter előtt, mint pár kunyhó egy óriási szikla lábánál. A távolból nézve halvány gyertyafény világlott

rajtuk. Bármilyen aprók voltak azonban, egyedül ők képviselték ebben a végtelen, fagyos kietlenségben a melegséget, az otthont – minden megfáradt utazó célját. Cheng Xin agya elővarázsolt egy rövid verset, amit középiskolás korában olvasott, egy rég elfeledett kínai költő művét a köztársaság korából:

Lement a nap.

Hegy, fa, kő, folyó –

Minden hatalmas épületet elnyeltek az árnyak.

Az emberek érdeklődve gyújtanak világot,

Örvendenek mindennek, amit látnak,

Remélik, megtalálják, amire vágnak.^{6}

A BUNKER KORA, 11. ÉV, A FÉNYSEBESSÉG II.

Cheng Xin és Cao Bin utolsó állomása Halo City volt, egy közepes méretű űrváros. Közepes méretűnek azokat az űrvárosokat nevezték, amelyek belső területe kétszáz négyzetkilométernél kisebb, de ötven négyzetkilométernél nagyobb volt. Ezek a városok jellemzően a nagyobb városok alakzatán belül helyezkedtek el. A közepes nagyságú városok közül azonban kettő, Halo City és Fénysebesség II. távolabb voltak a jupiteri városhalmaztól, már majdnem a Jupiter védelmező árnyékán kívül.

Mielőtt Halo Citybe értek volna, a tutaj elhaladt a Fénysebesség II. mellett. Cao Bin elmondta Cheng Xinnek, hogy a Fénysebesség II. egykor tudományos város volt, egyike a két kutatóközpontnak, ahol azt kutatták, hogyan csökkenthetnék a fény sebességét, hogy sikerüljön elérni a fekete térség állapotot, most azonban elhagyatottan állt. Cheng Xint nagyon érdekelte a város, és szeretett volna megállni ott egy látogatás erejéig. Cao Bin vonakodva a város felé fordította a tutajt.

– Inkább csak kívülről nézzük meg – javasolta. – Jobb, ha nem megyünk be.

– Veszélyes?

– Igen.

– De a Csendes-óceán I.-re is bementünk, pedig az is veszélyes volt.

– Ez nem ugyanaz. A Fénysebesség II.-n senki nincs. Kísértetváros. Legalábbis mindenki úgy tartja.

Ahogy a tutaj közeledett, Cheng Xin rájött, hogy a város tényleg romokban áll. Nem forgott, külseje töredezettnek, repedezettnek tűnt, egyes helyeken a külső borítás fel is szakadt, és láthatóvá vált alatta a szerkezet. Ahogy a tutaj fényszóróinak fényében szemügyre vette a hatalmas romot, Cheng Xint csodálat és rettegés töltötte el. A rom olyannak tűnt előtte, mint egy partra vetett bálna, ami időtlen idők óta feküdt ott, mígnem semmi nem maradt belőle, csak repedezett bőr és csontok, az élet szikrája rég kihunyott. Úgy érezte, olyasmit lát, ami még régebbi, mint az athéni Akropolisz, és még több titkot rejt.

A tutaj lassan megközelített egy hatalmas nyílást, ami többször olyan széles volt, mint maga a tutaj. A szerkezet tartógerendái meghajlottak és megcsavarodtak, így be lehetett jutni köztük. A reflektor fénye bevilágított, és Xin láthatta a távoli „talajt”, ami teljesen kopár volt. A tutaj kissé beljebb ment az űrváros belseje felé, majd megállt és reflektorával körbevilágított. Nemcsak hogy épületek nem álltak sehol, de arra sem utalt semmi, hogy egykor emberek éltek itt. A „földön” látszottak az egymást keresztező gerendák, melyek a város szerkezetét alkották.

– Csak egy üres héj az egész? – kérdezte Cheng Xin.

– Nem.

Cao Bin pár másodpercig Xinre nézett, mintha a bátorságát mérné fel, aztán kinyújtotta a kezét és lekapcsolta a reflektorokat.

Cheng Xin eleinte nem látott mást, csak sötétséget. Az előttük lévő nyíláson beáradt a csillagfény, mintha az égre nézne fel egy

beszakadt tetőn át. Szeme végül hozzászokott a sötétséghez, és rájött, hogy a romokban álló űrváros nem teljesen sötét – halvány, pislákoló kék fény világítja be. Xin testén reszketés futott végig. Kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, és keresni kezdte a fény forrását, míg meg nem találta: a kékes derengés az űrváros belsejének középpontjából jött.

A fényforrás rendszertelenül pislákol, akár egy megmegránduló szem. A kopár föld különös árnyakkal telt meg, mintha kietlen pusztaságot világítanának meg éjszaka a láthatáron fel-felvillanó villámok.

– A fényt a fekete lyukba hulló űrpor árasztja – mondta Cao Bin, és a fény forrása felé mutatott. Igyekezett valamennyire enyhíteni Cheng Xin rettegését.

– Egy fekete lyuk van ott?

– Igen. Nagyjából... kevesebb mint öt kilométerre van innen. Mikroszkopikus fekete lyuk, a Schwarzschild-sugara húsz nanométer, tömege akkora, mint a Lédáé, a Jupiter egyik holdjáé, ami Jupiter XIII néven is ismert.

Cao Bin a foszforeszkáló kék fényben elmesélte Cheng Xinnek a Fénysebesség II. és Gao Way történetét.^{7}

A kutatás, melynek célja az volt, hogy csökkentsék a fény sebességét a vákuumban, nagyjából ugyanakkor kezdődött, amikor a Bunker-projekt megvalósítása. Mivel a Fekete térség-terv volt az emberiség túlélésére alkotott kettes számú terv, a nemzetközi közösség hatalmas energiákat fordított rá, és a Bunker-projekt még nagy méretű űrvárost is épített, melyet a kutatásnak szenteltek – ez volt a Szaturnusz-halmazban épült

Fénysebesség I. Hatvanévnyi kiterjedt kutatás sem hozott azonban semmiféle áttörést, még az elméleti alapok terén sem nagyon haladtak.

A fény sebességének csökkentése más közvetítő közegben nem járt különösebb nehézséggel. A kutatóknak laboratóriumi körülmények között, közvetítő közegen át már időszámítás szerint 2008-ban sikerült az elképesztő 17 m/s-ra csökkenteni a fény sebességét. Ez azonban alapjaiban tért el attól, hogy vákuumban csökkentsék a fény sebességét. Előbbihez mindössze annak elérésére volt szükség, hogy a közeg atomjai elnyeljék, majd újra kibocsássák a fotonokat – az atomok között a fény a megszokott sebességével haladt. A Fekete térség-tervhez ennek nem vették hasznát.

A fénysebesség vákuumban az univerzum egyik alapvető állandója volt. Megváltoztatása egyenértékűnek számított a fizika törvényeinek megváltoztatásával. A fénysebesség csökkentéséhez így a fizika alapjainak terén kellett áttöréseket elérni – amihez igencsak szükség volt szerencsés véletlenekre. Hatvan év után az alapkutatás egyetlen kézzelfogható eredménye a Nap körüli részecskegyorsító megépítése volt. Ez vezetett a Fekete térség-terv égisze alatt zajló legnagyobb projekt, a Fekete lyuk-projekt sikeréhez.

A tudósok többféle szélsőséges fizikai módszerrel is megpróbálták változtatni a fény sebességén. Próbálkoztak a legerősebb mesterséges mágneses mező használatával is, de a fény vákuumbeli haladásának befolyásolására a gravitációs mező tűnt a legalkalmasabbnak. Mivel helyi gravitációs mezőt rendkívül nehéz lett volna létrehozni laboratóriumi

körülmények között, az egyetlen járható útnak egy fekete lyuk megalkotása tűnt. A Nap körüli részecskegyorsító alkalmas volt mikroszkopikus fekete lyukak létrehozására.

A Fekete lyuk-projektet Gao Way vezette, és pár évig Cao Bin is vele dolgozott. Mikor Gao Wayről beszélt Cheng Xinnel, képtelen volt titkolni, milyen összetett érzéseket váltott ki belőle a férfi.

– Súlyos autizmusban szenvedett, és most nem arról beszélek, amikor egy magányos zseni úgy dönt, egyedül akar lenni, hanem igazi pszichológiai állapotról. Rendkívül zárkózott volt, mindenkiel nehezen kommunikált, és az biztos, hogy párkapcsolata sem volt soha. Szakmai sikere csak ebben a korszakban vált lehetővé, de az emberek még így is csak egyfajta nagy kapacitású intelligenciaforrásként használták. Szendvedett a betegségétől, megpróbált változtatni magán, és ebben eltért a hasonló zseniktől.

– Nagyjából úgy a sugárzás korának nyolcadik évétől kezdve a fénysebesség csökkentése elméleti tanulmányozásának szentelte magát. Az idők során, azt hiszem, különös módon kialakult benne egyfajta azonosság a fénysebesség és saját személyisége között – úgy érezte, ha képes változtatni a fény sebességén, az ugyanaz, mintha önmagán változtatna.

– A vákuumbeli fénysebesség azonban a leginkább változtathatatlan dolog volt a kozmoszban. A fénysebesség csökkentésével kapcsolatos kutatás olyan volt, mintha kínozták volna a fényt, tekintet nélkül a következményekre. Az emberek mindent megpróbáltak a fénnel: megütötték, megcsavarták, eltörték, szétdarabolták, kinyújtották, összetörték, még el is pusztították – az egyetlen eredmény azonban legfeljebb annyi

volt, hogy vákuumban sikerült változtatni a frekvenciáján. A fénysebesség azonban változatlan maradt, mint egy megmászhatatlan fal. Az eltelt évtizedek után az elméleti kutatókat és gyakorlati kísérletezőket egyaránt kétségbeesés töltötte el. Volt egy mondás: ha tényleg létezik Teremtő, az egyetlen, amit pecséttel zárt le az egész teremtésben, az a fénysebesség volt.

– Gao Way számára azonban a kétségbeesés duplán jelentkezett. Mire hibernáltattam magam, ő csaknem ötvenéves volt. Soha nem érintett nőt, saját sorsára úgy gondolt, mint ami éppannyira ellenáll mindennek, mint a fénysebesség. Még visszahúzódóbb és magányosabb lett.

– A Fekete lyuk-projekt a bunker korának első évében indult, és tizenegy éven át tartott. Kitervelői nem sok reményt fűztek hozzá. Mind az elméleti számítások, mind a csillagászati megfigyelések azt mutatták, hogy a fény sebességén még a fekete lyukak sem tudnak változtatni. Az univerzumnak ezek a démonai gravitációs mezőjükkal csak a fény útját és frekvenciáját voltak képesek módosítani, a vákuumbeli sebességén azonban jottányit sem változtattak. Ahhoz azonban, hogy folytatni lehessen a Fekete térség-tervvel kapcsolatos kutatást, szükségessé vált a szupererős gravitációs mezővel rendelkező kísérleti körülmények létrehozása, amihez fekete lyukak kellettek. Volt egy másik oka is: mivel a fekete térség lényegében egy csökkentett fénysebességű fekete lyuk, talán egy mikroszkopikus, szabályos fénysebességű fekete lyuk közeli megfigyelése során váratlan felfedezésekre tehetünk szert.

– A Nap körüli részecskegyorsító képes volt arra, hogy gyors

ütemben hozzon létre mikroszkopikus fekete lyukakat, ezek a fekete lyukak azonban igen gyorsan meg is szűntek. Stabil fekete lyuk megalkotásához a mikroszkopikus fekete lyukat azonnal ki kellett terelni a gyorsítóból, amint létrejött, majd belövellni a Lédába.

– A Léda a Jupiter legkisebb holdja volt, átlagos sugara mindössze nyolc kilométer – nem több egy nagy sziklánál. A fekete lyuk létrehozása előtt lejjebb eresztették a magasan a Jupiter fölött keringő holdat, és elérték, hogy a Nap körül keringjen, párhuzamosan a Jupiterrel, ahogyan a városhalmaz. A városhalmaztól eltérően azonban a Nap–Jupiter L2 Lagrange-pontban helyezkedett el, ezért vagyunk most itt. Ez lehetővé tette, hogy stabilan tartsa a távolságát a Jupitertől, ne kelljen állandóan igazítani a pozícióján. Mindaddig ez volt a legnagyobb objektum, amit az embereknek sikerült arrébb vinni az űrben.

– A mikroszkopikus fekete lyuk, miután belövellték a Lédába, elkezdte elnyelni a tömegét, és gyors ütemben növekedett. A fekete lyukba hulló anyag keltette intenzív sugárzás ugyanakkor megolvasztotta körülötte a sziklát. A Léda hamarosan teljes, nyolc kilométeres sugarán elolvadt, és a krumpli alakú szikla vörösen izzó lávagömbbé vált. A lávagömb lassan zsugorodott, de egyre fényesebben és fényesebben ragyogott, mígnem vakító villanással eltűnt. A megfigyelések azt mutatták, hogy a sugárzással kilökődött kevés anyagot leszámítva a Léda tömegének nagy részét elnyelte a fekete lyuk. A fekete lyuk stabil maradt, Schwarzschild-sugara, vagy eseményhorizont-sugara egy elemi részecskéről huszonegy nanométerre nőtt.

– A lyuk köré űrvárost építettek – ez a Fénysebesség II. A

fekete lyukat felfüggesztették az űrváros közepén, ami üres volt, nem forgott, és belseje az űrrel összefüggő vákuum volt. A város gyakorlatilag a fekete lyuk hatalmas tárolóhelyiségének épült. Az embereket és a szükséges eszközöket a városból hozták ide a fekete lyuk tanulmányozására.

– A kutatás éveken át folyt. Ez volt az első alkalom, hogy az emberek laboratóriumi körülmények között figyelhették meg a fekete lyukak egy példányát, és számos olyan felfedezést sikerült tenni, ami hozzájárult az elméleti fizika és az alapvető kozmológia fejlődéséhez. Ezen eredmények egyike sem segített azonban a vákuumbeli fénysebesség csökkentésében.

– Hat évvel azután, hogy a fekete lyukak ezen példányának tanulmányozása megindult, Gao Way meghalt. A Tudományos Világakadémia hivatalos beszámolója szerint egy kísérlet során véletlenül „beszippantotta a fekete lyuk”.

– Aki minimális tudományos ismeretekkel rendelkezik, tudhatja, hogy annak a valószínűsége, hogy Gaót véletlenül „beszippantotta” a fekete lyuk, gyakorlatilag nulla. A fekete lyukak nem azért működnek csapdaként, amelyekből még a fény sem menekülhet, mert akkora, mindent felülmúló gravitációs vonzerővel rendelkeznek – bár az igaz, hogy a csillagok összeomlásával keletkezett fekete lyukak hatalmas gravitációs vonzerővel bírnak –, hanem gravitációs mezejük sűrűsége miatt. Távolról nézve egy fekete lyuk teljes gravitációja semmiben nem különbözik egy bizonyos mennyiségű, vele egyenlő tömegű normális anyag gravitációjától. Ha a Nap fekete lyukká omlana össze, a Föld és a többi bolygó tovább keringene körülötte a megszokott pályáján, anélkül, hogy belezuhanna. Nagyon közel

kell kerülni a fekete lyukhoz ahhoz, hogy gravitációja különös működést tanúsítson.

– A Fénysebesség II.-n belül védőhálót húztak a fekete lyuk köré, ötezer méter sugarú körben. A kutatószemélyzetnek megtiltották, hogy a hálón belülre menjenek. Mivel a Léda eredeti sugara csak nyolcezer méter volt, a fekete lyuk gravitációja ebben a távolságban nem volt sokkal nagyobb, mint az eredeti Léda felszínén észlelhető gravitáció. Nem rendelkezett túl erős vonzással, aki a hálónál állt, gyakorlatilag súlytalanságban volt, úrruhája hajtóművének segítségével könnyedén elmenekülhetett volna. Így nem „szippanthatta be” Gaót.

Gao Way azonban megszállottjává vált ennek a stabil fekete lyuknak, amióta csak megalkották. Miután oly sok éven át küzdött a fénysebességgel, és egyetlenegy sem sikerült megváltoztatnia a rengeteg számjegy közül, ami ennek az állandónak a tizedespontja után sorakozott és közel 300 000 volt belőle, Gao nyugtalanná vált, eltöltötte a kudarc érzése. Mivel a fénysebesség állandó volta a természet egyik legalapvetőbb törvénye volt, Gao gyűlölni kezdte a természeti törvényeket és félt is tőlük. Most azonban itt volt valami, a szeme előtt, ami képes volt huszonegy nanométerre zsugorítani a Lédát. Ennek az eseményhorizontján belül, abban a téridő-szingularitásban a természet ismert törvényei nem voltak érvényben.

– Gao Way gyakran a védőhálónak dőlt és órákon át nézte a tőle öt kilométerre lévő fekete lyukat. Nézte, ahogy fénylik – így, ahogy most –, és néha azt állította, a fekete lyuk beszél hozzá, ő pedig képes megfejteni a pislákoló fény üzenetét.

– Senki nem látta, hogyan tűnt el Gao, és ha készült is róla felvétel, nem tették közzé. Ő volt a Fekete lyuk-projekt egyik legjelentősebb fizikusa, és ismerte a jelszót, amivel nyitni lehetett a védőhálót. Biztos vagyok benne, hogy bement, és addig lebegett a fekete lyuk felé, amíg már túl közel ért ahhoz, hogy ne térhessen vissza... Alighanem közelebbről is meg akarta nézni megszállottságának tárgyát, de az is lehet, hogy be akart lépni abba a szingularitásba, ahol a természet törvényei már nem érvényesek, hogy elmenekülhessen mindettől.

– Ami azután történt, hogy Gao Wayt beszippantotta a fekete lyuk, szinte már túl furcsa volt ahhoz, hogy le lehessen írni. A tudósok távirányítású mikroszkópok segítségével megfigyelték a fekete lyukat, és észrevették, hogy az eseményhorizontján – annak az apró, huszonegy nanométer átmérőjű gömbnek a felszínén – egy emberalak látható. Gao Way volt az, amint áthalad az eseményhorizonton.

– Az általános relativitáselmélet szerint egy távoli megfigyelő azt látná, hogy az eseményhorizonthoz közeli óra lelassul, így Gao Way zuhanása az eseményhorizont felé szintén lelassul és a végtelenbe nyúlik. Gao Way azonban saját szemszögéből nézve már áthaladt az eseményhorizonton.

– Ami még különösebb, az emberalak arányai normálisak voltak. Lehet, hogy azért, mert a fekete lyuk olyan kicsi volt, hogy az árapály-erők nem működtek. Igaz, hogy nanométeres nagyságrendűre zsugorodott, de a tér rendkívüli mértékben görbült ott. Több fizikus is úgy vélte, hogy Gao Way testének szerkezetében nem tett kárt az eseményhorizont – más szavakkal élve ebben a pillanatban még mindig életben van.

– Így aztán a biztosítótársaság, ahol életbiztosítást kötött, nem volt hajlandó fizetni. Gao Way ugyan a saját szemszögéből nézve már áthaladt az eseményhorizonton, és halottnak kell lennie, az életbiztosítást azonban a mi világunk keretei között kötötte, és ebből a viszonyítási rendszerből nézve lehetetlen volt bizonyítani, hogy Gao Way meghalt. Még csak elindítani sem lehetett a megegyezés folyamatát, mert a biztosító azt állítja, erre csak a baleset lezárulta után kerülhet sor, mivel azonban Gao Way jelenleg is zuhan a fekete lyukba, a baleset még nem ért véget, és soha nem is fog.

– Egy nő ezután beperelte a Tudományos Világakadémiát, és azt követelte, hogy az Akadémia állítson le minden további kutatást ezzel a fekete lyukkal kapcsolatban. Eddigre elérték odáig, hogy a távolból való megfigyelés valószínűleg már nem hozott volna további eredményeket. Az ezt követő kutatáshoz valamilyen módon manipulálni kellett volna a fekete lyukat, például kísérleti objektumokat kellett volna küldeni bele, amivel nagymértékű sugárzást váltottak volna ki és megzavarhatták volna a téridőt az eseményhorizont közelében. Ha Gao Way még életben van, akkor ezek a kísérletek veszélyeztették volna az életét. A nő elvesztette a pert, a fekete lyukkal kapcsolatos kutatás azonban különféle okokból így is leállt, és a Fénysebesség II.-t elhagyták. Most már csak azt várjuk, hogy ez a fekete lyuk megszűnjön, amire a becslések szerint ötven év múlva kerülhet sor.

– Azt azonban most már tudjuk, hogy legalább egy nő szerette Gao Wayt, bár ő nem tudott erről. Az a nő később is rendszeresen idejárt, próbált rádió- és neutrínóüzeneteket küldeni a fekete

lyukba. Még szerelmes üzenetet is írt nagy betűkkel, és kifüggesztette a védőhálóra, abban a reményben, hogy a zuhanó Gao Way látni fogja. Saját szemszögéből nézve azonban Gao Way már áthaladt az eseményhorizonton a szingularitásba... Bonyolult ügy.

Cheng Xin a távoli sötétségben foszforeszkáló fényre meredt. Most már tudta, hogy van odabenn egy ember, egy ember, aki örökké zuhan az eseményhorizonton, ahol megállt az idő. Egy ebben a helyzetben lévő ember ebből a világból nézve még életben van, saját világában azonban már meghalt... Oly sok különös sors és oly sok elképzelhetetlen élet... Most úgy érezte, a pislákoló fekete lyuk valóban üzenetet küld, és most még inkább úgy néz ki, mintha valaki pislogna.

Cheng Xin elszakította tekintetét a fekete lyuktól, és szíve mélyét éppolyan üresnek érezte, mint ezt a romot az űrben.

– Induljunk Halo Citybe – mondta halkán Cao Binnek.

A BUNKER KORA, 11. ÉV. HALO CITY

Ahogy közeledtek Halo Cityhez, Cheng Xin és Cao Bin tutaja a szövetségi flotta blokádjába ütközött. Halo Cityt húsznál is több csillagközi osztályú hadihajó vette körül, és a blokádnak már két hete tartott.

A csillagközi űrhajók óriásiak voltak, az űrvároshoz képest azonban apró vitorlásoknak tűntek egy hatalmas óceánjáró körül. A szövetségi flotta hajói nagy részét ideküldte, hogy fenntartsák ezt a blokádot Halo City körül.

Miután a két trisolarisi flotta eltűnt az űr mélyén, és a trisolarisiak minden kapcsolatot elveszítettek az emberiséggel, az emberi fajt fenyegető földönkívüli félelemkeltés teljesen új formát öltött. A Nemzetközi Flotta, amelyet a trisolarisi invázió elleni harc céljából alapítottak, elvesztette létének értelmét, és jelentősége fokozatosan csökkent, mígnem végül felszámolták. A Nemzetközi Flottához tartozó Naprendszer-flotta a Naprendszer Államszövetség tulajdona lett – ez volt az első alkalom az emberiség történelme folyamán, amikor egy egységes világkormány rendelkezett az emberiség fegyveres erőinek nagy része fölött. Mivel már nem volt szükség egy hatalmas űrbeli sereg fenntartására, a flotta méretét drasztikusan csökkentették. A Bunker-projekt kezdetével az akkor létező százvalahány csillagközi osztályú hadihajót átalakították polgári használatra – fegyverzetük leszerelése és ökológiai újrahasznosító rendszerük

eltávolítása után a Bunker-projekt ipari bolygóközi szállítóhajói lettek. Nagyjából csak harminc csillagközi osztályú hadihajó maradt szolgálatban. Az elmúlt hatvan évben egyetlen új hadihajó sem épült, mert a nagy méretű hadihajók rendkívül sokba kerültek – két vagy három csillagközi osztályú hadihajó megépítése ugyanannyiba került, mint egy nagy méretű űrvárosé. Emellett szükség sem volt új hadihajókra. A szövetségi flotta törekvéseinek nagy része az előzetes figyelmeztető rendszer megépítésére irányult.

A tutaj, mikor megkapta az utasítást a blokádtól, leállt. Egy katonai járőrhajó tartott felé – nagyon kicsi volt, Cheng Xin messziről csak hajtóművei fényét látta, a törzsét csak akkor lehetett kivenni, amikor már viszonylag közel volt. Mikor a járőrhajó a tutajhoz kapcsolódott, lehetősége nyílt megnézni a benn ülő egyenruhás férfiakat. Katonai egyenruhájuk nagyban eltért a legutóbbi korétól, mintha egy korábbi korszak stílusára váltott volna vissza: kevesebb, az ürre tett utalás jellemezte őket, jobban hasonlítottak a régi földi hadseregek egyenruháira.

A férfi, aki átlebegett hozzájuk a két jármű összekapcsolódása után, középkorú volt és öltönyt viselt. Még a súlytalanságban is kecsesen és nyugodtan mozgott, kicsit sem érezte kényelmetlenül magát a zsúfolt, két emberre tervezett helyen.

– Jó napot! Blair vagyok, az Államszövetség elnökének különleges küldötte. Azért vagyok itt, hogy még egyszer, utoljára megpróbáljak tárgyalni Halo City kormányával. Beszélhettem volna önökkel a hajómról is, de az időszámítás kori szokások tiszteletben tartása végett úgy döntöttem, személyesen jövök ide.

Cheng Xinnek feltűnt, hogy ebben a korban a politikusok is

mások lettek. Az előző kor határozott, szókimondó modorát megfontoltság, visszafogottság és udvariasság váltotta fel.

– A szövetségi kormány teljes blokádot rendelt el Halo City körül, senkinek nem engedélyezett a belépés vagy a távozás. Mi azonban tudjuk, hogy ennek a járműnek az utasa dr. Cheng Xin.

– A küldött biccentett a nő felé. – Engedélyt adunk önnek az áthaladásra, és segíteni fogjuk, hogy bejusson Halo Citybe. Reméljük, hogy befolyását arra fogja használni, hogy meggyőzze a város önkormányzatát: hagyjon fel őrült, illegális ellenállásával, és akadályozza meg, hogy még jobban elfajuljon a helyzet. A Szövetség elnökének a kívánságát tolmácsolom. – A különleges küldött intett kezével, és előtűnt egy információs ablak. Az ablakban a Szövetség elnöke jelent meg. A mögötte lévő irodában a Bunkervilág különböző városainak zászlói látszottak; egyikük sem tűnt ismerősnek Cheng Xin számára. A nemzetállamok zászlóikkal együtt eltűntek. Az elnök átlagos külsejű, ázsiai származású férfi volt; arca fáradtnak tűnt. Köszönésként biccentett Cheng Xin felé, majd megszólalt:

– Blair küldött igazat beszélt. Ez a Szövetség kormányának akarata. Mr. Wade azt mondta, hogy a végső döntés az öné, bár ezt a kijelentését nem hisszük el teljes mértékben. Ettől függetlenül sok sikert kívánunk önnek. Örülök, hogy még mindig ennyire fiatalnak látszik. Bár ehhez az ügyhöz talán túl fiatal.

Miután az elnök eltűnt az ablakból, Blair Cheng Xinhez fordult.

– Tudom, hogy valamennyire már ismeri a helyzetet, de akkor is szeretnék némi áttekintéssel szolgálni. Törekedni fogok arra, hogy objektív és igazságos legyek.

Cheng Xinnek feltűnt, hogy a küldött és az elnök is kizárólag

hozzá beszélt, és Cao Bin jelenlétét figyelmen kívül hagyta, ami mutatta, milyen ellenszenvvel viseltetnek irányában. Cao Bin valójában már részletesen beszámolt neki a helyzetről, és a küldött beszámolója nem sokban tért el ettől.

Miután Thomas Wade átvette a Halo csoport irányítását, a cég a Bunker-projekt egyik fő szerződéses partnerévé vált. Nyolc éven belül tízszeresére növekedett, és a világ egyik legnagyobb gazdasági szervezetévé nőtte ki magát. Wade maga nem volt kiemelkedő tehetségű vállalkozó – valójában a cég vezetése terén még annyi képességgel sem rendelkezett, mint Ai AA –, a növekedés annak az új vezetői csoportnak volt köszönhető, amelyet ő nevezett ki. Személyesen nem vett részt a cég irányításában, és érdeklődést is keveset tanúsított felé. A cég által termelt haszon nagy részét fogta és befektette a fénysebességű űrutazás kutatásába.

Amint beindult a Bunker-projekt, a Halo csoport megépítette Halo Cityt, kutatóközpontként. A város helyszínéül a Nap–Jupiter L2 Lagrange-pontot választották, hogy ne legyen szükség városi hajtóművekre és ne kelljen erőforrásokat felhasználni pozíciójuk megtartása érdekében. Halo City volt az egyetlen, tudománynak szentelt űrváros, amely nem tartozott a szövetségi kormány fennhatósága alá. Wade még Halo City építése közben megkezdte a Nap körüli részecskegyorsító építését is; ez a projekt „a Naprendszer nagy fala” nevet kapta.

A Halo csoport félszáz éven át a fénysebességű űrutazás alapkutatásának szentelte magát. Az időszámítás korában megszokottól eltérően a nagy cégek már az elrettentés kora óta

gyakran vettek részt alap kutatásban, ami az új gazdasági rendszerben hatalmas hasznot hozhatott. Így a Halo csoport tevékenysége nem számított túl szokatlannak. Nyílt titok volt, hogy a végső cél a fénysebességű űrhajók megépítése, de amíg az alap kutatásnál maradt, addig a szövetségi kormány nem vádolhatta azzal, hogy megszegi a törvényt. A kormány azonban tovább gyanakodott a Halo csoportra, és többször is nyomozást indított ellene. A cég és a kormány közti kapcsolat félszáz éven át alapjában véve baráti maradt. Mivel a fénysebességű hajók és a Fekete térség-terv alap kutatásának területei több helyen is átfedésben voltak, a Halo csoport és a Tudományos Világakadémia jó munkakapcsolatot tartott fenn egymással – az Akadémia Fekete lyuk-projektje például a Halo csoport Nap körüli részecskegyorsítóját használta a fekete lyuk létrehozásához.

Hat évvel ezelőtt azonban a Halo csoport hirtelen bejelentette, hogy görbületi meghajtós űrhajók kifejlesztését tervezi. Ez a nyílt ellenszegülés felháborodást váltott ki a nemzetközi közösségből. Innentől folyamatos konfliktus állt fenn a Halo csoport és a szövetségi kormány között. Tárgyalások sora után a Halo csoport ígéretet tett, hogy mikor a görbületi meghajtással működő hajtómű készen áll a tesztelésre, a teszt helyszínét a Naptól legalább ötszáz csillagászati egységre választják meg, hogy a nyomok ne leplezzék le a földi civilizáció elhelyezkedését. A szövetségi kormány azonban attól tartott, hogy a fénysebességű űrhajóknak már a megépítése is durván sérti a Szövetség törvényeit és alkotmányát. A fénysebességű hajók veszélye nemcsak a nyomokban rejlett, hanem abban is, hogy

felboríthatták a Bunkervilág új társadalmi stabilitását, ezt pedig nem lehetett eltérni. Hoztak egy határozatot, melynek értelmében a kormány jogosult lett átvenni Halo Cityt és a Nap körüli részecskegyorsítót, valamint teljesen leállítani a Halo csoport elméleti kutatását és gyakorlati fejlesztéseit a görbületi meghajtás terén. A Halo csoport tevékenységét innentől szigorú megfigyelésnek vetették volna alá.

A Halo csoport válaszként kikiáltotta függetlenségét a Naprendszer Államszövetségtől, így a Halo csoport és az Államszövetség közti konfliktus tovább eszkalálódott.

A nemzetközi közösség nem vette túl komolyan a Halo csoport függetlenségi nyilatkozatát. A bunkerorszak kezdetével az egyes űrvárosok és a szövetségi kormány közti konfliktus nem volt ritkának mondható. A távoli, Uránusz és Neptunusz közeli városhalmazok két városa, az Afrika II. és az Indiai-óceán I. is kikiáltotta már a függetlenségét a múltban, törekvéseikből azonban végül semmi nem lett. Bár a szövetségi flotta messze nem közelítette meg egykori méretét, az egyes űrvárosokhoz képest még mindig túlerőben volt. Az űrvárosok a törvény értelmében nem rendelkezhetek saját, független fegyveres erőkkel – csak korlátozott méretű nemzeti gárdával –, és nem voltak képesek az űrbeli hadviselésre. A Bunkervilág gazdasága ráadásul ezer szállal fűzte össze a városokat, így egyetlen város sem lett volna képes két hónapnál tovább kitartani blokádnál.

– Ebben a kérdésben én sem értem Wade-et – jelentette ki Cao Bin. – Előrelátó ember, aki mindig a teljes képet nézi, soha egyetlen lépést sem tesz anélkül, hogy végig ne gondolná a következményeket. Akkor miért kiáltotta ki a függetlenséget?

Ostoba ötletnek tűnik ürügyet adni a szövetségi kormánynak arra, hogy erővel foglalja el Halo Cityt.

A küldött már távozott, a tutaj pedig, melyben most csak Cheng Xin és Cao Bin ült, folytatta útját Halo City felé. Előttük gyűrű alakú építmény jelent meg az űrben, Cao Bin pedig utasítást adott a tutajnak, hogy közelítse meg és lassítson. A gyűrű sima, fémes felszíne hosszú csíkokként tükrözte vissza a csillagokat, és a tutaj képét is eltorzította, ezzel azt a gyűrűt idézte fel, amivel a *Kék űr* és a *Gravitáció* találkoztak a négydimenziós térben. A tutaj megállt és lebegni kezdett a gyűrű mellett. Cheng Xin becslése szerint a gyűrű átmérője kétszáz méter körül lehetett, vastagsága úgy ötven méter volt.

– A Nap körüli részecskegyorsítót látja – mondta Cao Bin, és hangja elárulta, mennyire le van nyűgözve.

– Elég... kicsinek tűnik.

– Elnézést, nem fogalmaztam világosan. Ez csak az egyik tekerce a részecskegyorsítónak. Összesen 3200 ilyen van, egymástól úgy 1,5 millió kilométerre; nagy kört alkotnak a Nap körül, a Jupiter pályája közelében. A részecskék ezeknek a tekerceknek a közepén haladnak át, ahol a tekercs által keltett erőter felgyorsítja őket a következő tekercs felé, ami megint felgyorsítja őket... A folyamat során egy részecske többször is megkerülheti a Napot.

Mikor Cao Bin korábban beszélt neki róla, Cheng Xin hatalmas, az űrben lebegő fánkként képzelte el a Nap körüli részecskegyorsítót. A valóságban azonban szilárd „Nagy falat” építeni a Nap köré még a Merkúr pályáján is lehetetlen, Isten mérnöki projektjét közelítő teljesítmény lett volna. Cheng Xin

most rádöbbsent, hogy míg a földi részecskegyorsítóknak szükségük van zárt csövekre a vákuum fenntartása érdekében, az űr vákuumjában nem volt rájuk szükség. A gyorsítás alatt álló részecskék egyszerűen az űrön át is repülhettek, az egyik tekercs gyorsíthatta őket a másik felé. Xin akaratlanul is a következő tekercset kezdte keresni a szemével.

– A következő tekercs 1,5 millió kilométerre van innen, ami a Föld–Hold távolság négyszerese vagy ötszöröse – mondta Cao Bin. – Nem látni innen. Ez egy szuperütköztető, ami képes egy részecskét az űsrobbanás energiaszintjére gyorsítani. A hajóknak tilos megközelíteni a gyorsító pályáját, de pár éve egy eltévedt teherhajó véletlenül odasodródott, és eltalálta a gyorsított részecskék sugara. Az ultramagas energiájú részecskék a hajóba csapódtak, és nagy energiájú másodlagos részecskezuhanyokat okoztak, amelyek egyetlen pillanat alatt megsemmisítették a hajót és több millió tonna ásványi ércből álló szállítmányát.

Cao Bin azt is elmondta Cheng Xinnek, hogy a részecskegyorsító legfőbb tervezője Bi Yunfeng volt. Az elmúlt hatvankét évből harmincötöt azzal töltött, hogy ezen a projekten dolgozott, a többi évet hibernációban töltötte. Előző évben felébresztették, de sokkal idősebb volt, mint most Cao Bin.

– Szerencsés az öreg. Az időszámítás korában egy földi részecskegyorsítón dolgozott, most pedig, három évszázaddal később Nap körüli részecskegyorsítót építhetett. Szerintem elég szép karriert futott be, maga szerint nem? Viszont egy kicsit szélsőséges, fanatikusan támogatja Halo City függetlenségét.

A nép és a politikusok elleneztek a fénysebességű hajókat, több tudós azonban támogatta a törekvést. Halo City egyfajta

kultuszközpontja lett a fénysebességű űrutazásra vágyó tudósoknak, és rengeteg kiváló kutatót vonzott. Még a Szövetség tudományos létesítményeinek dolgozó tudósok is gyakran működtek együtt Halo Cityvel, akár nyíltan, akár titokban. Halo City emiatt az alap kutatás számos területén az élvonalba tartozott.

A tutaj elhagyta a tekercest és folytatta útját. Halo City egyenesen előttük terült el. Az űrváros a ritkán látott kerékforma terv szerint épült; a szerkezet erős volt, de belső tere kicsi, hiányzott belőle a „világérzet”. Azt mondták, Halo City lakóinak nincs szüksége világérzetre, mert az ő világuk az egész univerzum.

A tutaj a kerékagynál lépett be a hatalmas kerékbe, innen Cheng Xin és Cao Bin egy nyolc kilométeres küllőn jutottak be a városba. Ez volt a kerék alaprajz egyik legnagyobb hátránya. Cheng Xinben az űrlift végállomására tett, több mint hatvan évvel korábbi útját idézte fel, és a nagy csarnokra gondolt, ami régi vasútállomásra emlékeztette. Itt azonban más érzés töltötte el. Halo City több mint tízszer akkora volt, mint az az állomás, a belső tere tágas volt és nem tűnt lepusztultnak.

A küllőben lévő liftben fokozatosan hatni kezdett a gravitáció. Amire elérte az 1 G-t, beértek magába a városba. A tudománynak ez a városa három részből állt: a Halo Tudományos Akadémiából, a Halo Mérnöki Akadémiából és a Nap körüli részecskegyorsító irányítóközpontjából. A város tulajdonképpen nagyjából harminc kilométer hosszú, gyűrű alakú folyosó volt. Bár közel nem volt olyan tágas vagy nyílt, mint a többi város hatalmas, üreges héjai, azért klausztrófóbiával sem töltötte el az embert.

Eleinte nem látott motoros járműveket a városban. A legtöbb lakó kerékpárral közlekedett. Sok kerékpár parkolt az út mellett, hogy bárki használhassa őket, érte és Cao Binért viszont egy kisebb, nyitott tetejű motoros jármű érkezett.

Mivel a gyűrű szimulált gravitációja a külső perem felé hatott, a város erre a felületre épült. A belső peremre fehér felhőkkel teli kék ég holografikus képét vetítették, ami valamennyire pótolta a világérzet hiányát. Odafenn csivitelő madárraj szállt el, és feltűnt neki, hogy nem hologramok, hanem valódiak. Ebben a városban olyan otthonos érzés töltötte el, amit a többi úrvárosban nem tapasztalt. Mindenhol fákat és fűvet látott, az épületek közül egy sem volt túl magas. A Tudományos Akadémiához tartozó épületeket fehérre festették, a Mérnöki Akadémia épületeit kékre, de minden épület egyedi volt. A kecses épületeket félig elrejtette a zöld növényzet, és úgy érezte magát, mintha egyetemi campuson járna.

Érdekes látványon akadt meg a szeme: egy helyütt ókori görög templomra emlékeztető rom állt. Egy kőtalapzaton pár törött görög oszlopot futott be a borostyán. Az oszlopok közt egy szökőkút spriccelte tiszta vizét vidáman a napfénybe. Néhány hétköznapi módon öltözött férfi és nő álldogált az oszlopoknak dőlve vagy feküdt a szökőkút mellett a fűben, és kényelmesen lustálkodtak. Úgy tűnt, nem érdekli őket, hogy a várost ostrom alatt tartja a szövetségi flotta.

A rom körül pár szobor állt a fűben. Az egyik magára vont a figyelmét: egy páncélkesztyűs kéz kardjával csillagokból font koszorúkat emelt ki egy medencéből, a koszorúkról folyamatosan csöpögött a víz. A látvány mélyen megpendített egy húrt az

emlékezetében, de nem jutott eszébe, hol látta korábban. Addig nézte a kocsiból a szobrot, amíg el nem tűnt szem elől.

Az autó egy kék épület előtt állt meg, egy laboratórium előtt, melyen a „Mérnöki Akadémia, Alapvető technológia 021” felirat állt. Cheng Xin a laboratórium előtti gyepen megpillantotta Wade-et és Bi Yunfenget.

Wade nem hibernáltatta magát, amióta átvette a Halo csoport irányítását, és már betöltötte a száztízet. Haját és szakállát rövidre nyírta, de mostanra mindkettő fehér volt, mint a hó. Nem volt szüksége botra a járáshoz, léptei határozottak voltak, háta azonban enyhén meggörnyedt, és egyik ruhaujja továbbra is üresen lógott. Abban a pillanatban, amikor tekintetük találkozott, megértette, ezt az embert nem győzte le az idő. Ami lényének magját alkotta, azt nem koptatta el az évek múlása, csak még nyilvánvalóbbá tette, ahogy a szikla megjelenik, amikor leolvad róla a jég.

Bi Yunfengnek sokkal fiatalabbnak kellett lennie Wade-nél, bár idősebbnek tűnt. Igen izgatott lett, amikor meglátta Cheng Xint, látszott, hogy nagyon szeretne megmutatni neki valamit.

– Helló, kislány – szólalt meg Wade. – Most háromszor annyi idős vagyok, mint maga.

Mosolya még mindig nem töltötte el melegséggel Cheng Xint, de már olyan hidegnek sem érződött, mint a jeges víz.

Vegyes érzelmek töltötték el, ahogy erre a két férfira nézett. Több mint hatvan éven át küzdöttek az eszméikért, és mostanra közel jártak életútjuk végéhez. Ezzel szemben ő úgy érezte, rengeteg megpróbáltatáson ment keresztül, amióta az elrettentés korában először felébresztették – a valóságban azonban alig

több, mint négy évet töltött hibernáción kívül. Most harminchárom éves volt, ami fiatalnak számított ebben a korban, mikor az átlagos várható élettartam elérte a százötvenet.

Köszönt a két férfinak, utána egyikük sem fecsérelné az időt további beszélgetésre. Wade bekísérte a laboratóriumba, Bi Yunfeng és Cao Bin pedig követték őket. Tágas, ablaktalan terembe értek, és a statikus elektromosság ismerős, fanyar szaga elárulta Cheng Xinnak, hogy sophonmentes helyiségben vannak. Több mint hatvan év után az emberek még mindig nem lehettek biztosak benne, hogy a sophonok elhagyták a Naprendszert; talán soha nem is lesznek többé biztosak benne. A terem valószínűleg nemrégiben szerelték fel műszerekkel és egyéb berendezéssel, most azonban a laboratóriumi felszerelés nagy része teljes összevisszaságban halmozódott a falak mellett, mintha sietve igyekeztek volna szabaddá tenni a terem közepét – ahol egyetlen gép állt. A környező káosz és a terem közepének üressége leküzdhetetlen izgatottságról tanúskodott, mintha kincsvadászok egy csapata váratlanul rátalált volna a kincsre, majd nemtörődöm módra szétdobálták volna szerszámaikat, és óvatosan a nyílt tér közepére vitték volna a kincsesládát.

A gép elég összetett szerkezetnek tűnt, Xin úgy vélte, időszámítás kori tokamakra emlékeztetett, csak jóval kisebb méretben. A gép testét átlátszó félgömb alkotta, melynek lapos fele nézett felfelé. Peremét bonyolult mechanizmusok vették körül. A félgömb ívelt felületéből különféle vastagságú csövek indultak ki; mind a félgömb láthatatlan középpontja felé haladtak, amitől a gépezet Hertz-féle kürtökkel felszerelt tengeri aknára hasonlított. Úgy tűnt, az elrendezés lényege, hogy

valamiféle energiát fókuszáljon a középpontba.

A félgömb tetején lapos, fekete, fémes lap feküdt, ami az alatta lévő, bonyolult mechanizmusokkal éles ellentétet alkotva olyan volt, mint egy üres asztal. Ennek a lapnak a közepén átlátszó üveg félgömb feküdt, melynek pereme pontosan ott helyezkedett el, ahol a lenti, bonyolult félgömb pereme; a két félgömb együttesen teljes gömböt alkotott, melyet a fémlap osztott ketté, és melyben az egyszerű átlátszóság ellentétet alkotott a bonyolult átlátszósággal.

Az üvegekupola alatt kis fémemelvény állt, területe mindössze pár négyzetcentiméter, akkora, mint egy cigarettásdoboz; felülete sima, tükröződő. Ez az apró emelvény az üvegekupola alatt olyan volt, mint egy apró, törékeny, miniatűr színpad. A sík alatti bonyolult mechanizmus volt a zenekar, ami az előadást kíséri, bár azt el sem lehetett képzelni, miből fog állni az előadás.

– Hadd élje át egy része ezt a jelentős pillanatot – mondta Wade, majd Xinhez lépett és felemelte a kezében tartott ollót. Xin teste megfeszült, de nem húzódott el. Wade óvatosan az ujjai közé fogta Xin egyik hajszálát és levágott egy kicsit a végéből. Szemügyre vette, és úgy tűnt, még mindig túl hosszúnak ítéli; levágott belőle, hogy csak két-három milliméteres maradjon, amit már alig lehetett látni. Wade a géphez lépett, Bi Yunfeng óvatosan felemelte az üvegekupolát, Wade pedig szintén óvatosan letette a hajszálát a sima fémemelvényre. Bár már elmúlt százéves, és csak egy keze volt, mozdulatai pontosak és magabiztosak voltak, a remegés legkisebb jele nélkül.

– Jöjjön, nézze meg alaposan – kérte Wade.

Cheng Xin lehajolt, hogy átnézzen az üvegekupolán. Látta, hogy

hajszála ott fekszik a sima színpadon, és azt is látta, hogy a színpad közepén vörös vonal húzódik; a hajszál a vörös vonal egyik oldalán feküdt.

Wade bólintott Bi Yunfengnek, aki megnyitott egy irányítóablakot a levegőben és beindította a gépet. Cheng Xin lenézett, és látta, hogy a géphez rögzített csövek némelyike vörösén kezd izzani, amiről az jutott eszébe, amikor megpillantotta a trisolarisi űrhajó belsejét. Morajlást hallott, de nem érzett meleget. Újra a kis emelvényre nézett, és érezte, hogy valami láthatatlan zavar keletkezik és árad ki az emelvény felől, majd simítja végig az arcát, mint a lágy szellő – nem volt biztos benne, hogy nem csak képzelte az egészet.

Látta, hogy a hajszál a vörös vonal másik oldalára kerül, bár semmiféle mozgását nem érzékelte.

A gép ismét felmorajlott, majd leállt.

– Mit látott? – kérdezte Wade.

– Azt, hogy azzal töltött fél évszázadot, hogy egy három milliméteres hajszáldarabot két centiméterrel arrébb tegyen – felelte Cheng Xin.

– Görbületi meghajtás volt – jelentette ki Wade.

– Ha ugyanezzel a technikával tovább gyorsítanánk a hajszálat, úgy tíz méterrel arrébb már fénysebességgel mozogna – mondta Bi Yunfeng. – Erre természetesen még nem vagyunk képesek, és itt nem is merjük kipróbálni. Ha megtennénk, ez a fénysebességgel mozgó hajszáldarabka elpusztítaná Halo Cityt.

Cheng Xin szemügyre vette a hajszálat, ami a tér görbületének köszönhetően két centivel arrébb mozdult.

– Azt mondják, feltalálták a puskaport és sikerült készíteniük

egy petárdát. A végső cél azonban egy űrrakéta készítése lenne. Lehet, hogy a kettőt ezer év választja el egymástól.

– Hibás az analógia – felelte Bi Yunfeng. – Rátaláltunk a tömegenergia ekvivalenciára és felfedeztük a radioaktivitás alapelvét. A végső cél egy atombomba elkészítése. Ezt a két eredményt mindössze pár évtized választja el egymástól.

– Ötven év múlva képesnek kell lennünk fénysebességű űrutazásra alkalmas görbületi meghajtású űrhajók építésére. Ehhez rengeteg gyakorlati tesztelés és fejlesztési munka szükséges. Most kell megmutatnunk a kormánynak, mire vagyunk képesek, hogy kialakíthassuk a feladataink végrehajtásához szükséges környezetet.

– A jelenlegi hozzáállásukkal azonban mindent elveszíthetnek.

– Minden a maga döntésétől függ – felelte Wade. – Gondolom, azt hiszi, tehetetlenek vagyunk azzal a flottával szemben, ami odakint van. Nem így van. – Az ajtó felé intett. – Jöjjenek be!

Negyven vagy ötven fegyveres lépett be az ajtón, és hamarosan az egész csarnokot megtöltötték. Mindannyian fiatal emberek voltak, fekete űrbeli álcában, jelenlétüktől mintha sötétebbé vált volna a terem. A hadseregnél használt könnyű űrruhát viselték, ami ránézésre semmiben nem különbözött a rendes katonai egyenruhától, ugyanakkor ebben azonnal kimehettek az űrbe, amint sisakot és létfenntartó hátizsákot vettek fel. Cheng Xint legjobban a fegyvereik lepték meg: géppuskák, az idősámítás korából. Lehet, hogy újonnan készültek, de ősrégi terv alapján; teljesen mechanikus fegyverek voltak, kézi zárral és elsütőszerkezettel. Ezt a náluk lévő lőszer is megerősítette: mindenkin két, egymást keresztező tölténytartó volt, tele csillogó

sárga töltényekkel.

Ebben a korban ilyen embereket látni olyan volt, mint íjjal és karddal felszerelt embereket látni az időszámítás korában. Ez persze nem azt jelentette, hogy a harcosok ránézésre nem tűntek elég félelmetesnek. Cheng Xin nemcsak az ősi fegyverek miatt érezte úgy, hogy visszatért a múlt, hanem a harcosok megjelenése miatt is – a kiképzett katonák csapatszellemé jellemezte őket, nemcsak egyenruhájukat és felszerelésüket tekintve voltak egyformák, hanem lélekben is. Keménynek és erősnek tűntek, vékony úrruhájuk alatt izmok duzzadtak. Tekintetük és a bátor, szögletes arcukon ülő arckifejezés is nagyon hasonlított: azt a közömbös, fémes komorságot tükrözte, amely az életet olcsónak tartja, akár a fűszálakat.

– Ők a város önvédelmi ereje – intett Wade az egybegyűltek felé. – Ez az egész sereg, ami védi Halo Cityt és a fénysebességű úrhajó eszméjét. Majdnem mindannyiukat láthatja itt – páran maradtak odakinn, de összesen nincsenek többen száznál. Ami a felszerelésüket illeti... – Wade elvette az egyik katona puskáját, és hátrahúzta a zárat. – Hihet a szemének: modern anyagokból készült ősi fegyvereket lát. A golyót nem puskapor lövi ki; sokkal messzebbre és pontosabban lőnek, mint az igazi régi fegyverek. Az úrben egy ilyen puska kétezer kilométerről is eltalál egy hajót, de alapjában véve primitív fegyverek. Gondolom, nevetségesnek tartja őket, és én is annak tartanám, egyvalamit leszámítva. – Visszaadta a puskát a katonának, és kivette tölténytartójából az egyik töltényt. – Mint már mondtam, a töltény gyakorlatilag ősrégi terv alapján készült, a lövedék azonban új. Annyira új, hogy akár a jövőből is származhatna. A lövedék szupravezetőből

készült, belsejében tiszta vákuum található. A közepén egy kis golyó mágneses mezőben lebeg, hogy ne érjen hozzá a töltény testéhez. A golyó antianyagból készült. – Bi Yunfeng hangjában hallani lehetett a büszkeséget. – A Nap körüli részecskegyorsítót nem csak alapkutatással kapcsolatos kísérletekhez használtuk, hanem antianyag készítéséhez is. Az eltelt négy év folyamán gyakorlatilag folyamatosan antianyagot gyártottunk vele. Mostanra 15 000 ezen az elven működő lőszerünk van.

Cheng Xin most már megborzongott a Wade kezében lévő, primitívnek tűnő töltény láttán. Félt, hogy a golyót körülvevő mágneses mező nem elég megbízható a szupravezetős töltény belsejében; egyetlen hiba elég lenne, és egész Halo City vakító villanásban pusztulna el. A katonák mellkasán lévő, arany tölténytárakra nézett, és a halálisten láncainak látta őket. Egyetlen tölténytárban elég pusztítóerő volt az egész Bunkervilág megsemmisítéséhez.

Wade folytatta:

– Még csak ki sem kell mennünk az ürbe a támadáshoz. Csak meg kell várnunk, hogy a flotta közel érjen a városhoz. A nagyjából húsz hajójuk mindegyikére több tucat vagy akár több száz golyót is kilőhetünk – egyetlen találat elég lenne az elpusztításukhoz. A taktika ugyan primitív, de hatékony és rugalmas. Egyetlen fegyveres katona akkora harci egységet alkot, ami képes fenyegetést jelenteni egy teljes hadihajóra. A többi úrvárosban is vannak ügynökeink, kézfegyverekkel. – Visszaadta a töltényt a katonának. – Nem akarunk háborút. A végső tárgyalások során meg fogjuk mutatni a fegyvereinket a Szövetség küldöttének, és elmagyarázzuk a taktikánkat.

Reméljük, hogy a szövetségi kormány mérlegelni fogja, mivel járhat egy háború, és felhagy Halo City fenyegetésével. Nem kérünk sokat, csak annyit, hogy építsenek egy kutatóközpontot a Naptól több száz csillagászati egységnyire, hogy tesztelhessük a görbületi meghajtást.

– De ha tényleg kitörne a háború, tudná garantálni a győzelmet? – kérdezte Cao Bin. Mindeddig nem szólalt meg. Bi Yunfengtől eltérően ő nyilván nem pártolta a háborút.

– Nem – felelte nyugodtan Wade. – De ők sem. Csak megpróbálhatjuk.

Amint meglátta Wade kezében az antianyag-lövedéket, Cheng Xin tudta, mit kell tennie. A szövetségi flotta nem aggasztotta túlzottan, úgy vélte, megvannak a módszereik ennek a taktikának a kijátszására. Agyában egyvalami zakatolt.

A többi úrvárosban is vannak ügynökeink, kézfegyverekkel.

Ha kitörne a háború, a többi úrvárosban rejtőző gerillaharcosok bármelyike megtehetné, hogy lazán a talajba lövi az egyik antianyag-lövedéket. Az anyag-antianyag annihiláció robbanása szétszakítaná a város vékony héját, és porrá égetne odabenn mindent. A forgó úrváros ezek után darabokra esne, és milliók halnának meg.

Az úrvárosok törékenyek voltak, akár a tojás.

Wade nem mondta ki nyíltan, hogy megtámadná az úrvárosokat, de azt sem mondta, hogy nem tenné meg. Cheng Xin előtt újra felrémlett, ahogy Wade 133 évvel korábban fegyvert szegezett rá. A látvány beleégett a szívébe, és el nem bírta képzelni, mennyire ridegnek kell lennie egy embernek ahhoz, hogy ilyen döntést hozzon. Ennek az embernek a lelke mélyén

színtiszta örület és a szélsőséges racionalitás ridegsége rejlett. Újra a fiatal Wade-et látta maga előtt, háromszáz év távlatából, ahogy veszett vadállatként üvölt: „Előre, előre! Semmi nem állíthat meg minket a haladásban!”

Még ha Wade nem akarta is megtámadni a többi úrvárost, hogy állnak ezzel a többiek?

Mintha csak megerősíteni akarta volna a félelmét, az egyik katona megszólalt:

– Dr. Cheng, kérem, ne aggódjon. A végsőig harcolni fogunk.

Egy másik katona vette át a szót:

– Nem magáért harcolunk, vagy Mr. Wade-ért, vagy ezért a városért. – Felfelé mutatott, szemében mintha tűz lobbant volna.

– Tudja, mit akarnak elvenni tőlünk? Nem a várost, vagy a fénysebességű hajókat, hanem az egész univerzumot, ami a Naprendszeren túl van! Új világok milliárdjai várnak odakinn, ők azonban nem engedik, hogy útnak induljunk; minket és utódainkat is börtönbe akarják zárni, egy ötven csillagászati egység átmérőjű, Naprendszer nevű börtönbe. Ugyanazért küzdünk, ami minden, ősi szabadságharc kiváltó oka is. Utolsó leheletünkig harcolni fogunk. Az egész önvédelmi erő nevében beszélek.

A többi katona bólintott Cheng Xin felé. Tekintetük hideg volt és komor.

Az elkövetkezendő években Xin számtalanszor felidézte magában a katona szavait. Ebben a pillanatban azonban nem hatottak rá. Úgy érezte, a világ elsötétül, rajta pedig eluralkodik a félelem. Úgy érezte, mintha ismét az ENSZ központja előtt állna, és a karjában tartaná azt a kisbabát, ahogy több mint százharminc

évvel korábban. Úgy érezte, a karjában tartott kisbabát éhes farkasfalka méregeti, neki pedig mindenáron meg kell védenie.

– Megtartja az ígéretét? – kérdezte Wade-től.

Wade bólintott.

– Természetesen. Különben miért kértem volna, hogy idejöjjön?

– Akkor állítson le minden háborús előkészületet, és hagyjon fel az ellenállással. Adja át az összes antianyaglószert a szövetségi kormánynak. Adjon erre utasítást az ügynökeinek is, akiket a többi városba küldött!

A katonák úgy néztek Cheng Xinre, mintha a tekintetükkel akarnák szénné égetni. A két oldal közti erőkülönbség leírhatatlan volt. Cheng Xin rideg háborús gépezettel nézett szembe. Minden katonánál több mint száz antianyagbomba volt, és erős, őrült parancsnokuk vezetésével olyan, hatalmas fekete kereket alkottak, amely minden ellenállást képes volt eltiporni. Cheng Xin azonban csak gyenge nő volt; kislány, ahogy Wade nevezte. Ez előtt a hatalmas kerék előtt fűszál volt csupán, ami még lelassítani sem tudja előretörését. De meg kellett tennie, amit tudott.

A dolgok azonban nem úgy alakultak, mint várta. Úgy tűnt, a kerék megáll a fűszál előtt, a katonák pedig egymás után fordították el a tekintetüket róla, és Wade-re néztek. A fojtogató nyomás is fokozatosan enyhült, de Cheng Xin még így is nehezen kapott levegőt. Wade nem nézett senkire, továbbra is az üvegkupola alatti emelvényen lévő, görbületi meghajtású emelvényre és Cheng Xin rajta fekvő hajszájára nézett, mint aki szent oltárra tekint. Xin arra gondolt, Wade egykor talán e köré

az oltár köré gyűjtötte harcosait, hogy meg hozza a döntést a háborúról.

– Nem akarja átgondolni? – kérdezte Wade.

– Nincs rá szükség – jelentette ki Xin acélos hangon. – A döntésem végleges. Hagyjon fel az ellenállással, és adjon át a kormánynak minden, Halo Cityben található antianyagot.

Wade felemelte a fejét és Cheng Xinre nézett. Tekintetében ismét feltűnt a ritkán látott tehetetlenség és könyörgés. Lassan ejtette ki a szavakat:

– Ha elveszítjük emberi természetünket, sokat veszítünk, de ha elveszítjük állati természetünket, mindent elveszítünk.

– Én az emberi természetet választom – mondta Cheng Xin, és körbenézett a többiekre. – Szerintem maguk is mind.

Bi Yunfeng szólni akart, de Wade nem engedte. Tekintete elhomályosult. Valami eltűnt belőle, örökre kihunyt. Az évek súlya hirtelen ránehezedett és összetörte; Wade kimerültnek tűnt. Egyetlen megmaradt kezével a fémemelvényre támaszkodott, majd lassan leült egy székre, amit valaki odatolt neki. Ezután felemelte a kezét és az előtte lévő emelvény felé mutatott; még mindig nem nézett fel.

– Fegyvert letenni. Hagyjanak itt minden lőszert.

Először senki nem mozdult, Cheng Xin azonban enyhülést érzett. A sötét erő oszladozóban volt. A katonák tekintete elfordult Wade-től, már nem néztek mindannyian ugyanarra a pontra. Valaki végül odament és két tölténytartót tett az emelvényre. Bár mozdulata óvatos volt, az emelvénynek ütődő töltények hangjától Cheng Xinen reszketés futott végig. A tölténytartók mozdulatlanul heverték az emelvényen, mint két

aranszínű kígyó. Egy második férfi is odament és letette tölténytartóit, majd a többiek is követték. Az aranszín halom hamarosan elborította az emelvényt. Mikor minden töltényt begyűjtöttek, a fémes hangok elhallgattak, és minden elcsendesült.

– Utasítsák a Bunkervilágban lévő összes ügynökünket, hogy tegyék le a fegyvert és adják meg magukat a szövetségi kormánynak – mondta Wade. – A város kormánya együtt fog működni a flottával, és átadja nekik a várost. Semmilyen drasztikus lépést ne tegyenek.

– Rendben – felelte valaki. Tölténytartóik nélkül a fekete úrruhát viselő férfiak tömegétől még sötétebbnek tűnt a terem.

Wade intett az önvédelmi erőnek, hogy mehetnek. Hangtalanul távoztak, és a terem kivilágosodott, mintha sötét felhő oszlott volna szét. Wade nagy nehezen felállt, az antianyaglőszeréből álló halomhoz ment, és lassan kinyitotta az üvegkupolát. Ráfújt a görbületi meghajtás emelvényére, és Cheng Xin hajszála eltűnt. Lecsukta a kupolát, Xin felé fordult, és elmosolyodott.

– Kislány, látja, megtartottam az ígéreteimet.

A Halo City-i incidens után a szövetségi kormány nem hozta azonnal nyilvánosságra az antianyagfegyverek létét. A nemzetközi közösség azt hitte, az esemény úgy ért véget, ahogy számítottak rá, és nem tanúsított különösebb reakciót. A Halo csoport mint a Nap körüli részecskegyorsító megalkotója hatalmas presztízsnak örvendett nemzetközi körökben, és a közvélemény nagyrészt elnézően viszonyult hozzá; úgy vélték,

nincs szükség arra, hogy bárkit is jogi szankciók érjenek, és a város vissza kell hogy kapja az önkormányzat jogát, amilyen hamar csak lehet. Úgy érezték, ha a Halo csoport megígéri, hogy soha többé nem foglalkozik a görbületi meghajtással kapcsolatos kutatással és fejlesztéssel, valamint szövetségi megfigyelés alá kerül, a cég hadd folytassa nyugodtan a működését.

Egy héttel később azonban a Szövetségi Flotta parancsnoksága nyilvánosságra hozta a lefoglalt antianyagtöltények létét. A halál aranykupaca mindenkit megdöbbsentett.

A Halo csoportot illegális szervezetté minősítették, a szövetségi kormány a cég minden vagyonát elkobozta, és átvette a Nap körüli részecskegyorsítót is. A szövetségi flotta bejelentette Halo City hosszú távú megszállását, a Tudományos Akadémiát és a Mérnöki Akadémiát pedig feloszlatták. Több mint száz embert tartóztattak le, köztük Wade-et és a Halo csoport más vezetőit is.

Az ezt követő tárgyaláson, egy szövetségi bíróság előtt Thomas Wade-et elítélték emberiség elleni bűncselekményekért, háborús bűnökért és a görbületi meghajtással kapcsolatos kutatások tilalmának megszegéséért. Az ítélet halál volt.

A Föld I.-en, a Naprendszer Államszövetség fővárosában lévő Szövetségi Legfelső Bíróság közelében lévő fogdában Cheng Xin meglátogathatta Wade-et. Egymásra néztek az átlátszó válaszfalon át, és egyikük sem szólt. Xin látta, hogy a száztíz éves öregember olyan nyugodt, mint egy hamarosan kiszáradó víztócsa tükre. Többé nem hullámszik.

A válaszfal egy nyílásán átadta Wade-nek a szivarral teli ládikát, amit a Csendes-óceán I.-en vásárolt. Wade kinyitotta a

ládikát, kivett a tíz szivarból hármat, majd visszatolta a ládikát a nyíláson át.

– A többit úgysem tudnám elszívni – mondta.

– Meséljen valamit magáról. A munkájáról, az életéről. Beszélni akarok magáról azoknak, akik utánunk következnek – mondta Cheng Xin.

Wade a fejét rázta.

– Csak egyike vagyok a számtalan embernek, akik éltek és meg fognak halni. Mi mást lehetne elmondani?

Cheng Xin tudta, hogy nemcsak az átlátszó fal választja el őket, hanem a világ legmélyebb szakadéka is, amit sosem lehet áthidalni.

– Van valami mondanivalója számomra? – kérdezte. Magát is meglepte, hogy hallani akarja a férfi válaszát.

– Köszönöm a szivart.

Hosszú időbe telt, mire Cheng Xin felfogta, hogy ez volt, amit Wade mondani akart neki. Az utolsó szavai. Minden szava.

Némán ültek, egyikük sem nézett a másikra. Az idő állóvízzé vált, amibe belefulladás. A pozícióján igazító úrváros remegése visszarántotta Cheng Xint a valóságba; lassan felállt és halkán elbúcsúzott.

Mikor kiért a fogdából, Xin elővette az egyik szivart és tüzet kért az egyik őről. Életében először szivarozott, de furcsamód nem köhögött. Nézte, ahogy a fehér füst felfelé száll a főváros napsütésében, és nézte, ahogy úgy oszlik el könnyben úszó szeme előtt, ahogy a három évszázad, amit átéltek.

Három nappal később egy erőteljes lézersugár a másodperc tízezreléke alatt semmivé zúzta Thomas Wade-et.

Cheng Xin visszatért az Ázsia I. hibernációs központjába és felébresztette Ai AA-t. Visszatértek a Földre.

A *Halo* fedélzetén utaztak. A Halo csoport feloszlata és vagyonának elkobzása után a szövetségi kormány a cég hatalmas vagyonának egy kis részét visszajuttatta Cheng Xinnek; értékét tekintve nagyjából annyit, amennyit a Halo csoport ért, amikor Wade átvette. Bár a megszűnt cég teljes vagyonához képest kevésnek számított, azért így is nagy összeg volt. A *Halo* is azon vagyontárgyak közé tartozott, amiket visszajuttattak Cheng Xinnek, bár ez már a harmadik hajó volt, ami ezt a nevet viselte; egy kisebb csillagközi hajó, melyben két vagy három ember fért el. A hajó ökológiai újrahasznosító rendszere kényelmes volt és kifinomult, mint egy szép kis kert.

Cheng Xin és AA bejárták a Föld alig lakott kontinenseit. Végtelen erdőségek fölött repültek el, lóháton ügettek a füves pusztákon át, elidőztek az üres tengerpartokon. A legtöbb várost erdők és kúszónövények borították el, csak kisebb területek maradtak szabadon az itt maradt lakók számára. A Föld teljes emberi népessége körülbelül akkora volt, mint a neolitikum végén.

Minél tovább maradtak a Földön, annál inkább álomnak tűnt a civilizáció teljes történelme.

Visszatértek Ausztráliába is. Egyedül Canberra maradt lakott, ahol egy kisvárosi önkormányzat az ausztrál szövetségi kormánynak hívta magát. A parlament, ahol Sophon bejelentette tervét az emberi faj kiirtására, még mindig állt, de ajtóit növényzet sűrű rétegei nőttek be, a nyolcvan méter magas zászlórúdra indák kúsztak fel. Kikeresték Fraise adatait a

kormány archívumaiban. Százötven éves koráig élt, végül azonban legyőzte az idő. Több mint tíz éve halt meg.

Ellátogattak a Mosken-szigetre is. A világítótorony, amit Jason épített, még mindig állt, de már nem világította ki senki. A vidék teljesen lakatlan volt. Újra hallották a Moskstraumen morajlását, de nem láttak mást, csak az üres tengert a lemenő Nap fényében.

A jövőjük ugyanilyen üres volt.

– Miért nem megyünk el a csapás utáni világba, oda, ahol elpusztult a Nap? Csak ott találhatunk nyugodt életre – mondta AA.

Cheng Xin is abba a korba vágyott, de nem a nyugodt élet miatt akart odamenni. Megakadályozott egy katasztrofális háborút, és milliók kezdték imádni. Többé nem volt képes ebben a korban élni. Látni akarta, hogy a földi civilizáció túlélte a sötéteredő-csapást és újra felvirágzott – ez az egyetlen remény nyújtott vigaszt a szívének. Elképzelte, milyen lenne abban a ködfelhőben élni. Ott majd rátalál az igaz nyugalomra, talán még a boldogságra is. Ott lesz élete utazásának utolsó kikötője.

Még csak harminchárom éves volt.

Cheng Xin és AA a *Halo* fedélzetén visszatértek a jupiteri városhalmazba, és ismét hibernáltatták magukat az Ázsia I.-en. A szerződésben kétszáz évet kötöttek ki, de beleírták azt a megkötést, hogy ha ezelőtt bekövetkezne a sötéteredő-csapás, akkor felébresztik őket.

V. RÉSZ

A BUNKER KORA, 67. ÉV, A TEJÚT ORION-KARJA

Énekes feladata az adatok vizsgálata volt; Énekes öröme a koordináták őszinteségének megítélése volt.

Énekes tudta, hogy amit csinál, nem fontos, csak a hézagok kitöltése. De akkor is el kellett végezni, ő pedig élvezte a feladatot.

Ha már élvezetről volt szó, mikor ez a mag elhagyta az anyabolygót, ott még mindig öröm honolt. Később azonban, mikor az anyabolygó háborút indított a peremvilág ellen, az öröm megfogyatkozott. Mostanra több mint tízezer szemcsényi idő telt el. Sem az anyabolygón, sem ezen a magon nem lehetett túl sok örömről beszélni. A múlt boldogsága a klasszikus dalokban maradt fenn, és ezeknek a daloknak az éneklése is a pár megmaradt öröm közé tartozott. Énekes ezek közül a dalok közül énekelt el egyet, miközben áttekintette az adatokat.

Látom szerelmem,

Elrepülök mellette,

Átadom neki ajándékomat:

Egy kis darabka megszilárdult időt.

Az időbe gyönyörű jeleket karcoltak,

Érintése lágy, mint sekély tengerben az iszapé...

Énekes nem sokat panaszkodott. A túlélés rengeteg gondolkodást igényelt és rengeteg mentális energiát emésztett fel.

Az univerzumban egyre nőtt az entrópia, egyre csökkent a rend. A folyamat olyan volt, mintha az óriás egyensúlymadár határtalan szárnyai nehezedtek volna rá az egész létre. Az alacsony entrópiájú entitások azonban mások voltak. Az alacsony entrópiájú entitások csökkentették entrópiájukat és növelték a rendet, mintha foszforeszkáló oszlopok emelkedtek volna ki a mélysötét tengerből. Ez már értelem volt, a legmagasabb értelem, magasabb rendű, mint az élvezet. Ahhoz, hogy ez az értelem fennmaradjon, az alacsony entrópiájú entitásoknak továbbra is létezniük kellett.

Ennél magasabb értelemről értelmetlen lett volna gondolkodni. Ilyesmin elmélkedni sehová nem vezetett, és veszélyes is volt. Még értelmetlenebb lett volna az értelem tornyának csúcsát keresni – talán nem is létezett a csúcs.

Vissza a koordinátákhoz. Az űrben számtalan koordinátakészlet suhant át mint az anyabolygó egén átsuhanó mátrixrovarok. A koordináták összegyűjtése a kernel feladata volt, ez nyelte el az űrön átsuhanó üzeneteket: a közepes membránét, a hosszú membránét, a könnyű membránét és egy napon talán a rövid membránét is. A kernel emlékezett minden csillag pozíciójára. Ha a kapott adatot különféle térképprojekciókkal és pozíciós sémákkal hasonlította össze, képes volt kiválasztani a koordinátákat. Azt beszéltek, a kernel 500 millió időszemcsével ezelőtti pozíciós sémákat is képes volt összeegyeztetni. Énekes ilyesmivel sosem próbálkozott – értelmetlen lett volna. Abban a távoli korban kevés volt az

alacsony entrópiájú csoport és messze is voltak egymástól, még nem fejlődött ki bennük a rejtőző gén és a takarító gén. Most azonban...

Rejtőzz el jól, takaríts alaposan.

A sok koordinátából csak kevés volt őszinte. Őszintétlen koordinátáknak hinni azzal járt, hogy üres világokat kellett eltakarítani. Pazarlás volt. További kárt is okozott: az üres világok a jövőben talán hasznosak lehetnek volna. Érthetetlen volt, miért küldött bárki is őszintétlen koordinátákat – egy nap megkapják majd, amit érdemelnek.

A koordináták őszinteségének megítélésekor bizonyos mintázatokat kellett követni. Egy koordinátából álló nagyobb tömeg például általában őszintétlen volt. Ezek a mintázatok azonban csak segítették a megértést; a koordináták őszinteségének megítélése során gyakorlatilag a megérzésekre kellett támaszkodni. Ennek a magnak a kernelje nem volt képes erre a feladatra; még az otthon, az anyabolygón lévő kernel sem volt képes rá. Ezért nem lehetett semmivel sem helyettesíteni az alacsony entrópiájú entitásokat.

Énekesben megvolt ez a képesség, ez a megérzés, de nem tehetség vagy ösztön kérdése volt, hanem olyasmi, amit a több tízezer időszemcse alatt összegyűjtött tapasztalata csiszolt élesre. Avatatlan szemek számára egy koordinátakészlet egyszerű mátrixnak tűnt csak, Énekes szemében azonban életre kelt, és minden részlete kifejezett valamit. Például hány referenciapontot vettek hozzá? Milyen módszerrel jelölték a legközelebbi csillagot? És sok más, hasonló finom részlet. A kernel természetesen képes volt némi információval szolgálni,

például a koordinátakészlettel kapcsolatos történelmi feljegyzésekkel, a koordinátát sugárzó forrás irányával, a sugárzás idejével és hasonlókkal. Ezek együttesen szerves egészet alkottak, és Énekes tudatában kibontakozott belőlük maga a koordináta küldője. Énekes lelke átkelt a tér és az idő szakadékán, együtt rezgett a küldő lelkével, átérezte rettegését, nyugtalanságát és más, az anyabolygón nem ismert érzéseit: a gyűlöletet, a mohóságot... és a többit. Nagyrészt azonban a rettegést érezte. A rettegés töltötte meg a koordinátakészleteket őszinteséggel. Az alacsony entrópiájú entitások mindegyikének a rettegés biztosította a létezését.

Énekes ekkor őszinte koordinátakészletet észlelt a mag útvonala mellett. A koordinátakészletet hosszú membrán közvetítette, és még Énekes sem lehetett biztos benne, mi súgta neki, hogy a koordinátakészlet őszinte – a megérzésben nem lehetett mindig bízni. Úgy döntött, eltakarítja. Épp nem volt dolga, ez a feladat pedig nem vonta el figyelmét az éneklésről. Még ha el is rontaná, az sem lenne gond. A takarítás nem volt precíziós feladat, nem volt szükség hozzá abszolút pontosságra. Sürgős sem volt, elég volt, ha valamikor elkészül vele. Épp ezért nem járt a beosztása különösebb presztízzsel.

Énekes kivett a mag raktárából egy tömegpontot, majd keresni kezdte a koordinátakészlet által jelzett csillagot. A kernel vezette a tekintetét, mint egy lándzsa, amit a csillagos ég felé dobtak. Énekes egy erőter-érzékelővel megfogta a tömegpontot, és felkészült az elpöccintésére. Ekkor azonban meglátta a helyszínt, amelyet a koordinátakészlet jelölt, és az érzékelő elernyed.

A három csillag közül az egyik hiányzott. Helyén fehér

porfelhő látszott, mintha egy mélységbőlna ürüléke lett volna.

Már eltakarították. További teendő nincsen.

Énekes visszatette a tömegpontot a raktárba.

Ez gyors volt.

Aktiválta a kernel egyik folyamatát, hogy kövesse nyomon a tömegpontot, ami megölte a csillagot. Ez reménytelen feladat volt, a siker esélye körülbelül nulla, de az eljárásrend megkövetelte. A folyamat hamarosan leállt, és, mint minden más alkalommal, most sem járt eredménnyel.

Énekes hamar rájött, miért zajlott le ilyen gyorsan a takarítás. Lassú ködöt látott a világ közelében. A lassú köd úgy félszerkezetnyi távra volt attól a világtól. Pusztán a ködből nem volt egyértelmű, honnan jött, a sugárzott koordinátákkal együtt értelmezve azonban nyilvánvalónak tűnt, hogy a köd ahhoz a világhoz tartozott. A lassú köd megmutatta, hogy a világ veszélyes volt, ezért került sor ilyen gyorsan az eltakarításra. Úgy tűnt, voltak más, alacsony entrópiájú entitások, akik még nála is erősebb megérzéssel rendelkeztek – ezt különösnek találta. Minden úgy volt, ahogy Elöljáró mondta: *a kozmoszban nem számít, milyen gyors vagy, valaki gyorsabb lesz, nem számít, milyen lassú vagy, valaki lassabb lesz.*

Előbb-utóbb minden sugárzott koordinátakészletet el fognak takarítani, csak idő kérdése volt. Lehet, hogy ő úgy vélte, hogy ez a koordinátakészlet őszintétlen, az alacsony entrópiájú világok millióinak millióin azonban milliárdok és milliárdok voltak megbízva takarítással – valaki előbb-utóbb őszintének fogja találni. Minden alacsony entrópiájú entitásban megvolt a takarítás génje, a takarítás ösztönként működött. Ráadásul a

takarítás nagyon egyszerű is volt. A kozmosz csupa potenciális energiaforrás volt – csak működésbe kellett hozni őket, és elvégezték a feladatot. Olyan kevés kellett hozzá, még az éneklést sem akadályozta.

Ha Énekes türelmesen várt volna, előbb-utóbb minden őszinte koordinátát eltakarítottak volna más, ismeretlen alacsony entrópiájú entitások. Ez azonban nem tett volna jót sem az anyabolygónak, sem a mának. Énekes legalább, mivel megkapta a koordinátakészletet, és még oda is pillantott a koordinátákkal jelölt világra, kapcsolatba került azzal a világgal. Naiv dolog lett volna egyirányúként gondolni erre a kapcsolatra. Jusson eszünkbe a visszafordítható felfedezés nagy törvénye: ha látsz egy alacsony entrópiájú világot, az az alacsony entrópiájú világ is láthat téged – csak idő kérdése. Így veszélyes lett volna megvárni, amíg mások elvégzik a takarítást.

A következő feladat az volt, hogy ezt az immár haszontalan koordinátakészletet a sírboltnak nevezett adattárba helyezze. Ezt is megkövetelte az eljárásrend. Természetesen a helyhez kötődő minden más információt is az adattárba kellett helyezni, éppúgy, ahogy a holttesttel is eltemették a személyes tárgyait, ahogy az az anyabolygón szokás volt.

A „személyes tárgyak” között azonban volt valami, ami felkeltette Énekes érdeklődését: feljegyzések három kommunikációs folyamatról, melyeket a halott világ folytatott egy másik helyszínnel, közepes membrán segítségével. A közepes membrán a legkevésbé hatékony kommunikációs membrán volt, ezért primitív membránnak is hívták. A kommunikáció nagy részéhez a hosszú membránt használták, bár azt beszéltek,

üzenetek továbbítására a rövid membrán is használható. Ha ez igaz, akik azon kommunikálnak, istenekhez lennének hasonlatosak. Énekes azonban kedvelte a primitív membránt. Úgy vélte, egyszerű szépség rejlik benne, ami egy örömmel teli kort képvisel. A primitív membránon érkezett üzeneteket gyakran dallá alakította; úgy vélte, szépen hangzanak, még akkor is, ha nem érti őket. Nem is volt szükség rá, hogy értse; a koordinátákat leszámítva a primitív membránon érkező üzenetekben nem volt túl sok hasznos információ, elég volt, ha a zenéjüket élvezzi.

Énekes azonban ezúttal képes volt megérteni valamennyit az üzenetből, mert egyes részei önmagát dekódoló rendszert tartalmaztak! Bár csak egy keveset értett meg belőle, épp csak nagy vonalakban értette, miről van szó, épp elég volt ahhoz, hogy hihetetlen történet bontakozzon ki előtte.

Először a másik helyszínen küldött ki egy üzenetet a primitív membránon. Annak a világnak az alacsony entrópiájú entitásai – Énekes úgy döntött, Csillagpengetőknek nevezi el őket – ügyetlenül pengetni kezdték csillagukat, mint az anyabolygó ősi bárdjai, akik a durva vidéki citera húrjait pengették, hogy üzenetet küldjenek. Ebben az üzenetben rejlett az öndekódoló rendszer.

Bár az öndekódoló rendszer is primitív és ügyetlen volt, ahhoz elégnek bizonyult, hogy Énekes lássa: ugyanezzel a kódolási rendszerrel a halott háromcsillagú világ is küldött egy üzenetet – nyilvánvalóan választ arra, amit a Csillagpengetők küldtek ki! Ez már önmagában is majdnem elképzelhetetlen volt, de ezután a Csillagpengetők ismét válaszoltak!

Érdekes! Nagyon érdekes!

Énekes hallott már olyan, alacsony entrópiájú világokról, amelyekben sem a rejtőzógén, sem a rejtőző ösztön nem volt jelen, de ez volt az első alkalom, hogy látott is egyet. A két világ közti üzenetváltás három üzenete természetesen nem fedte fel a bolygók abszolút koordinátáit, bár a két világ távolságát igen. Ha a távolság meglehetősen nagy lett volna, akkor megint csak nem lett volna különösebb jelentősége a dolognak; a távolság azonban igen kevés volt, mindössze 416 szerkezetnyi; a két világ gyakorlatilag egymáson volt. Ez azt jelentette, hogy ha az egyik világ koordinátáira fény derül, a másikéira is fény fog derülni, csak idő kérdése, mikor.

Így derült fény a Csillagpengetők koordinátáira.

Az első három üzenet után kilenc időszemcsével a Csillagpengetők újra megpengették csillagukat, és újabb üzenetet küldtek ki – egy koordinátakészletet! A kernel biztos volt benne, hogy koordinátakészletről van szó. Énekes keresni kezdte a koordinátákkal jelölt csillagot, és látta, hogy körülbelül harmincöt időszemcsével korábban már azt is eltakarították.

Énekes arra gondolt, talán tévedett. A Csillagpengetőknek mégis rendelkezniük kellett a rejtőzógénnel. A takarítógénnel nyilvánvalóan rendelkeztek, lehetetlen lett volna nem rendelkezniük a rejtőzógénnel. A legtöbb koordinátaközvetítőhöz hasonlóan azonban azzal a képességgel nem rendelkeztek, hogy ők maguk takarítsanak el valamit.

Érdekes. Nagyon érdekes.

Vajon aki a halott háromcsillagú világot eltakarította, miért nem takarította el a Csillagpengetők világát is? Számos lehetőség

fennállt. Lehet, hogy nem vették észre ezt a három üzenetet – a primitív membránon küldött üzenetek gyakran nem keltettek túl sok figyelmet. Tekintve azonban, hogy milliószor millió világ létezett odakinn, valaki észre kellett volna hogy vegye – Énekes is észrevette. Egy másik, alacsony entrópiájú entitás még Énekes nélkül is észrevette volna őket, csak idő kérdése lett volna. Az is lehet, hogy észrevették őket, de úgy döntöttek, egy alacsony entrópiájú csoport, amely nem rendelkezik a rejtőzógénnel, nem jelent túl nagy fenyegetést, és az eltakarításuk több bonyodalommal jár, mint amennyit ér.

Ez azonban hiba lett volna, hatalmas hiba! Általában véve ha az alacsony entrópiájú entitások, mint például ezek a Csillagpengetők, tényleg nem rendelkeztek volna a rejtőzógénnel, akkor nem féltek volna attól, hogy nyilvánosságra hozzák létezésüket, és félelem nélkül kezdtek volna hozzá a terjeszkedéshez és támadáshoz.

Legalábbis amíg meg nem öli őket valaki.

Ebben a bizonyos esetben azonban bonyolultabb volt a helyzet. Az első három üzenetet, amit váltottak, kilenc időszemcsével később követte a koordináták közvetítése, majd hatvan időszemcsével ezután valahonnan máshonnan újabb, hosszú membránú koordinátaközvetítés érkezett, ami a halott háromcsillagú világra mutatott. Az események láncolata nyugtalanító képet vázolt fel, olyan képet, ami veszélyt sugallt. A halott háromcsillagú világ eltakarítására tizenkét időszemcsével korábban került sor – a Csillagpengetők minden bizonnyal ráébredtek, hogy pozíciójukra fény derült. Egyetlen választásuk maradt csak: az, hogy lassú ködbe burkolták magukat, hogy

teljesen biztonságosnak tűnjenek, és senki ne zaklassa őket.

És ha nem rendelkeztek ezzel a képességgel? De azóta, hogy meg tudták pendíteni a csillagukat, hogy primitív membránú üzenetet küldjenek, épp elég idő telt el ahhoz, hogy szert tegyenek erre a képességre.

Lehet, hogy nem akarták eltakarni magukat.

Ha így volt, akkor a Csillagpengetők igen veszélyesek voltak, sokkal veszélyesebbek, mint a halott világ.

Rejtőzz el jól, takaríts alaposan.

Énekes a Csillagpengetők világára nézett. Átlagos csillagot látott, aminek még jó egymilliárd időszemcsényi élete volt hátra. Nyolc bolygóval rendelkezett, négy óriási folyékonyal és négy szilárddal. Énekes tapasztalatból tudta, hogy az alacsony entrópiájú entitások, akik kiküldték a primitív membránú sugárzást, a szilárd bolygókon kell hogy éljenek. Aktiválta a nagy szemet beindító folyamatot – ritkán csinált ilyet, ezzel túllépte a hatáskörét.

– Mit csinál? – kérdezte a mag Elöljárója. – A nagy szem elfoglalt.

– Szeretném közelebbről megnézni az egyik alacsony entrópiájú világot.

– A közeli vizsgálat nem része a munkakörének.

– Csak kíváncsi vagyok.

– A nagy szemnek fontosabb célpontokat kell megfigyelnie.

Nincs idő a kíváncsiságára. Folytassa a munkáját!

Énekes nem tartott ki a kérése mellett. A takarítóügynöké a legalacsonyabb pozíció volt a magon. Mindenki lenézéssel gondolt rá, azt hitték, munkája könnyű és jelentéktelen.

Megfeledkeztek azonban arról, hogy a kisugárzott koordináták gyakran sokkal nagyobb veszélyt jelentettek, mint azoknak a többsége, amelyek jól elrejtöztek.

Nem maradt más hátra, mint a takarítás. Énekes ismét elővette a raktárból a tömegpontot – aztán rájött, hogy a Csillagpengetők világának megtisztításához nem használhat tömegpontot. Bolygórendszerük szerkezete más volt, mint a halott világé: vak sarkokkal is rendelkezett. A tömegpont használata lehet, hogy nem tisztítja meg megfelelően; fölösleges próbálkozás lenne. Duálvektor-fóliát kell használnia. Énekesnek azonban nem volt joga ahhoz, hogy duálvektor-fóliát vegyen ki a raktárból; az Elöljáró jóváhagyását kellett kérnie.

– Duálvektor-fóliára lenne szükségem a takarításhoz.

– Engedélyezve – mondta az Elöljáró.

A duálvektor-fólia Énekes elé úszott, lezárt csomagolásban, kristálytisztán. Bár hétköznapi tárgy volt, Énekes nagyon kedvelte. A drága eszközök annyira nem voltak a kedvére valók, túl erőszakosnak tartotta őket. A duálvektor-fólia hajthatatlan lágysága azonban tetszett neki; az a fajta esztétika volt, ami dallá tudja változtatni a halált.

Kissé mégis kényelmetlenül érezte magát.

– Miért adta ide ilyen könnyen, egyetlen kérdés nélkül?

– Nem éppen drága holmi.

– De ha túl sokat használunk belőle...

– Mindenhol használják a kozmoszban.

– Ez igaz, de régen mindig korlátoztak minket a használatában. Most...

– Hallott valamit? – Az Elöljáró elkezdte átszítani Énekes

gondolatait. Énekes megremegett. Az Elöljáró elég gyorsan ráakadt elméjében a pletykára. Nem számított nagy bűnnek – a pletyka nyílt titok volt a magon. Az anyabolygó és a peremvilág háborújáról szólt. Korábban gyakran kaptak hírt a háborúról, egyszer csak azonban nem érkezett több jelentés, ami azt jelezte, a háború rossz irányba tart, még az is lehet, hogy krízis felé. Az anyabolygó azonban nem létezhetett a peremvilággal együtt. A peremvilágot el kellett pusztítani, különben az pusztítja el az anyabolygót. Ha nem képesek győzni a háborúban, akkor...

– Az anyabolygó úgy döntött, kétdimenzióssá alakul? – kérdezte Énekes. Az Elöljáró természetesen már ismerte a kérdést.

Az Elöljáró nem válaszolt, ami már önmagában is válasz volt. Ha a pletyka igaz, az hatalmas szomorúság. Énekes nem bírta elképzelni azt az életet. Az értelem tornyán a lét mindenek fölött állt. Ha a létezés a tét, minden alacsony entrópiájú entitás csak azt teheti, hogy két rossz közül a kisebbet választja.

Énekes eltávolította ezeket a gondolatokat a gondolkodószervéből. Ilyen gondolatokra nem volt szüksége, semmire nem voltak jók azon kívül, hogy értelmetlenül felzaklatják. Megpróbált visszaemlékezni, hol hagyta abba a dalt, és beletelt némi időbe, amire eszébe jutott. Tovább énekelt.

*Az időbe gyönyörű jeleket karcoltak,
Érintése lágy, mint sekély tengerben az iszapé.
Testét lefedi az enyémmel,
És magával húz, repülünk a létezés széle felé.
Spirituális repülés:*

*Szemünkben a csillagok kísértetnek tűnnek,
A csillagok szemében mi tűnünk kísértetnek.*

Énekes tovább énekelt, és közben felemelte a duálvektor-fóliát egy erőter-érzékelővel, majd könnyed mozdulattal a Csillagpengetők felé dobta.

A BUNKER KORA, 67. ÉV, HALO

Cheng Xin felébredt és súlytalanságban találta magát. A hibernáció nem hasonlított a rendes alvásra: a hibernált ember nem érezte az idő múlását. Az egész folyamat során csak abban az órában érezte, hogy telik az idő, amit a hibernációba merüléssel töltött, majd abban az órában, amikor kiemelkedett belőle. Nem számított, mennyi időt töltött hibernációban, a hibernált szubjektív módon mindig úgy érezte, két óránál nem aludt többet. Az ébredésben így mindig volt egy éles törés, egy olyan érzés, hogy a tudat átlépett egy ajtón az időben, és új világba került át.

Cheng Xin fehér, gömb alakú helyiségben találta magát. Láta, hogy Ai AA a közelben lebeg, ugyanolyan, a bőrére tapadó hibernációs ruházatban. Haja nedves volt, végtagjai tehetetlenül terültek szét; egyértelmű volt, hogy őt is épp csak most ébresztették fel. Ahogy tekintetük találkozott, Xin mondani akart valamit, a hideg okozta zsibbadtság azonban még nem enyhült, így egy hang sem jött ki a torkán. AA a fejét rázta, jelezve, hogy ő is ugyanilyen állapotban van, és ő sem tud semmit.

Cheng Xin észrevette, hogy a helyiséget aranyló fény tölti meg, olyan, mint a lemenő nap fénye. A fény kör alakú ablakon ragyogott be – hajóablaknak tűnt. Az ablakon kívül csak elmosódó csíkokat és kavargó vonalakat látott. A csíkok párhuzamos, sárga és kék szalagokba rendeződtek, ami tomboló

viharokkal és zuhatagokkal teli világra utalt – nyilvánvalóan a Jupiter felszíne volt az. Láta, hogy a Jupiter felszíne sokkal fényesebbnek tűnik, mint amire emlékezett.

Középen a széles, haragos felhősáv különös módon a Sárgafolyóra emlékeztette, bár persze tudta, hogy ennek a Sárgafolyónak egyetlen örvényében elférne az egész Föld. Ez előtt a háttér előtt egy objektumot pillantott meg: nagyrészt egy hosszú oszlopból állt, melynek egyes szakaszai eltérő átmérővel rendelkeztek. A fő oszlophoz különböző helyeken három, rámerőleges henger csatlakozott. Az egész szerkezet lassan forgott az oszlop tengelye mentén. Úgy döntött, egy összekapcsolódott űrváros lehet az, ami nyolc, különböző űrvárosból áll össze.

Újabb, lenyűgöző felfedezést tett: a hely, ahol tartózkodtak, az űrvároshoz képest egy helyben állt, a háttérben a Jupiter azonban lassan mozgott. A bolygó fényességéből ítélve most a Nap felé forduló oldalon voltak, és Cheng Xin látta is az összekapcsolódott űrváros árnyékát a Jupiter gázokkal teli felszínén. Egy idő után megjelent a Jupiter terminátora, azaz a bolygó nappalát az éjszakától elválasztó vonal, majd beúszott a látókörébe a hatalmas szem, a Nagy Vörös Folt. Minden jel arra mutatott, hogy a hely, amelyen tartózkodnak, és az összekapcsolódott űrváros nem a Jupiter árnyékában tartózkodik és nem a Nap körül kering a Jupiterrel együtt, hanem a bolygó egyik szatellitje, amely a gázóriás körül kering.

– Hol vagyunk? – kérdezte Cheng Xin. Végre képes volt rekedten megszólalni, de testét még mindig nem tudta mozgatni.

AA újra megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. Szerintem egy űrhajón.

Tovább lebegtek a Jupiter arany ragyogásában, mintha álomban lettek volna.

– A *Halo* fedélzetén vannak.

A hang egy információs ablakból jött, ami most jelent meg mellettük. Az ablakban idős férfit láttak, dús ősz hajkoronával. Cheng Xin felismerte benne Cao Bint. Kora alapján rájött, hogy újra hosszú éveket ugrott át az időben. Cao Bin elmondta neki, hogy a bunker korának 67. évében járnak, május 19-e van. Cheng Xin rájött, hogy legutóbbi, rövid időre szóló ébredése óta ötvenhat év telt el.

Azzal, hogy az időn kívül maradt, elkerülte az életet, és látta, ahogy mások megöregednek, látszólag egy pillanat alatt. Szíve megtelt sajnálkozással és büntudattal. Elhatározta, hogy mindegy, mi történik mostantól, ez volt az utolsó alkalom, hogy hibernáltatta magát.

Cao Bin elmondta neki, hogy a legújabb, *Halo* nevet viselő hajón vannak, ami alig három éve készült el. A több mint fél évszázaddal ezelőtti Halo City-incidens után őt és Bi Yunfenget is elítélték, bár mindkettejüket csak rövid időre, aztán szabadultak. Bi Yunfeng több mint tíz éve meghalt, Cao Bin tolmácsolta jókívánságait, melyeket Cheng Xinnek és AA-nak küldött. Xin szemébe könnyek gyűltek.

Cao Bin arról is beszámolt neki, hogy a Jupiter-halmaz immár ötvenkét nagy űrvárosból áll, melyek túlnyomó részét nagyobb városokká kapcsolták össze. Amit az ablakban látnak, az a Jupiter-kombináció II. Miután húsz évvel ezelőtt sor került az előzetes figyelmeztető rendszer tökéletesítésére, minden város úgy döntött, hogy a Jupiter szatellitjévé válik, és csak ha riasztást

kapnak, akkor változtatnak pályájukon és rejtőznek el.

– Ismét paradicsomi az élet a városokban. Kár, hogy maguk már nem fogják látni, mert nincs rá idő. – Cao Bin elhallgatott. Cheng Xin és AA nyugtalan pillantást vetettek egymásra. Rájöttek, hogy a férfi eddig azért volt ilyen bőbeszédű, mert késleltetni akarta ezt a pillanatot.

– Riasztás érkezett egy támadásról?

Cao Bin bólintott.

– Igen, riasztás érkezett. Az eltelt fél évszázad folyamán két téves riasztást is kaptunk, és mindkét alkalommal majdnem felébresztettük magukat. Ez a mostani azonban valódi. Gyermekeim... már 112 éves vagyok, azt hiszem, szólíthatom így magukat... a sötéteredő-csapás végül elérkezett.

Cheng Xinnek összeszorult a szíve. Nem azért, mert itt volt a támadás – az emberiség több mint száz éve készült erre a pillanatra –, sokkal inkább azért, mert érezte, hogy valami nincs rendben. Őt és AA-t a szerződés értelmében felébresztették. Legalább négy vagy öt órába telt, hogy ennyire magukhoz térjenek, ami azt jelentette, a riasztást már egy ideje kiadták. A hajóablakon át azonban látszott, hogy a Jupiter-kombináció II. nem vált szét és nem változtatott pályáján; továbbra is a Jupiter körül keringett, mintha mi sem történt volna. Cao Bin felé fordultak; az öregember arckifejezése túl nyugodt volt, mint aki a teljes kétségbeesést igyekszik titkolni.

– Hol van most? – kérdezte AA.

– Az előzetes figyelmeztető központban – felelte Cao Bin, és maga mögé mutatott.

Cheng Xin irányítóközpontra emlékeztető termet látott

mögötte, ahol szinte minden helyet információs ablakok töltöttek ki. Szerinte a teremben ablakok lebegtek, és egyre csak ugráltak fel az újabb és újabb ablakok, melyeket aztán elfedtek a még újabb ablakok – ahogy gátszakadáskor árad ki a víz. A teremben lévő emberek azonban mintha semmit nem csináltak volna. Felük katonai egyenruhát viselt, de mindannyian vagy egy asztalnak dőlve álltak, vagy egy helyben ültek. Mindnek üres volt a tekintete, mindannyiuk arcán ugyanaz a baljóslatúan nyugodt kifejezés ült, mint Cao Binnek.

Nem ilyennek kellene lennie.

Ez nem úgy nézett ki, mint egy bunkerben rejtőző világ, ami biztos benne, hogy túl fogja élni a támadást. Sokkal inkább olyan volt, mint háromszáz... nem, most már négyszáz éve, a trisolarisi krízis kitörésekor. Cheng Xin akkoriban a PSH és a PVT irodáiban érezte mindenhol ezt a légkört és látta ezt az arckifejezést: az univerzum szuperhatalmas erejével szembeni kétségbeesést, a zsibbadtságot és közömbösséget, ami azt mutatta: *feladtuk*.

Az irányítóközpontban a legtöbb ember hallgatott, páran azonban komor arccal sugdolóztak egymás között. Cheng Xin egy férfit látott, aki mozdulatlanul ült; előtte az asztalon felborult egy csésze, és kék folyadék csöpögött az asztról a nadrágjára, a férfi azonban ügyet sem vetett rá. A másik oldalon, egy hatalmas információs ablak mellett, amely a többi ablak előtt maradt és valami bonyolult, folyamatosan változó helyzetet mutatott, egy katonai egyenruhát viselő férfi átölelt egy civil ruhás nőt. A nő arca könnyesnek tűnt...

– Miért nem megyünk a Jupiter árnyékába? – kérdezte AA, és az odakinn látható, összekapcsolt városra mutatott.

– Nincs értelme. A bunkernek semmi haszna – felelte Cao Bin, és lesütötte a szemét.

– Milyen messze van a fotoid a Naptól? – kérdezte Cheng Xin.

– Nincs fotoid.

– Akkor mit találtak?

Cao Bin keserűen felnevetett.

– Egy papírcetlit.

A BUNKER KORA, 66. ÉV, A NAPRENDSZEREN KÍVÜL

Egy évvel Cheng Xin ébredése előtt az előzetes figyelmeztető rendszer ismeretlen repülő tárgyat fedezett fel, ami közel fénysebességgel száguldott el az Oort-felhő széle mellett. Mikor a legközelebb járt a Naphoz, mindössze 1,3 fényévnnyire volt tőle. Az objektum hatalmas térfogattal rendelkezett, és mivel közel fénysebességgel haladt, igen intenzív sugárzást keltett, ahogy nekicsapódott az űrben szétszóródott pornak és atomoknak. Az előzetes figyelmeztető rendszer azt is megfigyelte, hogy az objektum kissé változtat útvonalaán, hogy elkerüljön egy kisebb csillagközi porfelhőt, majd visszatér előző útvonálára. Egyértelműen intelligens űrhajó volt.

Ez volt az első alkalom, hogy a Naprendszerben élő emberek – vagyis nem a galaktikus emberek – újabb földön kívüli civilizációt figyeltek meg a trisolarisiakon kívül.

Mivel tanult az első három téves riasztásból, a szövetségi kormány nem hozta nyilvánosságra ezt a felfedezést. Az egész Bunkervilágban legfeljebb ezren tudtak az incidensről. Abban a pár napban, amikor az űrhajó a legközelebb tartózkodott a Naprendszerben, ezek az emberek rendkívüli pánikban és rettegésben éltek. Az előzetes figyelmeztető rendszert alkotó pár tucat űrbeli megfigyelőegységen, az előzetes figyelmeztető központban (a Jupiter-halmaz egyik űrvárosában), a szövetségi

flottaparancsnokság harci központjában és a Naprendszer Államszövetség elnökének irodájában mindenki visszafojtott lélegzettel figyelte az űrhajó útját, ahogy reszkető halraj várja a tó fenekén, hogy elhaladjon fölötte a halászhajó. Ezekben az embereken később abszurd mértékig fokozódott a rettegés: nem voltak hajlandók rádión kommunikálni, hangtalanul jártak, és csak suttogva beszéltek... bár valójában mindenki tudta, hogy ezek az óvintézkedések haszontalanok, nem utolsósorban azért, mert amit az előzetes figyelmeztető rendszer megfigyelt, egy évvel és négy hónappal korábban történt, és az űrhajó mostanra rég elment.

Ezek az emberek azután sem nyugodtak meg, hogy a földön kívüli űrhajó távozott. Az előzetes figyelmeztető rendszer valami más aggasztó dolgot is felfedezett. A különös űrhajó nem lőtt ki fotoidot a Nap felé, valami mást azonban igen. Ezt a tárgyat is fénysebességgel lőtték a Nap felé, de semmi olyan sugárzást nem bocsátott ki, ami a fotoidokat jellemezte, és elektromágnesesen teljesen láthatatlan volt. Az előzetes figyelmeztető rendszer csak gravitációs hullámok segítségével tudta felfedezni. A tárgy folyamatosan gyenge gravitációs hullámokat sugárzott, melyek ereje és frekvenciája állandó maradt. A hullámok egyértelműen nem közvetítettek üzenetet, valószínűleg a lövedék valamiféle fizikai jellemzője eredményezte őket. Mikor az előzetes figyelmeztető rendszer először fedezte fel ezeket a gravitációs hullámokat, azt hitték, a földön kívüli űrhajóról erednek, hamar rájöttek azonban, hogy forrásuk független az űrhajótól, és fénysebességgel közelít a Naprendszer felé.

A megfigyelési adatok további elemzése feltárta, hogy a

lövedék nem pontosan a Napra irányul; jelenlegi pályáját tartva a Mars pályáján kívül fog elhaladni a Nap mellett. Amennyiben célpontjának a Napot szánták, ez viszonylag nagy hibának tűnt. Ez mutatta, hogy a lövedék másban is eltér a fotoidoktól: a két előző fotoidcsapás során gyűjtött adatok mind azt mutatták, hogy a fotoid kilövése után pontos, egyenes röppályán haladt a célpontnak kijelölt csillag felé (figyelembe véve a csillag keringését is), és nem volt szükség arra, hogy módosítsanak a pályáján. Ez alapján feltételezhető volt, hogy a fotoid gyakorlatilag olyan, mint egy kődarab, ami tehetetlenül repül fénysebességgel. A gravitációs hullám forrásának követése megmutatta, hogy a lövedék nem módosított röppályáján, ami egyértelműen azt jelezte, célpontja nem a Nap. Ez valamennyire megnyugtatta az ezzel foglalkozókat.

Mikor a lövedék százötven csillagászati egységre járt a Naptól, az általa kibocsátott gravitációs hullámok frekvenciája rohamosan csökkenni kezdett. Az előzetes figyelmeztető rendszer kiderítette, hogy ez a lassulásnak köszönhető. A lövedék sebessége pár nap alatt fénysebességről a fénysebesség ezredrészére csökkent, majd még tovább. Ez az alacsony sebesség azt jelentette, hogy már nem jelenthet fenyegetést a Nap számára, ami újabb megnyugtató hír volt. Ennél a sebességnél ráadásul az emberi űrhajók is képesek voltak utolérni – más szavakkal élve, ki lehetett küldeni a hajókat, hogy elfogják.

A *Kinyilatkoztatás* és az *Alaszka* elhagyták a Neptunuszvároshalmzt, és alakzatban indultak kivizsgálni az ismeretlen lövedéket.

Mindkét hajót felszerelték gravitációshullám-érzékelő rendszerrel, és képesek voltak helymeghatározó hálózatot alkotni, hogy közelről pontosan meg tudják határozni a közvetítés forrását. A sugárzás kora óta egyre több olyan hajó épült, ami alkalmas volt gravitációs hullámok küldésére és fogadására, ezeknek a hajóknak a terve azonban igen eltérő koncepción alapult. Az egyik főbb újítás az volt, hogy a gravitációshullám-antennát elválasztották magától a hajótól, hogy két független egységet alkossanak. Az antennát ezután más hajókra is fel lehetett szerelni, és le is lehetett cserélni, ha állagának romlása miatt tönkrement. A *Kinyilatkoztatás* és az *Alaszka* csak közepes méretű hajók voltak, teljes térfogatuk azonban nagyjából megegyezett egy nagyobb hajóéval, mert szerkezetük nagy részét a gravitációshullám-antennák tették ki. A két hajó az időszámítás korának héliummal töltött léghajóira hasonlított: hatalmasnak tűntek, hasznos terhük azonban csak a gázzal teli ballon alatti apró kosár volt.

Tíz nappal azután, hogy a két hajó elhagyta a kikötőt, Vaszilenko és Bai Ice könnyű úrruhában és mágneses cipőben sétát tett a *Kinyilatkoztatás* gravitációshullám-antennáján. Élvezték az ilyen sétákat, mert sokkal tágabb volt körülöttük a tér idekinn, mint az úrhajó belsejében, és mikor az antennán jártak, úgy érezték, mintha szilárd talajon lennének. Ők vezették az első felderítőcsapatot: Vaszilenko volt a parancsnok, Bai Ice felelt a technikai ügyekért.

Alekszej Vaszilenko a sugárzás korában megfigyelőként dolgozott az előzetes figyelmeztető rendszernél. Widnall és ő fedezték fel a trisolarisi fénysebességű hajók nyomait, ami az

első téves riasztáshoz vezetett. Az incidens után Vaszilenko alhadnagy lett az egyik bűnbak, és lefokozással leszerelték. Ő azonban igazságtalannak tartotta a büntetést, és remélte, hogy a történelem végül tisztázni fogja a nevét, ezért hibernáltatta magát. Ahogy múlt az idő, a fénysebességnyomok felfedezésének jelentősége egyre nőtt, az első téves riasztás okozta kár fokozatosan feledésbe merült. Vaszilenkót a bunker korának 9. évében felébresztették, visszakapta korábbi rangját és már a Naprendszer Űrflottájának altábornagyaként szolgált. Mostanra azonban közel járt a nyolcvanhoz. Ahogy a mellette sétáló Bai Ice-ra nézett, arra gondolt, milyen igazságtalan az élet: ez az ember nyolcvan évvel őelőtte született, a krízis korából származott, hibernálás után azonban alig volt negyvenéves.

Bai Ice eredeti neve Bai Aisi volt. Ébredése után szerette volna azt mutatni, hogy beilleszkedett és nincs lemaradva a modern kortól, ezért gyakoribb modern nevet választott, amiben angol és kínai elemek keveredtek. Ding Yi egyik PhD-hallgatója volt, a krízis korának vége felé hibernáltatta magát és csak huszonkét évvel ezelőtt ébresztették fel. Ekkora ugrás az időben általában azzal járt, hogy a hibernált csak nehezen tudott felzárkózni az új korhoz, az elméleti fizika azonban különleges helyzetben volt: a sophonzárlat miatt az időszámítás korának fizikusai még az elrettentés korában is releváns tudással bírtak, a Nap körüli részecskegyorsító megalkotása pedig az elméleti fizika alapjainak minden korábbi feltételezését felforgatta, mintha csak egy pakli kártyát keverték volna össze.

Annak idején, az időszámítás korában a szuperhúrelmélet új elméletnek számított, a 22. század fizikájának. A Nap körüli

részecskegyorsító megalkotása lehetővé tette, hogy a szuperhúrelméletet kísérletekkel is igazolják. Ez azonban katasztrofális eredménnyel járt: sokkal több elképzelést kellett tévesnek minősíteni, mint ahány előrejelzés megerősítést nyert. Még a trisolarisiaktól kapott eredmények egy jelentős része is hamisnak bizonyult. Figyelembe véve a technológiának azt a fejlettségét, amit a trisolarisiak később képesek voltak elérni, elképzelhetetlennek tűnt, hogy ekkora hibákat vétettek volna az alapelmélet terén, így csak arra lehetett következtetni, hogy még ezen a téren is hazudtak az emberiségnek.

A Nap körüli részecskegyorsító segítségével bizonyított elméleti modellek közül párat Bai Ice állított fel. Mikor felébredt, a fizikának gyakorlatilag vissza kellett lépnie a startvonalra. Hamar kiemelkedett a tudósok közül, és számos kitüntetésben részesült; nagyjából tíz év után ismét területe élvonalába tartozott.

– Ismerősnek tűnik? – mutatott körbe Vaszilenko az őket körülvevő mindenségre.

– Igen. De az emberiség magabiztossága és arroganciája eltűnt – felelte Bai Ice.

Ezt Vaszilenko is átérezte. Visszanézett arra, amerről a hajó jött; a Neptunuszt apró kék foltnak, a Napot halvány fénypontnak látta – fényük még ahhoz sem volt elég, hogy a két férfi árnyékot vessen az antenna felületére. Hol volt a kétezer csillagközi osztályú hadihajó, amely oly sok évvel ezelőtt lenyűgöző falanxot alkotott? Most csak ez a két magányos hajó volt itt, és száznál is kevesebb hasonló társuk maradt. Az *Alaszka* körülbelül százezer kilométerre volt innen, nem lehetett látni. A hajó nem csupán a

helymeghatározó háló másik vége volt; egy másik, a *Kinyilatkoztatás*-on utazóhoz hasonlóan szervezett felfedezőcsapat is tartózkodott rajta. A flottaparancsnokság az *Alaszká*-n lévő csapatot pótcsapatnak nevezte, ami mutatta, hogy a vezérkar alaposan felkészült a küldetésben rejlő kockázatra és veszélyre. Itt, a Naprendszer hideg, kietlen határvidékén a lábuk alatt lévő antenna magányos szigetnek tűnt az univerzumban. Vaszilenko sóhajtani akart, de meggondolta magát. Úrruhája zsebéből elővett valamit, és hagyta, hogy lassan forogva kettejük közt lebegjen.

– Nézze csak!

A tárgy valamilyen állat csonttöredékének tűnt, de valójában fémből készült gépalkatrész volt; sima felületén megcsillant a csillagok rideg fénye.

Vaszilenko a forgó tárgyra mutatott.

– Körülbelül száz órával ezelőtt a hajó útvonala mentén egy űrben úszó fémtörmelékből álló felhőt észleltünk. Egy drón kiment, hogy behozzon pár tárgyat, köztük ezt: egy csillagközi osztályú hadihajó nukleáris fúziós reaktora hűtőrendszerének egy darabja, a krízis korának végéről.

– Az ítéletnap csatából származik? – kérdezte Bai Ice, áhítattal a hangjában.

– Igen. Megtaláltuk egy ülés karfájának és egy válaszfalnak egy darabját is.

Egy közel kétszáz évvel ezelőtti, ősi csatamező közelében jártak. A Bunker-projekt megindulása után az emberek gyakran akadtak ősi hadihajók maradványaira. Volt, ami múzeumokba került belőlük, volt, amit a feketepiacon adtak el. Bai Ice kezébe

vette az alkatrészt, és érezte, hogy úrruhája kesztyűjén át egészen a csontjáig hatol a hidege. Elengedte, és az alkatrész lassan tovább forgott, mintha benne lakozó lélek mozgatná. Bai Ice elfordította róla a tekintetét és a távolba meredt. Csak a végtelen, üres mélységet látta. A kétezer hadihajó és több millió holttest közel kétszáz éve sodródott az elhagyatott úrnek ezen a részén. A holtak feláldozott vére jégből rég gázzá szublimált és eloszlott.

– Lehet, hogy mostani expedíciónk célpontja még a cseppeknél is sokkal veszélyesebb – jelentette ki Bai Ice.

– Igaz. Akkoriban valamennyire már ismertük a trisolarisiakat. Arról a világról azonban semmit nem tudunk, ami ezt megalkotta és ideküldte... Dr. Bai, van valami elképzelése arról, mivel fogunk találkozni?

– Gravitációs hullámokat csak hatalmas test tud kibocsátani, így arra tippelek, az objektum tömegét és térfogatát tekintve is hatalmas lesz, akár még egy úrhajó is lehet... De hát, ebben a szakmában legjobb, ha a kiszámíthatatlanra számít az ember.

Az expedíció két hajója még egy hétig tovább folytatta útját, egészen addig, amíg a köztük és a gravitációs hullámok forrása közti távolság nagyjából egymillió kilométerre nem csökkent. Az expedíció hajói ekkor lassítottak, míg sebességük el nem érte a nullát, majd ismét gyorsulni kezdtek a Nap felé, hogy amire a lövedék utoléri őket, egymás mellett repüljenek. A közeli felderítés nagy részét a *Kinyilatkoztatás* végzi majd, az *Alaszka* nagyjából százezer kilométer távolságból fogja figyelni őket.

A távolság egyre csökkent, a lövedék mostanra már csak

nagyjából tízezer kilométerre volt a *Kinyilatkoztatás*-tól. Tisztán ki lehetett venni a kibocsátott gravitációs hullámokat, és akár pontos helymeghatározásra is lehetett volna használni őket, a radar azonban még ebből a távolságból sem érzékelt visszhangot, és a látható fény tartományában sem lehetett látni semmit. A távolság ezer kilométerre csökkent, és ők még mindig nem láttak semmit a gravitációs hullámok forrásánál.

A *Kinyilatkoztatás* legénysége közel került a pánikhoz. Indulás előtt számos lehetséges forgatókönyvet elképzelték, az azonban sosem merült fel bennük, hogy esetleg akkor sem fogják látni a célpontot, amikor gyakorlatilag rajta repülnek. Vaszilenko rádión utasításokat kért a neptunuszi bázistól, és negyven perc múlva meg is kapta a parancsot: közelítse meg a célpontot 150 kilométerre.

A láthatófény-érzékelési rendszerek végül észrevettek valamit: egy apró, fehér pontot a gravitációs hullámok forrásánál. Még egy közönséges teleszkóppal is látszott a hajóról. A *Kinyilatkoztatás* kiküldött egy drónt, hogy vizsgálja meg. A drón a célpont felé repült, a köztük lévő távolság rohamosan csökkent, előbb 500 kilométer volt, majd 50 kilométer, majd 500 méter... A drón végül a célponttól öt méterre megállt. A tisztán kivehető holografikus videón, amit átküldött, mindkét hajó legénysége jól látta ezt a földön kívüli objektumot, amit a Nap felé lőttek.

Egy papírcetli volt.

Ennél jobban nem lehetett volna jellemezni. Hivatalosan négyszögletes membránszerű objektumnak nevezték el, hossza 8,5 cm volt, szélessége 5,2 cm, teljes területe alig nagyobb, mint egy hitelkártyáé. Rendkívül vékony volt, vastagságát nem lehetett

mérni. Felszíne tiszta fehér, épp mint egy papírcetlié.

A felderítőcsapat tagjai a világ legjobb tisztjei és szakértői közül kerültek ki, mindegyiküket hűvös, racionális gondolkodás jellemezte. Az ösztönük azonban erősebb volt. Hatalmas, megszálló erőre számítottak, volt, aki arra tippelt, akkora úrhajóra találnak majd, mint az Európa – ami a gravitációs hullámokat tekintve nem tűnt elképzelhetetlennek.

Mikor azonban ezzel a papírcetlivel (mind így hívták) szembesültek, mindannyiukból megkönnyebbült sóhaj tört fel. Mint az észszerű volt, óvatosak maradtak. Az objektum még mindig lehetett fegyver, bírhatott akkora erővel, hogy mindkét úrhajót elpusztítsa. Azt azonban nem hihették, hogy az egész Naprendszerre fenyegetést jelenthet. Ránézésre törékeny volt, ártalmatlan, mint egy fehér tollpihe, amelyet magával sodor az éjszakai szél. Az emberek már jó ideje nem papírra írták a leveleiket, az ősi világban játszódó történelmi filmekből azonban ismerték a jelenséget, így a papírcetli szinte romantikusnak tűnt a szemükben.

A további vizsgálatok kiderítették, hogy a papírcetli semmilyen hullámhosszon nem veri vissza az elektromágneses sugárzást. A cetli fehér színe nem fényt tükrözött vissza, hanem magából a tárgyból áradt. Minden elektromágneses sugárzás, köztük a látható fény is, egyszerűen áthaladt rajta, a cetli így teljesen átlátszó volt. A közletről készített képeken látszottak a mögötte lévő csillagok, az általa kibocsátott fehér fény interferenciája és az úr sötét háttere miatt azonban a cetli messziről áttetszőnek tűnt. Első pillantásra az objektum ártalmatlannak látszott.

Lehet, hogy tényleg levél?

Mivel a drón nem rendelkezett olyan eszközökkel, amelyek segítségével begyűjthette volna, útnak kellett indítani egy másik, mechanikus karral és zárható kanállal felszerelt drónt is, hogy fogja el a cetlit. Mikor a mechanikus kar végén lévő nyitott kanál a cetli felé nyúlt, a két hajón mindenkinek a torkában dobogott a szíve.

Ez a jelenet is ismerősnek tűnt.

A kanál összezárult a cetli körül, és a kar visszahúzódott.

A cetli azonban ott maradt, ahol volt.

A kísérletet többször is megismételték, de ugyanez lett az eredménye. A drón üzemeltetői a *Kinyilatkoztatás* fedélzetéről megpróbálták úgy irányítani a mechanikus kart, hogy megérintse a cetlit. A kar egyenesen átment a cetlin, anélkül, hogy bármelyik megsérült volna. A kar nem ütközött ellenállásba, a cetli pozíciója nem változott. Üzemeltetője végül úgy irányította a drónt, hogy lassan megközelítse a cetlit, és próbálja arrébb tolni. Mikor a drón teste a cetlihez ért, a cetli eltűnt a drónban, ahogy pedig a drón továbbhaladt előre, a cetli változatlan állapotban bújtt elő a hátuljából. Míg a cetli a drónban tartózkodott, a belső rendszerek semmilyen anomáliát nem észleltek.

Az expedíció tagjai mostanra felfogták, hogy a cetli nem hétköznapi tárgy. Illúziónak tűnt, ami semmilyen interakcióba nem lép a fizikai világgal. Olyan volt, mint egy apró, kozmikus referenciasík, ami megtartja pozícióját és mozdíthatatlan marad. Semmi olyan kapcsolatba nem lehetett lépni vele, ami változtatott volna helyzetén, pontosabban beállított röppályáján.

Bai Ice úgy döntött, személyesen vizsgálja meg, és Vaszilenko ragaszkodott hozzá, hogy elkísérhesse. A felvetés, hogy az első

felderítőcsapat mindkét vezetője elhagyja a hajót, vitát váltott ki, és negyven percet kellett várniuk, hogy megkapják az utasításokat a Neptunusz-bázisról. Kérelmüket vonakodva, de jóváhagyták, mert Vaszilenko nem mutatott hajlandóságot a meghátrálásra, és mert pótcsapat is tartott velük.

A két férfi kis űrkompban indult a papírcetli felé. Mikor a *Kinyilatkoztatás* és hatalmas gravitációs antennája apróra zsugorodott mögöttük a messzeségben, Bai Ice úgy érezte, mintha az egyetlen biztos pontot hagyta volna el, ami létezik az univerzumban, és szívét félelem töltötte el.

– Évekkel ezelőtt a témavezetője, dr. Ding is így érezhetett – jelentette ki Vaszilenko, aki tökéletesen nyugodtnak tűnt.

Bai Ice egyetértett vele, de hallgatott. Lelkileg most igen közel érezte magát a két évszázaddal korábban élt Ding Yihez. Mindketten elindultak a hatalmas ismeretlenbe, egyformán ismeretlen sors felé.

– Ne aggódjon. Ezúttal bízhatunk a megérzésünkben. – Vaszilenko vállon veregette Bai Ice-t, Bai azonban nem érezte, hogy megnyugodott volna.

Az űrkomp elért a papírcetli mellé. Űrruhájuk ellenőrzése után a két férfi kinyitotta a komp szelepét, a belső tér nyitottá vált az űr felé. A komp helyzetének finomhangolásával elérték, hogy a papírcetli fél méterrel legyen a fejük felett. Az apró, fehér lap tökéletesen sima volt, rajta átnézve látszottak a csillagok, ami megerősítette, hogy tényleg fénylő, átlátszó tárgyról van szó. A fehér fénytől, amit kibocsátott, a mögötte lévő csillagok kissé elmosódottan látszottak.

A két férfi kissé felemelkedett a kompban, mígnem szemük egy

vonalba került a lap szélével. Ahogy a kamera képe is mutatta, a lapnak nem volt vastagsága. Oldalról nézve teljesen eltűnt. Vaszilenko kinyújtotta felé a kezét, de Bai Ice elkapta.

– Mit csinál? – kérdezte Bai Ice szigorúan. Tekintete elmondta a többit. *Gondoljon arra, mi történt a tanárommal.*

– Ha tényleg levél, talán addig nem tárja fel az üzenetét, amíg nem kerül közvetlen kapcsolatba egy intelligens testtel. – Vaszilenko félresöpörte Bai kezét, majd kesztyűs kezével megérintette a papírt. Keze átsuhant a papíron, és nem esett rajta sérülés, de Vaszilenko semmilyen mentális üzenetet sem kapott. Újra áthatolt kezével a papíron, majd megállt, és hagyta, hogy a kis fehér lap két félre ossza a kezét, de még mindig nem érzett semmit. A papírnak azon a részén, ahol a keze áthatolt rajta, látszott a keze keresztmetszetének körvonala; a lap szemmel láthatóan nem szakadt át, sértetlenül jutott át a kézen. Vaszilenko visszahúzta a kezét, és a lap ugyanolyan mozdulatlanul lebegett, mint eddig – jobban mondva tovább száguldott a Naprendszer felé, másodpercenként 200 kilométeres sebességgel.

Bai Ice is megpróbálta megérinteni a lapot, aztán visszahúzta a kezét.

– Olyan, mintha egy másik univerzum kiszögellése lenne, aminek semmi köze a miénkhez.

Vaszilenkónak gyakorlatiasabb dolgok jártak a fejében.

– Ha semmi nem tud hatással lenni rá, akkor nem tudjuk visszavinni a hajóra, hogy jobban kielemezzük.

Bai Ice felnevetett.

– Ez egyszerűen megoldható. Emlékszik a történetre, amit

Francis Bacon mesélt? „Ha a hegy nem megy Mohamedhez, majd Mohamed megy a hegyhez.”

Így a *Kinyilatkoztatás* lassan elindult a papírcetli felé, hozzáért, majd hagyta, hogy bejusson a hajóba. Ezután még lassabban addig igazított helyzetén, míg a papírcetli a laboratóriumkabin közepére nem került. A cetlit tanulmányozása alatt egyedül úgy lehetett mozdítani, hogy magát a hajót mozdítják. Az elején felvetett pár problémát, hogy a kutatás tárgya ilyen furcsa módon kezelendő, a *Kinyilatkoztatás*-t azonban szerencséjére eredetileg is arra tervezték, hogy kisebb űrbeli objektumokat vizsgáljon a Kuiper-övben, és remekül lehetett vele manőverezni. A gravitációshullám-antennát tizenkét, magas precizitású hajtóművel látták el. Miután a hajó mesterséges intelligenciája hozzászokott a szükséges módosításokhoz, a cetli kezelése gyorsan és könnyen ment. Ha a világ semmiképpen nem tud hatni a cetlire, az egyetlen megoldás az, ha hagyják, hogy a világ körülvegye a cetlit és körülötte mozogjon.

Így aztán különös látvány állt elő: a cetli a *Kinyilatkoztatás* középpontjában volt, de semmiféle dinamikai kapcsolatban nem állt a hajóval, mindössze annyi történt, hogy a két objektum ugyanazt a helyet foglalta el, miközben mindkettő a Naprendszer felé tartott, azonos sebességgel.

Az űrhajó belsejében, az erősebb háttérvilágításnak köszönhetően a cetli átlátszósága még nyilvánvalóbbá vált. Már nem papírcetlire hasonlított, hanem átlátszó hártyára, melynek jelenléte csak az általa kibocsátott halvány fényből volt nyilvánvaló. Az emberek azonban továbbra is papírcetlinek

hívták. Mikor körülötte túl erős volt a világítás, néha könnyű volt szem elől téveszteni, ezért a kutatóknak gyengébbre kellett állítaniuk a világítást a laboratóriumban, hogy jobban lássák a cetlit.

Az első, amit a kutatók megpróbáltak megállapítani, a cetli tömege volt. Ezt egyetlen módon lehetett kideríteni: az általa keltett gravitáció mérésével. A gravitációmérő azonban még a legérzékenyebbre állítva sem mutatott semmit, ami azt sugallta, a cetli tömege rendkívül alacsony, még az is lehet, hogy nulla. Utóbbi lehetőségből kiindulva volt, aki felvetette, hogy az objektum makroforma foton vagy neutrínó lehet, geometriai alakja azonban arra utalt, mesterséges.

A cetli elemzésével nem sikerült haladni, mert az elektromágneses hullámok minden hullámhosszon fénytörés nélkül haladtak át rajta. A mágneses erők sem gyakoroltak hatást rá, bármilyen erős mágneses térrel próbálkoztak is. Az objektumnak mintha nem lett volna belső szerkezete.

Húsz órával később a felderítőcsapat gyakorlatilag még mindig nem tudott semmit a cetliről. Egyvalamit azonban sikerült megfigyelni: a cetli által kibocsátott fény és gravitációs hullámok intenzitása csökkent. Ez arra utalt, hogy a belőle áradó fény és gravitációs hullámok valamiféle párolgás eredményei. Mivel a cetli léteire csak ez a két dolog utalt, ha ezek eltűnnének, az magának a cetlinek az eltűnését jelezné.

A bázis értesítette a felderítőcsapatot, hogy a *Holnap* nevű nagy, tudományos kutatóhajó elhagyta a Neptunusz városhalmazát és hét nap múlva találkozik a felderítőcsapattal. A *Holnap* fejlettebb vizsgálati eszközökkel rendelkezett, így képes

volt alaposabban megvizsgálni a cetlit.

Ahogy jobban hozzászoktak a cetlihez, a *Kinyilatkoztatás* legénysége már nem volt annyira óvatos, és kevésbé ügyeltek arra, hogy tisztos távolban maradjanak tőle. Tudták, hogy az objektum semmiféle interakcióba nem lép a valódi világgal, és káros sugárzást sem bocsát ki. Simán hozzáérttek, hagyták, hogy áthatoljon testükön. Valaki még azzal is megpróbálkozott, hogy átengedi a szemén át az agyába, és megkérte egy barátját, hogy készítsen képet a látványról. Bai Ice dühbe gurult, amikor meglátta.

– Hagyják abba! Ez nem vicc! – kiáltotta. Több mint húsz órán át dolgozott megállás nélkül a laboratóriumban, de most távozott és visszament a kabinjába.

Lekapcsolta a világítást a kabinban és aludni próbált. A sötétségben azonban kellemetlen érzés töltötte el; arra gondolt, hogy a fehéren világító papírcetli bármelyik pillanatban belebeghet a kabinjába. Így aztán felkapcsolta a világítást, és hagyta, hogy a lágy fényben elsodorják az emlékek.

Százkilencvenkét év telt el azóta, hogy utoljára intett búcsút tanárának. Alkonyodott, mikor Ding Yi és ő feljöttek a föld alatti városból a felszínre, és autóval kimentek a sivatagba. Ding Yi szeretett a sivatagban sétálni és gondolkodni, néha még előadásait is itt tartotta. Diákjai ezt utálták, ő azonban magyarázatot adott különc viselkedésére.

– Szeretem az elhagyatott helyeket. Az élet elvonja a figyelmet a fizikáról.

Aznap szép idő volt. Sem szél nem fújt, sem homokvihar nem

kavargott, a kora tavaszi levegő friss illatot sodort magával. Ők ketten, tanár és diák, egy dűnének dőltek. Az észak-kínai sivatag a lemenő nap fényében fürdött. Bai Aisinek a lágyan hullámzó dűnékről többnyire egy női test jutott az eszébe – talán ezt a hasonlatot is Ding Yitől vette –, most azonban feltárt agynak tűnt. Az arany alkonyatban látszottak az agy barázdái és tekervényei. Bai Aisi felnézett az égre, és látta, hogy a poros levegő ma átenged egy keveset a rég hiányolt kékből, mintha nemsokára megvilágosodó elme lenne.

– Aisi, el akarok mondani magának pár dolgot, amit nem adhat tovább másoknak. Még akkor se mondja el nekik, ha nem térek vissza. Nincs rá különösebb okom, csak nem szeretném, ha kinevetnének.

– De Ding professzor, miért nem akkor mondja el, amikor már visszatért? – Bai Aisi nem vigasztalni próbálta Ding Yit. Őszintén kérdezte. Még mindig meg volt részegülve az emberiség nagy győzelmének látomásától és eksztázisától; nem gondolta volna, hogy Ding Yinek a csepphez tett útja bármi veszéllyel járna.

– Előbb válaszoljon egy kérdésre. – Ding Yi nem felelt Bai Aisi kérdésére, és a lenyugvó nap fényében fürdő sivatag felé mutatott. – Tegyük félre egy percre a bizonytalanság elvét, és tegyük fel, hogy minden meghatározható. Ha ismeri az eredeti állapotokat, képes kiszámítani és kikövetkeztetni, milyen állapotok uralkodnak majd egy adott időben. Tegyük fel, hogy egy földön kívüli tudós minden adatot megkap a több milliárd évvel ezelőtti Földről. Gondolja, hogy a tudós képes lenne pusztán számításokkal előre jelezni ennek a sivatagnak a létét?

Bai Aisi elgondolkodott ezen.

– Nem. Ez a sivatag nem a Föld természetes fejlődésének az eredménye, hanem emberi tevékenységé. A civilizációk viselkedését nem lehet a fizika törvényein át értelmezni.

– Helyes. Akkor mi és a kollégáink miért próbáljuk kizárólag a fizika törvényein alapuló következtetésekkel magyarázni napjaink kozmoszának állapotát és előre jelezni jövőjét?

Ding Yi szavai meglepték Bai Aisit. Tanára korábban sosem tárta fel előtte efféle gondolatait.

– Szerintem ez már túlmutat a fizikán – mondta Bai Aisi. – A fizika célja a természet alapvető törvényeinek felfedezése. A Föld emberek okozta elsivatagosodását közvetlenül a fizikából nem lehet ugyan kiszámítani, de akkor is törvények eredménye. Az univerzum törvényei változatlanok.

Ding Yi felnevetett, de nevetésében nem volt öröm – Bai Aisi, mikor később felidézte, úgy vélte, ez volt a legbaljóslatúbb nevetés, amit valaha hallott. Volt benne egyfajta mazochista öröm, egyfajta izgalom, amit az ember akkor érez, amikor azt látja, minden a mélységbe hullik, és addig próbálja vidámsággal leplezni rettegését, amíg maga a rettegés is élvezetté válik.

– Ez az utolsó mondata... Rengetegszer vigasztaltam magam ezzel. Mindig arra kényszerítettem magam, hogy elhiggyem: ezen a banketten legalább egy asztal tele lesz olyan ételekkel, amelyekhez kurvára nem nyúl senki... Újra és újra ezt mondogattam magamnak. És még egyszer kimondom majd, mielőtt meghalok.

Bai Aisi úgy vélte, Ding Yi gondolatai máshol járnak, és úgy beszél most, mint aki álmodik. Nem tudta, mit mondjon.

Ding Yi folytatta:

– A krízis kezdetén, amikor a sophonok kezdték összezavarni a részecskegyorsítókat, voltak páran, akik öngyilkosságot követtek el. Akkoriban úgy véltem, értelmetlenül tették. Az elméleti szakembereknek izgatottságot kellett volna érezniük ilyen kísérleti adatok láttán! Most azonban megértem őket. Azok az emberek többet tudtak nálam. Ott volt például Yang Dong. Ő sokkal többet tudott, mint én, és távolabbra gondolt előre. Valószínűleg olyan dolgokat is tudott, amiket mi még most sem. Azt hiszi, csak a sophonok keltettek illúziókat? Azt hiszi, az egyedüli illúziók azok voltak, amelyek a részecskegyorsítók termináljaiban voltak? Azt hiszi, az univerzum többi része szűzi tisztaságú, és csak ránk vár, hogy felfedezzük? Kár, hogy Yang Dong mindent magával vitt, amit tudott.

– Ha többet beszélt volna magával akkoriban, akkor lehet, hogy nem dönt úgy, hogy elmegy.

– Lehet, hogy én is vele mentem volna.

Ding Yi gödröt ásott a homokba, és nézte, ahogy peremén a homok úgy folyik vissza, mint a vízesés.

– Ha nem térek vissza, a magáé minden, ami a szobámban van. Tudom, hogy mindig kedvelte az időszámítás kori dolgokat, amiket hoztam.

– Igaz, főleg a pipákat... De nem hinném, hogy meg fogom kapni őket.

– Remélem, igaza lesz. Van némi pénzem is...

– Kérem, professzor úr!

– Szeretném, ha arra használná, hogy hibernáltatja magát. Minél tovább – persze csak ha akarja. Két célom is van ezzel: az egyik, hogy szeretném, ha megnézné helyettem a végjátékot, a

fizika végjátékát, a másik... hogy is fogalmazzak? Nem szeretném, ha elfecsérelné az életét. Bőven elég lesz akkor foglalkoznia fizikával, amikor a többiek elhatározták, hogy a fizika tényleg létezik.

– Ez... olyasmi, amit Yang Dong mondott volna.

– Lehet, hogy nem hülyeség.

Bai Aisinek feltűnt, hogy a gödör, amit Ding Yi ásott a sivatagba, rohamosan növekszik. Felálltak és hátrálni kezdtek. Látták, hogy a gödör tovább nő, nemcsak egyre szélesebb, de egyre mélyebb is lesz. Alját hamarosan eltakarták az árnyékok. A gödörbe áradatként zuhogott a homok, átmérője hamar elérte a száz métert, és egy közeli dűnét is elnyelt. Bai Aisi észrevette, hogy lassan a kocsis megindult a gödör felé, húzta magával az alatta lévő homok. Beindította a motort, és a kerekek forogni kezdtek, az autó azonban tovább csúszott hátra.

Újra felhangzott Ding Yi baljóslatú nevetése.

Bai Aisi a legmagasabb fokozatra kapcsolta az elektromos motort. A kerekek vadul forogtak, hányták a homokot mindenfelé, az autó azonban továbbra is a gödör felé csúszott, mint a tányér, ami alatt húzzák a terítőt.

– Mint a Niagara-vízesés! – Ding Yi nevetett.

Bai Aisi hátranézett, és a látványtól megfagyott a vére: a gödör mostanra egész látóterét kitöltötte. Elnyelte az egész sivatagot, a világ hatalmas gödörré vált, melynek fenekén csak a mélységet látta. Peremén egyre csak ömlött be a homok, mint egy ragyogó sárga vízesés. Ding Yi hasonlata nem volt teljesen helytálló: a Niagara-vízesés aprócskának tűnt volna e mellett a rémisztő homokzuhatag mellett. A homokzuhatag a gödör közelebbi

szélétől egészen a láthatár távoli széléig húzódott, mint egy óriási zuhataggyűrű. A homoközön úgy morajlott, mintha maga a világ akarna darabjaira szakadni. Az autó egyre gyorsabban és gyorsabban csúszott a szakadék felé. Bai Aisi tövig nyomta a pedált, teljes súlyával ránehezedett, de semmire nem ment vele.

– Maga bolond! Tényleg azt hiszi, hogy el tudunk menekülni? – kérdezte Ding Yi, ugyanazzal a baljóslatú nevetéssel. – Miért nem számítja ki a szökési sebességet? A fenekével gondolkodik? – Nevetett.

Az autó átbukott a peremen és lecsúszott a homokzuhatagon. A rájuk zúduló homok áradata mintha elállt volna, ahogy minden a mélységbe zuhant. Bai Aisi felsikoltott, ahogy eluralkodott rajta a rémület, de nem hallotta saját magát, csak Ding Yi vad nevetését.

– Nincs érintetlen asztal a vacsorapartin, nincs érintetlen szűz. Hahaha...

Bai Ice felriadt rémálmából, és észrevette, hogy egész testét hideg izzadság borítja. Körülötte a levegőben további izzadságcseppek lebegtek. Egy ideig merev testtel egy helyben lebegett, majd kievickélt a kabinjából, és Vaszilenko alvóhelye felé tartott. Beletelt némi időbe, amíg kinyílt az ajtó; Vaszilenko is aludt.

– Tábornok! Ne engedje azt az izét, amit papírcetlinek hívnak, a hajóra! Mármint úgy értem, ne engedje, hogy a *Kinyilatkoztatás* körülötte lebegjen. Azonnal távoznunk kell innen, amilyen messzire csak lehet!

– Rájött valamire?

– Nem. Csak a megérzésem.

– Nem fest valami jól. Kimerült? Szerintem túl sokat idegeskedik. Az az izé... Nem hinném, hogy bármit is jelentene. Semmi nincs benne. Ártalmatlannak kell lennie.

Bai Ice vállon ragadta Vaszilenkót és a szemébe nézett.

– Ne legyen ilyen öntelt!

– Tessék?

– Ne legyen ilyen öntelt! A gyengeség és a tudatlanság nem gátolja a létezést, az önteltség azonban igen. Ne feledje a cseppeket!

Bai Ice utolsó mondata hatott. Vaszilenko pár másodpercig némán rámeredt, aztán lassan bólintott.

– Rendben, dr. Bai, hallgatók magára. A *Kinyilatkoztatás* eltávolodik a cetlitől ezer kilométerre. Csak egy kompot hagyunk itt, hogy szemmel tartsa... Legyen inkább kétezer kilométer?

Bai Aisi elengedte Vaszilenkót és megtörölte a homlokát.

– Maga döntse el. Én azt mondom, minél messzebb, annál jobb. Amint lehet, írok egy hivatalos jelentést és tudatom a parancsnoksággal, mire tippelék. – Nehézkesen ellebegett.

A *Kinyilatkoztatás* otthagya a cetlit, ami áthaladt a hajó törzsén és ismét kikerült a világűrbe. Mivel ismét sötét háttér volt mögötte, megint áttetsző fehér papírdarabkának tűnt. A *Kinyilatkoztatás* addig távolodott tőle, amíg kétezer kilométerre nem kerültek egymástól, majd a cetlivel párhuzamosan haladt tovább, és várta a *Holnap* érkezését. Egy komp, fedélzetén a legénység két tagjával, ott maradt a cetlitől tíz méterre, hogy folyamatosan szemmel tartsa.

Az űrben egyre gyengébben lehetett érezni a cetli által

kibocsátott gravitációs hullámokat, és fénye is fokozatosan elhalványult.

A *Kinyilatkoztatás* fedélzetén Bai Ice a laboratóriumába zárkózott. Jó tucatnyi információs ablakot nyitott meg maga körül, melyek mind kapcsolatban álltak a hajó hatalmas mennyiségű számítást végző kvantumszámítógépével. Az ablakok megteltek egyenlőségekkel, görbékkel és mátrixokkal. Az ablakoktól körülvevett Bai nyugtalan és ingerlékeny volt, mint egy csapdába esett állat.

Ötven órával azután, hogy a *Kinyilatkoztatás* eltávolodott tőle, a cetli által kibocsátott gravitációs hullámok teljesen eltűntek. A fehér fény kettőt pislákol, majd az is kialudt. A papírcetlit nem látták többé.

– Eltűnt volna? – kérdezte Vaszilenko.

– Nem hinném. De mi már nem látjuk. – Bai Ice fáradtan rázta meg a fejét, majd egyenként bezárta az információs ablakokat.

Miután újabb óra telt el anélkül, hogy a papírcetlinek bármi jelét látták volna, Vaszilenko parancsot adott az űrkompnak, hogy térjen vissza a *Kinyilatkoztatás*-ra. A kompon szolgálatot teljesítő két legénységi tag azonban nem engedelmeskedett a parancsnak, a rádió csak kettejük elhadart beszélgetését közvetítette.

– Nézze, ott lent! Mi folyik itt?

– Emelkedik!

– Ne érjen hozzá! Tűnjünk innen!

– A lábam! Áááá...

A sikoly után a *Kinyilatkoztatás* megfigyelőterminálján látszott, ahogy a legénység egyik tagja elhagyja az űrkompot és

aktiválja űrruhája hajtóművét, hogy el tudjon menekülni. Éles fény villant – a komp aljából eredt, ami olvadni kezdett! A komp most olyan volt, mint egy izzó üveglapra ejtett fagyaltgombóc: alja olvadt és minden irányba kezdett szétfolyni. Az „üveglap” láthatatlan volt, a sík létezését csak az űrcomp olvadt anyagának egyre terjedő tócsája jelezte. A tócsa hihetetlenül vékony lemezzé terjedt szét, és lenyűgöző, színes fényeket bocsátott ki, mintha tűzijáték szóródott volna szét egy üveglapon.

A legénységi tag, akinek sikerült elmenekülnie, valamennyire el tudott távolodni, de úgy tűnt, az olvadt komppal jelölt sík gravitációs vonzereje visszahúzza. Lába a síkhoz ért és azonnal csillogó tócsává olvadt. Testének többi része is kezdett szétterülni a síkon, egyetlen sikolyhoz volt csak ereje, de az is hirtelen félbeszakadt.

– Mindenki a hipergravitációs ülésekbe! Teljes fokozaton előre!

Amint látta, hogy az elmenekült legénységi tag lába a láthatatlan síkhoz ér, Vaszilenko azonnal kiadta a parancsot. A *Kinyilatkoztatás* nem csillagközi űrhajó volt, így mikor teljes fokozaton gyorsult, a legénységnek nem kellett mélytengeri védőállapotba kerülnie, a hipergravitáció azonban elég erős volt ahhoz, hogy mindenki mélyen az ülésébe süppedjen. Mivel a parancsot ennyire hirtelen adták ki, pár embernek nem volt elég ideje elérni ülését; a hajófarba zuhantak és sérüléseket szenvedtek. A *Kinyilatkoztatás* fúvókái több kilométer hosszú plazmacsíkot bocsátottak ki, ami végighasított az űr sötét éjszakáján. Messze, a távolban, ahol a komp még mindig olvadt, még látták a foszforeszkáló, lidércfényre emlékeztető

villanásokat.

A megfigyelőterminál képét kinagyítva megfigyelhették, hogy a kompnak csak a legfelső része maradt meg, de azt is hamar elnyelte a ragyogó sík. A halott férfi teste is szétszóródott a síkon, és hatalmas, ember alakú ragyogásként jelent meg rajta. Teste a sík egyik vastagság nélküli darabjává változott – bár hatalmas volt, csak területtel rendelkezett, térfogattal nem.

– Nem haladunk – szólalt meg a *Kinyilatkoztatás* pilótája. A hipergravitáció miatt csak nehezen tudott megszólalni. – A hajó nem gyorsul.

– Mit fecseg itt nekem? – Vaszilenko ordítani akart, de a hipergravitációban csak suttogás jött ki a száján.

Tényleg úgy tűnt, hogy a pilóta téved. A hajón mindenkit az ülésébe nyomott a hipergravitáció, ami azt jelezte, hogy a hajó igen erősen gyorsul. Az utasok vizuálisan képtelenek lettek volna megállapítani, tényleg halad-e a hajó az űrben, mert minden égitest, ami referenciapontként szolgálhatott volna, túl messze volt, így rövid idő alatt nem lehetett látószöghajlást észlelni. A hajó navigációs rendszere azonban a legapróbb mozgást és gyorsulást is képes volt érzékelni; az nem tévedhetett.

A *Kinyilatkoztatás*-on hipergravitáció uralkodott, de a hajó nem gyorsult. Valamiféle erő az űrnek ehhez a pontjához rögzítette.

– Van gyorsulás – jelentette ki Bai Ice gyengén –, de az űr ebben a térségben az ellenkező irányba folyik, így ellensúlyozza a mozgásunkat.

– Az űr folyik? Hová?

– Természetesen arrafelé.

Bai Ice nem tudta felemelni a kezét, mert ahhoz már túl nehéz volt, de mindenki tudta, mire gondol. A *Kinyilatkoztatás*-ra halálos csend nehezedett. A hipergravitációban az emberek általában biztonságban érezték magukat, mintha valami védelmező erő ölelésében menekülnének a veszély elől, most azonban nyomasztónak és fojtogatónak tűnt, akár egy sírbolt.

– Nyissanak egy csatornát a parancsnokság felé – mondta Bai Ice. – Nincs időnk, így ez lesz a hivatalos jelentésünk.

– Csatorna nyitva.

– Tábournok úr, ön egyszer azt mondta: „Nem hinném, hogy ez bármi is lenne. Semmi nincs benne.” Igaza volt. Az a cetli tényleg semmi, és nem volt benne semmi. Csak úr, mint a minket körülvevő úr, ami szintén semmi és nincs benne semmi. Egyvalamiben azonban eltér tőle: kétdimenziós. Nem tömb, hanem lap. Vastagság nélküli lap.

– Nem tűnt el?

– A védőmező tűnt el, ami körülvette. Az erőteret csomagolásként működött, elválasztotta a kétdimenziós teret a háromdimenzióstól. Most azonban a kettő közvetlenül érintkezik. Emlékszik, mit jelentett a *Kék úr* és a *Gravitáció*?

Senki nem válaszolt, de mind emlékeztek rá: a négydimenziós tér úgy omlott le három dimenzióba, ahogy a vízesés zuhog a szikláról.

– Ahogy a négydimenziós tér képes összeomlani háromdimenzióssá, úgy a háromdimenziós is kétdimenzióssá. Az egyik dimenzió összecukódik és mikroszkopikussá hajlítódik össze. Annak a kétdimenziós úrnek a területe – csak területe van neki – gyorsan terjedni fog, és az úr még nagyobb része omlik

majd össze... Most abban a térben vagyunk, ami épp a kétdimenziós sík felé zuhan, és előbb-utóbb a Naprendszer is össze fog omlani kétdimenzióssá. Más szavakkal élve, a Naprendszer vastagság nélküli festménnyé válik.

– El tudunk menekülni előle?

– Ez elől menekülni olyan lenne, mint evezőssel távolodni egy vízeséstől. Ha nem sikerül szert tennünk egy bizonyos mértékű szökési sebességre, lezuhanunk a szikla peremén. Olyan, mintha egy kavicsot dobnánk fel a földről: bármilyen magasra dobjuk is, előbb-utóbb vissza fog esni. Az egész Naprendszer az összeomlási zónában található; aki menekülni akar, annak el kell érnie a szökési sebességet.

– Mennyi a szökési sebesség?

– Négyszer is kiszámoltam. Egészen biztos vagyok benne, hogy a helyes eredményre jutottam.

– Mennyi az?

A *Kinyilatkoztatás* és az *Alaszka* fedélzetén mindenki visszatartotta a lélegzetét, és az emberiség képviselőjeként hallgatta az utolsó ítéletet.

– Fénysebesség.

A navigációs rendszer mutatta, hogy a *Kinyilatkoztatás* most már útirányától ellentétes irányba halad. Eleinte lassan siklott a kétdimenziós sík felé, aztán fokozatosan egyre gyorsabban. A hajó hajtóműve még mindig teljes erővel hajtotta előre a hajót. Ez legalább valamennyire lassította a hajó zuhanásának sebességét és késleltette az elkerülhetetlent.

A kétezer kilométerrel arrébb lévő síkon a fény, melyet a kétdimenzióssá vált komp és legénysége bocsátott ki, már

kialudt. A négydimenziósból háromdimenziósba történő összeomláshoz képest a három dimenzióból történő összeomlás jóval kevesebb energiát bocsátott ki. A csillagfényben tisztán kivehetően két kétdimenziós szerkezet jelent meg. A kétdimenziós kompon látni lehetett a két dimenzióba összecukódott háromdimenziós szerkezetek részleteit – a légénység kabinját, a fúziós reaktort és minden mást –, valamint a kabinban lévő férfi összekuporodott alakját. A másik légénységi tag testében tisztán ki lehetett venni a csontokat és véredényeket, ahogy minden szervét is. A két dimenzióba történő zuhanás során egy háromdimenziós objektum minden egyes pontja precíz geometriai elvek alapján vetült a síkra, így ez a két alak az eredeti, háromdimenziós komp és emberek legteljesebb, legpontosabb képe lett. Most minden belső részük egymás mellett feküdt, két dimenzióban, semmi nem maradt rejtve. A vetítési mód azonban nagyban eltért a műszaki rajzokétól, így nehéz volt vizuálisan elképzelni az alakok eredeti, háromdimenziós szerkezetét. A műszaki rajzoktól való legnagyobb eltérés abban rejlett, hogy a kétdimenziós kibomlás minden méretben lezajlott: az eredeti, háromdimenziós szerkezetek és részletek mindegyike ott feküdt egymás mellett két dimenzióban, az eredmény pedig valamennyire felidézte azt, amikor a négydimenziós térből nézett vissza valaki a háromdimenziósba. Az egész nagyban emlékeztetett a fraktálok rajzaira: bármennyire is ráközelített az ember a kép egy részére, a kép összetettsége változatlan maradt. A fraktálok azonban csak elméletben léteztek – tényleges megjelenési formáikat elkerülhetetlenül korlátozta a felbontás, és a sokszoros ráközelítés után a képek elveszítették

fraktáaltermészetüket. A kétdimenzióssá vált háromdimenziós objektumok összetettsége azonban valódi volt, felbontása az elemi részecskék szintjén állt. A *Kinyilatkoztatás* megfigyelőterminálján a szem csak korlátozott felbontásban látta ugyan, összetettsége és részletgazdagsága azonban így is szédülést okozott. Ez volt a legösszetettebb dolog a világegyetemben; ha valaki túl sokáig nézné, megőrülne.

A komponak és legénységi tagjainak természetesen már semmiféle vastagsága nem volt.

Nem lehetett tudni, mekkorára terjedt ki mostanra a sík; jelenlétét csak ez a két kép jelezte.

A *Kinyilatkoztatás* egyre gyorsabban siklott a sík felé, a zéró vastagsággal rendelkező mélység felé.

– Ne legyenek szomorúak, emberek. Senki nem fog tudni elmenekülni a Naprendszerből, még egy baktérium vagy vírus sem. Mindannyian ennek a hatalmas képnek a részévé válunk. – Bai Ice most nyugodtnak és sztoikusnak tűnt.

– Hagyjuk abba a gyorsulást – mondta Vaszilenko. – Pár perc már nem változtat semmin. Legalább hadd lélegezzünk könnyebben az utolsó percekben.

A *Kinyilatkoztatás* hajtóműve lekapcsolt. A hajófarból áradó plazmaoszlop eltűnt, a hajó pedig tehetetlenül sodródott az űrben. A valóságban még mindig gyorsult a kétdimenziós űrszelet felé, mivel azonban együtt mozgott az őt körülvevő űrrel, a fedélzetén lévők nem érezték a gyorsulás okozta gravitációt. Élvezték a súlytalanságot, és mélyen beszívták a levegőt.

– Tudja, mi jár a fejekben? Tűszem képei Yun Tianming

meséiből – szólalt meg Bai Ice.

A *Kinyilatkoztatás* fedélzetén csak páran tudtak Yun Tianming titkos üzenetéről. Most egy pillanat alatt mindannyian megértették a történet ezen részének jelentését. Egyszerű metafora volt, iránykoordináták nélkül, mert annyira egyértelmű. Yun minden bizonnyal úgy érezte, hogy óriási kockázatot vállal azzal, hogy egy ennyire nyilvánvaló metaforát is belesző a történeteibe, mégis meg kellett próbálnia, akkora fontossággal bírt az üzenet.

Sajnos azonban túlbecsülte az emberek képességét a metafora megértésére. Valószínűleg azt hitte, hogy a *Kék úr* és a *Gravitáció* által felfedezett ismeretében az emberiség meg fogja érteni.

Az, hogy ezt a kulcsfontosságú információt nem sikerült megérteni, oda vezetett, hogy az emberiség minden reményét a Bunker-projektbe helyezte.

Igaz, hogy mindkét sötéteredő-csapás, melynek az emberiség tanúja volt, fotoidokat használt, egy szembeötlő tényről azonban senki nem vett tudomást: a két bolygórendszer, amely a támadás célpontja volt, szerkezetében eltért a Naprendszerétől. A 187J3X1 három, Jupiter-típusú bolygóval rendelkezett, de mindhárom igen közel keringett a napjukhoz (az időszámítás korában létező megfigyelési technikák kizárólag ilyen bolygókat voltak képesek észlelni). Átlagos távolságuk a napjuktól csak három százaléka volt a Jupiter távolságának a Naptól, azaz közelebb keringtek hozzá, mint a Naphoz a Merkúr. Mivel szinte közvetlenül a napjuk mellett keringtek, a naprobbanás teljesen elpusztította őket, és egyiket sem lehetett volna védőpajzsnak használni. A Trisolaris-rendszer ezzel ellentétben csak egy bolygóval

rendelkezett, a Trisolarisszal.

Az egy csillag körül keringő bolygók rendszerének szerkezete olyan jellemző volt, amit távolról is meg lehetett figyelni. Egy megfelelően fejlett civilizáció egy gyors pillantással fel tudta mérni.

Ha az emberek rájöttek, hogy a gázóriások mögé elrejtőzhetnek, vajon ők nem jöhettek rá?

A gyengeség és a tudatlanság nem gátolja a létezést, az önteltség azonban igen.

A *Kinyilatkoztatás* mostanra alig ezer kilométerre volt a síktól; egyre gyorsabban zuhant felé.

– Mindannyiuknak köszönöm, hogy teljesítették a kötelességüket. Bár csak rövid ideje szolgáltunk együtt, jól tudtunk együtt dolgozni – mondta Vaszilenko.

– Szeretnék köszönetet mondani az emberi faj minden tagjának is – mondta Bai Ice. – Egykor együtt éltünk a Naprendszerben.

A *Kinyilatkoztatás* belezuhant a kétdimenziós síkba, és pár másodperc alatt kilapult. Az űr sötétjét ismét tűzijátékhoz hasonló fény világította meg. A hatalmas, kétdimenziós kép tisztán látszott a kétezer kilométerre lévő *Alaszká*-ról. Minden egyes személyt tisztán ki lehetett venni a *Kinyilatkoztatás* fedélzetén: egymás mellett feküdtek, fogták egymás kezét, testük minden sejtje két dimenzióban terült ki az űrben.

Ők voltak az első alakok a megsemmisülésnek ezen a hatalmas festményén.

A BUNKER KORA, 68. ÉV, PLÚTÓ

– Menjünk vissza a Földre – mondta halkán Cheng Xin. Ez az ötlet volt az első, amely káoszban és sötétségben kavargó gondolatai felszínére merült.

– A Föld nem rossz ahhoz, hogy ott várja meg a véget az ember. A hulló levél is a gyökérhez tér vissza. Reméljük azonban, hogy a *Halo* a Plútóra megy – mondta Cao Bin.

– A Plútóra?

– A Plútó az apogeumnál jár, elég messze van a kétdimenziós síktól. A szövetségi kormány hamarosan hivatalosan is kiadja a támadás miatti riasztást az egész világnak; rengeteg hajó indul majd el arrafelé. Bár a végeredmény ugyanaz lesz, legalább több időnk marad.

– Mennyi?

– A Naprendszer egész, a Kuiper-övön belüli része nyolc-tíz napon belül omlik össze kétdimenzióssá.

– Ezzel nincs értelme foglalkozni. Menjünk vissza a Földre – mondta AA.

– A szövetségi kormány kérni szeretne önöktől valamit.

– Mi az, amit még tehetnénk?

– Nem fontos. Most semmi nem fontos. Valakinek az jutott eszébe, hogy elméletben létezhet olyan képfeldolgozó szoftver, ami fel tudná dolgozni egy háromdimenziós objektum kétdimenziós képét és újra tudná alkotni belőle a

háromdimenziós objektumot. Reméljük, hogy a távoli jövőben egy értelmes civilizáció talán újraalkotja világunk háromdimenziós megjelenítését a kétdimenziós képből. Persze nem lenne több halott ábrázolásnál, de legalább nem merülne feledésbe az emberi civilizáció.

– A Plútón található a Földi Civilizáció Múzeuma. Az emberiség értékes műkincseinek jó része ott található. A múzeum azonban a felszín alatt van; féltő, hogy a síkba zuhanás alatt ezek a műkincsek összekeverednek a bolygó kérgének rétegeivel, és szerkezetük károsodik. Szeretnénk, ha a műkincsek egy részét a *Halo* fedélzetén távolabb vinnék a Plútótól, és szétszórják az űrben, hogy külön-külön válhassanak kétdimenzióssá. Így a szerkezetük károsodás nélkül megmarad két dimenzióban is. Gondolom, mondhatjuk, hogy egyfajta mentőakcióról van szó... Persze elismerem, hogy az ötlet sci-fibe illő, de tenni valamit még mindig jobb, mint ha semmit nem tennénk.

– Emellett Luo Ji is a Plútón van. Találkozni akar magával.

– Luo Ji él? – kiáltott fel AA.

– Igen. Már majdnem kétszáz éves.

– Rendszerben. Menjünk a Plútóra – mondta Cheng Xin. A múltban ez rendkívüli utazás lett volna, most azonban semmi nem számított.

Kellemes férfihang szólalt meg.

– A Plútóra kívánnak menni?

– Maga kicsoda? – kérdezte AA.

– *Halo* vagyok, vagyis a *Halo* mesterséges intelligenciája. A Plútóra kívánnak menni?

– Igen. Mit kell tennünk?

– Csak meg kell erősíteniük a kérést. Semmi másra nincs szükség. Én majd teljesítem, ami az úthoz kell.

– Igen, a Plútóra szeretnénk menni.

– Jóváhagyás megerősítve. Feldolgozás alatt. A *Halo* három percen belül 1 G-re gyorsul. Kérem, figyeljenek oda a gravitáció irányára!

– Rendben. Jobb, ha minél hamarabb indulunk. Ha kiadják a riasztást a támadás miatt, teljes káosz törhet ki. Majd még beszélünk – remélhetőleg lesz rá lehetőség –, mondta Cao Bin és becsukta az ablakot, amin át kommunikációs kapcsolatban álltak, mielőtt AA és Cheng Xin elbúcsúzhattak volna. Ebben a pillanatban AA, Cheng Xin és a *Halo* nem számítottak a prioritásai közé.

A hajó ablakán kinézve látták, hogy az összekapcsolt város külső héjáról kék fény tükröződik vissza – a *Halo* fúvókáinak fénye. Cheng Xin és AA a gömb alakú belső tér egyik oldalára estek, és érezték, hogy testük elnehezül. A gyorsulás hamar elérte az 1 G-t. Mikor mindketten nagy nehezen – a hibernálástól még gyengén – feltápáskodtak, és ismét kinéztek az ablakon, már az egész Jupitert látták. Még mindig hatalmas volt, mérete túl lassan csökkent ahhoz, hogy látni lehessen.

A hajó mesterséges intelligenciája körbevezette AA-t és Cheng Xint a hajón, hogy jobban megismerhessék. Elődjéhez hasonlóan ez az új *Halo* még mindig kisebb méretű csillagközi űrhajó volt, melyen legfeljebb négyen fértek el. A hajón a legtöbb helyet az ökológiai újrahasznosító rendszer foglalta el. Ez a rendszer a hagyományos szabályoknak megfelelően rendkívül redundáns volt – negyven emberre is alkalmas térfogatot használtak

mindössze négy ember fenntartásához. Az ökológiai újrahasznosító rendszer négy egyforma alrendszerre oszródott, amelyek kapcsolatban álltak egymással, és kiesés esetén pótolták volna egymást. Ha véletlenül a négy közül bármelyik tönkrement volna, a másik három újra életre tudta volna kelteni. A *Halo* másik különleges tulajdonsága az volt, hogy közvetlenül is képes lett volna leszállni egy közepes méretű szilárd bolygóra. Ez csillagközi űrhajók tervezésénél ritkán volt szempont – a hasonló hajókról a bolygóra szálló egységek általában űrsiklót használtak. Ahhoz, hogy közvetlenül leszállhasson egy erős gravitációjú bolygóra, a hajónak igen erős törzzsel kellett rendelkeznie, ami nagyban növelte az építési költségeket. Emellett ahhoz, hogy a légkörben is képes legyen repülni, áramvonalas formája kellett hogy legyen, ami megint csak ritkának számított a csillagközi űrhajók között. Ezek a tulajdonságok mind azt a célt szolgálták, hogy ha a *Haló*-nak sikerül másik, Föld típusú bolygót találni a világűrben, akkor a hajó jó ideig képes legyen lakható bázisként szolgálni a legénységnek a bolygó felszínén. Lehet, hogy eme tulajdonságai miatt választották a *Haló*-t a plútói leletmentő akcióhoz.

A hajó számos más szokatlan tulajdonsággal is rendelkezett, volt például hat kis méretű udvara, húsz-harminc négyzetméteresek. Gyorsulás idején minden udvar automatikusan a gravitáció irányába igazodott, és a hajó haladása alatt a hajótörzstől függetlenül forogtak, hogy mesterséges gravitációt keltsenek. Mindegyik udvarban más, természeti jelenetet lehetett látni: zöld gyepet a fűben csörgedező kis patakkal; ligetet, közepén forrással; tengerpartot, melyen a

tiszta víz hullámai csapkodják a fövenyt... A jelenetek kicsik voltak, de gyönyörűen kidolgozottak, a Föld legjobb részeiből fűzött gyöngysor. Kis méretű csillagközi űrhajón ez a kialakítás rendkívül fényűzőnek számított.

Cheng Xin zaklatott volt és sajnálatot érzett a *Halo* iránt. Ilyen tökéletes kis világ, és nemsokára vastagság nélküli szeletté változik majd. Megpróbált nem gondolni a többi, még nagyszerűbb dologra, amire azonnali pusztulás várt – a megsemmisülés hatalmas fekete szárnyként borult gondolatai egére, és ő nem mert egyenesen felnézni rá.

Két órával az indulás után a *Halo* hivatalosan is megkapta a Naprendszer Államszövetség kormányától a sötéterdő-csapás miatt kiadott riasztást. A bejelentést az elnök – egy nagyon fiatalnak tűnő, gyönyörű nő – tette meg. A Szövetség kék zászlaja előtt állt, arca kifejezéstelen maradt, amíg beszélt. Cheng Xinnek feltűnt, hogy a kék zászló a régi ENSZ-zászlóra emlékeztet, bár a Föld körvonalát a Napé váltotta fel. Az emberi történelem végének legfontosabb dokumentuma igen rövid volt.

Öt órával ezelőtt az előzetes figyelmeztető rendszer megerősítette, hogy világunk ellen sötéterdő-csapást kezdeményeztek.

A támadás dimenzionális csapás formáját öltötte, és a Naprendszer körül az űrt háromdimenziósból kétdimenzióssá fogja összeomlasztani. Ennek eredményeképpen minden élet elpusztul.

A folyamat nyolc-tíz napot fog igénybe venni. Az összeomlás jelen pillanatban is zajlik, üteme és kiterjedtsége rohamosan növekszik.

Meggyőződünk róla, hogy az összeomló területről való meneküléshez szükséges szökési sebesség a fénysebességgel egyenlő.

A szövetségi kormány és a parlament egy órával ezelőtt új határozatot hozott, mellyel visszavon minden, a meneküléspártisággal kapcsolatos törvényt. A kormány azonban szeretne minden állampolgárt emlékeztetni, hogy a szökési sebesség messze meghaladja minden emberi úrjármű maximális sebességét. A sikeres menekülés valószínűsége zéró.

A szövetségi kormány, a parlament, a Legfelsőbb Bíróság és a Szövetségi Flotta a legvégsőig teljesíti kötelességét.

AA és Cheng Xin nem nézték tovább a híreket. A Bunkervilágot, ahogy Cao Bin is mondta, úgy építették, hogy közel paradicsomi körülmények uralkodjanak. Szerették volna ugyan látni, milyen a paradicsom, de nem nézték meg. Ha minden az összeomlás felé tart, akkor minél gyönyörűbb az egész, annál jobban fog fájni. A paradicsom mostanra egyébként is kezdett összeomlani a halálfélelemtől.

A *Halo* abbahagyta a gyorsulást. Mögötte a Jupiter apró, sárga pöttynek tűnt. Az utazás következő pár napját az alvássegítő gép nyújtotta megszakítatlan álomban töltötték. Ezen a magányos úton, a vég előtti éjszakában már a megállíthatatlan, örült képzelgések is elegendőek lettek volna ahhoz, hogy az idegösszeomlásba kergessék az embert.

Amire a hajó mesterséges intelligenciája felébresztette AA-t és Cheng Xint álomtalan álmából, a *Halo* már elérte a Plútót.

A hajóablakon kinézve és a képernyőn egyaránt látták az egész

Plútót. A törpebolygóról alkotott első benyomásuk az volt, hogy sötét, mint egy örökre csukva maradt szem. Ilyen távol a Naptól rendkívül kevés volt a fény. A bolygó felszínén látható színeket csak akkor pillantották meg, amikor a *Halo* közeli pályán kezdett keringeni a Plútó körül: a kérgen kék és fekete foltok látszottak. A fekete a sziklákat jelezte, amelyek maguk nem biztos, hogy feketék voltak, csak túl kevés volt a fény. A kék a megfagyott nitrogén és metán színe volt. Két évszázaddal korábban, amikor a Plútó perigeuma közelében járt, a Neptunusz pályáján belül, felszíne teljesen máshogy festett: a kisbolygót borító jég részben megolvadt és vékony légkört hozott létre. A távolból mélysárgának tűnt volna.

A *Halo* tovább ereszkedett. A Földön felkavaró lett volna belépése a légkörbe, itt azonban továbbra is néma vákuumban repült, és csak saját hajtóművének ereje lassította. Odalent, a kék-fekete talajon figyelemfelkeltő fehér szöveg jelent meg:

Földi civilizáció

A szöveg a latin és kínai elemeket vegyítő modern írással íródott. Alatta újabb pár sor, kisebb betűkkel írt szöveg ugyanezt ismételte el más írásokkal. Cheng Xinnek feltűnt, hogy a „múzeum” szó egyikben sem szerepel. A hajó még mindig nagyjából száz kilométerrel a felszín fölött volt, ami azt jelentette, a szöveg hatalmas lehet. Cheng Xin nem tudta volna megbecsülni, mekkora betűkkel íródott, de abban biztos volt, hogy ezek voltak a legnagyobb írásjelek, melyeket az emberiség valaha is alkotott – minden egyes betűben egy egész város elfért volna. Mikor a *Halo* már csak tízezer méterrel volt a felszín fölött, egyetlen nagy betű képes volt kitölteni egész látóterüket. A

Halo végül leereszkedett a széles leszállópályára, amely a „Föld” szót alkotó egyik kínai karakter, a qiu (球) legfelső pontja volt.

Cheng Xin és AA a hajó mesterséges intelligenciája segítségével úrruhába bújt és kilépett a hajóról a Plútó felszínére. Mivel odakinn fagyos hideg volt, az úrruhák fűtőrendszere maximális határfokon üzemelt. A leszállópálya üres volt, fehér, és mintha foszforeszkált volna a csillagfényben. A talajon látható számos égésnyom jelezte, hogy egykor jó pár úrhajó leszállt és felszállt itt, most azonban a *Haló*-n kívül egyet sem lehetett látni.

A bunker korában a Plútó olyan volt, mint a régi Földön az Antarktisz: senki nem élt itt állandó jelleggel, és látogatóba is kevesen jöttek.

Az égen egy fekete gömb haladt nagy sebességgel a csillagok között. Hatalmas volt, de felszíne sötétségbe burkolózott: a Kharón volt az, a Plútó holdja. Tömege a Plútó tömegének tizede volt, így a két égitest szinte kettős bolygót alkotott, ami közös tömegközéppont körül keringett.

A *Halo* felkapcsolta reflektorait. A légkör hiánya miatt fénycsóva nem látszott, csak a fénykör, melyet a reflektor egy távoli, négyszögletes tárgyra vetett. Ez a fekete monolit volt az egyetlen kiszögellés a fehér talajon. Kísérteties egyszerűséget sugárzott, mintha a való világ absztrakciója lenne.

– Ismerősnek tűnik – jegyezte meg Cheng Xin.

– Nem tudom, mi ez, de elég rossz érzéssel tölt el.

Cheng Xin és AA elindultak a monolit felé. A Plútó gravitációja csak tizede volt a Földének, ezért ugrándoizva haladtak. Útközben észrevették, hogy lábuk előtt nyilak sora mutat a monolit felé. Csak mikor odaértek, akkor fogták fel, milyen hatalmas a

monolit; felnézve úgy érzékelték, mintha a csillagos égből kiszakadt volna egy darab. Körülnézve látták, hogy más irányban is nyilak sora látható, és mind a monolit felé mutat. A monolit lábánál még egy szembeötlő kiszögellés állt: egy körülbelül egy méter átmérőjű fémkerék. Meglepetésükre kiderült, hogy a kerék valamiféle kézzel működtethető mechanizmus részét képezi, fölötte ugyanis egy fehér vonalakkal megrajzolt diagram látszott a monolit fekete felületén. Két, ívelt nyíl mutatta az irányt, amelybe a kerék elforgatható; az egyik mellett egy félig nyitott ajtó rajza állt, a másik mellett egy zárt ajtóé. Cheng Xin megfordult, hogy szemügyre vegye a talajon lévő nyilakat, melyek mind a monolit felé mutattak. Az egyszerű, világos, szöveg nélküli utasítások különös érzéssel töltötték el, melynek AA hangot is adott.

– Ezeket a dolgokat... szerintem nem embereknek szánták.

Az óramutató járásával megegyezően elfordították a kereket. Nehezen mozdult, végül azonban ajtó nyílt a monolit felszínén. Némi gáz kiszökött, és a benne lévő vízpára gyorsan jégkristályokban csapódott le, amelyek csillogtak a reflektorfényben. Cheng Xin és AA beléptek az ajtón, és egy másik ajtó előtt találták magukat, amit szintén kerék működtetett. Ezúttal a kerék fölött egyszerű írott utasítást is találtak, ami közölte velük, hogy zsilipkamrában vannak és be kell csukniuk az első ajtót, mielőtt kinyitják a másodikat. Ez szokatlannak számított, mert már a krízis korának vége óta jellemző volt a hermetizált épületekre, hogy közvetlenül a vákuum felé is ki tudják nyitni ajtajukat, és nincs szükség zsilipre.

Cheng Xin és AA elfordították a kereket annak az ajtónak a belsején, amelyiken beléptek, és bezárták az ajtót. Mikor nem látszott be többé a reflektor fénye, épp fel akarták kapcsolni úrruhájuk lámpáját, hogy távol tartsák maguktól a sötétség rémületét, mikor apró lámpát vettek észre a szűk zsilipkamra mennyezetén. Most látták először jelét az elektromosságnak. Elkezdték elforgatni a kereket, hogy kinyissák a második ajtót. Cheng Xin biztos volt benne, hogy akkor is ki tudnák nyitni, ha nem zárták volna be az első ajtót; a levegő kiszivárgását egyedül azzal akadályozták meg, hogy követték az utasításokat. Ebben az alacsony technológiai fejlettségű környezetben nem volt semmiféle automatikus mechanizmus, ami megakadályozta volna, hogy hibát kövessenek el.

A kiáradó levegő majdnem felborította őket. Gyorsan nőtt körülöttük a hőmérséklet, így sisakjuk ablaka bepárásodott. Úrruhájuk azonban közölte velük, hogy az őket körülvevő levegő nyomása és összetétele lehetővé teszi a légzést, így kinyithatták sisakjukat.

Látták, hogy halvány fényű lámpákkal megvilágított folyosó vezet lefelé. A folyosó sötét falai elnyelték a halvány fényt, így a fénytőlcsérek között minden sötétségbe borult. A folyosó sima talaja lejtős volt; bár igen meredeken, közel negyvenöt fokban lejtett, lépcsőfokok nem voltak rajta. Kialakításánál valószínűleg két szempont játszott szerepet: vagy az, hogy ilyen kismértékű gravitációnál nem volt szükség lépcsőre, vagy az, hogy a folyosót nem embereknek szánták.

– Lift nincs? – kérdezte AA, akit megijesztett a lefelé vezető, meredek út.

– A lift az idők során tönkremenne. Ezt az építményt úgy tervezték, hogy földtörténeti korokat is túléljen.

A hang a folyosó másik végéből szólt hozzájuk, ahol most egy idős ember jelent meg. A halvány fényben látni lehetett, ahogy hosszú fehér haja és szakála lebeg az alacsony gravitációjú térben, és mintha magától világítana.

– Ön az, Luo Ji? – kiáltott oda AA.

– Ki más? Gyermekeim, a lábam már nem működik valami jól, nézzék el nekem, hogy nem megyek fel önök elé. Jöjjenek le!

Cheng Xin és AA nagy ugrásokkal mentek le a lejtőn; az alacsony gravitáció miatt ez nem számított túl veszélyes műveletnek. Mikor közelebb értek az öregemberhez, látták, hogy valóban Luo Ji az. Hosszú, fehér csangszant, azaz kínai stílusú köntöst viselt, és botra támaszkodott. Háta enyhén meghajlott, de hangja egészségesen és erőteljesen csengett.

A lejtő alján Cheng Xin mélyen meghajolt.

– Üdvözlöm, nagyra becsült bölcs.

– Erre semmi szükség – nevetett Luo Ji, és legyintett. – Hiszen... kollégák voltunk. – Cheng Xinre nézett, tekintetében meglepett öröm csillogott, ami meghazudtolta korát. – Milyen fiatal még mindig! Volt idő, amikor csak Kardtartóként gondoltam önre, aztán fokozatosan kedves fiatal hölgyé vált. Kár, hogy az átalakulás ilyen lassan történt, és már nincs időnk...

Luo Ji is megváltozott Cheng Xin és AA szemében: a méltóságteljes Kardtartó eltűnt, azt azonban nem tudták, hogy az a Luo Ji, aki most előttük áll, valójában a négyszáz évvel ezelőtti Luo Ji, még a Falképzővé válása előtti időkből. A cinikus, humoros Luo Ji úgy tért vissza, mintha hibernációból ébredne, az

idő múlása azonban csillapított rajta és transzcendens nyugalommal töltötte el.

– Tudja, mi történt? – kérdezte AA.

– Természetesen, gyermekem. – Luo Ji maga mögé mutatott botjával. – Azok a bolondok mind elmenekültek az úrhajóikon. Tudták, hogy végül nem menekülhetnek el, de akkor is meg kellett próbálniuk. Ostobák.

A Földi Civilizáció Múzeumának többi alkalmazottjáról beszélt.

– Mindketten a semmiért törtük magunkat – mondta Luo Ji Cheng Xinnek.

A nőnek beletelt némi időbe, amire rájött, mit értett ezalatt, az érzelmek és emlékek rátörő áradatát azonban Luo Ji következő szavai félbeszakították.

– Felejtsük el. A helyes út mindig a *carpe diem* volt. Persze most már nem sok *diem* maradt a *carpe* céljából, de nem kell keresnünk a bajt. Menjünk! Nem kell segíteniük. Még nem is tanulták meg, hogy kell itt megfelelően közlekedni.

Tekintetbe véve Luo Ji előrehaladott korát – kétszáz éves volt –, az alacsony gravitációban közlekedés nehézségét nem a túl lassú, hanem a túl gyors mozgás jelentette. A botot nem annyira támasznak használta, inkább mozgásának lassítására.

A tér egy idő után kiszélesedett előttük. Cheng Xin és AA rájöttek, hogy sokkal szélesebb és nagyobb folyosón tartózkodnak, igazi barlangban. A mennyezet magasan fölöttük húzódott, a teret azonban még mindig csak halvány fényű lámpák sora világította meg. A barlang nagyon hosszúnak tűnt, túlsó vége nem látszott.

– Ez a múzeum fő terme – jelentette ki Luo Ji.

– Hol vannak a műkincsek?

– A másik végéből nyíló termekben. Azok nem annyira fontosak. Mennyi ideig maradhatnak fenn? Tízezer évig? Százezer évig? Legfeljebb egymillióig. Addigra nagy részük porrá omlik majd. Ezeket azonban – Luo Ji körbemutatott – több száz millió éven át meg kell őrizni. Még mindig azt hiszik, ez múzeum? Nem, senki nem jön ide. Ez nem látogatóknak épült. Ez egy sírkő, az emberiség sírköve.

Cheng Xin körülnézett az üres, félhomályba burkolózó barlangban, és az eddig látottakra gondolt – valóban minden ott volt a halál érintése.

– Hogy juthatott valakinek az eszébe ilyesmi? – AA körülnézett.

– Látszik, hogy fiatal még. – Luo Ji Cheng Xinre és önmagára mutatott. – A mi időnkben az emberek gyakran még életükben megtervezték temetkezési helyüket. Temetőt találni az emberiség számára nem egyszerű dolog, a sírkőállítás azonban megvalósítható. – Cheng Xinhez fordult. – Emlékszik Say főtitkára?

Xin bólintott.

– Természetesen.

Négyszáz évvel korábban, mikor a PSH-nak dolgozott, Cheng Xin különféle megbeszéléseken többször is találkozott Sayjel, az ENSZ főtitkárával. Utolsó alkalommal a PSH egyik eligazításán látta. Wade is ott volt. Xin a nagy képernyőn a Lépcső-projektről szóló PowerPoint-bemutatót vetítette le Saynek. A főtitkár némán ült és anélkül hallgatta végig az egészet, hogy egyetlen kérdést feltett volna; utána odament Xinhez, közel hajolt hozzá és a

fülébe súgta: „Gyönyörű hangja van.”

– Igazi szépség volt. Gyakran gondoltam rá az évek során. Lehetséges lenne, hogy tényleg négyszáz évvel ezelőtt élt? – Luo Ji mindkét kezével botjára támaszkodott és felsóhajtott. – Ő gondolt először minderre. Szeretett volna tenni valamit, hogy miután az emberiségnek vége, a civilizációnknak maradjon egy hátrahagyott öröksége, ami hosszú ideig fennmarad. Ő egy legénység nélküli úrhajót képzelt el, tele műkincsekkel és az emberiségről szóló információkkal, ezt azonban a meneküléspártiság egy formájának tekintették, és Say halálával leállították a projektet. Háromszáz évvel később, mikor megindult a Bunker-projekt, ismét eszébe jutott az embereknek. Abban az időben az emberek attól féltek, bármelyik pillanatban vége lehet a világnak, így az új szövetségi kormány úgy döntött, a Bunker-projektet egy időben egy sírkövet is állít, bár hivatalosan a Földi Civilizáció Múzeumának nevezték el. Engem neveztek ki a sírkőbizottság elnökévé.

– Először hatalmas kutatómunkát végeztünk, melynek során azt tanulmányoztuk, hogyan tudnánk az információt földtörténeti korokon át is megőrizni. Elsőként az egymilliárd évet tűztük ki célnak. Egymilliárdot! Azok a bolondok azt hitték, könnyű lesz – elvégre ha a Bunkervilágot meg tudjuk építeni, ez mennyire lehet nehéz? Hamar rájöttek azonban, hogy a modern kvantum-adattárolók, bár egész könyvtárakat képesek tárolni egy rizsszemen, csak mindössze kétezer éven át képesek veszteségmentesen megőrizni az információt, utána annyira leromlanak, hogy minden olvashatatlanná válik. Még ez is csak a legmagasabb minőségű adattárolókra volt igaz; a közönségesebb

fajtanak a kétharmada ötszáz éven belül tönkremegy. Ettől a tényről a projekt elvont merengésből hirtelen izgalmas gyakorlati kérdéssé vált. Az ötszáz év kézzelfogható – mi is csak négyszáz évvel ezelőtről jöttünk, nem? Így aztán a kormány a múzeummal kapcsolatos minden munkálattal felhagyott, és utasítást kaptunk, hogy azt tanulmányozzuk, hogyan tudjuk a modern világgal kapcsolatos fontos adatokat úgy rögzíteni, hogy ötszáz év múlva is olvasható legyen... – Luo Ji nevetett. – Végül létre kellett hozni egy intézetet kifejezetten erre a célra, ami külön ezzel a problémával foglalkozik, hogy mi a múzeummal – vagy sírkővel – foglalkozhassunk.

– A tudósok rájöttek, hogy az adatok élettartama szempontjából jobbak voltak a mi korunkból származó adattárolók. Találtak pár USB pendrive-ot és merevlemezt az időszámítás korából, és még mindig volt rajta kinyerhető adat! A kísérletek azt mutatták, hogy ha ezek az eszközök jó minőségűek, az információ akár ötezer évig is biztonságban lehet rajtuk. Korunk optikai lemezei különösen tartósnak bizonyultak. Ha különleges fémekből készültek, akár százezer évig is képesek lettek volna megőrizni az adatokat. A nyomtatott szöveghez viszont egyikük sem volt fogható. A különleges tintával kompozitpapírra nyomtatott szöveget akár kétszázezer év múlva is el lehet olvasni. Ez volt azonban a határ. Adattárolásra használt hagyományos eszközeink csak kétszázezer évig voltak képesek megőrizni az információt – nekünk pedig egymilliárd évig kellett eljutnunk!

– Közöltük a kormánnyal, hogy a jelenlegi technológiával tíz gigabájtnyi kép és egy gigabájtnyi szöveg egymilliárd évig tartó

tárolása – ez volt a múzeum legalapvetőbb követelménye – lehetetlen. Nem hittek nekünk, meg kellett mutatnunk nekik a bizonyítékot. Végül belementek, hogy csökkentsük a megkövetelt időtartamot százmillió évre.

– Ez azonban még mindig rendkívül nehéz feladatnak bizonyult. Igyekeztünk olyan információt keresni, ami ilyen hosszú időn át fennmaradt. Az ősemberek cserépedényeire rajzolt minták úgy tízezer éven át maradtak fenn, az európai barlangrajzok nagyjából negyvenmillió évesek voltak; ha információnak vesszük azokat a kőbe vésett jeleket, amelyek akkor keletkeztek, amikor őseink, a hominidák megpróbálták eszközöket készíteni, azok legkorábbi előfordulásai a pliocén korából származnak, két és fél millió évvel ezelőttről. Valóban sikerült százmillió évvel ezelőttről ránk maradt információt találni, bár nem emberek hagyták: a dinoszaurusz-lábnyomok voltak azok.

– A kutatás tovább folyt, de nem haladtunk vele. A többi szakértő egyértelműen levonta a következtetéseit, csak nem akartak előállni velük. Azt mondtam nekik, ne foglalkozzanak ezzel. Bármilyen következtetésre jutottak, bármennyire bizarrnak vagy elképesztőnek találják is, alternatíva hiányában el kell fogadnunk. Megígértem nekik, hogy nem fogom kinevetni őket, mivel semmi nem lehet bizarrabb és elképesztőbb azoknál a dolgoknál, amiket már átéltem. Így aztán elmondták, hogy minden tudományterület legelőrehaladottabb elmélete és gyakorlata szerint, kiterjedt elméleti kutatások és kísérletek alapján, számos javaslat kielemezése és összehasonlítása segítségével találtak módot arra, hogy képesek legyünk

körülbelül százmillió évre tartósítani az információt. Hangsúlyozták, hogy ez az egyetlen olyan módszer, amelyről tudjuk, hogy megvalósítható. – Luo Ji feje fölé emelte botját, fehér haja és szakálla táncolt a levegőben. Úgy nézett ki, mint a Vöröstenget kettéválasztó Mózes. Komoly hangon kijelentette: – A kőbe kell vésni a szavakat.

AA kuncogott, Cheng Xin azonban nem nevetett. Megdöbbsent.

– Kőbe kell vésni a szavakat. – Luo Ji a barlang falaira mutatott.

Cheng Xin az egyik falhoz ment. A halvány fényben látta, hogy sűrűn faragott szöveg és domborműves képek borítják. A fal nem a barlang eredeti sziklafala volt, hanem mintha fémmel töltötték volna fel, vagy talán valami tartós titánium- vagy aranyötvözetre cserélték a felszínét – a módszer azonban alapjaiban véve nem különbözött attól, ahogyan a kőbe vésték a szavakat. A bevésett szöveg nem volt kicsi, minden egyes karakter vagy betű nagyjából egy négyzetcentiméteres – ez is arra szolgált, hogy az információ minél tovább fennmaradjon, mert a kisebb szöveget általában nehezebb volt tartóssá tenni.

– Ez a megközelítés természetesen azzal járt, hogy az információ tárolására szolgáló kapacitás nagymértékben csökkent, a tervezettnek mindössze a tízezredére. Más választásuk azonban nem volt, el kellett fogadniuk ezt a korlátozást – mondta Luo Ji.

– Furcsák ezek a lámpák – jegyezte meg AA.

Cheng Xin a barlang falán lévő lámpára nézett. Elsőként a formája tűnt fel: a sziklafalból fáklyát tartó kéz nyúlt ki. A kialakítás ismerősnek tűnt, de AA nyilván nem erre gondolt. A

fáklya formájú lámpa esetlen hatást keltett. Mérete és felépítése régi reflektorra hasonlított, fénye azonban nagyon gyenge volt, körülbelül mint régen egy húszwattos izzóé. A vastag lámpaernyőn átszűrődő fénye alig volt erősebb, mint egy gyertyáé.

– Ott, hátul van a komplexum áramellátására szolgáló gépezet – mondta Luo Ji –, olyan, mint egy erőmű. Ez a lámpa lenyűgöző teljesítménynek számít. Nincs benne sem izzószál, sem gyúlékony gáz, és nem tudom, pontosan mi világít benne, de képes százezer évig világítani. Az ajtók, amelyeken bejöttek, normál körülmények között ötszázezer évig működtethetőek. Utána az ajtók eldeformálódnak, aki be akar jönni, annak át kell majd törnie rajtuk. Addigra ezek a lámpák több mint négyszázezer éve kialudtak már, idebenn sötétség honol majd. Ez azonban csak a kezdete lesz egy százmillió éves utazásnak.

Cheng Xin levette úrruhája egyik kesztyűjét, és megsimogatta a hideg kőbe vésett betűket, majd a barlang falának dőlt és kifejezéstelen arccal a lámpákra meredt. Rájött, hol látta már ezt a kialakítást: a párizsi Pantheonban. Épp ilyen, fáklyát tartó kéz nyúlt ki Rousseau sírjából. Az előtte lévő halovány sárga fények most nem árammal működő lámpáknak tüntek, hanem apró lángoknak, melyek nemsokára kialszanak.

– Nem valami beszédes – jegyezte meg Luo Ji. Hangjában gondoskodó aggodalom csendült, ami rég hiányzott már Cheng Xinnek.

– Mindig ilyen volt – mondta AA.

– Értem. Én régebben szerettem beszélni, aztán elfelejtettem, hogy kell. Most azonban újra megtanultam. Abba sem tudom

hagyni a fecsegést, mintha kisgyerek lennék. Remélem, nem zavarja önöket.

Cheng Xin mosolyt erőltetett arcára.

– Nem, dehogy. Csak... mindezt elnézve nem tudom, mit mondhatnék.

Igaza volt. Mi mást lehetett volna még mondani? A civilizáció olyan volt, mint egy őrült vágta, ami ötezer éven át tartott. A haladás további haladást eredményezett, a számtalan csoda újabb csodákat szült, az emberiség mintha az istenek hatalmára tett volna szert, a legvégén azonban a valódi hatalom az idő kezében volt. Nyomot hátrahagyni nehezebb volt, mint megalkotni egy világot. A civilizáció végén ugyanazt tudták csak tenni, amit a messzi múltban is, mikor az emberiség csecsemő volt még:

Szavakat véstek a kőbe.

Cheng Xin gondosan szemügyre vette a falba vésett faragványokat. Egy férfi és egy nő domborműves alakjával kezdődtek, melyekkel talán azt akarták megmutatni a jövőbeli felfedezőknél, hogyan néztek ki az emberek. Ellentétben azonban a merev, bemutatásra szolgáló testtartással, amellyel az időszámítás kori Pioneer-szondákon lévő fémlapon ábrázolták a férfi és nő rajzát, ezt a két barlangbeli faragványt élénk arckifejezés és testtartás jellemezte, amelyek Ádámot és Évát idézték.

Cheng Xin végigsétált a fal mellett. A férfi és a nő képe után hieroglifák és ékírással jelek következtek, melyeket talán ősi leletekről másoltak ide – lehetséges volt, hogy némelyiket még a modern kori ember sem tudta megfejteni, de akkor hogyan

lehetne elvárni, hogy a jövőbeli földönkívüli felfedezők megértsék őket? Továbbmenve kínai verseket látott, legalábbis az írásjelek elrendezéséből meg tudta mondani, hogy versekről van szó; egyiket sem ismerte azonban fel, csak azt látta, hogy nagy pecsétírással készültek.

– *A költészet klasszikusai*, ezer évvel Krisztus előttről – mondta Luo Ji. – Ha továbbmegy, klasszikus görög filozófiai írások részleteit látja majd. Ahhoz, hogy olyan betűket és írásjeleket lásson, amiket megért, többször tíz métert kell még mennie.

A görög betűk alatt újabb domborművet látott, rajta egyszerű köntöst viselő ókori tudósok vitáztak egy kőoszlopokkal körülvett agorán.

Különös ötlete támadt. Visszafordult és körülnézett ott, ahol a faragványok kezdődtek, de nem találta meg, amit keresett.

– Egy rosette-i követ keres? – kérdezte Luo Ji.

– Igen. Nincs valami rendszer, ami segítené a jelek megértését?

– Gyermekem, kőbe faragott jelekről beszélünk, nem számítógépről. Hogyan férhetne itt el ilyesmi?

AA a barlang falára nézett, majd Luo Jire bámult.

– Azt akarja mondani, hogy olyasmiket faragtunk fel ide, amiket mi magunk sem értünk, abban a reményben, hogy egy nap valami földönkívüli képes lesz elolvasni őket?

Igazat mondott – a távoli jövőben élő földönkívüli felfedezők számára a falakra írt emberi klasszikusokra valószínűleg ugyanaz a sors vár, mint a lineáris A írásra, a krétai hieroglifákra és más, ősi írásokra, amiket senki nem tud elolvasni. Talán nem volt realisztikus a remény, hogy bárki is meg fogja érteni. Mire ennek az emlékműnek az építői felfogták az idő hatalmát, nem

hittek többé abban, hogy egy eltűnt civilizáció képes lenne olyan nyomokat hagyni maga után, amelyek földtörténeti korokat élnek túl. Ahogy Luo Ji is mondta, ez nem múzeum volt.

A múzeumot a látogatóknak építik, a sírkövet az állítóinak.

Hármasban haladtak tovább, Luo Ji botja ritmikusan dobolt a talajon.

– Gyakran sétálok erre, elmélyülve őrült gondolataimban. – Luo Ji megállt, és egy domborműre mutatott, melyen egy vértet viselő ókori katona lándzsát tartott a kezében. – Ez Nagy Sándor hódításairól szól. Ha továbbhaladt volna kelet felé, a Hadakozó fejedelemségek korában ért volna a Qin-dinasztia országába – akkor vajon mi történt volna? És miben lett volna más a történelem? – Továbbmentek, és Luo Ji ismét a barlang falára mutatott. A falra vésett írásjeleknél a kis pecsétírást mostanra felváltotta a kancellári írás. – Elértük a Han-dinasztiát. Ezt követően Kínában két egyesítés zajlott le. Vajon az egységes terület és az egységes gondolatrendszer jó dolgoknak számítanak a civilizáció egésze szempontjából? A Han-dinasztia végül a konfucianizmust szorgalmazta mindenekfelett, de vajon mi történt volna később, ha a Tavasz és őszi korszak gondolati iskoláinak sokasága fennmaradt volna? Miben lenne más a jelen? – Luo Ji körözni kezdett botjával. – A történelem minden egyes pillanatában elszalasztott lehetőségek végtelen sora rejlik.

– Akárcsak az életben – mondta halkán Cheng Xin.

– Nem, nem – Luo Ji hevesen megrázta a fejét. – Az enyémben legalábbis nem. Nem hinném, hogy bármit is kihagytam volna. – Nevetett, és Xinre nézett. – Gyermekeim, úgy érzi, kihagyott valamit? Akkor a jövőben már ne hagyja elszaladni a

lehetőségeket.

– Jövő már nem létezik – mondta AA hidegen. Eltűnődött, lehetséges-e, hogy Luo Jit utolérte a demencia.

Elérték a barlang végét. Luo Ji megfordult, hogy szemügyre vegye ezt a föld alatti sírkövet, és felsóhajtott.

– Arra terveztük ezt a helyet, hogy százmillió évet is túléljen, de száz sem lett belőle.

– Ki tudja? Lehet, hogy egy kétdimenziós civilizáció képes lesz látni mindezt – mondta AA.

– Érdekes meglátás. Remélem, igaza van... Nézzék, itt tartjuk a műkincseket. Összesen három ilyen termünk van.

Cheng Xin és AA előtt ismét kiszélesedett a tér, az előttük lévő helyiség azonban nem annyira kiállítóteremre, mint inkább raktárra emlékeztetett. Minden műkincset egyforma fémládákba helyeztek, és minden ládát részletes felirattal láttak el.

Luo Ji megérintette botjával az egyik közeli ládát.

– Mint már mondtam, ezek nem annyira fontosak. Ezeknek a tárgyaknak a nagy része ötvenezer évnél rövidebb élettartammal rendelkezik, bár van közte, ami egymillió évig is fennmaradhat. Azt javaslom azonban, hogy a szobrokat ne vigyék el. Bár a gravitáció megkönnyíti, túl sok helyet foglalnak... Rendben, válasszák ki, amit csak szeretnének.

AA izgatottan nézett körül.

– Szerintem a festményeket vigyük. Hagyjuk a régi klasszikusokat és az ősi kéziratokat... azokat senki nem fogja megérteni. – Az egyik fémláda elé lépett, és megnyomott egy gombnak tűnő valamit a tetején, a láda azonban nem nyílt ki, és utasítások sem voltak rajta. Cheng Xin odament és nagy nehezen

felnyitotta a fedelet. AA kivett egy olajfestményt.

– Szerintem a festmények is sok helyet foglalnak – mondta AA.

Luo Ji egy másik láda tetejéről pár munkaruhát emelt fel, majd az egyiknek a zsebéből apró zsebkést és csavarhúzóvét vett ki.

– A keret sok helyet foglal. Levehetik róla.

AA megfogta a csavarhúzóvét, mielőtt azonban nekieshetett volna a festménynek, Cheng Xin felkiáltott:

– Ne!

Van Gogh *Csillagos éj*-e volt az.

Cheng Xin nem csak azért lepődött meg, mert a festmény értékes volt. Egyszer már látta; négyszáz évvel korábban, rögtön azután, hogy a PSH-nak kezdett dolgozni, egy hétvégén ellátogatott a New York-i Modern Művészetek Múzeumába, és látta Van Gogh pár festményét. Mély benyomást tett rá az, ahogy Van Gogh a teret ábrázolta: tudatalattijában a térnek szerkezete volt. Cheng Xin akkor még nem volt szakértője az elméleti fizikának, de tudta, hogy a húrelmélet szerint a tér, akárcsak az anyagi tárgyak, számtalan mikroszkopikus, rezgő húrból áll, Van Gogh pedig megfestette ezeket a húrokat, a tér, akárcsak a hegyek, a búzamezők, a házak és a fák, tele voltak apró rezgésekkel. A *Csillagos éj* kitörölhetetlen nyomot hagyott az agyában, és most lenyűgözötte, hogy négyszáz évvel később ismét láthatja a képet a Plútón.

– Vegye le a keretet, akkor többet el tud vinni belőlük. – Luo Ji hanyagul intett botjával. – Azt hiszi, még mindig többet érnek ezek a tárgyak, mint egy egész város? Most egy város is értéktelen.

Így aztán lefejtették a keretet, ami akár ötszáz éves is lehetett,

de a kép kemény hátlapját megtartották, hogy ne tudjon elgörbülni a vászon és ne sérüljön a festmény. A többi olajfestménnyel folytatták, és a padlót hamar üres keretek borították. Luo Ji odament hozzájuk és az egyik kis festményre tette a kezét.

– Ezt meghagynák nekem?

Cheng Xin és AA félretették a képet egy láda tetejére a fal mellett. Meglepetten látták, hogy a *Mona Lisa* az.

Folytatták a keretek szétszedését. AA suttogva megszólalt:

– Okos az öreg. A legdrágább képet tartotta meg magának.

– Nem hinném, hogy ez volt az oka.

– Lehet, hogy egyszer szeretett egy *Mona Lisa* nevű lányt?

Luo Ji leült a *Mona Lisa* mellé és fél kézzel megsimogatta az ősrégi keretet.

– Nem tudtam, hogy te is itt vagy – suttogta. – Különböz gyakran eljöttem volna, hogy meglátogassalak.

Cheng Xin látta, hogy nem a festményt nézi. Tekintete maga elé meredt, mintha az idő mélyébe tekintene. Xin látta, hogy az öreg szempárba könnyek gyűlnek, de nem volt biztos benne, nem téved-e.

A Plútó felszíne alatti hatalmas sírban, melyet százezer évig is világítani képes lámpák halvány fénye világított be, a *Mona Lisa* mosolya mintha megjelent, majd eltűnt volna. Ez a mosoly közel kilenc évszázadon át őrizte rejtélyét az emberiség előtt, és most még kiismerhetetlenebbnek és kísértetiesebbnek tűnt, mintha mindent és semmit nem jelentett volna – akár a közelgő Halál.

A BUNKER KORA, 68. ÉV. A KÉTDIMENZIÓS NAPRENDSZER

Cheng Xin és AA felvitték az első adag műkincset a felszínre. A körülbelül tucatnyi, keret nélküli festmény mellett magukkal vittek két bronz rituális edényt a Nyugati Zhou-korból, valamint pár ősrégi könyvet is. Standard 1 G gravitációban nem tudták volna mindezt elvinni, a Plútó gyenge gravitációjának köszönhetően azonban nem volt szükségük túl nagy erőfeszítésre. Mikor áthaladtak a zsilipkamrán, először óvatosan bezárták a belső ajtót, mielőtt kinyitották volna a külsőt, nehogy a kiszökő levegő őket és a műkincseket is kifújja a szabadba. Amint kinyitották a külső ajtót, a zsilipkamrában lévő kevés levegő azonnal kavargó jégkristályok sokaságává vált. Először azt hitték, a jégkristályokat a *Halo* reflektora világította meg, mikor azonban a kavargó kristályok leülepedtek, észrevették, hogy a *Halo* reflektorai már kialudtak. A Plútó felszínét valamiféle űrbeli fényforrás világította meg, a *Halo* és a fekete monolit pedig hosszú árnyékot vetett a fehér talajra. Felnéztek, és döbbenetükben két lépést hátráltak.

Az űrből gigantikus szempár nézett le rájuk.

Két fénylő ovális lebegett az űrben, mindkettő szemnek tűnt – a „szemfehérje” fehér vagy világossárga volt, az „írisz” sötét.

– Az a Neptunusz, a másik pedig az Urá... nem, az a Szaturnusz! – mondta AA.

Mindkét gázóriás kétdimenzióssá vált. Az Uránusz pályája a Szaturnuszén kívül volt ugyan, mivel azonban az Uránusz jelenleg a Nap másik oldalán járt, először a Szaturnusz zuhant a kétdimenziós síkba. Összeomlásuk után a gázóriásoknak körként kellett volna megjelenniük, abban a szögben azonban, amelyben a Plútóról látszottak, oválisnak tűntek. A kétdimenziós bolygók tiszta, koncentrikus körökként jelentek meg. A Neptunusz nagyrészt három körből állt: a legkülső kék volt, élénk és életteli, mint a szempillák és a szemhéjfesték – ez volt hidrogénből és héliumból álló légköre –, a középső fehér – ez volt a bolygó húszezer kilométer vastag köpenye, amely a csillagászok szerint vízből és ammóniából álló óceán volt – sötét központja pedig a bolygó sziklából és jégből lévő magva, melynek tömege megegyezett a Földével. A Szaturnusz szerkezete hasonló volt, csak a külső kék gyűrű nélkül.

Minden gyűrű több kisebb gyűrűből állt, tele részletgazdag szerkezetekkel. Ahogy jobban szemügyre vették a bolygókat, a két óriás szem egyre inkább egy frissen kivágott fa gyűrűire hasonlított. Minden egyes kétdimenziós bolygó körül vagy tucatnyi kisebb gyűrűt lehetett látni – szintén kilapított holdakat. A Szaturnusz körül még egy halvány, nagyobb kör látszott – a gyűrűi. Még mindig megtalálták a Napot is az égen, halvány sárga fényt árasztó apró korong volt. Mivel a két bolygó még mindig a Nap másik oldalán járt, területük a két dimenzióba zuhanás után lélegzetelállító volt.

Egyik bolygónak sem volt többé vastagsága.

Cheng Xin és AA a kétdimenziós bolygók fényében vitték át a műkincseket a fehér leszállópályán a *Haló*-ig. A hajó sima,

áramvonalas teste most egy elvarázsolt kastély tükrére emlékeztetett, a kétdimenziós bolygók tükörképe hosszú, szétterjedő formákká nyúlt. A hajó oldalról nézve magától értetődően a cseppekre emlékeztette az embereket – megnyugtató erőről, ugyanakkor könnyedségről tanúskodott. A Plútó felé vezető úton AA elmondta Cheng Xinnnek, hogy szerinte a *Halo* törzse valószínűleg nagyrészt erős kölcsönhatású anyagokból állt.

Ahogy közeledtek, a hajó alján lévő ajtó hangtalanul kinyílt. Felvitték a műkincseket a lépcsőn, majd a kabinba; levették sisakjukat, és mély levegőt vettek ebben az otthonos kis világban. Szívüket eltöltötte a megkönnyebbülés érzése – anélkül, hogy tudatában lettek volna, máris otthonukként tekintettek a hajóra.

Cheng Xin megkérdezte a hajó mesterséges intelligenciáját, sikerül-e bármilyen adást fognia a Neptunuszról és a Szaturnuszról. Amint kimondta kérését, az információs ablakok színes lavinaként árasztották el, úgy érezte, maguk alá temetik őket. A jelenetről az első téves riasztás jutott eszébe, száztizennyolc évvel korábbról. Akkoriban az információ nagy része a média közvetítéséből állt, mostanra azonban a média jobbára megszűnt. Az információs ablakok jelentős hányadában nem látott kivehető képet – némelyik elmosódott volt, mások rázkódtak, legtöbbjükön értelmetlen közelképek látszottak. Pár ablak azonban fantasztikus színekkel telt meg, melyek mozgásban voltak, kavarogtak, és összetett, részletes szerkezeteket mutattak – alighanem a kétdimenziós univerzumot.

AA megkérte a mesterséges intelligenciát, hogy szűrje a

képeket. A gép megkérdezte őket, milyen információra kíváncsiak. Cheng Xin az űrvárosok felől érdeklődött. Az ablakok áradata eltűnt, helyükre körülbelül tucatnyi, sorba állított ablak került. Az egyik ablak kinagyítva a többi elé siklott. A mesterséges intelligencia elmondta, hogy amit látnak, az tizenkét órával korábban történt a Neptunusz-halmazban lévő Európa VI.-on. A város egy összekapcsolt város része volt, ami a csapás miatti riasztás után különvált.

A kép stabil volt, a látómező széles. A kamera alighanem a város egyik végén helyezkedett el, innen szinte az egész várost látni lehetett.

Az áramellátás megszűnt az Európa VI.-on, csak pár fénysugár vetített bizonytalan köröket a város távolabbi végébe. A város tengelye mentén elhelyezkedő három mesterséges fúziós nap ezüstös holddá változott, melyek csak világítottak, de meleget nem adtak. A város klasszikus ellipszoid formában épült, épületei azonban nagyban eltértek azoktól, amelyeket fél évszázaddal korábban Cheng Xin látott. A Bunkervilág egyre nagyobb jólétben élt, a városban lévő épületek már nem voltak egyhangúak és egyformák: sokkal magasabbak lettek, és mindegyikük egyedi kialakítással büszkélkedhetett. Egyes felhőkarcolók csúcsa szinte megérintette a város tengelyét. Újra megjelentek a fa alakú városok is, és nagyjából akkorának tűntek, mint azok, amelyek a Földön épültek, bár leveleik sűrűbben lógtak. El lehetett képzelni, milyen gyönyörű és fenséges látványt nyújtott a város, mikor éjszaka kivilágították, most azonban csak a holdfény világította meg mindezt, a faépületek pedig széles árnyékot vetettek, így a város többi része

hatalmas erdő árnyékában megbúvó romoknak tűnt.

A város nem forgott tovább, mindenhol súlytalanság uralkodott. Számptalan tárgy lebegett a levegőben – járművek, különféle holmik, még egész épületek is.

A város tengelye mentén fekete felhőköl álló öv jelent meg, mely összekötötte a két pólust. A hajó mesterséges intelligenciája kijelölt egy négyszögletes területet, ráközelített és új információs ablakban megnyitotta. Cheng Xin és AA döbbenten látták, hogy a fekete felhőt a város közepén lebegő emberek alkotják. A súlytalanságban lebegők közül többen egymásba kapaszkodtak, és egy kupacban lebegtek, mások megfogták egymás kezét és sort alkottak, a legtöbbben azonban egyedül lebegtek. Mindenki sisakot és egész testét elfedő ruhát hordott – nagy valószínűséggel űrruhát. Már akkor is nehéz volt megkülönböztetni e hétköznapi ruhákat az űrruháktól, amikor Cheng Xin utoljára volt ébren. Úgy tűnt, mindenkienél van létfenntartó rendszer is – egyesek a hátukon viselték, mások a kezükben –, a legtöbb embernek azonban nyitva volt a sisakja, és azt is látni lehetett, hogy a városban enyhe szellő fúj, ami azt jelezte, még megmaradt a lélegezhető légkör. A fúziós napok fénye valójában hideg fény volt, és sokan a napok köré gyűltek, talán több fényre és egy kis melegre vágyva. Az ezüstös fény átragyogott az emberfelhő résein, és pettyezett fénybe borította maga körül a várost.

A hajó mesterséges intelligenciája szerint az Európa VI. hatmillió lakójának fele már űrjárművei segítségével elhagyta a várost, a megmaradó hárommillió egy részének pedig nem volt lehetősége távozni, de nagy részük tudta, hogy minden

menekülési kísérlet reménytelen. Emellett még ha pár hajónak csodaszámba illően sikerült is volna elmenekülnie az összeomlási zónából, és elérnie a mélyűrt, a legtöbbször nem rendelkezett ökológiai újrahasznosító rendszerrel, és az emberek nem tudtak volna sokáig életben maradni rajta. Még mindig csak viszonylag keveseknek adatott meg, hogy csillagközi űrhajója legyen, ami bármeddig képes fennmaradni a világűrben. Az itt élők úgy döntöttek, azok közt várják meg a véget, akiket ismernek.

A közvetítés nem volt lenémítva, Cheng Xin azonban nem hallott semmit. Az emberek felhője és a város egyaránt kísértetiesen néma volt. Mindenki ugyanabba az irányba nézett. A városnak az a része semmiben nem különbözött a többitől: egymást keresztező utcákból és épületek soraiból állt. Mindenki várt. A víztükörrre hasonlító, hideg holdfényben az emberek arca fehérnek tűnt, mint a kísérteteké. A látvány azt a százhuszonhat évvel korábbi, véres ausztrál hajnalt idézte fel Cheng Xinben. Ahogy akkor, most is úgy érezte, mintha hangyabolyra nézne le, a fekete emberfelhő pedig hangyák kavargó tömegének tűnt.

Az emberfelhőben valaki felsikoltott. A város egyenlítőjének egy pontján, ugyanazon a ponton, amelyre mindenki nézett, fénylő pont jelent meg, mintha egy sötétbe burkolózó ház teteje megnyílna és beengedné a napfényt.

Az Európa VI. itt került először kapcsolatba a kétdimenziós síkkal.

A fénypont sebesen nőtt, és ragyogó oválissá változott. A belőle áradó fényt a környező magas épületek sugarakra bontották, és a sugarak megvilágították a város tengelyénél lebegő emberfelhőt.

Az űrváros most hatalmas hajóra emlékeztetett, melynek kilyukadt az alja, így elsüllyedt a lapos tengerben. A kétdimenziós tér síkja emelkedett, akár a víz, és ami kapcsolatba került ezzel a felülettel, azonnal kétdimenzióssá vált. A sík kettészelte az épülethalmazokat, melyek kétdimenziós képe kiterjedt a síkon. Mivel a város keresztmetszete csak kis része volt a teljes, kilapított városnak, a kétdimenzióssá vált épületek nagy része túlterjedt az oválison, melyet a város törzse jelzett. Az emelkedő, terjeszkedő síkon csodálatos színek és bonyolult szerkezetek villantak fel és távolodtak szét minden irányban, mintha a sík lencse lenne, amelyen át alatta futó, színes állatokat lehetne látni. Mivel a városnak még mindig volt levegője, hallani lehetett, ahogy a háromdimenziós világ két dimenzióba zuhan: ropogások éles, fülsértő sora, mintha az épületek és maga a város is különlegesen faragott üvegből készült volna, és most hatalmas úthenger törne össze mindent.

Ahogy a sík tovább emelkedett, az emberfelhő szétterjedt az ellenkező irányba, mintha függönyt emelt volna fel egy láthatatlan kéz. A jelenetről Cheng Xinnek egy millió madárból álló madárraj jutott eszébe, amit egyszer látott. A hatalmas raj mintha egyetlen lény lett volna, ami alakját váltva repült az alkonyati égen.

A sík hamarosan elnyelte a város egyharmadát, és továbbra is hevesen vibrált, ahogy megállíthatatlanul emelkedett a tengely felé. Most már az emberek is elkezdtek a síkba hullani – volt, aki az űrruhája hajtóművének a meghibásodása miatt, és volt, aki felhagyott a meneküléssel. Egyetlen pillanat alatt színes tintacseppenként terültek szét a síkon, ahol mindegyikük egyedi

alakként jelent meg két dimenzióban. Az egyik közelképen, amit a mesterséges intelligencia mutatott, látták, amint egy szerelmespár egymást ölelve ugrik a síkba – még kilapulásuk után is látni lehetett, hogy a két alak egymás mellett fekvé átöleli egymást; a póz furának tűnt, mintha ügyetlen gyermek rajzolta volna, aki nem értette a perspektíva elvét. Egy anyát is láttak, aki, miközben a síkba zuhant, a feje fölé emelte csecsemőjét, hogy a gyermek egy tizedmásodperccel tovább élhessen. Anya és gyermeke is a gigantikus festmény élénk figurájává vált. Ahogy a sík tovább emelkedett, egyre sűrűbben zuhogtak rá az emberek, a síkot elárasztották a kétdimenziós emberalakok, és legtöbbször az úrváros határain kívülre került.

Amire a kétdimenziós sík megközelítette a tengelyt, a túlélő népesség nagy része a város túlsó oldalán kötött ki. Mostanra a város fele eltűnt, és mikor az emberek „felfelé” néztek, már nem az ismerős várost látták a túloldalon, csak egy kaotikus, kétdimenziós ég nehezedett rá az Európa VI.-nak azokra a részeire, amelyek még megmaradtak háromdimenziósak. Az északi sarki főkapun át már nem lehetett elmenekülni, így az emberek az egyenlítő körül gyülekeztek, ahol három vészkiárat volt. A súlytalan tömeg hegyekbe halmozódott a kiáratok körül.

A kétdimenziós sík áthaladt a tengelyen és elnyelte a három napot, de a fény, melyet a két dimenzióba való összeomlás keltett, még fényesebbé tette a világot.

Mély, sípoló hang szólalt meg: a városból szökni kezdett a levegő az úrbe. Az egyenlítő mentén lévő vészkiáratok tágra nyíltak, mindhárom akkora volt, mint egy futballpálya; rajtuk kívül még háromdimenziós tér terült el.

A hajó mesterséges intelligenciája újabb információs ablakot tolt az előtérbe. Ennek a képe az űrből mutatta az Európa VI.-ot. Az űrváros kétdimenzióssá vált része szétterjedt a láthatatlan síkon, a gyorsan süllyedő, még mindig háromdimenziós rész pedig aprócskának tűnt hozzá képest, mintha egy bálna háta kandikálna ki a hatalmas óceánból. Három fekete füstfelhő emelkedett fel, majd oszlott szét az űrben; a „füstfelhőket” az emberek alkották, akiket a csökkent légnyomású űrvárosból fúj ki a heves szél. A magányos háromdimenziós sziget tovább süllyedt és olvadt bele a kétdimenziós tengerbe. Kevesebb mint tíz perc alatt a teljes Európa VI. festményé vált.

Az Európa VI. olyan hatalmas festményt alkotott, hogy nehéz lett volna megbecsülni területének pontos nagyságát. Bár halott város volt, pontosabb lett volna egy város 1:1-es méretarányú képének nevezni. A rajzon a város minden apró részlete látszott, minden egyes csavar, minden egyes rostszál, minden egyes porszem, még minden egyes baktérium is. A rajz az atomok szintjéig pontos volt. Az eredeti háromdimenziós tér minden atomja szigorú törvények alapján vetült a neki megfelelő helyre a kétdimenziós síkban. A rajz kialakulásának legalapvetőbb elvei ezek voltak: semmi nem lehetett átfedésben, semmi nem lehetett rejtett, minden részletnek, kivétel nélkül meg kellett jelennie a síkon. Itt az összetettség helyettesítette a nagyságot. A rajzot nem volt egyszerű értelmezni – a város alaprajza összességében kivehető volt, és egyes nagyobb építményeket is fel lehetett ismerni, például a hatalmas fákat, amelyek két dimenzióban is még mindig fának tűntek. Az épületek azonban így kilapítva nagyon máshogy festettek, kizárólag a képzeletre hagyatkozva

szinte lehetetlen lett volna a kétdimenziós rajzokból visszakövetkeztetni az eredeti háromdimenziós szerkezetre. Az viszont bizonyosnak tűnt, hogy a megfelelő matematikai modellel rendelkező képfeldolgozó szoftverek képesek lennének rá.

Az információs ablakban két további kilapult úrváros is látszott a távolban. A városok sötét űrben úszó, tökéletesen lapos kontinenseknek tündek, amelyek egymásra néznek a síkon át. A kamera azonban – amely talán egy drónon volt – szintén zuhant már a sík felé, és a kétdimenziós Európa VI. hamarosan kitöltötte az egész képernyőt.

A vészkijáratokon át közel egymillió ember menekült el az Európa VI.-ról; most őket is magával ragadta a körülöttük lévő, két dimenzióba lebomló háromdimenziós tér, és úgy zuhantak a sík felé, mint a hangyaraj, amelyet elsodort a vizesés. A síkra zuhanó emberáradat lélegzetelállító látványt nyújtott; a városban sokkal sűrűbbé vált a kétdimenziós emberalakok tömege. A kilapított emberek sok helyet foglaltak el – bár még mindig kevesebbet, mint a hatalmas, kétdimenziós épületek –, és apró, alig ember formájú jeleknek tündek az óriási képen.

Az információs ablakban látható kétdimenziós síkban további tárgyak jelentek meg: a hajók és tutajok, melyek nemrég hagyták el az Európa VI.-ot. Fúziós reaktoraik maximális kapacitáson működtek, a hajók azonban így is megállíthatatlanul zuhantak a sík felé. Cheng Xin egy pillanatig azt hitte, a fúziós hajtóművek kék lángja áthatolt a mélység nélküli síkon, a valóságban azonban csak az történt, hogy a plazma is kétdimenzióssá vált. Ezeken a területeken a kétdimenziós épületeket eltorzították,

kitekerték a kétdimenziós lángok. Ezután a hajók és tutajok is az óriási rajz részévé váltak. A kétdimenziós város engedelmeskedett annak a szabálynak, hogy nincs átfedés, és kitágult, hogy helyet adjon ezeknek az új objektumoknak is; az egész kép a tó felszínén fodrozódó hullámokra hasonlított.

A kamera tovább zuhant a sík felé. Cheng Xin a közeledő kétdimenziós városra bámult, és remélte, hogy mozgás jeleit látja a városban, de nem – az előbbi, a plazmalángok okozta torzulásokat leszámítva a lapos városban minden mozdulatlan maradt. Ugyanígy a kétdimenziós testek sem mozdultak, életnek semmi jelét nem adták.

Halott világ volt. Halott kép.

A kamera még közelebb került a síkhoz, és egy kétdimenziós test felé zuhant. A négy végtag hamarosan az egész képet kitöltötte, majd az izomrostok és véredények bonyolult képe következett – talán csak illúzió volt, de Cheng Xin mintha látta volna, amint a kétdimenziós erekben vörös, kétdimenziós vér folyik. Aztán egy villanás, és a kép eltűnt.

Cheng Xin és AA elindultak második útjukra, hogy újabb műkincseket hozzanak fel. Mindketten érezték, hogy küldetésük nagy valószínűséggel értelmetlen. Most, hogy látták a kétdimenzióssá vált városokat, megértették, hogy a folyamat a legtöbb információt megőrizte a háromdimenziós világból. Ha volt is információvesztés, az csak atomi szinten történhetett. Tudták, hogy az átfedésnélküliség elvének köszönhetően, amely a vetületnél érvényesült, a kilapult Plútó kérge nem fog vegyülni a múzeumban lévő műkincsekkel, így az általuk őrzött információ

elvileg megmarad. Mivel azonban vállalták ezt a küldetést, be is akarták fejezni. Ahogy Cao Bin mondta, csinálni valamit még mindig jobb, mint nem csinálni semmit.

Elhagyták a *Haló*-t, és látták, hogy a két kilapult bolygó még mindig ott lebeg a fejük felett, de már sokkal halványabb. Ettől láthatóbbá vált az alattuk újonnan megjelent hosszú, fénylő sáv. A fénycsík számtalan ragyogó pontból állt, és az égbolt egyik végétől a másikig ért, mintha a Naprendszer új nyakláncot kapott volna.

– Az az aszteroidaöv? – kérdezte Cheng Xin.

– Igen. Most a Mars következik – felelte AA.

– A Mars most a Napnak ezen az oldalán van.

Mindketten elhallgattak, és anélkül, hogy a kilapított aszteroidaövre néztek volna, elindultak a fekete monolit felé.

A Föld következett.

A múzeum nagy csarnokában látták, hogy Luo Ji már előkészített nekik egy halom újabb műkincset, köztük számos kínai festett tekercset. AA kitekerte az egyiket. *A folyó mentén a Qingming fesztivál idején* volt az.

Cheng Xin és AA már nem érezték azt a kezdeti megilletődöttséget és örömet az értékes műalkotások láttán; az odakint zajló pusztulás magasztos fenségéhez képest ez csak egy régi festmény volt. Mikor pár felfedező eléri majd azt a hatalmas képet, ami a kilapított Naprendszerből lett, nehezen tudják majd elképzelni, hogy ez a huszonnégyszer öt centiméteres négyszög egykor különlegesnek számított.

Cheng Xin és AA megkérték Luo Jit, hogy menjen velük a *Halo* fedélzetére. Luo Ji azt mondta, szívesen megnézné a hajót, és

elindult úrruhát keresni. A múzeumban volt pár kényelmes helyiség az alkalmazottak számára, tele modern kényelmi funkciókkal. Ezeket nem úgy tervezték, hogy a múzeummal együtt fennmaradjanak.

Mikor a múkincsekkel együtt elhagyták a monolitot, a kilapult Föld képe köszöntötte őket.

A Föld volt az első szilárd bolygó, amely kétdimenzióssá vált. A Neptunuszhoz és a Szaturnuszhoz képest a kétdimenziós Föld „évgyűrűi” még jobban tele voltak apró részletekkel: a sárga földköpeny fokozatosan változott a belső mag mélyvörös nikkelvasává, a bolygó teljes területe azonban sokkal kisebb volt, mint a gázóriásoké.

Ellentétben azzal, amit elképzelték, kéknek nyomát sem látták rajta.

– Mi történt az óceánjainkkal? – kérdezte Luo Ji.

– A külseje közelében kell lenniük... De a kétdimenzióssá vált víz átlátszó, így nem látjuk – felelte AA.

Némán vitték el a műtárgyakat a *Haló*-hoz. Még nem tört rájuk a gyász, ahogyan az éles késsel ejtett friss seb sem fáj azonnal.

A kilapult Föld azonban megmutatta nekik csodáit: legkülső peremén fokozatosan fehér gyűrű jelent meg. Először alig lehetett látni, hamarosan azonban élesen elvált az űr fekete hátterétől. A fehér gyűrű tiszta volt, hibátlan, de anyaga egyenetlennek tűnt – talán számtalan apró, fehér szemcse alkotta.

– Ott van az óceánunk! – jelentette ki Cheng Xin.

– A víz megfagyott a kétdimenziós síkban – mondta AA. – Hideg van ott.

– Ó... – Luo Ji meg akarta simogatni a szakállát, de keze a sisakba ütközött.

Felvitték a műkincsekkel teli ládákat a *Halo* fedélzetére. Úgy tűnt, Luo Ji ismeri a hajó kialakítását, és megindult a raktér felé anélkül, hogy Cheng Xinnnek vagy AA-nak útba kellett volna igazítania. A hajó mesterséges intelligenciája felismerte és engedelmeskedett az utasításainak. Miután rögzítették a műkincseket, mindhárman visszatértek a hajó lakrészébe. Luo Ji egy csésze forró teát kért a mesterséges intelligenciától, és egy apró robot, amit Cheng Xin és AA mindeddig egyszer sem látott, hamarosan ki is hozta neki.

Cheng Xin megkérte a mesterséges intelligenciát, hogy mutasson híreket a Földről, az azonban közölte vele, hogy csak pár közvetítést kapott a bolygóról, és mind a vizuális, mind az audioanyagot gyakorlatilag lehetetlen volt értelmezni. A pár nyitott információs ablakra nézve mindössze önműködő kamerák elmosódott képeit látták. A mesterséges intelligencia hozzátette, hogy a videót is le tudja játszani, amit a Föld közelében lévő űrhajó-megfigyelő rendszer rögzített. Új, nagy ablak ugrott fel, és a képernyőt kitöltötte a kilapult Föld képe.

Mindhárman azonnal arra gondoltak, hogy a kép valószínűtlennek tűnik, még arra is gyanakodtak, hogy a képet a mesterséges intelligencia alkotta, hogy bolonddá tegye őket.

– Hát ez meg micsoda? – kiáltott fel AA.

– A Föld, hét órával ezelőtt. A kamera innen ötven csillagászati egységnyire van, anguláris nagyítása 450-szeres.

Közelebbről is szemügyre vették a teleszkóppal készített holografikus videót. Igen tisztán látszott a kilapult Föld egésze, az

„évgyűrűk” pedig még sűrűbben látszottak, mint szabad szemmel megfigyelve. Az összeomlás valószínűleg már befejeződött, a kétdimenziós Föld egyre halványult. Ami azonban igazán meglepte őket, az a fagyott, kétdimenziós óceán volt – a fehér gyűrű a Föld pereme körül. Tisztán ki tudták venni a gyűrűt alkotó szemcséket: hópelyhek voltak! Elképzelhetetlenül nagy, hatszögletű hópihék, mindegyikük egyedi kristályágacsokkal – különlegesek voltak és leírhatatlanul gyönyörűek. Hópelyheket látni ötven csillagászati egység távolságból már önmagában is rendkívül szürreálisnak minősült, ezek a hatalmas hópihék pedig egymás mellett helyezkedtek el, átfedés nélkül, ami fokozta a valószerűtlenség érzését. Úgy tűnt, mintha hópelyhek művészi megjelenítései lennének, magas dekoratív értékkel, és látványos színpadi díszletté változtatnák a fagyott kétdimenziós tengert.

– Mekkora ezek a hópelyhek? – kérdezte AA.

– A legtöbbjüknek négy-ötezer kilométer lehet az átmérője. – A hajó mesterséges intelligenciája képtelen volt a csodálkozásra, most is nyugodt hangon beszélt.

– Nagyobbak, mint a Hold! – jegyezte meg Cheng Xin.

A mesterséges intelligencia további ablakokat nyitott, mindegyikben egy hópelyhely kinagyított képe látszott. Ezeken a képeken nem lehetett érezni, milyen óriásiak – nagyító alatt nézett, aprócska lelkeknek tüntek, minden egyes hópihe mintha készen állt volna apró cseppé válni, amint tenyérhez ér.

– Ó... – Luo Ji ismét megsimogatta a szakállát; ezúttal sikerült.

– Hogy alakultak ki? – kérdezte AA.

– Nem tudom – felelte a mesterséges intelligencia –, nem találok információt arról, hogyan kristályosodik a víz

csillagászati mértékekben.

A háromdimenziós térben a hópelyhek a jégkristály-növekedés törvényeivel összhangban alakultak ki. Elméletileg ezek a törvények nem korlátozták a hópelyhek méretét, a feljegyzett legnagyobb hópelyhely átmérője elérte a 38 centimétert.

Senki nem tudta, hogyan érvényesülnek kétdimenziós térben a jégkristály-növekedés törvényei, de bárhogyan is, az biztos volt, hogy két dimenzióban akár ötezer kilométerig is engedték nőni a jégkristályok növekedését.

– A Neptunuszon és a Szaturnuszon is van víz, és az ammónia is képes kristályosodni. Ott miért nem láttunk óriási hópíhéket? – kérdezte Cheng Xin.

A mesterséges intelligencia nem tudta.

Luo Ji hunyorogva gyönyörködött a kétdimenziós Föld látványában.

– Egész jól néz ki így az óceán, nem gondolják? Egyedül a Föld érdemel ilyen gyönyörű koszorút.

– Kíváncsi vagyok rá, hogy néznek ki az erdők, hogy néznek ki a füves puszták, hogy néznek ki az ősi városok – mondta lassan Cheng Xin.

Végre utolérte őket a gyász. AA zokogni kezdett. Cheng Xin elfordította tekintetét a hópelyhelyóceántól, és egyetlen hangot sem adott ki, de az ő szeme is megtelt könnyekkel. Luo Ji a fejét rázta, sóhajtott, és tovább kortyolgatta teáját. Bánatukat valamennyire enyhítette a gondolat, hogy az egy dimenzióval megfoghatkozott térben végül ők is otthonra lelnek majd.

Ők is azon a síkon, a Földanya mellett találnak örök nyugalomra.

Elindultak harmadik rakományukért. Elhagyták a *Haló*-t, felnéztek az égre, és látták, hogy a kétdimenziós bolygók, a Neptunusz, a Szaturnusz és a Föld még nagyobbra nőttek, az aszteroidaöv szélesebb lett. Nem hallucináltak. Megkérdezték a mesterséges intelligenciát, mit jelentsen ez.

– A navigációs rendszer hasadást érzékelt a Naprendszer navigációs referenciakeretében. Az 1-es referenciakeret továbbra is ugyanaz, mint eddig. Az ebben a rendszerben található navigációs pontok – a Nap, a Merkúr, a Mars, a Jupiter, az Uránusz, a Plútó, egyes aszteroidák és a Kuiper-övben található objektumok – még teljesítik a felismerési kritériumokat. A 2-es referenciakeret azonban drasztikusan átalakult. A Neptunusz, a Szaturnusz, a Föld és egyes aszteroidák elvesztették a navigációs pontokra jellemző tulajdonságaikat. Az 1-es referenciakeret elmozdult a 2-es felé, ez vezetett a jelenséghez, amelyet önök megfigyeltek.

A másik irányban számos mozgó fénypont jelent meg az égen a csillagok előtt. Egyes, fénylő kék pontok hosszú csóvát húztak maguk mögött – a hajókból álló flotta menekülni próbált a Naprendszerből. Egyes hajók egészen közel száguldottak el mellettük, maximális határfokon működő hajtóműveik ragyogó kék fényében mindhárman mozgó árnyékot vetettek a talajra. Egyik hajó sem próbált meg leszállni a Plútón.

Az összeomlás zónájából azonban lehetetlen volt a menekülés. A *Halo* mesterséges intelligenciája ezt akarta mondani: a Naprendszer háromdimenziós tere olyan volt, mint egy hatalmas szőnyeg, amelyet láthatatlan kezek húztak vissza a kétdimenziós szakadékba. Ezek a hajók csak araszoló kukacok voltak a

szőnyegen – még csak sokkal meghosszabbítani sem tudták már így is rövide szabott idejüket.

– Menjenek nélkülem – mondta Luo Ji –, csak pár dolgot hozzanak még el. Én itt várok. Nem akarok lemaradni róla.

Cheng Xin és AA megértették, mi az, amiről nem akar lemaradni, ők azonban nem szerettek volna tanúi lenni a látványnak.

Miután visszatértek a felszín alatti csarnokba, Cheng Xinnel és AA-nak nem volt sok kedve nézelődni és válogatni, ezért véletlenszerűen szedtek össze pár műkincset. Cheng Xin egy Neander-völgyi koponyát is hozni akart, AA azonban félredobta.

– Épp elég koponya lesz ezen a képen – mondta.

Cheng Xin elismerte, hogy igaza van. A legkorábbi Neander-völgyiek alig pár százezer évvel ezelőtt éltek. A kilapult Naprendszerbe még a legoptimistább becslés szerint sem érkeznek látogatók pár százezer évnél korábban. Az ő szemükben a Neander-völgyiek és a modern ember ugyanannak a fajnak számítanak majd. Körülnézett, de a többi műtárgy egyike sem keltette fel az érdeklődését. Számukra, akik a jelenben éltek, és az elképzelhetetlen látogatók számára a távoli jövőben semmi, ami itt volt, nem számított annyit, mint az odakinn haldokló világ.

Egy utolsó pillantást vetettek a félhomályba burkolózó csarnokra, majd a műkincsekkel együtt távoztak. Mona Lisa, arcán baljóslatú, kísérteties mosollyal nézte, ahogy távolodnak.

A felszínen látták, hogy újabb kétdimenziós bolygó jelent meg az égen: a Merkúr (a Vénusz szintén a Nap másik oldalán járt). Kisebbnek tűnt, mint a kétdimenziós Föld, fénye azonban –

melyet kétdimenzióssá omlása keltett – nagyon fényessé tette.

Miután elrakták a műkincseket, Cheng Xin és AA elhagyták a *Haló*-t, Luo Ji pedig, aki odakinn várt, botjára támaszkodva, megszólalt.

– Rendben, ennyi elég lesz. Többet egyébként sincs értelme elvinni.

A két nő egyetértett vele. Ott álltak Luo Ji mellett a Plútó talaján, és várták a színjáték leglátványosabb jelenetét: a Nap lapossá válását.

A Plútó ebben a pillanatban még mindig negyvenöt csillagászati egységnyire volt a Naptól. Korábban, mivel a Plútó és a Nap a kétdimenzióssá omló háromdimenziós térnek ugyanazon a részén voltak, nem változott a távolság közöttük. Mikor azonban a Nap összeért a síkkal, mozgása abbamaradt, a Plútó pedig tovább zuhant felé, az őt körülvevő űrrel együtt, így a kettejük közti távolság rohamosan csökkent.

Mikor a Nap kezdett kétdimenzióssá válni, szabad szemmel csak annyit lehetett látni, hogy fényessége és mérete is hirtelen megnő. Utóbbi az okozta, hogy a Nap kilapult része gyorsan terjedt a síkon, a messzeségből azonban úgy nézett ki, mintha maga a Nap növekedne. A *Halo* mesterséges intelligenciája hatalmas információs ablakot vetített ki a hajó külsejére, hogy az egyik teleszkóp által közvetített holografikus képet mutassa, ahogy azonban a Plútó közelebb került a Naphoz, már szabad szemmel is látni lehetett a fantasztikus látványt, ahogy egy csillag kétdimenzióssá válik.

Amint a Nap érintkezésbe lépett a síkkal, azon egy kör kezdett tágulni. A lapos Nap átmérője hamarosan meghaladta magáét a

Napét. A folyamat mindössze harminc másodperc alatt zajlott le. A Nap átlagos sugarának hosszából, hétszázezer kilométerből kiindulva a kétdimenziós Nap széle másodpercenként húszezer kilométerrel nőtt. A síkbeli Nap tovább növekedett, és tűztengert alkotott a síkon, a háromdimenziós Nap pedig lassan elsüllyedt ebben a vérvörös tűztengerben.

Négyszáz évvel korábban Ye Wenjie ott állt a Vöröspart-bázis csúcsán, és élete utolsó pillanataiban éppen ehhez hasonló naplementét nézett. Szíve minden dobbanásért megküzdött, mint egy elszakadni készülő citerahúr, szeme elé fekete köd ereszkedett. A nyugati láthatáron a felhők közé ereszkedő Nap mintha megolvadt volna, vére a felhőkbe szivárgott, és bíborszín foltot festett rá. Ye Wenjie az emberiség naplementéjének nevezte.

Most pedig a Nap valóban megolvadt, és vére a halálos síkra folyt. Ez volt az utolsó naplemente.

A távolban, a leszállópályán túl fehér köd szállt fel a talajról. A Plútó szilárd nitrogénje és ammóniája szublimált, a frissen kialakult, vékony légkör pedig szórni kezdte a napfényt. Az ég már nem tűnt tiszta feketének, bíbor árnyalatban játszott.

A háromdimenziós Nap lenyugvóban volt, a kétdimenziós most kelt fel. Egy lapos csillag képes volt szétsugározni fényét a síkon belül, és a kétdimenziós Naprendszerben először ragyogott fel a napfény. A négy kétdimenziós bolygó – a Neptunusz, a Szaturnusz, a Föld és a Merkúr – Nap felé forduló oldala aranyos fényben tündökölt, bár a fény csak egydimenziós ívelt peremét érte. A Földet körülvevő hatalmas hópelyhek elolvadtak és fehér gőzzé váltak, amit a kétdimenziós napszél a kétdimenziós

világűrbe fújt. A gőzt valamennyire felszívta az aranyló napfény, és úgy tűnt, mintha a Föld haja lobogna a szélben.

Egy órával később a Nap teljesen két dimenzióba zuhant.

A Plútóról nézve a Nap hatalmas oválisként jelent meg, hozzá képest a kétdimenziós bolygók apró töredékeknek tűntek. A bolygóktól eltérően a Napon nem lehetett egyértelműen kivenni „évgűrűket”, mindössze három koncentrikus részre oszlott. Közepe nagyon fényes volt, részleteket nem lehetett látni rajta – ez lehetett az eredeti Nap magja, a körülötte lévő széles gyűrű pedig alighanem az eredeti sugárzási zóna –, forrongó, kétdimenziós, élénkvörös óceán, amelyben számtalan sejszerű szerkezet jött létre, vált szét, olvadt össze és tűnt el gyors ütemben, közlelről nézve egyszerre zaklatottan és kaotikusan, egészében nézve azonban hatalmas mintázatok szerint; ezen kívül volt az eredeti Nap konvekciós zónája, ahol, akárcsak az eredeti Napban, a napanyag konvekciós áramlatai az űrbe sugározták a meleget. A kaotikus sugárzási zónával ellentétben azonban a konvekciós zóna világos szerkezettel bírt; alakban és formában hasonló konvekciós hurkok rendeződtek szabályos sorokba egymás mellett. A legkülső réteget a Nap légköre alkotta. A kör alakú peremtől aranyszínű áramlatok szöktek el és alkottak számtalan kétdimenziós kitörést, mintha kecses táncosok ugrándoztak volna buja mozdulatokkal a Nap körül. A „táncosok” közt még olyan is akadt, aki elszökött a Naptól és messze sodródott tőle a kétdimenziós univerzumban.

– A Nap még mindig él két dimenzióban is? – kérdezte AA. Szavaival mindhármuk reményét fejezte ki. Mindannyian azt szerették volna, ha a Nap továbbra is ellátja fénnel és meleggel

a síkbeli Naprendszert, még akkor is, ha élet nem létezik ott többé.

Reményeik azonban hamarosan szertefoszlottak.

A lapos Nap fénye halványulni kezdett. Magjának fénye rohamosan fogyatkozott, hamarosan már a benne lévő finom, gyűrűszerű szerkezetek is látszóttak. A sugárzási zóna is kezdett lecsendesülni, forrongása csillapodott, nyúlós perisztaltikává vált. A konvekciós zónában lévő hurkok torzultak, széttöredeztek, majd eltűntek. A Nap pereme közelében lévő arany táncosok elhervadtak, akár a levél, és elvesztették életvidámságukat. Most látni lehetett, hogy a kétdimenziós univerzumban legalább a gravitáció működik továbbra is: a táncoló napkitörések elvesztették a napsugárzás nyújtotta támaszt, és a gravitáció kezdte visszavonzani őket a Nap pereméhez. A táncosok végül megadták magukat a gravitációnak és letörten zuhanni kezdtek, mígnem a Nap légköre vékony, sima, a Nap köré tekeredő gyűrűvé vált. Mikor a Nap kialudt, a bolygók szélének aranyívei szintén elhalványultak, a Föld kétdimenziós haja pedig, melyet az elpárolgott óceán alkotott, elvesztette arany ragyogását.

A háromdimenziós világban minden meghalt, miután lebomlott kétdimenzióssá. Semmi nem maradt életben a vastagság nélküli festményben.

Lehet, hogy egy kétdimenziós univerzumnak is lehetnek napjai, bolygói, lehet benne élet, mindezeknek azonban teljesen más elvek alapján kell létrejönniük és működniük.

Miközben mindhárman a kilapuló Napot nézték, a Vénuszt és a

Marsot is elnyelte a sík. A Naphoz képest ennek a két, Föld-típusú bolygónak a kétdimenzióssá válása nem volt túl látványos. A lapos Mars és Vénusz „évgyűrűi” szerkezetét tekintve nagyban hasonlított a Földhöz. A Mars peremén, ahol a bolygó kérge vizet tartalmazott, üreges részeket lehetett látni, ami arra utalt, hogy a Marson sokkal több víz lehetett, mint azt az emberek gondolták. Egy idő után itt is áttetsző fehérré változott a víz, de óriás hópelyhek nem jelentek meg. A Vénuszon lehetett látni óriás hópelyheket, de közel nem annyit, mint a Földön, és árnyalatuk sárgás volt, ami arra utalt, nem víz kristályai voltak. Egy idő után a Napnak ezen a felén lévő aszteroidák is kilapultak, ezzel elkészült a Naprendszerben látható nyaklánc másik fele is.

A halványlila plútói égből most apró, háromdimenziós hópelyhek hullottak. Ez a nitrogén és az ammónia volt, ami szublimált a Nap kilapulásakor történt energiakitöréskor, és most, mikor a Nap kihunyása után rohamosan csökkent a hőmérséklet, hóvá fagyott. A hó egyre erősebben zuhogott, és hamarosan vastag rétegben ült meg a monoliton és a *Haló*-n. Bár felhők nem látszóttak, az erős hóesés elhomályosította a Plútó eget, és a kétdimenziós Nap és bolygók ködössé váltak a hóesés függőnye mögött. A világ kisebbnek tűnt.

– Otthon érzed magad? – AA mindkét kezét felemelte, és forogni kezdett a hóesésben.

– Nekem is épp ez járt a fejemben – bólintott Cheng Xin. Ő is azt hitte, a hó egyedül a Földre jellemző, és a kilapult Föld körül megjelent hatalmas hópelyhek csak megerősítették ebben az érzésében. A hó, amely erre a hideg, sötét világra esett a Naprendszer peremén, meglepő módon felidézett valamit az

otthon melegéből.

Luo Ji nézte, ahogy AA és Cheng Xin megpróbálják elkapni a hópelyheket.

– Eszükbe ne jusson levenni a kesztyűjüket!

Cheng Xin kísértést érzett, hogy levegye a kesztyűt és pusztá kézzel kapja el a hópelyheket. Érezni akarta hűvösségüket, látni akarta, ahogy a kristályos hópelyhek elolvadnak teste melegétől... Persze eléggé észnél volt ahhoz, hogy ne tegye. Ha valóban levette volna a kesztyűjét, azonnal megszűnt volna az az érzése, hogy a Földön van, és elveszítette volna a kezét. A nitrogén-ammónia hópelyhek mínusz 210 Celsius-fokosak voltak, keze törékennyé és keménnyé vált volna tőlük, akár az üveg.

– Nincs többé otthon – mondta Luo Ji. Megrázta a fejét és a botjára támaszkodott. – Az otthon már csak egy kép.

A nitrogén-ammónia havazás nem tartott sokáig. A hópelyhek egyre ritkásabban hullottak, a nitrogén-ammónia légkör lilás ködje elenyészett. Az ég ismét tökéletesen átlátszó volt és sötét. Látták, hogy a Nap és a bolygók még nagyobbak lettek, ami azt mutatta, a Plútó még közelebb került a kétdimenziós mélységhez.

Mikor elállt a havazás, a láthatáron élesen ragyogó fény jelent meg. A fény ereje egyre nőtt, hamarosan meghaladta a halványuló, kétdimenziós Nap erejét. Bár nem látták a részleteit, tudták, hogy épp a Jupiter, a Naprendszer legnagyobb bolygója zuhan a síkba. A Plútó lassan forgott, egy nap hat földi napot tett ki rajta. A kilapult Naprendszer egy része eltűnt a láthatár alatt. Nem gondolták volna, hogy látni fogják a Jupiter összeomlását, de úgy tűnt, gyorsult az ütem, mellyel minden két dimenzióba zuhant.

Megkérték a *Halo* mesterséges intelligenciáját, hogy keressen közvetítéseket a Jupiterről. Mostanra nagyon kevés kép- és videofelvétel érkezett, és nagy részét nem lehetett megfejteni. Szinte kizárólag audioüzeneteket kaptak. Minden kommunikációs csatorna zajjal telt meg, főleg emberek hangjával, mintha minden, a Naprendszerben maradt helyet emberek tomboló tengere töltött volna meg. A hangok sírtak, sikoltottak, zokogtak, hisztérikusan nevettek... volt, aki még énekelt is. A kaotikus háttérzajtól nehéz lett volna megmondani, mit énekelnek, csak annyit lehetett kivenni, hogy több hang énekelt, egymással összhangban. A dallam komoly volt, lassú, akár egy himnusz. Cheng Xin megkérdezte a mesterséges intelligenciát, lehetséges-e hivatalos hírt kapni a szövetségi kormánytól. A mesterséges intelligencia azt felelte, a kormánytól érkező hivatalos kommunikációnak vége szakadt, amikor a Föld kilapult. A szövetségi kormány betartotta ígéretét, és a legvégsőig teljesítette kötelességét.

A menekülni próbáló hajók továbbra is sorra haladtak el a Plútó mellett.

– Gyermekeim, ideje indulniuk – mondta Luo Ji.

– Menjünk együtt – vetette fel Cheng Xin.

– Mi értelme lenne? – Luo Ji a fejét rázta és mosolygott. Botjával a monolit felé intett. – Ott kényelmesebb.

– Rendben. Várunk, amíg az Uránusz is kilapul, hogy több időt tölthessünk önnel – mondta AA. Nem volt értelme ragaszkodni hozzá, hogy Luo Ji is velük menjen. Még ha fel is megy velük a *Halo* fedélzetére, csak egy órával késleltetné tovább az elkerülhetetlent. Nem volt szüksége erre a kevés időre. Cheng

Xint és AA-t sem érdekelte volna az az egy óra, ha nem kellett volna küldetést teljesíteniük.

– Nem. Most kell indulniuk! – mondta Luo Ji, és erőteljesen a talajra koppantott botjával, amitől teste felemelkedett az alacsony gravitációjú térben. – Nem lehet tudni, mennyivel gyorsult fel az összeomlás. Teljesítsék a küldetésüket! Kapcsolatban maradunk egymással, az ugyanaz, mintha együtt maradnánk.

Cheng Xin egy pillanatig habozott, majd bólintott.

– Rendben. Indulunk. Tartsuk a kapcsolatot!

– Természetesen. – Luo Ji búcsút intett botjával, majd megfordult és elindult a monolit felé. Az alacsony gravitációban mintha lebegett volna a hólepte talaj fölött, és a bottal kellett lassítania mozgásán. Cheng Xin és AA nézték, míg az idős alak, a Falképző, Kardtartó, az emberiség utolsó sírjának őre el nem tűnt a monolit ajtaja mögött.

Cheng Xin és AA visszamentek a *Halo* fedélzetére. A hajó azonnal elindult, hajtóművei szanaszét szórták a havat. Gyorsan elérte a Plútón érvényes szökési sebességet, ami alig volt egy kilométer per másodperc fölött, és kiért a bolygó körüli pályára. Az ablakon át és a képernyőn is látták, hogy a Plútó felszínének kékjéhez és feketéjéhez mostanra fehér foltok is csatlakoztak. A hatalmas, több nyelven és írással is felírt „Földi civilizáció” feliratot ellepte a hó, mostanra szinte olvashatatlaná vált. A *Halo* áthaladt a Plútó és a Kharón közti űrön, mintha csak kanyonon haladt volna át – a két égitest ilyen közel volt egymáshoz.

Ebben a „kanyonban” most számtalan másik mozgó csillag is

látszott: a menekülő űrhajók. Mind gyorsabban haladtak, mint a *Halo*; egyikük alig száz kilométerre haladt el mellettük, fűvókáinak fénye megvilágította a Kharón sima felszínét. Tisztán látszott a hajó háromszögletű alakja és a fűvókáiból kilövellő, közel tíz kilométer hosszú kék láng.

A mesterséges intelligencia megszólalt:

– Az ott a *Mükéné*, egy közepes méretű bolygóközi űrhajó, ökológiai újrahasznosító rendszer nélkül. Miután elhagyta a Naprendszert, akkor sem fog öt évnél tovább kitartani, ha minden tartalékát egyetlen ember túléléséhez használják fel.

A mesterséges intelligencia nem tudta, hogy a *Mükéné* nem lesz képes elhagyni a Naprendszert. A többi menekülő hajóhoz hasonlóan ennek sem volt már három óránál több ideje hátra a háromdimenziós térben.

A *Halo* elhagyta a Plútó és a Kharón közti kanyont, és eltávolodott a két sötét világtól a nyílt űr felé. Teljes egészében látták a kétdimenzióssá vált Napot és a Jupitert, amelynek kilapulása majdnem teljesen lezajlott. Az Uránuszt leszámítva mostanra a Naprendszer nagy része a síkba zuhant.

– Szent egek! *Csillagos éj!* – kiáltott fel AA.

Cheng Xin tudta, hogy a Van Gogh-festményről beszél. Az univerzum most valóban úgy nézett ki, mint a festmény. Az emlékeiben élő mű szinte tökéletes másolata volt a szeme elé táruló kétdimenziós Naprendszernek. Az űrt hatalmas bolygók töltötték ki – a bolygók területe szinte nagyobb volt, mint a köztük látható űr. A bolygók hatalmas mérete azonban nem töltötte el őket a tartósság érzésével, sokkal inkább tűntek örvényeknek a téridőben. Az univerzumban a tér minden pontja

folyt, kicsavarodott, és reszketett az örület és a rettegés között, mintha tüzes lángok lettek volna, amelyekből csak fagy árad. A Nap, a bolygók, minden szilárdság és létezés mintha csak hallucináció lett volna, melyet a turbulencia okozott a téridőben.

Cheng Xinben felrémlt a különös érzés, ami minden egyes alkalommal eltöltötte, amikor a Van Gogh-festményre nézett. A képen minden más – a lángolóknak tűnő fák, a falu, az éjszakába burkolózó hegy – perspektíváról és mélységről tett tanúságot, fölöttük a csillagos égnek azonban semmi térbelisége nem volt, olyannak tűnt, mint egy űrben függő festmény.

Mert a csillagos éj kétdimenziós volt.

Hogyan volt képes ilyesmit festeni? Lehetséges, hogy az 1889-ben élő Van Gogh, mikor második idegösszeomlásától szenvedett, előreugrott volna ötszáz évet az időben, és lelke, delíriumban égő tudata tanúja lett volna az előttük lévő látványnak? Vagy talán épp az ellenkezője történt: látta a jövőt, és ennek az utolsó ítéletnek a látványa okozta összeomlását és végül öngyilkosságát.

– Gyermekeim, minden rendben van? Most mit fognak csinálni? – Luo Ji jelent meg egy felugró ablakban. Levette úrruháját, fehér haja és szakálla úgy úszott az alacsony gravitációban, mint a vízben. Mögötte ott húzódott az alagút, melyet arra szántak, hogy százmillió évig fennmaradjon.

– Üdvözlöm! Épp készülünk kilökní a műkincseket az űrbe – mondta AA. – De a *Csillagos éj*-t megtartanánk.

– Szerintem tartsák meg mindet. Ne dobjanak ki egyet sem. Vigyék magukkal űket.

Cheng Xin és AA egymásra néztek.

– Hová? – kérdezte AA.

– Ahová csak szeretnének. Bárhová eljuthatnak a Tejúton, életük során alighanem elérik az Androméda-galaxist is. A *Halo* képes fénysebességű repülésre. A világ egyetlen görbületi hajtóművével szerelték fel.

AA és Cheng Xin szólni sem tudtak a döbbenettől.

– Wade halála után azok, akik Halo Cityben dolgoztak, nem adták fel. Később azok, akik börtönbe kerültek, szabadulásuk után újabb titkos bázist építettek. Tudják, hol? A Merkúron. Az is egy olyan pontja volt a Naprendszernek, ahol kevés ember járt. Négyszáz évvel ezelőtt egy másik Falképző, Manuel Rey Diaz hatalmas hidrogénbombák segítségével egy krátert robbantott a Merkúron. A bázis abban a kráterben épült fel, az építkezés harminc éven át tartott. Az egész bázist kupola fedte; úgy állították be, mintha a naptevékenységet vizsgáló kutatóintézet lenne. Az ön Halo csoportját is új életre keltették, és fejlesztették, hogy működtesse a bázist.

Vakító fénysugár világított be a hajóablakon. AA és Cheng Xin nem figyeltek rá, a hajó mesterséges intelligenciája azonban elmondta, hogy az Uránusz is átesett egy „állapotváltáson”, vagyis szintén kétdimenzióssá omlott. Mostanra semmi nem maradt a sík és a Plútó között.

– Harmincöt évvel Wade halála után a görbületi meghajtás kutatása folytatódhatott a merkúri bázison. Arról a pontról indultak, ahol képesek voltak két centiméterrel arrébb tenni azt a két milliméteres darabkát a hajából. A kutatás fél évszázadon át folyt – bár párszor különféle okokból félbeszakították őket –, és az elméleti kutatásból fokozatosan áttértek a technológia megvalósítására. Nem sorolom fel, milyen nehézségekkel és

váratlan fordulatokkal kellett megküzdeniük. A fejlesztési folyamat utolsó fázisaiban szükségessé vált, hogy nagyobb méretekben is elvégezzék a görbületi meghajtással kapcsolatos kísérleteket. Ez gondot jelentett a merkúri bázis számára, egyrészt mert korlátozott erőforrásokkal rendelkezett, másrészt pedig mert egy ilyen kísérlet hatalmas nyomokat hagyott volna maga után, ami leleplezte volna a merkúri bázis valódi célját. A valóságban, tekintve, mekkora jövés-menés zajlott a bázison több mint ötven éven át, elképzelhetetlen, hogy a szövetségi kormánynak fogalma sem volt, min dolgozik a merkúri bázis, mivel azonban csak kisebb mértékű kísérletek zajlottak, és minden kutatás más projektekkel álcázta magát, a kormány szemet hunyt a bázis tevékenységei fölött. A jelentősebb kísérletekhez azonban szükség volt a kormány együttműködésére. Megkerestük a kormányt, és egész jó együttműködés jött létre.

– Visszavonták a fénysebességű hajókat tiltó törvényt? – kérdezte Cheng Xin.

– Nem, egyáltalán nem. A kormány azért működött együtt velünk, mert... – Luo Ji megkopogtatta botjával a talajt, és habozott. – Ebbe most ne menjünk bele. Pár évvel ezelőtt elkészítettünk három görbületi hajtóművet, és elvégeztünk három tesztrepülést, űrhajós nélküli űrhajókkal. Az egyes számú hajtómű a Naptól körülbelül 150 csillagászati egységre érte el a fénysebességet, egy ideig fénysebességgel repült, majd visszatért. A hajtómű számára a kísérlet csak nagyjából tíz percig tartott, nekünk azonban három évet kellett várni a visszatérére. A második tesztrepüléshez egyszerre használtuk a kettes és

hármás számú hajtóművet. Jelenleg mindkettő az Oort-felhőn kívül tartózkodik, és hat éven belül tér vissza a Naprendszerbe. Az egyes hajtómű, melyet már próbára tettünk, lett a *Halo* hajtóműve.

– De miért csak Cheng Xin és én vagyunk ezen a hajón? – kiáltotta AA. – Legalább két férfit is velünk küldhettek volna.

Luo Ji a fejét rázta.

– Nem volt rá idő. A Halo csoport és a szövetségi kormány együttműködése titokban zajlott. Nagyon kevés ember tud a görbületes hajtóművek létéről, és még kevesebben tudták, hová építették be az egyetlen, a Naprendszerben maradt hajtóművet. Még így is túl veszélyes volt a dolog. Ki tudja, mire képesek az emberek, mikor közel a vég? Mindenki harcolni kezdett volna a *Haló*-ért, és az öldöklés után talán nem maradt volna semmi. Emellett el kellett távolítanunk a *Haló*-t a Bunkervilág közeléből, mielőtt nyilvánosságra hozzuk a sötéteredő-csapás hírét. Tényleg nem maradt időnk. Cao Bin azért küldte a *Haló*-t a Plútóra, mert szerette volna, ha engem is magukkal visznek. Jobban tette volna, ha hagyja, hogy a hajó már a Jupiternél fénysebességre kapcsoljon.

– Miért nem akar velünk jönni? – kiáltotta AA.

– Épp eleget éltem már. Még ha magukkal is tartanék, nem élnék sokkal tovább. Inkább maradnék itt, a sír őrének.

– Visszamegyünk önért! – mondta Cheng Xin.

– Ne merjék megtenni! Nincs rá idő!

A háromdimenziós tér, amelyben tartózkodtak, egyre gyorsult a kétdimenziós sík felé. A *Halo* elől a kilátás nagy részét eltakarta a kétdimenziós Nap, amely mostanra teljesen kialudt, és

hatalmas, sötétvörös, halott tengernek tűnt. Cheng Xinnek és AA-nak feltűnt, hogy a sík nem egyszerűen lapos, hanem hullámzik. A síkon hosszú hullám vonult végig lassan – hasonló térgörbülethullám a háromdimenziós térben, mint ami a *Kék űr*-nek és a *Gravitáció*-nak lehetővé tette, hogy belépjen a négydimenziós térbe. A hullám sodrása még olyan helyeken is nyilvánvaló volt, ahol nem voltak kétdimenziós objektumok a síkon. A kétdimenziós térnek ez a megjelenítése három dimenzióban csak ott fordult elő, ahol a kétdimenziós sík elég nagy volt.

Magán a *Haló*-n is nyilvánvalóvá vált a téridőtorzulás, amit a zuhanás gyorsulása keltett. Cheng Xinnek feltűnt, hogy a kör alakú hajóablakok most oválisnak tűnnek, a karcsú AA pedig alacsonynak, tömzsinek. Az űr az esés irányába nyúlt, Cheng Xin és AA azonban semmilyen kellemetlenséget nem érzett, és a hajó rendszerei is normálisan működtek.

– Térj vissza a Plútóra! – parancsolta Cheng Xin a mesterséges intelligenciának, majd Luo Ji ablaka felé fordult. – Visszamegyünk. Van még idő... az Uránusz még nem lapult ki.

A mesterséges intelligencia merev hangon válaszolt:

– A kommunikációs közelségben lévő, felhatalmazott felhasználók közül Luo Ji rendelkezik a legmagasabb jogosultsági szinttel. Csak ő utasíthatja a *Halót*, hogy térjen vissza a Plútóra.

Luo Ji elmosolyodott az alagút előtt.

– Ha menni akartam volna, felszálltam volna a hajóra önökkel együtt. Túl idős vagyok már ahhoz, hogy messze utazzak otthonról. Gyermekeim, ne aggódjanak miattam. Mint mondtam, nem érzem úgy, hogy bármit is kihagytam. Készülj fel a görbületi

meghajtásra!

Luo Ji utolsó szavait már a hajó mesterséges intelligenciájának címezte.

– Az útvonal paraméterei? – kérdezte a mesterséges intelligencia.

– Tovább a jelenlegi útvonalon. Nem tudom, merre akarnak menni, és szerintem önök sem. Ha eszükbe jut egy úti cél, csak mutassanak rá a csillagtérképen. A hajó ötvenezer fényéves körzeten belül képes magától elnavigálni a legtöbb csillaghoz.

– Megerősítve – felelte a mesterséges intelligencia. – Görbületi meghajtás indítása harminc másodpercen belül.

– Nem kell mélytengeri folyadékba merülnünk? – kérdezte AA, bár tisztában volt vele, hogy hagyományos meghajtás esetén az ilyen mértékű gyorsulás palacsintává lapítaná, bármilyen folyadékban merül is el.

– Semmiféle előkészületekre nincs szüksége. Ez a módszer az űr manipulálásán alapul, nem lesz hipergravitáció.

– Görbületi hajtómű irányítója üzemel. A rendszer normál paraméterekkel működik. A tér helyi görbülete: 23,8. Előrehaladó görbületi arány: 3,41 az 1-hez. A *Halo* 64 perc 18 másodperc múlva éri el a fénysebességet.

Cheng Xin és AA számára a mesterséges intelligencia bejelentése olyan volt, mint egy leállítóparancs, mert hirtelen minden elcsendesült. Tudták, hogy a csend azért állt be, mert a nukleáris fúziós hajtómű leállt, és a fúziós reaktor, valamint a hajtóművek zúgása abbamaradt, más zaj azonban nem vette át a helyét. Nehéz volt elhinni, hogy egy másik hajtómű bekapcsolt.

A görbületi meghajtás jelei azonban megjelentek. Az űrbeli

torzulás fokozatosan megszűnt: a hajóablakok ismét kör alakúak voltak, AA ismét karcsúnak tűnt. Az ablakon kinézve még mindig látták, ahogy a többi menekülő hajó elhalad a *Halo* mellett, de most már sokkal lassabban mozogtak.

A hajó mesterséges intelligenciája lejátszott párat a menekülő hajók egymással váltott üzeneteiből – talán azért, mert a *Haló*-ról szóltak.

– Nézzétek azt a hajót! Hogy tudott ilyen rövid idő alatt felgyorsulni? – kiáltotta egy nő.

– A bennlévők fasírttá lapulhattak – jegyezte meg egy férfi.

Most egy másik férfi szólalt meg:

– Hülyeséget beszéltek. Ekkora gyorsulásnál maga a hajó is porrá törne, de nézzétek csak: teljesen ép. Ez nem fúziós hajtómű, ez görbületi meghajtású hajtómű.

– Görbületi meghajtás? Fénysebességű hajó? Ez egy fénysebességű hajó!

– Akkor igaz volt a szóbeszéd! Titokban fénysebességű hajókat építettek, hogy elmenekülhessenek...

– Ó!

– Hé, van elöl valaki? Állítsátok meg azt a hajót! Ütközzetek neki! Más se maradjon életben, ha mindannyiunknak meg kell halnia!

– Képesek elérni a szökési sebességet! El tudnak szökni, hogy életben maradjanak! Kell nekem az a fénysebességű hajó! Állítsátok meg őket, öljetek meg mindenkit a fedélzeten!

...

Újabb sikoly – most AA sikoltott fel, a hajón.

– Hogyan létezhet két Plútó?

Cheng Xin az információs ablakhoz fordult, amit AA nézett. Az ablakban a Plútó képe látszott, melyet a hajó megfigyelőrendszere közvetített. Bár a Plútó már messze volt tőlük, egyértelműen látszott, hogy a Plútó és a Kharón is megduplázódott, a párok egymás mellett sorakoztak. Cheng Xin azt is látta, hogy a kétdimenziós síkon lévő, kilapult objektumok némelyike is megduplázódott – olyan volt, mint amikor egy képfeldolgozó szoftverben kiválasztják a kép egy részét, lemásolják, majd a másolatot kicsivel arrébb helyezik.

– Ezt a hatást az okozza, hogy a *Halo* mögött maradt nyomban lelassul a fény – mondta Luo Ji. Képe egyre jobban torzult, de hangja még tisztán hallatszott. – Az egyik Plútó, amit látnak, a lassú fény eredménye. A folyamat során a Plútó még mozog. Amint kikerül a *Halo* nyomából, a standard sebességgel haladó fény egy második képet vetít önök elé. Ezért látják duplán.

– Lelassul a fény? – Cheng Xin érezte, hogy most nagy titok tárul fel előtte.

– Tudom, hogy a görbületi meghajtást egy szappannal hajtott kishajónak köszönhetően fedezte fel – folytatta Luo Ji. – Hadd kérdezzek valamit: miután a hajó elérte a fürdőkád másik szélét, visszahúzta, hogy még egyszer próbálkozzon?

Nem húzták vissza. Cheng Xin félt a sophonoktól, ezért kidobta a papírcsónakot. Nem volt azonban nehéz rájönnie, mi történt volna.

– A hajó nem mozdult volna, vagy csak lassan – felelte. – Az első út után a kádban lévő víz felületi feszültsége már csökkent.

– Pontosan. Ugyanígy működnek a fénysebességű hajók is. A görbületi meghajtású hajó nyomában magának az űrnek a

szerkezete változik meg. Ha egy másik görbületi meghajtású hajót helyeznénk az első nyomába, alig mozdulna meg. A fénysebességű hajók nyomában erősebb görbületi hajtóművet kell használni – még mindig lehetséges lenne görbületi meghajtással elérni az űrnek abban a részében elérhető legmagasabb sebességet, de a maximális sebessége sokkal alacsonyabb lenne, mint az első hajóé. Más szavakkal élve, a fénysebességű hajók nyomában csökken a vákuumbeli fénysebesség.

– Mennyivel?

– Elméletileg nullára is lehet csökkenteni, de a valóságban ez nem érhető el. Ha azonban a *Halo* hajtóművének görbületi arányát a maximumra állítja, a hajó nyomában le tudja csökkenteni a fénysebességet arra, amiről az emberiség álmodott: másodpercenként 16,7 kilométerre.

– Akkor sikerülne megvalósítani... – AA Luo Jire bámult.

A fekete térséget, gondolta Cheng Xin.

– A fekete térséget – mondta Luo Ji. – Természetesen egyetlen hajó nem elég ahhoz, hogy akkora fekete térséget hozzon létre, amelyben elfér egy egész csillag és bolygórendszere. Számításaink szerint több mint ezer, görbületi hajtóművel rendelkező hajó kellene ennek megvalósításához. Ha mindezek a hajók a Nap mellől indulnának és fénysebességgel terjednének szét minden irányban, az általuk hagyott nyomok terjedni kezdenének és összefolynának, míg olyan gömböt nem alkotnának, amely körülveszi az egész Naprendszert. A fénysebesség ezen a gömbön belül 16,7 km/s lenne – csökkentett fénysebességű fekete lyuk, más néven fekete térség.

– Tehát a fekete térséget a fénysebességű hajók hozzák létre...

A kozmoszban egy görbületi hajtómű nyoma lehet a veszély jele is, de lehet biztonsági jelzés is. Ha egy bolygótól távol észlelhető a nyom, akkor az előbbit jelenti, az a nyom azonban, ami körülvesz egy világot, az utóbbit. Olyan volt, akár a kötél, amely a kézben tartva veszélyt és agressziót jelent, ha azonban az, aki tartja, a saját nyaka köré tekeri, biztonságot.

– Igen, de túl későn jöttünk rá. A görbületi meghajtás tanulmányozása közben a kísérletezők megelőzték az elméleti kutatókat. Tudja, hogy Wade már csak ilyen volt. Számos kísérleti felfedezést nem tudtunk elméletekkel magyarázni, elméleti háttér nélkül pedig egyes jelenségekről egyszerűen nem vettünk tudomást. A kutatás legkorábbi éveiben – amikor a hajszálát próbálták arrébb tenni – a görbületi hajtóművek keltette nyom vékony volt és kicsi, alig figyelt rá valaki. Pedig rengeteg jele volt annak, hogy van benne valami különös: például az, hogy miután a nyom terjedni kezdett, az alacsony fénysebesség miatt a közeli számítógépek kvantum integrált áramkörei rosszul működtek, de senki nem próbálta kideríteni, miért. Később, mikor egyre nagyobb szabású kísérletek zajlottak, az emberek végre felfedezték a fénysebességű nyomok titkát. E miatt a felfedezés miatt egyezett bele a szövetségi kormány, hogy együttműködik velünk. Innentől tulajdonképpen az összes, rendelkezésükre álló erőforrást a fénysebességű űrhajók kifejlesztésére fordították, de már nem volt elég időnk. – Luo Ji a fejét rázta és sóhajtott.

– Harmincöt év telt el a Halo City-i incidens és a Merkúr-bázis megépítése között. – Cheng Xin kimondta, amire Luo Ji nem bírta

rászánni magát. – Harmincöt értékes évet pocsékolunk el.

Luo Ji bólintott. Cheng Xin úgy érezte, a férfi tekintete már nem kedves, sokkal inkább az utolsó ítélet fáklyáira hasonlít – neki legalábbis így tűnt. Luo Ji tekintete mintha ezt mondta volna: *Gyermekem, nézze, mit tett.*

Cheng Xin most már felfogta, hogy az emberiség túlélésének három lehetséges útja – a Bunker-projekt, a fekete térség terve és a fénysebességű űrhajó – közül egyedül a fénysebességű űrhajó lehetett a jó választás.

Yun Tianming rámutatott erre, ő azonban kizárta a tudatából.

Ha nem állította volna meg Wade-et, Halo City kivívhatta volna a függetlenségét. Még ha rövid életű is lett volna ez a függetlenség, felfedezhették volna a fénysebességű nyomok hatását és változtathattak volna a kormány hozzáállásán a fénysebességű hajókhoz. Az emberiségnek rengeteg ideje lehetett volna ahhoz, hogy megépítsenek akár ezer fénysebességű hajót, és kialakítsák a fekete térséget, ezzel elkerülhették volna ezt a dimenziócsapást.

Az emberiség két részre válhatott volna: azokra, akik el akarnak repülni a csillagokba, és azokra, akik szerettek volna a fekete térségben maradni, és nyugalomban élni. Mindkét fél megkapta volna, amit akart.

Cheng Xin végül mégis csak elkövette második hibáját.

Kétszer kapott akkora hatalmat, amelynél csak Istené volt nagyobb, és mindkét alkalommal a szeretet nevében a szakadékba lökte a világot. Ezúttal azonban senki nem volt, aki jóvátehetné volna helyette a hibáját.

Gyűlölet ébredt benne Wade iránt. Gyűlölte, hogy a férfi

megtartotta az ígéretét. Miért tette? Férfias büszkeségből, vagy őerte? Cheng Xin tudta, hogy Wade nem volt tisztában a görbületi hajtóművek nyomainak hatásával. Neki az volt a célja a fénysebességű űrhajók kifejlesztésével, amit az a névtelen Halo City-beli katona megfogalmazott: harc a szabadságért, harc azért, hogy szabad emberként élhessenek a kozmoszban, az odakinn lévő világok milliárdjainak milliárdjaiért. Ha tudta volna, hogy a fénysebességű űrrepülés az egyetlen útja annak, hogy az emberiség életben maradjon, akkor Cheng Xin hite szerint nem tartotta volna be az ígéretét.

Nem rázhatta le magáról a felelősséget. Nem számított, tényleg ő következett-e Isten után a másodikként – ha ebbe a pozícióba került, teljesítenie kellett kötelességét.

Nem is oly rég, a Plútón Cheng Xin élete egyik legnyugodtabb pillanatát élte át. A világ végével könnyű volt szembenézni: minden felelősség megszűnt, ahogy minden szorongás és nyugtalanság is. Az élet egyszerű volt és tiszta, mint abban a pillanatban, amikor előbújt anyja méhéből. Cheng Xinnek nem volt más dolga, mint várni életének költői, művészi végét, hogy csatlakozzon a Naprendszerrel készült hatalmas festményhez.

Most azonban minden a feje tetejére állt. A kozmológia legkorábbi éveiben született egy paradoxon: ha az univerzum végtelen, akkor minden egyes pontja halmozottan érezné a végtelen számú égitest végtelen mértékű gravitációjának hatásait. Cheng Xin most valóban mintha végtelen mértékű gravitációt érzett volna: az erő az univerzum minden sarkából áradt felé, és könnyörtelenül marcangolta a lelkét. Visszatért a rémület, amelyet százhuszonhét évvel korábban érzett,

Kardtartóként töltött ideje utolsó másodperceiben: négy milliárd év történelem nehezedett rá fojtogatón, és az ég megtelt rámeredő szemekkel: dinoszauruszok, trilobiták, hangyák, madarak, pillangók, baktériumok szemével... csak a Földön valaha élt férfiak és nők szemei százmilliárd szempárt tettek ki.

Cheng Xin látta AA tekintetét, és megértette benne a szavakat: *Végül megtapasztaltad, mi az, ami rosszabb a halálnál.*

Cheng Xin tudta, hogy nincs más választása, mint életben maradni. Ő és AA voltak az emberi civilizáció két utolsó túlélője. Az ő halálával meghalna a fele annak, ami az emberiségből maradt. Életben kell maradnia. Ez megfelelő büntetés lesz a hibájáért.

Az előtte lévő út azonban üres volt. Gondolataiban az űr már nem fekete volt, hanem színtelen. Mi értelme lenne bárhová is mennie?

– Hová menjünk? – suttogta Cheng Xin.

– Keressék meg őket – felelte Luo Ji. Alakja még jobban elhomályosult, most már csak fekete-fehérben látszott.

Szavai villámlásként ragyogták be Cheng Xin sötét gondolatait. AA és ő egymásra néztek. Azonnal megértették, kit értett „ők” alatt.

– Még életben vannak – folytatta Luo Ji. – Öt évvel ezelőtt a Bunkervilág kapott tőlük egy gravitációs hullámokkal közvetített üzenetet. Rövid volt, és nem derült ki belőle, hol vannak. A *Halo* időnként üzen majd nekik, gravitációs hullámok segítségével. Lehet, hogy rájuk találnak; lehet, hogy ők találnak önökre.

Luo Ji fekete-fehér képe is eltűnt, de szavait még hallották. Még egy utolsó dolgot hozzátett: – Itt az ideje, hogy induljak a

képbe. Biztonságos utat, gyermekeim!

A Plútóról érkező közvetítés megszakadt.

A monitoron látták, hogy a Plútó felragyog és kiterjed két dimenzióban. Az a része ért először a síkhoz, ahol a múzeum állt.

Mostanra látszott a *Halo* sebességének Doppler-effektusa. Az előttük lévő csillagok fénye kékessé vált, a mögöttük lévő csillagoké vörössé. A kétdimenziós Naprendszerben nyilvánvaló lett a színváltozás.

Odakinn egyetlen menekülő űrhajó sem látszott, a *Halo* mindannyiukat hagyta. A menekülő űrhajók mind úgy hullottak a kétdimenziós síkba, mint az esőcseppek az üvegre.

Most már csak nagyon kevés adást lehetett fogni a Naprendszer irányából. A Doppler-effektus miatt a rövid hangkitörések furcsának hallatszottak, mintha éneklés hangjai lettek volna.

– Nagyon közel vagyunk! Mögöttünk vagytok? – Ne csináld! Ne! – Nem fog fájni. Hidd el, egyetlen pillanat alatt vége. – Még mindig nem hiszel nekem? Ezek után sem? Jó, akkor ne higgy... – Igen, kicsim, nagyon vékonyak leszünk... – Gyere ide! Maradjunk együtt...

...

Cheng Xin és AA hallgatták. Egyre kevesebb hang hallatszott, egyre hosszabb szünetek választották el őket. Harminc perccel később meghallották az utolsó hangot, ami a Naprendszerből érkezett:

– Ááááááá...

A hang elhallgatott. A Naprendszer című hatalmas festmény elkészült.

A *Halo* tovább zuhant a sík felé. Elért sebessége csak arra volt elég, hogy lelassítsa a zuhanást, a hajó még nem érte el a szökési sebességet. Mostanra a *Halo* volt az egyetlen ember alkotta objektum a Naprendszerben, Cheng Xin és AA voltak az egyedüli emberek, akik nem a festményen voltak. A *Halo* nagyon közel járt a síkhoz, és ebből a szögből a kétdimenziós Nap olyan volt, mintha a tengert látták volna a partról: a homályos, sötétvörös felszín határok nélkül nyúlt a végtelenbe. A frissen kilapult Plútó mostanra hatalmasra nőtt, és még mindig növekedett, szabad szemmel is látható ütemben. Cheng Xin szemügyre vette a Plútó csodálatos „évgyűrűit”, és kereste rajtuk a múzeum nyomait, de semmit nem látott – túl kicsi volt. A hatalmas vízesés, amit a lapos síkba zuhanó háromdimenziós tér alkotott, könyörtelennek tűnt. Cheng Xin kételkedni kezdett abban, hogy a görbületi hajtómű valóban képes fénysebességre gyorsítani a hajót. Azt remélte, minden véget ér.

Ekkor azonban megszólalt a hajó mesterséges intelligenciája:

– A *Halo* 180 másodperc múlva fénysebességre kapcsol. Kérem, válasszon úti célt!

– Nem tudjuk, hová menjünk – mondta AA.

– Választhatnak úti célt azután is, hogy fénysebességre kapcsolunk. Érezhetően azonban nem fognak sok időt tölteni fénysebességben, és könnyen túlhaladhatnak a céljukon. Jobb, ha most döntenek.

– Nem tudjuk, hol találjuk őket – mondta Cheng Xin. A létezésük hozott némi reménysugarat a jövőbe, de így is elveszettnek érezte magát.

AA megszorította Xin kezét.

– Elfelejtetted volna? Nemcsak ők, hanem ő is létezik még az univerzumban.

Igen, ő is létezik. Cheng Xin úgy érezte, megszakad a szíve. Életében senkit nem akart még annyira látni, mint a férfit.

– Randid van – mondta AA.

– Igen, randink van – ismételte gépiesen Cheng Xin. A rátörő érzelmektől szinte lebénult.

– Akkor menjünk a csillagodhoz!

– Menjünk a csillagunkhoz! – Cheng Xin a hajó mesterséges intelligenciájához fordult. – Meg tudod keresni a DX3906-ot? Ezt a számot kapta a krízis korának elején.

– Igen. A csillag most az S74390E2 jelölést viseli. Kérem, erősítse meg!

Hatalmas, holografikus csillagtérkép jelent meg előttük, rajta minden látszott a Naprendszer ötszáz fényévnnyi körzetén belül. Az egyik csillag élénkvrósen ragyogott, és fehér nyíl mutatott rá. Cheng Xinnek ismerős volt a látvány.

– Ez az. Oda menjünk!

– Útirány beállítva és megerősítve. A *Halo* ötven másodpercen belül fénysebességre kapcsol.

A holografikus csillagtérkép eltűnt – vele maga a hajótörzs is, Cheng Xin és AA pedig mintha kinn lebegtek volna az űrben. A mesterséges intelligencia korábban egyszer sem alkalmazta ezt a megjelenítési módot. Előttük terült el a Tejút csillagtengere, ami most színtiszta kékben fénylett, és az igazi tengerre emlékeztette őket. Mögöttük a kétdimenziós Naprendszer vérvörösben égett.

Az univerzum megremegett és átalakult. Előttük minden csillag egyenesen előreszárguldott, mintha az univerzumnak ez a

fele fekete tállá vált volna és minden csillag zuhanni kezdett volna az alja felé. A hajó előtt a csillagok összetömörültek és egyetlen ragyogássá olvadtak össze, amelyben nem lehetett külön-külön kivenni az egyes csillagokat. Időről időre egy-egy csillag vált ki sebesen a zafírkékségből, hogy elszáguldjon a tiszta fekete úrön túlra, a hajó mögé, és közben folyton változtatta színét: kékből zöld lett, majd sárga, végül, mikor a hajó mögé ért, vörös. A hajóból visszanézve a kétdimenziós Naprendszer és a csillagok vörös gömbbé álltak össze, mintha tábortüzet gyújtottak volna az univerzum végén.

A *Halo* fénysebességgel repült a csillag felé, melyet Yun Tianming ajándékozott Cheng Xinnek.

VI. RÉSZ

A GALAXIS KORA, 409. ÉV. A CSILLAGUNK

A *Halo* leállította a görbületi hajtóművet és fénysebességgel haladt tovább.

Az út során AA vigasztalni próbálta Cheng Xint, bár tudta, hogy reménytelen.

– Nem okolhatod magad a Naprendszer pusztulásáért. Mit gondolsz, ki vagy te? Azt hiszed, ha kézen állsz, az azt jelenti, hogy felemelted a Földet? Még ha nem is állítottad volna le Wade-et, lehetetlen lett volna megjósolni a háború kimenetelét.

– Vajon Halo City képes lett volna kivívni a függetlenségét? Ebben még Wade sem lehetett biztos. Gondolod, hogy pár antianyag-lövedék megijesztette volna a szövetségi kormányt és a flottát? Lehet, hogy Halo City el tudott volna pusztítani pár hadihajót, talán egy egész várost is, végül azonban a szövetségi flotta megsemmisítette volna. És a történelemnek ebben a verziójában nem jön létre a merkúri bázis sem, nem lett volna második esély.

– Még ha Halo City ki is vívta volna a függetlenségét, tovább kutatta volna a görbületi meghajtást, felfedezte volna a nyomok lassító hatását és végül együttműködött volna a szövetségi kormánnyal, hogy idejében elkészüljön több mint ezer fénysebességű hajó, gondolod, hogy az emberek beleegyeztek volna a fekete térség kialakításába? Emlékszel, mennyire biztos volt mindenki abban, hogy a Bunkervilág túlélne egy sötéterdő-

csapást – miért egyeztek volna bele, hogy elszigeteljék magukat egy fekete térségben?

AA szavai úgy suhantak át Cheng Xin agyán, ahogy vízcseppek peregnek le a vízililiom leveléről: semmi nyomuk nem maradt. Cheng Xin csak arra tudott gondolni, hogy meg kell találnia Yun Tianminget és be kell számolnia neki mindenről. Úgy hitte, a 287 fényévnyi utat hosszú időbe telik megtenni, a hajó mesterséges intelligenciája azonban közölte vele, hogy a hajón tartózkodók szemszögéből mindössze ötvenkét órába fog telni. Cheng Xin valószerűtlennek érzett mindent, mintha már meg is halt volna és átkerült volna egy másik világba.

Hosszú időt töltött el azzal, hogy kinéz a hajó ablakain. Tudta, hogy valahányszor egy csillag előugrik az előttük lévő kék csillaghalmazból, elsuhan a hajó mellett és csatlakozik a hajó mögötti vörös halmazhoz, az azt jelenti, hogy a *Halo* újabb csillag mellett haladt el. Számolta a csillagokat és nézte, ahogy vörösből kékre váltanak – a látvány hipnotizálta, és végül elaludt.

Mire felébredt, a *Halo* már közel járt úti céljához. A hajó 180 fokban elfordult és aktiválta a görbületi hajtóművet a lassuláshoz – tulajdonképpen saját nyomától rugaszkodott el. Ahogy lassult, a kék és vörös halmazok úgy terjedtek szét, mint két, épp felrobbanó tűzijáték-rakéta, és hamarosan csillagtengerré oszlottak, mely egyenletesen vette körül őket. A hajó lassulásával fokozatosan megszűnt a kék-vörös váltakozás is. Cheng Xin és AA látták, hogy előttük a Tejút még mindig nagyjából ugyanúgy néz ki, mögöttük azonban egy csillag sem tűnt ismerősnek. A Naprendszer rég eltűnt.

– Most 286,5 fényévre vagyunk a Naprendszertől – jelentette ki

a hajó mesterséges intelligenciája.

– Akkor ott már 286 év eltelt? – kérdezte AA, mintha épp álomból ébredt volna fel.

– Az ő szemszögükből nézve igen.

Cheng Xin sóhajtott. A Naprendszer jelenlegi állapotát elnézve volt különbség aközt, hogy 286 vagy 2,86 millió év telt el? Valami azonban eszébe jutott.

– Mikor maradt abba a két dimenzióba való összeomlás?

A kérdéstől AA-nak is elakadt a szava. Tényleg, mikor? Abbamaradt egyáltalán? Tartalmazott az a kicsi, beburkolt kétdimenziós fólia utasítást arra, hogy egyszer leálljon? Cheng Xin és AA nem értették az elméletet a háromdimenziós tér kétdimenzióssá összeomlása mögött, de ösztönösen lehetetlennek érezték. Azt, hogy a kétdimenziós síkba be lett volna táplálva egy utasítás, hogy állítsa le végtelen terjeszkedését, varázslatnak vélték, olyan varázslatnak, ami lehetetlennek tűnt.

Lehet, hogy az összeomlás sosem ér véget?

Jobb volt nem nagyon gondolni erre.

A DX3906 csillag nagyjából akkora volt, mint a Nap. Mikor a *Halo* lassulni kezdett, még mindig átlagos csillagnak tűnt, mire azonban a hajó görbületi hajtóműve leállt, a csillag korongnak látszott, melynek fénye vörösebb volt, mint a Napé.

A *Halo* beindította a fúziós reaktort, és a hajón uralkodó csendnek vége szakadt. A hajó megtelt a hajtómű zúgásával, minden felület enyhén rezegni kezdett. A mesterséges intelligencia kielemezte a megfigyelőrendszerektől kapott adatokat, és megerősítette az alapvető tényeket, amelyeket erről a rendszerről tudtak: a DX3906 körül két bolygó keringett,

mindkettő szilárd volt. A csillagtól távolabbi bolygó akkora volt körülbelül, mint a Mars, de nem rendelkezett légkörrel, és színe szürke volt, így Cheng Xin és AA Szürkéségnek nevezték el. A másik, a csillaghoz közelebbi bolygó nagyjából Föld méretű volt, és felszíne is hasonlított a Földre: légköre oxigént tartalmazott, és a bolygó az élet számos jelét mutatta, bár mezőgazdaságnak vagy iparnak nem volt nyoma. Mivel kék volt, akár a Föld, Kékségnek nevezték el.

AA nagyon örült, hogy kutatásainak eredményei megerősítést nyertek. Több mint négyszáz évvel korábban eme csillag bolygórendszerének a felfedezéséről írta a doktori disszertációját. Az emberek korábban azt hitték, a csillag nem rendelkezik bolygókkal. AA ennek a munkájának köszönhetően ismerte meg Cheng Xint; e nélkül a véletlen nélkül egész élete teljesen máshogy alakult volna. Milyen furcsa dolog a sors: négyszáz évvel korábban, mikor teleszkópon át nézte ezt a távoli világot, soha még csak nem is gondolt volna arra, hogy egyszer ideutazik majd.

– Láttad akkor ezt a két bolygót? – kérdezte Cheng Xin.

– Nem. A látható fény tartományán belül nem lehetett észlelni őket. Lehet, hogy a Naprendszer előzetes figyelmeztető rendszerének teleszkópjai látták, én azonban csak azokból az adatokból következtettem ki a létezésüket, amelyeket a napjuk gravitációs lencséinek használatával szereztem... De voltak elméleteim a bolygók kinézetéről, és úgy tűnik, igazam volt.

A *Haló*-nak a hajón lévők szemszögéből nézve mindössze ötvenkét órába telt megtenni a 286 fényévnnyi távot a Naprendszer és a DX3906 között, ahhoz azonban nyolc teljes

napra volt szüksége, hogy fénysebesség alatti sebességgel megtegye a 60 csillagászati egységnyi távot a rendszer széle és a Kékség között. Ahogy a *Halo* közelebb ért a Kékséghez, Cheng Xin és AA látták, hogy a bolygó hasonlósága a Földhöz csak felszínes. A bolygó kék árnyalatát nem óceán okozta, hanem a kontinenseket borító vegetáció. A Kékség óceánjai halványsárgák voltak, és a bolygó felszínének mindössze egyötödét foglalták el. Hideg világ volt – a kontinensek felszínének úgy egyharmadát borította kék növényzet, a többit hó lepte el. Az óceán nagy része befagyott, csak az egyenlítő körül pár helyen volt foltokban folyékony.

A *Halo* pályára állt a Kékség körül és megkezdte a leszállást. A hajó mesterséges intelligenciája azonban új felfedezést tett.

– Intelligens rádiójelet fogtam a felszínről. Egy leszállásjelző az, a krízis korának korai szakaszában használt kommunikációs formátumokat használja. Szeretnék, hogy kövessem az utasításait?

Cheng Xin és AA izgatottan néztek egymásra.

– Igen! – mondta Cheng Xin. – Kövesd az utasításokat a leszálláshoz.

– A hipergravitáció meg fogja közelíteni a 4 G-t. Kérem, helyezkedjenek biztonságos landoló helyzetbe. A landolási folyamat akkor indul meg, ha biztonságosan elhelyezkedtek.

– Gondolod, hogy ő az? – kérdezte AA.

Cheng Xin a fejét rázta. Életében a boldogság pillanatai mindig csak rövid időre bukkantak fel a tömegkatasztrófák között. Most már félt a boldogságtól.

Cheng Xin és AA elhelyezkedtek a hipergravitációs ülésekben,

amelyek úgy zárultak köréjük, mintha hatalmas tenyér fogná őket szorosán. A *Halo* lassított, ereszkedett, és több erős zökkenés után belépett a Kékség légkörébe. Látták, ahogy a hajó megfigyelőrendszere által rögzített képen eléjük úsznak a kék-fehér kontinensek.

Húsz perccel később a *Halo* leszállt az egyenlítő környékére. A hajó mesterséges intelligenciája azt javasolta, hogy Cheng Xin és AA várjanak tíz percet, mielőtt felkelnek az ülésből, hogy a testük hozzászokjon a Kékség gravitációjához, ami hasonlított a Földre. A hajóablakokon át és a megfigyelőrendszer termináljain látták, hogy a hajó kék füves síkság közepén szállt le. Nem túl messze hófödte hegylánc emelkedett; a leszállóhely közel volt a hegyek lábához. Az ég halványsárga volt, mint az óceán, amikor az űrből nézték. Az égen világospiros nap ragyogott. A Kékségen dél felé járt az idő, de az ég és a nap színei a földi alkonyatot juttatták az eszükbe.

Cheng Xin és AA nem vizsgálták meg alaposan környezetüket. Figyelmüket egy másik kis jármű kötötte le, ami a *Halo* mellett parkolt. Nagyon kicsi volt, négy-öt méter magas, felülete sötétszürke, formája áramvonalas, de függőleges vezérsíkjai kicsik. Nem légi járműre hasonlított, hanem űrsiklóra.

A sikló mellett egy férfi állt, fehér kabátban és sötét nadrágban. A *Halo* leszállása keltette turbulencia felborzolta a haját.

– Ő az? – kérdezte AA.

Cheng Xin megrázta a fejét. Rögtön tudta, hogy nem Yun Tianming az.

A férfi átgázolt a kék fűvön a *Halo* felé. Lassan haladt, tartása

és mozgása elárulta, hogy kimerült. Nem látszott rajta sem meglepettség, sem izgalom, mintha a *Halo* megjelenése mindennapi esemény lenne. Megállt a hajótól úgy ötven méterre, és türelmesen várt a fűben.

– Jóképű – állapította meg AA.

A férfi a negyvenes éveiben járt. Kelet-ázsiaiinak tűnt, és valóban jóképűbb volt Yun Tianmingnél: homloka széles, bölcsességet sugárzó, de gyöngéd tekintete azt az érzést keltette, mintha folyamatosan a gondolataiba mélyedt volna, mintha az univerzumban semmi, még a *Halo* érkezése sem tudta volna meglepni, csak még jobban elgondolkodtatta volna. Felemelte a kezét és körözni kezdett vele feje körül – a sisakot jelezte –, majd megrázta a fejét, és egyik kezével legyintett, így közölte velük, hogy kint nem lesz szükségük úrruhára.

A hajó mesterséges intelligenciája egyetértett vele.

– A légkör összetétele: 35 százalék oxigén, 63 százalék nitrogén, 2 százalék szén-dioxid, inert gázok nyomokban. Belélegezhető. A légnyomás azonban a földinek csak 53 százaléka. Nagyobb fizikai erőfeszítésre ne vállalkozzanak kint.

– Mi az a biológiai entitás, aki a hajó mellett áll? – kérdezte AA.

– Hétköznapi ember – felelte a mesterséges intelligencia.

Cheng Xin és AA elhagyták a hajót. Még nem szoktak hozzá a gravitációhoz, kicsit botladozva jártak. Könnyen lélegeztek odakinn, nem érezték, hogy ritka lenne a levegő. Hűvös, frissítő szellő fújta feléjük a fű illatát. Eléjük tárult a kilátás: kék-fehér hegyek és talaj, halványsárga égbolt és vörös nap – az egész olyan volt, mint egy utólag színezett, eredetileg fekete-fehér fénykép a Földről. A különös színeket leszámítva minden ismerősnek tűnt.

Kék árnyalatukat leszámítva még a fűszálak is olyanak tűntek, mint a Földön lévők.

A férfi odajött a lépcső aljához.

– Várjanak egy pillanatot! A lépcső nagyon meredek. Segítek. – Könnyedén felment a lépcsőn és lesegítette Cheng Xint. – Többet kellett volna pihennie, mielőtt kijön. Nem volt sürgős. – Xin egyértelműen hallotta hangjában az elrettentés kori kiejtést.

A férfi keze melegnek érződött, széles teste védte Cheng Xint a fagyos szélről. A nő hirtelen vágyat érzett, hogy a karjaiba ugorjon ennek a férfinak, az elsőnek, akivel találkozott itt, a Naprendszerből több mint kétszáz fényévtárra.

– A Naprendszerből jöttek? – kérdezte a férfi.

– Igen. – Cheng Xin rátámaszkodott és lement a lépcsőn. Érezte, ahogy nő benne a bizalom, és még jobban a férfira nehezedett.

– Nincs már többé Naprendszer – mondta AA, és leült a legfelső lépcsőfokra.

– Tudom. Sikerült másnak is elmenekülnie?

Cheng Xin leért a földre. A puha fűbe lépett, és leült a legalsó lépcsőfokra.

– Valószínűleg nem.

– Ó... – A férfi biccentett, majd újra felment, hogy lesegítse AA-t is. – A nevem Guan Yifan. Itt vártam magukra.

– Honnan tudta, hogy jönni fogunk? – kérdezte AA, és hagyta, hogy Yifan megfogja a kezét.

– Megkaptuk a gravitációshullám-alapú jeladásukat.

– A Kék űr-ről jött?

– Hű... ha azoknak tenné fel ezt a kérdést, akik az imént

távoztak, nagyon furának tartanak magát. A *Kék űr* és a *Gravitáció* már ősrégi történelem, több mint négyszáz évvel ezelőttről. De már én is ősrégi vagyok. Civil csillagász voltam a *Gravitáció* fedélzetén. Négyszáz évre hibernáltak, mindössze öt éve ébresztettek fel.

– Hol van a *Kék űr* és a *Gravitáció* most? – Cheng Xin csak nehézkesen tudott felállni, a lépcső korlátjába kapaszkodva húzta fel magát. Yifan tovább haladt lefelé AA-val.

– Múzeumokban.

– Hol vannak a múzeumok? – kérdezte AA. Átkarolta Yifan vállát, a férfi gyakorlatilag cipelte.

– Az I. és a IV. világon.

– Hány világ van összesen?

– Négy. És két újabbat is épp megnyitnak a letelepedők előtt.

– Hol vannak ezek a világok?

Guan Yifan gyöngéden letette AA-t a földre, és felnevetett.

– Hadd adjak egy tanácsot. A jövőben bárkivel találkoznak is, akár emberrel, akár mással, ne kérdezzék meg, hol van a világuk. Ez alapvető illemszabály a kozmoszban – ahogy udvariatlan egy hölgy kora után érdeklődni. Ettől függetlenül hadd kérdezzem meg: önök mennyi idősök most?

– Amennyinek látszunk – felelte AA, és leült a fűbe. – Ő hétszáz, én meg ötszáz.

– Dr. Cheng nagyjából ugyanúgy fest, mint négyszáz évvel ezelőtt.

– Ismeri? – AA felnézett Guan Yifanra.

– Láttam a képét a Földről érkező közvetítésekben. Négyszáz évvel ezelőtt.

– Hányan vannak ezen a bolygón? – kérdezte Cheng Xin.

– Csak mi hárman.

– Akkor a többi világuk biztosan jobb, mint ez – jegyezte meg AA.

– Mármint a természeti környezet? Egyáltalán nem. Egyes helyeken a levegő még százévnnyi terraformálás után sem belélegezhető. Letelepítés céljára ez az egyik legjobb bolygó, amit ismerünk. Dr. Cheng Xin, bár örömmel üdvözöljük itt, nem ismerjük el a tulajdonjogát.

– Elég régen lemondtam már róla – felelte Cheng Xin. – De akkor miért nem telepedtek le itt?

– Túl veszélyes. Gyakran jönnek ide kívülállók.

– Kívülállók? Mármint földönkívüliek? – kérdezte AA.

– Igen. Elég közel van az Orion-kar közepéhez. Két elég forgalmas hajózási útvonal halad erre.

– Akkor maga mit csinált itt? Csak ránk várt?

– Nem. Egy felderítőexpedícióval érkeztem. Ők már elmentek, de én itt maradtam, hogy megvárjam magukat.

Nagyjából tizenkét órával később rájuk köszöntött az éjszaka a Kékségen. Hold nem volt, de a Földhöz képest itt sokkal fényesebben ragyogtak a csillagok. A Tejút ezüstös tűz tengerének tűnt, hármuk árnyéka látszott tőle a talajon. A bolygó nem volt sokkal közelebb a galaxis középpontjához, mint a Naprendszer, de az űrnek az a része, ami elválasztotta a Naprendszertől, tele volt csillagközi porral, amitől a Naprendszerben a Tejút sokkal halványabbnak tűnt.

A ragyogó csillagfényben látták, ahogy mozog körülöttük a fű.

Cheng Xin és AA először azt hitték, a szél kelti ezt az illúziót, de aztán rájöttek, hogy talpuk alatt a fű tekereg is, és zizegő hangot ad ki. Yifantól megtudták, hogy a kék fű valóban mozog. Gyökerei egyben lábak is, és az évszakok változásával a fű elindult a szélességi körökön át, főleg éjszakánként haladt. AA, amint ezt meghallotta, eldobta a fűszálat, amivel játszott. Yifan elmondta, hogy a fűszálak valóban növények, és fotoszintézissel táplálkoznak, épp csak az érintést észlelték. A bolygó többi növénye is képes volt a helyváltoztatásra. Yifan a hegyek felé mutatott; látszott, hogy az erdők mozognak a csillagfényben. A fák gyorsabban haladtak, mint a fű, olyanok voltak, akár egy éjszaka menetelő hadsereg.

Yifan az égnek arra a részére mutatott, ahol kevésbé voltak sűrűek a csillagok.

– Pár nappal ezelőtt láttuk a Napot abban az irányban, sokkal tisztábban, mint amennyire maguk láthatták ezt a csillagot a Földről. Amit láttunk, az természetesen a 287 évvel ezelőtti Nap volt. Aznap hunyt ki, amikor az expedíciónk útnak indult.

– A Nap már nem bocsát ki fényt, de a területe hatalmas. Lehet, hogy teleszkóppal még láthatják – mondta AA.

– Nem, nem látnánk semmit. – Yifan a fejét rázta, és ismét az égnek annak a részére mutatott. – Még akkor sem látnának semmit, ha most visszamennének oda. Az űrnek az a része üres. A kétdimenziós Napot és a bolygókat, amelyeket láttak, valójában csak az energia kisugárzása rajzolta maguk elé, amikor a háromdimenziós anyag összeomlott kétdimenzióssá. Amit láttak, nem kétdimenziós anyag volt, hanem az elektromágneses sugárzás tükröződése a két- és a háromdimenziós tér

találkozásánál. Az energia felszabadulása után semmi nem látszik többé. A kétdimenziós Nap körüli úrnek nincs kapcsolata a háromdimenziós térrel.

– Az hogy lehet? – kérdezte Cheng Xin. – A háromdimenziós világ látható a négydimenziós térből.

– Igaz. Én magam is láttam a háromdimenziós teret a négydimenziósból, a kétdimenziós világ azonban nem látható három dimenzióból. Ez azért van, mert a háromdimenziós térnek vastagsága van, ami azt jelenti, van egy dimenzió, ami képes megállítani és szétszórni a fényt a négydimenziós térben, így láthatóvá válik négy dimenzióból. A kétdimenziós síknak azonban nincs vastagsága, a háromdimenziós tér fénye áthalad rajta anélkül, hogy akadályba ütközne. A kétdimenziós világ teljesen átlátszó és nem látható.

– Sehogyan sem? – kérdezte AA.

– Nem. Semmi nincs az elméletben, ami lehetővé tenné.

Cheng Xin és AA egy ideig hallgattak. A Naprendszer teljesen eltűnt. Egyetlen reményük, ami megmaradt anyabolygójukkal kapcsolatban, szertefoszlott. Guan Yifan azonban némi reményt képes volt nyújtani nekik.

– Egyetlen módon lehet érzékelni a kétdimenziós Naprendszer létét három dimenzióban: a gravitáció segítségével. A kétdimenziós Naprendszer gravitációja még mindig hatással van a háromdimenziós világra, így ott, abban az üres térben lennie kell egy láthatatlan gravitációforrásnak.

Cheng Xin és AA eltűnődve néztek egymásra.

– Mintha sötét anyagról beszélnénk, igaz? – nevetett fel Yifan, majd témát váltott. – Beszéljünk a találkozóóról, amiért idejöttek.

– Ismeri Yun Tianminget? – kérdezte AA.

– Nem.

– Mi történt a trisolarisi flottával? – kérdezte Cheng Xin.

– Nem sokat tudunk. Az első és a második trisolarisi flotta sosem egyesült. Több mint hatvan évvel ezelőtt nagy csata zajlott a Bika csillagképben. Brutális volt, a roncsok új csillagközi porfelhőt alkottak. Tudjuk, hogy a csata egyik résztvevője a második trisolarisi flotta volt, azt azonban nem tudjuk, kik ellen harcoltak. Ahogy azt sem, mi lett a csata kimenetele.

– Mi történt az első trisolarisi flottával? – kérdezte Cheng Xin. Szemében pislákol a csillagfény.

– Nem sok információt kaptunk... Nem szabad sokáig itt maradniuk. Ez a hely nem biztonságos. Nem akarnak velem tartani, eljönni a mi világunkra? Ott már befejeződött a terraformálás, és egyre jobb az élet.

– Rendben! – vágta rá AA, majd elkapta Cheng Xin karját. – Menjünk vele! Még ha életed hátralévő részében itt is maradnál, nagy valószínűséggel nem hallanál semmit. Az élet nem állhat kizárólag várakozásból.

Cheng Xin némán bólintott. Tudta, hogy csak álmot kerget.

Úgy döntöttek, még egy napot eltöltenek a Kékségen, mielőtt távoznak.

Guan Yifannak volt egy kis űrhajója, ami szinkronpályán keringett a bolygó körül. A kis hajónak neve nem volt, csak száma, Yifan azonban *Hunter*-nek nevezte el, és elmondta, hogy egy barátja emlékére hívja így, aki több mint négyszáz éve szolgált a *Gravitáció* fedélzetén. A *Hunter* nem rendelkezett

ökológiai újrahasznosító rendszerrel, és hosszú utakra az utasoknak hibernáltatniuk kellett magukat. Bár térfogata csak pár százaléka volt a *Haló*-énak, a *Hunter* is görbületi hajtóművel felszerelt fénysebességű űrhajó volt. Úgy döntöttek, Yifan is velük tart a *Halo* fedélzetén, a *Hunter*-t pedig távirányítással vezérli. Cheng Xin és AA nem kérdezték, merre mennek, Yifan pedig még újuk várható hosszáról sem volt hajlandó felvilágosítást adni. Rendkívül óvatos volt, amikor emberlakta bolygók elhelyezkedéséről beszélt.

A napot azzal töltötték, hogy három rövidebb utat tettek a *Halo* közelében. Cheng Xin, AA és az anyabolygójukkal együtt eltűnt minden, naprendszerbeli ember számára ez az első napja volt: első utazás egy Naprendszeren kívüli bolygórendszerbe, első lépések egy exobolygó felszínén, első utazás egy Naprendszeren kívüli, élővilággal rendelkező bolygóra.

A Földhöz képest a Kékség ökológiai szempontból nem volt túl bonyolult. A mozgó kék növényzetet leszámítva az óceánban csak pár halfaj élt. A szárazföldön nem éltek összetettebb felépítésű állatok, mindössze pár rovar. A bolygó egy leegyszerűsített Földre hasonlított. A földi növények képesek voltak megélni rajta, így emberek is élhettek volna itt, akár fejlettebb technológiák segítségével is.

Guan Yifant csodálattal töltötte el a *Halo* kialakítása. Azt mondta, hogy a galaktikus emberiség, amely a Tejutat tette meg otthonává, egyetlen tulajdonságot nem örökölt a naprendszerbeli emberektől, és ezt megtanulni sem tudta soha: az élet élvezetét. Yifan sok időt töltött a gyönyörű kertekben, és elszórakoztatta magát az ősi Föld fenséges tájait ábrázoló holografikus

kivetítésekkel. Most is elgondolkodónak tűnt, mint általában, szeme azonban könnyekkel telt meg.

AA egész idő alatt gyakran vetett szerelmes pillantásokat Yifanra. Kapcsolatuk a nap folyamán lassacskán megváltozott. AA számtalan ürügyet talált arra, hogy Yifan közelében lehessen, és mikor a férfi beszélt, ő figyelmesen hallgatta, időről időre pedig bólogatott és mosolygott. Korábban egyetlen férfi előtt sem viselkedett így. Az évszázadok során, amióta csak Cheng Xin ismerte, AA-nak számos szeretője volt, és gyakran két vagy több férfival is járt egyszerre, de Cheng Xin tudta, hogy igazán szerelmes sosem volt. Most azonban nyilvánvalóan belezúgott az elrettentés korából származó kozmológusba. Cheng Xin boldogan vette tudomásul. AA megérdemelte a boldogságot az új világban.

Ami őt magát illette, tudta, hogy lélekben halott. Tianming volt az egyetlen reménysugár, ami életben tartotta, de most ez a remény is lehetetlen álomnak tűnt. A szíve mélyén mindig is tudta, hogy a randevú, amit négyszáz évvel későbbre beszéltek meg egy 286 fényévvvel távolabbi helyre, lehetetlen álom. A testét életben fogja tartani, de csak azért, hogy teljesítse kötelességét és megakadályozza, hogy meghaljon a földi civilizáció pusztulását túlélő népesség fele.

Újra leszállt az éj. Úgy döntöttek, reggel indulnak.

Éjfélkor a *Halo* fedélzetén alvó Guan Yifant felébresztette a csuklóján viselt kommunikátor. A szinkronpályán lévő *Hunter* hívta. A hajó azt az információt továbbította neki, amit az expedíció által hátrahagyott három kis megfigyelőműhold gyűjtött – ezen műholdak közül kettő a Kékség, egy a Szürkeség körül keringett. A riasztás a Szürkeség körül keringőtől érkezett.

Harmincöt perccel korábban öt azonosítatlan űrhajó landolt a Szürkeségen. Tizenkét perccel később az űrhajók felszálltak és eltűntek, anélkül, hogy pályára álltak volna a bolygó körül. Az erős interferencia miatt a műhold csak elmosódott képeket tudott közvetíteni.

Yifan expedíciójának feladata az volt, hogy olyan nyomokat keressen és tanulmányozzon, amelyeket más civilizációk hagytak ebben a bolygórendszerben. Mikor Yifan megkapta az értesítést a műholdtól, úgy döntött, hogy azonnal odamegy a *Hunter*-rel körülnézni. Cheng Xin ragaszkodott hozzá, hogy vele mehessen. Yifan eleinte nem akarta magával vinni, de miután AA beszélt vele, beleegyezett.

– Hadd menjen ő is. Tudni akarja, van-e köze a dolognak Yun Tianminghez.

Indulásuk előtt Yifan figyelmeztette AA-t, hogy csak vészhelyzet esetén lépjen kapcsolatba a *Hunter*-rel. Senki nem tudta, milyen földön kívüli megfigyelőrendszerek rejtőztek a rendszerben; bármiféle kommunikáció veszélyes lehet a számukra.

Ezen a magányos bolygón, melyen mindössze hárman tartózkodtak, a legrövidebb különválás is nyugtalansággal töltötte el az embert. AA megölelte Cheng Xint és Guan Yifant, majd biztonságos utat kívánt nekik. Mielőtt a sikló fedélzetére lépett volna, Cheng Xin visszanezett és látta, hogy AA integet feléjük, alakját megvilágítja a ragyogó csillagfény. Körülötte hullámozott a kék fű, a hideg szél lobogtatta AA haját és felborzolta a füvet.

A sikló elindult. A megfigyelőrendszer mutatta képen Cheng

Xin látta, hogy a hajtómű lángja megvilágítja a kék fűvet, ami minden irányban szétszóródik. Mikor a sikló felemelkedett, a talajon lévő ragyogó fényfolt gyorsan halványult, és a bolygó hamar visszamerült a csillagfénybe.

Egy óra múlva a sikló csatlakozott a szinkronpályán lévő *Hunter*-hez. A hajó gúla alakú volt, akár egy apró piramis. Belseje zsúfoltnak és csupasznak tűnt, a legtöbb helyet a hibernációs kamra foglalta el, melyben összesen négy ember fért el.

A *Haló*-hoz hasonlóan a *Hunter* is fel volt szerelve görbületi hajtóművel és fúziós hajtóművel is. Ugyanazon rendszer bolygói közti utazásnál csak a fúziós hajtóművet használták, mert a görbületi hajtómű használatával a hajó túlhaladt volna a célon és nem lett volna ideje lassítani. A *Hunter* elhagyta a Kékség körüli pályát, és megindult a Szürkeség felé, ami innen kis fénypontnak tűnt. Tekintettel Cheng Xinre Guan Yifan eleinte 1,5 G-re korlátozta a gyorsulást, Cheng Xin azonban arra kérte, ne aggódjon miatta, inkább próbáljon gyorsabban haladni. Yifan növelte a gyorsulást, a fúvókák által kibocsátott kék láng hossza megduplázódott, a hipergravitáció 3 G-re nőtt. Ezen a ponton nem tehettek mást, mint hogy ülnek a gyorsulási ülések ölelésében, mozogni nem nagyon bírtak. Yifan átkapcsolt körholografikus kivetítési módra, és a hajó törzse eltűnt körülöttük. Az űrben lebegve nézték, ahogy a *Kékség* zsugorodik – Cheng Xin azt képzelte, a 3 G-s gravitáció a *Kékség* vonzása, így fenti és lenti részre osztotta magában az űrt, ők pedig most felfelé repülnek, a galaxis felé.

3 G-nél viszonylag könnyen lehetett társalogni, ezért beszélgetni kezdtek. Xin megkérdezte Yifant, miért hibernáltatta

magát ilyen hosszú időre. A férfi elmondta, hogy a hosszú út során, miközben lakható bolygókat kerestek, nem volt feladata. Miután a két hajó felfedezte az I. lakható világot, életük nagy része azzal telt, hogy alkalmassá teszik a bolygót a letelepedésre és megépítik a legfontosabb dolgokat. Az első település agrárkorszakbeli kisvárosra emlékeztetett, a kezdetleges körülmények semmiféle tudományos kutatást nem tettek lehetővé. Az új világ kormánya olyan határozatot hozott, hogy az alapkutatásokkal foglalkozó tudósok hibernáltassák magukat vagy maradjanak hibernálva, és csak akkor ébresszék fel őket, amikor a körülmények lehetővé teszik az alapkutatót. A *Gravitáció* fedélzetén ő volt az egyetlen alapkutatóval foglalkozó tudós, bár a *Kék úr*-ön még heten voltak. Minden hibernált közt ő volt az utolsó, akit felébresztettek; addigra kétszáz év telt el a két hajó I. világra való megérkezése óta.

Xint lenyűgözte, amit Yifan az emberlakta bolygókról mesélt, feltűnt azonban neki, hogy míg a férfi említette az I., II. és IV. világot is, a III. világról egy szót sem ejtett.

– Sosem jártam ott. Más sem. Pontosabb, ha így mondom: aki odamegy, az nem térhet vissza. Azt a bolygót fényvár zárja magába.

– Fényvár?

– Csökkentett fénysebességű fekete lyuk, melyet a fénysebességű hajók nyomai hoztak létre. Történt valami a III. világon, amitől azt hitték, fény derült a koordinátáikra. Nem volt más választásuk, fekete lyukká kellett változtatniuk a világukat.

– Mi fekete térségnek hívjuk az ilyet.

– Találó név. Ami azt illeti, a III. világ lakói eredetileg

fényfüggönynek hívták, a kívülállók azonban fénysírnak.

– Olyan, mint egy halotti lepel.^{8}

– Igen. A különböző emberek különbözően látják. A III. világ lakói boldog paradicsomként gondoltak rá – bár nem tudom, még mindig így érzik-e. A fénysír elkészülte után abból a világból származó üzenet nem volt többé képes elérni a külvilágot. De szerintem boldogok ott az emberek. Egyeseknek a biztonság a boldogság *sine qua non*-ja.

Xin megkérdezte Yifantól, mikor kezdett az új világ fénysebességű hajókat gyártani, és megtudta, hogy száz évvel korábban. Ebből ítélve Tianming titkos üzenetének köszönhetően a naprendszeri emberek úgy kétszáz évvel korábban értek el erre a pontra, mint a galaktikus emberek. Még ha azt az időt is figyelembe vesszük, amelyet az új bolygók lakhatóvá tételére kellett fordítaniuk, Tianming legalább száz évvel gyorsította meg a fejlődést.

– Nagy ember – mondta Yifan, mikor végighallgatta Cheng Xin beszámolóját Tianmingről.

A Naprendszer civilizációja azonban nem volt képes megragadni ezt a lehetőséget. Harmincöt értékes év veszett el, valószínűleg neki köszönhetően. Cheng Xin szívét már nem töltötte el fájdalom, amikor erre gondolt, csak a bénultságot érezte, ami azt jelezte, a szíve halott.

– Az emberiség számára hatalmas lépés volt a fénysebességű repülés – mondta Yifan. – Mintha újabb felvilágosodás lett volna, újabb reneszánsz. A fénysebességű repülés alapjaiban változtatta meg az emberi gondolkodást, alapjaiban formálta át a civilizációt és a kultúrát.

– Ezt meg tudom érteni. Abban a pillanatban, amikor fénysebességre kapcsoltam, éreztem, hogy megváltozom. Rájöttem, hogy még életem során átugorhatom a téridőt, elérhetem a kozmosz szélét és az univerzum végét. Olyan dolgok váltak hirtelen kézzelfoghatóvá és megvalósíthatóvá, amiket korábban tisztán filozófiai kérdésnek hittünk.

– Igen. Az olyan elvont dolgokkal, mint az univerzum sorsa vagy célja, korábban csak filozófusok foglalkoztak, most azonban minden átlagembernek el kell gondolkodnia rajtuk.

– Felmerült már valakiben az új világban, hogy elmegy az univerzum végéig?

– Természetesen. Már öt végső úrhajó is útnak indult.

– Mi az a végső úrhajó?

– Egyesek ítéletnap hajónak hívják őket. Ezeknek a fénysebességű úrhajóknak nincs úti céljuk. Maximális fokozatra kapcsolják görbületi hajtóművüket, és gyorsulnak, ahogy bírnak, a végtelenségig közelítik meg a fénysebességet. A céljuk az, hogy a relativitás segítségével ugrást tegyenek az időben, míg el nem érik az univerzum hőhalálát. Számításaik szerint az ő nézőpontjukból tíz év ötvenmilliárd évnek felel meg. Ami azt illeti, az ilyesmit még csak meg sem kell tervezni. Ha egy hajó fénysebességre gyorsult, akkor ha bármi olyan hiba bekövetkezik, ami megakadályozza a hajó gyorsulását, ön is elérné az univerzum végét, még élete folyamán.

– Sajnálom a naprendszerbeli embereket – mondta Cheng Xin.

– Életük egészen a legvégsőig a téridő apró zugára korlátozódott, olyanok voltak, mint az időszámítás korában azok az öregek, akik sosem hagyták el szülőfalujukat. Számukra a

világegyetem életük végéig kiismerhetetlen maradt.

Yifan felemelte a fejét, hogy Cheng Xinre nézzen. 3 G-nél ez nagyon fárasztó volt, de ő jó ideig bírta.

– Nem kell sajnálnia őket. Tényleg, higgye el nekem. Az univerzum valósága nem olyasmi, amit meg szeretne ismerni.

– Miért?

Yifan felemelte kezét és a galaxis csillagai felé mutatott, aztán hagyta, hogy karja visszahulljon mellkasára a 3 G-ben.

– Sötétség. Semmi más, csak sötétség.

– A sötéterdő-állapotra gondol?

Guan Yifan megrázta a fejét. A hipergravitációban a mozdulat igazi küzdelemnek tűnt.

– A sötéterdő-állapot számunkra mindennél fontosabb, a kozmosz számára azonban csak egy részlet. Ha hatalmas csatamezőként gondol a kozmoszra, a sötéterdő-csapások olyanok, mint az orvlövészek, akik az óvatlanokra lődöznek – a küldöncökre, ételszállítókra, ilyesfélékre. A csata egészének szempontjából ők semmik. Maga még nem látta, milyen egy valódi csillagközi háború.

– Maga igen?

– Pár pillantás erejéig beleláttunk. De annak, amit tudunk, nagy része pusztá találgatás... Tényleg tudni akarja? Minél többre tesz szert ebből a tudásból, annál kevesebb fény marad a szívében.

– A szívem már így is teljesen sötétbe borult. Tudni akarom.

Így aztán több mint hatszáz évvel azután, hogy Luo Ji alatt azon a hideg éjszakán beszakadt a tó jege, újabb sötét fátyol hullott le az univerzum igazságáról a földi civilizáció utolsó

túlélőinek egy másik képviselője előtt.

– Meg tudja mondani, mi a leghatalmasabb fegyver egy olyan civilizáció kezében, amely majdnem végtelen technológiai fejlettséggel rendelkezik? Ne gyakorlati kérdésként gondoljon erre, inkább filozófiaként.

Cheng Xin egy darabig eltűnődött, majd igyekezett megrázni a fejét.

– Nem tudom.

– Amiket eddig átélt, azok megsúghatják.

Mit élt át? Láttá, hogyan képes egy kegyetlen támadó eggyel csökkenteni a tér dimenzióit, hogy elpusztítsa a Naprendszert. Mik a dimenziók?

– A fizika egyetemes törvényei – felelte Cheng Xin.

– Igen. A fizika egyetemes törvényei a legrémisztőbb fegyverek, egyben a leghatékonyabb védekezési módok is. Akár a Tejútról van szó, akár az Androméda-galaxisról, akár a lokális galaxiscsoport méreteiről, akár a hatalmas Virgo-galaxishalmazról, az egymással háborúzó civilizációk, melyek istenekhez illő technológiával rendelkeznek, nem fognak habozni, ha a fizika egyetemes törvényeit kell fegyverként használniuk. Számos törvény van, amelyet némi manipulációval fegyvernek lehet használni, leggyakrabban azonban a térbeli dimenziókra és a fénysebességre összpontosítanak. A térbeli dimenziók csökkentése általában támadási technika, a fénysebesség csökkentése pedig védekezési. Így a Naprendszer elleni dimenzionális támadás haladó támadási módszernek minősül. Hogy is fogalmazzam meg? Veheti úgy, hogy ez megtiszteltetés a földi civilizáció számára. A dimenzionális

támadás a tisztelet jele; ebben az univerzumban a tiszteletet nem könnyű kivívni.

– Eszembe jutott valami, amit meg akartam kérdezni. Mikor fog abbamaradni a Naprendszer közelében a tér összeomlása kétdimenzióssá?

– Nem fog abbamaradni.

Cheng Xinen végigfutott a hideg.

– Megijedt? Azt hitte, ebben a galaxisban, ebben az univerzumban egyedül a Naprendszer omlik épp össze kétdimenzióssá? – Guan Yifan keserűen felnevetett.

Cheng Xin szíve elszorult a nevetés hallatán.

– Semmi értelme annak, amit mond. Legalábbis annak, hogy a térbeli dimenziók csökkentését fegyverként használják. Egy ilyen támadás hosszú távon ugyanúgy elpusztítaná a támadót, mint a célpontot. A támadást kezdeményező fél végül azt tapasztalná, hogy az ő terük is belezuhan az általuk megalkotott kétdimenziós szakadékba.

Szavait csend fogadta. Hosszú idő után Cheng Xin megszólalt:

– Dr. Guan!

– Maga túl jószívű – mondta Guan Yifan halkán.

– Nem értem.

– Van rá mód, hogy a támadó elkerülje a halált. Gondolkozzon!

Cheng Xin eltűnődött, majd feladta.

– Nem bírok rájönni.

– Tudom, hogy nem bír. Mert túl jószívű. Pedig nagyon egyszerű. A támadónak először át kell alakulnia olyan létformává, ami képes életben maradni alacsony dimenziójú univerzumban is. Egy négydimenziós faj például

háromdimenzióssá alakíthatja magát, egy háromdimenziós faj pedig kétdimenzióssá. Miután a teljes civilizáció alacsonyabb dimenzióba lépett, anélkül indíthatnak dimenzionális csapást az ellenség ellen, hogy tekintettel kellene lenniük a következményekre.

Cheng Xin ismét hallgatott.

– Emlékezteti ez valamire? – kérdezte Yifan.

Cheng Xin arra gondolt, amikor több mint négyszáz évvel ezelőtt a *Kék úr* és a *Gravitáció* rábukkant a négydimenziós töredékre. Yifan is tagja volt a kis expedíciós csoportnak, amely beszélgetésbe elegyedett a Gyűrűvel.

Te hoztad létre ezt a négydimenziós töredéket?

Ti azt mondtátok, a tengerből jöttetek. Ti hoztátok létre a tengert?

Azt akarod mondani, hogy számodra, vagy legalábbis megalkotóid számára ez a négydimenziós tér olyan, mint számunkra a tenger?

Inkább mint egy pocsolya. A tenger kiszáradt.

Miért gyülekezik ilyen sok hajó, vagy sír, egy ilyen kis helyen?

Mikor a tenger kiszárad, a halaknak össze kell gyűlniük egy pocsolyába. A pocsolya is kiszárad, és a halak mind el fognak tűnni.

Minden hal itt van?

A tenger kiszáradásáért felelős halak nincsenek itt.

Sajnáljuk. Nagyon nehéz megérteni, amit mondtál.

A halak, akik kiszárították a tengert, kimentek a szárazföldre, mielőtt ezt tették. Az egyik sötét erdőből a másikba mentek.

– Érdeemes ekkora árat fizetni a háborús győzelemért? –

kérdezte Cheng Xin. El nem bírta képzelni, milyen lenne olyan világban élni, amelyben eggyel kevesebb dimenzió létezik. A kétdimenziós síkban a látható világ pár, különböző hosszúságú vonalszakaszból állt. Képes lenne bárki is, aki a háromdimenziós térbe született, szabad akaratából élni egy vékony papírlapban, amelynek nincs vastagsága? Az élet három dimenzióban ugyanilyen korlátoznak és elképzelhetetlennek tűnhet azok számára, akik a négydimenziós világba születtek.

– Még mindig jobb, mint a halál – mondta Yifan.

Cheng Xin még mindig nem tért magához a döbbenetből, de Yifan folytatta:

– A fénysebességet szintén gyakran használják fegyverként. Nem a fénysírok építéséről beszélek – a fekete térségekéről, ahogy maguk hívják őket –, az csak védekező mechanizmus, melyet a hozzánk hasonló, gyenge kukacok alkalmaznak. Az istenek nem süllyednek ilyen mélyre. A háborúban lehetséges csökkentett fénysebességű fekete lyukakat létrehozni, amelyekbe bezárhatják az ellenséget, gyakoribb azonban, hogy a technikát az árkok és városfalak űrbeli megfelelőjének megépítésére használják. Egyes csökkentett fénysebességű övezetek elég nagyok ahhoz, hogy egy galaxis egész karját átszeljék. Az olyan helyeken, ahol sűrűn helyezkednek el a csillagok, számos csökkentett fénysebességű fekete lyukat lehet összekapcsolni akár több tízmillió fényév hosszúságú láncolatokká is. Ez a Nagy Fal az univerzum mércéjével mérve. Innen a leghatalmasabb flották sem képesek kimenekülni, ha egyszer csapdába estek. Ezekon a korlátokon nagyon nehéz átkelni.

– Mi lesz a végeredménye annak, hogy ennyit manipulálják a

téridőt?

– A dimenzionális csapások miatt az univerzum egyre nagyobb része válik kétdimenzióssá, míg egy nap az egész univerzum kétdimenziós nem lesz. Ugyanígy az erődítmények építése is előbb-utóbb oda vezet, hogy a csökkentett fénysebességű részek mind összekapcsolódnak, és a különféle, csökkentett fénysebességek kiegyenlítődnek; ez az új átlag lesz az új c az univerzumban.

– Akkor majd a hozzánk hasonló, újszülött civilizációk minden tudósa azt hiszi, hogy a fénysebesség vákuumban alig párszor tíz kilométer másodpercenként, és ez az egész univerzumban érvényes sziklaszilárd állandó, ahogy most ugyanezt hisszük a 300 000 km/s-ról. Most természetesen csak két példát hoztam fel. Vannak a fizikának más egyetemes törvényei is, amelyeket fegyverként használnak, bár mi nem mindet ismerjük. Nagyon is lehetséges, hogy a fizika minden törvényéből fegyver lett. Az is lehetséges, hogy az univerzum egyes részeiben a... Hagyjuk, ezt még magam sem hiszem el.

– Mit akart mondani?

– A matematika alapjait.

Cheng Xin megpróbálta elképzelni, de egyszerűen lehetetlennek találta.

– Ez... örültség. – Aztán újabb kérdést tett fel. – Az univerzum háborús rommá fog válni? Vagy talán jobb, ha így kérdezem: a fizika törvényei háborús romokká fognak válni?

– Lehet, hogy már azzá is váltak... Az új világ fizikusai és kozmológusai most az univerzum eredeti, a háborúk előtti megjelenését igyekeznek rekonstruálni. Már egész egyértelmű

elméleti modellt alkottak a háború előtti univerzum leírására. Csodálatos idő volt, mikor édenkert volt maga az univerzum, több mint tízmilliárd évvel ezelőtt. A szépségét természetesen csak matematikailag lehet leírni. Elképzelni nem tudjuk: nincs az agyunkban elég dimenzió.

Cheng Xin visszagondolt a Gyűrűvel folytatott beszélgetésre.

Te hoztad létre ezt a négydimenziós töredéket?

Ti azt mondtátok, a tengerből jöttetek. Ti hoztátok létre a tengert?

– Azt akarja mondani, hogy az éden korának univerzuma négydimenziós volt, a fénysebesség pedig sokkal nagyobb?

– Nem. Egyáltalán nem. Az éden kora tízdimenziós volt. A fény sebessége nem sokkal nagyobb volt, hanem közel végtelen. A fény akkoriban a távolból is képes volt cselekedni, és Planck-időn belül jutott el a kozmosz egyik végéből a másikba... Ha járt a négydimenziós térben, lehet egy nagyon halvány benyomása arról, mennyire gyönyörű lehetett az a tízdimenziós Édenkert.

– Azt akarja mondani...

– Nem akarok mondani semmit. – Yifan mintha álomból ébredt volna. – Csak apró jeleket láttunk, minden más pusztá találgatás. Kezelje találgatásokként, sötét mítoszokként, melyeket mi találtunk ki.

Cheng Xin azonban követte a beszélgetés eddigi gondolatmenetét.

– Az éden kora utáni háborúban a dimenziók egymás után kerültek a makroszkopikusból a mikroszkopikus börtönébe, a fény sebessége pedig újra és újra csökkent...

– Mint már mondtam, nem mondok semmit, csak találgatok. –

Yifan hangja halkabb lett. – Azt azonban senki nem tudja, nem sötétebb-e az igazság még a találgatásainknál is... Egy valamiben lehetünk csak biztosak: az univerzum haldoklik.

A hajó abbahagyta a gyorsulást, visszatért a súlytalanság. Cheng Xin szeme előtt az űr és a csillagok egyre inkább hallucinációnak tündek, egyre inkább rémálomnak. Csak a 3 G hipergravitációnak köszönhetően volt némi szilárdságérzete. Jólesett neki a karok erőteljes ölelése, ami némi védelmet nyújtott az univerzum sötét mítoszainak rémülete és ridegsége ellen. A hipergravitáció azonban most megszűnt, csak a rémálom maradt. A Tejút most véres maradványokat rejtő jégfoltnak tűnt, a közeli DX3906 pedig szakadék fölött függő krematóriumnak.

– Lepakcsolná a holografikus kivetítőt? – kérdezte Cheng Xin.

Yifan lekapcsolta, Cheng Xin pedig az űr végtelenségéből visszatért a kabin zsúfolt tojáshéj-belsejébe. Itt végre rátalált egy kevésre a biztonságérzetből, amire vágyott.

– Nem kellett volna mindezt elmondanom – mondta Yifan. Szomorúsága őszintének tűnt.

– Előbb-utóbb megtudtam volna – felelte Cheng Xin.

– Hadd ismételjem el: ezek csak találgatások. Igazi tudományos bizonyíték nincs rájuk. Ne töprengjen túl sokat rajtuk. Arra összpontosítson, ami a szeme előtt van: az életre, amit élnie kell.

– Yifan Cheng Xin kezére tette a kezét. – Még ha igaz is, amit elmondtam, ezek az események több száz millió éves időskálán játszódnak le. Jöjjön velem a világunkba, ami most már a maga világa is. Élje le az életét, ne ugorjon át többé az idő felszíne fölött. Ameddig az életét százezer éven és ezer fényéven belül akarja leélni, semmivel nem kell foglalkoznia azok közül, amiket

elmondtam. Szerintem százezer év és ezer fényév mindenkinek elég kell hogy legyen.

– Igen, elég lesz. Köszönöm – mondta Cheng Xin Yifan kezét a kezében tartva.

Cheng Xin és Guan Yifan az út hátralévő részét az alvássegítő gép által rájuk kényszerített alvásban töltötték. Az út négy napig tartott. Amire a lassulás hipergravitációja felébresztette őket, a Szürkeség már látóterük nagy részét kitöltötte.

A Szürkeség kis méretű bolygó volt, a Holdhoz hasonló terméketlen szikla, kráterek helyett azonban nagy részét kietlen síkság borította. A *Hunter* pályára állt a Szürkeség körül. A légkör hiánya miatt alacsonyan keringett a bolygó felszíne fölött. A hajó megközelítette a megfigyelőműholdtól kapott koordinátákat, ahol öt azonosítatlan űrjármű landolt, majd szállt fel újra. Yifan ott akart leszállni a siklóval, hogy megvizsgálja az űrhajók által hagyott nyomokat, ő és Cheng Xin azonban nem számítottak arra, hogy a rejtélyes látogatók hatalmas, az űrből is látható jeleket hagynak majd maguk után.

– Azok micsodák? – kiáltott fel Cheng Xin.

– Halálvonalak. – Yifan azonnal felismerte, mit lát. – Ne menj túl közel – utasította a mesterséges intelligenciát.

Öt fekete vonalról beszélt. Minden vonalnak egyik vége a bolygó felszínéhez csatlakozott, a másik az űr felé nyúlt. Mindegyikük körülbelül száz kilométeres lehetett, magasabbra értek, mint a *Hunter* pályája. Olyanok voltak, mintha öt fekete szőrszál nőtt volna ki a Szürkeségből.

– Mik ezek?

– Görbületi meghajtó hagyta nyomok. Azok a vonalak elképesztő mértékű görbületi manipulációt jeleznek, a nyomokban a fénysebesség zéró.

Mikor hajójuk legközelebb kerülte meg a bolygót, Guan Yifan és Cheng Xin beszálltak az űrsiklóba és ereszkedni kezdtek a felszín felé. Mivel alacsony pályára álltak, és a bolygónak nem volt légköre, a leszállás simán és gyorsan zajlott. A sikló a halálvonalaktól körülbelül három kilométerre szállt le.

0,2 G gravitációnál szökeltek végig a felszínen. A Szürkéséget vékony porréteg és különféle méretű kavicsok fedték. Mivel nem volt légkör, ami szórni tudta volna a napfényt, az árnyékos és a megvilágított részek élesen váltak el egymástól. Mikor körülbelül száz méterre jártak a halálvonalaktól, Yifan intett Cheng Xinnek, hogy álljon meg. Minden vonal átmérője húsz-harminc méter lehetett, innen nézve halálos oszlopoknak tűntek.

– Ezek alighanem a legsötétebb dolgok az univerzumban – mondta Cheng Xin. A halálvonalakon semmi részlet nem volt kivehető, csak a rendkívüli feketeség. A vonalak a zéró fénysebességű régióknak csak a határait mutatták, igazi felületük nem volt. Felnézve látták, hogy a vonalak tisztán megjelennek még az űr sötét háttére előtt is.

– Ezek egyben a leghalottabb dolgok is az univerzumban – mondta Guan Yifan. – A zéró fénysebesség abszolút halált jelent, százszázalékos halált. Odabenn minden elemi részecske, minden kvark halott. Nincsenek rezgések. Minden egyes halálvonal egy fekete lyuk, még úgy is, hogy nincsen bennük gravitációforrás. Zéró gravitációjú fekete lyuk. Ami belezuhan, nem jut ki többé.

Yifan felemelt egy követ és az egyik halálvonal felé hajította. A

kő eltűnt az abszolút sötétségben.

– A maguk fénysebességű hajói is képesek halálvonalakat hátrahagyni? – kérdezte Cheng Xin.

– Igen messze vannak tőle.

– Szóval látott már ilyeneket korábban is?

– Igen, de csak ritkán.

Cheng Xin felnézett az űrbe nyúló óriási, fekete oszlopokra, melyek mintha tartották volna az ég kupoláját és a halál palotájává változtatták volna az univerzumot. *Ez lenne a végső sorsa mindennek?*

Cheng Xin látta, hogy az oszlopok véget érnek az égen. Abba az irányba mutatott.

– Szóval a hajók a vonalak végén kapcsoltak fénysebességre?

– Igen. Ezek csak úgy száz kilométer magasra nyúlnak. De láttunk ennél rövidebb oszlopokat is. Ott a hajók szinte azonnal fénysebességre kapcsoltak.

– Ezek a legfejlettebb fénysebességű hajók?

– Talán. De ez ritkán látott technika. A halálvonalakat általában a Zéró-őshazások hagyják hátra.

– Zéró-őshazások?

– Újraindítóknak is hívják őket. Talán intelligens lények egy csoportja, talán egy civilizáció, talán civilizációk csoportja. Nem tudjuk pontosan, kik ők, de a létezésükről már meggyőződünk. A Zéró-őshazások újra akarják indítani az univerzumot, hogy visszatérjen az édenkert állapota.

– Hogyan?

– Úgy, hogy továbbtolják az óramutatót a tizenkettőn. Vegyük például a térbeli dimenziókat. Egy alacsonyabb dimenziójú

univerzumot gyakorlatilag lehetetlen visszarángatni a magasabb dimenziókba. De lehet, hogy jobb a másik irányba haladni. Ha az univerzum el tudja érni a zéró dimenziót, és tovább próbálkoznak, az óra talán újraindul, és minden visszatér a kezdetekhez, az univerzum ismét tíz makroszkopikus dimenzióval rendelkezik majd.

– Zéró dimenzióba? Látott már effélét valaha is?

– Nem. Mi csak a kétdimenziósításnak voltunk a tanúi, még az egydimenziósításnak sem. De valahol kell lennie pár Zéró-őshazásnak, aki próbálkozik ezzel. Senki nem tudja, sikerült-e már nekik valaha is. Ehhez képest a fénysebesség zéróra csökkentése könnyebb; arra utaló bizonyítékot már többet láttunk, hogy megkísérelték zéróra csökkenteni a fénysebességet, majd visszaállítani végtelenre.

– Egyáltalán lehetséges ez elméletben?

– Nem tudjuk. Lehet, hogy a Zéró-őshazásoknak vannak olyan elméleteik, amelyek szerint igen, de én nem hinném. A zéró fénysebesség áthatolhatatlan fal. A zéró fénysebesség abszolút halál minden létezőnek, ott leáll minden mozgás. Ilyen körülmények között a szubjektív semmiféleképpen nem képes befolyásolni az objektívet, akkor hogyan tudna áthaladni rajta az óramutató? Szerintem, amit a Zéró-őshazások követnek, az egyfajta vallás, egyfajta előadó-művészet.

Cheng Xin nézte a halálvonalakat, és rémületébe csodálat vegyült.

– Ha ezek nyomok, hogyhogy nem terjednek?

Guan Yifan megragadta a karját.

– Épp erre akartam rátérni. El kell tűnnünk innen. Nemcsak a

Szürkeségről, hanem az egész rendszerből. Ez nagyon veszélyes hely. A halálvonalak nem olyanok, mint a nyomok általában. Ha nem zavarják meg őket, így maradnak – átmérőjük egyenlő a görbületi hajtómű hatékony felszínével. Ha azonban megzavarják őket, igen gyorsan kezdenek terjedni. Egy ekkora halálvonal ki tud terjedni akkorára, hogy egy naprendszer méretű területet is elborít. A tudósok ezt hívják halálvonal-szakadásnak.

– A szakadás után az egész területen zéró lesz a fénysebesség?

– Nem. A szakadás után a szokásos nyommá válik. A belsejében kicsivel nagyobb lesz a fénysebesség, ahogy a nyom nagyobb területen terül szét, de sosem lesz több másodpercenként pár méternél. Miután a halálvonalak szétterültek, ez az egész rendszer csökkentett fénysebességű fekete lyukká vagy fekete térséggé változhat... Induljunk!

Cheng Xin és Guan Yifan a sikló felé fordultak, és szökellve rohanni kezdtek.

– Mi zavarhatja meg őket? – kérdezte Cheng Xin. Megfordult, hogy még egy pillantást vessen a halálvonalakra. Mögöttük az öt halálvonal hosszú árnyékot vetett, ami átnyúlt a síkságon, egészen a láthatár felé.

– Nem vagyunk biztosak benne. Egyes elméletek szerint a közelben megjelenő újabb görbületi nyomok megzavarhatják őket. Arról már megbizonyosodtunk, hogy az egymáshoz közeli görbületi nyomok hatással lehetnek egymásra.

– Vagyis ha a *Halo* gyorsulni kezd...

– Ezért kell kizárólag a fúziós hajtómű használatával eltávolodnunk, mielőtt beindítjuk a görbületi hajtóművet.

Nagyjából – a maguk mértékegységei szerint – legalább negyven csillagászati egységre el kell távolodnunk.

Mikor a sikló felszállt, Cheng Xin tovább nézte a távolodó halálvonalakat.

– A Zéró-őshazások adtak némi reményt – szólalt meg végül.

– Az univerzum sokaságokat rejt – mondta Yifan –, mindenféle „népet” és világot találhat benne. Vannak idealisták, mint a Zéró-őshazások, pacifisták, emberbarátok, még olyan civilizációk is, melyek kizárólag a művészetnek és a szépségnek szentelték magukat. De nem ezekből van a legtöbb, így nem változtathatják meg, milyen irányba halad az univerzum.

– Épp, mint az emberek világa.

– A Zéró-őshazások feladatát legalább elvégzi maga a kozmosz előbb-utóbb.

– Az univerzum végére gondol?

– Igen.

– De annak alapján, amit tudok, az univerzum tovább tágul, egyre ritkásabb és hidegebb lesz, a végtelenségig.

– Ez, amit ismer, a régi kozmológia, mi azonban már megcáfoltuk. Alábecsülték a sötét anyag mennyiségét. Az univerzum egy idő után nem tágul tovább, majd a gravitáció súlya alatt összeomlik, végül szingularitássá alakul és újabb ősrobbanást vált ki. Minden visszatér a nullára, az őshazába. Így, amint látja, a végső győztes a természet marad.

– Az új univerzum tízdimenziós lesz?

– Ki tudja? Végtelen számú lehetőség létezik. Az egy vadonatúj univerzum lesz, egy vadonatúj élet.

A visszaút a Kékség felé éppolyan eseménytelenül zajlott, mint az út a Szürkeség felé. Cheng Xin és Guan Yifan idejük nagy részében aludtak az alvászsegítő gépben. Mire felébredtek, a *Hunter* már pályára állt a Kékség körül. Lenézve a kék-fehér világra Cheng Xin szinte úgy érezte, hazatért.

AA jelentkezett, és Yifan válaszolt neki.

– Itt a *Hunter*. Mi a baj?

AA hangja izgatottnak tűnt.

– Többször is próbáltam már hívni magukat, de a hajó mesterséges intelligenciája nem volt hajlandó felébreszteni egyiküket sem!

– Mondtam, hogy be kell tartanunk a rádiócsendet. Mi történt?

– Itt van Yun Tianming!

Cheng Xin úgy érezte, villám csapott belé. Az álom végképp elszállt. Még Yifannak is tátva maradt a szája.

– Tessék? – szólalt meg Cheng Xin halkán.

– Itt van Yun Tianming! Három órája szállt le a hajója.

– Nahát – felelte gépiesen Cheng Xin.

– Még mindig fiatal, akárcsak te!

– Tényleg?

Cheng Xin hangja mintha valahonnan a távolból jött volna, még saját maga is így hallotta.

– Hozott neked ajándékot.

– Már adott nekem ajándékot. Most is az ajándékában vagyunk.

– Az semmi. Hidd el, ez elképesztő ajándék, sokkal nagyobb... Épp odakinn van. Hadd hívjam be, hogy beszéljen veled!

Yifan félbeszakította.

– Nem. Nemsokára leszállunk. Ez a rengeteg rádiós kommunikáció veszélyes. Kilépünk.

Yifan és Cheng Xin egymásra néztek és felnevettek.

– Tényleg ébren vagyunk? – kérdezte Cheng Xin.

Még ha csak álom is volt, Cheng Xin tovább akarta álmodni. A holografikus kivetítő felé fordult, és a csillagos ég nem tűnt többé olyan sötétnek és hidegnek – olyan tiszta szépséggel telt meg, mint eső után az égbolt. Még a csillagfényből is mintha a tavaszi bimbók illata áradt volna. Olyan érzés volt, mint újjászületni.

– Szálljunk be a siklóba és landoljunk – mondta Yifan.

A *Hunter* megindította a sikló leválásának folyamatát. A zsúfolt kabinban Yifan információs ablakot nyitott, hogy elvégezze a végső ellenőrzéseket a légkörbe való belépés előtt.

– Hogyan érhetett ide ilyen gyorsan? – suttogta Cheng Xin, mintha még mindig álmodna.

Yifan most teljesen nyugodt volt.

– Ez megerősíti, amire tippeltünk. Az első trisolarisi flotta kolóniát alapított valahol a közelben, száz fényévnyi körzeten belül. Meg kellett kapniuk a gravitációshullám-alapú közvetítést a *Haló*-ról.

A sikló levált a *Hunter*-ről, és a megfigyelőrendszeren látták, hogy a *Hunter*, a kis piramis egyre távolodik.

– Milyen ajándék lehet nagyobb, mint egy csillag és a bolygórendszere? – kérdezte mosolyogva Yifan.

Az izgatott Cheng Xin csak a fejét rázta.

A sikló fúziós reaktora beindult, külsején a hűtőgyűrű vörösen kezdett izzani. A hajtóművek előmelegedtek, az irányítófelület tartalmazó ablak mutatta, hogy a lassulás harminc másodpercen

belül megkezdődik. A sikló gyors ereszkedésre készült, amint belép a Kékség légkörébe.

Cheng Xin hirtelen zajt hallott, mintha valami orrtól tatig végighasított volna a siklón. A zajt heves rángások követték. Ekkor hátborzongató pillanatot élt át – hátborzongató volt, mert nem volt biztos benne, hogy tényleg csak egy pillanatról volt szó. A pillanat egyszerre tűnt végtelenül rövidnek és végtelenül hosszúnak. Az a különös érzése támadt, mintha lépést tett volna az időben, ugyanakkor az időn kívül lett volna.

Yifan később elmagyarázta neki, hogy amit átélt, azt idővákuumnak hívják. A pillanat hosszát nem lehetett időegységekkel mérni, mert abban a pillanatban az idő nem létezett.

Ugyanakkor azt érezte, hogy teste összerogy, mintha szingularitássá kezdene válni. A tömeg, ami belőle, Guan Yifanból és a siklóból állt, közeledett a végtelenséghez.

Ekkor minden elsötétült. Cheng Xin először azt hitte, a szemével történt valami. Nem tudta elhinni, hogy a sikló belseje ennyire sötét lehet, olyan sötét, hogy az ujjait sem látta, mikor a szeme előtt lóbálta. Guan Yifan nevét kiáltotta, de az úrruha fülhallgatójából csak csend hallatszott.

Yifan addig tapogatózott a sötétségben, amíg rátalált Cheng Xin kezére. Xin érezte, ahogy a férfi sisakja az övéhez simul. Nem állt ellen, az érintés megnyugtatta. Hirtelen ráébredt, hogy Yifan beszélni próbál vele. Az úrruhákban lévő kommunikációs rendszer leállt, csak úgy tudtak beszélni, hogy sisakjuk védőüvegét egymásnak nyomták, hogy áthallatszódjon a hangjuk.

– Ne ijedjen meg! Ne essen pánikba! Figyeljen rám, és ne mozogjon! – hallotta Yifan hangját a sisak mögül. Érintéséből érezte, hogy a férfi kiabál, amit azonban hallott, az nagyon halk volt, akár a suttogás. Érezte, hogy Yifan keze tapogatózik a sötétben, majd fény gyúlt a kabin belsejében. A fény a Yifan kezében tartott tárgyból áradt, egy cigaretta méretű csíkból, amiről Cheng Xin tudta, hogy valami kémiai fényforrás lehet. A *Halo* is el volt látva hasonló felszereléssel vészhelyzet esetére. A csík meghajlítva hideg fényt bocsátott ki.

– Ne mozduljon! Az úrruhák már nem látják el oxigénnel. Lélegezzen lassabban! Mindjárt hermetizálom a kabint. Nem fog sokáig tartani!

Yifan odaadta a világítórudat Cheng Xinnek, kinyitott egy tárolót az ülése mellett, és elővett egy fémpalackot, ami kisebb poroltóra hasonlított. Megtekerte a palack nyílását, mire fehér gáz szinte haragos áradata tört elő belőle.

Cheng Xin érezte, hogy az úrruhája már nem látja el oxigénnel, csak az maradt neki, ami a sisakban volt. Légzése gyorsult, de minél sebesebben szívta be a levegőt, annál erősebben érezte, hogy fuldoklik. Keze ösztönösen a sisak védőüvege felé nyúlt, Yifan azonban még időben megállította. Újra átölelte, most azért, hogy megnyugtassa. Cheng Xin arra gondolt, hogy a férfi vízbe fulladástól próbálja megmenteni; a hideg fényben látta Yifan tekintetét, ami mintha azt akarta volna jelezni neki, hogy majdnem felértek a felszínre. Cheng Xin érezte, hogy a kabinban emelkedik a légnyomás. Mikor már épp majdnem elájult a levegőhiánytól, Yifan mindkettejük sisakján felnyitotta a védőüveget. Nagy kortyokban itták a levegőt.

Mikor visszanyerte lélegzetét, Cheng Xin szemügyre vette a fémpalackot. Láta a nyakán a nyomásmérőt – ősrégi analóg kijelző volt mozgó tűvel, amely most a zöld zónába mutatott.

– Az abban lévő oxigén nem fog sokáig tartani, a kabin pedig nagyon gyorsan ki fog hűlni – mondta Yifan. – Át kell öltöznünk másik úrruhába. – Ellökte magát az ülésétől, és a kabin hátsó részéből két fémládát húzott elő. Az egyiket kinyitotta, és megmutatta Cheng Xinnek a benne lévő úrruhát.

A modern úrruhák a Naprendszerben és itt is nagyon könnyűek voltak. Ha nem voltak hermetizálva, lehagyták róluk a kis létfenntartó hátizsákot és levették a sisakot, a modern úrruhát gyakorlatilag nem lehetett megkülönböztetni a hétköznapi ruháktól. A ládában lévő úrruhák azonban nehezek és esetlenek voltak, az időszámítás kori szkafanderekre emlékeztettek.

Most már látszott a lélegzetük. Cheng Xin levette eredeti úrruháját és érezte a kabinban uralkodó, csontig hatoló hideget. A nagyobb súlyú úrruhát nehezebb volt felvenni, szüksége volt Yifan segítségére. Úgy érezte, mintha gyermek lenne, aki ettől a férfitől függ – rég nem tapasztalt már hasonló érzést. Mielőtt felvette volna a sisakot, Yifan részletesen elmagyarázta neki az úrruha jellemzőit – hogyan működik az oxigénadagoló, a hermetizáló gomb, a hőmérséklet állítása, a kommunikáció és a világítás kapcsolója. Az úrruha nem rendelkezett automata rendszerekkel, mindent kézzel kellett működtetni.

– Ebben a ruhában egyáltalán nincsenek számítógépes csipek. Jelenleg egyik számítógépünk sem működik, sem elektronikus, sem kvantum.

– Miért?

– A fénysebesség jelenleg kevesebb mint húsz kilométer másodpercenként.

Yifan segített felvenni a sisakot. Xin teste már majdnem megfagyott. Yifan bekapcsolta az oxigént és a fűtést is az űrruhában, és Xin érezte, ahogy átfagyott izmai felengednek. Yifan ezután elfordult, hogy ő is felvegye űrruháját. Sietett vele, mikor azonban felvette sisakját, beletelt némi munkába, hogy a két űrruhát kommunikációs kapcsolat kösse össze. Egyikük sem volt képes megszólalni, amíg átfagyott testük fel nem melegedett.

Az űrruhák olyan nehezek és esetlenek voltak, hogy Cheng Xin el tudta képzelni, milyen nehéz lenne 1 G-nél mozogni velük. Nem is annyira szkafander volt, mint inkább ház, az egyetlen hely, ahol menedékre lelhet. A kabinban lebegő világító szalag fénye halványult, és Yifan felkapcsolta az űrruhájába épített világítást. Cheng Xin úgy vélte, a szűk helyen olyanok, mint a föld alatt rekedt bányászok.

– Mi történt? – kérdezte.

Yifan a levegőbe emelkedett üléséből, és nagy nehezen kinyitotta a hajó egyik ablakát fedő panelt – az automatika, aminek nyitnia kellett volna, nem működött. A férfi a kabin másik oldalára lebegett és egy másik hajóablakkal is ugyanezt tette.

Cheng Xin kinézett az odakinn elterülő, átalakult univerzumra.

Két csillaghalmazt látott az űr két végén: az előtte lévő kéken ragyogott, a mögötte lévő vörösen. Hasonló látvány tárult elé, amikor a *Halo* fénysebességgel repült, ez a két csillaghalmaz

azonban, amit most látott, nem volt stabil. Alakjuk gyorsan változott, mintha két tűzgolyó reszketne a heves szélben. Itt most nem csillagokat látott, amelyek időről időre átugrottak a kék halmazból a vörös halmazba; az univerzum két végét két fénycsík kötötte össze, a hajó mindkét oldalán csak az egyik látszott.

A szélesebb csík az egyik oldalon az űr felét kitöltötte, két vége pedig nem olvadt be a kék és a vörös csillaghalmazba, ehelyett lekerekítve végződött. Cheng Xin látta, hogy a „csík” tulajdonképpen egy rendkívül lelapult ovális – esetleg kör, amit kinyújtottak. A széles csíkon különféle méretű, színes foltok suhantak végig: kék, fehér, világossárga. Ösztönösen tudta, hogy a Kékség bolygót látja.

A hajó másik oldalán lévő fénycsík vékonyabb volt, de fényesebb, felszínén semmilyen részletet nem lehetett kivenni. A Kékségtől eltérően ennek a csíknak a hossza folyamatosan váltakozott – hol fényes vonal volt, ami összekötötte a vörös és a kék csillaghalmazt, hol fényes kör. Az, hogy a csík időnként körré változott, elárulta Xinnek, hogy a DX3906 csillagot látja.

– Fénysebességgel keringünk a Kékség körül – mondta Guan Yifan. – Bár persze a fénysebesség most nagyon lassú.

A sikló korábban ennél sokkal gyorsabban mozgott, de mivel a fénysebesség volt az abszolút legfelső határ, a sikló sebessége fénysebességre csökkent.

– Elszakadtak a halálvonalak?

– Igen. Szétterjedtek, hogy elfedjék az egész naprendszert. Csapdába estünk.

– Tianming hajója zavarta meg?

– Lehet. Ő nem tudta, hogy ott vannak a halálvonalak.

Cheng Xin nem akarta megkérdezni, mi lesz a következő lépésük, mert tudta, hogy nincs mit tenniük. Egy számítógép sem volt működőképes egy olyan közegben, ahol a fény sebessége másodpercenként húsz kilométer alatt van. A sikló mesterséges intelligenciája és irányítórendszerei közül semmi nem működött. Ilyen körülmények között a siklóban még a világítást sem lehetett felkapcsolni – a jármű nem volt több fémdoboznál, amiben nincs semmilyen áram vagy energia. A *Hunter* ugyanígy járt, ugyanilyen halott volt. A sikló nem kezdte meg a lassulást, mielőtt csökkentett fénysebességű térségbe került volna, így a kis űrhajónak a közelben kell lennie – de ugyanígy lehet akár a bolygó másik oldalán is. Az irányítórendszerek nélkül sem a sikló, sem a *Hunter* nem volt képes kinyitni az ajtaját.

Cheng Xin Yun Tianmingre és Ai AA-ra gondolt. Mindketten lent voltak a bolygón, így biztonságban kellett lenniük, most azonban semmilyen módon nem tudtak kommunikálni velük. Még csak arra sem volt lehetősége, hogy köszönjön a férfinak.

Valami könnyű ütődött finoman a sisak védőüvegének: a fémpalack volt az. Cheng Xin az ősrégi nyomásmérőre nézett, majd megérintette saját űrruháját. Az előbb kialudt remény úgy ragyogott fel benne, mint a szentjánosbogár fénye.

– Készült az ilyen helyzetekre, igaz? – kérdezte.

– Igen. – Yifan hangja az ősi analóg jelek miatt eltorzultan jutott el Cheng Xin fülhallgatójába. – Persze nem a halálvonalak szétszakadására, arra azonban felkészültünk, hogy véletlenül fénysebességű hajók nyomaiba sodródunk. A helyzet ott is ugyanez: a csökkentett fénysebesség mindent megállít... Most el

kell indítanunk a neuronokat.

– Miket?

– Neurális számítógépeket. Olyan számítógépeket, amelyek csökkentett fénysebességnél is képesek működni. A siklónak és a *Hunter*-nek is két irányítórendszere van, melyek közül az egyik neurális számítógépeken alapul.

Cheng Xint lenyűgözte, hogy léteznek ilyen gépek.

– A kulcs nem a fénysebességben rejlik, hanem a rendszer kialakításában. A kémiai jelek átvitele az agyban még lassabb, másodpercenként két vagy három méter, nem sokkal gyorsabb, mint a séta. A neurális számítógépek a magasabb rendű állatok agyában található párhuzamos feldolgozást imitálják. Minden egyes csipet külön arra terveztek, hogy csökkentett fénysebességű körülmények között is működjön.

Yifan kinyitott egy fém válaszfalat, melyet bonyolult hálót alkotó pontok sokasága díszített, és minden pontból számtalan sugár indult ki, mint egy polip lábai. Odabent lapos kijelzőjű kis irányítópanel volt, rajta rengeteg kapcsoló és jelzőfény. Az egész szerkezet olyan alkotóelemekből készült, amelyeket a krízis korának végén már elavultnak tekintettek. Yifan megnyomott egy vörös kapcsolót, és a kijelző bekapcsolt, majd szöveg futott végig rajta. Cheng Xin látta, hogy valamiféle operációs rendszer indítási folyamata az.

– A párhuzamos neurális mód még nem indult el, így soros léptetéssel kell betöltenünk az operációs rendszert. Valószínűleg nehezen fogja elhinni, milyen lassú a soros adatátvitel csökkentett fénysebességnél: nézze, másodpercenként pár száz bájt megy át, még csak egy kilobájt sem.

– Akkor a rendszerindítás nagyon sokáig fog tartani.

– Igen. Ahogy azonban fokozatosan felépül a párhuzamos mód, a betöltés felgyorsul majd. Persze az indítás így is nagyon hosszú időbe fog telni. – Yifan a haladásmutató felé intett, ami egy sor szöveg volt a képernyő alján.

Rendszerindító modul betöltésének hátralévő ideje: 68 óra 43 perc [változó] másodperc. Rendszer betöltésének teljes hátralévő ideje: 297 óra 52 perc [változó] másodperc.

– Tizenkét nap! – kiáltott fel Cheng Xin. – Mi van a *Hunter*rel?

– A fedélzeten lévő rendszerek érzékelik a csökkentett fénysebességű környezetet és azonnal beindítják a neurális számítógépet. De annak is nagyjából ennyi időre lesz szüksége a befejezéshez.

Tizenkét nap. Csak tizenkét nap után férnek hozzá a siklón és a *Hunter* fedélzetén lévő, a létfenntartáshoz szükséges tartalékokhoz. Addig primitív úrruhájukra kell bízniuk magukat. Ha az úrruhákat nukleáris akkumulátor üzemelteti, elég sokáig ki fognak tartani, oxigénből azonban nincs náluk elég.

– Hibernálnunk kell magunkat – mondta Yifan.

– Van hibernációs berendezésünk a siklón? – Amint feltette a kérdést, Cheng Xin rájött, hogy hibát követett el. Még ha lenne is hasonló berendezés a siklón, számítógép vezérelné, ami most éppen üzemben kívül volt.

Yifan kinyitotta a tárolóhelyet, amelyből korábban az oxigénpalackot vette elő; most egy kis dobozt halászott ki. Kinyitotta és pár kapszulát mutatott Cheng Xinnek.

– Ezek rövid idejű hibernációhoz használatos gyógyszerek. A rendes hibernációval ellentétben itt nem lesz szüksége külső

létfenntartó rendszerre. Amint hibernálva van, a légzése lelassul addig a pontig, ahol már nagyon kevés oxigénre van szüksége. Egy kapszulával tizenöt napot lehet hibernációban tölteni.

Cheng Xin kinyitotta sisakja védőüvegét és lenyelte az egyik kapszulát. Láta, hogy Yifan is bevesz egyet, aztán kinézett a hajóablakon.

A fényfoltok most olyan gyorsan haladtak el a Kékség bolygó fölött – a széles sáv fölött, amely a hajó egyik oldalán összekötötte a fénysebességű univerzum kék és vörös végét –, hogy elmosódott foltta váltak.

– Látja a sávon periodikusan ismétlődő mintázatokat? – Yifan nem nézett ki. Szemét félig lehunyta, miközben bekötötte magát a hipergravitációs ülésbe.

– Túl gyorsan mozognak.

– Próbálja követni a mozgásukat a szemével.

Cheng Xin megpróbálta tekintetének mozgását a sávon végigrohanó mintákéhoz igazítani. Egy pillanatig látta a kék, fehér és sárga foltokat, de szinte azonnal el is mosódtak megint.

– Nem megy – mondta.

– Semmi baj. Túl gyorsan mozognak. A mintázat másodpercenként akár több százszor is ismétlődhet. – Yifan felsóhajtott. Cheng Xin észrevette, mennyire szomorú, bármennyire is próbálta titkolni. És azt is tudta, mi az oka.

Megértette, hogy valahányszor a minta ismétlődött a széles sávon, a sikló újabb kört tett meg fénysebességgel a Kékség körül. A speciális relativitáselmélet démoni szabályai még csökkentett fénysebességnél is érvényben voltak, és a lentiek szemszögéből az idő több tízmilliószor gyorsabban telt, mint itt – mintha vér

szivárgott volna a szívéből.

Itt egy pillanat, odalent korszakok.

Cheng Xin elfordult az ablaktól és ő is bekötötte magát az ülésébe. A másik oldalon lévő ablakon átpislákol a fény. Odakinn ennek a bolygónak a napja hol fényes vonal volt, ami összekötötte az univerzum két végét, hol fénygömb. A halál vad táncát járta.

– Cheng Xin – szólította meg Yifan halkán. – Lehetséges, hogy amikor felébredünk, a képernyő azt közli majd velünk, hogy hiba történt.

Cheng Xin a férfi felé fordult és sisakja védőüvegén át rámosolygott.

– Nem félek.

– Tudom, hogy nem fél. Csak mondani akartam valamit, arra az esetre, ha nem... Tudom, mit élt át Kardtartóként. Csak azt akartam, hogy tudja, nem követett el hibát. Az emberiség önt választotta, ami azt jelenti, azt választották, hogy szeretettel állnak hozzá az élethez és mindenhez, akkor is, ha nagy árat kell ezért fizetniük. Valóra váltotta a világ kívánságát, követte az értékrendjüket, végrehajtotta, amit döntöttek. Semmiben nem hibázott.

– Köszönöm – mondta Cheng Xin.

– Nem tudom, mi történt magával azután, de hiszem, hogy akkor sem hibázott semmiben. A szeretet nem hiba. Egyetlen személy nem tud elpusztítani egy egész világot. Ha az a világ pusztulásra ítéltetett, az mindenki együttes törekvésének az eredménye volt, beleértve az élőket és a már megholtakat is.

– Köszönöm – mondta Cheng Xin. Szeme forró volt és nedves.

– Ami most jön, attól én sem félek. Mikor a *Gravitáció* fedélzetén voltam, az ürességben lévő csillagok félelemmel és kimerültséggel töltöttek el, nem akartam többé az univerzumra gondolni. De olyan volt, mint a kábítószer, nem bírtam abbahagyni. Most azonban képes vagyok rá.

– Az jó. Mondjak valamit? Egyedül attól félek, hogy maga félni fog.

– Én is így érzek.

Fogták egymás kezét, és ahogy a nap folytatta őrült táncát, ők ketten fokozatosan elvesztették az eszméletüket, és légzésük leállt.

KÖRÜLBELÜL TIZENHÉTMILLIÁRD ÉVVEL AZ IDŐ KEZDETE UTÁN; A CSILLAGUNK

Az ébredési folyamat hosszú időt vett igénybe.

Cheng Xin tudata fokozatosan tért vissza. Mikor emlékezetét és látását is visszanyerte, azonnal tudta, hogy a neurális számítógép sikeresen elindult. A kabin belsejét lágy fény világította be, és hallani lehetett a gépek megnyugtató zúgását. A levegő meleg volt. A sikló új életre kelt.

Cheng Xin azonban hamar rájött, hogy a kabinban lévő fények más fényforrásból származtak – talán olyan kisegítő rendszer lehetett, melyet külön csökkentett fénysebességnél való használatra terveztek. Nem voltak információs ablakok a levegőben. Lehetséges, hogy a csökkentett fénysebesség azt jelentette, hogy a holografikus kijelzők nem működtek többé. A neurális számítógép kijelzője arra az egyetlen lapos képernyőre korlátozódott, amely most időszámítás kori színes bitképes képernyőre emlékeztetett.

Guan Yifan a képernyő előtt lebegett, és kesztyűtlen ujjaival pötyögött rajta. Megfordult és Cheng Xinre mosolygott, majd intett, hogy minden rendben van, és adott neki egy palack vizet.

– Tizenhat nap telt el – mondta.

Cheng Xin látta, hogy az ő kezén sincsen kesztyű. A palack meleg volt. Észrevette, hogy bár még mindig a primitív úrruhát viseli, a sisakot levették róla. A kabinban kellemes hőmérséklet

és nyomás uralkodott.

Mivel már sikerült annyira magához térnie, hogy mozgatni tudja a kezét, kicsatolta magát és Yifan mellé lebegett, hogy vele együtt nézze a képernyőt. Szkafterük szorosán egymás mellé simult. A képernyőt több ablak lepte el, mindben gyorsan pörögtek a számok: a sikló különféle rendszereinek diagnosztikája. Yifan elmondta, hogy sikerült felvennie a kapcsolatot a *Hunter*-rel, melynek neurális számítógépe szintén sikeresen elindult.

Cheng Xin felnézett, és látta, hogy a hajó két ablaka még nyitva. Odalebegett, Guan Yifan pedig lejjebb vette a kabinban a világítást, hogy visszatükröződés nélkül ki lehessen látni. Mostanra annyira érezték, mit szeretne a másik, mintha egyetlen személyé váltak volna.

Az univerzum első pillantásra nem tűnt másnak, mint amilyennek korábban látta: a hajó továbbra is csökkentett fénysebességgel keringett a Kékség körül; a két csillagalmaz, a kék és a vörös, továbbra is folyamatosan változtatta alakját az univerzum két végén; a Kékség felszínén továbbra is ott suhantak a színfoltok. Mikor Cheng Xin megpróbálta tekintetével követni a Kékség gyorsan változó felszínét, végre észrevett valamit, ami megváltozott: a kék és fehér foltokat lilák váltották fel.

Yifan a képernyőre mutatott.

– A meghajtórendszer öndiagnosztikája befejeződött. Gyakorlatilag minden működik. Bármikor lelassulhatunk fénysebességről.

– A fúziós hajtómű még működik? – kérdezte Cheng Xin. Ez a kérdés már azelőtt foglalkoztatta, hogy hibernálta volna magát;

eddig azért nem tette fel, mert tudta, hogy a válasz nagy valószínűséggel csalódást okoz majd, és nem akarta még nehezebbé tenni Yifan dolgát.

– Dehogyan működik. Ennyire lecsökkent fénysebességnél a nukleáris fúzió túl kevés energiát ad. A kisegítő antianyag-hajtóművet kell használnunk.

– Antianyagot? De nem lesz hatással a csökkentett fénysebesség a szigetelőmezőre?

– Ezzel nem lesz gond. Az antianyag-hajtóművet kifejezetten úgy tervezték, hogy csökkentett fénysebességnél is működjön. Mikor ilyen hosszú expedíciókra indulunk, minden űrjárművünket felszereljük csökkentett fénysebességnél is működő hajtóművekkel. A bolygónk rengeteg energiát ölt csökkentett fénysebességnél is működő technológiák kifejlesztésébe. Nem az volt a cél, hogy megoldjuk a problémát, amikor véletlenül a görbületi meghajtás hagyta nyomokba keveredünk, sokkal inkább az, hogy fel kellett készülnünk arra az eshetőségre, hogy fénysírba, fekete térségbe kell zárunk magunkat.

Fél órával később a sikló és a *Hunter* is beindította antianyag-hajtóművét, és megkezdte a lassítást. Cheng Xint és Guan Yifant az üléseikbe nyomta a hipergravitáció, a hajóablak fedőpanelja elfedte előlük a külvilágot. A siklót erőteljes lökések rázták meg, de ezek fokozatosan abbamaradtak. A lassítási folyamat kevesebb mint húsz percbe telt. Utána a hajtóművek leálltak, és a kabinban ismét súlytalanság uralkodott.

– Kijutottunk a fénysebességből – jelentette ki Guan Yifan. Megnyomott egy gombot, és a fedőpanel felemelkedett a két

ablak elől.

Az ablakokon át Cheng Xin látta, hogy a kék és a vörös csillaghalmaz eltűnt, a nap normális napnak tűnt. A túloldali oldalon lévő ablakon át látható Kékség bolygó látványa azonban meglepte: a Kékség mostanra Bíborsággá változott. A még mindig halványsárga óceánt leszámítva a bolygó többi részét bíborszín borította – még a hó is eltűnt. Legjobban azonban a világűr kinézete döbbenette meg.

– Mik azok a vonalak? – kiáltott fel Cheng Xin.

– Szerintem... csillagok. – Yifan éppúgy meglepődött, mint ő.

A világűr minden csillaga vékony fénycsíkká vált. Cheng Xinnek tulajdonképpen ismerős volt a látvány: rengeteg hosszú expozíciós idejű fényképet látott már, amelyet a Földön készítettek a csillagos égről. A Föld forgásának köszönhetően ezeken a képeken a csillagok mind koncentrikus körök nagyjából egyforma hosszúságú szakaszaivá váltak. Most azonban a csillagok különféle hosszúságú szakaszoknak tűntek, és különféle irányokba igazodtak; a pár leghosszabb vonal az ég harmadát elfoglalta. A vonalak különféle szögekben metszették egymást, és az űr sokkal zavarbaejtőbb és kaotikusabb lett tőle, mint amilyen korábban volt.

– Szerintem csillagok – ismételte Yifan. – Egy csillag fényének két felületen kell áthatolnia, mielőtt elér hozzánk: először a rendes fénysebesség és a csökkentett fénysebesség határvonalán, majd a fekete lyuk eseményhorizontján. Ezért tűnnek most ilyen különösnek számunkra a csillagok.

– Akkor a fekete térségben vagyunk?

– Igen. A fény sírban vagyunk.

A DX3906 naprendszer most csökkentett fénysebességű fekete lyuk volt, teljesen elzárva az univerzum többi részétől. A csillagos ég, melyet egymást keresztező ezüstsálak sokasága szőtt át, álom volt, melyet látni lehet, de elérni soha.

– Menjünk le a bolygóra – mondta Yifan hosszas csend után.

A sikló tovább lassított és egyre alacsonyabban keringett, majd pár erőteljes rángás után belépett a bolygó légkörébe, és ereszkedni kezdett a bolygó felszíne felé, melyen kénytelenek lesznek eltölteni életük hátralévő részét.

A megfigyelőrendszer képernyőjén a bíborszín kontinensek foglalták el a legnagyobb helyet. Cheng Xin és Guan Yifan meggyőződhetek róla, hogy a bíborszín a vegetáció színének köszönhető. A nap sugárzásának változása okozhatta, hogy a Kékség növényei kékből bíborra változzanak, miközben alkalmazkodtak az új fényhez.

Tulajdonképpen már magának a napnak a létezése is meglepte Cheng Xint és Guan Yifant. Az $E = mc^2$ értelmében csökkentett fénysebességnél a nukleáris fúzió csak igen kevés energiát volt képes kibocsátani. Lehetséges lett volna, hogy a nap belsejében megmaradt a normális fénysebesség?

A sikló leszállási koordinátáit ugyanarra a pontra állították be, ahonnan felszállt, és ahol a *Halo* is tartózkodott. Mikor megközelítették a felszínt, sűrű bíbor erdőt láttak a leszállóhelyen. Épp mikor a sikló már újra fel akart emelkedni, hogy tágasabb helyet találjon, a fák rohanni kezdtek, hogy elmeneküljenek a sikló hajtóműveinek lángja elől. A jármű ezután óvatosan leszállt a nyílt térre, amely a menekülő fák nyomában maradt.

A képernyő jelezte, hogy a levegő belélegezhető. A legutóbbi alkalomhoz képest, amikor itt jártak, a légkör oxigéntartalma jóval nagyobb volt, a levegő sűrűbb, a légköri nyomás másfélszerese annak, amit legutóbbi landolásukkor tapasztaltak.

Cheng Xin és Guan Yifan kiszállt a siklóból és ismét a Kékség felszínére lépett. Meleg, párás levegő köszöntötte őket, a talajt puha, ruganyos humuszréteg borította. Körülöttük a talajon számtalan lyukat hagytak a menekülő fák kitépelt gyökerei. A fák most a tisztás körül csoportosultak, széles leveleiket zizegettette a szél, olyanok voltak, mintha egy csapat suttogó óriás gyűlt volna köréjük. Árnyékuk teljesen lefedte a tisztást. A sűrű vegetációtól a Kékség teljesen más világnak tűnt, mint amit korábban láttak.

Cheng Xinnek nem tetszett a bíborszín. Mindig is beteges, lehangoló színnek látta, azoknak a beteg embereknek az ajka színére emlékeztette, akiket a szívük nem látott el elég oxigénnel. Most azonban bármerre nézett, mindenfelé bíborszín vette körül, és arra ítéltetett, hogy élete hátralévő részét ebben a bíborszín világban élje le.

Semmi jelét nem látták sem a *Haló*-nak, sem Yun Tianming hajójának, sem annak, hogy emberi jelenlét lenne a bolygón.

Guan Yifan és Cheng Xin megpróbálták az erdőn át szemügyre venni a tájat maguk körül. Rájöttek, hogy a környék földrajzi jellemzői teljesen eltérnek attól, amit legutóbb láttak. Határozottan emlékeztek a közelben magasodó hegyvonulatra, most azonban az erdő síkságot borított be. Visszamentek a siklóhoz, hogy meggyőződjenek róla, helyesek a koordináták, és látták, hogy igen. Még alaposabban körülnéztek, de semmi nyomát nem látták annak, hogy valaha is ember járt itt. A táj

szűz földre emlékeztetett – mintha legutóbbi látogatásuk során egy másik bolygón jártak volna, egy másik téridőben, amelynek semmi köze nem volt az itt és mosthoz.

Yifan visszatért a siklóhoz és kapcsolatba lépett a *Hunter*-rel, amely még mindig alacsony pályán keringett a bolygó körül. A *Hunter* igen nagy teljesítményű neurális számítógéppel rendelkezett, mesterséges intelligenciája pedig képes volt közvetlenül természetes nyelven kommunikálni. Csökkentett fénysebességnél a bolygófelszín és az űr közti kommunikáció több mint tíz másodperces késéssel járt. Miután a siklóval együtt kikerültek a fénysebességből, a *Hunter* alacsony pályáról végigpásztázta a bolygó felszínét. Mostanra a Kékség szárazföldeinek nagy részét felmérte, és semmi nyomát nem találta sem embereknek, sem bármilyen más intelligens létformának.

Cheng Xinnak és Guan Yifannak ezután nem volt más teendője, mint megállapítani, mennyi idő is telt el ebből a pontból nézve – bármennyire is rémítette őket a feladat. Csökkentett fénysebességnél volt egy speciális módja a radiokarbonos datálásnak: egyes elemek, amelyek normál fénysebességnél nem bomlottak le, csökkentett fénysebességnél különféle ütemben lebomlottak, aminek segítségével az idő múlását pontosan meg lehetett határozni. Tudományos küldetésének köszönhetően a siklót felszerelték az atomok bomlását mérni képes műszerrel, amelynek azonban szüksége volt egy számítógépre az adatok feldolgozásához. Yifannak némi fáradságába telt összekapcsolni a műszert a sikló neurális számítógépével. Mikor sikerült, utasítást adtak neki, hogy

vizsgálja meg egymás után a bolygó különböző részeiről vett közetmintákat, hogy össze lehessen hasonlítani az eredményeket. A folyamat fél órát vett igénybe.

Miközben a vizsgálat eredményére vártak, Cheng Xin és Guan Yifan elhagyták a siklót és a tisztáson várakoztak, melyet megvilágított a lomb résein áthatoló napfény. Számtalan különös, apró lény suhant el mellettük: rovarok, melyek tetején rotor forgott, akár egy helikopteren, és apró, átlátszó léggömbök, melyek sodródtak a levegőben, és szivárványszínben csillogtak, amikor a beáradó napfénynyalábokon haladtak át. Szárnyas lényeket azonban nem láttak.

– Lehet, hogy több százezer év is eltelt – suttogta Cheng Xin.

– Vagy még több – felelte Guan Yifan, és tekintete az erdők mélyébe révedt. – Jelenlegi helyzetünkben alig van különbség több tízezer év és a több százezer év között.

Többet nem beszéltek, csak ültek a sikló előtt, egymásnak dőlve, és vigaszt merítettek egymás szívveréséből.

Fél órával később visszaszálltak a siklóba, hogy szembenézzenek a tényekkel. Az irányítópanel képernyőjén ott volt a tíz minta teszteredménye. A számítógép több elemet is tesztelt, a táblázatok bonyolultnak tűntek. Mindegyik minta hasonló eredményt adott. Alatta ott állt az eredmények átlaga, a maga egyszerűségében:

Átlagos atomi bomláson alapuló datálás eredménye (hibahatár: 0,4 százalék): Csillagidőszak: 6 177 906; Földi év: 18 903 729.

Cheng Xin háromszor is megszámolta az utolsó szám számjegyeit, majd megfordult és némán elhagyta a siklót. Lement a lépcsőn és visszatért a bíborszín világba. Magas, bíbor fák

vették körül, egy napsugár apró fénykört vetett a lábai elé, haját párás szél borzolta, feje fölött élő léggömbök sodródtak a szélben. Csaknem tizenkilencmillió év követte.

Yifan utánament. Tekintetük találkozott, lelkük összeölelkezett.

– Cheng Xin, elmentünk mellettük.

Több mint tizennyolcmillió évvel azután, hogy a DX3906 rendszer csökkentett fénysebességű fekete lyukká vált, tizenhétmilliárd évvel az univerzum születése után egy férfi és egy nő szorosán összeölelkezett.

Cheng Xin a lelkét is kisírta Yifan vállán. Emlékei szerint egyetlenegyszer sírt így életében: akkor, mikor Tianming agyát kivették a testéből. Ez 18 903 729 évvel és hat évszázaddal ezelőtt volt, és ekkora, geológiai mértékű időskálán az a hat évszázad pusztán kerekítési hibának tűnt. Ezúttal nem csak Tianmingért sírt. Sírt, mert eltöltötte a megadás érzése. Végre megértette, hogy nem egyéb, mint porszem a szélviharban, apró falevél, amelyet magával sodor a széles folyó. Teljesen megadta magát és hagyta, hogy átfújjon rajta a szél, hagyta, hogy átdöfje lelkét a napfény.

Leültek a súlyuk alatt besüppedő humuszra, és tovább ölelték egymást, hagyták, hogy teljen az idő. A talajt pettyező napfény lágyan változott körülöttük, ahogy a bolygó tovább forgott. Cheng Xin néha feltette magának a kérdést, *nem lehet-e, hogy újabb tízmillió év is eltelt*. Agyának egy apró, racionálisan gondolkodó része azt súgta, lehetséges az ilyesmi: valóban voltak világok, ahol az ember pusztán az akarata segítségével ezer évet léphet át. Ott voltak például a halálvonalak. Ha szétszakadtak és egy

kicsit szétterjedtek, a fénysebesség rendkívül kis mértékben, de emelkedett egy keveset a nulláról, ahogy a kontinensek sodródtak az óceánban: tízezer év alatt egy centimétert. Egy ilyen világban, ha az ember felkelt a szeretője mellől és tett pár lépést, tízmillió év választhatta el tőle.

Elmentek egymás mellett.

Nem tudták, mennyi idő telt el, míg végül Yifan megszólalt:

– Most mihez kezdjünk?

– Körül akarok nézni még jobban. Kell hogy legyen valami jel.

– Nem találnánk semmit. Tizennyolcmillió év mindent eltöröl: az idő a legkegyetlenebb erő mind között.

– Szavakat véshettek a kőbe.

Yifan zavartan nézett Cheng Xinre.

– Ai AA-nak tudnia kellett, hogyan véssen szavakat a kőbe –
suttogta Cheng Xin.

– Nem értem...

Cheng Xin nem kezdte elmagyarázni, ehelyett vállon ragadta Yifant.

– Tudná utasítani a *Hunter*-t, hogy kutassa át mélyen ezt a területet, nézze meg, nincs-e valami a felszín alatt?

– Mit keres?

– Szavakat. Látni akarom, vannak-e szavak.

Yifan a fejét rázta.

– Megértem, hogy szeretné, de...

– Jó nagynak kell lenniük, hogy évmilliókon át fennmaradjanak.

Yifan bólintott, de nyilvánvalóan csak azért, hogy a kedvére tegyen. Visszatértek a siklóhoz. Bár csak pár lépésnyire voltak

tőle, egész idő alatt egymásra támaszkodtak, mintha attól tartottak volna, hogy ha fizikailag eltávolodnak egymástól, elválasztja őket az idő. Yifan kapcsolatba lépett a *Hunter*-rel, és utasította, hogy kutassa át mélyen a területet, ennek a koordinátának a három kilométeres körzetében. A mélységet öt-tíz méterre állította, a fókuszot emberi írásra vagy más jelentős jelre.

A *Hunter* tizenöt perccel később elhaladt fölöttük, és tíz perc múlva már küldte is az eredményeket: semmit nem talált.

Guan Yifan utasította a hajót, hogy végezzen még egy átvizsgálást tíz és húsz méter mélység között. Ez újabb órát vett igénybe, melynek nagy része azzal telt, hogy várták, hogy a hajó elhaladjon fölöttük. Még mindig semmi. Ezen a mélységen talaj nem volt már, csak az alapkőzet.

Guan Yifan húsz és harminc méter közöttire állította a keresést.

– Ez az utolsó – mondta Cheng Xinnak. – Az érzékelők ennél mélyebbre nem látnak.

Várták, hogy a hajó még egyszer megkerülje a Kékséget. A nap lemenőben volt, az ég megtelt gyönyörű, tüzes felhőkkel, a bíborszín erdőségeket aranyfény szegélyezte.

Ezúttal a sikló képernyőjén képek jelentek meg, melyeket a hajó küldött. A képjavító szoftver használata után fehér szavak pár töredékét tudták kivenni a fekete sziklába ágyazva: „o”, „éle”, „élt”, „ad”, „kis”, „benn”, „menj”. A fehér szín azt jelezte, hogy a szavakat az alapkőzetbe vésték; minden írásjel nagyjából egy méter magas volt, négy sorban helyezték el őket. A szavak huszonhárom-huszonnyolc méterrel alattuk voltak, és

negyvenfokos lejtőt alkottak.

Boldog életet éltünk együtt

Adunk egy kis

Éljétek túl az összeomlást odabenn

Menjetek az új

A *Hunter* mesterséges intelligenciája a geológiai szakértőrendszer segítségével kérte az eredmények értelmezéséhez. Megtudták, hogy az óriási írásjeleket eredetileg egy hegy oldalában lévő hatalmas, üledékes kőzetbe vésték. Eredeti felülete úgy 130 négyzetméter lehetett. Ahogy teltek a korszakok, a hegy, melyen a szikla volt, elsüllyedt, így került a faragott sziklafelület alájuk. Több mint négy sor szöveget véstek bele, alsó része azonban letört a geológiai átalakulások során, és az ott lévő szövegrész teljesen elveszett. A megmaradt szöveg is hiányos volt – az utolsó három sornak mindnek hiányoztak a végéről írásjelek.

Cheng Xin és Guan Yifan újra összeölelkeztek, örömkönnyeket sírtak az Ai AA-ról és Yun Tianmingről hallott hír miatt, és osztottak száznyolcvanezer évszázaddal ezelőtti boldogságukban. Kétségbeesett szívük nyugalomra lelt.

– Vajon milyen lehetett az életük itt? – kérdezte Cheng Xin, és szemében könnyek csillogtak.

– Bármilyen lehetséges volt – felelte Yifan.

– Vajon születtek gyerekeik?

– Bármilyen lehetséges volt. Még az is, hogy egy civilizációt alapítottak.

Cheng Xin tudta, hogy valóban lehetséges volt ez is. De még ha tízmillió éven át állt is fenn az a civilizáció, az utána jövő több

mint nyolcmillió év minden nyomát el kellett hogy törölje.

Valóban az idő volt a legkegyetlenebb erő mind közül.

Elmélkedésüket különös jelenség szakította félbe: halvány fénycsíkokkal keretezett, körülbelül embermagasságú négyszög lebegett a tisztás felett, olyan, mint amikor egérrel jelöl ki az ember valamit. A négyszög elmozdult a levegőben, de nem haladt túl messze, hamar visszatért eredeti pozíciójába. Lehetséges, hogy eddig is ott volt, de körvonala olyan halvány és vékony volt, hogy nappal nem lehetett látni. Akár erőter hozta létre, akár anyaga is volt, az egyértelműnek tűnt, hogy értelmes lény alkotta. A négyszöget alkotó vonalak mintha az égbolt vonal alakú csillagait idézték volna.

– Gondolja, hogy ezt... ajándékba hagyták nekünk? – kérdezte Cheng Xin.

– Nehezen hinném. Hogyan maradhatott volna fenn több mint tizennyolcmillió éven át?

Tévedett. Az objektum valóban fennmaradt tizennyolcmillió éven át. És ha kellett volna, fennmaradt volna az idők végezetéig, mert az időn kívül létezett. Eredetileg a sziklába vésett szöveg mellett helyezték el, és igazi fémkerettel rendelkezett, a fém azonban alig ötezer év alatt erodálódott, még ha maga az objektum mindig vadonatúj maradt is. Nem félt az időtől, mert saját ideje még nem kezdődött meg. Harminc méterrel a föld alatt volt, a vésett szikla mellett, de érzékelte az emberek jelenlétét, és a felszínre emelkedett. Az egész folyamat során semmilyen interakcióba nem lépett a földkéreggel, olyan volt, akár egy kísértet. Most meggyőződött róla, hogy valóban ezt a két embert várta.

– Szerintem olyan, mint egy ajtó – jegyezte meg Cheng Xin.

Yifan felemelt egy ágacskát és a négyszög felé dobta. Az ág átrepült rajta és leesett a másik oldalon. Látták, hogy apró léggömbök fénylő serege repül szét; páran átlebbentek a négyszögön, az egyik még a fénylő kereten is.

Yifan kinyújtotta a kezét és megérintette a keretet. A fény és az ujjá áthaladtak egymáson, ő pedig semmit nem érzett. Gondolkodás nélkül benyúlt a négyszöggel keretezett térbe, és biztos volt benne, hogy nincs ott semmi, Cheng Xin azonban felsikoltott. Yifan visszahúzta a kezét. Minden sértetlen maradt.

– A keze... Nem ment át rajta! – Cheng Xin a négyszög túloldalára mutatott.

Yifan újra megpróbálta. Keze és alkarja eltűnt, ahogy belépett a négyszög síkjába, és nem ment át rajta. Cheng Xin a másik oldalról látta alkarjának keresztmetszetét, mintha egy tükör felszíne lett volna; a férfi minden csontja, izma és vére tisztán kivehető volt. Yifan visszahúzta a kezét és újra megpróbálkozott a faággal – gond nélkül átment a kereten. Rögtön ezután két, pörgő rotorral rendelkező rovar is áthaladt a négyszögön.

– Tényleg ajtó; okosajtó, ami felismeri, mi megy át rajta – mondta Yifan.

– Magát beengedte.

– Valószínűleg magát is beengedné.

Cheng Xin óvatosan megpróbálta, és az ő karja is eltűnt az „ajtóban”. Yifan látta karjának keresztmetszetét a másik oldalról, és *déjà vu* érzése töltötte el.

– Várjon meg itt – mondta Yifan. – Megyek és kivizsgálom.

– Együtt menjünk – mondta határozottan Cheng Xin.

– Nem. Várjon meg itt.

Cheng Xin megragadta Yifan mindkét vállát, és maga felé fordította a férfit. A szemébe nézett.

– Tényleg azt akarja, hogy minket is tizennyolcmillió év válasszon el egymástól?

Yifan egy hosszú pillanatig viszonzta a tekintetét, végül bólintott.

– Talán pár dolgot vinnünk kellene.

Tíz perccel később kéz a kézben léptek át az ajtón.

AZ IDŐN KÍVÜL – AZ UNIVERZUMUNK

Őseredeti sötétség.

Cheng Xin és Guan Yifan ismét elmerült az idő vákuumában. Az érzés hasonló volt ahhoz, amikor a siklóban voltak és beléptek a csökkentett fénysebességű zónába. Itt megállt az idő folyása, vagy talán helyesebb azt mondani, hogy nem létezett az idő. Minden időérzéküket elvesztették, és ismét utolérte őket az az érzés, hogy átlépnek az időn, de rajta kívül léteznek.

A sötétség eltűnt, és megkezdődött az idő.

Emberi nyelven nem létezett megfelelő kifejezés, amivel le lehetett volna írni az idő kezdetének pillanatát. Helytelen lett volna azt mondani, hogy az idő azután kezdődött meg, hogy ők beléptek, mert az „azután” fogalmához léteznie kellett volna az időnek. Itt nem létezett az idő, így az „előtt” és az „után” fogalma sem. Az idő „azután”, hogy beléptek, lehetett rövidebb egy másodperc egymilliárdod részének egymilliárdod részénél, de lehetett hosszabb milliárdszor milliárd évnél.

Felragyogott a nap. Fokozatosan tette: először csak egy korong látszott, aztán a fényben elkezdett feltárulni a világ. Olyan volt, akár egy dal, ami alig hallható hangokkal kezdődik, majd erőteljes refrénné erősödik. A nap körül kék kör jelent meg, ami egyre tágult, majd kék égbolttá változott. A kék ég alatt lassanként bukolikus jelenet bontakozott ki: műveletlen szántó fekete földdel, mellette csodálatos, fehér ház, és pár fa, amelyek

széles, különös formájú leveleikkel egzotikus hangulatot csempészték a látványba. Ahogy a nap egyre fényesebb lett, a békés jelenet üdvözlő ölelésnek tűnt.

– Emberek vannak itt! – mutatott Guan Yifan a távolba.

A láthatáron két álló alak hátát látták: egy férfiét és egy nőét. A férfi épp leeresztette felemelt karját.

– Mi vagyunk azok – mondta Cheng Xin.

Az előtt a két alak előtt is egy távoli, fehér ház állt fákkal, pontos másolatai a közelben lévőknek. A távolság miatt nem látták, mi van a két alak lába előtt, de arra tippeltek, másik fekete szántóföld az. A világ végén ennek a világnak újabb másolata vagy talán kivetülése volt.

Körülöttük mindenhol duplikátumok vagy kivetülések látszottak. Mikor oldalra néztek, ugyanezt a jelenetet látták megismétlődni. Ők ketten azokban a világokban is léteztek, de az alakoknak csak a hátát látták – mind elfordították a fejüket, amint Cheng Xinék odafordultak, hogy rájuk nézzenek. Mikor hátranéztek, ugyanezt látták – csak éppen most a másik irányból látták mindezt.

A világ bejárata eltűnt.

Követték a lapos kövekkel kirakott ösvényt, és körülöttük önmaguk másolatai is elindultak a világok másolataiban. Az ösvényt kis patak keresztezte, melyen nem volt híd, de a patak olyan kicsi volt, hogy át tudták lépni – csak ekkor jöttek rá, hogy itt a gravitáció mértéke a megszokott 1 G. Elhaladtak a fás liget mellett, és elértek a fehér házhoz. Az ajtó csukva volt, az ablakokat kék függöny fedte. Minden vadonatújnak tűnt – valójában vadonatúj is volt minden, mintha az idő folyása csak

most indult volna meg.

A ház előtt egy halomban egyszerű, kezdetleges földműves eszközök heverték: lapátok, gereblyék, kosarak, vizesvödrök és hasonlók. Bár némelyikük formája kissé furcsa volt, ránézésre könnyen meg lehetett mondani, mire valók. Legjobban azonban a mezőgazdasági eszközök mellett álló fémoszlopok sora keltette fel a figyelmüket. Nagyjából embermagasságúak voltak, sima felületük csillogott a napfényben. Minden oszlopon négy fémfüggelék volt, melyek leengedett végtagoknak tűntek – az oszlopok kikapcsolt állapotban lévő robotok lehettek.

Úgy döntöttek, megismerkednek a környezettel, mielőtt bemennek a házba, ezért elmentek az épület mellett. Hamar elérték a kis világ szélét, és szembesültek az előttük lévő, duplikált világgal. Először azt hitték, csak világuk tükörképe az, bár ez nem magyarázta volna meg az irányát. Mikor azonban már félúton voltak felé, rájöttek, hogy nem lehet tükörkép: minden túl valóságosnak tűnt hozzá. Tettek egy lépést előre, és minden ellenállás nélkül sikerült belépniük a másik világba. Cheng Xin körülnézett és rémület töltötte el.

Minden éppolyan volt, mint amikor először beléptek ebbe a világba. Ugyanaz a bukolikus jelenet terült el előttük; rajta túl és kétoldalt ugyanígy a jelenet másolatai voltak, és azokban a másolatokban is létezett kettejük másolata is. Megfordultak, hogy visszanézzenek, és látták önmaguk másolatait annak a világnak a legszélén, amelyet épp elhagytak. Ők is a hátuk mögé néztek.

Yifan hosszasan felsóhajtott.

– Nem hinném, hogy tovább kellene mennünk. Sosem érünk a végére. – Felfelé mutatott, majd lefelé. – Lefogadom, hogy ezek

nélkül a korlátok nélkül ugyanezt a jelenetet látnánk odafenn és odalenn is.

– Tudja, mi ez?

– Ismeri Charles Misner munkásságát?

– Ki volt az?

– Fizikus az időszámítás korában. Ő volt az első, aki előállt ezzel az elképzeléssel. A világ, amelyben most vagyunk, tulajdonképpen nagyon egyszerű. Szabályos kocka, amelynek szélei nagyjából egy kilométer hosszúak. Úgy képzelje el, mint egy szobát, aminek négy fala, mennyezete és padlója van. A szoba azonban úgy van kialakítva, hogy a mennyezet egyben a padló is, és minden fal ugyanaz, mint a szemközti fal. A valóságban így csak két fala van. Ha átmegy az egyik falon, azonnal megjelenik a szemközti falon – ugyanez így van a mennyezettel és a padlóval is. Így ez tökéletesen zárt világ, ahol a vég egyben a kezdet is. A képeket, amelyeket magunk körül látunk, az hozza létre, hogy a fény visszatér a kiindulópontba, miután átkelt a világon. Még mindig ugyanabban a világban vagyunk, amelyből elindultunk, mert ez az egyetlen világ, ami létezik. Minden másolata, amit magunk körül látunk, csak ennek a világnak a képe.

– Tehát ez...

– Igen! – Yifan körbemutatott mindarra, ami körülvette őket. – Yun Tianming egyszer adott magának egy csillagot, most adott egy egész univerzumot. Cheng Xin, ez egy egész univerzum. Lehet, hogy kicsi, de egy teljes univerzum.

Xin körülnézett, nem talált szavakat. Yifan csendesen leült egy földhányásra a mezőn, felemelt egy maréknyi fekete földet, majd

hagyta, hogy kiperegjen az ujjai közül. Hangja lehangoznak tűnt.

– Nem akármilyen férfi, hogy képes volt egy csillagot és egy univerzumot is adni a nőnek, akit szeretett. Én azonban semmit nem adhatok.

Cheng Xin is leült, és a férfi vállára hajtotta a fejét. Felnevetett.

– Te vagy az egyetlen férfi ebben az univerzumban. Nem hinném, hogy bármit is adnod kellene nekem.

Az érzést, hogy egyedül vannak az univerzumban, hamarosan ajtónyitás hangja oszlatta el. Fehérbe öltözött alak lépett ki a házból és indult el feléjük. A világ olyan kicsi volt, hogy bármely távolságból tisztán látni lehetett bárkit. Látták, hogy kimonóba öltözött nő közelít feléjük. Az apró, vörös virágokkal díszített kimonó olyan volt, mint egy sétáló, virágzó bokor, amelytől a tavasz hangulata töltötte el az univerzumot.

– Sophon! – kiáltott fel Cheng Xin.

– Őt ismerem – mondta Yifan. – Ő az a nő, akit a sophonok irányítanak.

Közelebb mentek hozzá, és az egyik fa alatt találkoztak a nővel. Cheng Xin látta, hogy valóban Sophon az: páratlan szépsége változatlan maradt.

Sophon mélyen meghajolt Cheng Xin és Guan Yifan előtt. Mikor kiegyenesedett, Xinre mosolygott.

– Mint mondtam, az univerzum hatalmas, de az élet még hatalmasabb. A sors valóban úgy akarta, hogy találkozzunk még.

– Sosem gondoltam volna – mondta Cheng Xin. – Örülök, hogy látom. Tényleg. – Sophon a múltját idézte fel benne, ami több mint tizennyolcmillió évvel ezelőtt volt. Ez azonban nem volt egészen pontos, mert most teljesen más időfolyamban jártak.

Sophon újra meghajolt.

– Üdvözlöm önöket a 647-es univerzumban, melynek én vagyok a kezelője.

– Az univerzum kezelője? – Yifan döbbenten nézett Sophonra.

– Milyen hangzatos cím! Egy hozzám hasonló kozmológus számára úgy hangzik...

– Nem, nem! – Sophon nevetett és legyintett, elhessegette a megjegyzést. – Maguk a 647-es univerzum igazi urai, teljes döntési joguk van minden felett. Én csak azért vagyok itt, hogy magukat szolgáljam.

Sophon jelezte, hogy kövessék. Együtt haladtak tovább, míg be nem értek a ház kifinomultan berendezett szalonjába. A szalont keleti stílusban díszítették, a falakon megnyugtató, ecsetfestéssel készült képek és kalligrafikus tekercsek függtek. Cheng Xin kereste szemével a műkincseket, amelyeket a Plútóról hozott el a *Halo*, de egyet sem talált. Miután leültek egy antik faasztalhoz, Sophon teát töltött nekik, anélkül, hogy végigcsinálta volna a teaszertartás bonyolult lépéseit. A tealevelek Longjing teának tűntek, és úgy meredeztek felfelé a teáscsésze alján, mint egy apró, zöld erdő, melyből friss illat árad.

Cheng Xin és Guan Yifan számára minden olyan volt, mint egy álom.

– Ez az univerzum ajándék. Mr. Yun Tianming adta kettejüknek – szólalt meg Sophon.

– Szerintem Cheng Xinnek szánta – mondta Yifan.

– Nem. Maga is a megajándékozottak közt van. A jogosultságát utólag hozzáadták az azonosítórendszerhez, máskülönben nem engedték volna be. Mr. Yun azt remélte, el tudnak rejtőzni ebben

a miniuniverzumban, és elkerülhetik a nagy univerzum összeomlását – a Nagy Reccset. Remélte, hogy egy újabb ősrobbanás után belépnek majd az új univerzumba és tanúi lesznek édeni korának. Jelenleg egy független idővonalon tartózkodunk. A nagy univerzumban sebesen halad az idő, és biztos, hogy még életük során látni fogják. Hogy pontosabb legyek, becslésem szerint a nagy univerzum körülbelül tíz, itt töltött év után fog összeomlani szingularitássá.

– Honnan fogjuk tudni, hogy lezajlott az új ősrobbanás? – kérdezte Yifan.

– Tudni fogjuk. A szupermembránon keresztül észlelni fogjuk a nagy univerzum állapotát.

Sophon szavai arra emlékeztették Cheng Xint, amit Yun Tianming és Ai AA véstek a sziklába. Guan Yifannak azonban valami más jutott az eszébe. Észrevette, hogy Sophon az új univerzum „édeni korát” emlegette. Ezt a kifejezést a galaktikus emberek találták ki. Két lehetőség állt fenn: az egyik, hogy a trisolarisiak véletlenül választották ugyanezt a kifejezést, a másik azonban sokkal rémisztőbb volt: a trisolarisiak már felfedezték a galaktikus emberiséget. Figyelembe véve, milyen gyorsan megérkezett Yun Tianming a Kékség bolygóra, egyértelmű volt, hogy az első trisolarisi flotta igen közel volt az emberiség világaihoz. Most pedig a trisolarisi civilizáció eljutott arra a pontra, hogy képes apró univerzumokat alkotni: ez nagy fenyegetést jelent az emberiségre nézve.

Aztán felnevetett.

– Min nevetsz? – kérdezte Cheng Xin.

– Magamon.

Nevetségesnek találta magát. Több mint tizennyolcmillió év telt el azóta, hogy elhagyta a II. világot és a Kékségre ment; ez még azelőtt volt, hogy beléptek volna az apró univerzumba, melynek saját ideje van. A nagy univerzumban mostanra több százmillió évnek kellett eltelnie. Ami miatt aggódott, az rég őskori történelem volt.

– Láta Yun Tianminget? – kérdezte Cheng Xin.

Sophon a fejét rázta.

– Sosem találkoztam vele.

– És Ai AA-t?

– A Földön láttam utoljára.

– Akkor maga hogyan került ide?

– A 647-es univerzum egyedi rendelés volt. Befejezése óta itt vagyok. Ne feledje, hogy én alapvetően csak digitális bitek összessége vagyok, számos másolat készíthető rólam.

– Tudta, hogy Tianming a Kékségre hozta ezt az univerzumot?

– Nem tudom, mi az a Kékség. Amennyiben egy bolygó, úgy Mr. Yun nem vihette oda a 647-es univerzumot, mert ez független univerzum, ami nem a nagy univerzumon belül létezik. Csak az univerzum bejáratát vihette oda.

– Miért nincs itt Tianming és AA? – kérdezte Yifan. Cheng Xin is erre a kérdésre akarta leginkább tudni a választ, de eddig nem merte feltenni, mert félt, hogy olyan választ kap, amit nem akar hallani.

Sophon ismét a fejét rázta.

– Nem tudom. Az azonosítórendszerben mindig benne volt Mr. Yun felhatalmazása.

– Benne van még másoké is?

– Nem. Csak hármuké.

Cheng Xin kis idő múlva Yifanhoz fordult.

– AA-t mindig a körülötte lévő világ érdekelte jobban. Nem hinném, hogy érdekelte volna egy új univerzum több tízmilliárd évvel később.

– Engem érdekel – felelte Yifan. – Tényleg szeretném látni, milyen az új univerzum, mielőtt az élet és a civilizáció eltorzítja és beleavatkozik. Szerintem a harmónia és szépség legmagasabb foka kell hogy megnyilvánuljon benne.

– Én is szeretnék eljutni az új univerzumba – jelentette ki Cheng Xin. – A szingularitás és az új ősrobbanás a mi univerzumunk minden nyomát eltörli majd. Szeretnék magammal vinni valamennyit az emberiség emlékezetéből.

Sophon ünnepélyesen biccentett Cheng Xin felé.

– Nagy feladatot vállalt magára. Mások is munkálkodnak hasonlóan, de maga az első ember a Naprendszerből, aki megteszi.

– Mindig magasabbra törtél az életben, mint én – suttogta Cheng Xinnak Yifan. Xin nem tudta eldönteni, komolyan beszél-e vagy tréfál.

Sophon felállt.

– Üdvözlöm önöket új életükben, a 647-es univerzumban. Menjünk ki, nézzünk körül!

Odakint teljes erőbedobással zajlott a tavaszi ültetés. Az oszlop alakú robotok mind a földeken dolgoztak. Néhányuk gereblyével egyengette a földet – a talaj már eleve olyan laza volt, hogy nem kellett felszántani –, mások magvakat ültettek a már egyengetett részeken. Az alkalmazott mezőgazdasági

módszerek kezdetlegesek voltak – boronájuk nem volt, így a robotoknak egyenként kellett kis gereblyék segítségével kiegyenlíteni a talajt; vetőgépeik nem voltak, így a robotok mindegyikénél volt egy zsák vetőmag, melyeket egyenként vetettek el. Az egész jelenetből ősi egyszerűség áradt. A robotok itt valahogyan természetesebb látványt nyújtottak, mint az igazi gazdálkodók tették volna.

– Csak kétévnyi élelem van a raktárakban – magyarázta Sophon. – Utána abból kell megélniük, amit megtermelnek. Ezek a magvak azoknak a növényeknek a leszármazottai, amelyeket Cheng Xin küldött el Mr. Yunnal. Természetesen genetikailag feljavítottuk őket.

Yifant kissé meglepte a fekete talaj látványa.

– Szerintem a talaj nélküli természetőrtartályoknak több értelme lenne itt.

– Aki a Földről érkezett, mind nosztalgiát érez a föld iránt – mondta Cheng Xin. – Emlékszel, mit mondott Scarlettnek az apja az *Elfújta a szél*-ben? „A föld az, ami a legértékesebb a világon! A föld örök, más minden elvész, más minden elmúlik!”^{9}

– A Naprendszer népe utolsó csepp vérének is kiontották a földért – mondta Yifan –, vagyis hát két cseppet leszámítva, téged és AA-t. De mi értelme volt? Nem maradtak meg, és a földjük sem. Több száz millió év telt el a nagy univerzumban, és szerinted emlékszik rájuk bárki is? Ez az otthon és a föld iránti megszállottság, ez az állandó kamaszkor, ahol az ember már nem gyerek, de még fél elhagyni az otthonát – ez a legjelentősebb oka annak, hogy a népedet elpusztították. Sajnálom, ha megbántottalak, de ez az igazság.

Cheng Xin az izgatott Yifanra mosolygott.

– Nem bántottál meg. Igaz, amit mondasz. Mi is tudtuk, de változtatni nem tudunk rajta. Valószínűleg te sem tudnál. Ne feledd, te és a *Gravitáció* legénysége rabok voltatok, mielőtt galaktikus emberekké váltatok.

– Ez igaz. – Guan Yifan valamennyire lecsillapodott. – Azelőtt nem gondoltam volna, hogy alkalmas vagyok arra, hogy a világűrben éljek.

A világűr mércéjével mérve nem sokan voltak „alkalmasak” erre – és kétséges volt, hogy Cheng Xin kedvelne-e közülük bárkit is. Egyvalaki jutott az eszébe, aki alighanem alkalmas lenne rá. Szavai még mindig ott visszhangzottak a fülében: *Haladunk tovább, előre! Előre! Semmi nem állíthat meg minket a haladásban!*

– Ne rágódjanak a múlton – szólalt meg lágy hangján Sophon. – Itt minden újrakezdődik.

Eltelt egy év a 647-es univerzumban.

Kétszer aratták le a búzát, Cheng Xin és Guan Yifan kétszer nézték már, ahogy a zöld hajtások lassanként arany kalászkok tengerévé válnak. A búzamező melletti zöltségágyások is örökké zöldek maradtak.

Ebben az apró világban minden más is rendelkezésükre állt, amire szükségük volt az élethez. A tárgyak egyikén sem látszott gyártási információ vagy márkajelzés – a trisolarisiak készítették őket, de éppúgy néztek ki, mint az emberi termékek.

Cheng Xin és Guan Yifan időnként kimentek a földekre, hogy együtt dolgozzanak a robotokkal. Néha sétálgattak az

univerzumban – amíg vigyáztak, hogy ne hagyjanak hátra lábnyomot, bármeddig mehettek, és hihették, hogy számtalan világon haladtak át.

Idejük nagy részét azonban a számítógép előtt töltötték. Az apró univerzumban bárhol elő lehetett hívni egy terminált, azt azonban nem tudták, hol helyezkedik el a számítógép CPU-ja. A számítógépen szövegekből, képekből és videókból álló, hatalmas adatbázis volt, az adatok nagy része a sugárzás korát megelőző időszakból származott. A trisolarisiak nyilvánvalóan az emberiség tanulmányozása közben gyűjtötték össze mindezt; az anyag a tudomány és a művészetek minden területét lefedte. A trisolarisiak nyelvén azonban még több információ létezett az adatbázisban. Ez a hatalmas adatóceán érdekelte őket a legjobban.

Mivel a számítógépen nem találtak szoftvert, ami segítette volna őket abban, hogy a trisolarisi nyelvet emberi nyelvekre fordítsák, tanulmányozniuk kellett magát a trisolarisi írást. Sophon volt a tanítójuk. Hamar rájöttek azonban, hogy nagy fába vágják a fejszájüket, mert a trisolarisi írás teljes mértékben képírás volt; semmilyen kapcsolatban nem állt a beszédükkel, közvetlenül fejezte ki a fogalmakat. A távoli múltban az emberek is használtak képírást – ilyenek voltak például egyes hieroglifák –, ezek azonban később eltűntek. Az emberek a látható beszéd dekódolását hívták olvasásnak. A nehézségek azonban nem álltak fenn sokáig; minél többet próbálkoztak, annál könnyebben tanultak.^{10} Két hónap küszködés után úgy találták, rengeteget haladtak. A fonetikus írásokkal szemben a képírások nagy előnye volt, hogy gyorsan lehetett olvasni őket – Cheng Xin és Guan

Yifan legalább tízszer olyan gyorsan olvasták a trisolarisi írást, mint az emberi írásokat.

Olvasni kezdték az adatbázisban található trisolarisi anyagokat, eleinte akadozva, majd egyre gyorsabban. Két céljuk volt, amikor belevágtak: tudni akarták, hogyan jegyezték fel a trisolarisiak az időszakot, amikor civilizációjuk kapcsolatban állt a földi civilizációval, és ki akarták deríteni, hogyan épült ez a miniuniverzum. Utóbbiról tudták, hogy nagy valószínűséggel nem fogják úgy megérteni, ahogy a téma szakértői, de legalább tudományos ismeretterjesztés szintjén érteni akarták. Sophon úgy becsülte meg, hogy ennek a két célnak az eléréséhez legalább egy évet kell eltölteniük a trisolarisi írás olvasásának gyakorlásával, majd újabb évet azzal, hogy jobban elmélyüljenek benne.

Az apró mesterséges univerzum mögött rejlő alapelvek elképzelhetetlennek tűntek számukra; még a legjelentéktelenebb kérdések is sokáig összezavarták őket. Például hogyan képes egy teljes ökológiai körforgás fennmaradni egy egyetlen köbkilométernyi kockában? Mi alkotta a napot? Mi volt az energiaforrása? És, ami a legérthetlenebbnek tűnt számukra: egy teljesen lezárt rendszerben mi vezette el a miniuniverzum melegét?

Feltették ezeket a kérdéseket Sophonnak, ő pedig némelyiket meg tudta válaszolni, másokkal kapcsolatban azonban a számítógépen található anyagokhoz irányította őket.

Különösen egy kérdés foglalkoztatta őket: képes volt a miniuniverzum kommunikálni a nagy univerzummal? Sophon azt mondta nekik, semmilyen mód nincs arra, hogy a

miniuniverzum bármiféle információt juttasson a nagyobb univerzumba, az azonban lehetséges, hogy sugárzást fogjon a nagy univerzumból. Elmondta, hogy az univerzumok buborékok egy szupermembrán fölött – ez a trisolarisi fizika és kozmológia egyik alapvető fogalma volt, és jobban nem tudta elmagyarázni. Ez azonban nehéz volt és rengeteg energiát kellett felhasználni hozzá – a nagy univerzumnak egy tejútnyi anyagot kellett tiszta energiává alakítania. Ami azt illeti, a 647-es univerzum megfigyelőrendszerei gyakran kaptak üzeneteket a szupermembránon lévő más univerzumoktól – ezek némelyike természeti jelenség volt, mások értelmes lényektől származó üzenetek, melyek megfejtése nem sikerült –, abból a nagy univerzumból azonban, amelyből ők jöttek, egy üzenet sem érkezett.

Az idő úgy folyt napról napra, mint a kis patak sima, nyugodt vize.

Cheng Xin elkezdte megírni emlékiratait, mert fel akarta jegyezni, amit tudott a történelemből. A könyvet *Időn kívüli múlt-*nak nevezte el.

Néha megpróbálták elképzelni az életet az új univerzumban. Sophon elmondta nekik, hogy a kozmológiai elméletek szerint az új univerzum teljesen biztos, hogy négy makrodimenzióval többől fog állni, talán még tíz makrodimenzióval többől is. Az új univerzum születése után a 647-es univerzum automatikusan nyitni fog oda egy bejáratot, és megvizsgálja a belső állapotokat. Ha az új univerzum több mint négy dimenzióból áll, a miniuniverzum kijárata addig mozgatható, amíg nem talál megfelelő, lakható helyszínt a nagyobb univerzumban. A

miniuniverzum ezzel egy időben kommunikálni is fog majd a többi trisolarisi miniuniverzum menekültjeivel, vagy akár más galaktikus emberi menekültekkel is. Abban az új univerzumban a régi univerzumból érkező menekültek gyakorlatilag mind egy fajt fognak alkotni, és képesnek kell lenniük az együttműködésre, ha új világot akarnak építeni. Sophon külön hangsúlyozta, hogy a magas dimenziószámú univerzumban egy jellemző van, ami nagyban növeli a túlélés esélyét: a számos makrodimenzióból valószínű, hogy egynél több is tartozik az időhöz.

– Többdimenziós idő? – Cheng Xin először nem értette meg a fogalmat.

– Még ha csak kétdimenziós lenne is az idő, akkor is sík lenne, nem vonal – magyarázta el Yifan. – Végtelen számú irány létezne, egyszerre számtalan döntést tudnánk hozni.

– És a döntések közül legalább egy helyes lenne – tette hozzá Sophon.

Egy éjjel, már azután, hogy másodszor is learatták a búzát, Cheng Xin arra ébredt, hogy Yifan nem fekszik mellette. Felkelt, kiment és látta, hogy a nap már holddá változott, a kis világot elöntötte ragyogó, hűvös fénye. Yifan a patak mellett ült, testtartásából kitűnt, hogy rosszkedvű.

Ebben a kétszemélyes világban mindketten igen érzékennyé váltak a másik hangulataira. Cheng Xin már tudta, hogy Yifant bántja valami. Régebben vidám volt és derűlátó, pár nappal ezelőttig még gyakran beszélt arról az álmáról, hogy ha az új nagy univerzumban békés életre lelnek, a gyermekeik talán újraalkothatják az emberi fajt. Utána azonban hirtelen

megváltozott, és gyakran kóborolt el egyedül, hogy mélézzon valamin, máskor pedig egy számítógépes terminál előtt ült és számításokat végzett.

Cheng Xin leült Yifan mellé, és a férfi a karjába zárta. A holdfényben fürdő világ igen csendes volt, csak a patak csörgedezését hallották. A holdfényben látszott az érett búzamező; holnap hozzá kell látniuk az aratáshoz.

– Tömegveszteség – mondta Yifan.

Cheng Xin nem szólt. Nézte, ahogy a patak vizén táncol a holdfény, és tudta, hogy Yifan mindjárt kifejti, mire gondol.

– Olvastam a trisolarisi kozmológiáról, és bizonyítékot találtam az univerzum matematikájának eleganciájára. Az univerzum teljes tömege úgy jött létre, hogy pontos legyen és tökéletes. A trisolarisiak bebizonyították, hogy az univerzum teljes tömege épp eléri azt a mennyiséget, ami lehetővé teszi a Nagy Reccset. Ha a teljes tömeg csak kicsivel is csökken, az univerzum zártból nyitottá válik, és a végtelenségig tágul.

– Valamennyi azonban elveszett a tömegéből – mondta Cheng Xin. Azonnal megértette, hová akar kilyukadni Yifan.

– Igen. A trisolarisiak már több száz miniuniverzumot hoztak létre. Vajon mennyit alkottak még az univerzum más civilizációi, hogy megmeneküljenek a Nagy Reccs elől, vagy valami más célból? Minden egyes miniuniverzum elvett valamennyit a nagy univerzum anyagából.

– Meg kell kérdeznünk Sophont.

– Már megkérdeztem. Azt mondta, hogy amikor a 647-es univerzum elkészült, a trisolarisiak nem vették észre, hogy a nagy univerzum tömege csökkent volna. Az univerzum zárt volt,

és bizonyosnak tűnt, hogy előbb-utóbb összeomlik.

– És mi történt a 647-es univerzum elkészülte után?

– Erről természetesen fogalma sem volt. Említette azt is, hogy létezett az univerzumban az intelligens lényeknek egy csoportja, akik hasonlóak voltak a Zéró-őshazásokhoz, csak ők Visszatérőknek hívták magukat. Ellenezték a miniuniverzumok építését, és azért küzdöttek, hogy az elkészült miniuniverzumok tömege kerüljön vissza a nagy univerzumba... Sophon azonban ennél sokkal többet nem tudott róluk. Mindegy, felejtsük el az egészet. Nem mi vagyunk az Isten.

– Mégis már régóta olyan dolgokon való gondolkodásra szólítottak fel bennünket, amelyek korábban Isten hatáskörébe tartoztak.

Addig ültek a patak mellett, míg a hold újra nappá nem vált.

Három nappal az aratás után, miután elkészültek az összes búza kicséplésével és átszitálásával is, majd mind a raktárba került, Cheng Xin és Guan Yifan ott álltak a búzamező szélén, és nézték, ahogy a robotok felszántják a mezőt, hogy felkészítsék a következő vetésre. A magtár mostanra megtelt, így több búzának nem maradt hely. Máskor megvitatták volna, mit ültessenek az új szezonra, most azonban mindkettejüket gondok nyomasztották, és nem igazán érdekelte őket a dolog. Az aratás és cséplés teljes folyamata alatt a házukban maradtak és megvitatták a lehetséges jövőképeket. Rájöttek, hogy még egyéni döntéseik is hatással lehetnek az univerzum sorsára, akár több univerzum sorsára is. Valóban Istennek érezték magukat. A felelősség súlyától nehezebben lélegeztek, ezért kijöttek a szabadba.

Látták, hogy Sophon feléjük tart a szántóföld egyik széle

mentén. Sophon ritkán zavarta meg őket, csak akkor jelent meg, amikor szükségük volt rá. Ezúttal a járása is eltért a megszokottól – sietett, a rá jellemző kecsességnek és méltóságnak nyoma sem volt. Ezt a gondterhelt arckifejezését sem látták még korábban.

– Szupermembrán-közvetítést kaptunk a nagy univerzumból! – Sophon információs ablakot jelenített meg és kinagyította, majd elhalványította a napot, hogy jobban látszódjon az ablak.

A képernyőn szimbólumok áradata jelent meg – a szupermembrán-közvetítés bittérképe. A szimbólumok különösnek, megfejthetetlennek tündek. Cheng Xin és Guan Yifan észrevették, hogy a szimbólumok minden sora eltér; úgy áradtak folyamatosan a képernyőn, mint egy zavaros folyó vizének felszíne.

– A közvetítés már öt perce tart, és még mindig érkezik. – Sophon az ablakra mutatott. – Valójában maga az üzenet nagyon egyszerű és rövid, azért tart ilyen sokáig, mert rengeteg nyelven kiküldték. Már több száz nyelvet láttunk.

– Ezt minden miniuniverzum megkapta? – kérdezte Cheng Xin.

– Egyértelműen. Ki más kapná meg? Olyan sok energiát öltek bele, hogy igen fontos üzenetnek kell lennie.

– Láta már a trisolarisi vagy valamelyik földi nyelvet?

– Nem.

Cheng Xin és Yifan rájöttek, hogy az üzenet feljegyzés arról, mely fajok maradtak fenn a nagy univerzumban.

A nagy univerzumban mostanra több tízmilliárd év telt el. Az üzenet tartalmától függetlenül ha egy civilizáció nyelve szerepelt az üzenetben, két lehetőség állt fenn: az adott civilizáció még létezett, vagy pedig egykor létezett, és oly sokáig fennállt, hogy

eltörölhetetlen nyomot hagyott a nagy univerzumban.

A szimbólumok folyója továbbra is elárasztotta a képernyőt: kétszázézer nyelv, háromszázézer, négyszázézer... egymillió. A szám egyre nőtt.

Trisolarisi és földi nyelv nem volt közte.

– Nem számít – mondta Cheng Xin. – Mi tudjuk, hogy léteztünk, hogy éltünk. – Ő és Guan Yifan egymáshoz bújtak.

– Trisolarisi! – kiáltott fel Sophon, és a képernyőre mutatott. Már több mint 1,3 millió nyelven sugároztak, mire felvillant egy trisolarisi nyelven írt sor is. Cheng Xin és Guan Yifan nem vették észre, de Sophon el tudta kapni.

– Földi! – kiáltott fel Sophon pár másodperccel később.

1,57 millió nyelv után a közvetítés megszakadt.

Az ablakban most már csak a trisolarisi és a földi nyelvű szöveg látszott. Cheng Xin és Guan Yifan nem tudták elolvasni az üzenetet, mert a könnyek elhomályosították látásukat.

Az univerzum ítéletnapján két ember és egy robot, a földi és a trisolarisi civilizáció képviselői kitörő örömmel ölelték át egymást.

Tudták, hogy a nyelvek és írások igen gyorsan változnak. Ha a két civilizáció sokáig fennmaradt, vagy akár most is létezett, akkor írásuknak nagyon el kell térnie attól, amit most láttak a képernyőn. Ahhoz azonban, hogy a miniuniverzumokban rejtőzők is megértsék, ősi írásokkal kellett írniuk. A nagy univerzumban létező civilizációk teljes számához képest 1,57 millió igen kevésnek tűnt.

A Tejút galaxis Orion-karjának örök éjszakájában két civilizáció suhant el, mint két meteor, és az univerzum

emlékezett a fényükre.

Cheng Xin és Guan Yifan, miután lecsillapodtak, elolvasták az üzenetet. Az üzenet tartalma mindkét nyelven ugyanaz volt, és elég egyszerű:

Üzenet a Visszatérőktől: univerzumunk összömege a kritikus küszöb alá csökkent. Az univerzum zártból nyitottá fog válni és az örökös tágulás miatt lassú halál vár rá. Minden élet és emlék is elpusztul vele. Kérem, juttassák vissza a tömeget, amit elvettek, és csak emlékeket küldjenek az új univerzumba.

Cheng Xin és Guan Yifan egymás szemébe néztek, és látták a nagy univerzum sötét jövőjét egymás tekintetében. Az állandó táguláskor minden galaxis egyre távolabb fog kerülni egymástól, míg végül már nem fogják látni egymást. Akkortól fogva az univerzum bármelyik pontjáról minden irányban kizárólag sötétség látszik majd. A csillagok egyenként kialszanak, minden égitest ritkás porfelhővé válik. Mindenhol hideg és sötétség uralkodik majd, az univerzum hatalmas, üres sír lesz. Minden civilizáció, minden emlék örökre eltemettetik abban a végtelen sírban. A halál örökre szól majd.

Annak, hogy megakadályozzák ennek a jövőnek az eljövételét, nem volt más módja, mint az, hogy visszajuttatják mindazt az anyagot, amit az összes civilizáció az összes miniuniverzum megépítésére fordított. Ez a döntés azonban azzal járt, hogy a miniuniverzumok nem maradnak fenn, a miniuniverzumok menekültjei pedig vissza kell hogy térjenek a nagy univerzumba. Ez volt a Visszatérők mozgalmának értelme.

Mindent, amit mondaniuk kellett egymásnak, elmondta a tekintetük. Meghozták a döntésüket is. Cheng Xin mégis

megszólalt.

– Én vissza akarok menni. De ha te maradni akarsz, veled maradok.

Yifan lassan megrázta a fejét.

– Hatalmas univerzumot tanulmányozok, melynek átmérője tizenhatmilliárd fényév. Nem akarom életem hátralévő részét ebben az univerzumban leélni, amely minden irányban csak egy kilométer. Térjünk vissza.

– Nem javaslom – szólalt meg Sophon. – Nem tudjuk pontosan, milyen gyorsan telik az idő a nagy univerzumban, abban azonban biztos vagyok, hogy amióta idejöttek, ott legalább tízmilliárd év telt el. A Kékség bolygó rég eltűnt, a csillag, amelyet Mr. Yun adott önnek, rég kialudt. Semmit nem tudunk a nagy univerzumban uralkodó állapotokról; még az is lehetséges, hogy már nem háromdimenziós.

– Azt hittem, képes fénysebességgel mozgatni a miniuniverzum bejáratát – mondta Yifan. – Nem tudna körülnézni vele, hátha talál lakható helyet?

– Ha ragaszkodik hozzá, megpróbálom. De még mindig tartom, hogy a legjobb döntés az, ha itt maradnak. Ha maradnak, kétféle jövő lehetséges: ha a Visszatérők küldetése sikerrel jár, a nagy univerzum szingularitássá húzódik össze, ami új ősrobbanáshoz vezet, mi pedig eljutunk az új univerzumba, ha pedig a Visszatérők küldetése kudarcot vall és a nagy univerzum elpusztul, itt békében leélhetik az életüket. Ez a miniuniverzum nem olyan rossz.

– Ha minden miniuniverzumban mindenki így gondolkodik, akkor halálra ítélték a nagy univerzumot – jelentette ki Cheng

Xin.

Sophon némán nézte Cheng Xint. Gondolatainak sebességét tekintve lehet, hogy ez az időszak több évszázadnak tűnt neki. Nehéz volt elképzelni a szoftvert és algoritmust, ami képes volt ilyen összetett arckifejezést alkotni. Lehet, hogy Sophon mesterséges intelligenciája most minden emléket felidézett, ami összegyűlt benne azóta, hogy közel húszmillió évvel ezelőtt megismerte Cheng Xint. Tekintetében mintha minden emléke ott tükröződött volna; ott keveredett benne a bánat, a csodálat, a meglepettség, a szemrehányás, a megbánás, mindez az összetett érzelem.

– Még mindig a felelősség élteti – mondta Sophon.

RÉSZLET AZ *IDŐN KÍVÜLI MŰLT*-BÓL: A FELELŐSSÉG LÉPCSŐJE

Egész életemben a felelősség alkotta lépcsőn haladtam felfelé. Kicsi koromban egyetlen kötelességem az volt, hogy tanuljak jól és engedelmeskedjek a szüleimnek.

Később, a gimnáziumban és az egyetemen továbbra is rám nehezedett a felelősség, hogy jól kell tanulnom, de ehhez hozzáadódott az a kötelességem is, hogy hasznára váljak a társadalomnak, ne terhére.

Mire elkezdtem a doktorátusomért dolgozni, felelősségeim határozottabbá váltak: hozzá kellett járulnom a kémiai rakéták fejlődéséhez, hogy erősebb, megbízhatóbb rakétákat építhessünk, ezzel több anyagot és pár embert is ki tudjunk küldeni Föld körüli pályára.

Később csatlakoztam a PSH-hoz, és az lett a feladatom, hogy szondát küldjek egy fényévnyi távolságra, a megszálló trisolarisi flotta elé. Ez a távolság úgy tízmilliárdszor haladta meg azt, amivel rakétamérnökként kellett kalkulálnom.

Ezután kaptam egy csillagot. Az új korszakban ez korábban elképzelhetetlen lehetőségeket nyitott meg előttem. Én lettem a Kardtartó, akinek fenn kellett tartania a sötéterdő-elrettentést. Visszatekintve talán kicsit túlzás lenne azt mondani, hogy kezemben tartottam az emberiség sorsát, az azonban igaz, hogy két civilizáció fejlődésének szabtam meg az irányát.

Később bonyolultabb feladatok vártak rám: fénysebességű szárnyakkal akartam felruházni az emberiséget, de meg is kellett akadályoznom ennek a célnak az elérését, hogy elhárítsam egy háború fenyegetését.

Nem tudom, mekkora szerepet játszottam ezekben a katasztrófákban és a Naprendszer végső pusztulásában. Ezekre a kérdésekre sosem lehet határozott választ adni. Biztos vagyok azonban abban, hogy volt bennük némi szerepem, volt bennük szerepe a kötelességeimnek.

Most pedig elértem a felelősségvállalás csúcsát: az univerzum sorsáért felelek. Ez a felelősség természetesen nem csak rám és Guan Yifanra nehezedik, de nekünk is részünk van benne; részünk van olyasmiben, amit korábban soha el sem képzelhettünk volna.

Szeretném elmondani mindazoknak, akik hisznek Istenben, hogy nem én vagyok a kiválasztott; szeretném elmondani az ateistáknak is, hogy nem én alakítom a történelmet. Csak egy hétköznapi ember vagyok, akinek szerencsétlenségére nem adatott meg, hogy hétköznapi életutat járjon be. Az én utam valójában egy civilizáció útja.

Most pedig tudjuk, hogy ezt az utat minden civilizációnak be kell járnia: szűkös bölcsőben ébredünk, kitotyogunk belőle, szárnyra kapunk, egyre gyorsabban és gyorsabban repülünk, míg végül egybeolvadunk az univerzum sorsával.

Minden értelmes lény végső sorsa mindig is az volt, hogy olyan hatalmassá váljanak, mint a gondolataik.

AZ IDŐN KÍVÜL. AZ UNIVERZUMUNK

Sophon a 647-es univerzum irányítórendszere segítségével elmozdította a miniuniverzum bejáratát a nagy univerzumban. Az ajtó gyorsan haladt át a nagy univerzumon, és lakható bolygót keresett. Igen korlátozott mértékben tudott információt sugározni a miniuniverzumba, képeket és videókat egyáltalán nem, csak a környezet durva elemzésének eredményeit. Ezt egy mínusz 10 és plusz 10 közti számmal jelölte, ami a környezet lakható voltát jellemezte. Az emberiség csak a nullánál nagyobb számokkal jelölt körülmények közt volt képes a túlélésre.

Az ajtó több tízezer ugrást végzett el a nagy univerzumban. Három hónap alatt mindössze egy lakható bolygót találtak, ami hármaskosztályzatot kapott. Sophonnak el kellett ismernie, hogy ennél jobb eredményre valószínűleg nem számíthatnak.

– A hármaskosztályzat veszélyes, barátságtalan világot jelöl – figyelmeztette őket Sophon.

– Nem félünk – közölte Cheng Xin elszántan. – Menjünk oda!
Yifan bólintott.

A 647-es univerzumban megjelent az ajtó. Hasonlóan ahhoz, amit a Kékség bolygón látott Cheng Xin és Guan Yifan, ez is világító vonalakkal szegélyezett négyszög volt, de sokkal nagyobb, talán azért, hogy tárgyakat is könnyebben át tudjanak vinni rajta. Az ajtó eleinte nem állt kapcsolatban a nagy univerzummal, és bármi áthaladhatott rajta anélkül, hogy

elhagyta volna a miniuniverzumot. Sophon állított a paraméterein, hogy minden, ami áthaladt rajta, eltűnjön és a nagy univerzumban jelenjen meg.

Itt volt az ideje visszajuttatni az anyagot a miniuniverzumból a nagy univerzumba.

Sophon elmagyarázta, hogy a miniuniverzum saját anyaggal egyáltalán nem rendelkezett. Tömege teljes egészében a nagy univerzumból származott. A trisolarisiak által megalkotott több száz miniuniverzum között a 647-es univerzum az egyik legkisebbnek számított. Összességében körülbelül ötszázezer tonnányi anyagra volt szükség hozzá a nagy univerzumból, azaz nagyjából annyira, mint egy olajszállító tartályhajó kapacitása. Az univerzum mércéjével mérve ez gyakorlatilag semmi volt.

A talajjal kezdték. A legutóbbi betakarítás után a földet parlagon hagyták. A robotok egy talicska segítségével kezdték el kihordani a nyirkos földet; az ajtónál két robot felemelte a talicskát, hogy átöntse a földet az ajtón. A föld eltűnt a négyzetben. A folyamat igen gyorsan zajlott. Három nappal később a miniuniverzumból minden talaj eltűnt. Az ajtón át még a ház körüli fák is visszakerültek a nagy univerzumba.

Mikor minden földet eltávolítottak, megpillantották a miniuniverzum fémes padlóját. A padló sima fémlemezekből állt, melyek tükörként ragyogták vissza a nap fényét. A robotok egyenként felszedték a fémlemezeket is, és ezeket is átküldték az ajtón.

A padló alatt egy kis úrhajó helyezkedett el. Bár húsz méternél is kisebb volt, a trisolarisiak legfejlettebb technológiai megoldásait tartalmazta. Emberi utasokat szem előtt tartva

tervezték, hárman fértek el benne, és felszerelték nukleáris fúziós, valamint görbületi hajtóművel is. A fedélzeten emberi szükségletekhez tervezett miniatűr ökológiai rendszert és hibernációs felszerelést is kiépítettek. Az űrhajó a *Haló*-hoz hasonlóan képes volt a bolygók felszínén is leszállni, valamint felszállni. Formája karcsú, áramvonalas volt, talán hogy könnyebben átjusson a miniuniverzum ajtaján. Arra szánták, hogy a 647-es univerzum lakói ezzel keljenek át az új nagy univerzumba a következő ősrobbanás után; elég hosszú ideig élhettek volna benne, amíg nem találnak megfelelő élőhelyet az új univerzumban. Most azonban arra fogják használni, hogy visszatérjenek vele a régi nagy univerzumba.

Ahogy a padló többi fémlemezét is eltávolították, még több tárult fel alattuk a gépezetből. Cheng Xin és Guan Yifan most látott először olyan tárgyakat a miniuniverzumban, amelyek egyértelműen trisolarisi eredetről árulkodtak. Ahogy Cheng Xin gyanította, ezeknek a gépezeteknek a kialakításakor az emberi ideáloktól teljes mértékben eltérő esztétikai elveket tartottak szem előtt. Cheng Xin és Guan Yifan elsőre még arra sem jöttek rá, hogy gépeket nézzenek; a tárgyak sokkal inkább hasonlítottak különös szobrokra vagy természetes geológiai alakzatokra. A robotok elkezdtek szétszerelni a gépezeteket és átküldeni darabjait az ajtón.

Cheng Xin és Sophon az egyik helyiségben foglalatostkodtak, ahová Yifant nem engedték be. Azt mondták, „női elfoglaltságuk” van, és majd később meglepik.

Miután valami gépezetet lekapcsoltak a padló alatt, a gravitáció megszűnt a miniuniverzumban, és a fehér ház lebegni

kezdett a levegőben.

A súlytalan robotok szétszedték az eget, ami vékony, kék eget és fehér felhőket kivetíteni képes hártyából állt. Végül a gépezet alatti padlót is szétszedték és kiküldték.

A miniuniverzum vize elpárologott, mindent köd lepett el. A nap felhőfátyol mögött ragyogott, és csodálatos szivárvány jelent meg, amely az univerzum egyik végétől a másikig ívelt. Ahol maradt még folyékony víz, a miniuniverzumban különböző méretű gömbök alakultak ki belőlük, és ott lebegtek a szivárvány körül, megtörték és tükrözték a napfényt.

A gépek kikapcsolása az ökológiai újrahasznosító rendszer lekapcsolásával járt. Cheng Xinnak és Yifannak úrruhát kellett felvennie.

Sophon ismét állított az ajtó paraméterein, hogy a gázok is átjussanak rajta. A miniuniverzumot mélyről jövő morajlás rázta meg, melyet az ajtón át szökő levegő okozott. A szivárvány alatt a fehér ködfelhő hatalmas örvényt keltett az ajtó körül, mintha tájfun látszott volna az űrben. A kavargó köd ezután tornádóvá vált, zaja éles sivítássá változott. A forgószél beszippantotta a lebegő vízgömböket, melyek szétszakadtak és eltűntek az ajtóban. A ciklon számtalan, a levegőben sodródó kisebb tárgyat is elnyelt. A nap, a ház, az űrhajó és más nagy tárgyak is megindultak az ajtó felé, a hajtóművekkel felszerelt robotok azonban gyorsan rögzítették őket.

Ahogy a levegő ritkábbá vált, a szivárvány eltűnt, a köd széteszlott. A levegő átlátszóbb lett, fokozatosan megjelent a miniuniverzum világűrje. Ahogy a nagy univerzumban látható világűr, ez is sötét volt és mély, de csillagok nélkül. Az űrben csak

három objektum lebegett: a nap, a ház és az űrhajó, körülöttük tucatnyi súlytalan robot. Cheng Xin ezt a leegyszerűsített világot olyan naiv, ügyetlenül rajzolt képnek látta, mint amiket gyerekkorában rajzolt. Cheng Xin és Guan Yifan aktiválták űrruháik hajtóművét, és az űr mélye felé repültek. Egy kilométer után elérték az univerzum végét, és egy pillanat alatt visszakerültek oda, ahonnan elindultak. Látták, hogy minden lebegő tárgy kivetített képe végtelenszer ismétlődik minden irányban. Mintha csak két tükröt helyeztek volna el egymással szemben, a képek sorokban követték egymást a végtelenségig.

Szétszedték a házat is, az utolsó helyiség, amit darabjaira szedtek, a keleti stílusban díszített szalon volt, melyben Sophon üdvözölte őket. A robotok az összes tekercset, a teázóasztalt és a ház darabjait is kiküldték az ajtón.

Végül a nap is kialudt; fémgömb volt, melynek egyik féltékéje, az, amelyik fényt bocsátott ki, átlátszó volt. Három robot tolta ki az ajtón. A miniuniverzumot most már csak lámpák világították meg, és a vákuum, ami egykor az űrt alkotta, hamar lehűlt. Ami a vízből és a levegőből maradt, hamarosan jégzilánkokká vált, melyek szikráztak a lámpák fényében.

Sophon utasította a robotokat, hogy sorakozzanak fel és egymás után menjenek át az ajtón.

Végül a miniuniverzumban csak a karcsú hajó maradt és a mellette lebegő három emberalak.

Sophon fémdobozt emelt fel. Ezt a dobozt hátrahagyják a miniuniverzumban, mint egy palackba zárt üzenetet az új univerzumnak, amely a következő ősrobbanás után születik. A dobozban miniatűr számítógép volt, melynek

kvantummemóriájába betáplálták a miniuniverzum számítógépében őrzött összes információt – gyakorlatilag a trisolarisi és a földi civilizációk minden emlékét. Az új univerzum születése után a fémdoboz egy jelet fog kapni az ajtótól; ekkor saját, apró hajtóművei segítségével átmegy az ajtón és kilép az új univerzumba. Addig sodródik majd az új univerzum magas dimenziójú terében, míg egy nap valaki rá nem talál és el nem olvassa. Üzenetét folyamatosan sugározni fogja neutrínók segítségével is – feltételezve, hogy az új univerzumban lesznek neutrínók.

Cheng Xin és Guan Yifan hittek abban, hogy a többi miniuniverzumban, legalábbis azokban, amelyek hallgattak a Visszatérők figyelmeztetésére, ugyanezt teszik. Ha az új univerzum valóban megszületik, számos palackba zárt üzenet sodródik majd benne. Hihetőnek tűnt, hogy a palackok egy jelentős részében olyan tárolómechanizmusok működnek, melyek az adott civilizáció minden tagjának emlékeit és gondolatait magukba zárták, részletes biológiai jellemzőikkel együtt – talán ezek a feljegyzések elegendőnek számítanak majd ahhoz, hogy az új univerzumban egy új civilizáció új életre keltse azt a régi civilizációt.

– Maradhat itt öt kilóval több? – kérdezte Cheng Xin. A hajó másik oldalán tartózkodott, és úrruhát viselt. Kezében fénylő, átlátszó gömböt tartott. A gömb átmérője fél méter körül lehetett; benne pár vízgömb lebegett, a vízgömbök egy részében pár apró hal és zöld algák. Két apró kontinens is lebegett odabenn, rajtuk zöld fű nőtt. A fény az átlátszó gömb tetejéből áradt, ahol apró fényforrás világított, ennek a miniatúr világnak a napja. Teljesen

zárt ökoszisztémát tartalmazó gömb volt, melyen Cheng Xin és Sophon több mint tíz napon át dolgoztak. Amíg a gömbön belüli aprócska nap világított, ez a miniatűr ökoszisztéma fenn fog maradni. Amíg itt marad, a 647-es univerzum nem lesz élettelen, sötét világ.

– Természetesen – mondta Guan Yifan. – A nagy univerzum összeomlása nem fog elmaradni, ha ötkilónyi anyag hiányzik belőle. – Eszébe jutott még valami, amit már nem mondott ki: lehet, hogy a nagy univerzum már akkor sem tud összeomlani, ha egyetlen atom tömege hiányzik belőle. A természet pontossága néha a legvadabb képzeletet is felülmúlta. Magához az élethez például arra volt szükség, hogy különféle univerzális állandók pontos együttműködése egy bizonyos határérték egymilliárdod részének egymilliárdod részén belül legyen. Cheng Xin azonban akkor is itt hagyhatta ökoszisztémagömbjét. Biztosra lehetett venni, hogy a számtalan civilizáció által létrehozott számtalan miniuniverzum közt lesz olyan, amelyik nem hallgat a Visszatérők kérésére, így a nagy univerzumból bizonyosan hiányozni fog pár száz millió tonna anyag, talán milliószer milliárdszor milliárd tonna is.

A nagy univerzum remélhetőleg tolerálni tud ekkora veszteséget.

Cheng Xin és Guan Yifan beszálltak az űrhajóba, Sophon pedig követte őket. Már rég nem viselte csodálatos kimonóját; ismét terepszínű ruhába öltözött, ismét az a kecses, hajlékony testű harcos volt, aki rég. Többféle fegyvert és túlélési felszerelést is viselt a testére erősítve, de a legszembetűnőbb a hátán lévő katana volt.

– Ne aggódjanak – mondta két emberi barátjának. – Amíg én élek, semmi bántódásuk nem esik.

A fúziós hajtómű működésbe lépett, a fúvókák halvány kék fényt bocsátottak ki. Az űrhajó lassan áthaladt az univerzum ajtaján.

A miniuniverzumban csak a palackba zárt üzenet és az ökoszisztémagömb maradtak. A palackot elrejtette a sötétség, így ebben az egy köbkilométernyi univerzumban csak az ökoszisztémagömb apró napja bocsátott ki fényt. Az apró élővilágban pár tiszta vízgömb lebegett békésen a súlytalanságban. Egy apró hal kiugrott az egyik vízgömbből, át egy másikba, ahol könnyedén úszkálni kezdett a zöld algák közt. Az egyik miniatűr kontinens egy fűszálán harmatcsepp szállt fel a fűszál csúcsáról; spirálban tekergőzve a levegőbe emelkedett, és a nap egyik ragyogó sugara az űrbe csillámlott róla.

VÉGE

AZ ANGOL FORDÍTÓ KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSA

Köszönettel tartozom tesztolvasóimnak – Anatolij Belikovszkijnek, John Chunak, Elías Conbarrónak, Derwin Maknak, Alex Shvartsmannak és Igor Tepernek – felbecsülhetetlen értékű segítségükért a fordítási folyamat során. Bárcsak minden fordító ilyen szerencsés lenne!

Köszönettel tartozom segítségükért a következőknek is: Wang Meizinek, a nevek átírásával kapcsolatos segítségéért; Anna Gustafsson Chennek a skandináv földrajzzal kapcsolatos útmutatásáért; Emma Osborne-nak, amiért a világ másik felén is megtalálta nekem a könyveket.

Végül teljes szívemből szeretnék köszönetet mondani David Brinnek, amiért pártfogolta a *Háromtest*-sorozatot, és nagyszerű próbaközönség is volt.

- {1} A kínai mondatvégi pont így néz ki: ◦
- {2} A magyar olvasónak az a benyomása támadhat, hogy a galaxis kínai neve szintén Tejutat jelent. Ez nem így van, viszont minden kínai diák éveken át tanul angolul, és ott viszont igen – az angol fordító megjegyzése.
- {3} Híres pekingi művészközösség, melynek a hadsereg elhagyatott gyárépületei nyújtanak otthont.
- {4} Ezt a fajta kínai tunika-öltönyt a Nyugaton általában Mao-öltöny néven ismerik. A nem kívánt konnotációk elkerülése végett használok a kínai kifejezés szó szerinti fordítását. Sun Zhongsan, hagyományos átírásban Szun Jat-szen a Kínai Népköztársaság elődjének, a Kínai Köztársaságnak az alapítója volt. – A szerző megjegyzése.
- {5} A halo angolul holduvar, gyűrúpályát jelent – a szerk.
- {6} A vers szerzője Xu Yunuo (1894–1958) modern kínai költő, aki leginkább a Május 4-e mozgalomhoz kötődött.
- {7} Ai AA nevéhez hasonlóan Gao Way neve is vegyes, kínai-angol név.
- {8} Kínaiul itt szójáték szerepel a 幕 (mu), „függöny” és a 墓 (mu), „sír” szavak hasonlósága alapján.
- {9} Kosáryné Réz Lola fordítása.
- {10} Az angol fordító megjegyzése: Az olvasók talán meglepődnek e kijelentés láttán. A kínai írást – melyen ez a regény eredetileg íródott – gyakran hívják képírásnak, ez azonban pontatlan. A kínai írás éppolyan fonetikus írás, mint a jelenleg használatban lévő írások majdnem mindegyike, bár szerepel benne pár (nagyon kevés) képírási elem, amely az idők során fennmaradt. A kínai írásjelek használatáról bővebben John

DeFrancis Chinese Language: Fact and Fantasy című könyvében olvashatnak.

Tartalomjegyzék

[Borító](#)

[Címlap](#)

[AZ I. ÉS II. KÖTET SZEREPLŐINEK LISTÁJA](#)

[KORSZAKOK](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT ELŐSZAVÁBÓL](#)

[I. RÉSZ](#)

[I. SZ. 1453. A MÁGUS HALÁLA](#)

[A KRÍZIS KORA, 1. ÉV: AZ ÉLET LEHETŐSÉGE](#)

[A KRÍZIS KORA, 4. ÉV: YUN TIANMING](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: INFANTILIZMUS A KRÍZIS
KITÖRÉSEKOR](#)

[A KRÍZIS KORA, 4. ÉV: YUN TIANMING](#)

[A KRÍZIS KORA, 1-4. ÉV: CHENG XIN](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: HIBERNÁCIÓ - AZ EMBER ELSŐ
IDŐUTAZÁSA](#)

[A KRÍZIS KORA, 1-4. ÉV: CHENG XIN](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A LÉPCSŐ-PROGRAM](#)

[A KRÍZIS KORA, 1-4. ÉV: CHENG XIN](#)

[A KRÍZIS KORA, 5-7. ÉV: A LÉPCSŐ-PROGRAM](#)

[II. RÉSZ](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 12. ÉV: A BRONZKOR](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: NÜKTOHÜLOFÓBIA](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 12. ÉV: A BRONZKOR](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 13. ÉV: A TÁRGYALÁS](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A FALKÉPZŐK KÍSÉRTETE A
KARDTARTÓ](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: KULTÚRATÜKRÖZÉS](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 61. ÉV: A KARDTARTÓ](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV: A GRAVITÁCIÓ, AZ OORT-FELHŐ
KÖZELÉBEN](#)

[RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: TOVÁBBI KÖZVETETT
BIZONYÍTÉKOK A SÖTÉT ERDŐRE - SOPHONVAK RÉGIÓK](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV: A GRAVITÁCIÓ, AZ OORT-FELHŐ
KÖZELÉBEN](#)

[AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.00-16.17,
ELRETTENTÉSKÖZPONT](#)

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A KARDTARTÓ KIVÁLASZTÁSA - TÍZ PERC A LÉTEZÉS ÉS A MEGSEMMISÜLÉS KÖZÖTT

AZ ELRETTENTÉS KORA, 62. ÉV, NOVEMBER 28., 16.00-16.17,

ELRETTENTÉSKÖZPONT

AZ ELRETTENTÉS KORÁNAK UTOLSÓ TÍZ PERCE, 62. ÉV, NOVEMBER 28.,

16.17.34-16.27.58, ELRETTENTÉSKÖZPONT

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, ELSŐ ÓRA. EGY ELVESZETT VILÁG

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: GONDOLATOK A SÖTÉTERDŐ-

ELRETTENTÉS KUDARCÁRÓL

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, ELSŐ ÓRA. EGY ELVESZETT VILÁG

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 60. NAP. EGY ELVESZETT VILÁG

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: TECHNOLÓGIAI ROBBANÁS A

TRISOLARISON

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 60. NAP. EGY ELVESZETT VILÁG

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 2. ÉV. AUSZTRÁLIA

AZ ELRETTENTÉS KORÁNAK UTOLSÓ TÍZ PERCE, 62. ÉV, NOVEMBER 28.,

16.17.34-16.27.58, MÉLYŰR, GRAVITÁCIÓ ÉS KÉK ŰR

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 2. ÉV, A NAGY ÁTTELEPÍTÉS UTÁNI

REGGEL, AUSZTRÁLIA

AZ ELRETTENTÉS UTÁNI KOR, 1-5. NAP, A MÉLYŰRBEN AZ OORT-

FELHŐN TÚL. GRAVITÁCIÓ ÉS KÉK ŰR

III. RÉSZ

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. CHENG XIN

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A KOZMIKUS ÜLDÖZÉSI MÁNIA -

AZ UTOLSÓ KÍSÉRLET A SÖTÉTERDŐ-ELMÉLET ÉRVÉNYTELENÍTÉSÉRE

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. CHENG XIN

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A SÖTÉT ERDŐ ÚJ MODELLJE

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV: SOPHON

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A KOZMIKUS BIZTONSÁGI JELZÉS

- EGY MAGÁNYOS PERFORMANCE

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. SOPHON

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A HOSSZÚ LÉPCSŐ

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

YUN TIANMING ELSŐ MESÉJE: A KIRÁLY ÚJ FESTŐJE

YUN TIANMING MÁSODIK MESÉJE: A FALÁNK-TENGER

YUN TIANMING HARMADIK MESÉJE: MÉLYVÍZ KIRÁLYFI

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A BUNKER-PROJEKT - EGY BÁRKA

A FÖLDI CIVILIZÁCIÓNAK

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI VILÁG-BÓL: MOZGÁS A TÉR

MEGHAJLÍTÁSÁVAL

A SUGÁRZÁS KORA, 7. ÉV. YUN TIANMING MESÉI
RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: HÁROM LEHETŐSÉG A FÖLDI
CIVILIZÁCIÓ FENNMARADÁSÁRA

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV: A SORS VÁLASZTÁSA
RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI VILÁG-BÓL: ŐRSZEMEK AZ ÚRBEN - A
NAPRENDSZER ELŐZETES FIGYELMEZTETŐ RENDSZERE

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV: A SORS VÁLASZTÁSA
RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI VILÁG-BÓL: RETTEGÉS A VÉGTELEN
ÉJSZAKÁTÓL

A SUGÁRZÁS KORA, 8. ÉV, NAP-FÖLD LAGRANGE-PONT

IV. RÉSZ

A BUNKER KORA, 11. ÉV, BUNKERVILÁG

A BUNKER KORA, 11. ÉV, A FÉNYSEBESSÉG II.

A BUNKER KORA, 11. ÉV. HALO CITY

V. RÉSZ

A BUNKER KORA, 67. ÉV, A TEJÚT ORION-KARJA

A BUNKER KORA, 67. ÉV, HALO

A BUNKER KORA, 66. ÉV, A NAPRENDSZEREN KÍVÜL

A BUNKER KORA, 68. ÉV, PLÚTÓ

A BUNKER KORA, 68. ÉV. A KÉTDIMENZIÓS NAPRENDSZER

VI. RÉSZ

A GALAXIS KORA, 409. ÉV. A CSILLAGUNK

KÖRÜLBELÜL TIZENHÉTMILLIÁRD ÉVVEL AZ IDŐ KEZDETE UTÁN; A
CSILLAGUNK

AZ IDŐN KÍVÜL - AZ UNIVERZUMUNK

RÉSZLET AZ IDŐN KÍVÜLI MÚLT-BÓL: A FELELŐSSÉG LÉPCSŐJE

AZ IDŐN KÍVÜL. AZ UNIVERZUMUNK

AZ ANGOL FORDÍTÓ KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSA

Copyright

Cixin Liu 刘慈欣: The Three Body Problem.

Book III: Shi sen yong sheng. 死神永生

Copyright © 2008 by Liu Cixin

Hungarian Translation Copyright © China Educational Publications Import &
Export Corporation Ltd. (CEPIEC)

Co-published by Hunan Science & Technology Press
B&R Book Program

Hungarian translation © Dranka Anita, 2019

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Kuczogi Szilvia igazgató
Szerkesztette Rácz I. Péter
Művészeti vezető Tabák Miklós
Borítótervező Tabák Miklós

ISBN: 978 963 504 111 4 (epub)

ISBN: 978 963 504 112 1 (mobi)

www.europakiado.hu

www.facebook.com/europakiado